DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

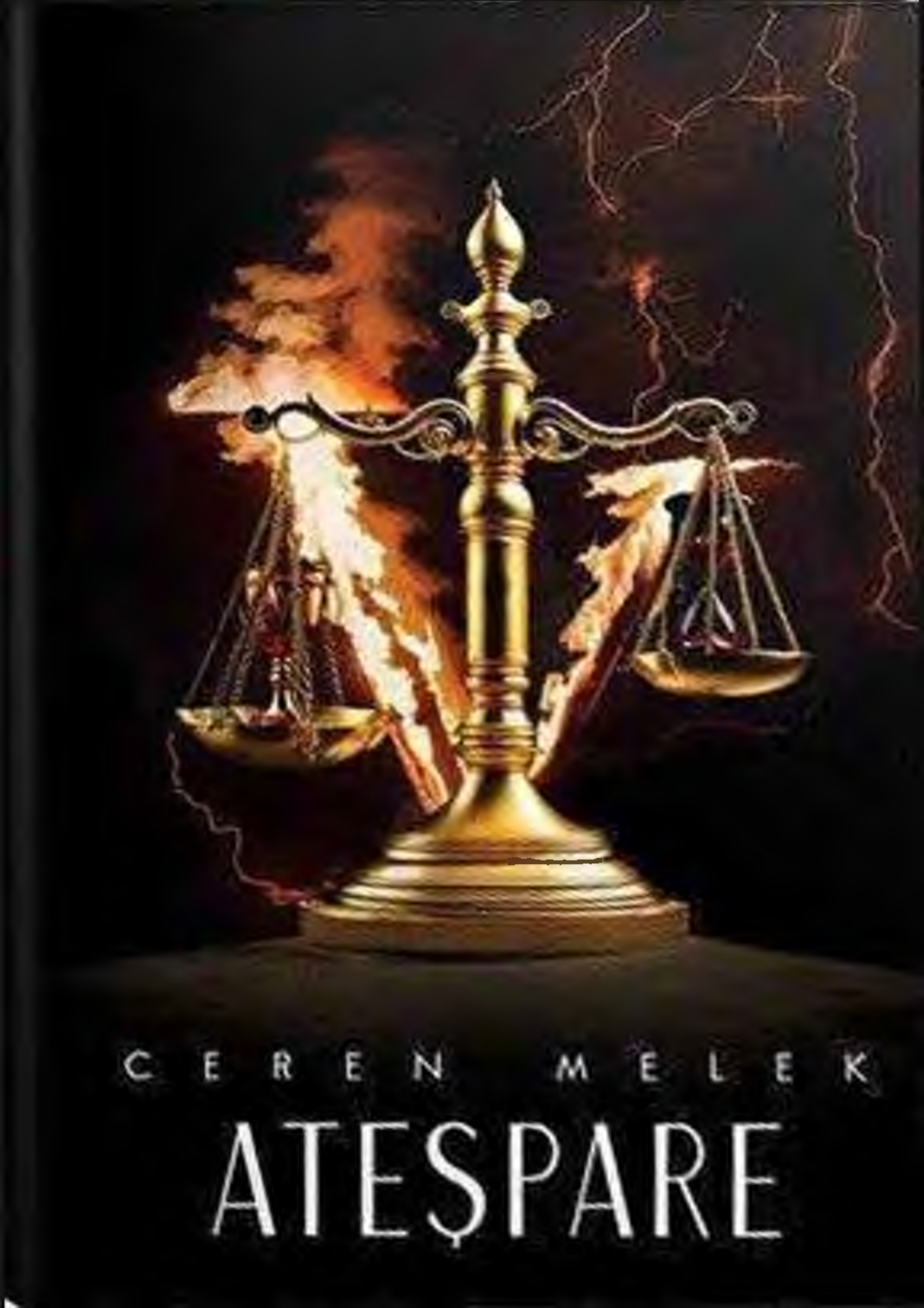

CEREN MELEK

ATEŞPARE

Kitap Kurdu

CEREN MELEK

ATEŞPARE

V 5

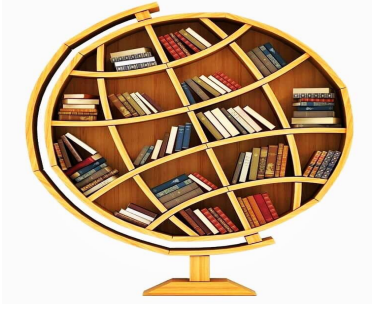

CEREN MELEK

ATEŞPARE

5

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

EPHESUS

1

ÜÇÜNCÜ İHTİMAL

V suçluydu, vahşiydi, güçlüydü... V gerçekti.

Hayat ne kadar kirliyse o da o kadar kirliydi. Hayat ne kadar vahşiyse o kadar vahşiydi. V hayattı.

V Karanlığa gömülmüş hayatların yansımasıydı.

İlk başlarda V olmak, masumların hıncını almaktı ancak artık bu amaçtan sapıyordum. Her geçen gün daha da vahşileşiyordum, bunu durduramıyordum. Bu yolun sonunda bir seçim yapmam gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. Her geçen gün daha fazla öldüğümü hissediyordum. Yaşadığımı hiç iddia etmemiştim, nefes almak yaşamak değildi ama artık sanki yaşıyordum. V olmak ölmek demekti, onunla olmaksa yaşamak için bir umuttu.

Vücudumdaki ağrı öyle şiddetliydi ki ne Kaptan'ın eğitimlerinde ne de yaşadığım işkencelerde hissettiğim bir ağrıydı. Beynim sanki ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi şiddetli bir acıyla sarsılıyordu. Gözlerimi zorlukla araladığımda ilk gördüğüm şey beyaz tavandı. İlaçların sevmediğim kokusu burnumdaydı.

Boğazım o kadar kuruydu ki yutkunamadım. Gözlerim etrafta gezindi, son teknolojiyle dizayn edilmiş, daha önce gördüğüm bir yerdi. Alanguva adasının tesisindeki odalardan biriydi burası.

Ateş hemen karşı çaprazımda, tekli krem rengi bir koltukta oturuyordu. Yüzü ve gözleri o kadar yorgundu ki bu yorgunluk hareketlerine yansımıştı. Yavaşça doğruldu, beyaz buruşuk tişörtü ve uzamış sakallarıyla yanıma yaklaştı.

"Çok şükür," dedi nefesini verirken. "Uyandın."

"Ateş, neler oluyor?" Vücudumdaki ağrı hâlâ yerini koruyordu ama bunu bastıran daha büyük bir acı vardı. Elim enseme uzandığında Ateş elimi tuttu.

"Hatırlamıyor musun?" dediğinde elinden çektim elimi ve enseme dokundum. Saçlarımın bitimindeki sargıya dokunduğum an gözlerimi yumdum. Kaçırılmam, seri katil, Giovanni'nin ölümü, odaya giren insanlar... Her şey çok bulanıktı, seri katilin bedenini hatırlıyordum ama yüzü yerine koca bir boşluk vardı. Ensemdeki acı da tanıdıktı, enseme bir cihaz soktuklarını hatırlıyordum.

"Çip." Yerimden doğrulmaya çalıştım. Yatağın kenarına oturdu Ateş. Önce hiçbir şey söylemeden sıcak dudaklarını alnıma bastırdı, ardından da kendini sakinleştirmeye çalışır gibi saçlarımı okşadı.

"Çip hakkında neler hatırlıyorsun? Bunu sana yapanları hatırlıyor musun?" derken ses tonunu sakin tutmaya çalışsa da gerginliğini hissediyordum.

"Buraya nasıl geldim?" Ben kalkmaya çabalayınca Ateş de yatağın başlık kısmını kaldırdı ve sırtımı yaslamama yardımcı oldu.

Başım o kadar ağrıyordu ki konuşmak bile zor geliyordu, elim alnıma gittiğinde kaşları çatıldı.

"Çok mu ağrın var?"

"Ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"Zaten yüksek dozda ağrı kesici kullandık. Dinlenmen gerek, başını kaldırma lütfen." Hissettiğim ağrıyla yutkundum.

"Neler oluyor Ateş? Ne zamandır bu hâldeyim? Ayrıca senin bu hâlin de ne?"

"Şimdi konuşmayalım, hafızanı zorlaman ağrılarını çoğaltabilir."

"Dayanılmayacak bir ağrı değil, Ateş."

"Aslında dayanılmayacak bir ağrı, beyin ameliyatı geçirdin, Aşkın. İki haftadır bilinçsizsin." Yüzüne uzun uzun bakarak söylediklerini kafamda tarttım. Hafızamın ortasında bir boşluk vardı.

"Ne? Sikeyim ne yaptılar bana? Bunun başıma geleceği belliydi zaten, o kadar zeki bir beynim var ki çalmaya çalıştılar!" Hızlı hızlı konuşmam Ateş'i güldürürken az önceki gergin ifadesi biraz da olsa azalmıştı.

"Bu durumda bile kendi egona malzeme çıkarmayı nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama özlemişim." Ateş hep hislerini belli eden bir adamdı bana karşı, hiç gizleyememişti. Ancak şu an gözlerime bakarken bir şeyleri perdelemeye çalışıyordu, yine de benden saklayamıyordu.

"Beni mi egomu mu?"

"Seni ve her şeyini." Elimi tuttu, başparmağı hafif hafif elimin üstünü okşarken sarı gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Aramızda kısa bir sessizlik oluştu, konuşmak istemiyor da gözlerimi izlemek istiyor gibi bakıyordu.

"Anlat Ateş," dediğimde nefesini zorlukla verdi.

"Önce sen bana hatırladıklarını anlatır mısın?"

"Her şey çok buğulu, en son enseme bir şeyler yaptıklarını hatırlıyorum. Bunu yapan o seri katildi ama yüzünü hatırlayamıyorum."

"Oradan nasıl kurtulduğunu hatırlamıyor musun?" Gözlerimi yumdum, gözümün önünde bazı sahneler beliriyordu ama o kadar bulanıktı ki bir şey çıkartamıyordum. "Tamam, kendini zorlama."

"Anlat Ateş."

"Beyinciğine bir çip yerleştirmişlerdi, bunu yapan kişiler daha önce saldırganların kafasına çip yerleştirip beynini patlatanlarla aynı kişiler. Seni bulduğumda kendi kendine kurtulmuştun ama tuhaftın. Giovanni'nin arazisini araştırmama izin vermedin, kendin gibi değildin. Gözlerinin ışığı sönmüştü. Meksika sınırları içinde durmak bile istemedin ve eve döndük. Tuhaflığını sezsem de ne olduğunu anlayamıyordum. Ablana, Bahar'a karşı bile duygusuzdun. Ancak evimizdeki ilk gece beyninde çip olduğunu anladım." Anlattıkları o kadar tuhaftı ki hatırladığım hiçbir kısmı yoktu.

Ürperirken gözlerimi kırpıştırdım, bu kadar çok şey yaşanmış mıydı sahiden?

Teknoloji bu yüzden korkunçtu. Sınırları, ucu bucağı yoktu. Bir insanın aklının alabileceğinden, hayal gücünden çok daha fazlasıydı. Teknoloji mucizevi bir şeydi, tabii yanlış ellere ulaşmadığında. Teknoloji evrendeki en tehlikeli şeydi ve bunu anladığımızda çok geç olacaktı.

"Nasıl anladın, Ateş?" dediğimde ifadesi hiç bozulmadı.

"Dediğim gibi tuhaf davranıyordun, banyoya girdiğinde kapıyı kilitledin! Sen hiç öyle bir şey yapar mısın?" Yüzümde yorgun bir gülüş oluştu. "Sonra ensene dokunduğumda anladım."

"Kimseye zarar verdim mi?"

"Hayır, kimseye zarar vermedin." Oturmayan yerler vardı.

"Peki, nasıl çıkardınız o şeyi?"

"Seni bayıltmak zorunda kaldık, Aşkın. O şeyi senin beyninden çıkarmak abimin beynini bilgisayara aktarmaktan daha zordu. Çünkü biri tarafından yönetiliyordu ve çıkarmaya çalıştığımız an beynini havaya uçurabilirlerdi." Bu da Ateş'in neden bu hâlde olduğunu anlatıyordu.

"Nasıl başardınız?"

"Önce çipi etkisiz hâle getirmemiz gerekti çünkü çıkarmaya çalıştığımız an çip patlayacaktı. Çok zorlu bir süreçti," dedi sadece.

"Çok korktun mu beni kaybedeceksin diye?" Gözlerini kırpıştırdı.

"Sadece korkmadım," dedi yutkunarak. Alnını alnıma yasladı.

"Ölüp ölüp dirildin mi üzüntüden?" dedim biraz daha şımararak.

Yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktığında gözlerimi kapattım. "Evet, seni seksi katil. Aklımı başımdan aldın."

"Başka türlü aklını başından almayı tercih ederdim ama artık başka zamana." Bir eli yavaşça yüzümü okşuyordu.

"Kapatma gözlerini, yeterince kapalı gördüm," dediğinde geri açtım.

"Bunu bana yapanları mahvedeceğim!" dedim yemin eder gibi.

"Edeceğiz," diyerek beni düzeltti.

"Ölmek için yalvaracaklar." Kafasını olumluca sallayarak beni destekledi.

"Hâlâ nasıl yakalandığını aklım almıyor, Aşkın. Oturmayan şeyler var, sence bu katil seni nasıl bu kadar kolay bulabildi?" Gözleri kısılmıştı ve artık onun çoğu ifadesinden ne demek istediğini anlıyordum.

"Kaptan bana ihanet etmez."

"O ihtiyara çok güveniyorsun, bense hiç güvenmiyorum."

"Çünkü onu tanımıyorsun, biraz uyuz bir adam ama bu da biraz yaşlılıktan. İhtiyar beni ifşa edecek bir şey yapmaz."

"Sana yeterince zarar vermiş zaten, şu hâline bak."

"Ne varmış hâlimde?" derken sesim sertleşmişti.

"Seni vahşi bir katile çeviren bir adama bu kadar bağlı olman çok saçma! Görmüyor musun? O sadece seni kullanıyor, seni sevseydi b..."

"Vahşi bir katil?" Vahşi bir katil olmaktan gocunmuyordum ama bunu nefretle söylemesi ayrı bir şeydi. Hem de beni her hâlimle kabul ettiğini söyledikten sonra...

"Tartışmanın sırası değil, dinlenmen gerek," diyerek kalktı yanımdan.

"Eğer Kaptan'ı suçlayacaksan, yeterli delilin olmalı. Ayrıca beni vahşi bir katile çevirmesinden oldukça memnunum. Çünkü o olmadan önce de ben vahşi bir katildim, o bana sadece bu vahşeti nasıl kullanacağımı gösterdi."

"Ölüyordun Aşkın, neredeyse yine ölüyordun. Ben sürekli senin canınla sınanmaktan çok yoruldum." Sesi yükselmişti.

"Seni uyarmadığımı söyleyemezsin, bu sadece başlangıç. Hâlâ geri dönmek için geç değil," dediğimde kaşları derince çatıldı.

"Senin için bu kadar çabuk gözden çıkarılmaya dayanamıyorum. Ve Aşkın biliyor musun? Sen sadece iki kişiyi hiç düşünmeden gözden çıkarabiliyorsun. Biri kendin, diğeri de ben. Merak ediyorum, hayatında hiç gözden çıkaramayacağın bir yere gelecek miyim?"

"Baygın hâldeyken bile seni doldurabilmişim anlaşılan."

"Seni yormak istemiyorum, hele bu hâldeyken hiç. Ama Aşkın şundan korkuyorum, ya beni de kendini sevdiğin gibi hırçınca seversen?" Daha fazla konuşmadı, arkasını döndü.

"Ateş!"

"Yorma kendini," derken tekrar bana doğru döndü.

Boş parmaklarıma baktım. "Yüzüğü çıkarmışsın, evlenmekten vaz mı geçtin?"

"Hayır, o yüzüğü vermekten vazgeçtim. Saçma ama artık o yüzüğün lanetli olduğuna inanmaya başlıyorum. Firuze, annem, bu yüzüğü takar takmaz başına gelenler... Boş ver, ben sana daha güzel bir yüzük alırım."

"Hayır, o yüzüğü istiyorum."

"Ben istemiyorum, Aşkın."

"Böyle batıl inançlarla hareket edecek adam mısın sen? Yüzüğümü geri ver. Ayrıca iki hafta önce kendinde olmayan müstakbel karına karşı çok kabasın."

"İki hafta boyunca neler yaşadığımı bilseydin," dedi kısık sesle duymayacağımı sanarak ama ben çok net şekilde duydum.

"Beni hiç özlememişsin." Az önceki tartışmamız aksine fazlasıyla yumuşamıştık.

"Ablana haber vermeye ve doktor çağırmaya gidiyordum, Aşkın. Bu kadar nazlı olma," dedi ve odadan ayrıldı.

"Nazlıymış! Senin küserek kıçını dönüp yattığını bilmesem kendime nazlı diyeceğim bak!" Söyleniyordum ama o çoktan çıkmıştı.

Yorgunca verdim nefesimi, onunla münakaşa içine girmek biraz da olsa acımı arka plana atmamı sağlamıştı. Ancak hissettiğim ağrıyla yeniden yumdum gözlerimi.

Ateş'in sözleri aklımda tekrar tekrar dönerken bir şeyler hatırlamaya çalışıyordum ama bu sadece daha fazla canımı yakıyordu.

Biri benim zihnimi yönetmişti ve bu çok korkunçtu. Ateş çipi fark ettiğinde onunla hiç savaşmamış mıydım? Mantıklı değildi, gerçi yaşadığımız hiçbir şey mantıklı değildi.

Başım dönüyordu, gözlerimi daha sıkı yumdum. Hatırlamaya çalıştım, gözüme birkaç kare doldu. Ateş'i görmüştüm, ona yürüyordum.

Bu sırada ablam girdi içeri, yüzü yorgunluk ve üzüntüden çökmüştü. Hızla yanıma ulaştı, yatağın kenarına oturarak yüzümü okşadı.

"Aşkın, nasılsın?" derken sesi titriyordu.

"Turp gibiyim."

"Yalancı," dedi burnunu çekerken.

"İyiyim ya, valla bak."

"Ateş tam olarak neler olduğunu anlatmadı, neler oluyor, Aşkın? Seni kim kaçırdı? Onları mahvedeceğim." O kadar hırsla söylüyordu ki bunu yapanları gerçekten mahvedebilirdi. O hep böyleydi, benim için her zaman her şeyi yapardı.

"Tam olarak ben de bilmiyorum." Yalan da değildi.

Kollarını bana sararak sıkıca sarıldı. "Çok korktum, seni kaybetmeye dayanamam, Aşkın. Ve sürekli başına bir şeyler geliyor. Bunun nedeni Ateş mi?" Ablam benim nasıl soğukkanlı bir katil olduğumu bilmediği için başıma gelen her şeyde Ateş'i suçlu görüyordu, kendince haklıydı tabii.

Sessiz kaldığımda devam etti. "Hiçbir şey senin canından daha değerli değil, Aşkın, hiçbir şey. Ateş'le birbirinizi seviyorsunuz ama bu sevgi sana zarar veriyor. Dayanamıyorum Aşkın, sana bir şey olacak düşüncesine dayanamıyorum."

"Seni korkutmak istemedim."

"Aşkın, ben hapisteyken kurduğumuz hayalleri gerçekleştiremez miyiz?" Onunla her şeyden, herkesten uzakta huzurlu bir hayat yaşama hayali kurmuştuk.

"Ateş'ten ayrılmamı mı istiyorsun?"

"Senin mutsuz olmanı istemem, Ateş'le birbirinizi sevmeniz de beni çok mutlu ediyor ama Aşkın, senin hayatın tehlikede. Ben bir gün senin ö..." Devam edemedi, gözyaşları yüzünü ıslatırken başını dik tutmaya çalışıyordu.

"Herkesten, her şeyden uzaklaşıp gitmemizi mi istiyorsun? Peki Baybora?"

"Bu hayatta hiç kimse senden daha değerli olamaz benim için. Bu hayat sana zarar veriyor, bana senin acını çektirtme, Aşkın, ben buna dayanamam."

"Özür dilerim," dedim sadece.

Onunla hangi hayatta olursak olalım benim başım hep dertte olacaktı. Ama benim V'den başka yolum yoktu. Ablam Ateş'i değil de farkında olmadan V'yi bırakmamı istiyordu benden.

"Ateş tehlikeli bir adam, bunu her geçen gün daha net görüyorum. Seni seviyor ama o kadar güçlü ve karanlık ki çok fazla düşmanı var. Bak onun yüzünden kaçırıldın, ölmek üzereydin!" Beynime bir çip yerleştirildiğini elbette bilmiyordu.

"Ondan ayrılmamı mı istiyorsun?" dedim tekrar.

"Hiçbir aşk senin hayatından daha önemli değil."

"Abla, ondan ayrılmam beni tehlikeden kurtarmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mühendislik yeteneklerimi biliyorsun, ben işi biraz abartarak mafyaların hayatına burnumu soktum ve başıma bunlar bu yüzden geliyor." V olduğumu söyleyemezdim ama her şeyden dolayı Ateş'i suçlamaması için düşündüğü kadar masum olmadığımı söyleyebilirdim.

"Başın belada mı? Ne işlere bulaştın?"

"Hayır, lütfen sakin ol."

"Senin hayatından bahsediyoruz, ne sakin olması Aşkın?"

"Bana bir şey olmayacak, sana söz veriyorum." En azından o bilmeyecekti. Elimle gözyaşlarını sildiğimde bir kez daha burnunu çekti.

"Şu hâline bak," derken omuzları sarsılıyordu artık.

"Hâlimde bir şey yok abla," dediğimde kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"İki haftadır buradasın."

"Ve iyiyim, hiçbir şeyim yok."

"Gözlerin ve bedenin çökmüş." Vücudumdaki zayıflığı hissediyordum ve benim en nefret ettiğim şeylerden biri zayıflıktı. İyileşir iyileşmez sıkı bir spor programına girmem gerekiyordu.

"Sen nasılsın?"

"Sen iyiysen ben de iyiyim." Elinin tersiyle al yanağına düşmüş yaşları sildi. Dudakları şişmiş, burnunun ucu kızarmıştı, her ağladığında olduğu gibi. Onun ağlamasından nefret ediyordum ama hep de ben ağlatıyordum onu.

Bu sırada odaya Tarık, Bahar ve Pusat girdi. Bahar'ın gözleri sargıdaydı, Pusat onu belinden tutarak yol gösteriyordu.

Tarık koşarcasına yanıma gelip diğer tarafa oturdu. Koyu gözleriyle beni uzun uzun izlerken tutup kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Ödümüzü kopardın." Ardından da fazla sıktığını fark ederek uzaklaştı.

"Aşkın, çok şükür uyanmışsın," dedi Bahar da.

Pusat da beni inceliyordu. "Nasılsın?" O da yorgun gözüküyordu, bu süreçte Ateş'in hiçbir çalışanına nefes aldırmadığına emindim.

"İyiyim." Aramızda uzun bir bakışma geçti. Onunla yalnız konuşmam gerekiyordu, her şeyi tam olarak anlatacak tek kişiydi. "Nasıl oldu Bahar gözlerin?"

"Her geçen gün daha da iyiye gidiyor," dedi hevesle. "Bizi çok korkuttun, Aşkın. Ateş abi sürekli üzgün ve öfkeliydi, Pusat'a da çok yüklendi. Baybora seninle ilgilendi hep. Aylin abla zaten mahvoldu. Hepimiz seni çok seviyoruz." O da yanıma yaklaşmıştı. Elini tuttum.

"İyiyim güzelim. Ağlama sakın, canın yanmasın."

"Artık yanmıyor," dedi sevinçle. "Sen de iyisin hem."

Eli yüzüme gitmeye çalıştı ancak bulamayınca havadaki elini tutarak yüzüme götürdüm. "Sen bizim için çok değerlisin, iyi ki varsın Aşkın." Bahar ölümden korkardı, çoğu insanın aksine o öleceği günleri hesaplayarak yaşamıştı. Kendi ölümünü kabullenmeye çalışmıştı ama sevdiği birinin öleceğini düşünmek onun bu kabullenişinden daha zordu onun için.

Baybora odaya girerek dikkatlice beni inceledi. "Aşkın, uyanmışsın."

Bunların hepsi Baybora'yla dalga geçtim diye gelmişti zaten başıma. Az kalsın yarı robot olacaktım. Ne kadar da korkunçtu, bundan sonra onunla daha az dalga geçsem iyi olacaktı.

"Ben bir Aşkın'ı muayene edeyim, yalnız kalabilir miyiz?" dedi Baybora yanıma yaklaşırken. Ablam ve Bahar yerlerinden kalktılar. Baybora ablamın ağladığını fark ettiğinde, onun omzunu sıkarak göz kırptı, her şey yolunda dermiş gibi.

Ablam ve Bahar ayrıldıklarında Pusat hâlâ köşede duruyordu. Baybora serumu değiştirerek tansiyonumu ölçerken sessizdi.

"Robotluğun yanı sıra hemşirelik de mi yapıyorsun?" dediğimde Baybora güldü. Robotlukla ilgili şaka yapmadan anca bu kadar dayanabiliyordum işte.

"Seni ben ameliyat ettim."

"Nasıl bir çipti?"

"Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Çok riskli bir ameliyat geçirdin, en ufak bir hatada seni kaybedebilirdik."

"Çipi görmek istiyorum."

"Ateş inceleme yaptırıyor, ona sorarsın."

"Bu hâliniz ne? Neden yüzüme aval aval bakıyorsunuz?" dedim ikisini süzerken.

Baybora ve Pusat arasında kısa bir bakışma geçti. Bana anlatmadıkları bir şeyler vardı.

"Ateş biraz abarttı sen yokken olayları, Cebonayan onun için infaz kararı çıkarttı. Kurul, liderliği almaya karar verdi," dedi Baybora sakinlikle. "Cebonayan, malikâneye bizzat saldırı düzenledi."

"Zarar gören var mı?" dedim yutkunarak. Ateş'in neden bu kadar yorgun göründüğünü daha iyi anlamaya başlıyordum. Hem benim canım için endişelenmiş hem de Cebonyan'la uğraşmıştı.

"Ölen korumalar var," dedi Pusat durgunca.

"Ateş, tüm üyeleri ölümle tehdit etmiş, dedem gibi."

"Ona zarar gelmedi, değil mi?"

"Hayır, Cebonayan ona zarar veremedi. Ateş zeki bir lider," dedi Baybora. "Ancak sen ona bir gün zarar vereceksin." Sanki gelecekten gelmiş de bildiği bir şeyi açıklıyormuşçasına emin konuşuyordu.

"Ne saçmalıyorsun?" dedim sertleşen sesimle.

"Ateş seni gereğinden fazla seviyor ve bu sevgisi ona zarar verecek. Açık konuşalım, sana güvenmiyorum, Aşkın ve asla da güvenmeyeceğim. O kadar güvenmiyorum ki kendini bilerek yakalattığını düşünüyorum."

"Siktir git, kendi isteğimle beynime çip mi taktıracağım? Sizdeki tüm zekâ genleri Ateş'e geçmiş anlaşılan."

Ateş de böyle düşünmüş müydü?

"Çip kısmı değil, plan bir yerden sonra kontrolünden çıktı."

"O robot beynini bunlara yorma sen."

"O robot beynim senin beynini kurtardı," dedi gergince. "Ateş ve sen, bir felaketsiniz sadece."

"Ayrılmamız için bir de para teklif et, tam olsun, ben de senin yüzüne su atayım hatta." Gerçi yüzüne su atsam bozulabilirdi.

"Sinirlenme, dinlenmen gerek."

"Sikik sikik konuşuyorsun, sonra sinirlenme diyorsun!"

"Ben ikinizin de iyiliğini düşünüyorum. Birbirinize zarar veriyorsunuz, beynine çip yerleştirmelerinin nedeni Ateş. Onun herkesi karşısına almasının nedeni de sensin. Aşk her zaman doğru yol değildir."

"Ablamdan uzak dur o zaman."

"Sen Ateş'ten uzak durursan, ben de..." Devam edemedi.

"Yok artık, pazarlık mı yapıyorsunuz lan?" dedi *Shrek* kendini tutamayarak. "Abi, biraz ileri gitmiyor musun? Ateş duysun mu bunları?"

"Beni tehdit mi ediyorsun, Pusat? Yaşananları gördün! Sen de benim gibi düşünmüyor musun?" Tam olarak ne halt yemiştim ben? Baybora sinirle yanımızdan ayrılırken Pusat onun arkasından kapıyı kapattı.

"Neler oluyor?"

"Aynı şeyler, boş ver onu bunu. Sen kendinde misin?"

"Kendimdeyim amına koyayım," dediğimde güldü.

"He şöyle be! *Shrek* de bir de bakayım." Yanıma ulaşıp yanağımı sıktı. "Çok korkutucuydun, Aşkın, bir an içine cin kaçtı sandım. Aynı öyle davranıyordun. Ne küfrediyordun ne alkol ve sigara kullanıyordun ne de bana laf sokuyordun. Çok korktum." Hızlı hızlı anlatışı beni gülümsetti. "*Shrek* demeni bile özledim, vallahi billahi ya."

"Ne yaptım tam olarak? Kimse doğru düzgün bir şey anlatmıyor."

"Diyorum ya cin gibi geziyordun etrafta, ne bir şey yiyip içiyordun ne de doğru düzgün konuşuyordun. Boş boş bakıyordun, bel altı şaka bile yapmıyordun!" Bir kez daha güldüğümde o da güldü.

"Ateş'e benim yüzümden zarar mı geldi?" dediğimde gülüşü soldu.

"Baybora'nın anlattıkları işte, Cebonayan'la büyük sıkıntılar yaşadı ama Ateş bu, koyar mı? Koymaz! Ateş onlara koydu. Bak ne oldu anlatayım," dedi hevesle. İşte şimdi dedikodu yapabilirdik.

"Şimdi sen kayboldun ya, bu Ateş kudurdu, önüne gelen herkesi öldürmeye başladı. V'den beter oldu bak, gülme lan, vallahi öyle oldu. Bir bakıyorum çatışmaya girmiş, tek başına herkesi kesip biçmiş, bir bakıyorum seni tüm dünyada aratıyor. İşte sonra Cebonayan bunun hareketlerine sinirlendi, liderliğine el koymak istediler ve ayaklanma çıkardılar. İnfaz kararı falan verdiler, o derece ciddi durum ama olaya bak şimdi." Konuşurken jest ve mimiklerini iştahla kullanması konuşmasına heyecan katıyordu.

"Beni kaybetti amına koyayım, kolay mı? Sen aklını kaybetmediğine şükret."

"Bir şeyden de kendine pay çıkarma, amına koyayım. Ya dur, kesme beni dinle. İşte Harun Karabat geldi limuziniyle kapıya, aldı Ateş'i götürdü toplantıya. Ben durur muyum? Sikseler durmam, ben de peşlerinden gittim. Ateş giyindi kanlı siyah gömleğinin üstüne siyah ceketi, bir de bana göz kırpıyor, *her şey yolunda* der gibi, *cool* adam. Neyse, çıktı bunların karşısına. Pat pat konuşuyor, üst üyeler sinirlendi, dediler ölüsün artık. Ateş sakinliğini hep korudu, arkadan bir adam gönderdiler. Hele bak, o adam Ateş'i öldürecekmiş. O adam da bizim eski elamanlardan biri, kendisini pek sevmem, Ateş'le gereksiz samimilerdi bence. İki yıl önce Ateş onu sürgün etti de kurtulmuştum ondan ne güzel. Her neyse, işte Ateş biliyormuş bu Ayberk puştunu getirteceklerini. Tam Ayberk, Ateş'e silah doğrultacak sandıkları an..." Durdu ve kendini düzeltti. "Sandığımız an, ben de bilmiyordum. Çok bozuldum da Ateş sinirli diye bir şey diyemedim."

Güldüğümde o da güldü ve devam etti. "Sonra Ayberk geldi, Ateş'in arkasında saygı duruşunda durdu. Bir de toplantılarda bu üst üyelerin hepsinin arkasında en güvendikleri korumaları olur. Sen bilmezsin tabii, hiç üst üye toplantısı görmedin," dedi nispet yaparcasına.

Kolunu cimcikledigimde söylenerek kurtardı kolunu. "İşte Ateş'in bir bakışıyla bunların en güvendikleri korumalar bunlara silah doğrulttu. Ama görmen lazım, hepsi yaşlı zaten, orada vereceklerdi ruhlarını." Anı resmen yeniden yaşıyormuş gibi anlatıyordu. "Ateş dedi ki hâlâ anlayamadınız, bunlar da neyi dediler, Ateş de ne dese beğenirsin?"

"Ne desin?"

"Ben Cebonayan'ın lideri değilim, ben Cebonayan'ın ta kendisiyim." Durdu, tepkimi izledi ve devam etti. Sesini kalınlaştırıp gözlerini kısarak, elini yumruk yapıp havada sallayarak da Ateş'in taklidini yapıyordu. "Yaşımın genç oluşu sizi aldatmasın, siz benim izin verdiğim kadar varsınız. İyi akşamlar."

"Onu o hâlde görmek için milyonlar verirdim!"

"Boş ver, iyi ki görmedin, çok havalıydı pezevenk, ben bile yükseldim bir an."

"Senin Ateş'e yükselmediğin an yok ki amına koyayım."

"İşte böyle oldu."

"Sonra beni nasıl buldu?"

"Hiç sorma bana, bir bok anladıysam Arap olayım. Bunun bir arkadaşı vardı, Meksikalı, onu da hiç sevmem. Adı da Edar mı Edgar mı, öyle bir şeydi. Bu adam buna üç tane şehir saydı."

"Hangi şehirleri?"

"Ne bileyim tuhaf tuhaf şeyler. Yok Akapur, yok Osanci, yok Salakanca mı ne, değişik şeyler." Artık kendimi tutamayarak kahkahalara boğuldum. Akapulko, Ocosingo ve Salamanca demeye çalışmıştı kendi çapında. "Ama bu adam meğersem tehdit altındaymış da Ateş'e mesaj veriyormuş. Ateş de zekâ zehir, anladı hemen. Bir baktım şehirlerin koordinatlarına bakıyor. Yok birinin başını birinin sonunu birinin üçünü bilmem ne alıyor. Oradan ne buldu? Jalisco, Puerto Vallarta! Zekâyı görüyor musun sen? Ama herif de zekiymiş, böyle kodlama mı olur? Üstelik birbirlerini de iyi tanıyorlarmış demek, bu kadar iyi tanımalarına gerek yok bence."

Artık gülmekten karnıma ağrı girmişti, o kadar saçmalamıştı ki çektiğim ağrıları bile unutmuştum.

"Gül işte böyle, özlemişim bu hâllerini. Hepimizi çok korkuttun, Aşkın," dedi aniden ciddileşerek.

"Benden öyle kolay kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz? Seni Ateş'in nikâh şahidi yapana kadar durmayacağım, bil istedim," dediğimde suratı düştü. "Peki Ateş nasıl fark etti çipi? Sonrasında ne oldu? O robot Baybora neler saçmalıyordu?"

"Allah seni çarptı, az kalsın *Cyborg* oluyordun, hâlâ adamla dalga geçiyorsun!"

"Soruma bir yanıt alamadım." Pusat duraksadı, konuşacaktı ki kapı açıldı.

Ateş gelmişti, bakışları Pusat'ın ve benim üstümde gezindi. "Evimize gidelim mi artık? Abim çıkabileceğini söyledi," dediğinde itiraz etmedim.

Yanıma yaklaşıp biten serumu kolumdan yavaşça çıkardı. Canımı yakmamak için çok ağır hareket etmişti ve hissetmemiştim bile. Beni kucağına aldığında Pusat çatık kaşlarıyla ona bakıyordu. Ne oluyordu bu herifler arasında?

Kolumu boynuna doladım, başımı göğsüne gömdüm. Ona itiraz edemeyecek kadar yorgundum. "Ağrıların olursa evde de ağrı kesici serum takarız." Şakaklarıma bir öpücük bıraktı. Asansöre binip aşağı inene kadar Ateş'in yüzünü inceledim. "Neden öyle bakıyorsun?" dedi yarım ağız sırıtarak.

"Hiç."

"Seviyorsun ya ondandır," dediğinde dudaklarımı boynuna bastırdım, kokusunu solumak serumdan daha fazla ağrı kesici etkisi yarattı.

"Herkes bir şeyler saçmalıyor. Ben yokken ne halt yedin de herkes senin sonun olacağımı düşünüyor?" Kaşları hızla çatılırken bakışları gözlerime ulaştı.

"Kim söyledi bunu?"

"Herkes! Ablam tam tersi gerçi, senin bana zarar vereceğini düşünüyor."

"Onları dinleme."

"Bana neden açık açık her şeyi anlatmıyorsun?"

"Anlattım Aşkın, daha ne istiyorsun?"

"Baybora bana neden bu kadar öfkeli?"

"Seni zaten hiçbir zaman gözü tutmadı, şaşırma onun tavırlarına. Pusat da kıskanç biliyorsun."

"Pusat bir şey demedi ki ama ben yokken nasıl kafayı yiyip benim uğruma ortalığı salladığını anlattı. Çok seksi geldin bana, hemen iyileşeyim de sevişelim." Gülerek yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı. "Gerçi böyle de sevişebiliriz, hiç sorun değil. Gerçekten bak."

Bu sırada aşağı inmiştik, kapıda Ateş'in kendi kendine giden arabası vardı. Biz yaklaştığımızda arabanın arka kapısı açıldı. Ateş beni kucağından bırakmadan bindirdi arabaya, kapı arkamızdan kapandı.

"Eve sür, Ala." Ateş'in komutuyla sürücüsü olmayan araç harekete geçti.

"Şu şeye asla alışamayacağım, çok korkunç," dedim arabayı inceleyerek. Ateş eliyle nazikçe başımı tuttu ve sol göğsüne yasladı.

"Yorma kendini."

"Benim kıçımda kurt var, iki hafta yatmışım zaten."

"Çatlakların iyileşti sayılır ama yine de kendini yormamalısın. Ağrın var mı?" Kafamı iki yana salladım. "Olduğunda söyle." Bu sefer kafamı olumluca salladım. "Gerçi sana da hiç güvenmiyorum, şu an bile canının çok acıdığına eminim de egona, gururuna yediremiyorsun."

"Başımı ağrıttın, Ateş," dedim oflayarak. Aniden sesi kesildiğinde kafamı göğsünden kaldırmadan, başımı ona doğru kaldırdım.

Tuhaf aracı Ala, arabayı sakin bir şekilde sürüyordu. Ateş de sadece beni izliyordu.

"Ateş."

"Efendim bebeğim?"

"Bebeğin miyim gerçekten?" Gözleri kısılıp gamzesi ortaya çıktı gülerken.

"Bebeğimsin." Gerçekten de bir bebek seviyormuş gibi beni sarmaladı.

"Herkes çok tuhaf davranıyor, sen de öyle," dediğimde yutkundu.

"Çünkü hepimiz tuhaf şeyler yaşadık. Ablan, çipi bilmediği için sana olanlara akıl sır erdiremedi. Bahar'ın durumu iyiye gidiyordu, hatta üç gün önce gözüne lens takıldı ve yakında görebilir ama buna bile sevinemedi. Abim beni sürekli senin hakkında uyarıp duruyordu. Pusat ikimizin de hayatları için endişeliydi."

"Peki sen?"

"Öyle zor bir süreçti ki bir daha gözlerime hiç böyle bakamayacağını düşünmeye başlamıştım. Ameliyatın sırasında ölüme çok yaklaşmıştın ve bu dayanılır gibi değildi. En ufak bir yanlışta, felç kalabilir ya da..." Devam edemedi.

"İyiyim ama şimdi."

"Evet, çok iyisin," dedi buna kendisini ikna etmeye çalışır gibi.

"Sen, sen iyi misin?" Onu incelemeye devam ettim.

"Biliyor musun, Aşkın? Sen yokken herkes bir şeyler söyleyip durdu, beni ya suçladılar ya da uyardılar. Kimse gerçekten nasıl olduğumu sormadı,

sensizdim ve hayatımın geri kalanında sensiz kalabilme düşüncesiyle savaşıyordum." Konuşurken gözlerimin içine değil, karşısına bakıyordu ta ki son kelimesine kadar.

"Abini anlıyorum, beni o kadar seviyorsun ki bu onu korkutmuş. Ateş, bunu yapan kişiler çok tehlikeli insanlar ve uzun zamandır senin peşindeler."

"Evet, sevdiğim kadını düşmanım yapmaya çalıştılar."

"Biz en başından beri düşman değil miyiz?" dediğimde buruk bir ifadeyle bakışları üzerimde gezindi.

"Birbirini seven insanlardan düşman mı olur hiç?"

"En büyük düşman, birbirini sevenlerden olur. Ya en büyük zararı biz birbirimize verirsek?"

"At şu saçma düşünceleri o güzel aklından, sadece dinlen."

"Çok seksi düşmanlarız ama," dediğimde güldü. "Hem düşman gibi sevişmek de çok zevkli."

"Bu hâldeyken aklın hâlâ nasıl bir yerlerine çalışıyor, anlamıyorum Aşkın." Gülerek göğsüne biraz daha yaslandım.

Ateş'in büyük teknolojik evine geldiğimizde kapı bizim için açıldı. Vücudumda sargılar vardı ama duş almak istiyordum. Ateş yine kucağında benimle indi arabadan, Ferda kapıdaydı.

"Aşkın, uyanmışsın," dedi ama bana pek de sevecen gözlerle bakmıyordu. Ateş benim konuşmama müsaade etmeden içeri geçti. Büyük ihtimalle o da abisi gibi, Ateş'e zarar vereceğimi düşünüyordu. *Burada Ateş'in düşmanları tarafından çiplenen bendim!*

Peki ne olmuştu da hepsi birden bana cephe almıştı? Ateş'in anlatmadığı çok şey vardı. Yatak odasına girdiğimizde beni yatağa bıraktı.

"Duş almak istiyorum," dediğimde beni ikiletmedi. Önce banyoya gitti, yatakta oturup onu bekledim.

Normalde her işimi kendim halleder, ne kadar kötü bir hâlde olursam olayım kolay kolay yardım almazdım ve almaktan da nefret ederdim. Ancak Ateş'in benim için endişelenmesi, koşuşturması... Tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu. Demek ki aşk böyle bir şeydi.

Ateş geri döndüğünde elinde sargı bantları vardı, bunlar su geçirmeyen sargının üstüne yapıştırılan bantlardı. Önce sağ bileğime yavaş yavaş sardı. Ardından da eğilip üstümdeki beyaz hastane giysisini yukarı doğru kıvırdı.

Bacağımdaki morluklar yavaştan geçiyordu, Ateş dizimi de sardı. Ardından kalkıp arkama geçti. Bir eliyle saçlarımı yukarı doğru topladı. Diğeriyle

de enseme sargıyı yapıştırdı. Hemen ardından saçlarımın bitimi ve sargının üst kısmı arasındaki tenime yumuşacık bir öpücük bıraktı.

Benimle bir bebekmişim gibi nazik ve özenle ilgileniyordu gerçekten de.

Karşıma geçip beni rahatsız etmeyecek şekilde önce üstümdeki hastane giysisini, ardından da iç çamaşırımı çıkardı. Hareketlerinde tutku yoktu bu sefer, sevgi vardı. Beni tekrar kucağına aldı ve banyoya girdik birlikte.

Sargıyı almaya geldiğinde jakuziyi de açmıştı. Beni yavaşça sıcak suyun içine bıraktı. Kendi kıyafetlerini çıkarmadı ve ardından arkama geçti. Bu kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu. Tamam, suya girmemişti ama benimleyken genelde soyunurdu.

Önce saçlarımı şampuanladı. Yumuşak hareketlerle saç diplerime masaj yaparken bedenim sıcak su ve onun dokunuşlarının etkisiyle iyice yumuşamıştı. "Gözlerini kapat, yanmasın." Gözlerimi yumdum.

Saçlarımı güzelce duruladıktan sonra, duş jeli döktüğü lifle tüm vücudumu aynı dikkatli hareketlerle lifledi.

"Ateş."

"Efendim?" dedi bacağımı liflerken, bakışlarını bana kaldırdı.

Aklımda bir sürü şey dönüyordu, dudaklarımdan birçok kelime çıkmayı bekliyordu ama ben devam edemedim.

"Benden ne saklıyorsun?" Bunu söylememle durdu.

"Hiçbir şey."

"Bir şeyler yaptım, değil mi?"

"Sen hiçbir şey yapmadın! O çipi takan piçler yaptı."

"Ne yaptılar? Bak çip olayı nasıl işliyor bilmiyorum. Ellerinde bu kadar gelişmiş bir teknoloji varken her şeyi öğrenmiş olabilirler. Bana doğru düzgün bir şey anlatmaman beni daha da geriyor!"

"Bir şey yapmadın, evi kurcaladın sadece. Bilgisayarımdaki verilere erişmeye çalıştın."

"Benim yüzümden bir şey öğrendiler mi?"

"Hiçbir şey senin yüzünden değil." Daha fazla konuşmadı. Beni yıkamaya devam etti. Bittiğindeyse beni havluya sardı, yatağa geçtiğimizde de hiçbir şey söylemeden saçlarımı önce saç kurutma makinesiyle tamamen kuruttu, ardından da taradı. Bunu yaparken enseme çok dikkat etmişti. Hatta kuruturken ısı gelmesin diye elini yaranın üstüne kapattığını hissetmiştim. En sonunda da üstüme rahat gecelik takımlarımdan birini giydirmişti.

"Biraz dinlen, en sevdiğin yemeklerden yaptırdım," dedi işi bittiğinde beni yatağa yatırdı ve üstümü örttü.

"En sevdiğim yemek ne?"

"Çiğ et, kanlı kanlı." Güldüm. "Güzel pişmiş bir et, elma dilim patates kızartması, bol mısırlı salata." Bazen onun da benim kadar iyi bir gözlemci olduğunu unutuyordum.

"Beni güzel beslemen gerek," dediğimde yanıma uzandı.

"İyileşmen biraz zaman alacak, yine kafanın dikine gitme."

"Elimde değil, ben dursam şeytanlarım durmaz. İki haftadan daha fazla süredir ortalıklarda yokum ve V de yok. Kimliğim ifşa olmuştur artık, herkes öğrenmeye başlayacak."

"Hayır Aşkın, V vardı."

"Ne?"

"Senin yerine cinayet işlettirdim, senin yaptığın tarzda üstüne V de yazdırdım. Tabii senin tek başına yaptığın işler için ben on kişi göndermek zorunda kaldım ama temiz çalıştılar. Yani V'ni yokluğu asla anlaşılmadı," dediğinde parlayan gözlerle onu seyrediyordum.

Bu kadar zeki ve seksi bir adamı seçmek tam da benim gibi mükemmel birinin yapacağı işti.

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Bir kişinin daha benim yüzümden V'yi öğrenmesine artık tahammülüm yok." V yayıldıkça sonumun yakınlaştığını düşünüyordu. Bir yere kadar da haklıydı.

"Nasıl bir adamsın sen?"

"Mükemmel," dedi beni taklit ederek. Ben kıkırdadığımda o da güldü.

Başını bana doğru eğdiğinde gözlerimi kapattım. "Yine de çok duramam, yarıda kalan işlerim var," dedim sıkıntıyla.

"Şimdi bunları düşünme."

"Zaten uzun bir zamandır tembellik yapıyormuşum. Benim gibi bir insan için iki hafta hiçbir şey yapmamak ölüm gibi bir şey."

"Eğer dinlenip güçlenmezsen işte o zaman zarar görürsün."

"Hasta gibi yatmaktan nefret ediyorum. Sırf nefret ediyorum diye hasta bile olmam ben."

"Aynen Aşkın, senin isteğinle oluyor zaten."

"Evet, mükemmel bedenim beni dinliyor."

"Hadi uyu."

"Uykum yok ki," dedim mızmız bir çocuk gibi.

"Ama ağrın var, vücudun yorgun."

"Hiç değil, istersen kanıtlayabilirim. Sevişelim!"

"Dinlen o zaman, Aşkın."

"Hayır, sen bana her şeyi anlatana kadar dinlenmeyeceğim. Biri beynimi kontrol etmiş, Ateş! Ne kadar korkutucu olduğunun farkında mısın? Önce yaptığım şeyleri hatırlayıp kendime geleceğim, ardından da bu yeni düşmanla uğraşacağım. Kimse beni kaçırıp oyunlar oynayamaz! Hatta beynime çip taktıktan sonra öyle hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam edemez!"

"Benim ne yaptığımı sanıyorsun sen? Günlerdir araştırma yapıyorum, bulunacak bir şey olsaydı bulurdum ama bunu her kim yapıyorsa çok profesyonel. Önce iyileş, sonra birlikte araırız. Bu düşman ortak bir düşman ama derdi benimle. Senin gücünü ele geçirmek isteyen biri."

"Yoldan çevirdiğimiz on kişiden altısı olabilir o zaman bu."

"Bana laf yetiştirmeye çalışarak kendini daha çok yormana izin vermeyeceğim, Aşkın," diyerek kalktı yataktan.

"Hasta sevgilini bırakıyor musun?"

"Evet!" diyerek giyinme odasına geçti. İçeride çok durmadan çıktığında üstünü değiştirmişti. Bana bir bakış atarak odadan çıkınca arkasından bir süre baktım. Bir şeyler dönüyordu ve çözmem çok uzun sürmeyecekti.

Yatakta öylece uzanmak çok sıkıcıydı. Yataktan doğrularak komodinin üstünde duran Ateş'in sigara paketinden bir dal sigara aldım. Ateş'in Zippo'suyla sigarayı yaktım, arkama yaslandığımda zihnimi biraz daha zorladım bir şeyler hatırlamak için.

Ateş'in gözlerini hatırlıyordum, çok yakındık ve konuşuyorduk. O kadar saniyelikti ki ne konuştuğumuzu, nerede olduğumuzu dahi hatırlayamamıştım. Bir de baş ağrım şiddetlenmişti yine.

Pek bir şey hatırlayamıyordum ama beynimde yaşadığım karmaşayı hatırlıyordum. Bir şeye karşı koymaya çalışıyordum ama her seferinde başarısız oluyordum.

Sigaramı içmeye devam ettim, bittiğindeyse daha fazla dayanamayarak yerimden kalktım. Yürürken biraz zorlanıyordum ama yürümeye devam ettim. Odadan çıkıp uzun koridorda yürürken salondan gelen sesleri duydum.

"Kes şunu!" Bu Ateş'in sesiydi.

"Sence bu şekilde daha ne kadar devam edecek?" diyordu Baybora.

"Abi, bugüne kadar seni hiç karşıma almadım ama eğer bir kez daha bu şekilde konuşursan almak zorunda kalacağım."

"Ailen yerine onu seçmene alıştım ben, Ateş," dedi Baybora. Biraz daha yaklaştım salona.

"Ona göre davran o zaman! Aşkın'ın karşısına geçip bir şeyler zırvalama."

"İkinizin de iyiliğini düşünüyorum ben ve ikinizin de sonu iyi görünmüyor. Gelmişsin, onunla evleneceğini söylüyorsun. Sen daha onun kendini bilerek kaçırtıp kaçırtmadığına, sana oyun oynamadığına bile emin değilsin. Ona bu kadar güvenmiyorken onunla nasıl evleneceksin?"

Ateş tam konuşacaktı ki varlığımı fark etti, kafasını kapıya doğru çevirdi. Bir adım daha attım.

"Aşkın." Kafamı iki yana sallayarak arkamı döndüm. Ben hızlı hızlı yürürken peşimden geliyordu.

"Aşkın, beni dinler misin?" Onu umursamamaya devam ettim. Odaya girdiğimde o da peşimden girdi.

Arkam ona dönüktü, beni durdurmak için hafifçe kolumdan tuttu ve kendisine çevirdi.

"Neyi dinleyeceğim? Bana sürekli *güvenmiyorsun* deyip durdun. Sürekli benim güven sorunlarımdan konuştun! Üstelik kendin bana hiç güvenmiyorken."

"Evet! Sana hiçbir zaman tam olarak güvenemedim, bunun için beni suçlayamazsın. Biz normal insanlar değiliz ve normal bir şekilde de tanışmadık. Sen benim hayatıma beni öldürmek isteyerek girdin."

"Madem kendin güvenmiyordun, o zaman neden sürekli beni suçlayıp durdun, puşt herif?" Artık kendime hâkim olamayıp bağırıyordum.

"Bağırma, canın yanacak."

"Kes şu aptal âşık rollerini!"

"Senin bu işte parmağın olduğunu hiç düşünmedim, Aşkın, bir kez bile. Abim düşündü, hatta düşünmek bir yana emindi ve beni uyarıp durdu. Bense onu her seferinde susturdum. Biraz dinlen ve kendine gel! Bu hâldeyken seninle tartışmaya devam etmeyeceğim."

"Bana güvenmiyorsan seninle neden birlikte olduğumu düşündün? Ya da seni sevdiğimi söylediğimde şüphe duydun mu?" Sessiz kaldı.

"Bunları da aşacağız," diyerek bana cevap vermekten kaçındı.

"Aştık sandığımız duvarların altında ezilip duruyoruz." Kollarımdan tuttu beni, dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı. Saçlarımı okşadı.

Yatağa yorgunca oturduğumda, daha fazla tartışıp beni yormamak için odadan çıktı.

Onu suçlayamazdım, aynı güvensizlikleri ben de yaşamıştım ama sürekli beni güvensizlikle suçlamışken kendi de güvenmeyip bunu sinsice gizlemesi... İşte bunun için onu suçlayabilirdim.

Ablam odaya girdi. "Her şey yolunda mı?" Seslerimizi duymuş olmalıydı.

"Evet," dememle yanıma oturdu.

"Konuşmak ister misin?" İstiyordum, en çok onunla konuşmak istiyordum. İçimde biriktirdiklerim artık bir dağ olmuştu ve altında boğuluyordum. O dağdan üstüme çığ düşüp duruyordu. Her şeyi anlatmak istiyordum ablama.

Ben annemi hiç tanımamıştım, benim için anne demek, Aylin demekti. O büyütememişti ama o yaşatmıştı beni. Yorgundum, ona her şeyi anlatıp rahatlamak isteyecek kadar yorgundum. Başımı bacaklarına koyduğumda saçlarımı okşadı.

"Hayatında ne olursa olsun, ne yaşamış olursan ol, bunu bana anlat. Ben hep senin yanında olurum, Aşkın." Olmazsın.

Eğer buna dair ufacık bir umudum olsa, her şeyi anlatıp kurtulurdum sırtımdaki bu kamburdan.

"Seni çok seviyorum ben, bu dünyadaki her şeyden çok," dedi.

Aynı, babamdan benim yüzümden dayak yedikten sonra gelip beni sakinleştirmeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi saçlarımı okşuyordu.

"Hani bana hep diyorsun ya, güzel yaşa, güzel bir hayatın olsun..."

"Evet kuzum."

Ben hiç yaşayamadım abla.

"İyi ki varsın," diyebildim içimdeki V'yi susturarak. "Bana ninni söyler misin?" diye sordum. Küçüklüğümden beri bana o güzel sesiyle söylediği ninniyi söylerken gözlerimi yumdum. Aslında bir türküydü ama ben hep ninni olarak dinlerdim onun dudaklarından.

"*Bilmem yâr kimi sever...*" Gözlerimi yumdum.

Dünya üzerinde, cennetim diyebileceğim tek yerde gözlerimi yumdum. O cenneti bir gün cehenneme çevireceğimi biliyordum. Çünkü şeytanlar böyle yapardı.

⚖

Bir saatten fazla ablamın bacağına başımı yaslayıp uyumuştum. Ablam da hiç yerinden kalmamış, saçlarımı okşamaya devam etmişti. Enseme ne

olduğunu merak ediyordu, Ateş ona nasıl bir masal anlatmıştı bilmiyordum ama bunu sorgulamamıştı.

Salona yemeğe geçtiğimizde herkes salondaydı. Bahar'ın neşeli kahkahaları, Tarık'ın Pusat'a laf sokuşları, her şey bildiğim gibiydi. Ateş ortalıkta yoktu. Baybora, elinde tabletiyle bir şeylerle uğraşıyordu. Ferda sessizdi ama yanıma gelmeyişi, bilincim yerinde değilken yaptığım, Ateş'in anlatmadığı şeyleri bildiğini gösteriyordu.

"Aşkın, niye kalktın?" dedi Tarık beni fark ettiği an.

"Yatacak mıydım sürekli? Hepiniz adaya neden geldiniz?" Direkt yemek masasına oturdum. Benim ardımdan onlar da oturmaya başlamıştı.

"Senin için geldik," dedi Baybora kısık gözleriyle. Ona sadece katil bakışlarımdan attım. Bu sırada Ferda alayla gülmüştü. Masaya oturmadı, bahçeye çıktı.

Ben de kalktım yerimden, Ferda'nın peşinden bahçeye çıktım. Üzgün ve öfkeli gözlerle ay ışığıyla aydınlanan okyanusu izliyordu.

"Ferda, ben ne yaptım?" Sesimi duymasıyla gözündeki yaşı silip bana döndü.

"Neden kalktın? Yorma kendini."

"Ben ne yaptım Ferda?" dedim sertleşen sesimle.

"Abime zarar veriyorsun."

"Ona ne yaptım?"

"Seni seviyorum, Aşkın, çok güçlü ve sert görüntünün ardında yufka yürekli bir kadınsın. Abimin yanında senden başka bir kadın düşünemiyorum. Abim seni çok seviyor, sen ne kadar düşünüyorsan emin ol ondan yüz kat daha fazla seviyor. Bu sevgi yüzünden zarar görsün istemiyorum sadece."

"Sürekli onun zarar göreceğinden bahsedip duruyorsunuz! Belli ki bir şey yapmışım, neden herkes üç maymunu oynamaya çalışıyor? Ateş mi izin vermiyor konuşmanıza?" Bağırmak başımı döndürünce derin bir nefes aldım.

"Aşkın, gel içeri geçelim. İyi görünmüyorsun," diyen Ferda, endişeyle yanıma yaklaşmıştı.

"İyiyim ben!"

Bu sırada ATV'yle yanımıza yaklaşan Ateş'i gördüm. Bizi fark ettiğinde yanımızda durup motordan indi.

"Ne oluyor burada?" diye sert bir sesle sordu. Kısık bakışları Ferda'ya döndü, bir şey anlatıp anlatmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Yemek yemedin değil mi hâlâ?" Saatler önceki tartışmamızın aksine yumuşak bir sesle sormuştu. Elini belime koyduğunda itiraz etmedim, başım o kadar ağrıyordu ki denge kurmakta dahi zorlanıyordum.

Ateş beni göğsüne çekti, gözlerine bakmamla bir görüntü daha belirdi zihnimde, Ateş'le öpüşüyorduk.

Gözlerim kayarken Ateş adımı sayıklıyordu. "İyiyim," diyebildim sadece.

"Sikeyim! Gidiyoruz buradan," dedi bağırarak ama öfkesi bana değildi. Öfkesi herkeseydi.

Beni hızla kucağına aldı. "İyiyim Ateş."

"Gözlerin kayıyor, iyi falan değilsin. Burada kalmaya devam edersek iyi de olamayacaksın." Benimle birlikte yürürken o kadar öfkeliydi ki kaslarının sert tutuşunu her yerimde hissediyordum.

Limana kadar hızlı ve öfkeli hareketlerle yürümeye devam etti, hazır bekleyen tekneye bindiğimizde beni koltuğa bıraktı. O tekneyi kullanırken sessizdim. Bilmediğim bir şeyler dönüyordu, Ateş bilmemi istemediği için insanları susturuyordu ama her ne yaptıysam bu Ateş'in hayatını tehlikeye atmıştı. O yüzden herkes öfkeliydi.

Karanlık okyanusta, tekneden vuran ışıkla dalgalanan okyanusu izlerken düşünüyordum. Benim adama geçiyorduk, şüphesiz ikimizin de tek huzurlu olabildiği yer orasıydı.

Yolculuk boyunca Ateş yanıma sadece bir kez gelmiş, sadece üstüme bir battaniye örtmüş ve hiçbir şey demeden geri gitmişti. Tekne durduğunda ayağa kalktım ancak o tekneyi yanaştırıp halat attıktan sonra yürümeme izin vermemiş ve beni yine kucağına almıştı.

Eve yürürken ışıklar yanıyordu. "Yemek yedin mi?"

"İştah mı kaldı amına koyayım! Gizli gizli işler çevirip duruyorsunuz, en nefret ettiğim şey."

"Kontrolünde olmayan her şeyin seni çıldırttığını biliyorum ama sakin kalman gerek. Aslında seni direkt buraya getirecektim de sağlık durumundan emin olamadığım için yapamadım. Ama yok! O evde kalırsan kesin bir şey olacak, en azından burada sürekli boş konuşan insanlar yok."

"Ben pek boş konuştuklarını düşünmüyorum, benden bir şey saklıyorsun sen."

Eve girdik, beni direkt yemek masasına oturttu. "Yalnız oyuncak bebek gibi beni oradan oraya taşıman hiç hoşuma gitmiyor bilesin." Masanın üstünde her şey taze ve sıcaktı, dediği gibi en sevdiğim yemekleri hazırlatmıştı.

İştah mı kaldı sözümün aksine fazla iştahlı bir şekilde yemek yerken Ateş de bana eşlik etmişti. Yemekten sonra da o beni kucağına almadan bir viski şişesi kapıp salona yerleşmiştim. Ateş bulaşıklarla uğraşırken bacaklarımı karşımdaki pufa uzattım. İşte, Ateş Alanguva da olsan bulaşık topluyordun demek.

"İlaç kullanıyorsun, Aşkın, öldün mü alkolsüzlükten?" diyerek elimdeki şişeyi almaya çalıştı ama onu engelledim.

"Sürekli bir şeyler için bana emir vermeyi kes, Ateş."

"Sen olayın ciddiyetinin hâlâ farkında değilsin. Ölüyordun, Aşkın! Ölüyordun."

"Ama ölmedim, bu lanet dünyada yalanlarla dolu yaşamıma kaldığım yerden devam ediyorum."

En sonunda pes ederek yanıma yerleşti. O da tuhaf davranıyordu. Kendi evinde sigara içilmesinden nefret eden Ateş, benim salonumda sigara yaktı. Ağzındaki dalı çaldığımda yandan bir bakış attı bana.

"Salonumda sigara içemezsin."

"Benimkilerde içtiğine say. Üstelik senin benim mi var?"

"Doğru, karı koca olacaktık, değil mi? Evleniyorduk biz. Birbirine hiç güvenmeyen, her an ihanet bekleyen bir çift! Ne mükemmel. Biri seri katil diğeri mafya babası."

"Ben mafya babası değilim."

"Ben de katil değilim zaten," dedim kafa sallayarak.

"İyileşmişsin sen." Bir kolunu omzuma attı.

"Ne yorucu bir çiftiz böyle." Ona biraz daha yaklaşıp başımı göğsüne yasladım. Bir eli usul usul omzuma dökülen saçlarımı okşuyordu, sigaramın külünü dökmem gerektiğinde kendi sigarası ağzındayken benimkini aldı ve yan tarafındaki küllüğe külü döküp sigaramı geri bana uzattı.

Ardından da yanında duran kumandayı aldı ve içeriyi "Tu vas me detruire"[1] şarkısı doldurdu.

"Seninle yine buradayım ya Aşkın, kollarımdasın ya... Hiçbir şeyin önemi kalmıyor."

"Burayı seviyorum."

"Beni sevdiğin gibi," dediğinde güldüm.

"Evet, inanmadığın sevgi."

[1](Fr.) Beni Mahvedeceksin. (Editör Notu)

"Âşık olduğum sevgi," diyerek düzeltti beni.

"Telefonum nerede?" dediğimde yerinden kalktı. Salondan çıktı ve ardından telefonumla geldi. Uzattığında alacaktım ki telefonun hemen altında duran yüzüğü fark ettim.

"Hani bu lanetli yüzüğü takmamı istemiyordun artık?"

"Üstümde, istediklerini yaptırman gibi sinir bozucu bir etkin var." Yüzüğü de telefonu da aldım. Yüzüğü tekrar parmağıma taktığımda uzun uzun beni seyretti, ardından da eğilip yanağıma sert bir öpücük bıraktı.

"İlaçlarını getireyim, bırak şu viskiyi de." Yanımdan ayrıldığında telefonumu açtım.

Bir sürü mesaj ve arama vardı, Kaya elli kez falan aramıştı. Mesajları da vardı bir sürü.

Aşkın, herkes kaçırıldığını söylüyor. İyi misin?

Salak, kaçırıldığımda nasıl cevap vermemi bekliyordu acaba?

Durumunun ağır olduğunu duydum, lütfen kendine gelir gelmez haber ver bana.

Ben diğer mesajlara bakmaya devam ederken telefonuma bir mesaj geldi. Bu Murat'a ait numaraydı. Sadece soru işareti atmıştı ama bundan önce bir mesajı yoktu. Ateş, mesajlarımı mı silmişti? Ya da Murat onun silmesine neden olacak nasıl bir mesaj atmıştı?

Murat'ı aradım ancak açan olmadı.

Ateş elinde su ve ilaçlarla yanıma gelip oturduğunda ekranı kapattım. Uzattığı ilaçları içtim. "Bayağı arayıp soranım olmuş."

"Evet, bir ara Kaya itini öldürmeye gidecektim de dua etsin buradaydım."

"Peki Murat?"

"Ne?"

"O hiç yazdı mı?"

"Hayır, ne alaka? O şerefsiz sana niye yazsın hem?"

"Bilmem," diyerek omuz silktim ve suyu tamamen bitirdim.

"Şu an daha büyük sorunlarımız var. Sen Murat'a kafa yorma, hiçbir halt yapamaz."

"Neden?" Sessiz kaldı. "Ateş, benden sürekli bir şeyler gizlemeyi kes. Onu öldürdün mü?"

"Hayır, kaçıyor sürekli ama yaşayacağı çok bir zaman kalmadı. Şu seri katili bulmamız gerek bizim, her şey o şerefsizle bağlantılı."

Seri katil. Azrail'in Kılıcı. Gözlerimi yumduğumda gözümde görüntüler belirdi, seri katil karşımdaydı. Ben dayak yiyordum ve o izliyordu. Pansuman yapıyordu, yüzü gittikçe netleşiyordu. Esmer, iri, koyu gözlü ve aksanlı İngilizce konuşan bir adamdı.

"Hatırlıyorum, yüzünü hatırlıyorum," dediğimde Ateş hemen tabletini eline aldı. Ben yüz hatlarını tarif ettikçe uygulamadan robot resmini fazla gerçekçi bir şekilde çiziyordu.

En sonunda bitirdiğinde, zihnimdeki seri katilin yüzüne çok benzeyen bir yüz oluşmuştu ekranda. "Böyle mi? Andırıyor mu?"

"Evet, bayağı," dedim tabletteki yüzü izlerken. Ateş hemen telefon açıp bu yüzü araştırmalarını isterken ben daha çok şey hatırlamaya başlıyordum.

"*Oyun yeni başlıyor, V!*"

"Ateş, bu adam Türk."

"Ne?"

"Giovanni'yi ve adamlarını bu öldürdü, ardından birileri geldi. İngilizce konuşuyorlardı, biri çipi yerleştirdi. Katil karşıma geçip ana dili gibi Türkçe konuştu."

"Ne dedi?"

"Oyun yeni başlıyor, V."

"Onları o oyunlarının içinde sikeceğim! Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Seni, gelişini hatırlıyorum."

Anılar yavaş yavaş netleşirken o an beynimde yaşadığım kargaşayı da hatırlıyordum. Biri zihnimi yönetiyordu, buna karşı koymaya çalışıyordum ama başaramıyordum.

"Başka?"

"Hepsi bu kadar."

"Tamam yeter, zorlama kendini," derken ses tonunu sakin tutmaya çalışıyordu.

"Ateş, harekete geçmemiz gerek. Bu senin sandığının aksine sadece seninle ilgili değil, ikimizi de ilgilendiriyor. İkimizle de dertleri var, güçlü ve gizliler. Savaşmak zorundayız, burada böylece oturamayız."

"Sakin ol, ben boş durmuyorum. Bulacağız onları! Sadece önce kendine gelmeye çalış, tamam mı güzelim? Sen iyileştiğinde birlikte başlayacağız. Sen ve ben, Ateşpare."

"Bunlar, her şeyi biliyorlar Ateş. Nasıl?"

"Her şeyi değil, abimi nasıl bir bedene soktuğumu sorgulattılar sana. Bildikleri sınırlı."

"Ben sana zarar verdim, Ateş, ne yaptım sana?"

"Bir şey yapmadın, sakin olur musun?" Ayağa kalktığımda o da karşıma geçti.

"Tişörtünü çıkart."

"Ne?"

"Tişörtünü çıkar, Ateş." Çıkarmadı, ona yaklaştım ve tişörtünün yakasına elimi geçirdim parçalamak için. Tişörtü yırtılmaya başladığında daha fazla güç uygulamamı istemediği için üstündeki tişörtü çıkarıp attı.

Gördüğüm görüntüyle bir adım geriledim. Ateş'in göğsünde sargı vardı, hemen sol göğsünde.

Zihnime yine görüntüler doldu. Ateş'le sevişiyordum, onun üstündeydim. Bir bıçak saklıyordum. O ana karşı koymaya çalıştığımı hatırlıyordum ama başarılı olamıyordum.

"Yolun sonu Ateş, görev bitti, ben kazandım." Bıçağı onun tam sol göğsüne saplamıştım. Onu öldürmek için bir kez daha saplayacaktım ki Ateş beni durdurdu. Beni çevirip arkadan ellerimi bağladı. Teninden tenime akan kan damlalarını hatırlıyordum. Durmuyordum, onu öldürmem gerekiyordu. O beni zapt etmeye çalışırken ben debeleniyordum.

Saçlarımdaki ve bedenimdeki eli güçlüydü ama ben çabaladıkça o gücünü kaybediyordu. Bana zarar vermiyordu, sadece durdurmaya çalışıyordu. O beni doğrultmaya çalışınca elinden kurtuldum. Ateş kan kaybını yoğun yaşıyordu. Bıçağı bir kez daha almaya çalıştım, Ateş benden önce eline aldı bıçağı. Ona atıldığımda bıçağı bana saplamamak için arkasına sakladı. Ateş'in yüzü gittikçe beyazlaşıyordu.

Yüzüne sert bir yumruk geçirdiğimde beni durdurmak zorunda kaldı. Göğsümden sertçe duvara ittirdi, beni hızla çevirip göğsümü duvara yaslarken eline gelen çarşafla kollarımı bağlamaya çalışıyordu. Ellerimi bağlayıp telefonu eline aldığında hâlâ bırakmıyordu. "Pusat, hemen adaya gel. Sağlam bir uyuşturucu getir. Onun canını yakma. Tamam mı, dedim sana!"

Ateş gittikçe gücünü kaybederken ondan uzaklaştım. Çarşafı çok sıkı bağlayamamıştı, elimi zorlayarak çıkarırken Ateş artık ayakları üzerinde duramıyordu.

Bir süre boyunca çarşaftan kurtulmaya çalıştım, Ateş dizleri üstüne düştü. Ben çarşaftan kurtulmayı başardım, bıçağı tekrar elime aldım. Ateş'i saçından tutarak kafasını kendime doğru kaldırdım, sarı gözleriyle güçsüzce yüzüme ba-

kıyordu. Artık karşılık da veremiyordu. Gözleri kayıyordu, göğsünden akan kan her tarafı kırmızıya boyamıştı.

Bıçakla boynunu keseceğim sırada bir gürültü koptu. Ateş etmişlerdi camdan ancak isabet etmemişti. "Durun! Sakın zarar vermeyin," diye bağırıyordu Ateş ama sesini ben bile zor duyuyordum. Bu sırada odanın kapısı açıldı, Baybora dehşet içinde girdi içeri. Elindeki silahı kafama doğrulttu.

"Sakın abi, sakın," diye sayıklıyordu Ateş. "Çip," diyebildi ve bilincini tamamen kaybetti. Ateş'e baktığım sırada sırtımda keskin bir acı hissettim. Nefes almam zorlaşırken arkamı döndüm. Pusat sırtıma bir iğne sokmuştu. Ardından her şey kararmıştı.

Hatırladığım şeylerle Ateş'e dehşet içinde bakarken bir adım geriledim. Onu öldürecektim, onu öldürmeye çalışmıştım. Bir adım daha geriledim.

"Ben ne yaptım sana?" dedim zorlukla çıkan sesimle.

"Sen değil, onlar yaptı."

"Ölecektin."

"Hayır, iyiyim."

"Ateş! Ben seni öldürecektim."

"Seni yönetiyorlardı, Aşkın, sakın kendini suçlama. Sakın!"

"Bana sürekli ölümden döndüğümü söyleyip durdun! Ateş ben seni öldürüyordum! O hâlde nasıl hayatta kalabildin sen?"

"Abim hemen ilk müdahaleyi yapmış. Beni direkt ameliyata aldılar, seni de uzun süre uyuşturucularla baygın tuttular."

"Ölüyordun, seni öldürüyordum." Ateş aramızdaki mesafeyi kapattı.

Ellerini omuzlarıma koyana kadar titrediğimin farkında değildim. "Hayır, Ateşpare, sen değil, onlar yapıyordu."

"Ateşpare'n senin sonun olacak. Ateş, ya öldürseydim seni?"

"Ölmedim! Sen de o lanet çipten kurtuldun, Aşkın. Haklısın, bir savaştayız ve güçlü olmazsak kaybetmeye mahkûmuz. O yüzden hep olduğu gibi o omuzlarını dik tut. Ateş ve Ateşpare, kimse bizi yenemeyecek."

"Nasıl bir şeyin içindeyiz?"

"Bilmiyorum Aşkın, bu ikimizle de ilgili bir şey dediğin gibi. Sakın kendini suçlama."

"Can çekişiyordun Ateş, hatırlıyorum."

"Sen de öyle, sen de zihninde can çekişiyordun."

"Bize bunları yapanı yakacağım, diri diri yakacağım onları. Ölmek için her gün yalvaracaklar!"

"Evet, birlikte yapacağız. Bana bak." Ona baktım, güven veren güzel sarı gözlerine. "Bundan sonra her adımı birlikte atacağız, biz her savaşta kazanacağız. Sadece sakin, temkinli ve zekice hareket etmeliyiz. Anlıyor musun, Ateşpare?"

Anlıyordum, canım acıyordu. Göğsüm çok acıyordu, sanki ona değil de kendi kalbime şimdi saplamıştım bıçağı.

Ateş beni kendine çekti, kollarını bana sardı. Başım yaralı göğsüne geldi. Sol göğsüne öpücük bıraktım, ona sıkıca sarıldım. Saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"O yüzden herkes bana öyle bakıyordu. Haklılar da... Ya gerçekten seni..."

"Şşt, öyle bir şey olmadı. Herkes de biliyor kendinde olmadığını, saçmalayıp duruyorlar. Sen sadece bana inan, Aşkın, ben sana inanıyorum." Başımı göğsünden kaldırıp gözlerine baktım.

Birbirimize bakarken aramızda bu zamana kadar hiç tamamlanmayan bir duygu tamamlanmıştı: Güven.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ardından alnını alnıma yasladı.

Her şey değişmişti, tüm kartlar yeniden dağıtılıyordu. Ve ben artık tek bir oyuncu değildim. Biz bu karmaşık oyunun, birbirinden çok ayrı gözüken ama birlikte en güçlü olacak hamleleriydik.

Hep üçüncü ihtimalden çekinmiştim ama belki de üçüncü ihtimal yaşamaya en değer olandı.

Ateş ve Ateşpare.

⚖

2013

Buz dolu küvetten nefes nefese çıkardı kafamı Kaptan. Tüm vücudum titrerken Kaptan süre tutuyordu. "Daha iyi, bir dakika kırk beşinci saniyeye çıktın ama yeterli değil. Nefesini daha iyi yönetmeyi öğrenmen gerek!"

Konuşuyordu ama kulaklarım soğuktan uğulduyordu. Nefessizlikten öksürüyordum, derin derin nefes almaya çalışıyordum. "Sana diyorum!"

"Buz dolu küvetin içinde olduğum için olabilir mi?"

"Her şartta hayatta kalmayı öğrenmek zorundasın?"

"Çıkar artık beni," dedim vücudumda bağlı kemerlere bakarak. "Öleceğim, çıkar beni."

"Bir dakika daha dayanman gerek."

"Vücudumu artık hissetmiyorum." Dudaklarımın morardığına emindim. Vücudum bir gün beklemiş bir ceset kadar soğuktu. Gerçi ruhum da en az, bir gün beklemiş ceset kadar cansızdı.

"Çıkar beni!" Yüzüme boş boş bakmaya devam etti. "Öleceğim!" Bağırmamı umursamadı. Ancak, "Yalvarırım, dayanamıyorum artık," dediğimde öfkelendi.

"Yalvarır mısın? Yalvarırsan ölürsün çocuk, öldün şu an. Başını eğersen ölürsün, güçsüz olursan ölürsün! Acı dayanılmaz mı? Öl o zaman, gururlu bir ölüm, gurursuz bir yalvarıştan daha onurludur. Gerekirse öleceksin ama güçsüzlüğünü göstermeyeceksin!" Bağırışının ardından tekrar kafamı suyun içine soktu. Bu sefer hazırlıksız yakalandığım için nefes kontrolümü sağlayamadım ve boğazımdan içeri su doldu.

Gözlerim kararırken artık çabalamıyordum da. Sona çok yakınlaştığımı düşündüğümde kafamı çıkardı, yuttuğum suyu kusarken beni izliyordu. Öfkeli gözlerimi ona çevirdim, hep böyle yapıyordu. Hep öleceğim son ana kadar bekliyordu.

Zincirlerimi çözdü. "Bir saat dinlenmene izin veriyorum."

"Bahar'ı görebilir miyim?"

"Hayır! Bir ödül alacak kadar başarılı olmadın." Gözlerimi yumdum, zincirlerimi çözmüştü ama vücudum o kadar acı içindeydi ki küvetten çıkamıyordum.

Eğer felç geçirip burada ölsem, beni bu sudan çıkarmazdı Kaptan.

"Ama ameliyat olacak, belki onu son görüşüm olur," desem de umursamadı. "Benim için değil ki onun için. Beni hepinizden daha çok seviyor, ona en güzel moral ben olurum." Kaptan gülümsedi, işte istediği cevap buydu. İstediklerimi doğrudan söylediğimde yapmazdı, onu manipüle etmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Yarına kadar hayatta kalırsan, görürsün." O, hangardan çıkarken ben de sürünerek hissetmediğim vücudumla zorlukla çıktım küvetten. Kendimi gri, soğuk zemine attığımda nefes nefeseydim. Kısa bir an gözlerimi yumdum, üstümü değiştirmem gerekiyordu.

Tutmayan bacaklarımla emekleyerek havlu ve kuru kıyafetlere ulaştım. Üstümdekileri tamamen çıkartıp vücudumu kuruttum. Kuru kıyafetleri üstüme giyindiğimde hâlâ titriyordum ama daha sıcak bir yer de bulamayacağımı biliyordum. Bacaklarımı kendime çekerek başımı dizlerime gömdüm.

Çok yorgundum, uykusuzluğun yanında Kaptan'ın eğitimleri yüzünden kafayı yiyeceğimi hissediyordum.

Kapı tekrar açıldı, Kaptan içeri girmedi. Dışarıda beni bekliyordu, zorlukla kalktım ve dışarı çıktım. Kırmızı kamyonetine binmişti, hangardan çıkarak ben de kamyonete bindim. Bu sırada Tarık kamyonetin önünü kesti. Gece yarısında, çıplak ayaklarıyla genç bir çocuk duruyordu kamyonetin farlarının aydınlattığı karanlık yolda.

"Nereye götürüyorsun Aşkın'ı?" diye bağırdı Tarık.

"Çekil yoldan Tarık!" dedi Kaptan o bariton sesiyle.

"Çekilmiyorum! Ona zarar veriyorsun!" Tarık bağırmaya devam ediyordu ama Kaptan bunu umursamadı, ona fazla yakın olacak şekilde hızla geçtiğinde arkama yaslandım.

Bu sırada ısıtıcıyı açması tüm vücudumu rahatlatmıştı. Nereye gittiğimizi sormadım, cevap vermeyeceğini biliyordum. İki saatlik yol boyunca uyumaya çalışmıştım ama vücudum her an bir adrenalin beklediği için uykuya dalamamıştım. Neyse ki artık üşümüyordum.

"Ablamı bu görüş gününde görmeme izin verecek misin?" dediğimde kırışıklarla dolu yüzüyle kısa bir bakış atmış ve önüne dönmüştü.

Kapkaranlık bir yoldaydık, arabayı ağaçlık bir alanda durdurdu. Elime küçük bir çakı verdi.

"Eğer gün doğana kadar kendinde olursan, evet."

"Ya ölürsem?"

"O zaman zaten yaşamayı hak edecek kadar mükemmel değilsindir. İyi değil, mükemmel olmak zorundasın."

"Bahar'ı yaşatmak için çabalıyorsun, beniyse öldürmek için."

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten? Seni öldürmek isteseydim, ölürdün Aşkın. Durmak mı istiyorsun? V doğmadan onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Hayır!"

"O zaman buna göre davran. Sen diğerleri gibi değilsin, bunun farkına var. Sen çok farklı ve özelsin. Eğer öldürmezsen, ölürsün. İstersen şimdi durdururum bunu ama göze alıyor musun? Uğruna savaştığın her şeyi çöpe atmayı göze alıyor musun?"

"Hayır!"

"İyi, in o zaman." Kaptan'ın koyu gözlerine baktım, ardından da ormana. "Gün doğduğunda seni almaya buraya geleceğim." Kamyonetin kapısı açtım,

arabadan indim. "Ve Aşkın, vahşi hayvanlara dikkat et. Özellikle yaban domuzları açken çok tehlikeli olabilirler." Kapıyı kapattım öfkeyle.

Daha önce de ormandan sağ çıkmıştım ancak o zaman vücudum bu kadar yorgun değildi ve karşıma yırtıcı bir hayvan çıkmamıştı. Bakışlarım ağaçlarda gezindi. İyi bir ağaç bulup tırmanacak ve güneşin doğmasını bekleyecektim.

Bir süre yürüdüm ancak uygun bir ağaç bulamadım. En sonunda kocaman bir ceviz ağacı gördüğümde adımlarımı hızlandırdım. Ancak bir ulama duymamla olduğum yerde durdum, bu çok yakından gelmişti.

Yavaşça adım atmaya devam ettim ama arkamda hırıltılı bir nefes hissettiğimde koşmaya başladım. Arkamdaki kurt benden daha hızlıydı. Kaçamayacağımı anladığımda savaşmak için kurda döndüm.

Üstüme hızla atıldı, ben düşerken o da üstüme çıkmıştı. Hırıltılı nefesleri, tenimdeki pençesi, vahşice açtığı ağzından akan salyalarıyla her an karşısındaki canlıyı paramparça edecek kadar öldürücüydü. Tüylü gövdesine çakıyı tüm gücümle geçirdim. Bir darbe onu zayıflatmaya yetmezken birkaç kere çıkarıp tekrar soktum sertçe bedenine. Kurdun üstümde ölmesiyle her tarafım kan içinde kalmıştı. Tüylü bedeni üstüme düştüğünde, siyah tüylerini okşadım.

Onu üstümden itip kalktığımda göğsüm sızladı. Pençelerini geçirdiği yerler acımıştı. Ancak birkaç adım attığımda etrafımda vahşi gözler görmeye başladım. Başka bir kurt daha kurt vardı, hatta kurtlar. Dört çift göz saymıştım.

Koştum, az önce gözüme kestirdiğim ceviz ağacına tüm gücümle koştum. Ben can havliyle tırmanırken bir tanesi yukarı doğru atıldı. Sivri dişlerini bacağıma geçirdiğinde genzimden acı dolu bir çığlık yükseldi.

Bu ses tüm ormanda yankılanırken diğer bacağımla kafasına tekme atarak kurtulmaya çalışıyordum.

Bu sırada bir silah sesi duydum, ardından üç tane daha. Bacağımı ısıran kurt yere düşerken arkama bakmaya çalıştım.

Her taraf karanlıktı, kimseyi göremiyordum. Biri bana yardım etmişti.

"Kimsin sen?" diye bağırdım acıdan değişmiş sesimle.

Cevap gelmediğinde kendimi aşağı doğru bıraktım. Bacağım çok acıdığı için ağaca tırmanamamıştım. Bir gölge vardı, bana bakıyordu. "Kimsin sen dedim?!" Şüphesiz ki insanlar, aç kurtlardan daha vahşilerdi.

Gölge biraz daha yaklaştı, koyu gözleri açığa çıkmıştı ama yüzü hâlâ görünmüyordu. Sadece bir cümle söyledi ve geldiği gibi aynı sessizlikle yok oldu.

"Oyun yeni başlıyor, V!

2

İNSAN AVI

Ben iki kimliğimle de hiç kimseye tamamen güvenmemiştim, ben iki kimliğimle de sevememiştim. Ben iki kimliğimle de kimseyi kabul etmemiştim zehirli tellerin olduğu kanlı zihnime.

Şimdiyse bir adam için doğru bildiğim her şeyi siliyor, yeni doğrular yazıyordum. V uyumuyordu, V her şeyin farkındaydı ama bir gerçek vardı ki V de bu sevgi karşısında afallamıştı.

Elimde çok fazla farklı kan vardı, ellerime onun kanı da bulaşmıştı. Onu öldürmeye çalışmıştım ve neredeyse başarılı olacaktım. Neredeyse...

Gözlerimi her kapattığımda, onu bıçakladığım anı hatırlayıp duruyordum. Ben çok kişinin canını almıştım bu ellerle ama bu ellerin onu ölümün kıyısına götürmüş olmasını hazmedemiyordum.

Bir de bunu benden gizlemek için her şeyi yapmıştı. Öğrendiğimde, "Bunu yapan sen değildin," deyip durmuştu çünkü o iyi biliyordu. Kontrol edemediğim her şey için kendimi suçladığımı iyi biliyordu.

İsteyerek yapmamıştım ama onun göğsüne giren bıçak benim ellerimdeydi. İşte bu düşünce, canımı şaşırtıcı derecede acıtıyordu.

Sıcak güneş, buğday tenine vururken göğsü belli bir ritimle inip kalkıyordu. Göğsünden doğruldum, iki gündür buradaydık. Onunla dinlenmek iyi gelmişti ve ikimizin de hiç dönesi yoktu. Bu ada ikimize de iyi geliyordu, buradayken sanki ben katil o da mafya babası değilmiş gibiydi. Buradayken sanki peşimizde dünyanın düşmanı yokmuş gibiydi. Burada olmayı seviyordum.

Ben saçlarını okşarken onun gözleri açılmaya başlamıştı. Yüzümü gördüğünde gülümsedi. "Günaydın," dedi uykudan kalınlaşmış sesiyle.

"Günaydın," derken saçlarını okşamaya devam ediyordum. Belimdeki eli beni kendisine biraz daha çekti. Kısık gözleriyle yüzümü uzun uzun incelerken fazla seksi duruyordu. Ona doğru uzandım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sanki bu öpücüğümü bekliyormuş gibi, büyük bir istekle karşılık verdi. Dudaklarımdan ayrılan dudakları boynuma indiğinde inledim. "Günlerdir sevişmiyoruz, çok kötü durumdayım."

..., ayrıca tek kötü durumda olan sen değilsin." İki ... sürekli fazla seksi giyinmiş ve cilvelerimle onun başını döndürmüştüm ama bir türlü sonuca ulaşmamıştık.

Onun dudakları göğsüme doğru inerken ittirdim ve yatakta oturdum. "Eğer sevişmeyeceksek hiç devam etmeyelim, bu gidişle haremime geri dönmem gerekecek."

O da benimle birlikte doğruldu, çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. "Kim varmış o hareminde?"

"Sorma, haremde durumlar karışık. Güray büyük ihtimalle asla benim kadar iyi olamayacak o seri katil tarafından Hakk'ın rahmetine kavuşturuldu. Kaya desen annesini kaybetti, Murat ayrı bir konu, gerçi benim eskiler de var senin tanımadığın..."

"Tamam Aşkın, yeter." Yanağına uzanarak uzun bir öpücük bıraktım. Kokusu ciğerlerime dolarken sanki saatlerdir uyumamış gibi yine mayışmaya başlamıştım.

"Hemen de kıskan ama gerçekten Ateş, o kadar aksiyonlu bir hayatımız var ki bir türlü sevişemiyoruz. Adaya geldiğimizde sevinmiştim, belki ilk gelişimizdeki gibi seks dolu bir gün yaşarız diye ama tık yok! Bak şu direğe bak," dedim elimle direği işaret ederek. "Bir kere kullanamadık, hani sözlerini tutan adamdın, hani beni o direkte on farklı pozisyonda..." Boynumdan tutarak kendine çekti ve dudaklarıma başımı döndürecek bir öpücük daha bıraktı.

"Murat ne alaka, hadi diğer piçlerle bir geçmişin var, onu niye sayıyorsun?" Sesi sanki az önce beni iştahla öpmemiş gibi gergin çıkmıştı.

"Çünkü o da hareme girmeye fazla hevesliydi."

"Aşkın," dedi I harfini gereğinden fazla uzatarak. O yataktan kalkarken ben onu inceliyordum. Son zamanlarda yanımda tişörtünü pek çıkamıyordu, yarasını her gördüğümde o anlara döndüğümü biliyor ve sanki hiç görmemişim gibi benden saklıyordu.

"Ateş," dedim onu arsız gözlerle süzerken.

"Efendim?" Banyoya girmeden önce omzunun üstünden bana baktı.

Elimi geceliğimin eteğine götürdüm, eteği yavaşça yukarı doğru sıyırırken başımı da hafifçe omzuma doğru eğmiştim. Alt dudağımı ısırırken bakışlarım kasıklarındaydı.

"Yaralarıma zarar vermeden de zevk verebilir ve alabilirim." Ayrıca abarttığı gibi yaralarım da yoktu, çok daha kötülerini görmüştüm. Sürekli yattığım süre boyunca iyileşmişti vücudum ama o bunu anlamamakta ısrar ediyordu.

Çoğu zaman benim bir seri katil olduğumu unutuyor, sanki narin bir kadınmışım gibi hareketlerine dikkat ediyordu.

"Seni o kadar özledim ki eğer başlarsam canını yakacak kadar sert olurum," dedi beni baştan aşağı süzerken. Kafamı hevesle olumluca salladım.

"Evet, lütfen. O kadar sert ol ki günlerce bacaklarımın üstünde sağlam duramayayım." Kısık gözlerim ve tutkulu sözlerim onun nefesini kesti. Gözlerini kısa bir an yumdu. Ardından da daha fazla dayanamıyormuş gibi bana yürüdü.

Önce eğilip dudaklarımı uzun uzun öpmeye başladı, bir yandan da ince geceliğimden taşan göğüslerimi okşuyordu. Elim kasıklarına gittiğinde, dişini alt dudağıma geçirdi.

"Beni mahvediyorsun," dedi nefes nefese.

"Bugün seni mahvetmeyeceğim, bugün senin başını döndüreceğim." Elim siyah eşofmanının lastiğine gitti. Çeneme de bir öpücük bırakarak geri çekilip doğruldu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Bu sırada tabii ki de telefonu çalmaya başladı. Bıkkın bir şekilde gözlerini yumdu.

"Kesin Pusat, amına koyayım ya," diye söylendim ve yataktan kalkmadan komodine uzandım. Tam da tahmin ettiğim gibi Pusat arıyordu, telefonu Ateş'e uzattım. Bence Pusat'ın elinde öyle bir teknoloji vardı ki biz her yakınlaştığımızda ona sinyal gidiyordu! Yani bunun başka bir açıklamasını bulamıyordum.

Gergince telefonu elimden çekip aldı. Aramayı yanıtladı, bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam, geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne olmuş?"

"Bahar'ın doktoru gelmiş."

"Daha önce gelmesi gerekmiyor muydu?"

"Evet ama önemli birkaç ameliyatı vardı."

"Of ama ben hiç iyi değilim," dedim kendimi yatağa bırakarak. "Hızlıca yapsak aslında, çok sürmez." Hâlâ bir umut ona bakıyordum ama o kıçını dönüp banyoya girmişti bile. Bana nasıl karşı koyabiliyordu? İradesi cidden sağlamdı.

Ben de üstümü değiştirdim. Krem bir pantolonun üstüne krem *crop* giyinerek üstüme de koyu kahve ceket geçirdim. Spor ayakkabılarımı giyindiğim sırada banyodan su sesi geliyordu.

Çoğu zaman benim bir seri katil olduğumu unutuyor, sanki narin bir kadınmışım gibi hareketlerine dikkat ediyordu.

"Seni o kadar özledim ki eğer başlarsam canını yakacak kadar sert olurum," dedi beni baştan aşağı süzerken. Kafamı hevesle olumluca salladım.

"Evet, lütfen. O kadar sert ol ki günlerce bacaklarımın üstünde sağlam duramayayım." Kısık gözlerim ve tutkulu sözlerim onun nefesini kesti. Gözlerini kısa bir an yumdu. Ardından da daha fazla dayanamıyormuş gibi bana yürüdü.

Önce eğilip dudaklarımı uzun uzun öpmeye başladı, bir yandan da ince geceliğimden taşan göğüslerimi okşuyordu. Elim kasıklarına gittiğinde, dişini alt dudağıma geçirdi.

"Beni mahvediyorsun," dedi nefes nefese.

"Bugün seni mahvetmeyeceğim, bugün senin başını döndüreceğim." Elim siyah eşofmanının lastiğine gitti. Çeneme de bir öpücük bırakarak geri çekilip doğruldu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Bu sırada tabii ki de telefonu çalmaya başladı. Bıkkın bir şekilde gözlerini yumdu.

"Kesin Pusat, amına koyayım ya," diye söylendim ve yataktan kalkmadan komodine uzandım. Tam da tahmin ettiğim gibi Pusat arıyordu, telefonu Ateş'e uzattım. Bence Pusat'ın elinde öyle bir teknoloji vardı ki biz her yakınlaştığımızda ona sinyal gidiyordu! Yani bunun başka bir açıklamasını bulamıyordum.

Gergince telefonu elimden çekip aldı. Aramayı yanıtladı, bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam, geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne olmuş?"

"Bahar'ın doktoru gelmiş."

"Daha önce gelmesi gerekmiyor muydu?"

"Evet ama önemli birkaç ameliyatı vardı."

"Of ama ben hiç iyi değilim," dedim kendimi yatağa bırakarak. "Hızlıca yapsak aslında, çok sürmez." Hâlâ bir umut ona bakıyordum ama o kıçını dönüp banyoya girmişti bile. Bana nasıl karşı koyabiliyordu? İradesi cidden sağlamdı.

Ben de üstümü değiştirdim. Krem bir pantolonun üstüne krem *crop* giyinerek üstüme de koyu kahve ceket geçirdim. Spor ayakkabılarımı giyindiğim sırada banyodan su sesi geliyordu.

Bunların hepsinin intikamını ondan alacaktım. Öyle kuduracaktı ki bundan sonra her dakika benimle sevişmek isteyecekti!

"Benim gibi kadın bulmuş da kendini tutuyor! Hayır, anlamadığım şey bir insan nasıl benim gibi mükemmel bir şeye bu kadar karşı koyabilir? Bu adamın kesin özel güçleri var." Ben söylenirken Ateş'in seslerini duydum, banyodan çıkmıştı.

Sesimi yükselterek söylenmeye devam ettim. "Hayır yani en sonunda gidip ben de dörtlü grup yapacağım, o olacak."

Bu sırada Ateş arkamdan gelmişti, ben ona dönemeden kolunu belime sardı. Beni kendisine çektiğinde sert kaslarını tenimde hissettim. Boynumu derince kokladı ve bir öpücük bıraktı.

"Müstakbel karımın bu kadar libidolu olması mükemmel ama o libido sadece banaysa," dediğinde kıkırdayarak ona döndüm.

"Kaslı ve yakışıklı erkekleri seviyorum ama favorim sensin." Kaşları hoşnutsuzca çatıldı. "Ne? Sen seksi kadınları sevmiyor musun?"

"Sevdiğim tek şey sensin, o yüzden sen de germe beni," dediğinde gülümsemem genişledi.

"Doğru, evleneceğiz biz," derken göğsünü okşuyordum. Elim yarasına geldiğinde gülüşüm dudaklarımda soldu. "Acıyor mu?"

"Hayır, hiç acımıyor." Beni rahatlatmak ister gibi gülümsüyordu.

"Bir de o hâlde beni kucağında gezdirip durdun."

"Yaram kaynamıştı, Aşkın." Eğilip saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığında ben de başımı göğsüne gömdüm.

"Ne zaman gideceğiz, Ateş? Bu kadar tatil yeter, düşmanlarımız bizim toparlanmamızı beklemeyecek, sahalara dönmemiz gerek." Cinayet işlemek istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

"Burada boş durmuyoruz, Aşkın, sen bunları dert etme."

"Bu artık ikimizin ortak olduğu bir iş Ateş, beni geri plana atmaya çalışma. Ayrıca benim de yoğun bir seri katil olduğumu unutuyorsun."

"Seni geri plana falan attığım yok, sadece dinlenip kendine gelmeni istedim."

"Dinlendim, kendime de geldim." Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Öldürmeyi özlediğini biliyorum ve bu hiç sağlıklı değil, Aşkın."

"Bir ruh hastası olduğumu en başından beri biliyorsun."

"Sıkıntı senin kimliğin değil, sıkıntı senin karanlık arzuların."

"Bu arzular bana yaşadığımı hissettiriyor. Eğer normal bir kadınla olmak istiyorsan, onun asla olmayacağını bil."

"Canına zarar gelmediği sürece karanlık arzularına dâhil olabilirim," dedi kısılan sesiyle. "Olacağım da... İşleyeceğin cinayetleri bilmem ama seninle planlarım var. Rusya'ya gidiyoruz."

"Ne zaman?" dedim hevesle.

"En kısa sürede, planı ayrıntıyla oluşturalım önce. Her şey için kendine gelmeni bekledim." Rusya'ya gitmesi gerekiyordu birini öldürmek için, beni yanında götürmek istemiyordu aslında ama beni Türkiye'ye bıraktığı an vahşi cinayetlerime geri döneceğimi biliyordu. O cinayetleri işlememe engel olamayacağını da biliyordu. Rusya'ya götürerek beni oyalamaya çalışıyordu.

Şimdi böyle oyalıyordu, peki ileride ne yapacaktı? Bana nasıl engel olmaya çalışacaktı, merak ediyordum.

"Ödemeyi nasıl yapacaksın?" dediğimde güldü.

"Nasıl istersin?"

"Adanın üstüne ne çıkar bilmiyorum, Cebonayan koltuğu da verdin, bir düşüneyim," dedim işaret parmağımı çeneme koyarak. "Uçak! Özel jetim yok benim."

"Her seferinde pahalı şeyler mi isteyeceksin benden? Müstakbel kocanı batırmak mı istiyorsun? Biraz tutumlu ol, bundan sonra senin benim yok," derken fazlasıyla eğleniyordu.

"İş ayrı ilişkimiz ayrı bir kere! Sen V'yi tutuyorsun, tabii ki de hakkım olanı vermelisin. Ayrıca karına alacağın hediyelerle de fakirleşmezsin! Bak sen cimrileşmeye başladın iyice, gerçek yüzün bu aslında, değil mi? Çok zengin insanlar hep çok cimridir zaten." Yüzümü iki yanından tuttu, dudaklarıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı. Ardından üstünü giyinmek için bana arkasını döndü.

Dolaptan kıyafet çıkarırken onu izliyordum. "Kahvaltıyı yapıp mı gidelim?"

"Ne gerek var canım? Orada yaparız işte," dedim hemen.

Güldü. "İşlediğin cinayetleri bilmesem, senin çok tembel bir insan olduğunu düşüneceğim."

"Böyle işler yapmayı sevmiyorum," dedim omuz silkerek.

"Böyle işler dediğin, yaşamak için temel ihtiyaçlar. Kahvaltısı alkol ve sigara olan biri olarak sen pek bilmezsin tabii."

"Ne alaka canım, ben bu kasları nasıl yaptım sanıyorsun? Kendime çok da güzel kahvaltı hazırlarım ben."

"He o zaman bana üşengeçsin."

"Yani, müstakbel kocam varken neden kendimi yorayım ki?" dediğimde omzunun üstünden bana baktı.

"Oo yandık, evlendiğimizde de böyle mi yapacaksın sen?" dediğinde cümlesi beni düşünmeye itti. Evlenme teklifini kabul etmiştim ve bu bir gün evleneceğimizi gösteriyordu. "Pek inandırıcı değilsin, neler hazırlıyordun?"

"Oo neler neler, dur sayayım! Haşlanmış yumurta..." Ben konuşurken Ateş altındaki havluyu çıkarmıştı. Güzel, kalkık kalçasıyla karşılaştığımda konuşmaya devam edemedim.

Odanın sıcakladığını hissederken yutkundum. Bu kadar kuduruk olmak beni öldürecekti. Biraz daha kalırsam her şeyi siktir edip kucağına atlayacağımı bildiğim için arkamı dönerek hızla uzaklaştım yanından.

Ellerim o güzel kıçına şaplak atmak için kaşınıyordu.

Ateş'in içeriden güldüğünü duyuyordum. Salona geçip kendime bir kadeh viski doldurdum. Koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım. Ateş de bu sırada hazırlanmıştı. Krem rengi bir kumaş pantolon ve aynı renk, tüm vücut hatlarını enfes şekilde belli eden bir tişört giyinmişti.

Yanıma yaklaştı, bana doğru eğildi. Dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar yaklaştı ama öpmedi. Elimdeki kadehi alıp geri çekilirken keyfi fazlasıyla yerindeydi.

Yazık, yaşayacaklarından hiç haberi yoktu.

"Hadi gidelim kahvaltı yapmayacaksak."

"Gidelim," diyerek kalktım. Evden çıkıp ATV'lere bindik.

"Yarış yapalım, önce varan diğerinin istediği bir şeyi yapsın," dedim hevesle.

"Ben sana istediğim şeyi zaten yaptırırım." Kendinden oldukça emindi.

Güldüm alayla. "Siktir oradan, güzelim." Motoru çalıştırdım. "İyi olan kazansın." Aynı anda başladık sürmeye. Engebeli arazide, tozu dumana katarak ilerliyorduk.

Ateş önüme geçtiğinde gözlerimi kısarak biraz daha hızlandım. Onu solladığımda güldüğünü işitmiştim. Benim aksime o her oyunda hırslı olmuyordu, zevk almaya bakıyordu. Sonuç olarak benim hırsım kazanmamı sağlamıştı. Gideceğimiz yer yakındı ama yolu bayağı bir uzatmıştık ama önce varan ben olmuştum.

Ben ATV'den indiğimde Ateş de inmişti. "Ben kazandım! İstediğim bir şeyi yapacaksın."

"İstediğin şeyi bana yaptırmak için bir şey kazanmak zorunda değilsin," dedi bana yaklaşırken. "Ne isteyeceksin?"

"Sonra söyleyeceğim," diyerek göz kırptım. Elimi tuttu, birlikte tekneye bindik. O güverteye geçip tekneyi çalıştırırken ben de kendime bir kadeh içki doldurdum.

Yanına ulaştığımda gözlerini kısmış, dikkatle denizi seyrediyordu. Kalçamı teknenin korkuluklarına yaslarken kadehimi yudumladım.

"Çok seksi gözüküyorsunuz," dedim oyuncu bir tavırla. "Bir arzunuz var mıydı?"

Alt dudağını ağzının içine yuvarladı, kısık gözleriyle bana bakarken gülümsedi. "Fantezi mi yapıyoruz?"

"Yapamıyoruz, bir halt yapamıyoruz," diye söylenirken yüzümdeki seksi ifadeyi dağıttım.

"İçme sabah sabah bu kadar, miden rahatsız olacak."

"Alışkınım ben." Daha fazla zorlamadı.

Yolculuk beni acıktırınca okyanusu seyretmekten de sıkılmıştım. Neyse ki çok sürmeden Ateş'in adasına varmıştık. Birlikte tekneden inip eve geçerken elimi bir kez olsun bırakmamıştı.

"Baybora ve Ferda bana öfkeli olmakta haklı."

"Haklı falan değiller, bilincinin yerinde olmadığını biliyorlar ama saçmalıyorlar işte."

"Aslında saçmaladıklarını düşünmüyorum, ben ablamı o hâlde görseydim buna neden olan kişiyi onun hayatından tamamen çıkartırdım." Bu sırada evin önünde durmuştuk.

"Aylin'i çok seviyorsun, bu bir kardeş sevgisinden daha öte," dediğinde gülerek bahçeye çıkan ablamı gördüm. Hemen arkasından Baybora da çıkmıştı, bir şeyler konuşuyor ve gülüşüyorlardı.

"O sadece ablam değil, yaşama sebebim."

"Sen kayıpken de bayginken de mahvoldu. Onun yaşama sebebi de sensin."

"Biliyorum." Keşke olmasaydım da o da yaşasaydı. Yürümeye devam ettiğimizde bizi fark ettiler.

"Geldiniz sonunda," diyen ablam, endişeli gözlerle beni süzüyordu. "Kendine geldin mi? Güzelce dinlendin mi?" derken kollarını boynuma dolamıştı.

"Evet, Ateş bana çok iyi baktı," diyerek ablamın sarılışına karşılık verdim. Baybora'yla da sadece kötü kötü bakıştık.

Ablamdan ayrıldığımda, yanağıma bir öpücük bıraktı. "Kahvaltı yaptınız mı?" dedi ablam.

"Yok, yapmadık daha..." Ateş tekrar elini belime koymuştu.

Bu sırada Baybora'nın bakışları elime takılmıştı, parmağımdaki yüzüğe çatık kaşlarıyla bakıyordu. Öfkeli bakışları Ateş'e döndü.

"Annemin yüzüğü," demesi ablamın da ilgisini çekmişti. Parmağımdaki yüzüğe bakarken gözleri irileşti. Bir bana bir Ateş'e baktı.

"Aşkın, bu ne?" dedi ablam dehşet içinde.

"Yüzük..." Omuz silktim.

"Evlenmeye mi karar verdiniz?" dedi ablam aynı şaşkınlıkla.

"Evet," derken ablamın ifadesini izliyordum. Bu durumdan pek hoşnut durmuyordu.

"Daha erken değil mi evliliği düşünmek için?" Ablamın ifadesi daha da sertleşmişti.

Konuşacaktım ki Tarık bağırarak dışarı çıktı. "Yardım edin komşular! Bu dev beni öldürecek." Pusat arkasından küfrederek koşturuyordu.

Tarık arkama saklandı. Pusat da hemen karşıma dikildi. "Çık lan oradan düdük."

"Kes lan," dedi Tarık ama ceketimi o kadar sıkı tutuyordu ki tırnaklarını hissediyordum sırtımda.

"Aşkın çekil, öldüreceğim şu şerefsizi."

"Ne gürültü bu sabah sabah?" dedi Ateş ikisine bakarken.

"Bu it var ya, bu it," dedi Pusat eliyle Tarık'ı işaret ederek. "Gece ben Bahar'ın yanına gitmeyeyim diye başımda nöbet tuttu, ben uyuduktan sonra da yanıma yatmış. Bir kalktım, kucağımda şerefsiz. Üstüme yatmış, bir de koala gibi sarılmış." Duyduklarımızla ablam kahkaha atmış, ben de gülmüştüm. Ateş de gülmemek için dudağını yalarken Baybora bir robot olduğu için çok eğlenmiyordu.

"Oh canıma değsin, sen Ateş'e kaymaya çalışırken Tarık sana kaymış," dedim keyifle.

"Ne diyorsun kızım kaymak maymak," dedi Pusat triplere girerek.

Bu sırada bir koruma, eli silahında koşturarak yanımıza geldi. Bizi gördüğünde koşuşu yavaşladı, bakışları üstümüzde gezinirken silahını geri yerine koydu.

"Ne oldu Ayberk?" dedi Ateş korumaya. Demek Pusat'ın kıskandığı Ayberk buydu.

"Ben bir kız çığlığı duyunca, bir şey oldu sandım," dediğinde Tarık böğürerek çıktı arkamdan.

"Ne kız çığlığı kardeşim? Ben bağırdım," dedi gereksiz kalınlaştırdığı sesiyle.

"Öyle mi? Kusura bakmayın," dedi ve Ateş'le aralarında kısa bir bakışma geçtikten sonra yanımızdan geldiği gibi hızla ayrıldı.

"Salağa bak, kız çığlığıymış," diye söyleniyordu.

"Şu Ayberk ilk defa doğru bir şey dedi bak, on yaşındaki veletler gibi cırlıyorsun," diyen Pusat, Tarık'ın arkamdan çıkmasını fırsat bilip üzerine yürümeye başladı.

"Gelme üstüme! Katil!" diyerek koşmaya başladı Tarık, Pusat da peşinden koşarken çok geçmeden gözden kaybolmuşlardı. Ormana doğru koşuyorlardı, orada olacakları tahmin edebiliyordum.

Ya Tarık fazla koşup aslanları görecekti ya da Pusat onu oraya varmadan yakalayacak ve yere düşüp öpüşeceklerdi. İkincisi çok eğlenceli olurdu.

"Acıkmışsındır sen." Ateş'i elinden tutup içeri sürükledim. Asla kendim acıktığım için söylemiyordum. Masaya oturduğumda Ateş de karşıma oturdu, Fernando kahvemi getirdiğinde ona teşekkür ettim.

Hızla yemeğe koyulduğumda Ateş benim aksime çok acıkmamış olacak ki elinde tabletiyle masaya ilgisiz duruyordu. "Elinden tablet düşürmeyen küçük veletler gibisin," diye söylenmemle ekranını kapattı.

"İşlerim var Aşkın."

"Daha ilk dakikadan ne işi?"

"Tüm işleri buradan kontrol ediyorum, ada, şirket, gece kulübü hatta Cebonayan..." dedikten sonra o da kahvaltıya başladı.

"Pusat, Ayberk'i daha önce sürgün ettiğini söyledi. Sebebi neydi?"

"Ferda'ya âşıktı." İçtiğim kahve boğazımda kaldı.

"Ferda'ya âşık olmayan var mı?" diye alayla konuşmamla Ateş'in kaşları çatıldı.

"Kim âşıkmış başka?"

"Hiç, hiç kimse," dedim hızla, Tarık'ın bu adadan sağ çıkmasını istediğim için. Gerçi Ateş gibi zeki ve uyanık bir adam çoktan olanları anlamış olmalıydı. "Yani sadece kardeşine âşık diye onu sürgün mü ettin?"

"Hayır, bu aşkı işine yansımaya başlamıştı. Ona bir iş verdiğimde beni sorguluyor, sürekli önceliği Ferda oluyordu, sanki o düşünmese ben kardeşimi korumayacağım! Bir yıl yakın korumalığını yapmıştı Ferda'nın, Ayberk'in

hislerini fark edince başka bir yerde görevlendirdim ama o hâlâ Ferda'nın yakın korumasıymış gibi davranmaya devam etti."

"Anlıyorum ama yine de sen iyi çalışanını direkt sınır dışı etmezsin, şirkette falan görevlendirirdin."

"En sonunda ikisini bastım." Bu sefer öksürmeye başladım. Ateş bana su uzattı.

"Bu Ferda bana çok benziyor, sahiden bak," dedim keyifle.

"Maalesef, o da sever yakışıklı adamları," dedi imayla.

"Kıskanma bebeğim." Göz kırptım. Kafasını iki yana salladı sadece. "Nasıl bastın tam olarak?"

"Öpüşmek üzerelerdi! Benim evimde, benim kardeşimi öpecekti piç! Çalışanım bir de."

"Ferda zeki ve genç bir kadın, seçimlerine karışman doğru değil."

"Ferda o sıralar seçim yapacak durumda değildi. Babamızı kaybetmiştik, annesiz büyümüş biri için bu dayanılmazdı. O da dayanamadı, gerçekten de benziyor sana. Kendini eğlenceye ve erkeklere verdi, bir süre sonra artık bu hayat ona zarar vermeye başladı." Bana benzemesi hoşuna gitmiyordu, gerçi kimse kardeşinin soğukkanlı bir seri katile benzemesini istemezdi.

"Yani kıskandığın için değil?" Sessiz kalarak kahvaltısına devam etti. "Alanguva cazibesi işte, kadın da erkek de olsan oluyor, robotu bile cazibeli!"

Pusat mutfağa girdiğinde konuşmamız bölündü, nefes nefese kalmıştı. Artık koşmaktan mı başka bir şey yapmaktan mı bilemiyordum!

Ateş, onu görmesiyle kahvaltısını bıraktı ve yerinden kalktı. "Sen güzelce kahvaltını yap, işlerle ilgileneceğim," diyerek bana da açıklama yaptı.

Açıklama yapması Pusat'ın burnunu kırıştırmasına sebep olduğunda, Pusat'a dil çıkardım. Tam iki elini havaya kaldırıp el hareketi çekmeye hazırlanmıştı ki Ateş onu, tişörtünü ense kısmından tutarak içeri götürmüştü.

Bu sırada telefonumu çıkardım, bir mesaj gelmişti.

Yüz yüze konuşmamız gerek.

Mesajı gönderen Murat'tı.

Ne oluyor? Ne konuşacaksın benimle?

Sana ulaşmamı engellemeye çalışıyor, ayrıca telefonunun kontrolü onun elinde.

Tam cevap yazacaktım ki Murat'ın mesajı silindi, sanki hiç gelmemiş gibi. Ateş mi engelliyordu mesajlarının bana ulaşmasını? Peki neden?

Tuhaflıklar sürekli artıyor, işler içinden çıkılmaz bir hâl almaya başlıyordu. Zoru, bilmeceleri ve karanlığı severdim, tabii işler benim kontrolümdeyse. Şu sıralar hiçbir şeyi kontrolüm altına alamıyordum ve bu beni öfkelendiriyordu.

Kahvaltı yapmayı kesip Ateş'in çalışma odasına yürüdüm. Kapısı kapalıydı ama Ateş'in yüksek sesi dışarı ulaşıyordu. "Bulacaksın Pusat! Bulacaksın. Herifin yüzü bu işte."

"Kılık değiştiriyor olabilir," demişti Pusat da.

"O şerefsiz Aşkın'a zarar verdi, Aşkın'ı neredeyse öldürüyordu! Onu bulacağım Pusat, onu bulacak ve etini parçalara ayıracağım." Hararetli konuşmalarını bölmek istemedim. Oradan uzaklaştım, Ateş'le kaldığımız yatak odasına girdim.

Büyük odadaki geniş yatağa oturdum. Ateş'in evi benim evimin aksine siyah ve koyu renklerle değil, krem ve açık renklerle döşenmişti.

Kaptan'ı aradım, birkaç kere çaldıktan sonra açıldı. "Aramasak arayacağın yok, İhtiyar."

"Yaşadığını biliyordum."

"Peki beynime bir çip yerleştirildiğini biliyor muydun?"

"Tarık olanları anlattı," dedi tok sesiyle. Her geçen gün daha da yaşlanıyordu Kaptan.

"Haklıymışsın Kaptan, şu seri katili hafife almamam gerekiyormuş. Sağlam çıktı pezevenk ama bir şeyi merak ediyorum," dediğimde konuşmadı, devam etmemi bekledi. "Ben bu seri katili daha önce gördüm mü?"

"Bunu sana düşündüren ne?" dedi asla değişmeyen ses tonuyla.

"Bilmiyorum, tanıdık bir tınısı var."

"Ne zaman geleceksin buraya?"

"Bilmiyorum, işler mi birikti?"

"Hayır, Ateş senin yerine yapıyor."

"Kurbanları kendi seçmiyor mu?"

"Hayır, sana gelen işleri yaptırıyor ve ödemeleri senin hesabına göndertiyor." İşte aradığım koca buydu! Gerçi bu zamana kadar hiç koca aramamıştım ama olsun.

"İşlere ulaşmasına artık izin verme, ben gelince devam edeceğim."

"Peki, bayağı iyi işler var."

"Kaptan, benim dışımda eğittiğin biri var mı?"

"Benim eğittiğim çok kişi vardı çocuk." Eğittiği askerleri kastediyordu.

"Hayır, ben ondan bahsetmiyorum. Benim dışımda, vahşetini kullandığın bir çocuk var mı diye soruyorum?"

"Ne demeye çalışıyorsun? Benim sana öğrettiklerimle beni mi sorguluyorsun?"

"Hayır, bunu yapmıyordum. Her neyse görüşürüz, İhtiyar." Ekranı kapattıktan sonra bir süre sadece sigara içip düşündüm.

Şüpheler, ihtimaller, oyunlar...

Tamam, beynimi kullandığım zor oyunları seviyorum demiştim de kontrol bende olduğunda güzeldi o zor oyunlar. Rakip bile belli değilken pek zevkli olmuyordu.

Telefonumu alıp Ateş'in çalışma odasına girdim. Dosyalar ve önünde açık tabletiyle masasına dikkatle bakıyordu Ateş. Pusat da hemen onun yanında durmuş, masaya eğilmiş ve bir şeyler anlatıyordu.

Ateş beni fark etti ama önündeki şeylere o kadar dalmıştı ki kafasını kaldırmadı. Pusat'sa beni gördüğünde sırıttı ve Ateş'e biraz daha yaklaştı.

"Yaz kızım, iki kilo çimento..." Ardından da çok komikmiş gibi katıla katıla güldü. Gözlerimi kısarak onlara baktım.

Ateş kafasını iki yana sallarken hâlâ önüne bakıyordu. Hızla yanlarına ulaştım, karşılarında dikildiğimde Pusat daha çok gülmüştü.

"Telefonum hep yanında mıydı?" diye sordum Ateş'e ve bu sorum sonunda bakışlarının bana yönelmesini sağladı.

"Evet, ya arabamda ya da yanımdaydı. Neden?"

V fısıldıyordu. "*Bunu o yapıyor olabilir.*" Gözlerimi sıkıca yumdum ve onu susturdum. Telefonumu Ateş'e uzattım.

"Biri telefonumun sistemine giriş yapmaya çalışıyor, benim oluşturduğum o güçlü sisteme. Görünüşe göre başarılı da olunmuş, cinayetlerimle ilgili iletişim kurduğum telefon bu değil neyse ki... Eğer öyle olsaydı kimliğim bir kez daha ifşa olmuştu. Ancak bu telefona girmek de öyle kolay değil, uzaktan yapılabilecek bir şey değil, manuel halledilmiş. Yani Ateş, ortada fazla şüpheli bir durum var."

"Nasıl anladın bunu?"

"Murat, biri Murat'ın bana ulaşmasını engellemeye çalışıyor."

"Murat'a ben de ulaşamıyorum, onu bulduğumda öldürecektim ama sanki yer yarıldı da içine girdi." Elini bana uzattığında telefonu ona vermedim. "Araştırma yapalım."

"Yok, ben kendim yapacağım. Benim kadar başarılı ve zeki mühendislerin olduğunu sanmıyorum," dediğimde sert ifadesi yumuşadı.

Odadan çıkmak için arkamı dönmüştüm ki Ateş tekrar konuştu. "Aşkın, teşekkür ederim."

"Ne için?" dedim ona dönmeden.

Sessiz kaldı, cevap vermedi ama ben ne için olduğunu çok iyi biliyordum. Ona güvendiğim için bana teşekkür ediyordu. Şüphelerimi onunla paylaştığım için ve birlikte ilk adımlarımızı atmamızı sağladığım için.

Salona geçtiğimde, herkes de salondaydı. Tarık, Bahar'ın yanına oturmuş ona kısık sesle bir şeyler anlatıyordu. Ferda kaçamak bakışlarla Tarık'ı seyrediyordu. Ablam ve Baybora da sohbet ediyorlardı.

Üçlü koltukta Bahar'ın diğer tarafına oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi Aşkın! O kadar heyecanlı ve mutluyum ki... Allah tüm dualarımı kabul etti. Bak göreceğim şimdi, sizi göreceğim, doğayı göreceğim, mutluluktan ölecek gibiyim." Yüzüne gelen saçını, kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Ölmek yok, yeni başladın yaşamaya."

"Her şey senin sayende, çok teşekkür ederim, Aşkın. Sen benim kahramanımsın."

"Pusat değil de benim, değil mi?" dediğimde kıkırdadı.

"Sen daha önce kahramanımsın."

"Evet, o kahraman değil, *Shrek*."

"Ben ne oluyorum burada?" dedi Tarık kıskanç şekilde bizi bölerken.

"Eşek," dediğimde dil çıkardı.

Baybora kalktı yerinden birden. "Doktor gelmiş, tesiste Bahar'ı bekliyor." Tarık, Bahar'ı elinden tutup kaldırdı.

Bu sırada Ateş ve Pusat da salona girmişlerdi. Birlikte arabalarla tesise geçerken Ala'ya sadece Ateş ve ben binmiştik.

"Ne zaman döneceğiz?" dediğimde Ateş yoldaki bakışlarını bana çevirdi. "Türkiye'ye acilen gitmem lazım."

"Neden?"

"Ne neden? İşlerim var Ateş, son olaylar yüzünden plan ve takvimimden oldukça geride kaldım."

"Senin yerine hallettim ya işlerini."

"Bu hep böyle mi olacak? Hayır Ateş, aklından bile geçirme."

"Bir şey demedim Aşkın, tamam gideriz istediğin zaman."

"Bu gece gitmemiz gerek."

"Bu gece Rusya'ya gideriz diye planlıyordum. Birkaç gün sürer işimiz, sonrasında döneriz. Olmaz mı?" Bir süre düşünmek için sessiz kaldım. "Sıkıntı olacaksa Rusya'ya tek de gidebilirim."

"Hayır, seninle olmak istiyorum. Plan ne?"

"Senin fazla eğleneceğin, tehlikeli bir plan," dediğinde bu beni heyecanlandırmıştı. "Rusya'ya neden bu kadar benimle gelmek istiyorsun en başından beri? İtalya için de aynısını yapmıştın." Güçlü mafya bağlantıları kuruyordum. Ateş'in hâlâ İtalya'da kurduğum ittifaktan haberi yoktu.

"Her fırsatı değerlendiriyorum," derken yalan söylemiyordum, sadece kaçamak bir cevap verdim. O da beni zorlamadı.

Tesisin önüne son gelen bizdik. "Bu tesisi hiç bana gezdirmedin," dedim söylenerek.

"Sen yeterince her yerini kurcaladın, Aşkın," diyerek elimi tuttu. Tesisin, her tarafı uzay mekiğini andıran büyük kapısının önünde durduğumuzda Ateş bana doğru döndü. "Bu tesiste, senin bile aklının alamayacağı şeyler dönüyor."

"Yapay aslandan da mı fazla aklımın alamayacağı?" derken gözlerim irileşti.

"Sana kapılara erişim hakkı verebilirim, bir Alanguva olduktan sonra," dedi muzip bir tavırla.

"Rüşvet mi bu?"

"Teşvik diyelim biz ona." Yüzü yüzüme yaklaştı.

Tam dudaklarına bir öpücük bırakacaktım ki Tarık bağırarak aramızdan geçti. "Ay geç mi kaldım? Geç kalmadım değil mi?" derken bir eliyle göğsünü tutuyordu.

Ateş nefesini sesli bir şekilde verirken sabırla kafasını havaya doğru kaldırdı. "Kaçırmadın Tarık, aksine erken geldin."

Tarık önden giderken bir yandan da yüksek sesle konuşuyordu. "Enişte var ya, burası çok manyak bir yer. Filmlerde uzay üstleri falan olur ya, aynı onun gibi. Deneyle oluşturduğunuz canavarlar var mı? *Frankenstein* gibi!"

"Pusat var ya," diyerek Tarık'ın eğlencesine dâhil oldum.

Ancak bu Ateş'in pek hoşuna gitmemiş olacak ki kısık gözleriyle bize ölümcül bakışlar atıyordu.

"Aman, ilk aşkına bir şey de söylettirme."

"Birbirinizi kıskanmayı ne zaman kesersiniz?" dedi Ateş bıkkın şekilde.

Gözlerimi kıstım ve ona üç numaralı katil bakışımı attım. "Birimiz tamamen kaybettiğinde ki ben asla kaybetmem, bebeğim." Ateş güldü, benim yanımda çok gülüyordu. Çünkü hem âşıktı hem de ben çok eğlenceli bir insandım. Benim gibi birine âşık olarak kendine büyük bir iyilik yapmıştı da farkında değildi.

Kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekti yürürken. Tarık arada duruyor, kapıları inceliyordu ama bizim ilerlediğimizi fark ettiğinde de kaybolmaktan korktuğu için koşturarak peşimizden geliyordu.

Bahar'ın olduğu odaya geldiğimizde, ne olursa olsun Bahar'ı bir hastane odasında görmekten nefret ettiğimi anlamıştım. Artık sağlıklı bir hayat yaşaması tek isteğimdi.

İnsanın önüne engeller çıkabilirdi, bunlar yaşamaya mâni değildi. Asıl engel, zihinlerimizdekilerdi. Mesela Yade oldukça sağlıklı görünüyordu ama zihni o kadar pisti ki asla gerçekten yaşayamayacaktı. Ben iyi olduğumu savunmuyordum ama en azından iyiliğin yaşaması için savaşıyordum.

Doktoru, gözlerindeki bandajları tamamen çıkarırken Bahar'ın elleri titriyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Doktorun gözlerindeki bandajı tamamen çıkarmasıyla Bahar gözlerini açtı. Kıvrık kirpiklerinin çevrelediği masmavi gözleri her zamankinden farklıydı. Gözleri manasız bakmıyordu.

Nefesleri sıklaştı, bu sırada doktor ona bir şeyler soruyordu ama o duymuyor gibiydi. Eli kalbinde, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Yüzlerimize baktı, bizi görüyordu. Bahar gözlerimin içine baktı dolu gözleriyle.

"Aşkın..." dedi, hemen ardından da, "Tarık..." Konuşurken sesi nefes nefese çıkıyordu.

Tarık da kendini tutamayıp gözyaşlarını serbest bırakmıştı. Bu anı Bahar ne kadar hayal ettiyse eminim ki Tarık da o kadar hayal etmişti.

En sonunda gözleri Pusat'ın üstünde durdu. Pusat konuşmuyor, hareket etmiyor ve nefesini tutmuş şekilde Bahar'ı seyrediyordu.

Bahar'ın kalbinde olmayan eli dudaklarının üstüne gitti. Gözyaşları artarken kalbindeki elini indirdi ve Pusat'a doğru uzattı güçsüzce. Pusat onun bu tepkisini yanıtsız bırakmadı, Bahar'a yaklaştı ve tam önünde durdu.

Doktor, Bahar'a bir ayna uzattı ama Bahar, Pusat'a o kadar dalmıştı ki bunu fark etmedi bile.

İkisinden de çıt çıkmıyordu. Bahar Pusat'ın görünüşü karşısında, Pusat'sa Bahar'ın onu ilk defa görüp gözlerinin içine bu kadar güzel bakması karşısında tutulmuştu.

Bahar, elini Pusat'a doğru uzattı. Onun yanağına dokunduğunda, Pusat'ın gözleri kısılmıştı. "Pusat," dedi zorlukla çıkan sesiyle.

"Bebeğim?" Pusat da dolu gözlerini gizleyememişti. Bahar konuşmak için dudaklarını araladı ama başarılı olamadı. "Bak gördün mü? Kel değilim," dediğinde Bahar gözyaşları arasından kıkır kıkır gülmüştü.

"Hayallerimin çok ötesindesin," diyerek hıçkırdı. "Hep bu anı hayal ettim, görmeyi. Seni, sizi dünya gözüyle görüyorum, Allah'ım şükürler olsun." O kadar çok ağladı ki Pusat onu, hafifçe başından tutarak göğsüne çekti. Başını okşarken onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ancak Bahar hayatı boyunca yeterince karanlıkta kaldığı için, Pusat'ın göğsüne saklamadı gözlerini. Kafasını kaldırdı, çenesi Pusat'ın göğsüne yaslanırken gözleri hayran hayran ona bakıyordu.

"Çok, çok güzelsin," diye mırıldanıyordu, Pusat gözyaşları arasından güldü.

"Benim gibi adama da güzel dedin ya, ne diyeyim ben sana."

"Saçların, yüzün, o kadar güzel ki... Gözlerin, gözlerin bir uçurum gibi, bu zamana kadar o uçurumun kıyısındaydım ama şimdi görüyorum ya, artık o uçurumdan hızla düşüyorum."

Sözleri sadece Pusat'ı değil, odadaki herkesi etkilemişti. Pusat onu biraz daha sardı ama bu sevgisinden mi yoksa titreyen bedenini zapt etmeye çalışmasından mı, bilemedim.

Bahar görüyordu.

Daha bir buçuk yıl önce, onun öleceğini düşünüyordum. Yaşatmak için her şeyi yapmıştım ama bir halt beceememiştim. Gözlerinin görmesi bir yana, sadece fazladan biraz daha nefes alması bile benim için büyük bir şeydi. Ancak o yaşıyordu ve artık görüyordu da.

Bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim ama konuşmadım; en azından kelimelerle... Gözlerine minnetle bakarken onun da bakışları ağırlaşmıştı. Sessiz teşekkürümü anlamış, kabul etmiş ve gülümsemişti bana. O güzel gülüşünün altında çok şey vardı, *bak* diyordu. *Görüyor musun? İmkânsızları başarabiliriz, sen ve ben mutlu olabiliriz*, diyordu. Eğilip alnımı öptüğünde gözlerimi yumdum.

Ateş Alanguva, hayatımın tamamını birlikte geçirmek istediğim tek adamdı. Bunun farkındalığı beni ürpertti.

Pusat, doktorun uzattığı aynayı aldı ve bir adım geri çekilerek aynayı Bahar'ın yüzüne doğru tuttu.

Bahar yüzünü incelerken eli yüzüne gitti. O kadar afallamıştı ki artık tepki veremiyordu. Kendi hakkında hiçbir yorumda bulunmadı, sadece şaşkınlıkla yüzünü inceliyordu.

"Güzelliğinden dilin tutuldu, değil mi? Ben de seni ilk gördüğümde böyle olmuştum," diyen Pusat, gözyaşlarını elinin tersiyle siliyordu.

"Her şey rüya gibi, uyanınca bitmesinden korkuyorum."

"Her şey gerçek güzelim, bundan sonra en güzel şekilde yaşatacağım seni," dedi Pusat onun elini tutarken. Bahar kendine bakmayı kesti, bakışlarını yine Pusat'a kaldırdı.

Gözyaşları artarken Pusat'a hayran hayran bakmaya devam etti. Doktor konuşuyordu ama Bahar pek onu duyuyormuş gibi değildi. "Elde edebileceğimiz en yüksek sonucu elde ettik ama kontrolleri sık sık yapılmalı. Bu durum psikolojik olarak da zorlayıcı olabilir, ne kadar görmek mutlu etse de artık gördüğü için zihnindekinden farklı bir dünyayla karşılaşması onda izler bırakabilir. Geçmiş olsun." Doktorun ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

"Teşekkür ederim, hepinize çok teşekkür ederim," dedi Bahar hepimizi incelerken. "Aşkın, hayallerimin çok ötesinde bir güzelliğin var. Herkesin sana neden âşık olduğunu anlamaya başlıyorum. Tarık, sen de tam tahmin ettiğim gibisin." Ateş'in kim âşıkmış demek için kendini zor tuttuğunu iyi biliyordum.

"Benim gibi mükemmel bir şeyi hayal etmenin mümkünatı yok ama neyse," diyen Tarık da Pusat'ı ittirerek kuruladığı yaşlarla Bahar'ın yanına yerleşti.

Bahar'ın gözlerinin içi gülüyordu, sürekli Pusat'a bakıyor ve her baktığında yutkunarak konuşmayı unutuyordu.

Bahar yaşıyordu, Bahar görüyordu. Her şeyin en başına gittiğimizde, eğer Ateş bana âşık olacak bir mafya babası değil de beni sadece kullanmak isteyen kötü bir adam olsaydı bile, yine de her şeye değerdi.

Ateş ile hazırlanıyorduk. Türkiye'den önce Rusya'ya gitmek konusunda beni ikna etmişti. Detaylarıyla anlatmıyordu ama bu kadar üstüne düştüğüne göre çok büyük bir cinayet planlıyor olmalıydı.

Bahar hâlâ gördüğüne inanamıyordu. Saatlerdir Pusat'la bahçede oturmuş, gökyüzünü ve o çok merak ettiği okyanusu izliyordu. Artık mutluluktan akıtacak gözyaşı da kalmamıştı.

Ablam koltuğa oturmuş, koltuğun sırtına kollarını yaslamış, başını da kolları üstüne yatırmış dışarıyı izliyordu. Parlayan gözleri Bahar'ın üstündeydi. "Bahar bana bir şeyi gösterdi," dedi mırıldanarak.

"Neyi?"

"Umut." Bakışlarını bana çevirdi. "Hiçbir zaman isyan etmedi, en kötü durumdayken bile güldü. Çocuk ruhu onu kurtardı."

"Öyle, onun durumunda biri için en önemli şey psikolojik sağlık. Canı ne kadar acırsa acısın uyanabildiği her gün için şükretti. Eğer bu kadar güçlü olmasaydı, ameliyata kadar dayanma imkânı yoktu," dedim ablamın saçlarını okşarken.

"Ben de hep umut ettim Aşkın, her gün senin kendi ayakları üzerinde duran güçlü bir kadın olacağını hayal ettim. Çıkıp sana kocaman sarılacağımı umut ettim. Bahar kadar güçlü müydüm sanmam, benim dayanamayıp isyan ettiğim yerler oldu. Ama kavuştum tüm umutlarıma." Eğilip saçları arasına bir öpücük bıraktım.

"Yorgun görünüyorsun."

"Şu son olanlar, beni biraz yıprattı sanırım."

"Biz yokken Baybora'yla dinlenmek iyi gelir. Havalar da güzel burada, tatil yaparsınız." Ablam, Ateş'le bir iş gezisi yapacağımızı biliyordu sadece.

"Evet, bu ada bana çok huzur veriyor."

"Dışarı gelmek ister misin?"

"Biraz uyusam iyi olacak." Ben ne kadar uyumakta zorlanıyorsam, ablam da bir o kadar uyanmakta zorlanıyordu. Onu orada bırakıp dışarı çıktım. Bizimkilerin yanına, çimenlerin üstüne oturdum. Okyanusa en yakın kıyı burasıydı. Pusat bacaklarını uzatmış, avuçlarını da çimene dayamıştı. Bahar da onun göğsüne sırtını huzurla dayamıştı.

Bahar sürekli etrafı inceliyor, arada bize bakıyor ve gülümsüyordu.

"Hayalindeki kadar güzel mi?" dedim okyanusa bakarken.

"Evet, masmavi," dedi Bahar. "Ama sanırım artık en sevdiğim renk pembe değil, tüm renkler... Hepsi o kadar göz alıcı ki..."

"Senin öyle güzel gözlerin var ki aktığın her şeyi güzelleştiriyorsun," dedi Pusat Bahar'ın saçlarını okşarken.

"Abiciğim ben anlamıyorum, sen gördüğün hâlde nasıl hâlâ bu dağ ayısını istiyorsun?" dedi Tarık kıskançlıkla.

"Ya bana Pusat'ı o kadar kötülediniz ki bu kadar yakışıklı olacağını hiç düşünmemiştim. Ki zaten onu sevmeme neden olan şey görüntüsü değildi." Bahar'ın sözlerliyle Pusat bize kötü kötü bakarken Ferda kahkaha attı.

"Ya gerçekten kel, göbekli, dişsiz bir şey olsaydı," dedi Ferda keyifle. Ancak bu soru Bahar'ın pek hoşuna gitmedi.

"Evet, güzel görünüşü beni büyüledi ama dediğim gibi, ben Pusat'ı görünüşü için sevmedim. Ben zaten gözlerim açıldığında göreceğim adama çok önceden âşık olmuştum, yani hislerimi değiştiren hiçbir şey olamazdı!" Bahar gerilmişti çünkü birinin aksini düşünmesi onu öfkelendiriyordu.

"Sen onu takma, kendisi yüzeysel olduğu için herkesi kendi gibi sanıyor," dedi Tarık da Ferda'ya bakmadan.

"Ben oldukça derin bir insanım!"

"Nerede? Yatakta mı?" diye hızla cevapladı Tarık. Bu Pusat'ın böğürmesine neden oldu.

"Höst lan! Ne diyorsun lan sen?"

Tarık omuz silkti, Ferda ona çatık kaşlarıyla bakıyordu. "Evet! En az senin olduğun kadar, hatırlatmamı ister misin?"

"Hayır, bir daha asla hatırlamak istemem." Aralarında yüksek bir tansiyon vardı ve bu bayağı cinsel bir tansiyondu.

Pusat şok içinde, sokakta gıybet yapan teyzeler gibi elini ağzının üstüne götürmüştü. "Bak şimdi senin belanı..." Pusat kalkmaya hazırlanıyordu ki yanımıza ulaşan Ayberk bu kalkışı engelledi.

"Merhaba, geçmiş olsun, Bahar Hanım," dedi saygıyla.

"Teşekkür ederim, sesini hatırladım. Ayberk değil mi? Pusat'a ne kadar benziyorsun! Kan bağınız var mı?"

"Ne alaka bebeğim?" dedi Pusat, kaba sesine tamamen zıt bir şekilde *bebeğim* demişti. "Sen gördüğün her iri adamı bana mı benzeteceksin böyle?" dediğinde Bahar kıkırdamıştı sadece. "Üstelik şununla kan bağım olacağına şu ile..." Eliyle Tarık'ı işaret etti. "Kan bağım olmasını tercih ederim."

"Ateş seni çağırıyor," dedi Ayberk.

"*Ateş seni çağırıyor*," diye bağırdı hemen Tarık kafiyeli bir şekilde. Meşhur hamburger reklamını kendince tekrar canlandırıyordu.

"Nereden Ateş oluyor? Ateş Bey diyeceksin, sürgün yemiş birine göre çok samimi davranıyorsun! Ayrıca Ateş neden seni gönderiyor beni çağırmak için?"

"Telefonuna bakmıyormuşsun," dedi Ayberk bıkkın şekilde, Pusat'ın tavırlarına alışık duruyordu.

"Neden çağırmış?" diyen Pusat, Bahar'ın yanından hiç kalkmak istemiyordu.

"Ne bileyim, sürgün yemiş biriyim ben," dedi Ayberk onunla aynı terslikle. Pusat, Bahar'ın saçlarına bir öpücük bıraktı ve söylenerek kalktı yerinden.

Pusat yanımızdan ayrılırken Bahar onun arkasından bakıyor, boyunu posunu seyrediyordu hayranlıkla.

Ayberk kısa bir an Ferda'ya baktı ama Ferda o sırada onunla pek ilgilenmeyen Tarık'a bakıyordu. Bu artık aşk bilmem kaç geni oluyordu!

Ferda çapkınlığı acilen bırakmalıydı, her limanda bir kırığı vardı.

Ayberk bir şey söylemeden bakışları bana kaydığında gözlerimle çimenleri işaret ettim. "Otursana."

"Yok, işimin başına döneyim."

"Adada bir şey olacağını sanmam iki dakikada," desem de oturmadı.

"Teşekkür ederim teklifiniz için, başka zaman." Yanımızdan ayrılırken Ferda onun gittiğini kısa bir an fark etmiş ama bunu pek takmayarak elindeki telefonuna dönmüştü.

"Aşkın," dedi Bahar cıvıl cıvıl sesiyle. Yanına uzandığımda o da yarı uzanır vaziyetini bozarak benimle birlikte tamamen uzandı. Birlikte gökyüzüne bakıyorduk, onunla daha önce de böyle defalarca uzanmıştık ama hiçbirinde Bahar böyle seyredememişti gökyüzünü.

"Çok güzelsin, Tarık'ın neden bir zamanlar sana yanık olduğunu anlıyorum," derken gülüyordu ama Ferda bu sözle kafasını hızla telefonundan kaldırıp dehşet içinde Tarık'a baktı. Tarık bu tepkiyi umursamadı, o da Bahar'ın diğer tarafına uzandı.

"Tabii, şimdi bir de ev hâliyle. Sen bir de bunu spor yaparken ya da gece dışarı çıkarken gör. Bir bakışıyla on adam öldürür güzelliğiyle," dedi Tarık gülerek. Bahar da kıkırdadı. Öldürüyordum ama güzelliğimle değil, daha vahşice.

Yanımızda fazlalık gibi hissetmiş olacak ki Ferda sessizce uzaklaştı.

"Naz ve Deniz abiyi hiç böyle beklemiyordum ama! Naz'ı daha kilolu, Deniz abiyi de suratsız ve kaba bekliyordum." Görüntülü konuşmuşlardı. Konuşmada Deniz dayanamamış, karşımızda ağlamamak için görüşmeyi kısacık tutmuştu. Hepimizin ortak zaafıydı Bahar. "İhtiyar çok yaşlı ama... Çok üzülüyorum. Ya yakında ölürse, yaşlı insanlar..."

"Yaşa bakmıyor ki güzelim," dedi Tarık onun sözünü keserek. "Kaptan dokuz canlıdır, benim gibi yüz kişiyi cebinden çıkarır."

"Burada güç ortalaması sen misin cidden Tarık?" dediğimde koluma uzanmaya çalıştı vurmak için.

"Hep bugünü hayal etmiştik Tarık, bak o gün geldi," dediğinde Tarık yine durgunlaştı. "Hep güçlü olduğumu söyledin ya Aşkın, bugün sanki tüm gücüm tükendi. Artık daha fazla güçlü olmama gerek yok, değil mi?"

"Hep güçlü durmak zorundasın, güzel kızım ama endişelenme, hep yanında olacağım." Kafasını bana doğru eğdi huzurla. Başı omzuma yaslanırken bulutlu gökyüzünü seyrediyorduk. Bahar bulutları izlerken hepsini farklı şekillere benzetiyor, biz de benzettiğimizde keyifleniyordu.

Tüm gün o kadar coşku yaşamıştı ki çimenlerin üstünde uyuyakaldı bir süre sonra. Tarık onu kucağına aldı, birlikte içeri geçerken ben Ateş'in çalışma odasına yöneldim.

Kapıyı tıklattım, hemen ardından da onları basacağımı düşünerek hızla kapıyı açtım. Neyse ki Ateş beni aldatmıyordu! Gerçi yine de çok yakınlardı. Yan yana koltukta oturmuşlar, dosyalara ve tabletlere bakarak hararetle konuşuyorlardı.

Ancak içeri girmemle Ateş'in cümlesi yarıda kesilmişti. Güzelliğimi görmesiyle gülümseyince Pusat homurdanarak bize baktı.

"Müsait misin?" dedim sanki aksini diyebilecekmiş gibi. Ama yine de arada böyle kibarlık ve cilvelerle onu şımartabilirdim.

"Sana her zaman." Pusat'la arasına oturdum.

"Ne hanımcı bir şey oldun be sen!" dedi Pusat söylenerek.

"Yakında nikâh şahidi olacaksın, hâlâ konuşuyorsun be Pusat."

"Yakında mı?" dedi Ateş gayriihtiyari şekilde, sesinin ne kadar hevesli çıktığının farkında değildi.

"Yani daha var, çok da yakın değil," dedim hızlıca. Tamam, evlenmeyi kabul etmiştim ama buna henüz hazır olduğumu düşünmüyordum. Bu fikre alışmam uzun bir zaman alacaktı.

"Satar oğlum bu seni, bunun lafıyla kuyuya inilir mi? Düğün günü terk eder şerefsiz Levent gibi," dedi Pusat. Benim oturmamla iri cüssesi koltuğa sığmamış ve yerinden kalkmak zorunda kalmıştı.

"Levent kim?" dedi Ateş çatık kaşlarıyla.

"Senden önce nikâh masasında bıraktığım adam," diyerek dalga geçtim.

"Lan öyle değildi, Levent Ela'yı bırakıyor ya." Pusat hemen araya girmişti.

"Ne dediğinizi anlamıyorum," dedi kraliyet soyuna mensup Ateş Bey.

"*Doktorlar*, hiç izlemedin mi? Yıllarca baştan başlayıp oynadı kanallarda, nasıl bilmezsin?" Dizi ona hâlâ bir çağrışım yapmamıştı.

"Her neyse, işe dönelim, sen de plana hâkim ol da." Dosyaları bana uzattı. "Karar verdin mi? Gelecek misin?" dedi ardından Pusat'a dönerek.

Pusat tereddüt etmedi. "Gelmeyeceğim, zaten bu görevde pek rolüm yok. İstersen gelirim tabii, biliyorsun."

"Yerine Ayberk'i götüreceğim, sıkıntı yok. Sen de dinlen bir süre, son zamanlarda sen de yıprandın." Ayberk'i duyduğu hâlde kafasını olumluca salladı. Ateş onu bilerek götürmüyordu, Bahar yeni görmeye başladığı için birlikte vakit geçirsinler istiyordu. Pusat da her ne kadar işine ve patronuna âşık bir adam olsa da Bahar'ın yanında olmak istiyordu bir süre. Tabii Ateş'in onu fazlasıyla yorduğu da bariz bir gerçekti.

"Yine de sensiz nefes alamam, lütfen gel dersen gelirim bak," dedi Pusat eğlenerek.

"Yokluğuyla onun nefesini kesecek tek kişi benim! Ayağını denk al."

Hem onlara laf yetiştiriyor hem de dosyayı okuyordum ama dosyada gördüğüm şey onlara olan ilgimi hızla kesti. Gözlerim daha dikkatli gezindi dosyada, bir kez daha okudum dikkatlice. Ateş tepkilerimi izliyor, konuşmuyordu.

"Bu dosya gerçek mi?"

"Evet, işte bu nedenle Rusya konusunda bu kadar ısrarcıydım."

"Ama hiç böyle bir şey duymadım bugüne kadar, kulağıma gelirdi!"

"Dosyada da okuduğun gibi, fazla gizli tutuyorlar, hataya yer vermiyorlar."

"Bu büyük bir vahşet."

"Evet ve senle ben bu vahşeti bitireceğiz."

"Peki bu işin sana nasıl bir katkısı var da bu kadar peşine düştün?"

"Orada öldüreceklerimiz, ölmesi gereken isimler." Bu iş beni uzun zamandır bu kadar heyecanlandıran tek işti.

Dosyayı kapatıp Ateş'e döndüm heyecanla. "Hadi ortalığın babasını sikelim."

Saatlerdir uçak yolculuğu yapıyorduk ve bir şeyi kabul etmem gerekiyordu ki Pusat olmadan bu yolculuklar pek çekilmiyordu.

Bu görevde sadece ikimiz vardık, Ateş'in hiçbir çalışanı olmayacaktı. Gerçi hayatımdan bu kadar endişe ederken benimle böyle tehlikeli bir işe kalkışması da bana pek tutarlı gelmiyordu. Güvendiği bir şeyler olduğuna emindim.

Bizimle gelen tek kişi Ayberk'ti, o da sessizce oturmuş, ne bir şey yiyip içiyor ne de konuşuyordu. Ateş uçağın koridorunda belirdi, yanıma yürüdü ve bu sefer karşıma değil de tam yanıma oturdu.

Kendi kadehini yenilerken benimkini de yeniledi. Ardından da kolunu omzuma atarak bakışlarını cama çevirdi. Başımı göğsüne yasladım, viskimden koca bir yudum aldım ve ben de karanlıkta sadece uçağın kanatlarının çıkardığı ışığın olduğu manzaraya baktım. Okyanusun üstünden geçtiğimiz için koca bir boşluğun ortasındaymışız gibi hissediyordum.

Ayberk kısa bir an kaldırdı kafasını okuduğu kitaptan, ikimize kısa bir bakış attı ve yüzündeki sırıtışı silmeye çalışarak kitabına geri döndü.

"Ne? Neye güldün sen öyle?"

"Hiç," dedi ama beni daha tanımıyordu.

"İkiletilmekten hiç hoşlanmam, değil mi sevgilim?" dedim soruyu da Ateş'e yönlendirerek. Ateş sadece gülerek kafasını sallamakla yetindi.

"Ateş Bey'i böyle gördüğüme şaşırdım sadece."

"Bey demek zorunda değilsin, Ayberk," dedi Ateş ama ona bakmadı.

"Bence zorundayım, artık eskisi gibi arkadaş değiliz sonuçta. Patron ve çalışanız."

"Neden şaşırdın?" Ben hâlâ konuşmanın benimle ilgili olan kısmına takılı kalmıştım.

"Size karşı çok sevgi dolu, ailesi dışında hiç bu kadar sevgi dolu görmemiştim de görünce bir tuhaf oldum sadece," dedi Ayberk ve ben Pusat'ın neden onu kıskandığını anlamaya başladım. Ateş'le Ayberk arasında önceden iyi bir dostluk vardı, Ayberk ona ihanet etmeden önce tabii.

"Daha önceki sevgililerine bana olduğu gibi değil miydi?" dedim hemen şımararak. Ateş *yok artık* der gibi baktı.

"Bari ben buradayken yapma Aşkın." Ayberk, Ateş'in gazabından korktuğu için son soruma cevap veremedi.

"Nasıldı benden önce? Çok sinir bozucu ve çekilmezdi, değil mi? Ben hayatına girdikten sonra ona bir renk gelmiş, değil mi?"

"Aslında yok, Ateş eskiden çok daha hayat doluy..." Ateş'in onu uyararak öksürüşü ve benim ölümcül bakışlarımı fark etmesiyle aniden sustu. "Evet, evet aynen öyleydi."

"Kıvırma Ayberk, kıvırma, emin ol daha önce tanıdığın hiçbir insana benzemem," diyerek göz kırptım.

"Cidden, Ateş'in daha önce birlikte olduğu kadınlar hep narin, kırılgan..." Ateş'in bakışlarıyla sustu yeniden.

"Sen herhâlde bir daha sürgün istiyorsun."

"Yok, yok, hiç istemiyorum. Ben biraz tur atayım," dedi ve hızla uzaklaştı yanımızdan.

"Daha önce kimlerle birlikteydin de herkes bu kadar narin kadınlarla çıktığını söyleyip duruyor! Didem'i biliyoruz, şu Dilay'ı da biliyoruz."

"Birkaç mankenle sadece," dedi omuz silkerek.

"Manken mi?" derken tek kaşım havalanmıştı. "Hangi mankenler? Kaç tane bunlar? Hepsiyle aynı anda mı..."

"Yok artık Aşkın," dedi Ateş ters ters bana bakarak.

"Ne bileyim, dört olayını hâlâ öğrenemedim."

"Öğreneceğin bir şey de yok." Ağzımla taklidini yaparak kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Aşkın, küstün mü?"

"Ben küsmem, Ateş. Üstelik geçmişin beni ilgilendirmez." Onunla konuşmayı kestiğimde bıkkınca nefesini verdi ve tabletine döndü.

Saatler sonra Rusya'ya iniş yapmıştık. Ateş'in Moskova'da önemli bir toplantısı var diye gelmiştik sözde. Toplantıya katılacaktı ama sonrasında daha keyifli bir işimiz vardı.

Hazırlıklı olarak kalın giysiler almıştım yanıma ama Rusya'nın soğuğu hiçbir şeye benzemiyordu. Otele yerleştiğimizde hızla eşyalarımı dizdim, plastik makyaj yapmamız gerekecekti.

"Ben aşağı iniyorum, Orrel beni bekliyor," dedi Ateş odaya yerleşir yerleşmez. Beni çağırmamıştı. "Sen de istersen biraz gez, makyaj için henüz erken."

"Evet, Rus erkeklerini seviyorum." Tam çıkacaktı ki duraksadı.

"Toplantıya gelmek ister misin?"

"Hayır," dedim istediğimi almış olmanın zevkiyle. Zaten gitmek istediğim yoktu, sadece davette bulunmasını istemiştim.

Ateş'in uzun toplantısı sırasında ben de dışarı çıkmış ve otelden çok uzaklaşmadan gezmiştim. Daha önce bir kere gelmiştim Moskova'ya ve bir cinayet işlemiştim.

Burada önemli bir işim daha vardı ama Ateş birazdan dönerdi odaya. Geçen Arjantin'e gidişimizde yaptığımız gibi, başka birilerinin kılığına girecektik ve o kişiler de otele giriş yapmış, bizi bekliyorlardı.

Üstüme siyah, kalın bir kaşe ceket giymiştim. Ellerimde siyah eldivenler, kafamda da siyah fötr bir şapka vardı. Ancak o kadar soğuktu ki üstümdeki kalın giysiler de pek işe yaramıyordu. Biraz alışveriş yapmak için birkaç mağaza gezmiş, ablama ve Bahar'a hediye almıştım. Renkli sokakları, karlı havasıyla huzur verici olsa da kalabalığı ve trafiği de rahatsız ediciydi.

Telefonum çaldığında, arayan numaraya baktım. Rus numarasıydı, aramayı yanıtladım. "Rusya'ya gelmişsin de haberimiz yok, Aşkın." İngilizce konuşan bu aksanlı sesi tanıyordum.

"Pavlik!" dedim yapmacık bir sevinçle. "Uzun zamandır görüşemiyoruz."

"Evet, üç yıl oldu!" Pavlik iyi bir mafya bağlantısıydı ama V'yi değil Aşkın'ı tanıyordu. Rusya işimde bana yardım etmişti, yakışıklı ve gençti. Tam sarışın bir Rus erkeğiydi.

"Sevgilimle geldim buraya."

"Haberim var, Alanguva mıydı neydi!" dedi pek de güzel telaffuz edemezken. "Ünlü bir mafyaymış, bende olmayıp onda olan ne vardı ki *milaya*?" Bana Rusça seslenmeye bayılıyordu. *Milaya* sevimli demekti, aslında o da benim pek sevimli olmadığımı bilse de bu şekilde sesleniyordu bana.

"Beyin," dedim Türkçe ama o anlamadı.

"Orrel Vsevolod'un otelinde kalıyormuşsunuz, kendisi yakın dostum olur. Bu gece seni ziyaret etmek istiyorum, eski zamanlar yâd ederiz." Onunla da zamanında günah dolu bir gece geçirmiştim ve Ateş geçmişimden biriyle daha karşı karşıya gelirse çıldırabilirdi.

"Böyle bir şey mümkün değil."

"Neden? Harika bir kimyamız vardı! Tekrarlamak istemez misin?"

"Sevgilim var dedim!"

"Vay canına, demek gücü için değil de âşık olduğun için onunlasın. Ama sorun değil, o da aramızda olabilir, baktım da karizmatik adam." Son cümlelerinde dalga geçtiğini biliyordum.

"Siktir git, Pavlik."

"Peki *milaya*, sen bilirsin. Ama gitmeden seni kesinlikle göreceğim." Telefonu kapattım, eskilerim bir bitmiyordu. Neden sürekli karşıma çıkıp çıkıp duruyorlardı ki?

İşte zamanında çapkın olmanın cefasını çekiyordum şimdi.

Otele döndüğümde direkt odaya çıktım. Ateş çoktan gelmiş, yemek masası da hazırlatmıştı. Elinde tabletiyle mumların ve loş ışığın aydınlattığı odada beyaz gömleğiyle fazla seksi duruyordu. Elimdeki alışveriş poşetleri onu gülümsetti.

"Hiçbir fırsatı kaçırma," dedi ve beni süzmeye devam etti. Şapkamda ve ceketimde fazla dolandı beğeniyle parlayan gözleri.

"Ne? Neden böyle bakıyorsun?"

"Tam seksi bir mafya olmuşsun da çok ilgimi çektin." Şapkayı ve üstümdeki kaşe ceketi çıkardığımda, siyah boğazlı kazağımla kaldım. Yanına yaklaştım, ellerimi oturduğu sandalyenin başına dayadım.

Yüzümü yüzüne doğru eğdim, nefesim tenine değecek kadar yaklaştım ona. Ensesine küçük bir öpücük bıraktığımda ürpermişti, bu beni gülümsetirken doğruldum ve hiçbir şey yokmuş gibi karşısına oturdum.

Alt dudağını yaladı ve tableti kapatarak sertçe masanın üstüne bıraktı. "Her şey çok lezzetli görünüyor." Yeni servis edildikleri belliydi, hepsinin üstünden buhar çıkıyordu.

Bacak bacak üstüne attım, tabağın üstündeki siyah bezi tek elimle alıp havaya doğru savurarak açtım. Ardından da bacaklarımın üstüne bıraktım, bir elimle saçımı geriye doğru atarak öne eğildim. Benim için doldurulmuş şarap bardağını elime aldım, küçük bir yudum aldım ve lezzetiyle gözlerimi kapatarak hafifçe inledim.

Açtığımda onun güzel sarılarını gördüm, bana öyle bir dikkatle bakıyordu ki sanki dünyadaki en zor bulmacayı çözmeye çalışırmış gibi ciddiydi. Tabii gözlerindeki o tutkuyu görmemek de imkânsızdı.

Daha onu çıldırtmaya başlamamıştım bile. "Başlasana güzelim," diyerek göz kırptım.

Sözlerimle bir transtan çıkmış gibi verdi nefesini. Beni sürekli geri çevirmenin bedelini fazlasıyla ödetecektim ona, benimle sevişmek için kavrulacaktı karşımda.

Yemeği yerken lezzetine abartılı tepkiler veriyor, arada Ateş'e bakarak gülümsüyordum.

"Ne zaman çıkacağız?" Ona daha önce hediye ettiğim kol saatinden saate baktı. Bu saati sık sık takıyordu.

"Birazdan hazırlanmaya başlayalım." Yemeğin ardından, siyah başka bir bezle dudaklarımı temizledim. Ardından yerimden kalktım, tam yanında geçecektim ki Ateş bileğimi tutarak beni durdurdu.

"Ne oldu?" dememe kalmadan beni kucağına çekti. Eli enseme gitti, beni kendisine çekti dudaklarımı öpmek için ancak ben ona yanağımı çevirdiğimde yanağıma sert ve uzun bir öpücük bırakmakla yetindi.

"Beni çıldırtıyorsun, seni istiyorum."

"Eğer başlarsak duramam. Seni günlerce yataktan çıkarmam! Sadece saatler sonra önemli bir işe girişeceğiz, yani hiç sırası değil bebeğim," diyerek onu taklit ettim. Bu onu çıldırtırken ben fazlasıyla keyifliydim.

Sertliğine kendimi bastırarak ayağa kalktığımda küfrederek gözlerini yummuştu. Elimi saçına geçirdim, arkaya doğru çekiştirdim ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım.

Ardından bir şey söylemesini beklemeden yatak odasına geçtim. Makyaj masasının üstünde tüm malzemeler hazırdı. Hava soğuktu ve tamamen dışarıda olacağımız için vücudumuz pek görünmeyecekti, burada önemli olan yüz makyajlarımızdı.

Benzeyeceğim kadının fotoğrafını açtım telefondan, karşıma koydum. Önce cildimi, rengimi fazlasıyla açacak şekilde boyadım. Öyle beyaz olmuştum ki *Alacakaranlık*'taki vampirlere benziyordum. Mavi lensleri de gözlerime taktım ve yüz hatlarımı daha sert bir hâle getirdim konturle.

Seksi bir İngiliz kadınıydım bugün, dudağımın hemen üstüne küçük bir ben yapmıştım. Platin sarısı tül bir peruk da takmış ve peruğu sağ tarafa doğru atıp seksi bir görüntü yaratmıştım.

Bu sırada Ateş de yatak odasına girmiş, yatakta oturarak dikkatle beni izliyordu. Aynadan bana hayranlıkla bakan hâline gülümsedim. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Her kılığınla nasıl bu kadar mükemmel olduğunu düşünüyorum," dediğinde güldüm.

"Çok düşünme, kalk o sakallarını kes."

"İstemiyorum, makyajla kapatamaz mısın?" dedi mızıkçı bir çocuk gibi.

"Saçmalama, kılı nasıl makyajla kapatacağım, Ateş?"

"Kendini şekilden şekle sokuyorsun makyajla, onu da yaparsın."

"Git kes şu sakallarını, beni çıldırtma."

"Yok."

"Ateş, dönüşeceğin kişi sarışın, koyu sakalla sarışın mı olacaksın, amına koyayım!"

"Küfretme, hem evet, olamaz mı?"

"Olamaz canım, ikiletme beni bak geriliyorum," dedim ona sinirle bakarken. Ateş yataktan kalktı ve söylene söylene banyoya geçti tıraş olmak için.

Döndüğünde sakallarını kesmişti, bu hâli gözüme ayrı bir seksi gelmişti. Adamın her hâli mükemmeldi. Altında siyah pantolonuyla duruyordu sadece, üst tarafı bu sefer çıplaktı. Gözüm kısa bir an bıçak yarasına takılsa

da tekrar yüzüne baktım. Onu bu kadar sakalsız gördüğüm nadir anlardan birindeydik ve bu görüntüyü uzun süre izleyebilirdim.

Baş döndürücü etkisinden çıkabildiğimde, "Sıra sende," dedim. Uslu bir çocuk gibi makyaj masasına oturdu. Ben de onun kucağına oturdum ve tüm makyajı onun kucağında yaptım. Onun da saçını, spreyle daha açık ve sarıya dönük bir renge boyamıştım. Ten rengini açmıştım ve yüz hatlarını yumuşatacak şekilde kontur yapmıştım.

En sonda lense sıra geldiğinde huysuzlandı. "Bunu takmayalım ya."

"Adam yeşil gözlü Ateş."

"Olabilir, gecenin köründe kim görecek?"

"Saçmalama bebeğim istersen." Banyoda elimi yıkayıp tekrar kucağına oturdum. Bu sefer biraz daha cilveli oturarak kendimi ona sürtmüştüm.

"Aşkın, yapma," dedi kısılan sesiyle.

"Ne yapıyorum ki?" diyerek masum masum yüzüne baktım. Bakışları uzunca yüzümde gezindi, derin bir nefes aldı. "Hem öyle tehditvari konuşuyorsun da ne yapacaksın ki?"

"İşi falan siktir edip seni bu odanın her yerinde sertçe..." Onun sözünü kestim.

"Hep laf hep laf, icraat göster." Eli bacağıma gitti, üstümdeki sabahlığı yukarı doğru sıyırdı ancak ben onu takmadım. "Yukarı bak Ateş."

Oflayarak yukarı doğru baktı. Lensi gözünün beyazına yerleştirmek için yaklaştırdım ancak Ateş sürekli göz kırpıştırdığı için lens sürekli gözünden çıkıp duruyordu.

En sonunda sinirlendim. "Sikeceğim ama ya, sabit dur a..."

"Tamam Aşkın!" dedi küfretmeme sinirlenerek. "Ben de çok memnun değilim durumdan ama gözümden huylanıyorum işte, ne yapabilirim?" Bunu bir çocuk gibi söylemişti ve lens yüzünden gözleri de kızardığı için bana fazla tatlı gelmişti.

Biraz daha uğraştığımızda iki lensi de yerleştirebilmiştim. Fazla zorladığımız için gözünden yaş damlarken ben de dudaklarına kısa bir öpücük bırakıp ayağa kalktım.

"Hazırsın bebeğim." Gözlerini açıp aynadaki yansımasına baktı.

"Gece biraz dikkat çekeceğiz bu tiple ama neyse." Eli çenesinde kendini seyrediyordu. Tipini beğenmiş olacak ki alt dudağı yukarı doğru kıvrılmıştı.

Ben de bu sırada üstümdeki sabahlığı çıkardım. İç çamaşırlarımla kaldığımda Ateş bana doğru döndü, kalçasını masaya yaslayarak alt dudağını ıslattı.

İçime ince kurşun geçirmez yeleği geçirdiğimde durumdan fazlasıyla memnundu Ateş. Üstüme beyaz renk, kalın kışlık bir tulum giyindim. Tulum ince ve vücut hatlarımı belli edecek cinstendi. Kalın tabanlı botları giyindim, botların içinde bıçaklar vardı.

Ateş de beni izlemeyi keserek hazırlanmaya başladı.

Beyaz, dizlerime kadar uzanan pelüş ceketi giyindim. Ceketin iç cepleri genişti, içine türlü bıçaklar ve iki silah sığdırmıştım. Tabii tulumun üstüne taktığım kemerde de silahlar vardı. Saçlarıma da ceketle aynı renk pelüş şapkayı taktım, şapkanın içine bıçak yerleştirdikten hemen sonra tabii.

Ateş de bu sırada beyaz boğazlı kazağını ve pantolonunu giyinmiş, üstüne de uzun ceketini almıştı.

İşimiz bittiğinde fazla seksi bir çift olmuştuk, Ateş uzun uzun beni izledi dudaklarındaki sırıtışla. Ardından da dayanamayarak elini belime attı ve beni sertçe kendisine çekti. Dudaklarıma başımı döndürecek, bacaklarımı güçsüz düşürecek bir öpücük bıraktı.

"Hazır mısın bebeğim?" dedi kısık sesiyle.

"Her zaman." Dudaklarına doğru fazla seksi bir şekilde fısıldadım.

Birlikte otel odasından çıktık, bu katta kamera yoktu ve kılığına girdiğimiz çift de bu kata yerleşmişlerdi bugün. Tabii kamera olmaması sebebi, Ateş'in arkadaşının oteli olmasıydı.

"O adama güveniyor musun? Şu adı deterjan markasına benzeyen arkadaşına?" dediğimde asansöre binmiştik.

"Ben birine kolay kolay güvenmem, kendi önlemlerimi de aldım."

"Zeki hâllerin çok seksi," diyerek dudağımı ısırdım.

"Benim her hâlim seksi." Bana yandan bir bakış atıp göz kırptı.

"Hayır, yatakta altımda inlerken ki hâlini hiçbir şeye değişmem."

"Yapma, adam öldürürken dikkatim dağılsın istemiyorum." Asansörden inip otelin otoparkına çıktık. Bizim için hazırlanan Rolls Royce marka, uzay aracına benzeyen beyaz arabaya bindik.

Bugün beyaz ölüm melekleriydik, can alırken de çok acımasız olacaktık. Biz Ateş ve Ateşpare'ydik, yangınımıza düşen kimseyi sağ bırakmayacak kadar yakıcıydık.

Bugün yeni evli, fazla psikopat bir çifttik. Lion ve Amy Harrison çiftiydik.

"Bu gece İngiliz aksanını dinlerken ıslanacağım," dedim neredeyse inlercesine.

"Aşkın, sikeyim!" diye artık kendini tutamayıp küfretti. Yüksek sesle güldüm. "Bugün bana kafayı yedirmeye yemin etmişsin anlaşılan."

"Kafayı yemeni isteseydim, yemiştin çoktan bebeğim, ben sadece ilişkimize heyecan katıyorum."

"Heyecanını geceye sakla, ihtiyacımız olacak."

Yarım saatlik yolculuğun ardından, şehrin dışında büyük ve karanlık bir ormana giriş yapmıştık.

Bugün burada avlanacaktık ama değişik bir avdı bu: İnsan Avı.

Yolun devamını arabayla gidemeyeecektik. O yüzden arabayı, birbirinden pahalı duran arabaların yanına park ettik. İnmemizle ileride bizi bekleyen adamı gördük. Saçları sinir bozucu derecede düzgün taranmış ve sola doğru yatırılmıştı. Boynunda papyon, gözlerinde de lens vardı ama bu lens normal bir lens değildi. Olanları daha net gösteren, çalışanların kullandığı bir lensti.

"Bay ve Bayan Harrison, hoş geldiniz," dedi siyah takım elbiseli adam. "Size alana kadar eşlik edeyim, biraz da oyundan bahsedeyim. İlk seferiniz, değil mi?" Birlikte ormanın içinde ilerliyorduk.

"Evet, karımla balayında sayılırız. Değişik bir heyecan arıyorduk, umarım o heyecanı burada bulabiliriz." Ateş'in İngiliz aksanı beni çok fena azdırmıştı. Bir insana bir aksan bu kadar mı yakışırdı?

"Doğru adrestesiniz, o kadar keyif alacaksınız ki siz de bu sporun bağımlısı olacaksınız."

"Ne zamandır böyle bir şey var? Çok meraklıyımdır yeni heyecanlara ama bunu ilk defa duydum," dedim ben de aksanla, bu sefer Ateş parlayan gözlerini bana çevirdi. Anlaşılan benim konuşmam da onun hoşuna fazlasıyla gitmişti.

"Üç yıldır, her ay düzenli olarak yapıyoruz ve her geçen gün büyüyoruz." Sanki bir bok başarıyormuş gibi sinir bozucu bir şekilde gülüyordu.

On dakikalık bir yürüyüşün ardından, bir açıklığa ulaşmıştık. Burada bir kalabalık vardı, ateşler yanıyordu ve insanlar fazlasıyla eğleniyordu.

"Başlamasına az kaldı, birazdan size kurallar anlatılır, keyifli oyunlar," dedi bizi getiren adam ve gözden kayboldu.

Etraf insanlarla doluydu, hepsinin tek bir ortak noktası vardı: Zengin olmaları.

Bir ormandan çok, şık bir salonda gibiydik. Her taraf aydınlatılmış ve süslenmişti. Yerde mermer bir zemin, sürekli alkol dağıtan çalışanlar vardı. Ateş'le kendimize birer kadeh aldık ama ikimiz de sadece içer gibi yapmıştık.

Gençler, yaşlılar, kadınlar ve erkekler...

"Aşkın, bu gece bir kadın öldürmen gerekebilir," dedi Ateş kulağıma doğru kısık seste.

"Hayır," dedim sertçe. "Zaten asıl hedefimiz kurucuları öldürmek."

"Ama zorunda kalabiliriz, üstelik buradaki insanlar korkunç insanlar."

"Yapamam Ateş," dedim sertçe.

"Yap demiyorum zaten, her şeye hazırlıklı ol. Bu işi ilk gördüğünde işlerin buraya gelebileceğini pekâlâ da tahmin etmişsindir." Nefesimi sıkıntıyla verdim.

Bu sırada yerden bir platform yükseldi. Üstünde beyaz takım elbiseli bir adam vardı. Konsept buydu, oyuncuların hepsi beyaz giyerdi.

Sarışın, otuzların başlarında bir adamdı bu. Oyun kurucuların başı, bu projenin ilk planlayıcısı olan Zorya Vassily'di.

"Herkese merhaba, sizleri burada ağırlamaktan şeref duyuyorum. Bugün burada, eşi benzeri olmayan bir av gerçekleştirmek için bir aradayız. Her geçen gün bünyemize yeni oyuncular katıyoruz ve bu av başlayanın bir daha bırakamadığı bir oyun." Ateş elini belime koydu, o da adamı dikkatle izliyordu. Derin bir nefes alarak sırtımı göğsüne yasladım.

"Stres atacağınız, iliklerinize kadar adrenalin duygusuyla dolup taşacağınız, tüm gücünüzü toplayıp kendinizi bir ilah gibi hissedeceğiniz avımıza hoş geldiniz! Burada tanrı sizsiniz," dediğinde Ateş'e çevirdim kafamı.

"Çarpılacağız amına koyayım." Sözlerimle Ateş gülmemek için, yanağının içini ısırdı.

"Sizlere dağıtacağımız tüfekler gece görüşlü dürbünlere sahip ama bunun dışında bir dürbününüz olmayacak. Bileğinize takacağımız bileklikler, sizlerin yerini bize gösterecek. Oyun alanından çıktığınızda kırmızı yanacak, tüfeğinizi bir avcıya doğrultursanız da kırmızı yanacak. Avı vurduğunuzda yeşil yanacak. Ayrıca yardım istediğinizde de bu bilekliğe dokunmanız yeterli olacak. Tek kural, eğlenmek! Burada elli iki oyuncu ve yüz yirmi yedi av bulunmakta. Avlar birazdan serbest bırakılacak, hiçbirinde kesici alet ve benzeri şeyler yok. En çok avı öldüren takım, birinci olarak bu gecenin büyük ödülünü kazanacak. Keyifli oyunlar herkese, şeytanınız bol olsun!"

Bu sırada yukarıdan bir kafes inmeye başladı. Bu demir çubuklara bağlanmış devasa bir kafesti. İçi insan doluydu! Kafes yavaş yavaş iniyor, içindeki insanlar yardım çığlığı atıyordu.

Ve buradaki, insan demeye bin şahit gereken yaratıklar da keyifle avları izliyordu.

"İşte başlıyoruz," dedi Ateş kısık sesle kulağıma.

Kafes aşağı doğru indikçe içindeki insanların yüzleri netleşmişti. Hepsi farklı milletlerden, üstlerinde sarı önlükler olan insanlardı. Yaşlı, orta yaşlı, genç ve hatta çocuklar da vardı aralarında.

"Nasıl böyle bir şey gizli kalır bu zamana kadar?" dedim dehşet içinde. "Sen nasıl buldun?"

"Bebeğim, bunları konuşma yeri değil, dilimiz anlaşılmasın. Endişelenme, bu vahşeti bitireceğiz." Bu sırada yanımıza gelen görevlilerden biri, bize bileklik taktı. Dijital, beyaz renk yanıyordu. Ateş bir süre bilekliği inceledi, zihnindeki mühendisin hemen bir harita oluşturduğuna emindim.

Bu sırada yanımızdaki masada duran, otuzlarında gösteren alımlı bir kadın bizi süzüyordu. O da beyaz bir takım giyinmiş, kırmızı bir ruj sürmüştü ve Ateş'i kesiyordu. Yanında da kadından kısa, altmış yaşlarında duran, ak saçlı bir amca vardı.

Kadın bakışlarımı fark ettiğinde öne atıldı. "Merhaba, siz yenisiniz sanırım," dediğinde onu küçümseyici bir tavırla süzdüm.

"Evet, ilk oyunumuz," dedi Ateş seksi İngiliz aksanıyla.

"Size yardım etmekten keyif duyarız, birlikte avlanıp bir takım olabiliriz," derken bir yandan da kocasına bakıyordu. Kocası diyordum çünkü alyansları aynıydı.

"Hayır, karımla birlikte yalnız tatmak istiyorum bu zevki." Ateş, cümlesinin hemen sonunda boynuma başımı döndürecek bir öpücük bıraktı.

Bu sırada üç kişi daha yanımıza yaklaştı. "Elenor! Bu sefer gelmeyeceksiniz sanıyorduk," dedi genç kumral bir adam karşımızdaki esmer kadına.

"Evet, ayarlayamayacak gibiydik ama kaçırmazdım. Bu sefer çok iyi avlar gelmiş!" dedi Elenor.

Sonradan gelen adamın yanındaki kadın soğuk bir şekilde adamın koluna girdi. Yanlarında biri daha vardı, keskin yüz hatları olan genç ve etrafı dikkatli seyreden bir adam.

Bu sırada kafes tamamen yere inmişti. Hepsinin bilekliği vardı, hava eksilerdeydi, her tarafta kar vardı ancak insanların üstünde sadece ince kıyafetler vardı, ayakkabıları bile yoktu. Zaten öldürülmezlerse de soğuktan ölürlerdi.

"Başlıyoruz! İyi olan kazansın," diyen Elenor, kocasının yanına geri döndü.

Kafesin kapıları açıldı, içerideki insanlar birbirlerini ezerek dışarı çıkmaya çalışıyordu. Yerde ezilen bir çocuğu gördüğümde, dayanamayıp harekete geçecektim ki Ateş bileğimi sıkıca tutarak beni engelledi.

Zorya'nın arkasındaki ekranda geri sayım yapılıyordu. Üç dakika verilmişti avlara kaçmaları için.

"Sabırlı ol, zamanında oynamazsak kaybederiz. Çok kalabalıklar."

"Biz de kalabalık gelseydik! Bu kadarını tahmin etmiyordum."

"Kalabalık gelemezdik, fazla titiz ve dikkatliler. Anlarlardı. Buraya kimliğimizi çaktırmadan nasıl adımızı yazdırdığımı bilsen şok olursun."

"Nasıl?" dedim ama Ateş karşıya bakıyordu. İleride, ellilerinde görünen esmer bir adam vardı. Ateş'in bu gece avlayacağı düşmanlarından biriydi büyük ihtimalle, aslında Ateş kimleri öldüreceğine dair çok bir şey anlatmamıştı bana, sadece bir katliam çıkaracağımızı söylemişti.

"Asım Kuzu, Cebonayan karşıtı, gizli bir mafya."

"Sizin bir de karşıtlarınız da mı var?" dediğimde Ateş bana ters bir bakış attı.

Gözlerim sayaca gitti, kafesteki herkes boşalmıştı ve kaçmaya çalışıyorlardı. İçeriden en son çıkan, o ezilen çocuk olmuştu. En fazla on yaşında gibiydi, topallayarak yürümeye çalışıyordu o da.

"Onu kurtarmam gerek," dediğim an çocuk yere düştü. Ateş gitmemem için beni sıkıca tutuyordu.

Görevliler çocuğu alıp götürdüler, çürük olduğu için onu öldüreceklerdi. Gözlerimi sıkıca yumdum.

"Dayanamıyorum Ateş."

"Dayanmak zorundasın, bu gece en zorlu görevlerinden birindesin, V. Hata yapma şansın yok, aç gözlerini." Gözlerimi açtım. "Eğer en ufak bir hata yaparsak biz de ölürüz. Güçlü olabiliriz ama karşımızda karanlık dünyanın en kirli yüzü var. Ya o dünyayı yok edeceğiz ya da gömüleceğiz, V. Sen ve ben Ateşpare, *sen ve ben.*"

"Sen ve ben," dedim fısıldayarak. Kafasını olumluca salladı, dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Bu sırada geri sayım bitmişti.

"Oyun başlamıştır! İki saatlik süreniz başladı. İyi eğlenceler!" dedi Zorya.

Bu komutla birlikte tüm kalabalık dağıldı, herkes ormanın içine ellerindeki tüfeklerle koşturmaya başladı. Tüfeklerimizi alıp biz de ormanın içine girdik, hemen silah sesleri yükselmeye başlamıştı.

Hızlı olmak zorundaydık, durduğumuz her saniye birileri ölecekti. Bir süre ilerledik, Ateş ceketinin cebindeki gece görüş gözlüklerini çıkardı. Birini bana uzattı, hızla taktım.

Ateş gözlüğünü takmak yerine, ceketinin içindeki tabletini çıkardı. Etraftan çığlıklar, kahkahalar, silah sesleri ve yakarışlar duyuluyordu. Kalın karın üstünde yürürken botlarımız yere saplanıyordu.

"Şimdi, tüm kurbanların bileklikllerini devre dışı bırakacağım," dedi Ateş ve ben tüfeğimi elimde sağlamlaştırdım. Ateş devre dışı bıraktığında kurbanların kaçma ihtimalleri olacaktı.

Bizim avımız şimdi başlıyordu, avımız avcılardı.

İleride koşuşturan birini gördüm, bir kadındı, can havliyle koşuyordu ama kaçamıyordu. Hemen arkasında bir avcı vardı, kadını hedef almıştı.

"Ateş, hadi yap şunu!"

"Dikkat çekmeden yapmamız gerekiyor," dese de adam tam kadına ateş edeceği sırada adama ateş ettim.

"Sikeyim Aşkın! İfşa ettin kendini."

"Sorun değil, ben eğlenmeye yeni başlıyorum," dedim göz kırparak. Ateş alt dudağını yaladı. Bugün bunu çok yapıyordu.

Elindeki küçük bir cihazı bilekliğime taktı, bileklik rengini kaybetti ve açılarak yere düştü. Aynısını kendisine de yaptı. Tekrar tabletine döndüğünde ben tüfeğimle etrafı süzüyordum.

"İşte bu! Tüm avların bilekliği etkisiz hâlde. Şimdi avcıların bilekliği av gibi gözükecek. Birbirlerini avlayacaklar." Etraftaki tüfek sesleri artmıştı.

"Kurucular anladı mı?"

"Anlamak üzereler ama sisteme giremeyip oyunu durduramayacaklar. Avlar kaçacak, avcılar birbirlerini öldürecekler. Gece görüşüyle beyazla sarıyı çok ayırt edemezler. Kurucular da edemeyecek ama bizi arıyorlar." Ben dayanamayıp adamı öldürdüğüm için bizi ifşalamıştım birazcık. "Tabletin sinyalini alıp buraya gelirler," dedi ve tableti parçalayarak yere attı. Olay tablette değildi zaten, sistemdeydi. En başından beri ince deri eldivenlerimiz olduğu için hiçbir yere parmak izi bırakmamıştık.

Elimi tuttu, birlikte koşmaya başladık.

Ancak çok geçmeden, etrafımızın sarıldığını hissettim. Ateş'in elini bıraktım, Sırtımı Ateş'in sırtına yasladım. Ceketimi açtım ve içindeki silahları aldım. İki silahı iki elime aldım. Ateş de aynısını yapmıştı.

ATV'lerle geliyordu. ATV'lerin ışıkları, gece görüş gözlüklerini etkisiz hâle getiriyor ve görüş açımızı kapatıyordu. Hızla çıkardık ikimiz de gözlüklerimizi. Ateş birkaç ağaca ateş etti, kameraları etkisiz hâle getiriyordu. Bu sırada ben de ATV'leri sürenlere sıkıyordum.

Çok fazlalardı, silahlarımdan birinin mermisi bittiğinde *Uzi*[2]'yi çıkardım. Ateş'le sırt sırta vermiş, hepsini kurşundan geçiriyorduk. İkimiz de o kadar iyiydik ki yaklaşmayı bile beceremeden hepsini öldürmüştük.

Ateş sık sık bana doğru bakıp sağlık durumumu kontrol etse de kontrolü elinden bırakmamıştı. En son kalan ATV, tüm vuruşlarıma rağmen yaklaşmıştı. Çok hızlıydı.

Ateş'in sırtından ayrıldım. "Kaç!" diye bağırdım ve ikimiz de aynı anda farklı yönlere doğru atıldık. En son Ateş'in havada uçarken ATV'yi kullanan adamı öldürdüğünü görmüştüm.

Yerden hızla kalktım, Ateş de kalkmıştı, ikimiz de nefes nefeseydik ama hepsini öldürmüştük.

"İyi misin?" Ateş hızla yanıma ulaşmıştı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim parlayan gözlerimle. Ateş'in eli yüzümün iki tarafına gitmişti, iyi olduğumu görünce rahatladı.

"Benim psikopat sevgilim." Dudaklarıma başımı döndürecek bir öpücük bıraktı. "Daha çok gelecekler," dedi benden uzaklaştığı an ama ben buna müsaade etmedim.

Onu yakasından tutarak kendime çektim, içimde kavrulan tutkuyla onun dudaklarını öptüm. Soğuk havaya rağmen, alev alevdi dudakları. Teninden tenime ateş parçaları düşüyordu.

Ateş de dayanamadı, beni sertçe arkamdaki ağaca itti, daha sert öptü. Bedenimi yukarı doğru kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Bir eli bedenimde geziniyor ama diğeri de silahını bırakmıyordu.

Tutkudan nefesim kesiliyordu.

Bir elim ensesine gitti, spreyden sertleştirmiş saçlarında gezdirdim elimi. Sertliğini kasıklarıma yaslayıp dudakları boynuma indiğinde dudaklarımdan kısık bir inleme çıkmıştı.

---

[2]Teğmen Uziel Gal tarafından 1948 yılında tasarlanıp 1950 yılında üretilmeye başlanmış bir hafif makineli silahtır. (e.n.)

Bu sırada arkadan sessizce yaklaşan iki adama hızla ateş ettim. Ancak ne Ateş beni bıraktı ne ben onu. Beni daha sert yasladı ağaca, elim kemerine gitti. Dudaklarını tekrar hoyratça dudaklarıma bastırdı, dili ağzımın içinde bazı noktalara baskı yapıyor ve beni çıldırtıyordu.

Ateş de arkamdaki birkaç noktaya ateş ederken ben bir elimle onun kasıklarını okşuyordum.

"Aklım duracak," dedi nefes nefese. "Daha çok gelecekler, gitmeliyiz," dediğinde istemeyerek de olsa kucağından indim. Dudaklarına sert bir öpücük daha bıraktım.

"Asım'ı öldüreceğim," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Zaten öldürülmez mi?"

"Takımı güçlüyse kolay öldürülmez, gitmemiz gerek."

"Ben kurucuyu öldüreceğim, o çocuğu bulacağım."

"Olmaz Aşkın, o çocuk çoktan..." Konuşmaya devam edemeyip yutkundu.

"Hiçbir ihtimali ıskalamam, Ateş. Sen Asım'ın peşine düş, ben de çocuğun."

"Ayrılmamız tehlikeli."

"Şu an da tehlikedeyiz. Hem amacımız kurucuları öldürmek değil mi?"

"Evet, Asım'dan sonra, polis zaten onların icabına bakacak bu gecenin sonunda."

"Hayır, bunlar kurtulmanın bir yolunu bulur ve ben hiçbirinin yaşamasını istemiyorum. Hallederim ben."

Ateş nefesini sıkıntıyla verdi, kabullenmekten başka seçeneği kalmıyordu. "İlla kendini ayrı bir tehlikeye sokacaksın, Aşkın! Çok dikkatli ol, sadece on beş dakika."

"Tamam bebeğim, sen de," dedim ve dudaklarına bir öpücük bıraktım. İkimiz de hızla birbirimizden ters yönlere koşmaya başladık. Ben başlangıç çizgisine doğru koşuyordum.

Kurucular ne olduğunu kavramaya çalışıyordu. Karşıma çıkan her oyun görevlisini öldürdüm başlangıç yerine varana kadar.

Ortada bir masada Zorya oturuyordu, etrafında adamları vardı. Onlar daha ne olduğunu anlamadan *Uzi*'mle hepsini hızlıca öldürdüm ama Zorya'yı en sona bıraktım.

Yerinden kalktı, bana hızla ateş etti ama benim üstümde hem onların verdiği yelek hem de Ateş'in ürettirdiği ultra güçlü yelek vardı. Yine de bede-

nim geriye doğru düştü ama hızla kalkarak kendimi toparladım. Eline ateş etmemle silah elinden düştü. O yeniden alamadan ona ulaştım, artık yerde yatıyordu.

"Çok yaratıcıymışsın piç," dedim gülerek. "Ama benimle yarışamazsın."

"Ben sadece oyun kurucu değilim, ben öldüğümde buradaki tüm isimler ifşa olacak ve hepsi senin peşine düşecek. Kimsin sen?"

"V," dedim göz kırparak.

"Ne alaka? Nasıl?" dedi dehşet içinde, tabii o da namımı duymuş olmalıydı. "Beni öldürürsen ölürsün, buna cesaret edemezsin." Son kozlarını kullanıyordu ama bu beni sadece güldürdü.

"O biraz '*Zor ya*' canım." Türkçe konuşarak ismine vurgu yaparken kendi kendime eğleniyordum. Bu kadar sohbet yeterdi, gönül isterdi ki işkenceyle öldüreyim ama gerçekten hiç vakit yoktu bunun için.

Alnına sıktım, kan beyaz ceketime ve yüzüme sıçramıştı. Alnındaki noktadan oluk oluk kan akarken teninden yukarı doğru ince bir duman çizgisi çıkıyordu.

Başlangıç alanında canlı kimse kalmamıştı. Yürümeye devam ettim, arabaların olduğu tarafa doğru yürürken burada da canlı kalmamıştı.

Tam arabaların olduğu yere geldiğimde başta ezilen o küçük çocuğu gördüm. Yaşıyordu, üstünde siyah bir ceket vardı ama hâlâ titriyordu. Önündeki eli silahlı adam öldürülmüştü. Biri çocuğu kurtarmıştı.

Çocuğun arkasından bir karartı yaklaştı, bu iri vücudu tanıyordum.

"Burada da mı karşıma çıktın, amına koyayım!" dedim artık bıkmış şekilde. Yüzünde siyah bir maske vardı.

Ona ateş edecektim ama yerdeki çocuğu kucağına alarak bu ihtimali bitirdi.

"Biz aynı kumaştayız, V. Yanlış taraftasın," dedi seri katil. Kucağındaki çocuk korkuyla onun boynuna sarıldı, o da çocuğun sırtını okşadı.

"Seni öldüreceğim."

"Ateş Alanguva, senin düşmanın. Ona güvenme."

"Sikerim senin belanı! Sana mı güveneceğim? Bu gece öleceksin."

"Tabii, bunu yapabilirsin. Ben şimdi kaçacağım ve peşimden koşarak beni yakalayıp konuşturabilir, öldürebilirsin. Ya da..." dedi ve çocuğu tutmayan eliyle telefonunu çıkardı. "Müstakbel kocanı kurtarabilirsin, seçim senin."

Telefon ekranına baktım, Ateş'in çevresini sarmışlardı. Kendini koruyordu ama çok dayanamayabilirdi.

Bacaklarım güçsüzleşti, nefesim sıklaştı. Seri katil arkasını döndü ve kucağında çocukla koşmaya başladı. Onun peşinden gidebilirdim ama ben bunu bir seçenek olarak bile görmüyordum.

Arkamı döndüm ve tersi yönde koşmaya başladım. Ateş'e doğru koşarken bir kere bile tereddüt etmemiştim. Belki Ateş bile kızabilirdi bu yaptığıma, o seri katili yakalamam daha önemliydi onun göre ama benim için değildi. Benim için hiçbir şey onun canından daha değerli olamıyordu.

Bu Ateş'i ilk seçişim değildi ve son da olmayacaktı.

3

KOBRA'NIN ZEHRİ

Ben insanların arasında yürürdüm ama onlar beni ne görür ne de duyardı. Hepsi V'yi tanırdı ama ben yanlarında geçip giderken benim kim olduğumu bilmezlerdi. Onların arasında dolanmak bir Azrail'in insanlar arasında gezip vakti gelen canı alması gibiydi. Ölüm gezerdi ama kimse görmezdi, tıpkı V gibi. V'den nefret ederlerdi, V'yi çok severlerdi, belki çok korkar belki de saygı duyarlardı.

Ben sonsuza kadar yaşamayacaktım ama V yaşayacaktı. V artık bir insan değildi, V yaşamdı. V bu dünyada tükenmek üzere olan umutların toplandığı bir dilek ağacıydı. Aslında dilek ağaçları dilekleri gerçekleştirmezdi ancak insanlar buna inanırdı. Tıpkı V'ye inandıkları gibi... Ben bir gün yok olsam da V, insanların umudu olacaktı.

Yok olmak düşüncesi benim için, V'yi ölümsüz yaptığım sürece hiç sorun değildi. Ta ki bu zamana kadar...

Dünya yaşamaya değerdi, eğer iblisler dünyanın her tarafını sarmış olmasaydı. O iblislerin gazabına uğramıştım ve bir şey öğrenmiştim ki hayatta kalmanın tek yolu o iblislerden birine dönüşmekti. Ben de bir avcının yapacağı en iyi şeyi yaparak, iblisliğe adapte olmuştum. Bir iblisken de yok olma düşüncesi sorun değildi, sonuçta pislik pislikti, dünyadan eksildiğinde dünya rahatlardı. Ancak artık iblis olup olmadığım konusunu bir kenara kaldırmıştım, yaşamak istiyordum.

Yaşamak benim için başkalarının iyiliği için yaptığım bir zorunluluktu. Yaşamalıydım, ablam için, Bahar için, Tarık için, Kaptan için, intikamını aldığım masum ruhlar için... Ancak artık ben ilk defa kendim için yaşamak istiyordum. Hiç mutlu olacağımı düşünmemiştim, hâlâ da düşünmüyordum ama onunla olunca her şeyi bir şekilde atlatabilirmişiz gibi hissediyordum. Bu his çok korkunçtu, Ateş Alanguva hayatıma öyle ince ve etkili bir şekilde sızmıştı ki birden tüm savunma mekanizmam yerle bir olmuştu.

Koşuyordum, ciğerlerime dolan soğuk hava göğsümü acıtıyordu. Botlarım, beyaz karın içine kısa bir anlığına gömülüyor ve beni yavaşlatıyordu. Ayağımdaki bir numara büyük ayakkabıların içindeki taban ne kadar ayakkabının çıkmasını önlese de rahat bir koşuş sağlamıyordu.

Ben hep hırsımı seçerdim ama bu sefer seçememiştim. Gerçekleri öğrenme arzum, hırsım, bu sefer geri planda kalmıştı. Ateş'e hissettiğim hislerin, geri planında...

Sevginin ne olduğunu biliyordum, gerçekten biliyordum. Ablamı sevmiştim, Bahar'ı, Kaptan'ı, Tarık'ı, Naz'ı ama ona olan hislerim farklıydı. Bu sadece sevgi değildi ve ben daha fazlasıyla yüzleşmeye hiç hazır değildim.

Nefes nefese kalmıştım, etrafta silah sesleri susmuyordu. O çocuğu katile bırakmıştım ama çocuğa zarar vermeyeceğine emindim, o da sadece iblisleri öldürüyordu ve eğer öldürmeyi düşünseydi o küçük çocuğu ceketiyle sarıp sarmalamazdı.

En sonunda ileride bir açıklık gördüm, Ateş oradaydı. Ancak kamerada gördüğümün aksine etrafı sarılmamıştı, aksine etrafındaki herkesi öldürmüştü. Beyaz ceketi kan içindeydi, bir elinde silahı diğer elinde kanlı bıçağı vardı. Kafasını yerdeki cesetten kaldırdığında bakışları üstümde gezindi. Karanlığı aydınlatan karlar, kanın kızıllığıyla boyanmıştı. O da tüm bu beyazlığın içinde bir ölüm meleği gibi duruyordu.

Soğuk rüzgâr boyalı sarı saçlarını dalgalandırıyor, beyaz teni üstündeki kanlar olmasa karla bir bütün sağlayacak kadar soluk duruyordu. Aldığı hızlı nefeslerle şişen göğsü olmasaydı onun cansız bir manken olduğu bile sanılabilirdi.

Koşmaya devam ettim, ona ulaşana kadar koştum. Aramızdaki mesafe kapandığında kollarımı boynuna doladım. Çocuğu almaya gitmiştim ve ellerim boş dönmüştüm, belki de çocuğu kaybettiğimizi düşündü ama bunu sorgulamadı.

"Gidelim buradan." O da nefes nefese boynuma doğru fısıldadı. Bu sırada polis sirenleri duyulmaya başlamıştı. Ateş elimi tuttu ve arabayı bıraktığımız yönün aksine koştuk.

Ormanın çıkışında, karlı yolda bir cip bekliyordu bizi. Siyah araca binene kadar ikimiz de çok konuşmadık. O sürücü koltuğuna geçerken ben de yanına geçmiştim. Her tarafımız kan içindeydi. Biz hızla uzaklaşırken orman tamamen polis ışıklarıyla aydınlanmıştı.

Ateş'le çok büyük bir çeteyi, hatta bir tarikatı çökertmiştik.

"Aşkın, bir şey mi oldu orada?" dediğinde başlangıçta öldürmeye çalıştığım adamken şimdi beni neredeyse benden daha iyi tanıdığını düşünecektim.

"Evet, şu seri katili gördüm." Başını hızla bana çevirdi, direksiyonu tutan parmakları sıkılaştı. "Yüzünü göstermedi, çocuğu kurtarmıştı," dediğimde Ateş de en az benim kadar şaşırmıştı. "Ateş etmemem için çocuğu kucağına aldı ve senin olduğun bir video izletti. Etrafını sarmışlardı, güçsüzleşmiştin.

Ardından da çocuğu da alıp kaçtı." Ateş yolu seyrederken bir süre konuşmadı, âdemelması hareketlendi.

"Aşkın, beni seçmişsin. Ben başımın çaresine bakardım." Aslında seri katilin peşine düşmediğim için memnun olması gerekiyordu.

"Baktın da ama emin olamazdım." Zorlukla derin bir nefes aldı.

"Çocuğu da aldı diyorsun." Çocuklar benim zaafımdı, tıpkı hırslarım gibi. Ancak ben bu iki büyük zaafımı da görmezden gelmiştim bu gece Ateş için.

"Evet."

"Aşkın," dedi ve durdu, bir kez daha yutkundu. Gözleri şaşkınca gözlerime çarptı. "Sen beni seçmişsin." Bunu bana değil de daha çok kendine açıklamaya çalışır gibiydi.

"Müstakbel kocamsın sonuçta, ne yapsaydım?" derken soyunmaya başlamıştım, üstümdeki beyaz ceket kan içindeydi. "Çok şımarma."

Cıkladı. "Şımardım yeterince." Fazlasıyla keyifliydi.

"Ayrıca benim için kurşunların önüne atlayan biri için az bile."

"Hmm, ondan yani," derken yolu izliyordu sırıtarak. Sakalsız yüzüne kan bulaşmıştı, spreyle boyadığım saçları alnına düşmüştü... Her hâliyle çok iyi gözüküyordu.

"Yorucu bir geceydi ama değdi." Elini dizime koydu. "Sıkma canını, büyük ihtimalle o şerefsizin amacı senin neyi seçeceğini görmekti."

"Ve de gördü," dedim sıkıntıyla. "Hedefi seni öldürmek gibiydi başta ama dahası var, bu ikimizle de ilgili bir şey. İkimiz hakkında da çok şey biliyor. Zaaflarımızı biliyor."

Dizimdeki eline gitti elim, o da bunu bekliyormuş gibi kanlı parmaklarını benim kanlı parmaklarıma geçirdi.

"Bizim buraya geleceğimizi bilmesi de onun önde olduğunu gösteriyor, çok ince çalışıyordum. Kimse bilmiyordu Aşkın, çok az kişi..." derken bilen kişileri gözden geçiriyordu.

"Herkes köstebek olabilir, çok dikkatli olmalıyız," dediğimde derin bir nefes aldı.

"Sürekli dikkatliyim, herkesten her haltı bekliyorum zaten." Onun da en az benim kadar yorgun olduğunu biliyordum. Omuzlarında çok fazla yük vardı, ailesini korumaya çalışıyordu.

"Birkaç gün burada dinlensek mi?" dediğimde şaşırarak baktı bana.

"Daha bugün, en kısa sürede gidip cinayet işlemem gerek diyordun. Ne oldu?"

"Öyle de... Cinayetler bir yere kaçmıyor. Bir iki günden bir şey olmaz."

"Benimle dinlenip tatil mi yapmak istiyorsun?" dedi muzip bir ifadeyle.

"İyi Ateş, gidelim hemen."

Güldü. "Tamam, nasıl istersen öyle yapalım. Zaten bir gün kalmayı düşünüyordum."

"Türkiye'deki işlerini de çok aksattın." Bunu yalanlayamadı. "Bir gece daha kalsak yeterli, uzatmayalım."

Çok sürmeden otele geçmiş, üstümüzdeki kanlı ceketleri ve silahları arabada bırakmıştık. Biz indiğimiz gibi Ayberk arabayı alıp yanımızdan uzaklaşmıştı. Ateş'le odamıza girdiğimizde direkt soyunmaya başladım.

Ateş'se kenarda durup kapıya yaslanarak uzun uzun beni seyretti. Ona öpücük atarak üstümdeki sütyeni de çıkardım. Gözlerimdeki lenslerden kurtulup ardından da makyaj temizleme sularıyla kendi yüzüme dönmeye çalıştım. Ateş'se henüz kimliğinden arınmamıştı, telefon görüşmeleri yapıyordu.

Onun görüşmelerinin uzayacağını anladığımda duşa girdim, uzun ve rahatlatıcı bir duş aldım. Cildimdeki makyajdan kurtulmak için fazla uğramıştım ve tenim çok narin olmasa da bayağı bir kızarmıştı.

Kurulanıp beyaz ve yarı transparan bir gecelik giyindiğimde hâlâ Ateş'in sesleri geliyordu salondan. Akıcı bir şekilde Rusça konuşuyordu. Ben salona geçene kadar telefonu kapatmış, başka biriyle konuşmaya başlamıştı.

"Hallettik, orada bir sıkıntı yok, değil mi?" Büyük ihtimalle Pusat'la konuşuyordu. "Dikkatli olun, şu telefonlarımızdaki güvenliğe de yeni bir sistem çektir, Aşkın'ın telefonuna sızanlar bizimkilerine de sızar, belki bu şekilde hamlelerimizi önceden biliyor. Sonuçta..." Salona girdiğimde Ateş'in konuşması kesildi. Beyaz geceliği uzun uzun inceledi ve sertçe yutkundu.

"Aynen Pusat, tünele girdim, sonra konuşuruz," dedi ve kapattı telefonu. Bunu yaparken gözleri bir an olsun üstümden ayrılmamıştı.

Gülerek kendime bir şişe viski çıkardım. Hemen ardından sigara yakarken Ateş beni seyrediyordu. "Lenslerini çıkarmamız gerek," dedim kızarmış gözlerine bakarken.

Eliyle bacağına iki kere vurdu ve ben de fazla hevesli şekilde ona ulaşıp bacakları arasına yerleştim. Başımı boynuna gömdüğümde, bir eli yavaş yavaş bacağımı okşamaya başladı. Bu kılığını çok sevmiştim, *Alacakaranlık*'ın seksi vampirlerine benzemişti ama onun buğday tenini ve tatlı kahve saçlarını özlemiştim.

"Şu şeyi çıkarması daha zor," dedi söylenerek.

"Bir giremedi ki çıksın," diye mırıldandım, onun aksine ben lensten bahsetmiyordum. Sözlerimle hayretle yüzüme bakınca kıkırdadım.

"Terbiyesiz," diyerek bacağımı cimcikledi.

"İyice yaşlı teyzelere döndün, bebeğim," dedim gülerek.

"Bebeğim diyen ağzını yerim," dediğinde dudaklarımı ona doğru uzattım yemesi için, minik bir öpücük bıraktı. Hemen ardından da parmaklarımın arasındaki sigarayı çaldı ve kendi dudaklarına götürdü, sigaradan derin bir nefes çekerken bakışlarını üstümden ayırmıyordu.

"Yoruldun mu?" derken yavaş yavaş saçlarımı okşuyordu.

"Ben yorulmam ki."

"Aynen Aşkın," dedi göz devirerek. Bu sırada sigara dumanı gözüne girdi ve lensli gözü iyice kızardı.

"Şu lensi çıkarmamız gerek." Beni pek takmadı, boynuma uzun bir öpücük bıraktı. Eli yavaş yavaş vücudumu okşuyordu.

"Seni istiyorum, hemen şimdi," dedi kısık sesiyle. Öpücükleri dudaklarıma doğru uzanmıştı ki onu uzaklaştırdım. Kaşları çatılırken, "Yine çip mi yerleştirdiler?" diyerek dalga geçti. Anca beynimde bir çip varken onu sevişmemek için uzaklaştırabilirdim.

"Komik değildi, puşt."

"Müstakbel kocaya puşt denmez," dedi fazla alıngan bir hâlde.

"Hep benim seksi puştum olacaksın, mafya babası falan olman da bunu değiştirmez."

"Ben mafya babası değilim," dediğinde güldüm. Her mafya babası dediğimde küfür yemiş gibi oluyordu.

"Aynen bebeğim, aynen," diyerek göz devirdim. Sigara bittiğinde yanında duran küllükte söndürdü. Viski şişesinden büyük bir yudum daha aldım ve masanın üstüne bıraktım. Ayağa kalkarken onu da elinden tutarak kaldırdım. Banyoya girdiğimizde söylenmeye devam ediyordu.

Ellerimi yıkayıp ona döndüğümde, kalçasını lavabonun tezgâhına yaslamış, beni izliyordu. Yakınlaştığımda bana doğru eğildi. Parmağım gözüne gittiğinde kapatmamak için kendiyle savaşıyordu ama pek başarılı olamıyordu. Neyse ki ben onu nasıl sakinleştireceğimi biliyordum.

Dudaklarına minik ama tutkulu bir öpücük bıraktım. Elim kaslı göğsünde gezindi ve yavaşça aşağı doğru indim. Nefesi anında hızlanırken yüzünü okşadım.

"Beni ne güzel rahatlatıyorsun öyle," dedi alt dudağını yalayarak. Gülerek gözüne döndüm yine, rahatlatma yöntemim başarılı olmuş olacak ki bu sefer gözünü kırpmadı. Elim gözüne gittiğinde bile gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Bana olan tutkusu, göz reflekslerini yendi ve rahatça çıkardım sol gözündeki lensi. Ödül olarak dudaklarına öpücük bıraktığımda gülümsemişti. Sağ gözündeki lensi de çıkardım ve Ateş daha fazla sabredemedi. Lensleri çöpe atacak kadar bile vakit tanımadı bana. Hızla dudaklarımı öptü, eli belime gitti ve tamamen bedenine yasladı.

Ancak ben fazla kıvrak olduğum için öpüşüne kısa bir an karşılık verip ellerinden kurtuldum. O da bana ulaşmak için bir adım attı ancak daha hızlı davrandım, duşa kabine doğru birkaç adım attım. Beni yakalamak için hızlandı, tam ulaşacağı sırada suyu açtım. O sırılsıklam olurken ben kıkırdıyordum. Tabii bu zaferim çok uzun sürmedi, beni belimden tutarak kendine çekti.

Anında ıslanmaya başlayınca küçük bir çığlık attım. Gülüşünü boynumda hissederken kolu da bana sıkıca sarılmıştı. Boynuma bir öpücük bıraktı.

"Ya ben daha yeni duş almıştım."

"Beni beklemeden!" diyerek beni kendisine doğru çevirdi. Kollarımı boynuna doladım, zaten transparan olan beyaz geceliğim suyun da etkisiyle artık tamamen işlevsiz bir bez parçasıydı.

Bu kadar romantik hareketleri sevmez, gereksiz bulurdum hatta etrafımda gördüğümde de iğrenirdim. Şimdiyse hiç de iğrenilecek bir şey olmadığını görüyordum. Onunla sürekli bu hâlde olmak beni sıkmıyordu, aksine huzur veriyordu. Hatta onunla böyle olmak, iğrenç bir kurbanı öldürürken aldığım zevkin benzerini veriyordu bana. İkisi de rahatlatıcı, ikisi de tatmin ediciydi.

Şu an romantik romantik beni öperken onunla olan anlarımızı bir cinayete benzettiğimden tabii ki de habersizdi.

Belimden tutarak beni duvara yasladı, dudaklarımı iştahla öpen dudakları boynuma doğru indi. "Seni..." Bir öpücük. "Çok..." Boynuma bir öpücük daha. "Seviyorum." Ve dudaklarıma bir öpücük daha.

Yüzünün iki yanından tutarak onu kendimden uzaklaştırdım, su değen saçları kendi rengini almaya başlamıştı yeniden. "Ne kadar çok? Ödediğin vergiler kadar mı?" diye dalga geçtiğimde güldü.

"Öldürdüğün insanlar kadar," dedi o da benimle alay ederek.

"Ooo toplam mı? Yoksa bu yıl mı?" Durup bir an ciddi ciddi düşündü, kafasını havaya doğru kaldırdı ve alt dudağını ısırarak banyonun tavanını seyretmeye başladı.

"Toplam," dediğinde bir kez daha güldüm. Başını yine bana eğdi.

"Ne güzel seviyorum diyorsun sen öyle," dedim hemen şımararak.

"En az senin kadar." Göz kırptı.

"Ben senin kadar çok ve rahat söyleyemem ama bu da sana aksinin olduğunu düşündürtmesin çünkü beni biliyorsun işte, hissettiklerimi kendime bile..." Konuşmaya devam edemedim, Ateş beni sırıtarak uzunca bir süre izledi; konuşmamı bitirmeme müsaade etmeden hemen önce de iştahla öptü.

"Nasıl bir şeysin sen?" dedi dudaklarımdan ayrıldığı saniyeler içinde. "Sürekli yanında olmak istiyorum, bir an bile uzaklaşma istiyorum, hep beynimin bir kenarındasın, bağımlı edici bir madde gibisin ama senin kadar bağımlı edebilen hiçbir şey görmedim bu hayatımda."

"Âşıksın ya, ondan," dedim ona sokularak.

O ise cıkladı. "Sadece aşk değil bence."

"Ne peki?"

"Yaşamak, gözlerine baktığım her an yaşadığımı hissediyorum. Ve biliyor musun, Aşkın? Ben daha önce hiç yaşamamışım." Sözleri, dokunuşları, bakışları o kadar samimiydi ki cümlesindeki tonlamasından noktasına kadar her tarafımda hissediyordum o yoğun duygularını.

Öpmedi, yüzümü okşadı. Başparmağı çenemi okşarken ben sadece onu izliyordum. "Biliyorum böyle romantikleşmeyi sevmiyorsun," dedi yarım ağız bir gülüşle.

"Evet, çok duygusal ve gereksiz geliyor." Kafamı olumluca salladım. "Ama sen söylerken o kadar da gereksiz gelmiyor." Güldü.

"Böyle yavaş yavaş yontacağız seni," dediğinde göğsüne sertçe vurdum ve kucağından ayrıldım.

"Kimi yontuyorsun lan? Neyim ben?" Küfretmeye başlayarak yanından ayrılacaktım ki tekrar kolumdan tutarak kendisine çekti. Dudaklarımı uzun uzun öptü, üstümde artık durmasının çok anlamı olmayan beyaz geceliği çıkartıp yere fırlattı. Elim ıslanmış pantolonunun düğmesine gitti.

"Sen aklımı başımdan alan tehlikeli bir kadınsın sadece," dedi nefes nefese.

Uzun zamandır sevişmiyorduk, onu içimde hissetmeyi, onunla doyuma ulaşmayı özlemiştim. Gerçi günün her saati sevişsek bile ona doyamayacağımı hissediyordum bazen.

Tamamen çıplak kaldık, birbirimizi hırpalarcasına seviştik. Tırnaklarım sırtında küçük çizikler bırakırken o da pek yumuşak değildi ki zaten yumuşak olmasını isteyen de yoktu.

Göğsündeki yara izini okşadığım an ise yavaşladı. "Sevişirken bile seni duraklatıyorsa acilen bu izden kurtulmam gerekecek." Dudaklarımda buruk bir gülüş oluştu.

"Şaşırtıcı olan şey ne, biliyor musun Ateş?" Çıplak teni tenimdeydi ve üstümüzden su akmaya devam ediyordu. Ben kör noktada kalsam da onun başından arkasına akıyor ve önce saçlarına, ardından da o güzel yüzüne düşüyordu damlalar. Sessiz kaldı, konuşmama devam etmemi bekledi.

"Eskiden seni öldürmeye çalışıyordum, şimdiyse seni öldürmeye çalıştığım için canım acıyor." Yutkundu, bu ikimiz için de zordu. Onu yaraladığım için kendime kızgın olduğumu biliyordu ama canımın ne denli yandığını bilmiyordu.

"Sorun yok, bebeğim, geçti gitti," dedi ama ikimiz de asıl beni sarsan yerin ne olduğunu çok iyi biliyorduk. İçimde yaşadığım bu köklü değişim beni sarsıyordu. Ona geri dönüşü olmayacak şekilde bağlanıyordum.

"İntikam alabilirsin," dedim ruh hâlimi hızlıca değiştirerek. "İçimde, sertçe."

"Hmm, bu çok iyi bir intikam olacak," dedi ve beni öpmeye devam etti. Sertliği kasıklarıma çarpıyordu. Onu hafifçe okşadığımda kendini tutamayarak edepsiz bir küfretmişti ki bu beni güldürdü.

Yavaşça içime yerleşti, her seferinde nasıl oluyor da zorlanma ve doygunluk hissini bu kadar net hissedebiliyordum, bilmiyorum ama bu beni mahvediyordu. Bacaklarım beline asılıydı, sırtım koyu renkli ıslak duvarlardaydı ve o içimde sertçe gidip gelmeye başlamıştı.

Kollarımı boynuna doladım, bedenimi yukarı aşağı doğru hareket ettirirken kucağında benimle birkaç adım gerilemişti. Başka bir duvara çarptık, bu sefer onun sırtı çarpmıştı, elleri kalçamdaydı ve bana destek veriyordu. Bense tüm marifetlerimi konuşturarak tutkuyla hareket ediyordum kucağında.

Buna daha fazla dayanamayarak beni tekrar hareket ettirdi ve sırtım başka bir duvara çarptı. Bu sefer tam suyun altına denk gelmiştik. Ateş sırtımı tamamen duvara yasladı, bir eliyle yüzüme düşen saçları geriye doğru itti. Yanağıma başımı döndürecek bir öpücük bıraktı.

Ardından hızla içimde gidip gelmeye devam etti, inlemelerim duvarlarda yankılanırken Ateş'in de benden pek aşağı kalır yanı yoktu.

Suyun altında durulandıktan sonra, beni kucağından bırakmadan ve içimden çıkmadan banyodan çıkardı bizi. Islak bedenlerimizle yatak odasına giderken hâlâ içimde hareket etmeye devam ediyordu.

Islak sırtım yatakla buluştuğunda içimden çıkmıştı, eğilip kadınlığıma bir öpücük bıraktı, dili bir süre orada gezindiğinde gözlerim kararmaya başlamıştı. Bunu yapmasına bayılıyordum!

Tekrar içime yerleştiğinde ıslak saçlarım omuzlarıma dökülmüştü. Elim çenesine gitti ve onu kendime doğru çektim.

"Sana ölüyorum," dedi kısık sesiyle. "Seni yaşıyorum..." Ve onu mahvediyordum. Daha da hızlandığında başım arkaya düşmüştü.

"Ateş," diye inledim.

"Söyle bebeğim, ne istersen."

"Seni, seni istiyorum." İçimdeydi ancak demek istediğim bu değildi. Ruhu da bana âşıktı ama istediğim tam olarak bu da değildi. Ne istediğimi ben de bilmiyordum ama istediğim şeyin onda olduğunu biliyordum.

"Seninim zaten, tamamıyla." İçime doğru sert bir giriş daha yapınca gözlerim kapandı.

Onunla sevişmeye devam ettik, her sevişmemiz çok farklıydı ama bunu diğerlerinden ayıran bir özelliği vardı. Birbirimizi sevdiğimizi itiraf ederek, birbirimize güvenerek, yaşadığımız tüm o aksiyonlardan sonra birbirimize ilk teslim oluşumuzdu.

Gün ağarana kadar birbirimize doyamadık, her seferinde daha tutkulu daha istekliydi. İkimizin de takati kalmayana kadar devam etmiştik. En sonundaysa yine sevişmemizin getirdiği terli ve sıcak göğsünde gözlerimi yummuştum, o da yine saçlarımı okşamış ve beni göğsünde büyük bir konukseverlikle ağırlamıştı.

Ateş her seferinde *beni mahvediyorsun* diye sayıklıyordu ama kendisinin bende bıraktığı etkilerden pek de haberi yoktu.

Sabah boş yatakta uyandığımda, direkt söylenmeye başlamıştım. "Sabah sabah nereye gitmiş, amına koyayım!" Hep aynı haltı yapıyordu! Tamam ben de meşgul bir iş insanıydım, onu anlamalıydım ama müstakbel karısını da yatakta bırakmamalıydı.

Kollarımı havaya kaldırarak gerindim, tüm vücudumu esnetirken kapı açıldı. Ateş altında sadece gri bir eşofmanla içeri girdi. Saçlarının nemli oluşundan duş aldığı belliydi.

"Günaydın," dedi yanıma ulaşıp dudaklarıma bir öpücük bırakmadan hemen önce. "Uyku sorunları yaşan bir seri katile göre fazla uyumuyor musun?"

Son zamanlarda uyumak benim için bir kâbus değildi. Uyuyamadığım için kafayı yemenin eşiğine geldiğim zamanları hatırlıyordum, uykusuzluktan daha da vahşileştiğim zamanları...

Onunlayken uyku bile güzel geliyordu, sanırım bu da onun dediği gibi Tanrı'nın cilvelerinden biriydi.

"Bugün küçük bir gezi yaparız, ardından da birkaç işim var. Akşam yemeğinden sonra da dönsek iyi olur gibi. Bizimkiler Türkiye'ye dönmüşler, ortalık karışık her zamanki gibi."

"Olur," dedim sadece.

"Üzgünüm, bu kadar hareketli bir hayatımız varken sana gerektiği kadar huzur veremiyorum." Tatlı sözleri ve alnına düşmüş dağınık saçlarıyla onu yeme isteği uyandırmıştı bende.

"Ateş, bilmem farkında mısın ama ben prenses değilim. Ciğer deşen bir seri katilim, çok da huzur gerekmiyor yani."

"İşte bu yüzden, en çok sen hak ediyorsun ya," dedi kısık sesiyle.

"Ciğerini deştiklerimin de böyle düşündüğünü sanmıyorum," diyerek dalgaya aldım.

"Hemen üstünü giy yoksa dün geceyi tekrarlamak zorunda kalacağız." Çapkınca çıplak vücudumu süzdü.

"Hmm güzel bir zorundalık..." Üstümden yorganı attım.

"Senin şu libidonu var ya," demesine kalmadan yataktan tamamen çıkmıştım. Dün dolaba yerleştirdiğim kıyafetlerimi çıkardım. Kalın siyah bir tulum giyindim, tulumun önünde uzun bir fermuar vardı, fermuarı karnıma kadar açık bıraktım. Saçlarımı tarayıp atkuyruğu yaptım ve alnıma düşen kâküllerimi elimle düzelttim.

Ateş de bu süre boyunca beni izlemişti sadece. Ben makyaj masasına geçince arkama geçti ve eli tulumun fermuarına gitti.

"Bu çok olmuş ya, direkt çıplak gez." Karnımın altında duran fermuarı göğüs hizama kadar çekti.

"Gezerim, kışkırtma beni." Derin bir of çekti sözlerimle. "Alışsan iyi olur, ben çıplak gezmeyi seviyorum."

"Maalesef bunu biliyorum."

"O zaman?.."

"Tamam Aşkın, bir şey demedik. Hava buz gibi zaten, böyle hasta olursun. Ayrıca çuval bile giyinsen o iri ve dik memelerin belli olur zaten." Gözleri göğsümde fazla oyalanmıştı.

"Müstakbel karının çıplak gezmesine dayanabilecek misin?" dedim kirpiklerime maskara sürerken.

"Tuzak soru bu," dedi ve güldü. Bir süre ne diyeceğini düşünürken sırıtarak aynadaki yansımama baktı. Elleri ceplerindeydi, başını da hafifçe sola doğru eğmişti. "Öyleyse sana özel bir ülke hazırlamam gerekecek. Kıskanç bir adamım ben."

"Aa yüzüğü takana kadar çıplak geziyordum ben, yüzüğü taktıktan sonra mı değişti?" Alaylı sözlerimle biraz daha güldü. Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı ve salona kaçtı.

O çıktığında ben de en son açık renkli bir ruj sürerek hafif makyajımı tamamlamıştım. İnce topuklu botlarımı da giydim. Fermuar hâlâ göğüslerime kadar açıktı ve dekoltem iyi görünüyordu. V detaylı bir kolye taktım ama kolyede direkt olarak V harfi yoktu, şekli V'ydi ve gümüş renk beyaz tenimde parıldıyordu.

Salona girdiğimde Ateş elinde tabletiyle kahvaltı masasında beni bekliyordu. Ben salona girer girmez bakışlarını tabletinden kaldırdı, beni incelerken gözlerindeki parıltıyı görmemek imkânsızdı.

"Her hâlinle bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorunda mısın?" Sadece göz kırptım ve masaya geçtim. Bir çeteyi çökerttikten sonra tüm gece sevişmek beni fazlasıyla acıktırmıştı.

"Orrel'le bir konuşma yapacağım, sonra da gezeriz. Daha önce Rusya'ya geldiğinde nerede kalmıştın?"

"Genç milyoner bir mafyanın evinde kalmıştım." Tek kaşı havalandı, artık çok da iştahlı yemiyordu.

"Öyle mi?"

"Hmm," diye mırıldandım ve onun aksine iştahla yemeğe devam ettim.

"Adı ne bu *mafyanın*?" Son kelimeye elinde olmadan baskı yapmıştı.

"Pavlik." Soyadını söylemedim, sanki isminden bile tanımayacakmış gibi.

"Pavlik Kuznetsov mu?" dedi aniden çatılan kaşlarıyla. Ağzım dolu olduğu için kafamı olumluca salladım sadece. "Nereden tanıyorsun o herifi?"

"Mafya babalarını sevdiğimi biliyorsun."

"Onunla ilişkin mi vardı?"

"Sayılır, birkaç kez bir şeyler yaşadık sadece. Öyle büyütülecek bir şey yok." Artık hiç iştahı kalmamış olacak ki çatalını tabağına bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Kumarbaz piçin teki, gerçekten o mu ilgini çekti?"

Güldüm. "Kumarbaz piç dediğin adam dünyadaki en büyük casinoların sahibi."

"Hırslı pisliğin teki, daha önce bir sevgilisini kumar masasında sattığından haberin var mı?"

"Hakkında çok fazla dedikodu var ama öyle bir şey yapmadı, aksine kadınlara fazla düşkün." Cinsellik bir yana, özellikle kadınlara çok saygı duyuyordu. Bunun nedeniyse kumar masasında babasına satılan annesiydi.

"Şimdi de eski kırığını mı savunuyorsun?"

"Adı üstünde, eski!"

"Evet ama savundun."

"Savunmadım. Çıkar göster," dedim ve dayanamayarak devam ettim. "Alçak, puşt!" Kendi esprilerime kahkahalarla gülerken Ateş sadece beni izliyordu.

"Çok komiksin!"

"Üstelik sürekli kırıkların deyip durma, hiç hoş değil. Ben senin geçmişindeki kimse için böyle çirkince konuşmadım," derken biraz da üste çıkmaya çalışıyordum.

"Rahatsız oluyorsan demem," diyerek kahvaltısına döndü. Sessiz kaldı, büyük ihtimalle birden nasıl suçlu duruma düştüğünü düşünüyordu. "Sen de şunların konusunu açıp durma." Bu sefer ben ofladım.

"Her konuda olgunken bu konularda nasıl bir çocuğa dönüştüğünü hâlâ anlayamıyorum."

"Tamam Aşkın," dedi gerince ve konuyu ani bir şekilde kapattı.

Kahvaltımızın ardından Ateş de üstünü değiştirmişti. Siyah pantolon ve siyah boğazlı kazak giyinmişti. Koluna girdim, birlikte asansöre bindik ve aşağıya indik. Kahvaltıdan sonra ilk göz ağrısı Pusat'la konuşup biraz sakinleşmişti.

"Orrel bizi restoranda bekliyordu." Ateş, ona hediye ettiğim saate bakıyordu.

Benim onun hediyesine parçalamama karşılık, o benim hediyemi bileğinden hiç çıkarmıyordu.

Durdum. "Saati çok mu sevdin?" dedim gözlerine dikkatlice bakarak. Eğer bu şekilde bana suçluluk hissettirmeye çalışıyorsa gerçekten de başarılı oluyordu.

"Saati vereni çok sevdim," dedi o da benim gözlerime aynı dikkatle bakarken.

Hayır, suçlu hissetmem için yapmıyordu. Hep yaptığı şeyi yapıyordu, güzel seviyordu.

Uzanıp yanağına bir öpücük bırakırken kokusunu da derince solumuştum. Ayrıldığımızda elimi tuttu, birlikte şatafatlı otelin restoran kısmına geçtik.

Biraz ilerlediğimizde ileride keyifle oturan iki adam gördüm. Bize yüzü dönük olan adam Ateş'i görünce gülümsedi. Bu Orrel olmalıydı, yerinden kalkarken karşısındaki adam da arkasına dönmüştü.

Bu sarışın adam Pavlik'ten başkası değildi. Aslında bunu yapacağını tahmin ediyordum ama sabah Ateş'le yaptığımız konuşmanın ardından burada olması pek hayra alamet değildi. Ateş her an çıldırıp Pavlik'in üzerine atlayabilirdi. Pavlik de onu çok çekici bulurdu... Tüylerim ürperdi.

"Ateş, sonunda geldiniz," dedi Orrel İngilizce konuşarak. Bakışları benim üstümde gezinirken kocaman gülümsedi, uzattığı elini sıktım. Bu sırada gözü, parmağımdaki yüzüğe takılmıştı. Bundan sonra tanıştığım herkesin gözünün takılacağı yer de bu yüzüktü zaten. "Sonunda tanışabildik, adını son zamanlarda çok duyuyorum. Memnun oldum." Samimiydi ama saygı çerçevesini de aşmıyordu, aşarsa Ateş'in onu o çerçeveletip çiviye asacağını biliyordu tabii.

"Ben de memnun oldum."

Ateş öldürücü bakışlarını Pavlik'e dikmişti, anlaşılan onu tanımıştı. Pavlik bizi gördüğünde ayağa kalktı.

"*Milaya*! Nasıl da güzelleşmişsin böyle." Bana sarılmak için öne atılmıştı ki Ateş beni belimden tutarak kendisine çekti.

"Müstakbel karımın adı Aşkın, *milaya* değil." Kıskandığında asıl ateş parçası o oluyordu ve insanın da yanası gelmiyor değildi.

Pavlik güldü, sapsarı ve gür saçlarını bir eliyle düzeltti. "Aslında biz yıllar önceden tanışıyoruz ve kendisi benim sevimli..."

"Pavlik, Ateş'in canını sıkmayı hiç istemezsin," diyen Orrel, Ateş'in bakışlarına daha fazla dayanamamıştı.

"Buraya *milaya* için geldim zaten, Alanguva için değil. Bebeğim dün konuştuğumuzda sevgilinin bu kadar sert olduğunu söylememiştin. Yatakta da bu kadar sert mi?" derken Ateş'i uzun uzun incelemişti.

Tabii Ateş daha fazla dayanamadı. Elini belimden çekerek Pavlik'in karşısına dikildi. "Kuznetsov, beni sinirlendirmek istemezsin ve sen sınırlarıma oynuyorsun. Ne korkunç şanın ne de sahte krallığın etkiler beni. Şimdi o gözlerini benim müstakbel karımdan çekiyor ve uzaklaşıyorsun. Ayrıca bir daha böyle terbiyesiz imalarda bulursan, bir daha konuşmanı sağlayacak bir dilin kalmaz."

Ateş'in gergin sözleriyle Pavlik de gerildi ama belli etmemeye çalıştı. "Sadece eski bir arkadaşı ziyaret etmek istedim, Alanguva ama unutmuşum, siz Türk erkekleri biraz şey oluyordunuz..." Durdu ve ona yıllar önce öğrettiğim o Türkçe kelimeyi söyledi. "Maço!" Bana bakarak sırıtmıştı da.

"Maalesef öyleyiz ve ben tam bir ilkel Türk erkeğiyim, Pavlik!"

"Buraya iş konuşmaya gelmiştim," dediğinde Ateş tekrar yanıma çekildi.

"Açıkçası kâğıtlarla, makinalarla oyun oynatan bir krallıkla işim olmaz benim." Kumarhanelere hiç de bu gözle bakmamıştım.

"Aslında son zamanlarda tüm para burada dönüyor," dedi Orrel yine araya girerek. *Sırası mı cidden Orrel?* Ateş ona ters bir bakış attığında hemen suspus oldu.

"Yok bu farklı bir iş, Şahin Karaman'la ilgili," dediğinde Ateş'in tüm ifadesi değişti. Pavlik ve Karaman arasında nasıl bir iletişim olabilirdi ki?

"Oturalım," dedi Ateş. Ben gidecektim ki beni durdurdu. "Nereye?" dedi Türkçe.

"Gideyim ben, sen de toplantın bitince gelirsin." Ateş bazı konularda benim kadar rahat olamıyordu ve daha önce bir şeyler yaşadığım bir adamla beni aynı ortamda görmekten rahatsız olabilirdi.

Ateş'in bakışları yumuşadı, dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. "Yok, sen de kal."

"Emin misin?"

"Eminim," dedi ve yuvarlak masaya otururken beni de yanına çekti.

Pavlik ve Orrel de oturduğunda, onların boş kadehleri yenilendi ve bize de votka servis edildi.

"Şahin Karaman'ı nereden tanıyorsun?"

"Geçenlerde Rusya'ya geldi, casinomda iki gün boyunca oynadı. Üçüncü gün onu büyük masaya davet etmeye karar verdim. Ve tabii büyük masaya çağırdığım herkese yaptığım gibi onu test ettim." Durdu, nasıl test ettiğini

biliyordum. "Para bizim için doyum noktası değil, daha değerli bir şeyini vermen gerek dedim."

Ateş votkayı dudaklarına götürdü, büyük bir yudum aldığında gamzesi belirginleşti. Alt dudağını ağzının içine yuvarladığında derin bir nefes aldım. Masanın altında duran elini tuttum.

"Ona, 'Karını verir misin?' dedim ama yanlış anlaşılmasın! Kimsenin karısında gözüm yok, bu sadece şeref testi. Şerefli bir adam karısını değil, hiçbir kadını kumar malzemesi yapmaz!" Pavlik'in annesinin ilk eşi onu kumar malzemesi yapmıştı ve Pavlik doğmuştu. Öz babası onu reddetmişti çünkü zaten bir ailesi vardı. Bir sürü de abisi vardı ancak bu krallığın başına geçen kişi Pavlik olmuştu, hem de genç yaşta.

"Eğer evet derlerse onları bir daha kumarhanene almıyorsun, hayır derlerse büyük masaya çıkartıyorsun," dedi Orrel düşünceli şekilde.

"Kadın olduğunda ne yapıyorsun? Kocasını mı istiyorsun?" dedim ters bir şekilde. Pavlik güldü, cinsiyetçi şeylerden nefret ediyordum.

"Evet! Aynen öyle ama bu sefer farklı bir yol izledim." Bana değil de Ateş'e cevap veriyordu. Ateş'in şerrinden korktuğu için benimle çok fazla muhatap olamıyordu. "Şahin karım yok ama çocuğumun annesi var dedi." Pavlik'in sözleriyle hızla başımı Ateş'e çevirdim, çenesi gerilmişti. Evet, ortada bir çocuk olduğunu biliyordum ama annesi hakkında bir bilgim yoktu ve Ateş bu konuyu daha önce hiç açmamıştı.

"Ben de ilk defa kabul ettim! Anlaşılan o ki çocuğunun annesi Zeynep zeki bir kadınmış. Bu anlaşmadan bir gün önce beni buldu, onu Şahin'den almamı istedi. Şahin onu tutsak etmiş ve öyle bir saklıyormuş gibi kurtulma ihtimali yokmuş ancak Şahin kendi isteğiyle onu bir gece bırakırsa kaçabilirdi. Şahin kendinden çok emindi, kaybetme ihtimalini hiç düşünmemişti." Ateş'in elini bıraktım, önümdeki votkayı tek dikişte bitirdim. Şahin iğrenç bir pislikti. Onu çok daha erken öldürmem gerekiyordu, gerçi onda da bir Ateş engeli vardı. Onu neden öldürmemi istemiyordu ki?

"Ne zaman oldu bu olay?" dedi Ateş soğuk sesiyle.

"Beş ay kadar oluyor. O gece tamamen kazanmak için oynadım ve kazandım. Zeynep'e o gece kaçması için yardım ettim."

"Şahin sana düşman kesilmedi mi?" dediğimde Pavlik arkasına yaslandı keyifle.

"Kesildi tabii, kesilmez olur mu? Ancak kumarda kaybettiği bir kadın için çok da ortalığı kaldıramadı, böyle bir rezilliğin yayılmasına *şerefi* el vermezdi!.."

"Zeynep iyi mi?" dedi Ateş.

"İyi, sadece oğluna kavuşmak istiyor."

"Rusya'da mı?" dedi Ateş aynı sorgulayıcı tavırla.

"Bunu sana söylemeyeceğim, Zeynep'e bir sözüm var."

"Ona zarar vermem, Zeynep neden benden yardım istemedi hiç?"

"Orasını ben bilmem ancak bana sığınmış bir kadını da bırakmam."

"Oğluna kavuşmasına yardım edebilirim," dedi Ateş.

"Bunu Zeynep'e ileteceğim, isterse kendisi seninle iletişime geçer. Her şey bir yana, Şahin hakkında önemli bir koza sahipsin, sizin şu Cebonayan'ın kadınları kumar malzemesi yapan bir adama çok da güveneceğini sanmam." Pavlik bu kadar çok şeyi nereden biliyordu?

"Neden yardım ediyorsun?"

"Yardım etmiyorum, doğru ata oynuyorum sadece. Zaten *milaya*'yla olan geçmişim ortadayken tamamen karşında durmak istemeyeceğim bir adamsın, Alanguva. Cebonayan bir şeyler için hazırlanıyor ama bunun için önce kendi içindeki savaşları bitirmesi gerek, size bol şanslar." Pavlik konuşmayı daha fazla uzatmadı ve ayağa kalktı. Orrel de onu geçirmek için yanımızdan uzaklaştığında masada Ateş'le yalnız kalmıştık.

"Zeynep kim?"

"Lisede de üniversitede de abim, Şahin, Zeynep çok yakınlardı. Şahin, hep Zeynep'ten hoşlanıyordu ama Zeynep abimi seviyordu. Abimle bir süre sevgililerdi, çok da iyi dostlardı ama devam edemediler. Şahin bir şekilde onun aklını çeldi, ayrılır ayrılmaz Şahin'le oldu. Ancak tutku ve heyecan geçtikten sonra geriye sadece pişmanlık kalır. Zeynep Şahin'den ayrılmaya çalıştı ama Şahin hasta bir adam."

"Ona yardım ettin mi?"

"Ben Zeynep'e yardım etmek için çok çabaladım, abim de çabalamıştı ama bizi Şahin'in gazabından korumak için hiç bizden yardım istemedi."

"Peki neden Ateş? Neden Şahin'i öldüremiyorsun? Aranızda gizli bir anlaşma mı var? Senin büyük bir sırrını mı biliyor?"

"Sadece..." Yutkunarak gözlerime baktı. "Güven bana, biliyorum zor ama..."

"Sana güvenmesem şu an yanında oturuyor ve hâlâ seni dinliyor olmazdım, Ateş," dedim keskin tavrımla.

Elimi tuttu ve kaldırdı, parmak boğumlarıma öpücük bırakırken gözlerini kapattı. "Ne yapacaksın? Bu kozu kullanacak mısın?"

"Zamanı geldiğinde," dedi gözlerini tekrar açıp sarılarıyla beni incelerken.

"Şahin'in oğlu sende mi?"

"Yerini biliyorum sadece ve annesi ona ulaşmak isterse bazı riskleri de göze alırım ikisini kavuşturmak için."

"Elindeki kozla bu riskleri en aza indirebilirsin," dediğimde gülümsedi.

"Zeki sevgilim benim." Ancak aklına bir şey gelmiş olacak ki gülüşü kısa sürdü. "O adamla telefon görüşmesi mi yaptın?" Pavlik'ten bahsediyordu.

"Rusya'ya geldiğimi duyunca aradı, hem de bana ahlaksız bir teklif yaptı," dedim sesimi incelterek. "Senin karizmatik olduğunu söyleyerek bir grup davetinde bulundu!" Kaşları havalandı. "Ben de hemen siktir git dedim tabii." Önüme döndüm, yenilenen kadehimden büyük bir yudum aldım.

"İster miydin peki?" dediğinde dayanamadım ve ağzımdaki içkiyi püskürttüm.

Bana zarf atmıştı!

Kıstığı gözleriyle pis pis bakıyordu.

"Iyk yok, hiç istemezdim," dedim ancak Ateş'in gözleri biraz daha kısıldı.

"Bana bak Aşkın, o grup fantezilerini yok etsen iyi olur."

"Neden? Sen yapmışsın hem!"

"O öyle değildi."

"Hep aynı haltı söyleyip duruyorsun, o nasıldı!"

Tam cevap verecekti ki telefonum çaldı, Kaya arıyordu. Ateş kimin aradığını sormadı, telefonunu çıkardı. Tabii, cevap vermekten kurtulmuştu yine beyefendi.

Aramayı yanıtladım. "Efendim Kaya?" dediğimdeyse Ateş telefondan kafasını kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Aşkın, sanırım takip ediliyorum." Kaya'nın takip edildiğinin farkındaydım. Benim V olduğumu bilen birileri Kaya'nın avukatım olduğunu düşünüp onun peşine düşmüş olabilirdi.

"Neredesin?"

"Birkaç arkadaşımla buluşmak için dışarı çıkmıştım, bir araba sürekli peşimden gelip durdu. Plakası çamurla gizlenmişti, 2015 model gri bir Clio, belli ki dikkat çekmemeye çalışıyorlar. Şimdi de farklı bir araba beni dışarı çıktığımdan beri takip ediyor ve sanırım bu sefer tek bir araç değil."

"Ateş'in evine sürebilir misin?"

"Oraya kadar dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Yaralı mısın?" Sessiz kaldı. "Hemen Pusat'ı arıyorum, konumunu gön der ona," dedim ama karşı taraftan tekerin asfalta sert sürtüşünden çıkan ti bir ses geldi.

Ateş bu sırada hızla Pusat'ı aramıştı. "Kaya'ya saldırıyorlar, konum att Pusat'a." Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Kimin yaptığı belli mi?"

"Değil, zaten daha önce fark etmiştim takip edildiğini."

Ateş kafasını ağır ağır salladı ve telefondaki Pusat'a acilen Kaya'yı bulu yardım etmesini söyledi.

"Kaya'ya koruma sağlaman gerekiyordu," dediğimde telefonu kapatmıştı.

"Öyle mi?"

"Öyle, annesi senin yüzünden öldü." Küfretmişim gibi bocaladı. Annesi benim yüzümden de ölmüş olabilirdi. "Peşinde birilerinin olduğunu biliyordun, onu korumalarının olduğu lojmanlardan birine alabilirdin!"

"Kusura bakma hayatım, hayatımızda bu kadar aksiyon varken, daha sen yeni kaçırılıp çiplenmişken senin eski sevgilinin hayati durumunu düşünemedim. Çok üzgünüm!"

"O senin eski çalışanın, işin benimle bir ilgisi yok."

"Eğer V olmasaydın seveceğin tek adam da ayrıca."

"Konu yine buralara mı geldi?" Aşamadığı şeyler vardı.

"Onu korumak için ona yalvaramazdım," dedi Ateş kendi kendini sakinleştirmeye çalışarak.

Arkama yaslandım. "Belki de düşmanlarımız cirit atarken burada fazladan durmamız pek akıl işi değil." Masanın üstündeki elimi tuttu, hafif hafif okşayarak aramızdaki gerginliği yumuşatmaya çalıştı.

Ateş Alanguva bu kadar tartışıp hâlâ yanında olduğum tek insandı.

"Pusat halleder, yarın döneriz. Günümüzü daha da germeyelim," demişti ki yeniden telefonu çaldı.

Aynı anda benim telefonum da çaldı, Ateş'i Pusat arıyordu, beni de Tarık. Faturasına yansıyacak tutarı düşünmeden yurt dışına arama yaptığına göre ciddi bir şey vardı.

Aramayı hızla yanıtladım. "Efendim Tarık?"

"Aşkın, ne zaman geliyorsunuz?" Sesini normal tutmaya çalışıyordu ama sakin olmadığı her hâlinden belliydi.

"Ne oluyor orada?" derken Ateş'e baktım. Her ne duyduysa çatık kaşları şaşkınlıkla düzleşmiş, bakışları bana dönmüştü. "Ablam, ablam iyi mi?" derken soruyu hangisine sorduğumu bilmiyordum.

"Bilmiyorum," dedi Tarık. "Baybora'yla dışarı çıkmışlardı ama saatlerdir ikisinden de haber alamıyoruz. Telaşa vermeyeyim ortalığı dedim ama *Shrek* de ulaşamıyormuş."

"Herkes iyi mi? Bahar nerede?"

"Herkes iyi, bahçedeydi o da..." Sonlara doğru sesi kısılmıştı. "Naz, Bahar burada değil miydi?" dediğini duydum. Hemen ardından da silah sesleri geldi ve hat kesildi.

"Bir şey oldu, eve saldırdılar sanırım, bir şey oldu!" dediğimde Ateş hızla kalktı yerinden.

"Pusat, rıhtım evine hemen destek gönder," dedi ve telefonu kapattı.

Deniz'i, Naz'ı, Kaptan'ı herkesi aceleyle aradım ama cevap veren olmadı.

"Biri bizimle fena uğraşıyor," dediğimde Ateş kafasını ağır ağır salladı.

"Hemen uçağı hazırlatıyorum, dönüyoruz."

Ablam, Bahar, Tarık, Naz, Deniz... Kalbim korkuyla çarparken nefes almak zorlaştı dün geceki gibi. Bunu yapan, dün bu hislere neden olanla aynı kişiydi. Yani olabilirdi, emin olamıyordum. O kadar çok güç o kadar çok düşman, o kadar çok oyun vardı ki artık ayırt etmek zordu. Sürekli zekiyim, güçlüyüm diyordum da bu zekâ ve gücün sevdiklerime zarar verebileceğini hesaba katamıyordum. Bu sadece Ateş'le ilgili bir mesele değildi, direkt olarak benimle uğraşıyorlardı.

Uçağa geçene kadar Türkiye'dekilere ulaşmaya çalıştım ancak Pusat da varamamıştı daha yanlarına. Rıhtımın çevresindeki korumalara da ulaşılamıyordu, sinyal kesici kullanılmıştı.

Eşyalarımızı hızla toplamış ve her şeyi arkamızda bırakarak hızla hareket etmiştik. O kadar gergindik ki hiç konuşmamıştık ikimiz de. Sadece Ateş arada tenimi okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Ayberk de aynı hızla hazırlanmış ve uçağa yetişmişti.

Uçağa bindiğimizde dört buçuk saatlik yolun nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ateş işine yarayacak her isimle iletişim kurmuştu, tüm iyi çalışanlarını sahaya dökmüştü, diğer tarafı güçsüz bırakabilme ihtimali olsa bile. "Sakin ol," dedi, bense sessizliğimi korudum. Onu suçladığımı düşünüyor olacak ki kendini açıklamaya çalıştı. "Çok dikkatliydik." Duraksadı. Benim haberim olmadan başka saldırıları da engellemişti ve bana söylememişti.

"En son ne zaman saldırmışlardı?"

"Birkaç gün önce, evde sadece Naz ve Deniz vardı ama hissetmediler bile."

"Bana neden söylemedin?"

"İyileşiyordun, zaten yeterince yorulmuştun. Gerildiğini görmek istemedim."

"Ateş, bir şeyler oluyor, farkında mısın? Ve biz anlayamıyoruz, çözemiyoruz, bulamıyoruz. Kaybediyoruz Ateş!" Ve kaybetmek tahammül edemediğim bir şeydi. "Daha düşmanımız kim, onu bile bilmiyoruz. Böyle devam ederse çok dayanamayız."

"Olay sadece Cebonayan değil bana kalırsa," dedi Ayberk ilk defa sessizliğini bozarak. "Bu çok daha farklı bir şey, aynısını bir kez daha yapmışlardı zamanında. Hatırlıyor musun?" dedi Ayberk ve Ateş düşünceli şekilde elini çenesine götürdü.

"Sence beni güçsüz düşürmek için mi yapıyorlar?"

"Alanguvalara kolay kolay dokunamazlar ama sevdiğin kadının ailesine pekâlâ da dokunabilirler. Seni güçsüz göstermek için ve belki de ilişkini bitirip sana acı çektirmek için. Âşık olduğunu bu kadar belli etmemeliydin," dedi Ayberk gergince. "Duyduğuma göre Aşkın Hanım'ı Cebonayan masasına almışsın, kaybolduğunda herkesi karşına alıp ölümle tehdit etmişsin. Ne bekliyordun ki?" Ayberk aniden aralarındaki resmiyeti kaldırmış görünüyordu.

Ayberk doğru düşünüyor olabilirdi ama bilmediği şeyler vardı. Bunu yapan sadece Cebonayan değildi.

Ayberk yanımızdan ayrıldığında Ateş sıkıntıyla kendine bir kadeh viski doldurdu. "Olay sadece aileme zarar vermek değil, bizi Rusya'dan hızla çıkarmak istediler ve başarılı da oldular. Hatta gittiğimizde hepsi iyi olacak, biz döndüğümüzle kalacağız." Sözlerimle dudaklarına götüreceği viskisi havada asılı kaldı.

"Ne? Neden böyle düşünüyorsun?" dedi gözlerini kırpıştırarak.

"Çünkü kalmayı sadece seninle romantik vakit geçirmek için değil, iş için de istiyordum. Bağlantı kuracağım güçlü bir mafya vardı."

"Geri dönebiliriz."

"Hayır, oyun olduğu belli ama dönemeyiz. Çünkü bir ihtimal de olsa şu var ki ya hayatları tehlikedeyse?"

"Bağlantı kuracağın mafya kimdi?" dediğinde sessiz kaldım. "Bir dakika!" Bakışları kısılırken kadehini masanın üstüne bıraktı. Dirseklerini dizlerine dayadı ve bana baktı. "İtalya'ya o yüzden geldin, değil mi? O yüzden o kadar

istedin? Kiminle bağlantı kurdun?" Yaşadığı aydınlanma onu pek de mutlu etmemişti.

Onun bıraktığı kadehi ben aldım ve kafama diktim. Ateş de bu sırada kendi sorusuna cevap verdi. "Matteo'yla iş birliği yaptın, ona oğlunun ve torunun ihanet ettiğini söyleyerek müttefik kazandın. Sağlam bir müttefik, çok zekice bir hamle. Valente bu yüzden aylardır dünyanın bir ucundan diğer ucuna kaçıyor dedesinden korktuğu için." Çözdüğü bulmacadan sonra bir süre sessiz kaldı; eli çenesinde, uçağın küçük camından dışarıyı seyretti.

"Kızdın mı?"

"Hayır, bocaladım. Senin ne kadar zeki ve kurnaz olduğunu unutmuşum. Ancak her seferinde beni daha da şaşırtıyorsun."

"Biri sana güvenmemi engellemeye çalışıyor, senden şüphelenmemi istiyor. Kulübeye girmeye çalışan kişinin tipinin Pusat'a benzetilmesi, Murat'ın mesajları, seri katilin beni uyarması..."

"Seni uyardı mı?" dedi anlam veremeyerek.

"Evet, yanlış tarafta olduğumu söyledi. Zaten beynime bir çip yerleştirerek de belli ettiler ki beni düşmanın yapmaya, bizi ayırarak güçsüzleştirmeye çalışıyorlar. Şimdi de bunu yapan kişi sana güvenmemi engellemeye çalışan ve Ayberk'in de dediği gibi bizi ayırmaya çalışanlar. Ya iş birliği yapıyorlar bizi bitirme konusunda ya da durum daha da karışık, bilemiyorum Ateş ancak bu karmaşık oyunları hemen çözmesek amaçlarına ulaşacaklarını görebiliyorum."

Öne doğru eğildi, ellerimi tuttu ve sarılarıyla gözlerime dikkatlice baktı. "Kalabalık ve güçlü olabilirler, bizi tanıdıklarını da sanabilirler ama zerre tanımıyorlar. V'nin ve Ateş'in gücünü gördüklerini mi sanıyorlar? Daha hiçbir şey görmediler."

"Aslında bir yol var, olayları çözmemiz için," dedim aklıma gelen dâhiyane fikirle.

"Nedir?"

"Onlara kazandıklarını hissettirebiliriz, gerçekten ayrılmış gibi davranıp hamle yapmalarını bekleyerek kim olduklarını çözebiliriz."

"Hayır Aşkın," dedi hiç düşünmeden. "Bu olursa senden elimi çekmem gerekir, aileni koruyamam. Hiç ben korurum deme! Ne kadar kalabalık ve yorucu olduklarını biliyorsun. Bu kadar büyük bir risk alamayız."

Evet oldukça riskliydi, ben gözü karaydım ama Ateş konu sevdiklerinin canıysa hiçbir şeyi riske atamıyordu. Ben de ailemi her şeyin önünde tutuyordum ama öyle bir deli cesaretim vardı ki hallederim diyordum. Ateş'se ailesine

zarar verecek zerre bir ihtimal varsa bile her şeyi elinin tersiyle itiyordu. Ve artık ben de onun ailesiydim.

Sanırım o da benim...

"Peki ama bu fikir aklımızda bulunsun, çok çaresiz kalırsak..."

"Kapat şu konuyu," dedi kabaca. Benimle sahte de olsa ayrılma düşüncesine tahammülü yoktu.

Yerinden kalktı ve yanıma oturdu. "Gel buraya," dediğinde onu ikiletmedim. Açtığı kolları arasına girdim, başımı göğsüne gömdüm. "Halledeceğiz, Ateşpare, sen ve ben."

Türkiye'ye iniş yapar yapmaz herkese ulaşmıştık. Ablam ve Baybora iyiydi, sadece takip edilip tenhaya çekilmişlerdi. Ancak Baybora onları atlatmayı başarmıştı. Araçlardan biri arabaya sertçe vurmuş, diğeri de önden gelmiş ve bu yüzden ablam başını torpidoya çarpmıştı. Henüz ablamı görmemiştim ama onun canını yakanın canını bırakmayacağımı biliyordum.

Evdekiler de iyiydi, bir saldırı olmamıştı. Sadece boş ateş edilmiş ancak saldırıyı duyan Pusat elinde silahla koşa koşa rıhtıma gitmişti. O hâlinin Bahar'ı ürküttüğünü tahmin edebiliyordum.

Kaya ise en şansız olandı, silahlı saldırıda yaralanmıştı. Ateş'in korumaları onu bulduklarında ölmek üzereymiş ve yarım saat önce de ameliyattan çıktığını öğrenmiştim.

"Her şey tahmin ettiğin gibi," dedi Ateş telefon konuşmasını bitirdiğinde. "Bizi buraya getirmek için yaptılar ve şu an bana öfkeli olmalıydın aileni koruyamadığım için."

"Ablamın başı kanamış, Bahar korkmuş... Bunun diyeti ağır olacak."

"Bu gece cinayet mi var?" dedi pek de hoşuna gitmemesine rağmen.

"Evet."

"Senin için saldırıyı yöneten kişiyi bulabilirim, Pusat zaten birkaç tanesini yakalatmış. Tabii başlarındaki ismi bilmiyorlardır da bir üstlerinin ismini biliyorlardır."

"Gece yarısından önce ismi istiyorum," dediğimde kafasını ağır ağır salladı.

Araba rıhtımın önünde durduğunda indim. "Sen gelmeyecek misin?"

"Hayır, biraz daha detaya ulaşmalıyım. Eve kaçta gelirsin?"

"Bilmiyorum, belki bugün burada kalırım, bakarız."

"Gel," dedi huysuzlanarak.

"Bakarız dedim Ateş."

"Bakma, gel. Hem uyuyamazsın ki bensiz zaten." Eli bileğime gitti, beni kendisine doğru çekti ve yanağıma sert bir öpücük bıraktı. "Dikkat et."

"Sen de," dedim ve rıhtıma geçtim. Ateş'in korumalarının arabaları dolmuştu her yere, bahçeden içeri girdim.

Ablam bir köşede, bandajlı alnıyla oturuyordu. Bahar bir köşeye sinmiş, kollarını bacaklarına dolamış, yere bakıyordu. Pusat'sa salonun en uzak köşesinde Bahar'ı seyrediyordu.

"Ay aman sonunda geldiniz!" diyerek üstüme atladı Tarık. "Ödümüz koptu, vallahi dedim bu sefer gerçekten öteki tarafa gidiyoruz herhâlde. Gerçi ben daha olayı anlayamadan *Shrek* girdi devreye, adam yeri göğü yararak geldi, Allah'a şirk koştu resmen gözlerimin önünde! Aldı kılıcını, yok o kılıç değil..."

"Tarık!" dediğimde onu susturabilmiştim.

"Aman be korktuk zaten, bir de bağırma bana."

"Korktun mu?" dediğimde alt dudağını sarkıttı ve bana sıkıca sarıldı. Kafasını boynuma yaslarken kısık seste de fısıldadı.

"Beni sikecekler diye çok korktum." Onu omzumdan ittirdim ve kafasına küçük bir şaplak attım. Söylenerek geldiği gibi hızla yanımdan uzaklaştı.

"Abla," diyebildim sadece.

"Bir şey yok, iyiyim." Yanına oturdum. Daha kısa süre önce benim beynime çip yerleştirilmiş ve uzun süre de komada kalmıştım, şimdi de o yaralanmıştı. Alanguva erkeklerinin bize pek iyi gelmediği açıkça ortadaydı ama ablamın sandığı gibi olay sadece Alanguva erkekleriyle alakalı değildi. Ona kötü işlere bulaştığımı ima etmiştim ama ne kadar kötü işlere bulaştığımı tahmin bile edemezdi.

Ablam âşık olmuştu ancak aşk her zaman mutluluk getirmezdi. Bayboraʼyla güzel bir ilişkisi vardı ama ablamın istediği hiçbir zaman güzel bir ilişki olmamıştı. Onun tek istediği şey benim mutlu, huzurlu ve güvende olmamdı. Birlikte bunlara sahip olmaktı ve görüyordu ya, hiçbirine sahip değildim.

Hayal kırıklığı yaşıyordu ama kendisine bile itiraf edemiyordu.

O benim için gençliğini hapiste çürütmüştü, bense onunla doğru düzgün vakit bile geçirememiştim.

Konuşmadık ama ablam gözlerimin içine bakarken sanki sessiz haykırışlarımı duydu. Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu, beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Pusat en sonunda cesaretini toplayarak Bahar'a yakınlaştı. Ancak Bahar kendini geriye doğru çektiğinde öylece kalakaldı.

"Herkes iyi olduğuna göre ben gideyim," dedi Pusat.

"Patronunla konuşmamız gerek! Kendisi hayatımıza girdiğinden beri sürekli bir aksiyon var," dedi Deniz öfkeyle. "Eve nasıl geldiğimi bilmiyorum. Naz, Bahar, Tarık... Hepsi evdelerdi ve bu ilk saldırıya uğrayışları da değil."

"Ben burada olduğum için başınıza bunlar geliyor. Ablamla birlikte başka bir yere taşınmam gerek." Hepsi şaşkınlıkla bana bakmaya başladı.

"Öyle iş mi olur, Aşkın? Ben sizin hayatınız için de endişeleniyorum. Ölümün kıyısındasın sürekli." Deniz hiç olmadığı kadar samimiydi. "Biliyorum, gidip bir mafyaya âşık oldun! Ama bu şekilde ne kadar sürecek?"

"Halledeceğim," dedim sadece.

"Sen polis değil misin? Neden devletten koruma istemiyorsun?" dedi Pusat sertleşen sesiyle. "Biz elimizden geleni yapıyoruz, saldırı önlendi ama huzurunuz kaçtı. Her şeyi Aşkın'dan beklemeyi kesin, onun da Ateş'in de bir suçu yok. Ve zaten başlarında bir ton dert varken bir de siz onları iyice germeyin."

"Biz onları suçlamıyoruz, Pusat! Ama bu sürekli böyle mi olacak? Eve saldırmalarından bahsetmiyorum sadece, Aşkın iki hafta bilinçsiz yattı! Aylin bugün daha büyük bir kaza geçirebilirdi. Biz suçlamıyoruz, biz korkuyoruz!" Naz'ın sesi ilk defa bu kadar yüksekti. "Bugün Bahar'ı rıhtımda bulamadığımda ne hissettim biliyor musun? Bilemezsin. Aylin'i arayıp ulaşamadığımda ne hissettiğimi bilebilir misin? Aşkın kaçırılıp zara gördüğünde ne hissettiğimi bilir misin? Bilemezsin! Ben onlarla büyüdüm, onlar benim kardeşlerim. Sen Ateş'in canı tehlikedeyse ne hissediyorsan ben de onlar tehlikedeyken aynılarını hissediyorum. Şimdi çıkıp bize korkak muamelesi yapmasın kimse!"

Naz hararetli konuşmasını bitirdiğinde salondan çıkmıştı, Deniz de hemen peşinden gitmişti. Hepsinin sinirleri gerilmişti.

Pusat'la aramızda uzun bir bakışma geçti, ardından da Bahar'a son kez bakarak rıhtım kapısından dışarı çıktı. Ben de peşinden çıktım, omuzları düşmüş, adımları yavaşlamıştı.

"Pusat!" Sesimle durdu. "Neler oldu burada?"

"Ateş bekliyor, sonra konuşalım." Sesi kısıktı, üzüntüden konuşamıyordu.

"Bana bak." Bakmadı, adımları hızlandı. Ağlamamak için kendini sıktığına emindim. Göğsümdeki sızıyla derin bir nefes aldım. Bizi yaralamaya çalışıyorlar ve başarılı da oluyorlardı. Sevdiklerimin canını yaktıkları her an için hepsinin sonu olacaktım.

İçimdeki öfke katlanarak artıyordu ve bir gün feci bir şekilde patlayacağını görebiliyordum. O gün o patlamada sağ çıkabilen olmayacaktı. V'nin gazabını daha tatmamışlardı ve tattıklarında cehenneme gitmek için yalvaracaklardı.

Hep olduğu gibi Kaptan yine kayıplardaydı. Ancak şu an onu düşünmekten daha kritik işlerle uğraşıyordum. Evdekileri sakinleştirmek için çok duramamıştım yanlarında, yapılacak daha öldürücü işlerim vardı.

Ateş bana ismi atmıştı, ben de o ismi bulmuştum. Ateş yanımda olmayı çok istemişti ama bu cinayeti yalnız işlemeliydim, içimdeki vahşeti doyuma ulaştırmam gerekiyordu. Bu adam asıl düşmanımız değil, sadece bu operasyonun başıydı. Ablama çarpan araba onun arabasıydı.

Şimdi de karşımda elleri bağlı şekilde duruyordu. Uzun bir tahtanın üstündeydi, vücudunun yarısı tahtadaydı ancak belden yukarısı tahtanın dışındaydı. Sadece ince çubuk gibi, göğsüne kadar uzanan bir destek vardı. Kafasının hemen altında duran kafeste öldürücü bir yılan vardı.

Bu yılanı Pusat'tan istemiştim ve bu isteğim onu şoka sokmuştu. Yine de bana birkaç saat içinde kral kobra bulmayı başarmıştı. Tabii kendi getirmemişti ve hatta o kadar korkmuştu ki yılan geleceği için ayarladığım hangara dahi gelmemişti.

Kurbanım uyanmaya başlıyordu. Vücudu kıpırdanıyor, gözleri açılıyordu. Kollarını arkadan bağlamıştım. Uyanmaya başladığında göğsünün altında duran destek geri çekildi beline kadar. Kurban bunu fark ederek doğruldu ve tüm gücünü beline, bacaklarına verdi. Aslında bu şekilde yarım gün dayanabilirdi ancak çok fazla dayak yediği için vücudu güçsüzleşmişti ve bir saat bile dayanamayacağına emindim.

Hemen kafasının aşağısında duran koca yılanı fark ettiğinde çığlık attı. "Hoş geldin Yasin," dediğimde bakışlarını bana çevirdi korkuyla.

"Neredeyim ben? Sen kimsin?"

"Sorduğum sorulara cevap verirsen canını bağışlamayı düşüneceğim. Bugün düzenlediğin saldırıyı senden kim istedi?"

"Bilmiyorum! Direkt iletişime geçmediler, geçmezler de aracılarla sadece."

"Normalde kim için çalışıyorsun peki?"

"Değişiyor, birkaç Cebonayan ailesi için çalışmışlığım oldu ama bunu onlar mı istedi bilmiyorum." Düşündüğümden daha da çabuk şakıyordu.

Ancak gücü tükenmeye başladıkça artık eskisi kadar dik duramıyordu tahtanın üstünde ve vücudu öne eğilmeye şimdiden başlamıştı bile. O öne eğildikçe önündeki kafes açılacak ve kral kobra serbest kalacaktı.

"Bu kral kobra en zehirli yılan türlerinden biridir. Avını önce sokar, zehri o kadar acı verir ki kısacık sürede beynini uyuşturur. Doğrudan sinir sistemine etki edeceği için bu acının şiddetini tahmin bile edemezsin, gerçi birazdan göreceksin, aynı zamanda kısa süre içinde felç kalacaksın. Bundan sonraki aşama da koma ama kral kobra soktuktan sonra avını yemeyi sever. Büyük ihtimalle o seni yerken her şeyi hissedecek ama sesini bile çıkaramayacaksın."

"Yalvarırım, yalvarırım dur. Ben bir şey bilmiyorum."

"Sana tavsiyem, dik dur ya da boş ver, hemen şimdi bırak. Acıyı çekmek acıyı beklemekten iyidir."

Biraz eğildiğinde kafes aralanmaya devam etti ve koca yılan vücudunu o boşluktan geçirmek için büyük bir mücadele vermeye başladı. Kobra sürekli tıslıyordu ve bu tıslama bile Yasin'in ödünü koparıyordu.

Yasin çığlık atarak vücudunu arkaya doğru itmeye çalıştı ama başarısızdı. "Lütfen, lütfen."

"Bana bildiğin her şeyi anlat."

"Bilmiyorum bilmiyorum! Cebonayan'dan birkaç aile var işin arkasında ama sadece onların olmadığına eminim. Çünkü onların amacı aileni tamamen öldürmekti ancak bir adam çıkageldi. O da onlarla iş birliği yapıyor gibiydi ama yüzü ve kimliği gizliydi. Onun tek şartı kimseyi öldürmemekti, sadece korkutup zarar verecektik. Cebonayan'dakiler bu işi pek sevmedi ama neden bilmiyorum, kabul etmek zorunda kaldılar."

"Hangi aileler?"

"Üç aile, Karamanlar, İnanlar ama diğerini bilmiyorum."

"Peki bu bahsettiğin yabancının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır! Her şeyi gizliydi." Kafamı ağır ağır salladım. "Lütfen bırak artık, bildiğim her şeyi anlattım sana."

"Eğer o yabancının keyfi istemeseydi, diğerleri istedi diye benim ailemi öldürecektin. Ne bırakması Yasin?" derken hem öfkeli hem de keyifliydim. "Ölümünü seyretmekten büyük bir zevk alacağım."

"Kimsin sen? Kimsin!" Normal bir insan olmadığımı o da anlamıştı.

"V," dediğimde gözleri irileşti.

"O sen misin?"

"Evet ve önceki hayatında da nasıl bir piç olduğunu bildiğim için bir yılan yemi olmandan hiç rahatsızlık duymayacağım."

Yarım saat boyunca bana yalvarıp yakardıktan sonra daha fazla dayanamadı. Vücudu yavaş yavaş öne düşerken kafesin ağzı tamamen açıldı. Kral kobra büyük bir öfkeyle çıktı kafesin içinden. Yasin'in yüzüne atıldı. Kobra, atıldığı ilk yer olan Yasin'in yanağını ısırıp ardından da vücuduna dolanmaya başlamıştı. Kral kobra zehrini kurbanıma akıtmıştı, zehriyle vücudunu ele geçirmişti.

Yasin'in çığlığı aniden kesilirken kral kobra onu yemeğe başlamıştı. Bir sigara yakıp bir süre seyrettim. Kral kobra çok öfkeli ve ustaydı, Yasin çoktan ölmüştü.

Sigaramla birlikte dışarı çıktığımda kapıda beni bekleyen üç adama baktım. Pusat, Ayberk ve Yusuf kapıda duruyorlardı. Ben çıktığımda yaslandıkları yerlerden ayrılıp karşıma dizildiler.

"Konuşturdun mu?" dedi Pusat, bugün hâli hâl değildi.

"Konuştu da pek bir şeyden haberi yoktu. İçeriyi temizleyin." Üçü de dehşet içinde bana baktılar. Gözleri irileşirken ne kadar ciddi olduğumu gördüklerinde bakışlarını birbirlerine çevirdiler.

"O şey içeride serbest mi?" dedi Yusuf kısılan sesiyle. "Yenge bak, o bizi yer, robot da değil ki." Yenge o bizi yer derken ki hâli o kadar komikti ki eğer bu hâlde olmasaydım kahkahalarla gülebilirdim.

"Daha yeni zehrini akıttı, karnı da tok. Yakalayıp kafesine koyun, öldürmeyin." Öldürmeyin sözümle daha da şaşırdılar.

"Öldürmeyip ne yapalım? Boğuşalım mı yılanla Aşkın Hanım?" dedi Ayberk hayretle. Beni tanıdıkça alışacaktı o da.

"Gerekirse, ayrıca bana Aşkın Hanım demene gerek yok. Yenge yeterli," derken sigaramı içmeye devam ediyordum.

"Tamam da biz bunu nerelerden getirttik, satıcı adam bize anlattı tüm özelliklerini. Nasıl güçlü, nasıl zehirli, nasıl kurnaz olduğunu, biz şimdi bu yılanı öldürmeden nasıl zapt edelim, Yenge Hanım?" diyen Ayberk'e omuz silktim.

"Biri aslana yedirir, diğeri yılana yedirir, hastasınız amına koyayım. Sonra da biz uğraşıyoruz," diye söylenen Pusat'tı. "Valla koluma moluma dolanırsa sikerim onun belasını." Pusat'ın yılan fobisi vardı, bakmaya bile dayanamıyordu.

"Baktık bizi yeniyor, öldürürüz mecbur," dedi Ayberk de düşünceli düşünceli.

"Cidden girecek miyiz?" Bir sessizlik oluşmuştu. Ancak kral kobra boş hangarda sıkılmış olacak ki kendini duvarlara vurmaya başlamasıyla içeriden büyük bir gürültü geldi. Üçü de oldukları yerde sıçradılar.

"Başlarım böyle işe! Gelmiyorum ben." Pusat kaçacaktı ki Ayberk onu tişörtünden tutarak durdurdu.

"Hava atıyordun en iyisi benim diye, hadi gel göster," diyerek Pusat'ı kışkırttı. Pusat da hemen bu dolduruşa geldi.

"Gösteririm tabii ama benim bir halt göstermeme gerek yok. Zaten en iyisiyim, sen göster." Onlar tartışırken ben arkamı dönerek arabama yürüdüm.

"Aşkın! Beni burada bırakma, senle geleyim," diye bağıran Pusat'a sadece öpücük attım.

Arabaya geçtiğimde üstümdeki kalıntılardan kurtuldum, eldivenleri çıkardım. Ardından rıhtım evine sürdüm. Bugün stresle uyuyamadıklarına emindim, saat sabahın üçüne geliyordu.

Kaptan'a hâlâ ulaşamıyordum, ona bir şey olmazdı ama artık çok da yaşlıydı ve zamanında büyük isimlerle çok uğraştığı için başı belada olabilirdi.

Eve girdiğimde salonda sadece Tarık oturuyordu, yanına oturduğumda telefondan kaldırdı başını. "Neden uyumadın?" Sorumla omuz silkti. Bir daha saldırı olursa evdekileri korumak için uyuyamıyordu. "Bir şey olmayacak, hallettim."

"İyi misin?" dedi beni süzerken. "Bir şeyleri hallederken kendine sadece işkence ediyorsun." V'den nefret ediyordu, bana zarar verdiğini düşünüyordu.

"Bahar'a ne oldu tam olarak?"

"Saldırı sırasında korkmuş ve kaçmış, bir adam da Bahar'a yardım etmek istemiş. Pusat geldiğinde Bahar'ın yanındaki kişiyi saldırganlardan sanmış. Elinde silahlarıyla saldırınca Bahar ne olduğunu şaşırmış, adamı vurmuş ama öldürmemiş. Bahar da tabii öyle bir şey görünce korkmuş. Hayalindeki peri masalından çok daha kirli olan bir dünyayla tanışıyor. Bahar'ı hepimiz tanıyoruz, Allah bilir dünyayı nasıl hayal ediyordur. Keşke dünya onun hayalleri kadar temiz bir yer olsaydı."

"Kim bu adam? Öyle yoldan geçen biri mi?"

"Bilmiyorum, kaçmış."

"Kaçmış mı?"

"Evet, Ateş'in adamları da bulamadı." Her şeyin bağlantısını seziyordum ama tam olarak çözemiyordum.

Tarık tam konuşacaktı ki Ferda salona girdi. "Merhaba," dedi çekingence, "Saldırıyı duyunca sizi merak ettim, Bahar'la sohbet ediyorduk."

"Açıklama yapmana gerek yok, Ferda."

"Aslında var, abime zarar verdin diye sana kızıyordum da senin ve ailenin de zarar gördüğünü unutuyorum. Üzgünüm her şey için. Artık fark ediyorum ki biz iki ayrı aile değiliz." Saldırıyı duyunca kendi ailesine bir şey olmuş gibi korkmuştu.

"Aman ne duygusal," dedi Tarık telefonuna bakmaya devam ederken.

"Seninle konuşmuyorum!" dedi Ferda da. Bu kafayla onların tartışmalarına dâhil olmak istemiyordum.

Onlar birbirlerine laf sokmaya devam ederken ben üst kata çıktım, Bahar mışıl mışıl uyuyordu. Ablamın odasına geçtiğimdeyse tahmin ettiğim gibi uyumuyordu. Yatağında uzanmış, karanlıkta sessizce kafasını dinlemeye çalışıyordu.

"Abla," dediğimde bakışlarını bana çevirdi. Işığı açmadım. Cinayet işlediğim taze pis tenimle yanına girmek istemedim, karşısında sözde benim olan yatağa oturdum.

"Efendim?" dedi yumuşacık sesiyle.

"Sana bunu çok söylüyorum ama üzgünüm."

"Korktuğum tek şey ne biliyor musun, Aşkın?" Bir süre sessiz kaldı. "Sana doyamadan senden kopmak."

"Elli yaşımıza geldiğimizde birlikte kedi bakıyor olacağız." Bunun olmayacağını onun kadar iyi biliyordum ama ablama boş ümitler vermek konusunda canice bir ustalık geliştirmiştim artık.

Güldü. "Bence evli olacaksın ama..."

"Aa ne alaka canım?.."

"Karanlıkta parlayan yüzüğün oldukça açıklayıcı bence."

"Evlenmemi istemiyor musun?"

"Neden istemeyeyim, güzelim? Bu dünyada istediğim tek şey senin mutlu ve huzurlu bir yaşam sürmen, senin o mutluluğunu görmek... Ama merak ediyorum, evlendiğinde değişen bir şey olacak mı? Daha hayat dolu olacak mısın?" Olmayacaktım.

"Zaten yakın bir zamanda düşünmüyorum, birkaç yılı var daha," dediğimde güldü.

"Sen öyle san, Ateş bayağı istekli ve kurnaz. Birkaç ay veriyorum en fazla." Bugün ilk defa keyfi yerine gelmişti.

"Hayatta olmaz!" Ablam sözlerimle dalga geçercesine başını salladığında yanımda duran yastığı ona attım. "Yarın baş başa bir şeyler yapalım mı?" İçerideyken o hayal ettiği günleri yaşatmak istiyordum ona.

"Bahar'ı da alalım ama," dediğinde güldüm.

"Bahar'ı da alalım." Yanına gidip onu öpmek, sarılmak istedim ama yapamadım. Önce yıkanıp arınmam gerekiyordu.

Ablam çok geçmeden uyuyakaldığında ben de odadan çıktım. Bu evde uyuyamayacağıma emindim, eve gidip biraz orada uyuyup sabah da buraya gelebilirdim. Aşağı indiğimde Tarık ve Ferda'nın birbirlerine laf sokan sözleri yoktu, aksine fazla sessizdi.

Üçlü koltuğun başında Ferda, diğer tarafında da Tarık mışıl mışıl uyuyordu. Elleri birbirlerine çok yakındı ama tutmuyorlardı. Naz'ın yaz kış fark etmeksizin hep kenarda bıraktığı küçük battaniyeyi alarak onların üstüne örttüm ve rıhtım evinden çıktım.

Alanguva malikânesine gidene kadar yolun nasıl geçtiğini dahi fark etmedim. Kafam öylesine bulanık, gözlerim öylesine karaydı ki bazen olanların vücudumda nasıl etkiler bıraktığını unutuyordum ama bu ağrılar bana hatırlatıyordu.

Malikâneye vardığımda arabayı bırakıp jet skiyle ada kısmına geçtiğimde Ateş'in burada olup olmadığını bile bilmiyordum. Arama gereği de duymamıştım. Ancak büyük evin yanan ışıkları ve eve yaklaştığımda açılan kapı beni beklediğini gösteriyordu.

Jet skiden inip eve yaklaştığımda Ateş de kollarını göğsünün altında birleştirmiş ve kapıya yaslanmış şekilde beni bekliyordu. Beyaz tişörtü ve gri eşofmanıyla tam ev hâliyleydi. Saçları da alnına dökülmüştü, kısık gözleriyle beni seyrediyordu.

"Sonunda geldin," dediğinde tam karşısında durmuştum. Dudaklarına bir öpücük bırakıp içeri geçtiğimde o da peşimden geldi. Kapıyı kapattı. "Yine ortalığı sallamışsın."

"Evet ama imzamı bırakamadım."

"Bıraktıklarına sayarsın." Salondaki koltuğa geçtiğimde o da peşimden geldi. "Bizim çocukları mahvetmişsin, eve geldiklerinde neredeyse ağlayacaklardı," dediğinde güldüm.

"Adam biraz konuştu, büyük ihti..." Ateş tam arkamda durup omzumu okşayarak susturdu beni.

"Bu kadar iş yeter, biraz dinlen. Bunları yarın konuşuruz." Ateş arada böyle yaparak bir insan olduğumu, yorulduğumu ve dinlenmem gerektiğini bana hatırlatıyordu.

Ancak ben onu dinleyemedim. "Ateş böyle olmuyor, bir çözüm bulmamız gerek. Ya dediğimi yapacağız ya da daha kurnaz bir oyun kuracağız,"

Yine sözümü kesti. "Aslında bir yol var," dedi ve omzuma masaj yapmayı keserek yanıma oturdu.

"Neymiş o yol?"

"Pek seveceğini düşünmüyorum."

"Bırak da ben karar vereyim."

"Ailene saldırılıyor çünkü bir yüzüğün olsa da henüz bu duyurulmadı. Biliyorum, bir adamın gücüyle korunmaktan nefret edersin, gururuna yediremezsin ama ben de öylesine bir adam değilim. Seni seven adamım. Sen kendi kimliğinle ailene yardım edip gözdağı veremeyeceğin için bırak da bunu ben yapayım." Duraksadı, gözlerimin içine dikkatle baktı.

"Hemen bu hafta herkesin davetli olacağı bir nişanla hepsini susturalım."

"Kimseden çekindiğim için gidip de nişanlanmam ben." Bunu söylediğime hiç şaşırmamıştı.

"Aşkın, parmağında zaten benim yüzüğüm var. Sadece bunu duyuracağız."

"Eğer nişan olursa evlilik de gerekecek Ateş, uzun süre nişanlı kalırsak ilişkimizin sağlamlığı sorgulanır. Ben hiçbir şeyin zorunda kalmak istemiyorum." İleri görüşlülüğüm karşısında şaşırmadı çünkü o da aynılarını öngörüyordu.

"Peki, sadece bir öneriydi. Zaten ben de benimle zorundalık yüzünden nişanlanmanı da evlenmeni de istemem. Sadece gerçekten istiyorsan olacak bunlar," derken bakışları önüne dönmüştü.

Bir sigara yaktığımda ikimiz de sessizdik.

"Tamam, öyle yapalım," dediğimde algılayamadı, bakışlarım bana çevirdi.

"Ne yapalım?" diyerek gözlerini kırpıştırdı.

"Bir haftaya nişanlanalım."

4

ATEŞ HATTI

Öldürmek iyi hissettirdiği sürece kim ne derse desin hasta bir zihinden ötesi olamayacaktım. Üstelik bana iyi hissettiren şey sadece öldürmek değildi, kurbanın gözlerindeki o acı ve çaresizlik hissinden besleniyordum. Kandan beslenen bir vampir gibiydim, tek fark kanı içmiyordum.

Şimdi karşımda çırpınan adama bakarken daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum. Vücudunun her tarafına geçirdiğim kancalar, derisini yarmıştı. Göz kapaklarının hemen üstündeki kaşları, kollarının ve bacaklarının farklı bölgeleri, kulak memeleri, yanakları...

"Lütfen," diye sayıklıyordu ama her tarafı kancalarla yarıldığı için ne dediği pek anlaşılamıyordu.

"Ölmemek için sana yalvaran o kadın da eminim lütfen demiştir ve eminim sen de benim kadar bu lütfenlerin zevk vermekten başka bir işe yaramadığını iyi biliyorsundur, Mahir."

"Ben..." Kelimeleri o kadar zor çıkarıyordu ki hırıltılı sesi pek anlaşılmıyordu. "İsteyerek yapmadım."

"Ben de isteyerek yapmıyorum ki! Sizin gibi piçler yüzünden yapıyorum, zorunda kalıyorum." Keyifli bir zorundalık... "Üniversite öğrencisi gencecik bir kızla yasak ilişki yaşıyorsun, kız senden ayrılmak istediğindeyse..." Durdum, ona biraz daha yaklaştım. "Onu önce kemiklerini kırıp bayıltana kadar dövüyorsun, daha sonra onu canlı canlı bir varile koyup yakıyorsun!"

"O bana saldırdı," derken gözlerinden yaşlar akıyordu. "Onu çok seviyordum, karıma anlatmakla tehdit etti. Asıl ben ayrılmak istiyordum." Elimi yanağındaki çengele götürüp demirini sertçe çektiğimde ağlamayla karışık bir acıyla inledi.

Kancaları hayati yerlere takmamıştım. Kancalar gerilerek tenini kopardığında, tamamen çıktığında ölmeyecek ama dehşet bir acı çekecekti.

"Diyelim ki dediklerin doğru ki hiç sanmıyorum, bu gencecik bir kızı yakarak öldürmende seni haklı mı çıkarıyor?" Güldüm. "Hayır, Mahir hayır, burası mahkeme değil, ben de kravat taktın diye sana iyi hâl indirimi verecek o hâkim değilim. Ben kimim biliyor musun? Ben bu gece o öldürdüğün genç kızım, seni mükemmel bir acıyla öldürmeden de huzura kavuşamayacağım."

"Yalvarırım, iki çocuğum var benim." Güldüm; yüksek sesli gülüşüm, bir animasyon filmindeki kötü cadının gülüşü kadar sinir bozucuydu.

"Çocukların senin gibi bir şerefsizi bu dünyadan sildiğim için bana minnet duyacaklardır."

"Beni tehdit ediyordu, başka seçeneğim kalmamıştı!" Bacağındaki çengelin zincirini elime aldım. Kolları tavandaki zincirli kelepçelere, ayakları da yerdeki kelepçelere bağlıydı. Bacağına bağlı kancanın zincirini elime aldım. Tüm gücümle çektiğimde eti kopmaya başladı, daha fazla acı çekmesi için çok hızlı yapmıyordum. Eti yavaş yavaş derisinden ayrılırken çığlıklarına karışan cıvık ses boş hangarda yankılanıyordu.

En sonunda etini tamamen kopardığımda hıçkırarak ağlıyordu. "Yalvarırım dur!"

"O kız da böyle yalvarıyor muydu sana? Bir dakika, suçlu olan oydu! Değil mi?" Bir kez daha gülerken diğer bacağındaki kancaya uzanmıştım. "Maalesef ki böyle safsatalarla benden cezai indirimi alamazsın, yirmi yıl hapis falan yatarak kurtulamazsın benden. Gerçi bir cehennem zebanisi olsam ve sizin gibilere sonsuzluk içinde işkence etsem daha çok zevk alırdım herhâlde. Yaptığım hiçbir şey yeterli değil, ölümü bile hak etmiyor sizin gibiler."

Arkada klasik bir müzik çalıyordu, ben de birbirine bastırdığım dudaklarımla melodiye eşlik ediyordum.

Bu bacağındaki kancayı da çekerek etini koparttığımda artık takati kalmamıştı. Ancak ben şimdi de göğüs uçlarına yerleştirdiğim kancalara geçecektim. Zaten kilolu olduğu için neredeyse benimkiler kadar memesi vardı!

Kancalarının iki zincirini iki elime doladım, ardından yüzümdeki şeytani sırıtışla zincirleri sertçe kendime çektim. Yine iki et parçası koparken acıyla inliyordu. İki kulağındaki çengelleri de koparttım etiyle, hemen ardından da kaşının üstündekileri, acıdan bayılacak kıvama gelmişti.

Geri çekilerek adrenalin iğnesini çıkarttım alet takımımın içinden. Etinin parçalanmayan bir yerine saplayıp tüm dozu enjekte ettim. Adrenalin acıdan bayılmasını engelleyecek, yanarken de acıyı uzun bir süre çektikten sonra onu öldürecekti.

Yandaki varili çekiştirdim, tüm zincirlerini çözüp onu varilin içine tıktım ancak bacaklarını kırmazsam sığamayacağını fark ettim, gerçi yandığında da erirdi, uğraşmaya gerek yoktu. Zaten acı içinde olduğu için pek hareket edecek hâli kalmamıştı, tabii yine de çırpınmaya çalışmıştı.

Kalan son gücüyle üstüne döktüğüm benzine rağmen çıkmaya çalıştı varilden, bu beni güldürdü. Eldivenli ellerimle yaktığım kibritle önce sigaramı yaktım, hemen ardından da varilin içine atarak geri çekildim.

Tüm vücudumu saran deri tulum ve yüzümdeki maskeye kadar tamamdı. Olay mahalline bir ter damlamın düşmesine dahi izin vermemiştim.

Canlı canlı yavaşça yanarken yanmış et kokusu tüm hangarı kaplamıştı. Canım iyi pişmiş bir et çekmişti. Çok geçmeden acı dolu çığlıklar da kesilmişti. Mavi bidonun kapağını kapattım. Yerde birikmiş kan gölüne iki parmağımı daldırdım. Ardından bidonun üstüne, kanlı bir V harfi bıraktım.

Bu sürede sigaramın sonuna gelmiştim, kalan izmariti imha edeceğim alet takımımın içine attım. Tüm delilleri toplayıp son kez göz gezdirdikten sonra motoruma atlayarak hızla uzaklaştım.

Tüm delilleri erittikten sonra arındırıcı bir duş almıştım. Sabah olmak üzereydi, kulübenin üst katına çıkarken Ateş'in aramasını yanıtladım.

"Ne zaman geleceksin?" dediğinde güldüm. Kendime bir şişe viski açarken telefonu omzuma destek alarak tutmuştum.

"Sabah oldu zaten, rıhtımdayım."

"Gelmiyorsun yani?" derken pek mutlu değildi.

"Gerek yok, hem sen niye bu saate kadar uyumadın?"

"Sen gelmeden uyku tutmadı." Koltuğuma yerleşip bir sigara yaktığımda vücudumda büyük bir rahatlama vardı. "İşini bitirdiysen gel işte."

"Ateş, ısrar etme," dediğimde iç çektiğini duymuştum.

"İki gün sonra nişanımız var, sen de davetli listesi hazırlayacağına gidip birilerini biç..." Devam etmedi. İkimiz tarafından da güçlü bir koruma sistemiyle korunuyordu telefonlar ama yine de riske atmak istemiyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu, telefona gelen mesajların nasıl silindiğini anlamıştım. Benim değil de Murat'ın telefonuna girmişlerdi.

"Ben de tatlı heyecanlarımı böyle atıyorum, bebeğim, ne yapayım?"

"Güzel bir stres yönetme anlayışı," derken hâlâ bana alttan alttan laf sokuyordu.

"Ateş, sen benim mesleğimin ne olduğunun farkındasın, değil mi?" Bunu bir an gerçekten merak etmiştim. Beyefendi kendini bir mafya babası olarak görmediği için beni de bir seri katil olarak göremiyordu anlaşılan.

"Sen gelmiyor musun şimdi?" Basbayağı konuyu değiştiriyordu.

"Gelmiyorum, sen de geleyim deme bu saatte. Yat uyu, asabımı bozma!"

"Ben de ne zaman sertleşeceksin diye bekliyordum." Bacaklarımı önümdeki masaya uzattım.

"Çok sertim, yumuşatsana beni." Sesimi kısıp onu deli edecek bir tonda konuşmuştum. "Ama böyle yavaş yavaş, sert sert yumuşat." Ses gelmedi bir süre. "Ateş?"

"Sikeyim Aşkın, o ses tonuyla şöyle konuşmaya devam edersen liseli ergenler gibi telefonda seni hayal ederek boş..." Konuşmasına devam edemedi çünkü ben kahkahayı kopardım.

Karnımı tutarak gülerken Ateş'in de güldüğünü duymuştum. "Beni kaba bir adam yapıyorsun."

"Seni yumuşatabilirim, istersen."

"Bak geliyorum..."

"Evet, bebeğim," diye inlediğimde nefesini verdi yorgun şekilde. Ben de güldüm yine. "Hayır be, iki cilve de yapamıyoruz. Gelme hiçbir yere."

"Alacağım ama bu dediklerinin intikamını," dediğinde sırıttım.

"İstediğin her şekilde," dedim yine o kısık ses tonumla.

"Aşkın," derken I harfini bayağı bir uzatmıştı kızgınca.

"Hadi iyi uykular sana," dedim telefonu kapatmak için.

"Sana da. Tabii bensiz ne kadar mümkün bilemeyeceğim."

"Siktir ya..." Suratına kapattığımda büyük ihtimalle arkamdan saydırıyordu.

Telefonu kapattığımda dudaklarımda onun bıraktığı bir gülüş vardı, bunu fark ettiğimde tenim ürperdi. Gülüşüm yavaşça silindi.

Sindirmesi zordu, çoğu zaman şaka gibi geliyordu ama değildi. Tüm şüphelerimi, zorluklarımı aşmıştı ve şimdi iki gün sonraki nişanımız için kendimi hazırlıyordum. Pusat büyü yaptın diye tutturmuştu da bence patronu bana büyü yapmıştı. Hâlâ bu raddede olduğumuza inanamıyordum.

Bir seri katili kendisine âşık etmek de sadece Ateş Alanguva'nın yapabileceği bir şeydi.

Bu koltukta otururken aşkın saçmalıktan ötesi olmadığını düşündüğümü hatırlıyordum, o Aşkın şimdiki Aşkın'ı görse karnını tutarak güler ve kendisine gelmesini söylerdi.

Bir iki saat kestirmeye çalıştım ama sürekli düşünen zihnim buna müsaade etmedi. Üstüne üstlük bir şişe viski ve yarım paket sigara da bu iki saatte bitmişti.

Spor yapmam gerekiyordu ama artık uykusuzluğa eskisi kadar dirayetli olamıyordum. Onunla uyumaya alıştığım için artık uykusuzluk eskisinden daha çok etkiliyordu bedenimi. Bu da tadımı kaçıran başka bir şeydi işte.

Kulübenin tahta kapısını açtım ve dışarı çıktım. Sabahın ilk ışıkları rıhtıma çökmüştü, sabah soğuğu da kendisini fazlasıyla hissettiriyordu. Eve yürüdüğümde rıhtımda oturan Deniz ve Naz'ı gördüm.

İkisi de fazlasıyla yorgun gözüküyordu, koyu göz altlarından ve görev giysilerinden gece hiç uyumadıkları belliydi. Eve yeni gelmiş olmalılardı. "Günaydın," dememle beni fark ettiler. Ben de en az onlar kadar yorulmuştum işte.

"Günaydın," dedi ikisi de bir ağızdan, yanlarına oturdum. Bir sigara yaktığımda Naz üfledi.

"Bari bu saatte içme şunu." Ona doğru gelen dumanı eliyle savuruyordu.

"Zor bir geceydi anlaşılan." Bacaklarımı karşımdaki sandalyeye uzatıp dalgalı denizi seyretmeye başladım.

"Sorma, nöbetlerden nefret ediyorum," dedi Naz başını ovuşturarak.

"Ben de bana nöbet çıkaran V'den." Deniz kısık sesiyle söyleniyordu.

"Yine cinayet mi işlemiş?" dedi Naz merakla.

"İşlemediği zaman mı var ki?"

"Yine nasıl bir şerefsizi öldürmüş?"

"Anlatıp yine seninle tartışmayacağım," dedi Deniz, gerçekten bu konuda Naz'la tartışmaktan nefret ediyordu.

"Medyaya düşer zaten öğlene kadar."

"Düşmez, artık daha titiz çalışıyoruz. Son zamanlarda işlediği cinayetleri duyabiliyor musunuz? Hayır. Neyse ki bu şekilde millet biraz da olsa kontrol altına aldığımızı düşünüyor."

İçimden koca bir kahkaha atarken dışımdan sigaramı sakince içmeye devam ediyordum.

"Siz öyle gösteriyorsunuz diye o güçsüzleşmeyecek ve bence ne olacak biliyor musun Deniz?" dedi Naz ümitle.

"Ne olacakmış?" Deniz ona yandan bir bakış attı.

"Öyle bir gün gelecek ki herkese çok büyük bir oyun oynayacak hep yaptığı gibi. Ortalığı birbirine katacak!" Naz'ın inançla söyledikleri onu sadece güldürdü.

"Bilmesem V'nin arkadaşısın sanacağım. Vahi mi geliyor bunlar sana?"

"Hayır akıllım, siz fazla saçmalıyorsunuz. Koskoca polis teşkilatı diyorsunuz da onu daha tanıyamadınız. O izin verdiği için şu an gizleyebiliyorsunuz. Sizinle oynamayı, dalga geçmeyi seviyor ve bunu her seferinde başarabilecek kadar zeki. Yani diyeceğim o ki hırslı hırslı gezineceğine düşmanını gerçekten tanımaya çalış." Naz'ın hızlı hızlı söyledikleri Deniz'in gülüşünü soldurdu yavaşça. Ardından kaşlarını çattı, derin derin bir şeyler düşünüyordu.

Aferin Naz, hem V'yi sev hem de onu arayan polise tüyo ver! Naz beni iyi tanımıştı, beni ben istediğim için gizleyebiliyorlardı.

"Siz kafayı yemişsiniz," dedim dalga geçerek. "Onu bunu bırakın da nişanımda ne giyeceğinizi ayarladınız mı?"

"Şaka gibi ya, Aşkın nişanlanıyor," diye mırıldandı Naz.

"Buradayım Naz," diyerek kendimi hatırlattım.

"Hep ben evlenmem diyenden korkacaksın zaten." Deniz de ona destek çıkıp güldü.

"Sizin de karşınıza Ateş kadar mükemmel biri çıksaydı siz de evlenirdiniz." Hemen de müstakbel kocamı savunmaya geçmiştim.

"Zengin, mafya, karizmatik..." Durdu Deniz düşünürmüş gibi. "He bir de V'yle bir bağlantısı var." Konu her türlü V'ye geliyordu.

Zaten Ateş'in V'yle iş birliği yaptığını duymayan bir sağır sultan kalmıştı.

"Rica etsem tanıştırır mı bizi acaba?" dedi Naz gülerek.

"Ateş'e tavsiyem dikkatli olması, her hareketi izleniyor," dedi Deniz de keyifle. "Onun sayesinde V'yi bulabiliriz."

"V'yi bulunca başın göğe erecek mi?" dedim hafif alayla. "Buldunuz, tutukladınız, terfi de aldın diyelim, peki sonra Deniz?" Derin bir nefes aldım, sigaramı masadaki küllükte söndürdüm. "Sonra ne olacak, Deniz? Suç oranları artacak, masumlara zarar veren piçler rahat rahat gezmeye devam edecek. O zaman da huzurlu olacak mısın?" Deniz ilk defa sessizleşmişti.

"Amacım terfi değil, sadece adalet."

"Adalet yok Deniz, aç gözlerini! Kadınlar öldürülüyor, çocukların çocuklukları katlediliyor ve en acısı da ne, biliyor musun? Bu suçlar ortaya çıktığında bile gerekli ceza verilmiyor, bu da daha fazla suçu doğuruyor. Hiç kaçırma gözlerini, sen ve işini iyi yapan polislerin de canını sıkıyor bu durum ama sizin de sözünüz bir yere kadar. Uyan Deniz, adalet sağlamak için savaştığın bu ülkede adaletin A'sı yok."

"Ateş'ten sonra sen de tam V destekçisi oldun sanırım," dedi Deniz. Söylediklerimi çok düşünmemeye çalışıyordu, düşündüğünde haklı olduğumu göreceğini biliyordu.

Ne yazık ki bu ülkede Deniz gibi gözlerini kapatan çok fazla insan vardı.

"Şu Ferda'nın arabası, değil mi?" Naz köşede park hâlinde duran Maserati'ye bakıyordu.

"Bizim evden çıktığı yok ki zaten," dedim pis pis sırıtarak.

"Sürekli Bahar'ı bahane ediyor da Tarık'la aralarında bir şeyler var," dedi Naz da gülerek.

Deniz şok içinde bize baktı. "Ne! İkisi arasında bir şey mi var?" Eli de ağzına gitmişti, şaşkınlıkla aralanan dudaklarını eliyle kapatıyordu.

"Oo günaydın," dedim.

"Yakışıyorlar da ama Ferda Tarık'ı üzer bence. Tarık şipsevdi," dedi Deniz düşünceli şekilde.

"Üzdü zaten," dedim dedikodu yapar gibi.

"Birkaç gece onların sesine uyandım, şok oldum. Tarık ne fena var ya!" Naz hem gülüyor hem de utanıyordu.

"Tarık'a bak sen ya," dedi Deniz keyifle.

"Ama üzgün, Ferda çok şımarık ve kolay kolay aralarında düzgün bir şey olacağını sanmam." Naz'ın keşke kendi gönül hayatı hakkında da bir fikri olsaydı. O zaman Deniz de bu kadar yıpranmazdı.

"Hayırlısı olsun," dedi Deniz üstünden şoku atabildiğinde.

"Murat'ı hiç görüyor musun? Birden ortadan kayboldu," dedim Deniz'e.

"Hayır, uzun zamandır görmüyorum onu. Arada araşıyoruz da görev için Ankara'ya gitmiş, geri gelecek ama. Gerçi sana karşı tavırlarını pek beğenmiyordum," dedi Deniz düşünceli şekilde.

"Biliyorsun, herkesi kendime âşık edecek bir cazibem var," dediğimde Deniz göz devirmişti.

Naz'ın uykudan gözleri kayıyordu, Deniz bunu fark ettiğinde kalktı. "Hadi uyuyalım."

"Birlikte mi?" İkisi de şok içinde bana baktılar. Naz'ın uykusu kaçmış gözüküyordu ve rengi kırmızıya dönmeye başlamıştı. "Şaka!" dedim sevimlice gülümseyerek ama onlar hâlâ aynı dehşetin içindelerdi. "Rahat olun, abartmayın. Ne oldu, bir an hayal mi ettiniz?"

"Aşkın!" Deniz beni susturmaya çalışıyordu.

"Ben bizimkilere kahvaltı hazırlayıp öyle uyuyayım, Tarık işe gidecekti sabah, aç aç gitmesin." Naz da utancını bastırmaya çalışıp zorlukla konuşuyordu.

"Ben hallederim, uyu sen. Hem Tarık'ın işe gideceğine inandın mı sen?" dediğimde kafa salladı belli belirsiz. Onlar arkalarını döndüklerinde konuştum tekrar.

"Birlikte uyuyun ama! Artık itiraf edin de rahatlayalım! Bir karar verin, oluyor musunuz olmuyor musunuz? Böyle manyak olursunuz amına koyayım." Naz utançtan kafasını çevirip bana bakmamıştı, Deniz de dönüp işaret parmağını dudağına götürerek sus işareti yapmıştı endişeyle.

Onlar kaçarcasına eve girdiklerinde ben pis pis sırıtmaya devam ediyordum.

Ben de bir süre rıhtımda oturduktan sonra Ateş'i aramaya karar verdim. Ancak aradığımda telefonu açmadı, telefon uzun uzun çalarken nefesimi verdim. Demek beyefendi bensiz mışıl mışıl uyuyabiliyordu!

İkinci kez aramaya başladığımda telefonu açtı. "Efendim Aşkın?" Sesi uykudan yeni uyandığını belli edecek şekilde kalınlaşmıştı.

"Günaydın."

"Günaydın bebeğim," derken hâlâ uyuyor bile olabilirdi. Sözde uykum hafif diyordu.

"Sen bensiz rahat uyuyabiliyor musun?" Ses gelmedi, sadece mırıldandığını duydum. "Sana diyorum!"

"Aşkım, ben gel dedim sana." Aşkım mı demişti gerçekten?

"Sen bana *aşkım* mı dedin? Hem ne böyle bebeğimler aşkımlar havada uçuşuyor sabah sabah?" Yine ses gelmedi, kesin uyuklamaya devam ediyordu. "İyi uyu bensiz akşama kadar," diyerek telefonu kapattım.

Hemen ardından Pusat'ı aradım, o ilk çalışta açtı. "Aşkın, yine uyumayıp bana mı sardın, amına koyayım!"

"Bak ne de güzel tanıyorsun yengeni," dedim keyifle.

"Hasta mısın, manyak mısın? Kargalar bokunu yemeden ne diye arıyorsun!"

"Kendine gel! Sen bir korumasın, korumalar bu saate kadar yatmamalı."

"Zaten üç dört saat oluyor uyuyalı."

"Oo yeter de artar, daha ne istiyorsun? Gel de kahvaltı yapalım, hem Bahar'la da konuşursun."

"Yok ya, gelmeyeyim ben." Bahar'ın karşısına çıkmaya utanıyordu ama Bahar ona kızgın değildi. Bahar sadece afallıyordu.

"Bana bak *Shrek*, eğer gelmezsen Bahar'ı sana karşı doldururum ve ona yeni yakışıklılar gösteririm. Geçen film izlerken *Thor*'u çok beğendi. 'Aman

Allah'ım bu ne yakışıklı bir adam, görmezken ne nimetleri kaçırıyormuşum!' dedi. Demek Bahar iri adamlardan hoşlanıyor, buna kanaat getirdim, ona yeni iri adamlar göstermemi istemiyorsan hemen..."

"Sallama lan, *Thor* da kim *Shrek* dururken! Geliyorum lan." Telefonu kapattığında gülüyordum. Şu sıralar ne çok gülüyordum böyle.

Aslında olay tam olarak böyle gelişmemişti. Bahar *Thor*'a hayran hayran bakmıştı ama ben, "Çok yakışıklı adam, bir içim su, değil mi?" dediğimde burun kıvırmış ve, "Benim Pusat'ım bu adama bin basar demişti." Biz de Tarık'la karınlarımızı tutarak katıla katıla gülmüştük buna tabii.

Bir sigara daha yakmadan içeri geçtim. İlk önce ablamın yanına çıktım, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Son günlerde onunla hol bol vakit geçirmiştim.

Sinemaya, doğayla iç içe kahvaltılara, hiç gitmediği yerleri gezdirmeye, alışverişe götürmüştüm onu. Hatta Ateş'in yanına pek gitmiyordum ve bu Ateş Bey'i çıldırtıyordu ama ablamla vakit geçirmek istememi de anlıyordu. Ablamla her zaman ruhsal olarak yakındık ama fiziksel olarak da yakın olmak çok yaşayabildiğimiz bir durum değildi ve ikimize de çok iyi gelmişti.

Aylin hep onunla olmamı istiyordu, içten içe evlenmemi istemediğini de biliyordum ve ona asla kızamıyordum. Bana doymak, benimle anılar biriktirmek, vakit geçirmek istiyordu. Biliyordum çünkü bunları ben de istiyordum.

Üstüme siyah kargo bir pantolon ve siyah bir *crop* giyerek odadan çıktım. Tarık'ın odasının önünden geçerken kapı açıldı. Ferda içeriden çıkarken gözüm içeride uyuyan Tarık'a takıldı. Bu sefer ikisi de giyinik ve toplu duruyorlardı.

"Günaydın," dediğimde kapıyı kapattı.

"Günaydın." Üstünde Tarık'ın tişörtlerinden biri vardı, saçlarını tepeden dağınık bir topuz yapmıştı ve yüzü solgun duruyordu.

"Ferda, neden buradasın?" dediğimde şaşırdı.

"Ben Bahar'la..."

"Bana bahane üretme, gerçekleri konuşalım, Ferda." Nefesini verdi pes etmişçesine, kapının yanındaki duvara yasladı sırtını yorgunca.

"Bilmiyorum, inan ben de bilmiyorum, Aşkın. Onunla hiç anlaşamıyoruz, sürekli birbirimizle uğraşıyoruz ama onun yanında tüm dertlerim silinip gidiyor sanki."

"Ama Arhan'ı seviyorsun?"

"Hislerimi düşünmekten bıktım, ben de kendimi anlamıyorum."

"Tarık'ı üzmene izin vermem," dediğimde kaşları çatıldı.

"Pek üzüldüğünü düşünmüyorum, Tarık'ın ne kadar çapkın olduğunu görmüyor musun?" Tarık nasıl Ferda'nın onu yatak arkadaşı olarak gördüğünü düşünüyorsa Ferda da aynısını Tarık için düşünüyordu.

"İkiniz de birbirinizden betersiniz, sizi azıcık zekâya davet ediyorum."

"Ne yani? Tarık'ın hisleri mi var bana?"

"Tarık'ın tüm dişilere hisleri vardır ama sana farklı, gerçi sen o şansı kaybettin."

"Ne?" dedi tedirgince.

"Bugün bu kadar Güzin ablalık yeter. Hadi gel, kahvaltı hazırlayacağız." Ben yürürken o da arkamdan gelmeye başlamıştı.

"Kahvaltı mı?"

"İlk defa mı duyuyorsun, güzelim?" Ona yandan bir bakış attım.

"Ben pek beceremem, mümkün değil."

"Becereceksin, bu hayatta ben nişanlanıyorsam her şey mümkündür Ferda," dediğimde kıkırdadı.

"Abim mükemmel bir adam çünkü," diyerek abisini de savunmayı ihmal etmemişti.

Mutfağa geçtiğimizde dolabı açtım, her şey vardı. Kilerden birkaç patates çıkartıp Ferda'nın önüne koyduğumda bana uzaylı görmüş gibi bakıyordu.

"Ferda bu patates, bu da bıçak..." Tek tek gösterdim. "Böyle soymaya başlayacaksın," dediğimde kafa salladı ancak patatesleri yıkamaya yeltenmedi. "Yıka önce." İsteksizce patatesleri yıkamaya başladı.

Ben de Naz'ın daha öncede hazırladığı sigara böreklerini dolaptan çıkardım.

"Birden nereden geldi bu mutfak aşkı? Evlenince abime güzel güzel kahvaltılar hazırlamak için mi?" dedi Ferda kıkırdayarak.

"Hayır, elbette, biri hazırlayacaksa o abin olacak. Naz çok yorgundu, bir de kahvaltı hazırlayıp öyle uyuyacağım diyordu." Bir de uykusuzluktan ve işlediğim cinayetlerin beynime verdiği sancıdan kurtulmak için kendimi oyalamaya çalışıyordum. Yakalayamadığım seri katil de cabasıydı! Beni kaçırmışlardı, beynime çip yerleştirmişlerdi. Bunu kendime yediremiyordum ve yapanları öldürene kadar da rahat etmeyecektim.

Ben sigara böreklerini kızartırken Ferda'nın soyup doğradığı patateslere baktım, o kadar şekilsizlerdi ki düzgün kızaracaklarını sanmıyordum. Doğrama işini ben yapmalıydım! Yine de patatesleri kızartmaya başladım, önemli olan tadıydı zaten.

"Kahvaltılıkları servise hazırla sen," dememle isteksizce dolaba yöneldi. Kızartmalar olana kadar salata hazırladım. Bahar seviyor diye sosis kızartmaya da başladım, her gün böyle yağlı şeylerle beslenirken nasıl formda kalıyorlardı, merak konusuydu.

Tam bu sırada Bahar girdi içeri, ablamla ne kadar vakit geçirdiysem onunla da o kadar vakit geçirmiştim. Artık görüyordu ve yapmak istediği çok fazla şey vardı. Zaten kendisini eve sokabildiğimiz de yoktu, ya bizle ya da tek başına sürekli gezmeye çıkıyordu.

"Başımıza taş yağacak!" Gülerken eli ağzına giderek kıkırtılarını gizlemeye çalışıyordu. Dün ablama, saçlarını iki yandan ördürtmüştü ve hâlâ aynı örgüsü duruyordu. Üstünde de koyu mavi sabahlık takımı vardı.

"Laf sokacağına yardım et zilli." Hemen kollarını sıvadı. "Hava güzel, rıhtımda yeriz. Önce burada hazırlayın, sonra rıhtıma çıkarırız." İkisi de beni pürdikkat dinliyordu.

Ben yumurta kırarken Bahar da Ferda'ya bir şeyler söylüyordu. Benim hakkımda konuştukları belliydi, bana bakıp bakıp kıkırdıyorlardı.

Tam onlara laf edecektim ki yaklaşan bir çift ayak sesi duydum ve hemen ardından Tarık belirdi kapıda. Bizi gördüğünde kaşlarının havalanmasından şaşırdığı belli oluyordu, hemen ardından da yüzünde memnun bir ifade oluşurken kapıya yaslandı. Kızlar onu fark etmemişti, aralarında fısır fısır konuşmaya devam ediyorlardı.

"Cennete mi düştüm böyle?" dedi Tarık kalbini tutarak.

"Aa Tarık, sen nasıl bu saatte kendi hür iradenle uyandın?" Bahar şok içindeymiş gibi dalga geçiyordu.

"Yatak boş geldi biraz, düştüm birden," dedi Ferda'ya bakmadan.

"Yere mi düştün?" Bahar ciddi ciddi sormuştu. Aslında Tarık gerçekten yere düşecek kadar şapşal olduğu için Bahar bu sorusunda pek de haksız değildi.

"Yok güzelim be, lafın gelişi diyorum. Mecaz mecaz!" dedi ama Bahar dalgındı.

"Ben şunları rıhtıma götüreyim." Ferda elindeki tepsiyle alelacele mutfaktan çıkmaya çalışıyordu. Tarık'ın yanından geçerken aralarında kısa bir bakışma geçmişti. Bahar da Ferda'ya yardıma çıktığında Tarık birkaç adımda yanıma ulaştı.

"Bir seri katil, bir mafya kızı, bir de yapay kalpli bir prenses kahvaltı hazırlıyor! Herkese nasip olmayacak bir manzara."

"Çok hoşuna gitti bakıyorum da." Pişirdiğim şeylere bakarak yüzünü buruşturdu.

"Bu patatesler ne böyle?" Bir tanesini eline aldı ve uzun uzun inceledi. Burnuna götürüp kokladığında koluna vurdum. "Naz'ımın kahvaltılarına benzemiyor ama ne yapalım."

"Ferda doğradı." Durdum. "Ayrıca Tarık senin belanı sikerim. Sabahın köründe kahvaltı hazırlıyorum size, hayatımda bir ilki yaparak! Sen de gelmiş..."

"Tamam tamam, kızma." Yanağıma sulu bir öpücük bırakıp içeri kaçtı. Arkasından küfrederek elimin tersiyle yanağımdaki tükürüklerini sildim.

Kızartmaları bitirdiğimde kafamı kaldırdım, mutfağın camından dışarı bakarken gözlerim kısıldı. Mutfak tam rıhtıma bakıyordu, mutfaktan da rıhtıma açılan bir kapı vardı ve denizdeki teknelere bakarken teknelerden biri dikkatimi çekmişti.

Bu tekne, diğerlerinden daha yakın gibi durmuyordu ve hatta burun kısmı da buraya dönük değildi ama bu sanki bilerek yapılmış gibiydi çünkü tam rıhtımı görecek şekilde hizalıydı.

Daha dikkatli baktım, çıplak gözle çok ayırt edemiyordum ama avcı sezilerim beni pek yanıltmazdı. Çok geçmeden tekne yavaşça gözden uzaklaşmaya başladı.

İhtiyar'ı geldiğimden beri hiç görememiştim, benden köşe bucak kaçtığının farkındaydım. Sorularıma, sorgulamalarıma hazır değildi. Verecek yeterli cevabı yoktu ve bu da beni daha fazla şüpheye itiyordu. Ben öyle kolay kaçırılmazdım! İhtiyar yine ortalığı karıştıracak bir şeyler yapıyor ve benim de ateş hattında olmamı önemsemiyordu.

Rıhtıma çıktığımda, şüpheci bakışlarım etrafta gezinmeye devam ediyordu. Tam bu sırada iri cüssesiyle rıhtımda ağır ağır yürüyen kumamı gördüm. Ateş yanında değildi.

"Allah'ın nimetine laf etmek istemem ama bu patatesler Pusat'ın ayağı gibi!" dedi Tarık yüzünü buruşturarak.

"Sen Pusat'ın ayağını nereden biliyorsun?" dediğimde sırıttı.

"Biliyorsun, kendisiyle kucak kucağa uyumuşluğum bile var."

"Patateslerim oldukça lezzetli gözüküyor bence!" dedi Ferda ancak kendinden pek emin de durmuyordu.

Bu sırada Pusat elindeki poşetlerle yanımıza ulaşmıştı. "Günaydın, sıcacık ekmek ve simit aldım." Bu sırada yandan yandan Bahar'a bakıyordu.

Bahar ona birkaç adımda ulaştı, kollarını Pusat'ın boynuna doladı. Tabii *Shrek*, Bahar'ın bu hareketiyle havalara uçtu. Koca kollarıyla Bahar'ı sarmaladı, saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Aa dostlar yetişin! *Shrek* benim minik Şirine'mi eziyor." Tarık aralarına atılmak için hareketlenmişti. Ancak Pusat ona öyle bir bakış attı ki olduğu yere çakıldı.

Pusat, Bahar'ın hareketine fazlasıyla şaşırsa da onu iri cüssesiyle boğacak kadar sıktı, ardından da kendinden uzaklaştırıp hülyalı gözlerle seyretti.

"Bu ne kadar güzel bir karşılama oldu böyle." Pusat'ın sevinçten ağzı neredeyse kulaklarına varacaktı.

"Öyle özlemişim," dedi Bahar da çekingen şekilde, ona kaçamak bakışlar atıyordu.

"Yeter!" Tarık birden bağırdı, hemen ardından da bana dönerek koluma yapıştı. "Gözlerimin önünde birbirlerini seviyorlar! Ölüyorum anlasana!" Bir Bihter edasıyla gözlerini kırpıştırıp kolumu tutarken onu ittirdim. Ferda gülerek bizi seyrediyordu.

Pusat'sa Bahar'ın baş döndürücü etkisinden çıkabildiğinde Ferda'nın burada olduğunu fark etti.

"Ferda," dedi gözlerini kısıp Tarık'la ikisine pis pis bakarken. "Sen bu saatte burada ne arıyorsun, Ferda?" Tabii Tarık'ın son laf sokuşlarından sonra Ferda'yla aralarında geçenleri anlamıştı ama bir hesaplaşma yaşamışlar mıydı bilmiyordum. Gerçi Tarık için en büyük hesaplaşma bunların Ateş'in kulağına gitmesi olurdu.

"Ben Bahar'la vakit geçirmek için gelmiştim," dedi Ferda hemen.

"Evet evet, birlikte kız gecesi yaptık." Bahar da ona hemen destek çıktı. Tarık da bu sırada kafasını kaldırmış etrafı izliyordu, ağaçları, denizi... Burayla alakasız olan her şeyi ancak Pusat'ın hâlâ ona kötü bakışlar attığını fark ettiğinde usulca yanımızdan uzaklaşmak için bir şeyler mırıldanmaya başladı.

O kadar kısık sesle mırıldanıyordu ki bir şey söylemediğine emindim ancak söylüyormuş gibi davranıyordu. Bizim anlamsız bakışlarımızı fark ettiğinde sanki bir şey anlatıyormuş gibi karnından konuşmaya devam etti. Hepimizin kafasının karıştığını düşündükten sonraysa hemen topuklamaya başladı.

Pusat hemen onun peşinden koşacaktı ki Bahar kolunu tuttu. "Dur gitme, konuşalım," dediğinde Pusat şaşırmıştı bu sabah bilmem kaçıncı kez.

"Olur, en güzel Bahar'ım. İstediğin kadar konuşalım." Pusat'ın sözleriyle kusarmış gibi yaptığımda koca *Shrek* bana sadece gözlerini kısıp benim üzerimde asla işe yaramayacak o katil bakışlarını atmakla yetindi.

Onlar içeri geçerken arkalarından baktım. Şirine *Shrek*'i eve atıyordu!

"Bu ev çok hareketli," dedi Ferda da yorgunca masaya geçerek.

"Altı üstü kahvaltı hazırladın, Ferda." Ben de yanına oturup bir sigara yaktım.

"Aa ne alakası var canım, çok da güzel hazırladım işte," diyerek masayı işaret etti. Masadaki her şeyi ben hazırlamıştım, o sadece taşımıştı ama yüzüne vurmadım.

"Hmm, bu ev seni geceleri yoruyor o zaman." Göz kırptığımda sinirle verdi nefesini.

"Yüzüme vurup durma!" Sözleriyle omuz silktim.

Sırtım bahçe kapısına dönüktü, kısık gözlerimle rıhtımı seyretmeye başladım yine. Bu sırada evin içinden ses gelmesiyle ablamın da dışarı çıktığını anladım.

"Ben rüyada mıyım?" dedi o da şaşkınlıkla. "Bu kahvaltıyı siz mi hazırladınız?" Hayretle masaya bakıyordu.

"Yapay bir robot yaratmadık, altı üstü kahvaltı hazırladık!" dedi Ferda da ciddiyetle. Ablamın hiçbir şeyden haberi olmadığını biliyordu, zaten bir şeyleri ima etmek için de söylememişti ama yine de tavrı hoşuma gitmedi. Hem robot zaten doğal olmazdı ama onu bozmadım.

"Bir robot yaratsaydınız daha az şaşırırdım," dedi ablam gülerek.

Emin misin Aylin'im?

Ferda bana bakarken yüzündeki rahat ifade silinmişti. O da bir gün her şeyin açığa çıkacağını düşünüyordu.

Tarık da hangi deliğe saklandıysa aynı hızla geri gelmişti biz kahvaltıya başlamadan. Çok geçmeden Bahar ve Pusat da indiler, ikisinin de yüzünde güller açıyordu.

Masaya oturacakken Pusat yine onun için sandalye çekti ve belinden tutarak oturttu yerine. Bazı alışkanlıklar kolay kolay silinmezdi.

Tarık çayları doldururken benim için de kahve doldurmuştu. Arada işe yarayarak hepimizi şaşırtıyordu işte.

Pusat, kendisinden önce Bahar'ın tabağını doldururken kulağına eğilip koyduğu şeyleri sayıyordu, tıpkı Bahar'ın görme engeli varken yaptığı gibi...

Birden fark ettiğinde durdu, Bahar da farkındaydı ama onu bozmuyordu. Pusat derin bir nefes alırken şükreder gibi kafasını havaya kaldırmıştı.

Kafasını tekrar eğdiğinde, bu masada farkına varan tek kişiyle benimle göz göze geldi. Göz kırptığımda gülümsedi.

"Baybora şu sıralar çok yoğun," dedi ablam tabağını doldururken.

Nişan yaklaştığı için Ateş'in üstünden yükleri almaya çalışıyor ve çabalıyordu Baybora. Ancak bunun için biraz geç kalmıştı...

Ablama çok vakit geçiremiyorlardı çünkü ben de artık vaktimi Ateş'ten çok cinayetlere ve ablama vermiştim. Tabii bu durumdan en çok şikâyetçi olan taraf Ateş'ti.

"Mekanik işlerle uğraşıyordur ya da cehennemle," dedi Ferda kısık sesiyle. Burada olmayan robot abisine laf sokarken aslında ablamı aşağılıyordu, Aylin'imin hiçbir şeyden haberi yoktu ve anlamıyordu ama ben kimsenin ablamı saf yerine koymasına izin vermezdim.

Ablamı asıl sen saf yerine koyuyorsun.

Kahvaltıma devam ederken Pusat'la bakışlarımız kesişti, gevşekçe sırıtarak arkasına yaslandı. "Arhan tutturdu yarın gece bekârlığa veda partisi yapalım diye." Arhan ismini duymasıyla Tarık gerilmişti ama bunu belli etmemeye, kahvaltısını yapmaya devam etmeye çalıştı. Aslında hiç takmamış gibi görünmeyi başarmıştı da tabii diğer insanlar için, onu iyi tanıyan benim için değil.

"Bilmem farkında mısınız ama evlenmiyoruz! Nişanlanıyoruz," dediğimde Pusat kafasını salladı.

"Öyle de ne bileyim eğlenelim diye tutturdular, sen de gel çok istiyorsan." Tarık'a asla bakmayarak söylemişti.

"Yok kalsın," dedi Tarık alınganca.

"Niye la?" Hemen ardından da boğazını temizleyerek ciddileşti.

"Yani çok ısrar edersen düşünebilirim." Tarık hemen ikna olmamış rol kesiyordu.

"Nereye gideceksiniz?" dedi Bahar da.

"Bence bunlara hiç güvenmeyin! Bahar şimdi senin bu *Shrek* gider kendine başka Şirineler bulur oralarda," dedi Tarık hemen araya atlayarak.

"Höst lan! Pişman etme adamı." Pusat sinirle yükseldi ama Bahar kıskanmış olacak ki gözlerini kısmıştı.

"Biz de kız kıza bir şeyler yapalım o zaman," dedi Ferda hemen hevesle.

Tam gerek yok diyecektim ki ablam da aynı hevesle konuştu. "Evet, aslında güzel olur."

"Olur, yapalım," dedim sadece.

"Bizim teknelerden biriyle boğaza açılalım." Ferda planlamayı yapmaya başlamıştı bile.

"O bizim planımızdı," dedi Pusat itiraz edercesine.

"Bir tane mi tekne var sanki? Koca boğazda karşılaşıp durmayız herhâlde."

"Şu kadar zengin olsam yeter," dedi Tarık gülerek.

"Neyse bakarız," dedim konuyu kapatmak için.

"Elbisen hazır mı?" diye sordu ablam, nişan elbisemi o seçmişti.

"Hazırdır büyük ihtimalle."

"Bu ne kadar isteksiz ve ilgisiz bir gelin böyle!" Ferda burun kıvırdı.

"Benim elbisemle bile daha çok ilgilendin," dedi ablam da Ferda'ya kızarak.

"Formaliteleri gereksiz buluyorum, bu nişan olsa da olmasa da Ateş'le birlikteyim sonuçta."

"Ama artık daha ciddi, evleniyorsunuz." Ablam bana büyük bir hatırlatma yapıyormuş gibi konuşuyordu.

"Evet, farkındayım, siz de biraz sakin olabilir misiniz?" Hepsinin benden daha telaşlı olduğu bir gerçekti.

Sözlerimle daha fazla zorlamadılar, kahvaltıyı hızla yapıp kalktığımda Pusat da ayaklanmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"İşlerim var."

"Ben de geleyim seninle," dediğinde ona itiraz etmedim.

"Kahve içseydik," dedi ablam da.

"Olur, kahveden sonra gideriz." Geri yerime oturdum. Kahvaltıdan sonra benimle birlikte ritüelimde Türk kahvesi içmeye bayılıyordu.

Pusat da yerine geri oturdu. Tarık hâlâ yarınlar yokmuşçasına kahvaltı yapıyordu ve patateslere söylenen o değilmiş gibi de neredeyse tüm patatesleri kendisi yemişti.

"Ferda hadi, ne oturuyorsun burada daha?" dedi Pusat gergince.

"Aa oturuyorum, Pusat."

"Yaptın işte kahvaltını, kalk eve geç."

"Yengemin evinde oturamaz mıyım ben Pusat?" dedi Ferda da ters ters.

"Oturamazsın canım, Ateş'le konuşturma beni." Ferda ofladı derince.

"Ferda bu evin bir ferdi artık, birlikte çok keyifli vakit geçiriyoruz," dedi ablam.

"Büyük yenge doğru söylüyor," dedi Ferda hemen. Ablam Ferda'nın bu sözleriyle şaşkınlıkla yutkunurken kahve yapmak için içeri kaçtı.

"Şu kızı rahat bırakın," diyerek Pusat'a kötü kötü baktım.

"Rahat bıraktık diye bunları yaşıyoruz."

"Pardon da ne yaşıyorsunuz? Ben bugüne kadar bu kızın doğru düzgün özgürce dışarı çıktığını bile görmedim. Gittiği tek yer ya şirket ya burası, daha ne olsun istiyorsunuz? Yaşamasın mı?" Tarık'ın sözleriyle Ferda şaşkın şaşkın ona baktı. Tarık'ın onu savunması beklenmedik olmuştu bir anda onun için.

"Karşıma sen cacık, sana ne oluyor?" Pusat da asla sözlerinden etkilenmediğini belli ederek konuşmuştu.

"Kes be koca dev!" dedi ancak Pusat ayaklandığında yavaştan yanımızdan uzaklaştı. Ferda da onun peşinden kalkarken Pusat kafasını havaya kaldırmış sabır çekiyordu.

"Seni çok yoruyorlar, her şeye sen koşuyorsun," dedi Bahar düşünceli şekilde Pusat'a.

"Bu benim görevim güzelim, severek yapıyorum." Pusat sanki vatan kurtaran bir askermiş gibi böbürlenmişti.

Bahar Pusat'a doğru sokulduğunda Pusat kolunu onun omzuna attı ve Bahar'ı kendisine çekti. Koca cüssesinin yanında Bahar küçücük kalmıştı.

"Ben üniversite sınavına girmeye karar verdim." Bahar hevesle duyurdu.

"Gerçekten mi?" dedi Pusat heyecanla. Bahar özel olarak eğitim almıştı ama bir yere kadar sürdürebilmişti bunu. Hem kalbi hem de görmeyen güzel gözleri ona hep engel olmuştu ama artık hiçbir engeli yoktu.

"Evet! Öğretmen olmak istiyorum."

"Öğretmen olmak için çok çalışmalısın," dedim.

"Biliyorum, çocukları çok seviyorum. Özellikle de çok küçük olanları, anasınıfı öğretmeni olmak istiyorum. Ya da benim gibi engellerle büyüyen çocuklara yardımcı olacak bir öğretmen olabilirim." Bu isteğini ilk defa dile getiriyordu.

Bahar pek gelecek planı yapmazdı, hep sınırlı vakti olduğunu ve öleceğini düşünürdü ama artık yapabiliyordu.

"Sana da çok yakışır be Bahar'ım," dedi Pusat heyecanla.

"Ama çok eksiğim var, çok zor olacak." Bahar düşünceli şekilde mırıldandı.

"Olsun, ben hep yardım ederim sana. Çalışırız birlikte." Pusat'ın da onun kadar hevesle gözleri parlıyordu.

"Ya gerçekten mi?"

"Tabii ama bunları yaparken gezeceğiz de. Nişandan sonra seninle küçük bir Türkiye turu yapalım."

"Ama işin?"

"Ateş idare eder beni, zaten bayadır izin kullanmıyorum." Pusat'ın sözleriyle Bahar'ın ağzı kulaklarına varacaktı neredeyse.

"Dikkat et, Ayberk kapmasın yerini," dedim alttan alttan sırıtarak.

"Ayberk kimmiş? Kim benim yerimi tutabilir?" Sözlerimle Pusat hemen yükselmişti.

Çok geçmeden ablam kahveleri getirdi. Yanıma yerleşirken sade kahveyi uzattı bana da. Tarık da kahvenin kokusunu alır almaz yanıma yerleşmişti ama Ferda görünürlerde yoktu.

"Bu arada, nişan falan yapıyoruz da Ateş seni istemeye gelmedi," dedi ablam.

"Yok artık!" dedim kaşlarım havalanırken. "Hem ben mal mıyım da alıp vereceksiniz?"

"Off Aşkın, âdettendir bu, sanki o manada diyoruz," dedi ablam da.

"Gereksiz, ben nişana bile formalite diyorum, senin dediğin şeye bak."

"Evet, evlenmek de gereksiz zaten, değil mi?" dedi ablam da nefesini verirken.

"Evet, sevişmek için yasal bir belge sadece." Tarık da bana destek çıkmıştı.

"Ne kadar sığ düşünüyorsunuz," dedi ablam homurdanarak. "Aile kurmak bu, çok kutsal bir şey."

"Evet, öyle de bu gereksiz şeylere lüzum yok," dedim kesin şekilde. Ablam istiyor diye çok şey yapardım ama buna katlanabileceğimi sanmıyordum.

Kahvemi hızla içip ayaklandım daha fazla muhabbete dâhil olmadan.

Pusat da peşimden kalkarken onun arabasına doğru yürüyorduk. Bugün özel şoförlük yapabilirdi bana. Sağ koltuğa geçtiğimde o da sürücü tarafına geçmişti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kaya'nın yanına," dediğimde beni ikiletmedi.

"Durumu iyi, iyileşiyor," dedi bana yandan bir bakış atarak. "Sen neden bu kadar gerginsin? Gören de zorla nişanlanıyorsun sanacak."

"Hiçbir şeyi zorla yapmam ben."

"Büyük lokma ye, büyük laf etme," dedi bilge bir yaşlı havasında.

"Şu saldırıda Bahar'ın yanındaki adam, vurduğun..." dediğimde kaşları havalandı. "Nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?"

"Çok yaklaşamadım ama niyeti yardım etmekmiş. Siyah saçlı, uzun boylu bir herifti."

"Onu neresinden vurdun?"

"Onu da tam seçemedim, karın boşluğuna geldi sanırım çünkü önce koştu, ardından da birden kendini denize attı ve içinden çıktığını da görmedim. Büyük ihtimalle yaralı hâlde teknelerin olduğu tarafa kadar yüzdü ve gözden kayboldu."

"Teknelerle aradaki mesafe ne kadardı?"

"Yüzerek iki dakika falan sürer herhâlde." Durdu. "Neden ki?"

"Bu sana birini hatırlattı mı?" Bir süre düşündü, ardından da gözleri parladı.

"Sen, sen de aynısını yapmıştın. Kim ki bu herif?"

"Bilmiyorum Pusat, aklımdaki tahminler o kadar uçuk ki birleştirdiğimde imkânsız şeyler çıkıyor ortaya ama sanırım imkânsız değiller."

"Bir halt anladıysam Arap olayım, amma koyayım."

"Yakında hepimiz olacağız," dedim kısık sesle dışarıyı seyrederken.

"Aşkın bak, bu nişanı istemiyorsan siktir et, yüzünden düşen bin parça! Kimsenin iyiliği için nişanlamak zorunda değilsin."

"Kıskandığını bu kadar belli etme," dediğimde güldü.

"Çok ciddiyim, Ateş de durgunluğunun farkında ve üzülüyor."

"Onu istemediğimi mi düşünüyor?" Alt dudağını sarkıttı bilmem dercesine. "Onu seviyorum, Pusat." Bunu ilk defa onun dışında birine itiraf etmiş oldum. Pusat da bu itirafla şaşırırken bir yola bir de bana baktı. "Onun da beni sevdiğini hissediyorum." Biliyorum değil, hissediyorum demiştim ve hissetmek bilmekten daha derindi. "Eğer evlenirsem sanırım bu Ateş'ten başka biriyle olamaz."

"Eğer mi?"

"Kim öle kim kala."

"İçimi kararttın amına koyayım," dedi.

"Benim kim olduğumu biliyorsun, her an ölmem çok olası değil mi?"

"Allah korusun," dedi gergince.

"Gerçek bu."

Pusat arabayı kenara çekti ve tüm dikkatini bana verdi. "Sen nişanlamakan ya da evlenmekten çekinmiyorsun, korkmuyorsun. Sen bir gün yakalanmaktan, ölmekten korkuyorsun ama bu da kendin için değil. Ateş'leyken bunları yaşarsan diye çekiniyorsun çünkü onun istediği tek şeyin seninle bir aile kurmak olduğunu biliyorsun. Bitmişsiniz siz."

Cevap vermediğimde önüne döndü, arabayı tekrar çalıştırmadı. "Vay amına koyayım, nereden nereye geldik."

"Ben sana bir koyacağım şimdi!"

"Hayat çok tuhaf."

"Sürmeye devam et." Ona katil bakışlarımı attım. Pusat arabayı geri çalıştırırken sessizdi.

"Bahar nasıl birden değişti? Ne dedi sana?" Sırıtmaya başladı.

"Çok özlemiş benim gözlerimi," dedi böbürlenerek. "Anlıyormuş beni, sadece bir an korkmuş ve ne yapacağını bilememiş. İşimi bilmiyor tam ama yine de hiç sevmiyor."

"Alışacak."

"O an zorunda kaldığımı, onu korumak için yaptığımı düşünmüş. Öyle de oldu ama benim sırf keyif için birilerini öldürdüğümden haberi yok."

"Hak etmeyen kimseyi öldürdüğünü düşünmüyorum," dedim kesin şekilde. Bir katili anca bir katil bu kadar iyi anlardı.

"Orasını biz bilemeyiz ki... Neticede Allah'ın verdiği canı alıyoruz."

"İmam olsaydın sen keşke, katil değil," dedim onunla dalga geçerek.

"Keşke amına koyayım, en azından diğer tarafta *Ateş*'ten kurtulurduk." Kelime oyunu beni güldürürken hastanenin önünde durmuştuk.

Ben arabadan inerken o da inmek için hazırlanıyordu ki durdurdum. "Sen burada bekle." Üfledi ama sözümü de dinledi.

Hastaneye girip kaldığı odayı öğrenerek dördüncü kata çıkmak için asansöre yöneldim. Bu hastaneye ilk gelişim değildi. Bahar'ı sık sık getirdiğim hastanelerden biriydi.

Kaya'nın odasına kapıyı çalmadan girdim, Kaya ayakta ve yarı çıplaktı. Gömleğinin tek kolunu geçirmiş, tek başına giyinmeye çalışıyordu. Küçük ama lüks odada tek başınaydı.

"Refakatçin yok mu senin?" Beni gördüğüne şaşırmamıştı.

"Bileğim burkulsa bile annem refakatçi olurdu bana Aşkın," dedi gözlerini kısarak.

Ona ulaşarak giyinmeye çalıştığı gömleği tamamen çıkarıp geri yatağına oturttum.

"Nereye gidiyorsun bu hâlde?" Cevap vermedi. Vücudu zayıflamış, göz altları çökmüştü, pek iyi göründüğü söylenemezdi. Boş boş yüzüme bakmaya devam etti. "Sorun ne?" dedim sakin kalmaya çalışarak.

"Neden umurundaymışım gibi davranıyorsun, Aşkın? Müstakbel kocanın haberi var mı burada olduğundan?"

"Umurumda olmasan burada olmazdın, eski bir dostumsun ve benim yüzümden zarar gördün. Ayrıca ben kimseden izin almam bir yerlere gitmek için."

"Doğru, senin yüzünden zarar gördüm. Senin yüzünden annemi kaybettim ben!" Tam konuşacaktım ki bağırdı. "Kim olduğunu biliyorum, Aşkın!"

"Kimim?"

"Oynama, artık bana oynama. Kabullenmesi zor oldu ama artık her şey anlam kazanmaya başladı. Hiçbir zaman büyük tehlike Ateş değildi, sendin! O herkesin deli gibi korktuğu, peşinde koştuğu canavar sensin."

"Sözlerine dikkat et!" dedim kısılan gözlerim ve sert sesimle.

"Ne zamandır yapıyorsun bu işi? Benimle birlikteyken de cinayet işlemeye gidiyor muydun? Zaten o kadar soğuk ve hissizdin ki normal bir insan olmadığını anlamam gerekiyordu!"

"Sözlerin canımı yakabilirdi, tabii bir canavar olmasaydım," dedim başımı dik tutarak.

"Nasıl? Nasıl bulaştın?" Gözlerime hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu ama ben hiçbir zaman onun hayali olmak için uğraşmamıştım.

"Ateş biliyor, bu yüzden en başından beri onunlasın. Taşlar oturmaya başladı, seni sevmiyor, seni kullanıyor. Sen de aynı şekilde. Ne güzel oynamışsınız, bir mafya babasının ve senin gibi ruhsuz bir kadının âşık olduğuna inanmıştım neredeyse."

"Belki de gerçek olan tek şey buydu," dediğimde biraz daha şaşırmıştı.

"Demek sevebiliyorsun, beni neden hiç sevmedin?"

"Kaya duygusallığı siktir et, hiç o moda giremem şu an. Sen nasıl ayıktın, onu anlat bana?"

"Defalarca tehdit edildim, yeri geldi saldırıya uğradım ama bunların hiçbiri Ateş'le alakalı değildi. Tüm problem sendin."

"Ben mi Türkçe konuşmuyorum? Bunların Ateş'le alakalı olmadığını sana ne düşündürttü?"

"Son uğradığım saldırıda bir adam vardı. Maskeliydi, sadece seni sordu. Seni ne kadar iyi tanıdığımı sordu."

"Ne güzel düşmanımla dedikodumu da yapmışsın. Neye benziyordu? İri miydi?"

"Bilmiyorum, üstünde kalın şeyler vardı."

"Nasıl kaçtın?"

"Dövüştüm onunla." Eğer bu seri katilse büyük ihtimalle kaçmasına izin vermişti.

"Peki." Tam odadan çıkmak için arkamı dönmüştüm ki tekrar konuştu.

"V."

"Seni öldürürüm Kaya, bunu gerçekten yaparım." Omzumun üstünden ona baktım.

"Ona ne şüphe," dedi alaylı ifadesiyle. "Sadece merak ediyorum, neden? Neden böyle bir şeye dönüştün?" Benden korkuyordu, biraz da iğreniyordu. Bir zamanlar yatağını paylaştığı kadının, adamların bağırsaklarını deşen bir kiralık katil olduğunu öğrenmek elbette onu dehşete düşürmüş olmalıydı.

"Birinin adaleti sağlaması gerekiyordu," dedim eğlenen bir ifadeyle.

"Bunun için hayatını mahvettin."

"Çok da takma, Kaya, mahvedilecek bir hayatım hiç olmadı." Onu orada bırakarak dışarı çıktım.

Aşağı geri indiğime Pusat arabadan çıkmış, kalçasını lüks arabasının kapısına yaslamış, telefonuyla oynuyordu.

"Ağaç oldum," dedi beni fark ettiğinde.

"Abartma." Sağ koltuğa geçtiğimde o da şoförlüğünü bilerek hemen sürücü koltuğuna geçti.

"Nereye gidiyoruz?" dedi görevini bilir şekilde.

"Eve döneceğim."

"Bizim eve, değil mi?"

"Yok rıhtıma." Kafamı hafifçe iki yana salladım.

"Ateş artık çıldıracak."

"İşlerim var."

"Nişanına bir gün kaldı! Cinayet mi işleyeceksin, amına koyayım?"

"Seri katile paydos yok, bam bam!" Son kelimelerimde sağ elimin işaret parmağını ve başparmağını kaldırarak silah görüntüsü vermiş, sol elimle de silahımı tutar gibi alttan destek oluşturmuş ve Pusat'ı vurmuştum.

Pusat da vurulmuş gibi göğsünü tuttu acıyla. Keyfim biraz da olsa yerine gelince Pusat'ın açtığı son ses "Gangsta's Paradise" şarkısına eşlik etmeye başladım.

Eve dönene kadar da bağıra bağıra şarkı söylemeye devam ettik. "Bu gece beni de alsana cinayete giderken." Pusat'ın teklifiyle güldüm.

"Yalnız olduğum için zirvedeyim, *Shrek*."

"Hay senin egona..."

"Ben de seni seviyorum." Yanağından makas alarak arabadan indiğimde arkamdan söyleniyordu.

Rıhtım tarafına hiç geçmedim, gidip bu geceki cinayetime hazırlansam iyi olacaktı.

Ateş, dün eve gitmedim diye küsmüştü bana, Alanguva nazları da bir türlü bitmiyordu. Gece yine işkence dolu bir cinayet işlemiş ve iki saat uykuyla kahvaltı hazırlamıştım.

Bugün bekârlığa veda partisi yapılacağı için de evde inanılmaz bir hazırlık vardı. Üstümdeki siyah alt üst takımı siyah ceketimle tamamladım.

Sadece göğüslerimi kapatan siyah *crop*'u tutan tek şey boynumdaki parıltılı zinciriydi. Etek de bileğime kadar uzanıyordu ve uzun boyumu daha dikkat çekici bir hâle getiriyordu. Herkes koşuşturma içindeyken ben rıhtıma oturmuş, şampanyamı yudumlayarak onları seyrediyordum. Sandalyelere değil de rıhtımdaki tahtaların üstüne oturmuş bacaklarımı da aşağı doğru sarkıtmıştım.

Kızların hepsi birbirinden güzel olmuştu, Deniz ve Tarık da erkeklerin bekârlığa veda partisi için hazırlanmıştı.

Arkamda bir hareketlilik hissettim, rüzgârın burnuma kadar getirdiği baş döndürücü kokuyla arkama bakmaya gerek duymadım. Bana doğru eğilip boynuma ateşli bir öpücük bıraktığında gözlerimi yummuştum.

"Benim seksi katilim iyi bir cezayı hak etti." Sözleri beni gülümsetti.

"Ceza kısmı beni heyecanlandırdı," diyerek parlayan gözlerimle ona baktım. Üstüne beyaz bir gömlek, siyah bir kumaş pantolon giyinmişti, her zamanki klasik ve şık havasındaydı.

"Nefes kesici görünüyorsun," dedi beni uzun uzun süzerken. Yanıma yerleşti, o da bacaklarını aşağı doğru sarkıttı, evdeki telaşı seyrederken kenarda duran şişemi kendisine çekti. Boşalan bardağıma uzandı ve yeniledi.

"Sorun ne?" dedi büyük bir ilgiyle.

Pusat da vurulmuş gibi göğsünü tuttu acıyla. Keyfim biraz da olsa yerine gelince Pusat'ın açtığı son ses "Gangsta's Paradise" şarkısına eşlik etmeye başladım.

Eve dönene kadar da bağıra bağıra şarkı söylemeye devam ettik. "Bu gece beni de alsana cinayete giderken." Pusat'ın teklifiyle güldüm.

"Yalnız olduğum için zirvedeyim, *Shrek*."

"Hay senin egona..."

"Ben de seni seviyorum." Yanağından makas alarak arabadan indiğimde arkamdan söyleniyordu.

Rıhtım tarafına hiç geçmedim, gidip bu geceki cinayetime hazırlansam iyi olacaktı.

Ateş, dün eve gitmedim diye küsmüştü bana, Alanguva nazları da bir türlü bitmiyordu. Gece yine işkence dolu bir cinayet işlemiş ve iki saat uykuyla kahvaltı hazırlamıştım.

Bugün bekârlığa veda partisi yapılacağı için de evde inanılmaz bir hazırlık vardı. Üstümdeki siyah alt üst takımı siyah ceketimle tamamladım.

Sadece göğüslerimi kapatan siyah *crop*'u tutan tek şey boynumdaki parıltılı zinciriydi. Etek de bileğime kadar uzanıyordu ve uzun boyumu daha dikkat çekici bir hâle getiriyordu. Herkes koşuşturma içindeyken ben rıhtıma oturmuş, şampanyamı yudumlayarak onları seyrediyordum. Sandalyelere değil de rıhtımdaki tahtaların üstüne oturmuş bacaklarımı da aşağı doğru sarkıtmıştım.

Kızların hepsi birbirinden güzel olmuştu, Deniz ve Tarık da erkeklerin bekârlığa veda partisi için hazırlanmıştı.

Arkamda bir hareketlilik hissettim, rüzgârın burnuma kadar getirdiği baş döndürücü kokuyla arkama bakmaya gerek duymadım. Bana doğru eğilip boynuma ateşli bir öpücük bıraktığında gözlerimi yummuştum.

"Benim seksi katilim iyi bir cezayı hak etti." Sözleri beni gülümsetti.

"Ceza kısmı beni heyecanlandırdı," diyerek parlayan gözlerimle ona baktım. Üstüne beyaz bir gömlek, siyah bir kumaş pantolon giyinmişti, her zamanki klasik ve şık havasındaydı.

"Nefes kesici görünüyorsun," dedi beni uzun uzun süzerken. Yanıma yerleşti, o da bacaklarını aşağı doğru sarkıttı, evdeki telaşı seyrederken kenarda duran şişemi kendisine çekti. Boşalan bardağıma uzandı ve yeniledi.

"Sorun ne?" dedi büyük bir ilgiyle.

"Bu saçma partiyi istemiyorum."

"Yapmayız o zaman, güzelim."

"Ablam çok hevesli," dediğimde bakışları biraz daha yumuşadı.

"Evet, hepsi çok hevesli, bırakalım da onlar eğlensinler."

"Biz?"

"Biz burada kalalım," dedi ciddi şekilde. "Canının istemediği hiçbir şeyi yapmayız, Aşkın. Günlerdir yanıma gelmiyorsun, vahşi cinayetler işliyorsun. Eğer bu nişan sana yük oluyorsa gerçekleşmek zorunda değil. Hatta parmağındaki o yüzüğü çıkarman da sorun değil. Tek istediğim senin mutlu olman."

"Yanına gelmiyorum çünkü ablamla vakit geçirmek istedim. Ona hep çıkacağında onunla olacağımın sözünü verdim ve şimdi nişanlanarak onu yarı yolda bırakmış gibiyim. Cinayetlere gelirsek buna ihtiyacım vardı." Anladığını belirtircesine kafasını salladı ama bir süre yorum yapmadı. "Üzüldün mü sen?" dedim çenesini okşayarak.

Güldü. "Müstakbel karımın nişan öncesi bu kadar gergin olması bana bir şeyleri düşündürttü tabii. Yine de bil Aşkın, sen istemezsen hemen şimdi iptal ederim her şeyi." Sözlerinde hiç olmadığı kadar samimiydi.

"Nişan elbisem için bir düzine kişi sabah akşam karınca gibi çalışırken mi?" dedim gülerek.

"Sana anca öyle bir elbise yakışırdı zaten." Bir elini yanağıma atıp yavaşça okşuyordu.

Bu sırada açık mavi, mini elbisesinin içinde ablam yaklaştı yanımıza. "Ateş, hoş geldin! Çıkmıyor muyuz?" Saçlarını dalga dalga yapmıştı, saçlarının ön kısımlarını arkadan toplamıştı ve yaşından çok daha küçük duruyordu.

"Biz sonra katılacağız size." Ateş bana bakıp göz kırptı.

"Peki geç kalmayın ama," dedi hevesle.

"Sizin için araç hazırlattım, kapıda bekliyorlar." Ateş hemen ardından da ekledi. "Abim seni özel olarak bekliyor." Ablamın yüzünde güller açarken yanakları da allaşmıştı.

"Görüşürüz," diyerek yanımızdan ayrıldı. Evdekiler de çıkarken ikimiz koca rıhtımda yalnız kalmıştık.

"İhtiyar nişana gelecek mi?" dedi Ateş denizi seyrederken.

"Bilmiyorum." Ona uzun zamandır ulaşamıyordum, başına bir şey gelmiş olabilirdi. Nişana da gelmezse hiç yapmadığım bir şey yaparak derin bir ara-

ma başlatacaktım onun için. Ortadan kaybolmalarına alışıktık ama bu kadar soru işareti doğmuşken ortadan kaybolması düşündürücüydü.

Hava ılıktı ama rüzgâr denizi dalgalandırıyor, tepemizde uçuşan martılar sessizliği bozuyordu. Ateş'in eli elime gitti ama sessizliğini korumaya devam etti.

"Kendini bu kadar özletmeye ne hakkın var?" Sarı gözleri denizi seyretmeye devam ediyordu.

"Gelebilirdin," dediğimde kaşları çatıldı.

"Seni boğmak istemedim, alana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Sen hiç özlememiş görünüyorsun." Alıngan sözleri beni güldürdü.

"Altı üstü iki gün Ateş, abartmıyor musun, güzelim?" diyerek ona doğru yaklaştım. Elini omzuma doğru atıp kendisine çekti.

"Sensiz bir saate bile tahammülüm yokken sözlerin küfür gibi geliyor." Başımı göğsüne yasladım, bakışlarım çenesindeydi. Tıraş olmuştu ve takım elbisesiyle enfes bir görüntü oluşturuyordu.

"Beni o kadar çok mu seviyorsun?" Hemen şımarmıştım.

"Aşkın," derken I harfini uzatmıştı. Güldüğümde yine sessizleştik. Bakışlarımı denize dikerken dalgalar biraz daha yükselmişti. Bu havada zaten tekne biraz sıkıntı yaratır gibiydi. "Kaya'nın yanına gitmişsin dün?"

"Evet, gittim," dedim omuz silkerek.

"Bir sorun mu vardı?"

"Evet, nereden anladın?"

"Anlarım ben," diyerek böbürlendi.

"Kimliğimi öğrenmiş." Kafamı kaldırıp ifadesine bakmamıştım.

"Nasıl öğrenmiş?"

"Artık bilmeyen çok kişi kalmadı zaten. Her şeyi geçtim, bizi bitirmek isteyen düşmanlarımız biliyor bunu. V'nin çok zamanı kalmadı," dediğimde buz kestiğini hissettim.

"Aşkın," dedi tek nefeste o güzel sesiyle. "Bana bak." Göğsünden ayrılıp ona baktım. Rüzgâr saçlarını ve gömleğini dalgalandırıyordu. Sarı gözleri kısılmıştı ve ona bakmak gittikçe daha da nefes kesici oluyordu. "Şu saniye, kimliğini bilen herkesi öldürürüm." Bunu büyük bir istekle söylüyordu.

"Herkesi mi?"

"Herkesi," dedi ciddiyetle.

"Hayır, ben başımın çaresine bakarım."

"Ben sadece Aşkın'la evlenmiyorum, ben seninle evleniyorum. Tamamıyla seninle." Gözlerime öyle bir bakışı vardı ki bir seri katil olmasaydım belki de dizlerim titrerdi.

Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım, omzumdaki eli saçlarıma çıktı ve yavaş yavaş okşadı.

Dudaklarımız ayrıldığında bir eliyle yavaşça yüzüme gelen kâkülümü kulağımın arkasına itti.

"Ben yok bundan sonra, biz varız." Eğilip bir öpücük daha bıraktı, bu sefer yanağıma sert ve uzunca. "Evimize gidelim mi?" dediğinde başımı olumluca salladım.

Kalkarken elimi tutmuştu, onunla birlikte kalktım. Ceketim hâlâ omuzlarımda duruyordu, rıhtım boyunca yürürken sessizdik.

"Bu rüzgârda sanırım biz iptal etmeden iptal olacak partileri." Güldü.

"Yok, kaptan haber vermişti, rüzgâr çok sürmeyecek." Arabasına doğru yürüdük. Ayberk arabanın önünde bekliyordu.

"Sen neden gitmedin daha?" dedi Ateş.

"Sizi yalnız bırakmak istemedim. Yakın koruma bırakmamışsınız etrafta." Yakın koruma olmasa da etrafta Ateş'in korumaları vardı.

"Gidebilirsin, eve geçeceğiz zaten."

"Ama parti?" dedi Ayberk, sesinde biraz da hayal kırıklığı vardı.

"Bizsiz eğlenin, sen de bindikten sonra kalksın kaptan. İyi eğlenceler size," dedi Ateş göz kırparak.

"Pusat'a söyle, istediği kadar kıskanabilir."

"Tamam Aşkın Ha..." Durdu ve düzeltti. "Yenge."

Ateş kafasını iki yana salladı *sen iflah olmazsın* der gibi, bense sadece sevimlice gülümsedim. Elimden çekerek arabaya bindirdiğinde üstümdeki ceketi çıkardım, sürücü koltuğuna yerleştiğinde bakışları üstümde gezindi uzunca.

Hiçbir şey söylemeden önüne döndü ve arabayı çalıştırdı. "Çıplaklığın bir varlığa bu kadar yakışması hiç mantıklı değil."

"Sen gittikçe daha da mı romantik oluyorsun yoksa bana mı öyle geliyor?" dediğimde gülmüştü.

"Bensiz uyuyabildin mi?" dedi hızla konuyu değiştirerek.

"Sen uyuyabilmişsin anlaşılan, ne zaman arasam mışıl mışıl uyuyordun."

"Senin kadar uyku problemi yaşamıyorum," dedi suçlu bir çocuk gibi.

"Gerçi hak ettin sen, iyi oldu." Ona dil çıkardım ben de.

"Şuraya bak, böyle sevimli seri katil mi olur?" Çenemi tutup sıktı.

"Bugün katil olduğumu çok hatırlatıyorsun, günahkâr bir canavarım ben, sevimli değil," dediğimde gerilmişti.

"Senin ellerinde ölen adamlar var ya Aşkın, asıl canavar onlar ve senin gibi mükemmel bir varlığın ellerinde ölmeyi hak etmiyorlar."

"Fazla romantiklikten ölebilirim."

"O zaman hazır ol derim, yarın nişanlanacağın adam olarak oldukça aşk doluyum bu gece."

"Yatakta gösterebilirsin bu aşkını!" dedim hevesle.

"İstediğin her yerde." Bana yandan bir bakış atıp göz kırptı.

Alanguva malikânesine geldiğimizde direkt tekneyle ada kısmına geçtik. Evimize girer girmez vücudumda tuhaf bir rahatlama hissetmiştim, buraya ve ona bu kadar çok alışmam korkunçtu.

Ateş salona yerleşirken ben de bize bir şişe şarap ve iki kadeh alarak yanına oturdum. "Tekne kalkmış, aramaya başlarlar birazdan." Ona uzattığım kadehi aldı.

"Film gecesi yapalım mı?" dediğinde kafamı olumluca salladım.

"Bu gece eğlenceli bir şeyler izleyelim." İtiraz etmedim. O film arayışına girerken ben de üst kata çıkıp üstümü değiştirdim. Siyah ipek gecelik takımımı giyinip makyajımı temizledim. Onunla film gecesi yapmak, bekârlığa veda partisinden çok daha iyi geliyordu kulağa.

Aşağı indiğimde Ateş filmi açmış, hatta meyve, çerez ve cips bile getirmişti.

"Hangi filmi açtın?"

"*Bedazzled*, bayağı eski ama iyi bir film."

"*GodFather*?" dedim hemen.

"Yok güzelim, hayatımızda mafyatik olaylar biraz azaldığında düşünelim bunu. Olur mu?" O da üstünü değiştirmek için yukarı çıkarken ben arkasından mırıldanıyordum.

"İyi madem prensesimiz komedi filmi istemişse onu izleyelim."

"Aşkın!" diye bağırdı ama bu beni sadece eğlendirdi.

Ateş geri gelene kadar bir kadeh bitirmiş, bir dal da sigara içmiştim. Altına siyah bir eşofman ve üstüne de beyaz bir tişört giyinmişti. Yanıma yerleşip filmi başlattığında ikimiz de pürdikkat filmi izledik.

Tabii bu süreçte defalarca aranmış, gitmediğimiz için bir ton lafa maruz kalmıştık ama bu da film keyfimizi bozmamıştı.

"Filmdeki şeytanın bana ne kadar benzediğinin farkında mısın?" dediğimde gülmüştü. Filmde şeytan seksi bir kadın kılığındaydı ve saç renginden kâkülüne, hatta keskin yüz hatlarına kadar fazlasıyla benziyorduk.

"Cidden benziyor," dedi beni onaylayarak. Hemen ardından da ekledi. "Ben adamın yerinde olsam kızı kendime âşık etmekten vazgeçip direkt şeytana âşık olmuştum." Bunu söylerken muzip bir gülümsemeyle çapkın çapkın bana bakmayı da ihmal etmemişti.

"Sevdiği kadın nahif, güzel ve masum. Şeytansa düzenbaz, sahtekâr, yalancı ve gerçek yüzünü saklayan bir üçkâğıtçı," dedim hızlı hızlı konuşarak.

Film bir adamın sevdiği kadını elde etmek için şeytanla anlaşma yapmasını anlatıyordu. Ancak şeytan adama yedi dilek hakkı vermişti ve şeytan fazla düzenbazlık yaptığı için her dilekte büyük sorunlar yaşayıp asla mutlu olamıyordu.

Film bittiğinde Baybora, Ateş'i ararken ben de büyük televizyonun ekranını kapattım. Ateş bir süre abisini dinledi, yüz ifadelerinden eğlenceli bir konu konuşmadıkları ortadaydı.

"Tamam abi, bunları sonra konuşuruz. Mümkünse nişanımdan sonra!" Telefonu kapattığında nefesini verdi.

"Sorun ne?"

"Cebonayan, şirket, düşmanlar..."

"Bence abin kıskanıyor, ne de olsa evlilik sırasını çaldın," dedim ve hemen ekledim. "Gerçi o Rusya'ya giderek sırayı sana devretmiş oldu sanırım."

"Abimle dalga geçme!" dedi ama onu pek takmadım. "Filmi sevdin mi?"

"İdare ederdi."

"Neden?" derken kaşları çatılmıştı, o fazla eğlenmişti izlerken. "Her şeyde mantık ararsan zevk alamazsın." Omuz silktim. "Bu kadar rasyonel olmamalısın."

"Elimde değil, o yüzden komedi korku filmlerini pek sevmem."

"*Shrek*'i seviyorsun ama!"

"*Shrek* ayrı, animasyonları farklı kategoriye koyuyorum. Onlarda gerçek insanlar olmadığı için ciddiye almadan izleyebiliyorum ama kategori ne olursa olsun mantık çerçevesi içinde gitmezse pek keyif alamıyorum."

Ateş bu görüşümü tamamen yok etmeye yönelik konuşmaya devam etti, kaç saat onunla koltukta oturup sohbet ettik bakmamıştım. Konu konuyu açmış ve biz beyin fırtınalarından beyin fırtınalarına koşarak gecenin geç saatine kadar sohbet etmiştik.

Onunla en çok da bu güzeldi, saatlerce sohbet etmek.

En sonunda uykumuz geldiğinde beni kucaklayıp odamıza çıkarmıştı ve sadece saatler sonra gerçekleşecek nişanımıza dinç katılmak için birbirimize sarılarak uyumuştuk.

Bu sefer Ateş'ten önce uyanmıştım ama yataktan çıkamamıştım. Ateş Bey şov yapmayı sevdiği için çoğu zaman olduğu gibi yine çıplak uyumuştu. Ben de onun çıplak göğsüne kafamı yaslamış uyanmaya çalışıyordum.

İşaret parmağım çıplak ve kaslı göğsünde hafif hafif daireler çizerken Ateş'in düzenli nefes alış verişleri değişmiyordu. Göğsündeki yarayı okşuyordum, bıçak yarasını...

Böyle bir yaralanmadan kurtulması büyük bir şanstı ama sanki anımsıyor gibiydim. Kalbine bıçağı saplamaya çalışırken kendi beynimle savaşmıştım ve engelleyemesem de bıçağı biraz da olsa kalbinden uzaklaştırabilmiştim.

Ateş mırıldanarak uyandığında onun gerçekten bir mafya babası olduğuna inanmak çok zordu, daha çok bir kedi yavrusuna benziyordu. Kımıldanırken uyanmaya başlamıştı.

"Günaydın." Gözlerini tam açamıyordu.

"Günaydın," dedim ve yaralı tenine bir öpücük bırakıp çıktım yataktan.

"Nereye gidiyorsun?" Hoşnutsuz bir şekilde söylenmeye başladı. "Senin şu an sabah sabah libidonun tavan yapmış olması gerekiyordu. Sen kimsin? Sevgilime ne yaptın?"

"İşlerim var."

"Umarım bu işlerin nişanımıza hazırlanmaktır."

"Yetişirsem onu da halledeceğim," derken dalga geçiyordum.

"Bak tekrar söylüyorum, istemezsen bu gece nişan yapmayız."

"Ateş, acaba kendin istemediğin için beni mi vazgeçirmeye çalışıyorsun?" dedim tekrar ona eğilerek. Bir elimi yatağa koymuş, yüzümü de yüzüne eğmiştim. Tek laf etmezken hayran hayran yüzümü seyrediyordu.

"Sabah sabah bu kadar çekici olamazsın."

"Sabah sabah bu kadar romantik olamazsın," dedim ben de burun kıvırarak. Anlaşılan bu sabah libidosu bayağı yüksekti ama şansına küsecekti, beni yatakta bıraktığı sabahlara sayabilirdi.

Biraz daha eğildim, dudaklarımı çenesine sürterek küçük bir öpücük bıraktım. Hemen ardından da uzaklaşarak banyoya geçtim. Kısa bir duş alıp

kısa bornozum ve ıslak saçlarımla odaya döndüğümde Ateş hâlâ yatakta yatıyordu. Telefonu elindeydi ve her neyle uğraşıyorsa çok ciddi görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" Kafasını iki yana salladı.

"Her zamanki işler," dedi sıkıntıyla. Ardından kafasını kaldırıp beni uzun uzun süzdü. "Benim çıkmam gerek." Banyoya bile girmeden giyinme odasına geçti.

Anlaşılan ben nasıl işlerim hakkında çok bilgi vermek istemiyorsam, o da istemiyordu. Hazırlanması beş dakika sürmezken dudaklarıma bir öpücük bırakmayı da ihmal etmemişti.

"Eğer beni nikâh masasında bırakırsan oturup ağlamam, seni öldürürüm," dediğimde güldü.

"Nikâh masasına mı oturuyoruz?"

"Oturmayalım, kıralım." Göz kırpıp giyinme odasına geçtiğimde onu ne kadar çıldırttığımı biliyordum ama artık işi ne kadar acilse hiç peşimden gelmeye yeltenmedi. Odadan çıktığını ayakkabısının zeminde çıkardığı seslerden, hemen ardından da gelen kapı sesinden anlamıştım.

Bizimkilerin büyük ihtimalle hepsi geceden kalmaydı, nişana kadar ayılsalar iyi olacaktı.

Koyu kahve, belden dar bileğe doğru bollaşan İspanyol paça bir pantolon ve üstüme de pantolonla aynı tonda *crop* giyip spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Aşağı indiğimde evde tek olacağımı düşünmüştüm ama Baybora da evdeydi, ellerini kumaş pantolonunun cebine sokmuş, salondaki büyük camın önünde durmuş dışarıyı seyrediyordu.

Sesimi duydu ama kafasını çevirip bakma zahmetine girişmedi. "Evimde bu saatte ne yapıyorsun, Baybora?" dediğimde gülerek bana döndü.

"Evin?"

"Evim," dedim onu gıcık etmek isteyerek.

"Söylesene bana Aşkın, bunu neden yapıyorsun?" Cebindeki ellerini çıkarmış ve bana dönmüştü.

"Ne yapıyorum?"

"Ateş'i kullanıyorsun, onu sevmiyorsun."

"Öyle mi?" dedim havalanan kaşlarımla.

"Beni kandıramazsın." O da bana doğru birkaç adım atmıştı.

"Neden? Yalan dedektörü özelliğine sahip olan bir robot musun yoksa?"

"Aşkın, amacın sadece Cebonayan," derken kendinden çok emindi. "Ve kardeşime zarar vereceksin."

"Bana bak, Baybora." Ona doğru bir adım daha attığımda aramızdaki mesafe bir hayli azalmıştı. "Sırrın ne, Ateş seni nasıl diriltti ya da anlattığınız masalların ne kadarı gerçek bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Her ne olursan ol, bir işe yaramadığın bir gerçek. Dirildiğinde belki bir hayrın olur da Ateş'in omzundaki yükü alırsın dedim ama sen etkisiz elemansın. Şimdi neden senin değil de onun lider olduğunu daha iyi anlıyorum aslında. Bir kere değil, on kere de dirilsen senin kumaşın kalitesiz! Her şeye rağmen ablamla yakınlık kurmana izin veriyorum, bunun tek sebebi de ablamın mutluluğu. Tıpkı senin beni sevmeyip Ateş'le birlikte olmama göz yumman gibi bu da."

Her kelimemle biraz daha öfkelenirken bakışları kısılmıştı. "İnsanları adalet için öldürdüğünü söyleyen bir caniden bunları duymak gülünç." Bir adım daha attığında klasik ayakkabısının ucu spor ayakkabımın ucuna çarpmıştı.

"Bir robotun yargı dağıtmaya çalışması kadar değil."

"Bana bak Aşkın, bu nişan gerçekleşin ya da gerçekleşmesin bunun bir önemi yok ama onunla evlenmeyeceksin," dediğinde anladım. Eğer Ateş'le evlenirsem bir Alanguva olarak Cebonayan koltuğunda söz hakkım olacaktı ve herkesi rahatsız eden şey buydu. Benim gibi tehlikeli bir kadına böylesine bir gücün geçmesini istemiyorlardı. Gel gelelim ki bu Ateş'in hiçbir zaman umurunda olmamıştı.

Başlarda *evleniriz* dediğimde bu yüzden dalga geçip beni geçiştiriyordu. O zamanlar onun gözünde koltuğunu alabilecek düzenbaz bir kadındım. Ancak artık o benimle evlenmek istiyordu çünkü koltuk da düzenbazlığım da bana olan aşkının çok gerisindeydi. İşte evlilik konusu açıldığında herkesi bu kadar rahatsız eden de buydu. Baybora'yı, Pusat'ı, Ferda'yı...

Baybora konuşmadı, bir şeyleri çözdüğümü elbette anlamıştı. Alt dudağını ıslatarak bana yukarıdan bakmaya devam etti.

"Ateş şu an nereye gidiyor, biliyor musun?" Bilmiyordum. "Bu gece nişanınıza düzenlenecek saldırıyı önlemeye gidiyor, olası her kötü ihtimali yok etmeye çalışıyor. Ona değer veriyormuş gibi davranıyorsun da... Eğer bu azıcık gerçek olsa ondan hızla uzaklaşırdın. Sizin mutlu bir sonunuz olamaz." Mutlu bir son isteyen de yoktu zaten.

Kafasını iki yana sallayarak uzaklaştı benden. "Akrabalarımız geldi, çoğuyla tanışmıştın gerçi. Ateş kendini bu nişan için tehlikelere atarken sen de yeni gelin olarak akrabaları ağırlayabilirsin," dedi ve evi hızla terk etti.

O çıktıktan sonra direkt Ateş'i aradım ama ulaşamadım, Pusat ve Yusuf'a da ulaşamadığımda sinirle verdim nefesimi.

Ateş kendi canını yok sayarak pürüzleri yok etmeye çalışıyordu.

Evden çıktım, malikânenin önü lüks araba kaynıyordu. Hepsinin Ateş'in akrabalarına ait olduğu belliydi. Malikâneye hiç girmeden Ateş'in arabalarından birini alıp oradan uzaklaştım.

Bilmem kaçıncı aramamda Ateş aramamı yanıtladı. "Neredesin sen?"

"İşlerim vardı."

"Tehlikeli işler mi?" Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Bir sıkıntı yok, hallettim sayılır," dedi ama telefonun diğer tarafından silah sesleri geliyordu.

"Ateş, neredesin söyle hemen!"

"Aşkın, sen yeterince çatışmaya girdin ve nişan günümüzde de girmene izin vermeyeceğim. Büyük bir problem yok, nişanımıza saldırı düzenlemeye çalışacakları en başından belliydi ve bu olmasın diye erkenden hallediyorum. Sorun yok."

"Kimdi saldırıyı planlayanlar?"

"Kimler desek daha doğru olur ama endişelenme. Bu gece kimsenin kılına zarar gelmeyecek. Senden tek bir isteğim var, hiçbir şey düşünme ve şampanyanı yudumlayarak arkadaşlarınla sakince hazırlan. Olur mu?"

"Bu nişan ikimizin de... Tek başına savaşmak zorunda değilsin."

"Evet ama senin için en azından bunu yapmama izin ver."

"Beni sakın pişman etme," dedim ve telefonu yüzüne kapattım.

Yine nasıl bir belayla uğraştığını bilmiyordum, halledeceğini söylüyordu ama ben işimi hiçbir zaman başkasına ya da şansa bırakmazdım.

Kulübeme geçip geniş bir tarama yaptım sistemimle. Saldırı beklediğim her ismi detaylıca araştırıp son zamanlarda yaptığı hazırlıkları detaylıca inceledim. Bir sıkıntı yok gibi görünse de ben önlemimi aldım.

Daha önce oluşturduğum sistemimi biraz değiştirdim. Saldırı beklediğim ve beklemediğim, gündemde olan, nişana davetli olmayan isimlerin başkorumalarının konum bilgilerine sızarak kendi sistemime bağladım. Nişanın olduğu mekâna yaklaşma olduğunda bana uyarı gelecekti.

Artık nişan için hazırlanabilirdim.

⚖

Üstümdeki elbiseyi incelerken aynadaki yansımama bakıyordum. Açıkçası bu kadar taşlı bir elbise benim gibi siyah sever biri için pek tercih edilebilir bir şey değildi.

Ancak nişanın Çırağan Sarayı'nda yapılması ve tüm mafya âleminin katılacağı bir kutlama olması ağır bir kıyafet gerektiriyordu. Tabii bir de ablam bu elbiseyi çok sevmişti.

Ünlü, özel bir tasarımcı hazırlamıştı elbiseyi ama çizimlerini gösterdiğinde bu kadar şatafatlı olacağını düşünememiştim. Elbise sadece parıltılı taşlardan oluşuyordu, iç kısmı astarlıydı ama tenimmiş gibi duruyordu. Bir bacağım komple yırtmaçlıydı, elbise belden tam oturuyordu. Ayak bileklerime kadar uzanıyordu parıltılı taşlar.

Yürüyen bir avize gibiydim!

Saçlarımı hafif dalgalarla açık bırakmış ve makyajımı da kendim yapmıştım. Zaten bütünüyle fazla abartılı olduğum için makyajı oldukça sade tutmuştum.

Ablam dolu gözleriyle beni izliyordu. "O kadar güzelsin ki." Aynadan bakışlarımı ayırarak ona döndüm. Uzun, koyu yeşil bir elbise giyinmiş, saçlarını da ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Çok asil gözüküyordu.

"Üstümde on kiloluk bir elbise taşıyorum!" Benim kadar kaslı olmayan bir kadının bu elbiseyi tüm gece taşıyabilmesi çok zordu.

Ablam bir elini omzuma koyarken dolu gözlerini gizlemeye çalışıyordu. "O kadar göz kamaştırıcısın ki, her yönünle o kadar mükemmelsin ki benim kardeşim olduğun için şükrediyorum." Sözlerine zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Kızların hepsi hazırdı, Bahar açık mavi taşlı bir elbise giyip sarı saçlarını dalga dalga yapmıştı. Mavi elbisesi, güzelim mavi gözlerine vuruyor ve parlatıyordu. Tam bir Şirine olmuştu.

Ferda da kenarda şampanyasını yudumlarken bizi izliyordu. Kahverengi elbisesi saçlarıyla ve bronz teniyle ona fazlasıyla yakışmıştı.

Naz da ablamla Ferda ne kadar ısrar etse de oldukça sade krem bir ceket elbise giyinmişti.

Çırağan'ın otel kısmındaydık, nişana az kalmıştı ve bizim tüm hazırlıklarımız bitmişti.

Kapı çalındı. "Gel," dediğimde Tarık içeri daldı. Bizi görür görmez elini kalbine koydu.

"Allah'ım yeryüzünde cenneti mi yarattın?" Hepimizi uzun uzun süzerken gerçekten de duygulanmıştı. "Hadi yan yana geçin de fotoğrafınızı çekeyim," dediğinde ben ortalarına geçtim ve Tarık birkaç poz çekti telefon kamerasıyla.

"Kaptan geldi mi?" diye sorduğumda Tarık üzgün şekilde kafasını iki yana salladı.

"Başına bir şey gelmiş olmasın?" Yanıma yaklaşırken kısık sesle sormuştu.

"Bilmiyorum."

"Çok güzel olmuşsun." Dolan gözlerini yere eğdi.

"Tarık..."

"Seni hep uçuk bir insan olarak görüyordum ve şimdi gözümde ilk defa bu kadar normal bir insansın. Bazen düşünüyorum, eğer..." Durdu, odada yalnız olmadığımız için devam edemedi. "Harika görünüyorsun," dedi sessizce ve yanağıma bir öpücük bıraktı.

Tarık da kahverengi gömleğinin kollarını yukarı doğru sıyırırken Ferda'nın elbisesinde gözü takılmıştı. Tarık'ın kumaş pantolonu da gömleğiyle aynı renkti. Ferda'yı uzunca süzdü, kıyafetlerinin renginin aynı olmasını geçtim, tonları bile aynıydı.

"Kız cadı, sen benim mükemmel kombinimi mi taklit ettin?" dedi Tarık burun kıvırarak.

"Ne münasebet canım, benim elbisem bir hafta önceden belliydi." Ferda umursamadığını belli ederek omuz silkti.

"Benim de belliydi, nişan haberini alır almaz yaptığım ilk şey Aşkın'ın kredi kartıyla bu pahalı takımı almak oldu bir kere!" Onlar tartışırken odaya Pusat ve Ateş de girmişti.

Telefon konuşmamızdan sonra onu hiç aramamıştım ve gelip hazırlandığından bile haberim yoktu.

Bugün ben ne kadar parlaksam o da o kadar mattı. Simsiyah bir takım elbise giyinmiş, saçlarını özenle yaptırmış ve tıraşlı hâliyle kalp çarpıtacak kadar karizmatik duruyordu.

"Hanımlar, hepiniz birbirinizden güzel olmuşsunuz," dedi ama gözü bir tek beni görüyordu. Birkaç adımda bana ulaştı.

Bu sırada Bahar'ın güzelliğini gören Pusat fenalık geçirirken dikkatimi Ateş'ten ayırmadım ben de.

"Biz çıkıp konukları ağırlayalım, siz de gelirsiniz birazdan," dedi ablam bizi yalnız bırakmak için.

Onlar odadan çıkarken Bahar'ın, "Burayı çok sevdim, biz de düğünümüzü böyle bir yerde yapar mıyız?" dediğini duymuştum en son Pusat'a. Pusat'ın cevabını duyamadan kapı kapanmıştı ama dilinin tutulduğuna emindim.

"Tüm tehlikeleri yok ettin mi?" derken sesimde alay vardı.

"Aşkın," dedi Ateş yorgunca. "Lütfen bugün yapma." Derin bir nefes aldı. "Olmaz mı?" Öyle bir tonda sormuştu ki onu kıramadım. "Şu an aşağıda

düşmanlarımız var, gerekli tüm önlemler alındı ama tabancalardan, tüfeklerden daha güçlü silahlar vardır. Bizden nefret eden herkesin karşında o kadar dik durmalıyız ki onlara asla kaybetmeyeceğimizi göstermeliyiz." Bu söylediğiyle güldüm.

"Biz zaten dikiz ve kaybetmeyeceğiz," dedim başımı dik tutarak.

"İşte benim kızım." Gözleri parlıyordu. Parlak ruj sürdüğüm dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı ve bu dudaklarının parlamasına neden oldu. Gülerek başparmağımla dudağındaki parıltıyı temizledim.

Ateş'in uzattığı koluna girdim ve birlikte odadan çıktık. Aşağı inip salonu geçerek dışarıyı açılan merdivenleri indik. Hava çok soğuk değildi, hafif bir serinlik vardı. Akşam olmak üzereydi ama tüm ışıklar açıktı. Bahçeye girerken tüm bakışlar üstümüzdeydi. İkimiz de çok dik ve asil görünüyorduk. O kadar uyumluyduk ki attığımız adımlar bile birbirinden şaşmıyor, sanki önceden çalışmış gibi senkron ilerliyorduk.

Bu sırada "GodFather Love Theme" şarkısı biraz daha romantikleştirilmiş bir şekilde çalıyordu. Kırmızı halının ortasında durup kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Gerçekten mi Ateş?" dedim gülüşümü bastırmadan.

"Sevdiğin her şeyi sevmek gibi sinir bozucu bir huyum var." Bu sırada yolu bitirmiştik.

"Bu kadar şatafatlı bir nişan olmak zorunda mıydı?"

"Tabii, sevmediğini biliyorum ama tüm ülkenin diline düşecek bir nişan olmalıydı." O kadar kısık sesle konuşuyordu ki dudaklarının okunması bile zordu.

Birlikte kalabalığa döndüğümüzde Ateş konuşmaya başladı. "Bugün bizim için çok özel bir gün, sevdiğim kadınla nişanlanıyorum." Sevdiğim kadın derken parıltılı gözleri gözlerimde asılı kalmıştı.

Tüm masalar doluydu. Gördüğüm çoğu Cebonayan üyesi de gelmişti. Hatta Didem ve Leyla bile gelmişti. *İnsanda biraz yüz olurdu canım,* diye içimden geçirirken Zerrin'in yanında oturan Kaya'yı görmüştüm. Son konuşmamızın üstüne burada olmasının altında bir şey aramamak mümkün değildi.

Ateş'in ailesi, tüm Alanguvalar da buradaydı. Selma Alanguva en önde oturmuş, dolu gözleriyle bizi seyrediyordu. Bugün defalarca yanıma uğramış ve pahalı nişan hediyeleri verip durmuştu.

Şahin ve tabii ki başka düşmanlarımız da buradaydı. Ateş liderleri olduğu için ve bu nişanla herkese gözdağı vermeyi amaçladığı için oldukça normaldi.

"Yanımızda olan herkese teşekkürler, iyi eğlenceler ama öncesinde..." Ateş bana dönerken Bahar elinde yüzüklerin olduğu parıltılı bir tepsiyle gelmişti. Ve hemen ileride İhtiyar bize doğru yürüyordu. Onu ilk defa takım elbise giyerken görüyordum, öyle dik duruyordu ki kamburu hiç belli olmuyordu. Yaşına rağmen her adımında güç saçıyordu.

Önümüzde durduğunda ona söylemek istediğim çok şey vardı ama hepsini yuttum. Kaptan beni uzun uzun incelerken ifadesi yumuşamıştı. Önce yüzükleri parmaklarımıza geçirdi.

"Aşkın, benim güzel kızım," dedi ve derin bir nefes aldı. "Bugüne kadar çok büyük zorluklara göğüs gerdin ama hep çok güçlüydün. Senin gibi bir kızım olduğu için çok şanslı hissediyorum. Umarım hak ettiğin gibi mutlu bir hayat yaşarsın." Bu cümleleri duyan herkes çok duygusal olduğunu düşünebilirdi, hatta Ateş de bunu düşünmüştü ama ben Kaptan'ı maalesef ki iyi tanıyordum.

Bana gözdağı veriyordu, geçmişimi yüzüme vuruyor, alay ediyor ve içimdeki canavardan asla kurtulamayacağımı ima ediyordu. Hak ettiğim gibi bir hayat yaşayacaktım, acı dolu ve kanlı.

Yutkundum dudaklarımdaki sahte gülümsemeyle. "Size mutlu bir ömür dilerim," dedi ve kurdeleyi kesti. Önce Ateş'le el sıkıştı, ardından da bana döndü. Sıkıca sarılırken kulağıma fısıldamıştı. "Nişanın ardından kulübeye gel." Geri çekildiğinde gülümsemesi solmamıştı. Yanımızdan ayrılıp bizimkilerin olduğu masaya geçerken Selma Alanguva da yanımıza gelmişti.

"Alanguva ailesine hoş geldin, senin gibi asil bir kadının ailemize gelmesi bizi gururlandırdı. Mutlu bir ömrünüz olsun." İkimizi de yanaklarından öperken herkes tek tek tebrik etmek için yanımız uğruyordu.

Sonunda yalnız kalabildiğimizde Ateş bana döndü, alnıma bir öpücük bıraktı.

Bu sırada "Speak Softly Love" çalmaya başlamıştı ve Ateş elimden tutarak beni kırmızı halının bitimindeki zemine doğru çekti. Şarkımızda dans etmeye başladığımızda artık ikimiz de bu şarkıya, dans eşimize ve hareketlere fazlasıyla aşina olduğumuz için mükemmel bir şekilde uyumluyduk.

Herkes bizi izliyordu, fısıldaşmalar birleşip bir uğultu oluşturuyordu açık havada olmamıza rağmen. Hava kararırken boğazın üstündeki köprünün ışıkları parıldıyordu.

"Kıskançlıktan öldüler," dedim etrafa çok bakmayarak. Ateş gülümsedi, gamzesi belli olurken baş döndürücü hareketleriyle beni kolları arasında turmaya devam ediyordu.

Hafif rüzgâr kokusunu burnuma getirirken gözlerimi kısa bir an yumdum.

"Çok şanslı bir adamsın, farkındasın değil mi?" Güldüğünü işittim ve gözlerimi geri açtım.

"Fazlasıyla farkındayım." Dansımızın sonuna gelirken hep yaptığı şeyi yaptı. Bir kolunu belime sıkıca sararak beni geriye doğru eğdi. Beni eğerken kendi de üzerime doğru eğilmişti ve belimde olmayan eli, yırtmacımdan çıkan bacağımı sıkıca tutmuştu.

Tam bu sırada belime yerleştirdiğim cihazda karıncalanma hissettim. Davetli olmayan birileri buraya yaklaşıyordu ve tebrik etmeye gelmediklerine emindim.

"Ateş." Eli belimde olduğu için belimdeki küçük cihazın titreşimini hissetti.

"Sakin ol, her şey kontrol altında," dedi ve şarkı sonlanırken dudaklarıma baş döndürücü bir öpücük bıraktı.

Yavaşça beni geri kaldırdığında herkes alkışlıyordu, gözlerim etrafta şüpheyle gezinirken Ateş nefesini verdi. "Bana güven, olur mu?" Cihaz hakkında yorum yapmamıştı.

Ona güvendim.

Aslında ilk başta kapalı salonda yapılmasını istemiştim nişanın, en azından olası saldırıları kontrol edebilirdik. Ancak Ateş inatla boğazın kenarında yapmak istemiş, kimsenin korktuğunu düşünmesine tahammül edemediğini söylemişti.

Ablam ve Baybora'nın olduğu masaya geçtiğimizde dikkatler bizden biraz uzaklaşmıştı. Baybora kolunu ablamın omzuna atmış, keyifle bir şeyler anlatıyordu. Ablam da mutlulukla onu dinlerken gözleri parlıyordu.

Tam karşı masada oturan Şahin'e kaydı gözlerim. Ablamı ve Baybora'yı izliyordu ama gözlerinde öyle bir öfke vardı ki ona bakan herkes ne kadar nefret dolu olduğunu görebilirdi. Ablama ulaşamamak onu çıldırtıyordu ama Baybora'nın ablama ulaşabilmesi onu daha da çıldırtıyordu. Bu vahşi bakışları tanıyordum, yerinde durmayacak ve bir şeyler yapmaya çalışacaktı.

"Şahin ve buraya davetli kimse açık açık bir şey yapamaz bu gece," dedi Ateş zihnimi okumuş gibi. "Beni endişelendiren, tanımadığımız düşmanlarımız ama bu geceye kimse gölge düşüremeyecek."

"O kadar mükemmel görünüyordunuz ki," dedi ablam heyecanla.

"Biz de görünebiliriz." Baybora ayağa kalkarken ablamı da dansa kaldırdı. Onların hemen ardından Bahar ve Pusat kalktıklarında, Deniz'in de bakışları Naz'a kaymaya başlamıştı.

"Sıkılmışsındır, hareket edelim biraz," dedi Deniz ve Naz'ı elinden tutarak kaldırdı. Ferda da çoktan Arhan'la dans etmeye başlamıştı. Tarık, Kaptan'ın yanında sessizce oturuyordu.

Hepsi çok mutlu görünüyordu. Pusat yanında minicik kalan Bahar'la dans ederken Bahar kahkahalarla ona eşlik etmeye çalışıyordu. Ablam da kendini Baybora'nın kollarına bırakmıştı. Naz çekingence, al yanaklarıyla Deniz'le dans ediyordu. Evet, her şey normal görünüyordu.

Tam Kaptan'la konuşacaktım ki Kaptan yerinden kalkıp yanımızdan ayrıldı. Fazla bile kalmıştı. Bu sırada Kaptan'ın ardından çıkan Selma Alanguva'yı gördüm. Ensesinde topuz yaptığı bembeyaz saçları ve giyindiği siyah takım elbisesiyle her zamanki gibi çok asil duruyordu.

Birbirlerini tanıyorlardı.

Peşlerinden gitmek isterdim ama şu an tüm bakışlar üstümüzdeydi. Ateş'le arada masaları geziyor, tanıdıklarımızla sohbet ediyorduk. Tanımadıklarımla da Ateş beni tanıştırıyordu zaten ama Oğuzhan Alanguva'nın da olduğu aile masasına hiç götürmemişti beni.

Tek davetli olanlar Ateş'in çevresi değildi, üniversiteden arkadaşlarım da gelmişti. Çağla ve Selenay başta olmak üzere okuldan birkaç kişi daha vardı. "Aşkın, mükemmel olmuşsun," dedi Çağla, ardından da yanaklarımı öptü. Onlarla bu kadar samimi değildim aslında ama bozmadım. Gülümsedim sadece.

Onları Ateş'le tanıştırma zahmetine girmedim çünkü onları zaten Ateş davet etmişti. Okulundaki arkadaşlarından birileri gelsin diye ısrarcı olan oydu.

Masadan kalktığımızda, birkaç adım atmadan gördüğümüz çiftle durdu Ateş. İkisini de daha önce hiç görmemiştim. Kalıplı, uzun boylu ve neredeyse Ateş kadar yakışıklı bir adamdı karşımızdaki. Siyah saçlı, açık tenli ve laciverte çalan mavi gözleriyle fazlasıyla karizmatikti. Yanındaki genç kadın da kahve saçları ve açık gözleriyle çok alımlıydı. Yan yana kusursuz ve fazla iyi duruyorlardı.

"Ejder," dedi Ateş adama elini uzatarak.

"Ateş." Ejder de Ateş'in elini sıktı. Aralarında uzun bir bakışma geçti, Ateş gözlerini kısmıştı. Birbirleriyle bir dertleri olduğu açıktı ama Ateş'in nefret ettiği biri de değildi anlaşılan.

Ejder bana döndü ve gülümsedi. "Tebrik ederim, Aşkın Hanım." Uzattığı elini sıktım.

Yanındaki kızı tanıtma gereği duymadı ama kız da onu pek takmadı. "Melodi," diyerek kendini bize tanıttı.

"Nasıl gidiyor işler Ejder? Çalıntı projeni yürütebildin mi?" dedi Ateş eğlenerek. Ejder güldü sadece, alaylı bir bakış attı etrafa.

"Çalma konularına girersek hiç çıkamayız, Alanguva." Tam bu sırada Baybora'ya bakıp sırıtmıştı. "Biz gitsek iyi olacak, tebrikler tekrardan." O gitmek için hazırladığında Melodi hareket bile etmemişti. "Melodi!" dedi sert olmayan bir şekilde.

"Benimle düzgün konuş, rica etmeyi öğrenene kadar bir yere gelmiyorum," dedi genç kadın dikbaşlılıkla. Ejder nefesini sıkıntıyla verirken rakibi Ateş'in karşısında düştüğü durumdan hoşlanmamıştı.

"Rica etsem gelir misin Melodi?" Melodi sevimlice gülümsedi.

"Çok yalvardın, tabii." Bize döndü. "İyi akşamlar, tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi ve Ejder'le birlikte yanımızdan uzaklaştı.

"Kim bunlar? Bize çok benziyorlar," derken fazlasıyla eğleniyordum.

"Ejder zamanında abimin projesine ortaktı. Benden daha çok teknolojiyle kafayı bozmuş biri varsa o da Ejder'dir. Zeki ve sağlam bir adam ama çok yakın değiliz. Abimin teknolojisinden haberi var, onun da kendine ait bir adası var ve o da orada ilerletiyor teknolojik çalışmalarını. Son aldığım habere göre o da beyni bilgisayara aktarmaya çalışıyordu ama yanındaki kadını tanımıyorum."

"Siz zenginler kafayı yemişsiniz, amına koyayım, sizin yüzünüzden dünyanın sonu gelecek," dediğimde Ateş gülmüştü.

Masamıza geri döndüğümüz an Şahin tepemize dikildi. "Çok sıkıcı bir nişan oldu, hiç hareket olmayacak mı, Alanguva?" Büyük ihtimalle hareket derken patlayan silahları kastediyordu.

"Hayır, benim istemediğim hiçbir yerde hareket olmaz," dedi Ateş de kendinden emin şekilde.

"Hadi evine, yallah Karaman," dediğimde Şahin güldü. Bakışları ablama takıldı.

"Çok güzelsin, nefes kesici gözüküyorsun, Aylin. Bu güzellikle bu masada oturman çok üzücü, benim yanımda olsaydın hak ettiğin yerde oturuyor olurdun." Ablam tam konuşacaktı ki Baybora yerinden kalktı.

"Seni mahvederim Şahin, o bakışlarını benim sevgilimin üstünden çekeceksin." Baybora'nın sözleriyle Şahin biraz daha kudurdu ama gülümseyerek bunu gizlemeye çalıştı.

Amacı zaten Baybora'yı kışkırtmaktı, davetlilerle birlikte hiç silah sokulmamıştı ama Baybora saldırırsa Şahin de kendini korumak için saldırdığında asla suçlu konumda olmazdı. Kurnaz piç.

"Şahin, bak tatlılar dağıtılmaya başladı. Yerine geç de tatlını ye, yoksa seninle kumar masasına oturabilirim," dediğimde Şahin buz kesti. Tüm kendinden emin ifadesi dağılırken ona göz kırptım. Ateş'e bir bakış attı ve hızla yanımızdan uzaklaştı.

Nişanın geri kalanı daha eğlenceli geçmişti. Kasıntı tipler ve Cebonayan üyeleri gittiğinde eğlenmeye başlamıştık. Böyle şık bir yerde böyle bir elbiseyle keyif alabileceğimi düşünmezdim ama Tarık'ın dansları ve hatta bir ara Pusat'la ettikleri romantik dans tüm geceyi neşelendirmişti.

Deniz sarhoş olup polislik yapmak istemişti, denize düşeceği sırada Ayberk onu kurtarmıştı. Bir ara Naz'a aşkını itiraf edecekken Naz içeri kaçmıştı.

Tarık da gördüğü tüm güzel kızlarla dans etmiş, en sonunda üç kızla Türkçe konuştuklarına emin olduktan sonra aynı anda dans etmeye başlamıştı.

Ateş'le bol bol dans etmiştik ve itiraf etmek gerekirse rüya gibi bir nişan olmuştu.

Gece bittiğinde herkes arabalara dağılmıştı. Ateş'in lüks arabasının arkasında otururken takılarımı çıkarmaya başlamıştım bile.

"Ben bir rıhtıma uğrayıp öyle geleceğim," dediğimde Ateş kaşlarını çatmıştı.

"Neden?"

"Kaptan konuşmak istiyordu."

"Şu Kaptan'ı hiç gözüm tutmuyor. Ayrıca bekleyemez mi? Bu gece bize ait olsun."

"Çok sürmez Ateş," dedim itiraz kabul etmez şekilde.

"Tamam, kapıda beklerim seni."

"Gerek yok, eve geç sen." İtiraz etmedi. Ancak bakışlarını cama çevirip surat asmasından hiç mutlu olmadığı da belliydi.

Rıhtımın önünde durduğunda arabadan indim ve Ateş de beklemeden uzaklaştı. Ne nazlı bir adamdı böyle!

Kaptan'ın küçük ve en sevdiği teknesi rıhtımda duruyordu. Işığı yanan kulübeye girip geçit kapağını açarak aşağı indim. Gizli odaya girdiğimde Kaptan ortalıklarda yoktu.

Tam arayacaktım ki sesler duydum, çok geçmeden Kaptan içeri girdi.

"Sonunda ulaşabildik sana Kaptan!" Sert sesimi çok umursamadı, birkaç adım atıp karşıma dikildi. "Şimdi hesap verme zamanı! Bana her şeyi anlatacaksın, bıktım senin oyunlarından."

"Neyi merak ediyorsun?"

"O kiralık katil beni nasıl yakaladı? Ben öyle kolay yakalanır mıyım, İhtiyar? Sen o gece bana evde kalmamı söyledin! Her şeyde parmağın var. Bunun hep farkındaydım ama aptal gibi bana asla zarar vermeyeceğini düşünüp durdum!"

"Sen V'sin, elin bile titremeden adam öldürüyorsun sen! Miden bile burkulmadan adamları canlı canlı biçiyorsun. Bu hâle benim sayemde geldin. Sen benim en başarılı eserimsin, kızım." Uzun zaman sonra ilk defa sesini yükseltiyordu Kaptan.

"Bunun ne alakası var sorumla?"

"Ben sana zarar verecek bir şey yapmam."

"Yaptın, hep yaptın," derken sesim yine yüksekti.

"Gerekmeyen hiçbir şeyi yapmadım. Özür dilerim, kızım."

"Ne için özür diliyorsun?" dedim ama Kaptan'ın ilk defa bu kadar acılı baktığını gördüm gözlerime.

Tam bu sırada ablamı gördüm, kapının arkasından çıkarak içeri girdi. Dehşete düşmüş şekilde bir Kaptan'a bir de bana bakıyordu.

"Abla," dedim ama bir adım geri gitti. Gözleri boş bakıyordu, şoka girmişti. Her şeyi duymuştu. Kaptan bilerek beni kışkırtmış ve bağırtmıştı, ablamın varlığını hissetmemem için. Beni o kadar iyi tanıyordu ki tüm kör noktalarımı biliyordu. O kör noktalar birleşmiş, bir bıçak olmuştu ve şah damarıma saplanmıştı bu akşam.

Ablam gözlerime acıyla bakarken nefesimin kesildiğini hissettim. Bana nefretle bakıyordu, benden iğreniyordu.

Kaptan'a baktığımda gözlerinde ihanetin acısı vardı ama beni bu ateş hattına atarken de o ateş hattında canlı canlı yakarken de hiçbir zaman tereddüt etmemişti.

5

KAPANMAYAN YARALAR

ERİZGİ KARDEŞLERDEN...

Küçük kız iri gözleriyle dışarıdaki fırtınayı seyrediyordu. Sertçe savrulan ağaç yaprakları ve kapalı camın altından sızan rüzgâr evin soğukluğunu arttırıyordu. Camın pervazında duran kız, küçük bez bebeğinin sökülen iplerini içeri sokmaya çalışıyordu.

"Aşkın, üşüteceksin orada." Ablasının sesiyle camın kenarından ayrıldı. "Hadi gel, saçlarını tarayalım." Aşkın, ablasının oturduğu koltuğa oturdu.

Bir an ablasının yaralarla kaplı yüzüne bakarken küçük bedeninin hiç bilmemesi gereken bir duyguyu çok net biliyordu; nefreti.

"Okula gidecek misin tekrar?" dedi Aşkın ablası onun saçlarını tararken.

Aylin okumak için çok çabalamıştı ama her seferinde bedelini ağır ödemişti. En azından kardeşini okutmak istiyordu ve bunun için her şeyi yapacaktı. Aylin mahvolduğu bu pis dünyada kardeşinin de mahvolmasına izin vermeyecekti.

"Gerek yok, hem istemiyorum zaten," dese de Aşkın onun ne kadar istediğini iyi biliyordu.

Aylin, Aşkın'ın saçlarını o kadar yumuşak tarıyordu ki Aşkın saçlarının tarandığını bile hissetmiyordu.

"Abla, yaraların acıyor mu?"

"Hangi yaralar ki? Hiçbir şeyim yok benim," diyen Aylin, Aşkın'ı neşelendirmek ister gibiydi. Aşkın yaşıtlarına göre çok durgundu, Aylin bunu onun yaşadığı hayata yoruyordu.

Taraması bittiğinde saçlarını iki yandan örmeye başlamıştı. "Bugün matematik hocasının hatasını düzelttim," dedi Aşkın gündelik bir şey anlatırmış gibi. "Aslında çok basit bir problemdi ama yanlış yönden gidiyordu. Gerçi düzelttiğime de sinirlendi, çok biliyorsan sen anlat dedi ki bence çok biliyorum." Aylin güldü, kardeşinin ne kadar zeki olduğunun farkındaydı ve bazen bu zekâ Aylin'i ürkütmüyor değildi. Çünkü sadece üstün gelmiyordu kardeşinin zekâsı, bazen ürkütücü olabiliyordu.

"Kâküllerim uzamış mı?" dedi ablasına dönerek.

"Yok, daha yeni kestik ya."

"Artık kesmeyelim bence, gözüme girip duruyor."

"Ama sana çok yakışıyor." Aylin, kardeşinin kâküllerinin arasına bir öpücük bıraktı.

"Çok seviyorsan sen kes," dedi Aşkın huysuzca.

"Bana senin kadar yakışsa keserim zaten, kuzum."

"Bana kuzu deme, ben hayvan değilim," dedi Aşkın çatık kaşlarıyla. "Çocuk da değilim."

"Çocuk değilsin ama hâlâ bez bebeğini bırakamıyorsun."

"Çünkü anneme benziyor," dedi Aşkın elindeki bebeği incelerken.

Aylin nefes almakta zorlandı, onun aksine kardeşi anneleriyle hiç tanışamamıştı. Annesini sadece fotoğraflardan biliyordu.

O bebeği anneleri, Aylin küçükken örmüştü.

Aylin yutkundu, gözleri saate takıldığında hızla yerinden kalktı. "Hadi uyu kuzum, yarın okula gideceksin."

"Uykum yok ki," diye söylenen Aşkın, yaşına göre uzun olan bacaklarını sarkıtarak kalktı koltuktan. Aylin, Aşkın'ı yatağa yatırdı.

"Ballı sütünü yine bitirmemişsin. Aşkın, niye bitmemiş bu?"

"Sevmiyorum."

"Büyüdüğünde güçlü kemiklere sahip uzun boylu güzel bir genç kadın olduğunda bana teşekkür edeceksin." Aşkın ablasını kırmadı, bardakta kalan sütü tek dikişte içti.

Aşkın gözlerini kapatmak yerine, ela ve yeşil arasında sıkışmış alacalı gözlerini ablasına dikti.

Aylin onun ne istediğini biliyordu, gülümsedi. Aşkın, Aylin'in sesiyle uyumaya bayılıyordu. Küçüklüğünden beri ona ninni söylemediğinde uyuyamıyordu.

"*Dam üstüne çul serer...*" Aylin başlar başlamaz Aşkın gözlerini yummuştu. Türkünün son kısımlarında da uyuyakalmıştı.

Ancak bu uyku çok uzun sürmedi, birkaç saat sonra Aşkın ablasının acı haykırışlarıyla uyanmıştı. Kalbi küçük bedeninin içinde bir kuşun kanat çırpışı kadar aceleci atıyordu. Hızla yataktan kalktı, kapıya koştu Aşkın. Ablasına yardım etmek istedi ama ablası olacakları bildiği için kapıyı kilitlemişti.

Babasının küfürlerini duyuyordu, bir şeylerin çarpma sesi geliyordu. Aşkın onun yine neye sinirlendiğini bilmiyordu ama onun her gece sinirlenecek bir şey bulduğunu biliyordu.

Sürekli pis kokulu şeyler içip ablasını dövüyordu. Aşkın da şiddete maruz kalıyordu ama Aylin kardeşine zarar gelmesin diye sürekli kendini babasının önüne atıyordu.

Aşkın bir süre kapıyı açmak için çabaladı, bağırdı, kapıya vurdu ama ablasının acı bağırışları tüm sesleri bastırıyordu. En sonunda babasının küfürleri durduğunda geriye sadece Aylin'in acı iç çekişleri kalmıştı.

Aylin kapının diğer tarafında koridorun ortasında acıyla yerde yatıyordu, acıdan bilincini kaybederken kardeşinin odasının anahtarının güvende olduğundan emindi.

Aşkın sırtını kapıya yasladı, omuzları sarsılırken vücudu titriyordu.

Ablasının acı çekmesi onun canını daha çok yakıyordu. Yumruklarını sıkmışken istediği tek bir şey vardı, babası yok olsun istiyordu.

Yok olsun ve bir daha hiç onlara zarar vermesin istiyordu.

Tüm babaların böyle olmadığını biliyordu, okulda sınıftakilerin babalarını görüyordu ve Aşkın diğer babaların evlatlarına sevgisini gördüğünde çok şaşırmıştı. Tüm babaları kendi babası gibi sanıyordu.

Anlam veremiyordu, babasının neden bu kadar sert olduğunu, neden sürekli bağırdığını anlayamıyordu. Hâlbuki ablası da kendisi de çok sevgi doluydu. Aşkın hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu, yolda çocuğunun başını okşayan bir babayı gördüğünde anlamıştı. Onun babası hiç saçını okşamamıştı.

Ancak anlamaya başlıyordu, bazı insanlar kötüydü ve ne yazık ki babası da o kötülerden biriydi.

Sabaha kadar uyumamıştı, okul saati gelmeden Aylin ayılmış ve kapıyı açmıştı. Ablasının yüzünün her tarafı şiş, her tarafı kan içindeydi. Sırtına yediği kemer darbeleri yüzünden siyah tişörtü yırtılmıştı.

"Kahvaltını yap da okula geç kalacaksın," dedi ama Aşkın kahvaltı yapmadı. Ablasına sıkıca sarıldı, Aylin güçlü durmaya çalışsa da gözyaşlarını tutamadı.

"Gidelim abla, ne olur gidelim." Sesi ağlamaktan kısılmıştı.

"Gidemeyiz ki."

"Neden?"

"Sen çok küçüksün, alır seni benden. On sekizini doldurduğun gün gideceğiz."

"Sen git o zaman," dedi Aşkın umutla. Aylin bunu asla yapmazdı, asla kardeşini bırakmazdı. Aylin onun sarılışına sıkıca karşılık verdi. Bu sırada gece üstünde sigara söndürülen teni acıyla kavrulurken bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Emrah abi seni götürmek istiyordu ya, abla, git onunla işte," dedi Aşkın tekrar.

Aylin'i seven genç bir adamdı Emrah. Aylin de ona çok değer veriyordu. Ancak Aylin kendini öylesine yorgun ve bitik hissediyordu ki kardeşinden başka kimseyi kolay kolay sevebileceğini sanmıyordu. Hem sevmeye hakkı da yoktu zaten, Aşkın'ı düşünmek zorundaydı. Eğer onun hislerine karşılık verdiği biraz belli olursa babaları hiçbirini yaşatmazdı.

"Hadi hazırlan, geç kalacaksın." Aşkın onu daha fazla zorlamadı, zaten canının fazlasıyla yandığını biliyordu. Gözyaşlarını silerek ablasının yanından kalktı, ablasının dün özenle ütülediği üniformasını dolabından çıkardı.

Beyaz gömleğini ve pileli gri eteğini giyindi. İçindeki kalın beyaz külotlu çoraplarını ve dışarıda ıslanmasın diye içeri aldığı botlarını dolabından çıkardı. Hava çok soğuktu dışarıda, gerçi içerisi de çok sıcak değildi. Aylin sürekli Aşkın güçlü bir bağışıklık sistemine sahip olduğu için Allah'a şükrediyordu.

Kahvaltısını yapıp kalın montunu ve botunu giyindi. Okula gitmek için kapıya uzandı. "Dur, ben de giyineyim üstümü hemen," dedi Aylin ama yürümekte zorlandığı belliydi.

"Gerek yok ki abla, iki sokak yukarısı zaten. Giderim ben, almaya da gelme."

"Olur mu hiç öyle şey?" dedi ama yürüyecek takati yoktu.

"Abla lütfen."

"Tamam ama dikkatli git gel," dedi Aylin yorgunca. Aşkın kafasını olumluca salladı ve evin demir kapısını açarak dışarı çıktı.

Daha tam kışa girmeden hava aşırı soğumuştu ama Aşkın çok üşümüyordu. Nemli kaldırımlarda yürürken hava daha yeni yeni aydınlanıyordu.

Okula varıp sırasına oturmasıyla soğuktan sıcağa geçmiş oldu, böylece yorgunluğunu daha net hissetti. Kafasını yorgunca sıraya koyup gözlerini yumdu.

Aşkın farkına bile varmadan iki ders boyunca uyumuştu. Etraftaki seslerle uyandığında teneffüs olduğunu anlamıştı.

"Şuna bak, erkek gibi bir şey," diyordu Şeyda. Şeyda sapsarı saçları, renkli gözleri ve her gün özenle ördüğü saçlarına taktığı renkli kurdelelerle hep gözdeydi.

Aşkın kısık bakışlarını ona diktiğinde Şeyda gülmekle yetindi.

"Senin uyuduğunu gören Fatma öğretmen çok sinirlendi, annenle görüşecekmiş. Gerçi senin annen yoktu, değil mi?" Aşkın geceden kalan öfkesi katlanarak arttı. Hızla yerinden kalkıp bir elini Şeyda'nın örgülü saçlarına doladı.

Şeyda çığlık atarken Aşkın onu duvara yaslamıştı. "Özür dile!"

"Bırak beni."

"Özür dile!"

"Özür, özür dilerim." Şeyda'nın sözleriyle Aşkın onu iterek bıraktı. Onun elinden kurtulan Şeyda ağlayarak öğretmene şikâyetçi olmaya gitti.

Bir saat sürmeden müdürün odasına çıkmışlardı, Şeyda'nın annesi sınıf annesiydi ve olayı hızla öğrenmişti. Annesi Şeyda'nın saçlarını okşarken Aşkın bir köşede onları seyrediyordu.

"Aşkın, veline ulaşamıyorum," dedi okul müdürü.

"Başında velisi olmadığı belli zaten, kızımın saçının hâline bakın!" dedi Şeyda'nın annesi. Kızını sakinleştirmek için saçlarına bir öpücük bıraktığında Aşkın bakışlarını kaçırdı.

"Durup dururken saldırmadım, benimle dalga geçti," dedi Aşkın sesini yükselterek. Dayanamadığı tek şey haksızlıktı.

"Ne dedi sana?" dedi okul müdürü.

"Annen yok dedi ama normal bir şekilde demedi. Bununla dalga geçti, daha da kötüsünü hak ediyor, o kötü kalpli."

"Serseri!" dedi Şeyda'nın annesi. Aşkın ona dil çıkardı, müdür bu hareketine beklenenin aksine tepki vermedi.

"Siz dışarı çıkın, ben halledeceğim." Müdür sabırlı bir şekilde konuşuyordu.

"Uzaklaştırma alması lazım," dedi kadın inatla.

"Tamamen haksız değil, çıkın lütfen." Müdür sert ifadesini bozmamıştı. Şeyda ve annesi çıkarken Aşkın hâlâ yerinde oturuyordu.

"Rehber öğretmenine gidiyor musun?" dedi müdür yumuşayan sesiyle.

"Gidiyorum."

"Bu kaçıncı buraya gelişin Aşkın? Sürekli şiddet gösteriyorsun."

"Ama onlar hak ediyorlar, durup dururken yapmıyorum ki."

"Hak edip etmediklerine sen karar veremezsin. Seninle dalga geçtiklerinde gel bana söyle."

"Siz de bir halt yapmıyorsunuz."

"Düzgün konuş, Aşkın." Kerim Bey yıllardır okul müdürüydü, Aşkın'ın zeki ve özel bir çocuk olduğunu biliyordu ve ailesinde yaşadığı sıkıntıların onun geleceğini karartacağının da farkındaydı.

Aşkın evinde yaşadığı haksızlıklara da sessiz kalmamıştı. Şiddet gördüklerini söyleyerek yardım istemişti, Kerim Bey hemen polise giderek harekete geçmişti ama bu bir işe yaramamıştı. Aşkın'ın babası Seyfi Erizgi işinde başarılı bir polisti.

"Bir halta yaramıyorsunuz! İlla ölmemiz mi lazım? Hepinizden nefret ediyorum."

Kerim Bey, taktığı kravatın onu boğduğunu hissetti. Karşısında gözleri alev alev olan küçük kızın gözlerine baktığında her şeyi görüyordu. Onu boğan kravat değildi, onu boğan karşısındaki küçük kızın çaresizliği ve hayatta kalma çabasıydı.

Kerim Bey yerinden kalktı, Aşkın'ın karşısındaki koltuğa oturdu. "Sen çok güçlü bir kızsın, Aşkın."

"Ben güçlü olmak değil, mutlu olmak istiyorum."

"Sana yardım etmek istiyorum, lütfen bunu zorlaştırma." Aşkın daha fazla konuşmadı, kimsenin onlara yardım edemeyeceğinin farkındaydı.

Aşkın yardım istediğinde bunun diyeti ağır olmuştu, kendisi de şiddet görmüştü ama ablası bir hafta kendine gelememişti.

Sınıfına geri döndü ve derslerin bitmesini bekledi. Okul bittiğinde eve döndü, kapıyı çaldığında ablasını kötü görmeyi bekledi. Ancak Aylin kapıyı açtığında yüzünde güller açıyordu.

"Hoş geldin kuzum, acıkmışsındır. En sevdiğin yemekleri yaptım." Aşkın buna mutlu olamıyordu. Babası Aşkın'ın sevdiği yemekleri yaptığında Aylin'e zarar veriyordu.

Odasına geçip üzerini değiştirdi, bir süre ders çalıştı. Hava kararırken ablasının çağırışıyla ders kitabını kapattı. Yataktan çıkıp salona geçtiğinde ışıklar kapanmıştı ama mum yanıyordu.

"İyi ki doğdun, benim meleğim." Aşkın ablasına sıkıca sarıldı. Bu bisküvili pastayı da çok seviyordu.

"Çok teşekkür ederim abla," dedi Aşkın parlayan gözleriyle.

"Hadi otur, televizyon izleyip hepsini yiyelim!" Aşkın ablasının yaralı hâlde ona bu kadar hazırlık yapmasına üzülse de içindeki mutlulukla gülümsedi.

Bu sırada salonun arka tarafındaki yan bahçenin camı tıklatıldı. Aşkın bu çalışın kime ait olduğunu biliyordu. Hızla kalkıp camı açtığında Emrah'ı

görmesiyle gülümsedi ama hemen etrafa bakarak babasının gelip gelmediğini kontrol etti.

"Aşkın, bak sana ne getirdim," diyerek klasik bir kitap uzattı Emrah ona. "Doğum günün kutlu olsun, ablanı çağırır mısın?"

"Teşekkür ederim." Aylin de onları fark ederek aceleyle cam kenarına geldi. Aşkın elindeki kitabı inceleyerek içeri geçti.

"Emrah, ne arıyorsun burada?" Emrah, Aylin'in yüzünü gördüğünde acıyla gözlerini yumdu.

"Gidiyorum ben." Aylin ona nereye diye bile sormadı ama Emrah devam etti. "Gel, yalvarırım gel."

"Gelemem," dedi Aylin acı içinde.

"Kendini mahvediyorsun, Aylin." Kısık sesle konuşsalar da Aşkın onları duyuyordu.

"Git Emrah."

"Kendi hayatını bitirdin. Anlıyorum seni ama böyle ne kadar dayanacaksın? Kendi hayatını bitirdin, Aylin! Kardeşin için."

"Düzgün konuş! Ben onun için ölürüm bile."

"Bu gidişle öyle olacak zaten," dedi artık sesini ayarlayamayan Emrah. Aşkın göğsündeki ağrıyla nefes almakta zorlanıyordu.

"Git buradan! Bir daha yüzünü görmek istemiyorum." Aylin camı sertçe kapattı. Emrah da sessizce gitti. Aylin camı kapattığında bir süre kendine gelmeye çalışarak Aşkın'a gülümsedi.

Bir süre içeri gidip kendine gelmeye çalıştı ve Aşkın da bu sırada hiç yerinden kalkmadı.

Aylin yüzünü yıkayıp odaya geri döndüğünde yine *her şey yolunda* dermiş gibi Aşkın'a gülümsedi.

Ancak bu sırada evin kapısı açıldı. Babaları içeri girerken ikisinin de yüzü çökmüştü. Bugün çok erken gelmişti ve üstelik tek de değildi. Yanında daha önce görmedikleri bir adam vardı.

Babalarının elinde siyah poşetin içinden gelen camların birbirine çarpma sesiyle Aşkın gözlerini yumdu. Bu sesten nefret ediyordu. Aşkın oturduğu yerden ayaklandı hızla.

Babaları üstünde mum olan pastayı gördüğünde daha da sinirlendi. "Bir de bu piçin doğduğu gününü mü kutluyorsun? Anneni öldürdü lan bu!" derken Aşkın'ı sertçe yere itmişti. Aylin hızla atılmaya çalışsa da kardeşinin düşmesini engelleyememişti.

"Hazırlan sen," dedi Aylin'e. Bu sırada belindeki ağır silahını çıkarıp hep bıraktığı yere, masanın üstüne bırakmıştı. Montunu da çıkarıp sigarasını yakarken gözlerinde hiç merhamet olmayacak tek insan olduğunu düşündü Aşkın.

"Ne? Neden?" dedi Aylin.

"Gidiyorsun sen." Aylin babasının birkaç adım arkasında duran orta yaşlı adama bakarken ürktü.

"Nereye?"

"Hadi lan!"

"Gitmem ben hiçbir yere," dedi Aylin ama sesi çok kısık çıkıyordu.

"Beni ikiletme Aylin! Evlenip gideceksin artık." Aylin daha yeni on sekiz yaşına girmişti, sürekli kardeşine annelik yapsa da Aylin de büyük değildi. Bazı çocuklar çocukluklarını yaşayamazlardı, büyümek zorunda kalırlardı, Aylin de onlardandı.

"Rızası yok mu Seyfi?" dedi adam ama pek takılmadı. Bir süre daha onları seyredip kafasını iki yana salladı sıkıntıyla. "Ben gidiyorum, başıma iş açacaksınız," diye bağırdı babasının arkasındaki adam. Bu babalarını daha da sinirlendirdi.

Aylin'e döndü, elini saçlarına sertçe doladığında Aşkın nefesinin kesildiğini hissetti. Ablasının vücudu zaten çok zarar görmüştü, daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

"Kurtulacağım lan sizden! Kırılmadık kemiğini bırakmayacağım senin! Birinizi öldüreceğim, birinizi satacağım!" Ablasına öyle kötü vuruyordu ki ablası bilincini yitirmek üzereydi. "Bir de bu küçük şeytanın doğum gününü kutluyorsun!" Aylin'in yaptığı pasta çoktan yere düşmüştü.

Aşkın masanın üstünde duran babasının silahına baktı. Bunu yapabilirdi, ablasını kurtarabilirdi, ondan kurtulabilirlerdi.

Ablasının kapanan gözlerine baktığında, akan kanları gördüğünde daha da öfkeyle doldu. Küçük bedeninin katlarca fazlası bir öfkeyle masaya yürüdü silahla. Bunu nasıl yapacağını biliyordu, babası onları birkaç kez tehdit etmek için yukarıdaki bir şeyi aşağı doğru indirmişti.

Filmlerde de nasıl ateş ettiklerini görmüştü.

Silahı babasına doğrulttu, yukarıdaki şeyi zorlukla indirdi ve iki eliyle tuttuğu silaha iki parmağıyla baskı yaptı. Hemen ardından kulakları çınlatacak bir ses yankılandı salonda.

Babasını sırtından vurmuştu. Aylin, baygınlık geçirirken duyduğu sesle bilincini yeniden kazanmıştı. Babası ona doğru döndü. Karnından vurulmuştu, küfrederek Aşkın'a yaklaşmaya çalıştı ama Aşkın durmadı.

Bir kez daha vurdu, bu sefer göğsünden vurmuştu. Ama bu da Aşkın'ın içini soğutmadı. Defalarca ateş ederken en sonunda şarjörde mermi kalmamıştı. Babasının bedeni kanlar içinde yere düşerken Aşkın ona yaklaştı. Bedenindeki deliklerden akan kan ahşap zemine düşüyor ve pastaya kadar uzanıyordu. Artık göğsü hareket etmiyordu. Babaları gözleri açık ölmüştü.

Aylin şok geçiriyordu.

"Artık kurtulduk ondan," dedi Aşkın buz gibi bir sesle.

"Sen ne yaptın?" Aylin düştüğü yerden sürünerek kalkmaya çalışıyordu.

Aylin hıçkırıklarla ağlarken Aşkın'a ulaşmıştı. Silahı elinden aldı ve silahın her tarafına sertçe dokundu. Hemen ardından babasının cesedinin yanına attı. Aşkın'ın yüzünü elleri arasına aldı.

"Bana bak, sen yapmadın."

"Ben yaptım," dedi Aşkın ama o daha çok ağladı.

Aylin korkuyla ağlıyor, Aşkın yaşadıklarının ağırlığıyla titriyordu. "Sen yapmadın! Ben yaptım. Tamam mı?" diyordu Aylin. "Senin hayatın da mahvolmayacak, ablacığım."

Çok geçmeden siren sesleri duyulmaya başlamıştı. Aylin, Aşkın'a sıkıca sarıldı. İkisi de ağlıyordu, Aşkın ablasını bırakmak istemiyordu.

"Ne olursa olsun güçlü duracaksın! Yaşayacaksın! Okuyacak, çok güçlü bir kadın olacaksın. Söz ver bana."

"Söz."

Bu sırada kapı polisler tarafından kırılmıştı. İçeri girdikleri an Aylin son kez öptü kardeşini. Dizleri üstüne çöktü, iki elini havaya kaldırdı.

Onu hızla alıp götürürlerken Aşkın da peşlerinden koştu. "Abla, gitme!" diye yalvarıyordu. Aylin daha çok ağlıyordu.

İçeriden siyah uzun bir torbada babalarını çıkardılar.

Aylin'i ışıkları yanan bir polis arabasına bindirdiler. Araba çalıştığında Aşkın peşinden koşuyordu tüm gücüyle. Aylin dönüp polis arabasının arka camından ona bakarken gözleriyle durması gerektiğini söylüyordu. Aylin hep yaptığını yaptı, kardeşine her şey yolunda dermiş gibi gülümsedi ama Aşkın yine hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyordu.

Bu sefer bunu tamamen kendi yapmıştı.

Bu gece bu evden bir ceset çıkmamıştı, aslında o gece hepsi ölmüştü. Sadece bazı ölümler daha sancılı olurdu, bazı ölümler geç fark edilirdi.

Aşkın çıplak ayaklarıyla, gürültülü sokağın ortasında tek başına dururken şimdi daha iyi anlamıştı. Onun davası şimdi başlıyordu ama hâkimi de avukatı da kendisiydi. Üstelik o kendinden nefret ediyordu. O bu davayı en başında kaybetmiş, kendini de müebbet hapse mahkûm etmişti.

GÜNÜMÜZ

Ablam bana sevgiyle bakardı, ablam bana umutla bakardı ama ablam bana hiç nefretle bakmazdı.

Ona doğru bir adım attım, o ise bir adım geriye gitti. "Abla," dedim sayıklarcasına. Eli göğsüne gitti, kalbini tutuyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. "Abla..."

"Nasıl?" dedi yüzündeki nefret ifadesi hiç gitmeden.

"Abla." Tüm dünyayı iki dudağımın arasında oynatıp herkesi kandıran ben şu an bir cümle kuramıyordum.

"Ben senin için hayatımı mahvettim! Ben sen güzel bir hayat yaşa diye on iki yıl yattım o cehennemde!"

"Özür dilerim, başka şansım yoktu," dedim ama o kadar kısık çıkmıştı ki sesim ben bile kendime inanamadım.

"Başka şansın yok muydu?! Tek istediğim senin güzel bir hayat yaşamandı, sense..." Devam edemedi, gözlerinden akan yaşlarla bana iğrenerek bakıyordu.

"Bana öyle bakma, lütfen." Konuşurken zorlanıyordum.

"Ne kadar da safmışım, nasıl da kandırmışsın beni." Akan yaşları makyajını dağıtıyordu ama ağlaması sadece acı yüklü değildi, ağlarken acı vermek istiyordu.

Konuşamadım, ona bir adım atmaya çalıştım ama o benden korkarak bir adım geri gitti.

"Tek istediğim neydi, biliyor musun Aşkın? Tek istediğim senin de hayatının benimki gibi kararmamasıydı. Orada yattığım her gün ne için şükrettim ben, biliyor musun? Hayatta, mutlu ve güçlü olduğun için şükrettim ben. Ben bir yalana şükretmişim, gözlerimin içine baka baka kandırmışsın beni."

Artık ona doğru adım atmıyordum, o kadar acıtıyordu ki nefes bile alamıyordum, bir adım gerileyen ben oldum bu sefer. Sanki ondan uzaklaştığımda acısından da uzaklaşabilecekmişim gibi.

"Ben en büyük hatayı o gece yapmışım aslında, senin normal olmadığını anlamam gerekiyordu o gece. Senin gibi birinin dışarıda olmaması gerekiyormuş meğer... Kendi hayatımı mahvederken bir kiralık katil yaratmışım meğer... Para için mi başladın? Yoksa zevk aldığın için mi?" Soruyordu ama cevap istemiyordu, o bu gece tek bir şey istiyordu. O da benim canımı yakmaktı. Hayatının bir hiç için mahvoluşunun intikamını almak istiyordu benden.

Ve başarıyordu da.

"Anlatmama izin ver. Her şeyi anlatacağım sana," dedim ama sanki benden duyacağı bir cümleye bile tahammülü yok gibiydi artık.

"Yine hangi yalanlarınla masal anlatacaksın bana? Yine nasıl kandıracaksın beni?" Bir adım yaklaştı. "Tek isteğim senin masum kalmandı, her şeyi onun için yaptım. Sense masumluğu katleden şeytanmışsın meğer."

Duyduklarımı idrak edemiyordum, anlamak istemiyordum.

"Ben içerideyken, sen insanları rahat rahat öldürürken için rahat mıydı? Ne de olsa salak ablam benim için o cehennemde diyor muydun? Cehennemdi orası Aşkın! Sen her yanıma geldiğinde, hiçbir şey yokmuş gibi sana gülümserken nasıl acı çektiğimi hiç anlayamayacaksın. O cehennemde sadece özgürlüğüm çalınmadı benim! Kimliğim çalındı! Masumluğum çalındı! Şişlenip kan içinde ölümün köşesinde dönerken seninle mutlu olacağım günleri hayal ediyordum ben! Öldüresiye dayak yedikten sonra kendimi korumak için karşılık verip buz gibi bir hücreye atıldığımda, *olsun* diyordum, *kardeşim için* diyordum. Günlerce güneşi göremediğimde, *olsun, kardeşim* görüyor diyordum." Tüm yüzü yaşla kaplanmıştı, benim gözlerim kuruydu ama içim yangın yeriydi.

Ayaklarımın üstünde durmak uzun zamandır ilk defa bu kadar zor olmuştu.

Ablam bana biraz daha yaklaştı. "Ama değmezmiş, ben bir hiç için yaşamışım bunları. Sen hiçbir şeye değmezmişsin."

Devam etti, keşke şu dakika bedenim canımdan çıksaydı da o konuşmaya devam etmeseydi.

"Sen babanın kızısın! Onun gibi vahşisin, onun gibi canisin. Onun gibi elinden sigara düşürmüyorsun, onun gibi her dakika alkol kokuyorsun. Aynı ona benziyormuşsun. Senin yerine o cehenneme girdiğim güne lanet olsun! Kendi ellerimle bir canavar yaratmışım da haberim yokmuş. Keşke o gün babam beni döverken öldürseydi de bugünü görmeseydim."

Son cümleleri bunlar oldu, yüzüme iğrenerek bakıyordu, daha fazla bakarsa kusacakmış gibi arkasını dönüp çıktı.

Ayakta duramıyordum, omuzlarımı dik tutamıyordum. Birkaç adım arkamda duran Kaptan'a baktım. Çok şey yapabilirdim, bağırıp çağırabilirdim ya da silahımı çıkarıp onu burada öldürebilirdi. Ama ben hiçbir şey yapamadım, sadece gözlerine baktım.

Kaptan ilk defa utançla kaçırdı gözlerini benden. "Neden?" bile diyemedim.

"Kendine gelmen için bu gerekiyordu, kim olduğunu hatırlaman için. Seni gerçek yüzünle kimse sevmeyecek, bir ben varım çocuk. Alanguva seni tanıdığım, sevdiğini sanıyor, ya Tarık da öyle gerçi ama onların hiçbiri seni aslında tanımıyor. O yüzden sevdiklerini sanıyorlar. Sen busun! Sen V'sin! Ne olacak sanıyordun? Evlenip çocuklu, mutlu bir hayat kurabileceğini mi? Sen yaşamıyorsun ki Aşkın. Sen cinayet işlerken zevk alıyorsun, o kanlı ellerinle anne mi olacaksın bir de? Özür dilerim, çocuk ama birinin sana gerçeği göstermesi gerekiyordu."

Kaptan yine yapmıştı, yine en acı şekilde eğitmişti beni. Ancak ben insan olmadığım gibi bir canavar gibi bile hissedemiyordum. Bir hiç gibi hissediyordum.

"Tebrik ederim," dedim kısık sesimle, başımı dik tutmaya çalışıyordum. "Çok güzel gösterdin." Zorlukla yürürken sanki çivilerin üstünde yürüyormuş gibi zorlanıyordum.

Üst kata çıktığımda etraf sessizdi, ayağımdaki topukluları çıkarıp bir kenara fırlattım. Parıltılı elbisenin taşları bıçak olmuştu da bedenimi delik deşik ediyordu sanki. Kulübeden tamamen çıktım.

Taşlı yolda yürürken ayaklarıma batan şeylerin farkındaydım ama acıyı bile hissedemiyordum. Rüzgâr rıhtımın kenarında o kadar şiddetli esiyordu ki sanki bu hiçliği de alıp kendisiyle birlikte götürecekmiş gibiydi.

Yürümeye devam ederken nereye gittiğimi bilmiyordum, sonsuzluğa kadar sadece yürümek istiyordum. Ablamın sözleri zihnimde tekrar tekrar dönerken gözlerim de yolu değil hâlâ onun iğrenerek bakan gözlerini görüyordu sanki.

Artık takatim kalmadığında, olduğum yere oturdum. Başımı kaldırıp baktığımda, bir ormana yakın olduğumu fark ettim ama beynim o kadar bulanıktı ki tam olarak neresi olduğunu bilmiyordum.

Bacaklarımı kendime çektiğimde yüzüme vuran bir ışık hissettim. Kısılan gözlerimle ışığa doğru baktığımda Ateş karşımda duruyordu.

"Aşkın, ne yapıyorsun burada?" Gözlerimi kırpıştırdım, cevap veremedim. Ateş hâlimi fark ettiğinde afalladı ama dik duruşunu bozmadı. Birkaç adımda yanıma ulaşıp beni kucağına aldığında hiç sesim çıkmıyordu.

Benim kucağından hiç indirmeden arabanın arka koltuğuna bindirdiğinde başım yorgunca göğsüne düştü.

"Eve sür," dedi Ateş birine ama kime dediğine bakmadım. "Aşkın." Eli enseme gitmişti. Yine beynime çip takılıp takılmadığını kontrol ettiğini biliyordum.

"Kim ne yaptı sana?" derken sesi kısıktı.

"Ben yaptım." Ne yaptıysam ben yaptım.

"Ayakların mahvolmuş, Aşkın," dedi acı içinde. Arabaya bindiğimden beri ilk defa ona baktım. Saçları dağılmış, alnına düşmüş, gömleği buruşmuştu. Gözlerinde korku vardı, beni öyle sıkı tutuyordu ki sanki bıraktığında ortadan yok olacakmışım gibi sarmalıyordu bedenimi.

Eğilip saçım ve kâküllerim arasına bir öpücük bıraktı, bir eli kolumu okşuyordu sakinleştirmeye çalışırcasına. "Geçti," diye fısıldıyordu. Ne olduğunu bile bilmiyordu, sadece bana destek olmaya çalışıyordu.

Başımı tekrar göğsüne gömdü, sıkıca sarmaladı. Saçlarımın üstüne öpücükler bıraktı. "Buna kim neden olduysa onu..." Konuşmasına devam edemedi.

"Ben," dedim sadece.

Eve vardığımızda ne ara arabadan inip Ateş'in kucağında ilerlemeye başlamıştım, hatırlamıyordum bile. Sadece Pusat'ın yanımıza gelip endişeyle bir şeyler söylediğini fark etmiştim.

"Nerede buldun onu?" derken endişeliydi.

"Yürüyordu." Malikânenin içinde, deniz kıyısındaydık. Küçük adadaki evimizin ışıkları denize vuruyordu.

"Ne olmuş?" dedi Pusat eli omzuma giderken.

"Bilmiyorum, konuşmuyor."

"Yine çip..." Pusat, Ateş'in sert bakışlarıyla hızla sustu.

"Pusat," dedim ilk defa konuşarak. "Ben çok mu iğrencim?" Pusat o kadar şaşırdı ki ne diyeceğini bilemedi, Ateş'in beni tutan ellerinin buz kestiğini hissettim. "Ben gerçekten şeytan mıyım?"

"A-Aşkın ben onu şakasına diyordum vallahi, sen meleksin. Şamlı da şeytan da değilsin. Hay Allah benim belamı versin. Amına koyayım ya." Pusat kendine saydırırken Ateş beni biraz daha kendisine bastırdı.

"Kendinde değil, görmüyor musun?"

"Ne olmuş ki?" dedi Pusat incelen sesiyle.

"Bilmiyorum, öğreneceğim, halledeceğim." Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama Ateş'in de konuşurken zorlandığını fark etmiştim.

Tekneye binip karşıya geçtiğimizde evimize girdik. Ateş beni kucağında sıkıca tutarken parmağındaki alyansı artık tenimin sıcaklığını almıştı.

Üst kata çıktığımızda beni yatağın üstüne bıraktı, ayağıma pansuman yapmak için hızla banyoya girip elinde çantayla döndüğünde onu durdurdum.

"Duş alacağım." Bana itiraz etmedi ama tek de bırakmadı.

Eli sırtıma gitti, elbisenin eteğini aşağı indirdi. Elbiseyi üstümden yavaşça çıkardı, iç çamaşırlarıma kadar çıkartarak beni küvete sokup hızla suyu ayarladı. Küvet dolarken eğildi, ayağımı parmakları arasına aldı. Ne ara eline aldığım görmediğim cımbızla ayağıma batan şeyleri çıkartırken yavaş yavaş üflüyordu canım acımasın diye. Ama acıyacak canım kalmamıştı.

"Ben çok mu iğrencim Ateş?" dediğimde Ateş bugün bir kez daha dondu.

"Sen benim başıma gelen en güzel şeysin, ne iğrenci?"

"Benden iğreniyormuş." Durdu aniden, kafasını ağır ağır kaldırırken her şeyi anlamıştı.

Yutkundu, bakışları uzun uzun yüzümde gezindi. "Ben seni sadece iki kez böyle gördüm, biri bu gece, diğeri de bilekliği bulduğun gece. Acını görüyorum, duyuyorum, acını her tarafımda hissediyorum. Ve bir şey yapamıyorum, işte bu beni çıldırtıyor. Keşke geçmişine gidip o küçük kız çocuğunu her şeyin ortasından çekip alsam da sen bana böyle acılı bakmasan."

"Keşke ölseydim Ateş, keşke duyduklarım yerine ölseydim." Ateş gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını kaçırırken zor nefes alıyor gibiydi.

"Deme öyle," derken ki çaresizliği, az önce ablamın karşısındaki çaresizliğime benziyordu.

"Göğsümü yarıp kalbimi elime verseler daha az acırdı canım. Ben bitti sanmıştım, dünyadaki en büyük acıları tattım sanmıştım, daha ne olacak ki demiştim. Dahası varmış, Ateş. Ben ona benziyormuşum." Ona benzediğimi ilk defa bu gece fark etmiştim. Öfkelendiğimde can yakıyordum, insanlara zarar vermekten zevk alıyordum, alkoliğin tekiydim, sigarasız nefes almıyordum.

"Ah bir kere ağlasan, akıtsan içindeki şu zehri, belki rahat bir nefes alacaksın," derken yanağımı okşuyordu. Yüzümü yanağına yaslarken gözlerimi yummuştum, başparmağı yanağımı hafif hafif okşuyordu. Akmayan yaşlarımı siliyor gibiydi.

"Sen en son ne zaman ağladın?" dediğimde okşayışı durdu. Gözlerini kaçırdı benden ama yine de konuşmaya devam etti.

"Çok olmadı." Yüzümü ellerinin arasından çektim.

"Ben fark etmedim. Neden ağladın?"

"Çok sevdiğim biri acı çekiyordu."

"Ferda kaçırıldığı zaman mı?" Gözlerini sıkıca yumdu.

"Kendini neden hiçbir zaman sevgiye değer görmüyorsun sen?" dedi azarlarcasına. Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı, su gömleğinin kollarını ıslatmıştı.

Yanağıma da sert ve uzun bir öpücük bıraktı, beni rahatlatmak ister gibi. "Öz sevgin yok ama öz güvenin var. Çünkü kendini hiç sevmemişsin ama kendini hep korumak zorunda kalmışsın." Kendi söyledikleri kendi canını sıkıyordu.

Beni yumuşacık hareketlerle yıkadı, arada tenimi rahatlatmak istermiş gibi okşayıp öpüyor ve sarmalıyordu. Dokunuşlarındaki yumuşaklık sevgiden de öteydi ve bu gece beni biraz da olsa kendime getirebilecek tek şeydi belki de.

Banyodan çıktığında, saçlarımı kurutup üstümü giyindirdiğinde bunu bana ne kadar çok yaptığını düşündüm. Her anımda yanımdaydı ve ne olursa olsun bana iyi gelmeye çalışıyordu. Ayaklarımdaki yaraları sargıya sardığında yatağın üstünde öylece oturuyordum.

"Uyuyalım mı?" dedi bir eliyle saçımı geriye doğru iterken. Kafamı iki yana salladım. "Konuşmak ister misin?" Yine reddettim.

"Hep yaptığım şeyi yapmak istiyorum, canım acırken herkesi yanımdan uzaklaştırmak istiyorum. Kırıp dökmek istiyorum, iğrenç davranıp yine herkesin nefretini kazanmak istiyorum!"

"Peki neden duruyorsun?"

"Bilmiyorum, takatim kalmadı hiçbir şeye."

"Canın acıdığında daha çok acıttığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Evet, sorun da bu. Bunu hak etmiyorum, bana böyle sevgiyle bakıp tüm iğrençliklerimi çekmeni hak etmiyorum! Sen de herkesin yaptığını yapsana, siktir et beni. O zaman senin canını yakabilirim, seni kendimden uzak tutabilirim ama sen öyle davranıyorsun ki! Beni öyle seviyorsun ki bir halt yapamıyorum."

"Bir şeyleri kıracak hâlin varsa istediğin şeyi kırabilirsin. Ve Aşkın sen ne kadar kötü davranırsan davran ben ne zaman sana kıyamadığımı anladım, biliyor musun?" Biliyordum. "O gece canımı o kadar yakmıştın ki seni sildiğime ikna etmiştim kendimi. Sonra çıkageldin, aynı bu geceki gibiydin. Acılı, öfkeli, boşluğun ortasında ve en çok da yorgun... Seni sudan çıkardığımda

korkudan öleceğim sandım, sana bir şey olursa nasıl nefes alacağımı düşündüm."

Nefesini verdi, her tarafı ıslanan takım elbisesini çıkarmak için kısa bir an yanımdan uzaklaştı. Kendimi yatağa bıraktım, gözlerim tavanda gezinirken gözlerimi yumdum. Ateş sanki o yokken ortadan kaybolacakmışım gibi aceleci şekilde yanıma geri dönmüştü.

"Hepsi geçecek," diye fısıldadı yanıma uzanan Ateş. "Mutlu olacaksın Aşkın." Dudaklarımda buruk bir gülüş oluştu.

"Ben mutlu olmak değil, güçlü olmak istiyorum."

"Sen zaten çok güçlüsün. İnsanları öldürüp, küfredip asi davrandığın için güçlüsün demiyorum. Her şeye rağmen böyle sapasağlam duruyorsun ya, tüm geçmişine karşı, tüm adaletsizliklere karşı doğduğundan beri savaşıyorsun ya..."

"Ateş, iyi ki varsın," dediğimde eli elimi okşuyordu.

"Seninle varım ateş parçası, yanında olmama hep izin ver yoksa..." Devamını getirmedi, ben de sormadım.

"Ben onu orada koruduğumu sanıyordum. Tamam, orasının iyi bir yer olmadığını biliyordum ama ne acılar çektiğini bilmiyordum. Şişlemişler, ölümden dönmüş, dayak yemiş... Ben hiçbirini anlamadım Ateş, bir de zekiyim diye geçiniyorum. Hücreye de atmışlar onu, güneşini çalmışlar." Ateş elimi sıkana kadar ellerimin titrediğinin farkında değildim.

"Hiçbirine değmezmişim, ona benziyormuşum ben." Ateş daha sıkı tuttu elimi.

Ateşpare yanıyordu, Ateş onu söndüremez anca harlardı ama Ateş, Ateşpare'yi söndürmek için bu gece sönmeye hazırdı.

Acıdan uyuyamadığım geceler çok olmuştu ama acıdan uyuduğum geceler çok olmamıştı. Uyku, kısa bir ölüm gibiydi.

Uyandığın ilk an bir şey düşünmezdin ancak bir saniyeyi geçtikten sonra olanlar aklına gelmeye başlardı.

Keşke bugün hiç uyanmasaydım.

Ateş yatağın kenarında oturuyordu, üstünü giyinmişti. Parmağında nişan yüzüğümüz duruyordu. Sanki nişan dün değil de haftalar önce yaşanmış gibi hissediyordum.

"Günaydın," dedi yumuşacık sesiyle.

Derin bir nefes alarak yataktan doğruldum, boğazım o kadar kuruydu ki yutkunmakta zorlanmıştım. Yatak başlığına sırtımı yaslayıp ruhsuz gözlerimi ona diktiğimde o benim aksime tüm duygularıyla bakıyordu.

"Sabah sabah niye buradasın?"

"Burası bizim yatak odamız ya, burası bizim yatağımız ya, he bir de nişanlıydık biz." Sözleriyle parmağımdaki yüzükleri hatırladım. Alyansı hızla çıkardım, diğer yüzüğü de çıkaracaktım ama parmağımdan bir türlü çıkmıyordu. Ateş nefesini sabırla vererek hiçbir şey söylemeden beni izliyordu.

"Bozuyorum nişanı, istemiyorum seni."

"Kendine daha fazla acı çektirmek için yapıyorsun Aşkın, yapma."

"Hayır! İstemiyorum seni, kimseyi istemiyorum ben. Yalnız kalmaya mahkûmum ben! Beni tanıdığını, sevdiğini sanıyorsun ama beni hiç tanımıyorsun. Ben buyum! Ben V'yim! Ne olacak sanıyorsun? Evlenip çocuklu, mutlu bir hayat kurabileceğimizi mi? Ben yaşamıyorum ki! Ben cinayet işlerken zevk alıyorum, bu kanlı ellerimle anne mi olacağım bir de?"

Ateş yüzüme derin derin bakarken gözleri hafifçe irileşti. Bir şey fark etmişti ama bunu söylemedi.

"Cevap ver bana!" İfadesini toparladı, nefesini verdi ve beni sakinleştirmek isteyerek o sarı gözleriyle yüzümü inceledi.

"Sürekli öldürmekten zevk aldığını, cani bir katil olduğunu söylüyorsun. Belki de gerçekten zevk alıyorsun, bilemem ama bundan nefret ediyorsun. Bunun yüzünden kendinden tiksiniyorsun, kurtulmak istiyorsun ama yine tüm kapıları kendine kapatıyorsun."

"Seni de sevmiyorum zaten! Beni bu evin bodrumuna hapsettin, beni kullandın, tehdit edip durdun! Şimdi de âşığım diye geziniyorsun. Sevmiyorum ki seni de." Sakin sakin bana bakmaya devam etti.

Yataktan kalktım, karşısında dikildiğimde o da ayaklanmıştı. Göğsünden ittim. "Nefret ediyorum!" Sert itsem de yerinden kıpırdamamıştı, yumruk yaptığım iki elim göğsüne vururken de hareket etmiyordu.

"Nefret ediyorum!" Sayıklıyordum. "Ona benzemekten nefret ediyorum." Tekrar sayıkladım.

Yumruğum tam sol göğsüne vurduğunda durdum, bıçakla yaraladığım yerin üstündeydi tam elim. Ateş bir eliyle saçlarımı okşarken diğer eliyle belimden kendine çekti sıkıca. Başım göğsüne düşünce yavaşça saçlarımı okşamaya başladı. Bıraktığı öpücük başımı döndürürken biraz da olsa sakinleştiğimi hissediyordum.

"Hadi kahvaltıya inelim," dedi o yumuşacık ses tonuyla.

"Canım istemiyor."

İki eliyle elimi tuttu yavaşa. "Yüzüğü çıkarmana yardım edeyim," dedi benden ayrıldığında ama elimi elinden hızla çektim. Alyansı da geri takarken Ateş beni seyrediyordu sessizce.

"Kalsın, taktık bir kere." Sözlerimle tüm dişlerini göstererek güldü.

"Bana mafya babası diyorsun da burnundan kıl aldırmıyorsun."

"Ben de seri katilim sonuçta," dedim ve yatağa geri yattım. İnce pikeyi boynuma kadar çektiğimde Ateş de yatağa geri oturdu.

"Ben de çok acıkmıştım." Beni süzmeye başladı.

"Git ye o zaman."

"Yok, sen yemezsen ben de yemiyorum," dedi küçük bir çocuk gibi omuz silkerek.

"Niye amına koyayım?" Sorumla sadece omuz silkti. Biraz daha küfrederek pikeyi üstümden attığımda Ateş kenarda duran sabahlığımı uzattı. Hâlimi nasıl görmüştü bilmiyordum ama kıyafet giydirmeyi bile düşünmemişti. Geceliğin üstüne beyaz saten sabahlığı giydirdi bana, öndeki bağcığını da dikkatle bağladı. Bağlarken beni yavaş ama sert hareketlerle kendisine doğru çekmişti.

Bedenim bedenine çarptı, eli yüzüme gitti, yavaşça okşadı. "Çok seviyorum seni."

"Yalancı," dedim oyunbozan küçük bir çocuk gibi.

"Allah belamı versin ki." Eğer birazcık hâlim olsa gülebilirdim.

"Çok mu seviyorsun?" derken irileşen gözlerimle alttan alttan ona bakıyordum.

"Çok seviyorum."

"Ne kadar çok?" dedim elini göğsüne koyarak.

"Canın acıdığında dönüştüğün çocuğu alıp göğsüme saklamak isteyecek kadar."

"Hiç alakası yok."

"Tabii canım, ben de mafya babasıyım zaten." Bu sefer yarım da olsa bir gülüş oluşmuştu dudağımda.

"Mafya babasısın zaten."

"Çok istiyorsan olurum."

"Hani beni çok seviyorsun ya, istediğim her şeyi yapar mısın?" dediğimde kaşlarını havaya kaldırdı.

"Âşığım Aşkın, deli değil. Senin gibi kurnaza kendimi bırakır mıyım?" Beni eğlendirmeye çalışıyordu.

"Aşk da delilik zaten, değil mi? Hiçbir mantıklı tarafı yok." Sözlerimle dudaklarıma uzun ve yumuşacık bir öpücük bıraktı. Bana bir kez daha sarıldı ve elimden tutarak odadan çıkardı.

"Bu kadar romantik şeyleri hiç sevmem! Seni de sevmiyorum zaten, boşu boşuna nişanlanmışım." Elini bırakmaya çalıştım ama o elimi daha çok sıkarak bunu engelledi.

"He Aşkın..."

"Çok ciddiyim, bu kadar romantik olman midemi bulandırıyor."

"Belki de karnında kelebekler uçuşuyordur," dedi yandan bir bakışla göz kırparak.

"Hiç de bile, eskiden böyle değildin. Şimdi pamuk şeker gibi bir adamsın bana." Yüzümü buruşturdum.

"Çünkü o zaman nişanlım değildin, ayrıca düşmandık," dedi duraksayarak.

"Şimdi değil miyiz?" dediğimde bana döndü.

"Birbirlerini delicesine seven iki insan düşman olur mu hiç?" Sarı gözleriyle gözlerimin içine dikkatlice bakıyordu.

"İşte o zaman kıyamet olur," dedim ben de kısık sesimle.

Aşağıdan gelen sesler ikimizin konuşmasını böldüğünde elimi bırakmadan yola devam etti, merdivenleri inmeye başlamıştık. "Kim var evde? Kimsenin yüzünü görmek istemiyorum ben. Herkesin Allah belasını versin!" Ateş güldü sözlerimle.

"İnsan sevgin gözlerimi yaşartıyor, bebeğim."

"Ben insanları öldürüyorum, bebeğim." Bana laf yetiştiremeyeceğini anladığında pes etti.

Aşağı indiğimizde, evde tahammül edebileceğimden çok daha fazla insan olduğunu gördüm. "Ateş, gönder herkesi."

"Pusat senin dün kötü olduğunu görünce herkesi eve doldurmuş, sadece Bahar'la o olacak sanıyordum," dedi Ateş de gergince Pusat'a bakarken.

Kocaman bir kahvaltı masası kurulmuştu bahçeye; Tarık, Ferda, Baybora, Bahar, Pusat ve hatta Arhan... Hepsi buradaydı.

Ateş elimi bırakmadı, bahçeye çıktığımızda bizi fark etmişlerdi. "Ne yapıyorsunuz hepiniz burada?" Ateş'in sert ve asla misafirperver olmayan sorusuyla birbirlerine baktılar.

"Ay abi ev misafir kaynıyor, tahammül seviyemin çok üstünde akraba var evde. O değil, hiçbirinin de gidesi yok, onlar gidene kadar buralardayım ben," dedi Ferda hemen.

"Ben de Aşkın'ı merak ettim, Aylin kötüydü gece bayağı," dedi Tarık sıkıntıyla. Biliyordu ya da anlamıştı, yüzüme böyle bakmasının başka nedeni olamazdı.

Ateş bana uzunca baktı, ardından onlara döndü. "Çıkın, biz yalnız kahvaltı yapacağız."

"Gerek yok," dedim kısık sesle. Sorun olmadığını belli etmek için elini sıktım. Masada kalan boş yerlere yan yana oturduğumuzda Baybora'yla bakışlarım kesişti. O biliyordu, ablamla konuşmuştu.

"Yeni nişanlı çiftimiz baş başa mı kalmak istiyor?" dedi Arhan keyifle.

"Boş boş konuşma," dedi Tarık sertçe. Bunu Ferda'yı kıskandığı için değil, benim için gerçekten üzüldüğünden yapmıştı.

"Sana mı soracağım nasıl konuşacağımı?" Arhan da gerilmişti.

"Yeter!" Ateş'in sert sesiyle sessizleştiler.

Bahar'a baktım, o da benim hâlimi fark etmişti ve eliyle oynuyordu. "Sen eve gittin mi?" dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Yok, gece burada kalmıştım," dedi Bahar kısık sesiyle. Üstünde Pusat'ın olduğu belli olan kocaman bir tişört vardı, tişörtü içine doğru katlasa bile yine de neredeyse bir elbise gibi duruyordu, altında da tayt vardı.

"Sabah Bahar'la tek gelecektim kahvaltıya, sonra bir baktım hepsi peşimize takılmış," dedi Pusat hoşnutsuz şekilde. Onun da gözleri üstümde endişeyle geziniyordu.

Ateş tabağıma bir şeyler dolduruyordu, Tarık'a bakarak içeriyi işaret ettiğimde hemen kalktı. Ben de kalktığımda Ateş sabırla nefesini verdi. Hiç kimseye bir şey söylemeden içeri geçtik, camı kapattım sesimizi duymasınlar diye.

"O, o..." Konuşamadım.

"Öğrendi, değil mi?" dedi Tarık dolan gözlerini kaçırmadan. Başımı olumluca salladım. "Nasıl?"

"Kaptan, o yaptı." Sözlerimle gözleri irileşti.

"Nasıl ya? Kaptan yapmaz öyle bir şey! Neden böyle bir şey yapsın ki?" O benden daha çok ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Omuz silktim, "Ablam sana bir şey dedi mi?"

"Bilip bilmediğimi sordu, evde başka kimsenin bilmediğini söyledim. Kaptan'la tartıştı bir ara, Kaptan'ın yakasına yapıştı. 'Benim kardeşime nasıl

kıydın?' diye ortalığı yıktı. Naz'la Deniz yoktu şansımıza. Ortalığı ayağa kaldırdı, ardından her şeyini toplayıp çıktı gitti."

"Ne? Nereye gitti?"

"Baybora'nın yanına gitti, hiç bırakır mıyım onu o hâlde! Onun arabasına bindiğini gördüğümde gitmedim peşinden." Bakışlarım camın arka tarafında oturan Baybora'ya kaydı. O da bize bakıyordu.

"Benden nefret ediyor."

"Öfkeli, aldatılmış hissediyor ama geçecek. Sana olan sevgisi her şeyin üstünde. Ben sadece İhtiyar'ın nasıl böyle bir şey yaptığını düşünüyorum." Tarık konuşmasını bitirdiğinde kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Neden herkes sarılıp duruyor bilmiyordum ama iyi görünmediğimi tahmin edebiliyordum.

Baybora da içeri girdi, arkasından camı kapattı. Tarık'tan uzaklaştım.

"Ablamı nereye götürdün?"

"Üzülmeyeceği, canının yanmayacağı, kandırılmayacağı bir yere götürdüm." Baybora, ellerini ceplerine sokarak sakince konuşuyordu.

"Senin belanı sikerim, Baybora."

"Ablan güvende," dedi sadece.

"Bana yerini söyle."

"Söylemeyeceğim, senden hem korkuyor hem de..." İğreniyor diyecekti ki devam etmedi.

"Düzgün konuş!" dedi Tarık sertçe.

"Benden nefret ediyor çünkü onu kandırdım. Tıpkı senin de şu an yaptığın gibi, öyle değil mi Baybora? Ablam senin gerçeklerini öğrense kim bilir neler hisseder?" Baybora'nın ifadesi sertleşti.

Bu sırada dışarıda durmaya dayanamayan Ateş de içeri girdi, arkasından cam kapıyı kapattı.

"Bir tekme de benden yerse kendine gelemez, bunu ablana yapamazsın," dedi Baybora kendinden emin durmaya çalışarak.

"Öyle güzel yaparım ki... Hele de sen gelip burada bana *insanlık* dersi verirsen." *İnsanlık* derken alayla gülmüştüm. "Madem gerçekleri ortaya döküyoruz, her şeyi öğrensin! Artık hiçbir şekilde kandırılmasın. Şimdi bana onun yerini söyle!"

"Söylemeyeceğim," dedi Baybora dişlerinin arasından. "Onu biraz daha mahvedemeyeceksin."

"Abi!" dedi Ateş uyarırcasına.

"Kör olmuşsun, bu karşındaki kadın ablasını ne hâle getirdi, biliyor musun? Onun için hapis yatan ablasını! Canından çok sevdiği ablasına bunu yapan, sana neler yapmaz."

"Sözlerine dikkat et! Nişanlım hakkında düzgün konuşacaksın!" Ateş işaret parmağını tehditkâr bir şekilde havaya kaldırmıştı. Baybora güldü.

"Yoksa ne yaparsın? Gerçi doğru, ailen yerine bir caniyi seçecek kadar başını döndürmüş aşk. Uyandığında umarım her şey için geç olmaz."

"Özür dile, ondan hemen özür dile," dedi Ateş kararan sesiyle. Baybora özür dilemedi ama daha fazla durmaya da dayanamadı. Kafasını *çok yazık* dermiş gibi sallayıp evi terk etti.

"Ortalık düşündüğümden de çok karışmış," dedi Tarık sıkıntıyla. "Rengin gitmiş senin."

Tekrar bahçeye çıkıp yemek masasına oturduğumuzda herkes sessizdi, sesleri duymasalar da hareketlerimizden hararetli bir tartışma yaşadığımızı hepsi anlamıştı.

Hiçbir şey yiyesim yoktu.

Takatim kalmayana kadar cinayet işlemek, sonra da kan kusmak istiyordum, o kanlarda boğulmak istiyordum. Ateş tam sevdiğim gibi sıcacık filtre kahveyi bardağıma doldururken bir şeyler söylemişti ama pek dinlemiyordum.

Ferda gerginliği dağıtmak için Bahar'a bir şeyler sorarken önüme koyulan kaymak ve balla başımı kaldırdım. Pusat koymuştu, göz kırptı.

Ona gülümsemek istedim ama buna da takatim yoktu.

"Harika bir nişandı, tüm sosyete, magazin, dün gecenin mükemmelliğini konuşuyor," dedi Ferda beni neşelendirmeye çalışarak. "Tabii nişan Çırağan'da yapıldığı için herkes düğünün nerede olacağını merak ediyor. He bir de bayağı bir dedikodu çıkmış dün gece. Özellikle Didem'in ve Leyla'nın gelmesi çok konuşulmuş bence."

"Ferda," dedi Ateş uyarır tonda.

"Ne oldu bilmiyorum ama kafasını dağıtmak istedim biraz," dedi Ferda gittikçe kısılan sesiyle.

Kahvaltı boyunca ne yediğimi ya da etrafımdakilerin ne konuştuğunu bilmiyordum.

Kahvaltının ardından Tarık, "Türk kahvesi ister misin?" dediğinde kafamı iki yana salladım. Ateş konuşmuyordu ama o kadar gergindi ki tüm üzüntüsünü hissediyordum.

"Ben şirkete uğrayacağım, gelmek ister misin?" dedi Ferda yerinden kalkarken Arhan'a.

"Olur, gelirim." Arhan da hemen peşinden ayaklandı.

Ferda ve Tarık arasında uzun bir bakışma geçti ama Tarık pek takmayarak bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Ferda gitmeden önce yanıma yaklaştı, kulağıma eğildiğinde fısıldıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum ama senin gibi güçlü birini ne bu kadar sarstıysa eminim çok ağırdır. Abim yanında, biz yanındayız," dedi ve uzaklaştı.

Ateş kardeşinin arkasından bir süre baktı, ardından eli sırtıma gitti.

"Aşkın, seni ilk defa böyle görüyorum," dedi Bahar, gözlerini sürekli kaçırıyordu. Hâlim nasıldı bilmiyordum ama herkesi şoka soktuğu kesindi, Bahar ağlamamaya çalışıyordu. "Şimdi diyeceksin ki sen önceden görmüyordun. Hissediyordum ve seni daha önce hiç bu kadar sarsılmış hissetmemiştim." Güzelim mavi gözleri gözlerimde gezindi. "Seni çok seviyorum, sen benim meleğimsin. Sen olmasaydın..."

"Değilim Bahar, melek falan değilim ben. Sana iyi davranmam iyi biri olduğumu göstermez."

"Tanıyorum ben seni, senle büyüdüm ben. Yüreğinin içini biliyorum." Beni tanısa, yüreğimin içini gerçekten bilse ablamdan sonra gidecek ilk kişi de o olurdu.

Kimseyle konuşacak takatim yoktu.

"Eğer sen olmasaydın, Bahar yaşamıyor olurdu. Sen olmasaydın Aşkın, eminim dünya daha kötü bir yer olurdu," dedi Tarık.

"Yani sen olmasaydın, kim benim arkadaşımı benden çalacaktı. Kimin kuması, kimin *Shrek*'i olacaktım ben?" dedi Pusat, azıcık hâlim olsa kahkahalarla gülebilirdim.

Ateş hiçbir şey söylemedi ama şakaklarıma öyle bir öpücük bıraktı ki bin söze bedeldi.

Hepsini tek tek inceledim, ne kadar yorgun olsam da onların gözlerindeki ışıltının tüm yorgunluğuma bir dayanak olduğunu hissettim.

Hâlsizlik tüm vücudumu uyuşturduğunda hiç konuşmadan kalktım masadan. İçeri girip üst kata çıktığımda Ateş de hemen peşimden geliyordu.

"Kendimdeyim, sürekli peşimden gelmen gerekmiyor," dedim ona dönüp bakmadan. "İşin gücün vardır, sürekli benimle ilgilenmen gerekmiyor." Bu sırada merdivenleri bitirmiş ve odamıza yönelmiştik.

"İşim de gücüm de sensin, ayrıca nişanlımla vakit geçirmek istemem suç mu?" *Nişanlım* derken yüzük olan elini havaya kaldırmıştı.

Üstümdeki sabahlığı çıkartıp kendimi yine yatağa attığımda Ateş başıma dikildi. Saçlarımı okşadı yine, eğilip öptü...

"Neden herkes üç gün ömrüm kalmış gibi davranıyor?"

"Üç gün değil de üç dakikan kalmış gibi göründüğün için olabilir. Hepsi seni öyle güçlü görmeye alışmış ki bir insan olduğunu, yorulabileceğini unutmuşlar."

"Sen unutmadın mı?" dediğimde cıkladı.

"Ben öyle bir anladım ki bir daha unutma imkânım yok." Vurulduğum gün...

Gerçi çok vurulduğum gün vardı.

"Tüm gücüm gitti sanki, tüm gücüm ablamdı."

"Seni affedecek."

"Affetmeyecek, ben kendimi hiç affetmedim, o nasıl affetsin? Yüzüme tükürse yeridir. Gidip beni polise şikâyet etse yine dinmez acım. Bir silah alıp öldürse bile dinmez."

"Eğer sen onun yerinde olsan affeder miydin?"

"Affetmezdim. Keşke onun yerinde olsaydım da göğsümün ortasındaki bu azabı yaşamasaydım." Ölüm döşeğindeki bir hasta gibi yavaş yavaş konuşuyordum.

Ateş daha fazla dayanamıyormuş gibi zorlukla nefesini verdi, başını havaya kaldırıp tavanı izledi bir süre. Biraz öyle kalarak kendini toparlamaya çalıştı.

Arkama geçti, yatağa uzandı ve sıkıca sarmaladı vücudumu. Sırtım yumuşak göğsüne yaslanırken kolunu da başımın altına koymuştu.

Sanki tüm gece uyumamış gibi yine yorgunca uyudum onun göğsünde.

Uyandığımda Ateş yine yataktaydı, hatta pozisyonumuz bile değişmemişti. Kolları arasından çıktım, o uyumuyordu. Kolunun feci şekilde uyuştuğunu tahmin edebiliyordum ama yine de ifadesini bozmadı.

"Saat kaç?"

"Akşama geliyor." Tam saati o da bilmiyordu.

"Baybora'yı arasana," dediğimde doğruldu o da yataktan. "Ablamın yerini öğrensene, Ateş."

"Hayır, olmaz."

"Neden?" derken başım omzuma doğru düşmüştü.

"Neden öğreneceğim, Aşkın? Ablanın yanına gidip de daha çok acı çek diye mi? Kendini böyle manyakça cezalandır diye mi?"

"İyi! Ben sanki öğrenemez miyim? O siktiğimin V'siyim ben, her halt yapıyorum, onu da yaparım." Yataktan tamamen çıkıp kendimi giyinme odasına attım.

"Uyurken geliyorlar sana!" dedi Ateş de peşimden gelirken.

"He geliyorlar!" Elime ilk gelen günlük kıyafetleri çıkardım. Hızla soyunup onları giyerken Ateş de söyleniyordu.

"Aşkın, birlikte aşağı inelim, bahçede oturup dinlenelim biraz. Daha kötü yapacaksın her şeyi." İstediğim de oydu zaten.

"Daha ne kadar kötü olacak ki?" dedim ellerimi iki yana doğru açarak.

"O kadar kendinde değilsin ki çılgınca bir şey yapmandan endişeleniyorum."

"Sorun yok, intihar ederek mükâfat vermem kendime. Biliyorsun, acı çekmem gerek."

"Ben de geleyim?"

"Hayır, Ateş." Soyunup tayt ve tişört giyinirken beni zorlamadı.

"Dün de bırakmadın, eğer dün gece orada olsaydım Aylin'in geldiğini fark ederdim. Onu durdururdum!"

"Bu neyi değiştirirdi ki? Her türlü ona benziyorum işte," dedim ve ona arkamı döndüm.

"Neden Kaptan'ı öldürmüyorsun? Seni nasıl eğitti de bu durumda bile onu öldürmüyorsun?"

"Çünkü ölmek onun için de mükâfat." Tekrar Ateş'e döndüm, birkaç adımda yanına ulaştım. "Kendimdeyim, endişelenme, kötü bir şey yapmayacağım. Rıhtıma gideceğim sadece, bir şey yok."

"Bari birilerini göndereyim."

"Tarık gelsin sadece."

"Tamam, ben de gelirim ama çok geçmeden." Onu daha fazla endişelendirmemek için karşı çıkmadım. Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

Bu sırada Ateş'in telefonu çaldı, Ayberk arıyordu. Aramayı hızla yanıtladı, Ayberk ona ne anlatıyorsa pek hayırlı olmadığı belliydi.

"Tamam, geliyorum," dedi ve kapattı telefonu.

"Ne oldu?"

"Cebonayan işleri, her zamanki şeyler," dedi geçiştirircesine. "Birlikte çıkalım." O da üstünü değiştirmeye başladı.

"Kötü bir şey yok, değil mi?"

"Cebonayan'la ilgili hiçbir zaman iyi bir şey olmaz ki ama dediğim gibi öyle baş edemeyeceğim bir şey yok. Ama seninle olmamı kabul edersen işlerimi sonra da hallederim." Hâlâ şansını deniyordu.

"Gerek yok," dedim ve odadan çıktım. Aşağı indiğimde Tarık, Pusat ve Bahar sessizce salonda oturuyordu.

"Tarık," dediğimde hızla yerinden kalktı. Pusat da gözlerimin içine bakıyordu bir şey ister miyim diye ama onlara bir şey söylemedim.

Tarık, "Nereye?" bile demeden peşime takıldı.

Birlikte dışarı çıktığımızda dışarıda iki tekne birkaç tane de jet ski duruyordu. Küçük tekneleri kullanabiliyordum ama jet skiye geçtim.

"Aşkın, buna mı bineceğim ben?" dedi Tarık dehşet içinde.

"Arkama atla."

"Tekneyle geçelim işte insan gibi." Jet skiye hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Sen bilirsin," diyerek motoru çalıştırdığımda söylenerek arkama bindi. Kollarını belime sıkıca sardı, motoru hareket ettirdiğim an bağırmaya başladı.

"Ben çok gencim! Hayatımın baharındayım!" Ağlamaklı bağırışları beni elbette yavaşlatmadı.

Kara tarafına geçene kadar bana sıkı sıkı sarılıp hızlandığımda çığlık atmaya devam etmişti. Sonunda karaya ulaştığımızda jet skiden inerken dizleri titriyordu.

"Ebemi siktin, nereye yetişiyoruz?" Cevapsız bırakıp otoparka yürüdüğümde Tarık da söylenerek peşimden geldi.

Tam otoparkın kapısına gelecekken Selma Alanguva ve yanında bir kadını daha gördüm. Yanındaki kadın, Ateş'in halasıydı.

"Aşkın, hiç yanımıza uğramadın. Bir tanışamadık bile," dedi Ateş'in halası. Orta yaşlı ama tüm Alanguvalar gibi güzel bir kadındı. Boyalı sarı saçları, yeşil gözleriyle beni inceliyordu.

"Nişan heyecanı işte," dedim ters cevap vermemeye çalışarak. Bunu yapmamın tek nedeni de Ateş'ti. Ailesine karşı zor duruma düşsün istemiyordum.

"İyi görünmüyorsun." Selma Alanguva, sımsıkı yaptığı topuzu ve her zamanki asil giyinişiyle beni süzüyordu.

"Rüya gibi bir nişan geçirdiğim için hâlâ kendime gelemiyorum," dedim zoraki bir gülüşle. "Özellikle Kaptan, o kadar mutlu ve üzgündü ki tüm gece beni de üzdü." Yaptığım imayla Selma Alanguva'ya baktım. "Kaptan" kelimesini duyduğu an yüz ifadesi değişti.

"Cüneyt evlatlarına çok değer verir," dedi Selma Hanım.

"Öyle, çok şaşırdım açıkçası tanışıyor olmanıza. He bir de dün gece gözden uzaklaşıp konuşmanıza da şaşırdım." Selma Hanım'ın ifadesi biraz daha değişti.

"Cüneyt kim anne?" dedi Ateş'in halası merakla.

"Eski bir tanıdık sadece," dedi Selma Alanguva fazla detay vermeyerek.

"Sonra uzun uzun konuşuruz." Daha fazla burada dikilmek istemiyordum.

"Merhaba, bir kızınız var mı acaba? Ama sizin kadar güzel bir Alanguva'ysa tabii," diyen Tarık, hemen kadına elini uzattı. Kadın gülerek Tarık'la el sıkıştı. Onların uzun uzun tanışmasına vakit tanımadan otoparkın içine girdim.

Ateş'in spor arabalarından birinin anahtarını aldım, Tarık da yan koltuğa otururken söyleniyordu. "Kendime zengin seksi bir Alanguva bulmuştum en sonunda."

"Ferda?"

"Onu saymıyorum, onunla aramızda bir şey yoktu zaten. Arkadaşız artık."

"Köpek gibi seviyorsun."

"Olsun, ben çabuk severim," dedi yanağımdan makas alarak. Eline sertçe vurdum. Araziden çıkmamızla aniden hızlandığımda Tarık küfrederek kemerini taktı.

"Bak canım, sen üzgün olabilirsin ama ben yaşamayı seviyorum," dedi dehşet içindeki sesiyle. Biraz daha hızlandım. "Nereye gidiyoruz bari onu söyle?" Sorusunu yine yanıtsız bıraktım. Tarık gözlerini kapatarak bildiği tüm duaları içinden okumaya başladığını sanıyordu ama bir mikrofon alıp bağırmadığı eksikti.

O kadar hızlı sürmüştüm ki çok geçmeden yol bitmişti, bir uçurum kenarıydı burası. Tarık zihnine dolan anılarla sertçe yutkundu ama ben arabadan inince o da hızla peşimden indi.

"Hatırlıyor musun, Tarık?" Arabanın önüne geçip uçurumu seyretmeye başladım.

"Evet," diyerek yanıma geldi.

"Bu uçurumun kenarında ölmek üzereydim, V olmadan önceki son testimdi." O uçurumdan vücudumun sarktığını, yaralı ellerimle bir taş parçasına zorlukla tutunduğumu hatırlıyordum.

Keşke o gün başarısız olsaydım.

"Neden buradayız?" O da hatırladığı anılarla pek mutlu olmamıştı. Eğer o gün son anda yetişmeseydi ben bu uçurumdan düşüp parçalara ayrılacaktım. Tarık elimi tutmuş, beni kurtarmıştı, sonra da bana sarılıp dakikalarca hıçkırarak ağlamıştı.

"Hani diyorsun ya, *Kaptan böyle bir şey yapmaz*, diye O Kaptan bana neler yaptı ve sen de gördün. İşin tuhaf tarafı ben de gördüm ama hep ona inandım. Sikeyim Tarık, beni öyle bir eğitmiş ki bu yaptığı şeyde bile onu haklı bulduğum yanlar var. Beni öyle farklı bir şeye dönüştürmüş ki hiçbir şeyin farkına varmamışım." Arabanın önünden birkaç adım atarak ayrıldım, sırtımı uçuruma dönerek Tarık'la yüz yüze geldim.

"Aşkın, dışarıda aç kurtlar sendelemeni beklerken sen düşemezsin. Güçlü olmalısın."

"Güçlü ol! O kadar güçlü ol ki karşına çıkan herkesi öldür, o kadar güçlü ol ki acıdan ölsen bile belli etme! O kadar güçlü ol ki hislerini belli etme. Çok sıkıldım Tarık, çok yoruldum."

Tarık geriye doğru adımlar attığımı fark ettiğinde hızla bana doğru yürüdü.

Soğuk bir gülüş oluştu dudaklarımda. "Merak etme, öyle kolay ölmem ben. Kötüler ölmez Tarık."

En azından kolay kolay...

"Kes şunu!" dedi dehşet içinde. "Canının ne kadar yandığını tahmin bile edemiyorum ama yalvarırım, bunu kendine yapma."

"Ablam beni ihbar edecek." Tarık *yok artık* der gibi kafasını salladı.

"Saçmalama, çok sinirli olabilir ama asla öyle bir şey yapmaz. Seni seviyor."

"Artık değil, artık sevmiyor. Ben hep ablam için dayandım ama dün gece benim tüm dayanağım yıkıldı."

"Yolun sonuna geldiğini düşünüyorsun. Olmaz Aşkın, daha başlamadın bile. Teslim olamazsın." Bana yaklaştı, elleri omuzlarıma koydu. "Lütfen, biliyorum bu hayatta ilk önceliğin hep ablan oldu ama biz de varız. Ben seninle büyüdüm, Bahar sensiz ne yapar? Naz soğuk diye seni canı kadar sevmediğini mi sanıyorsun? Deniz..."

"Onlar benim kim olduğumu bilmiyorlar."

"Umurumda değil Aşkın, bizi bırakamazsın. Biter mi sanıyorsun? Ömrünün sonuna kadar hapiste kalınca biter mi acın? Hadi ama... Sen canın istiyor diye V olmadın, sen bir çağ açmak için V oldun ve bunu başarmak üzeresin. Ateş de var." Duraksadı. "Bir imkânsız gerçekleşti Aşkın! Sen ilk defa âşık oldun ve o Alanguva da seni canından çok seviyor. Her şeyi geçtim, onu bırakabilecek misin?"

Bir kez daha attım ayağımı arkaya ve boşluğa düştüm. Tarık telaşla beni kucaklayıp kendine çekti. "Lütfen Aşkın," diye sayıklarken bana sıkıca sarılmıştı.

Beni arabanın yanına doğru çekerken bedeni bu sefer kaybetme korkusundan titriyordu aynı o gün de olduğu gibi.

"Merak etme, gidersem de tek olmam," dedim sadece, Tarık daha sıkı sarıldı.

Ben Aşkın Erizgi'ydim, ben V'ydim, belki de gerçekten babamın kızıydım ama asla kaybeden değildim.

Dönüşte Tarık daha fazla fenalık geçirmesin diye sürücü koltuğuna geçmişti. Rıhtıma sürerken beni pek oraya götüresi yoktu.

"Dün, ablam ortalığı ayağa kaldırırken Naz ve Deniz evde yoktu dedin. Deniz sarhoştu, o hâlde neredelerdi?" Tarık sorumla omuz silkti.

"Hiç bilmiyorum." Duraksadı bir an. "Cidden, şu an ben de merak ettim. Bugün de hiç konuşmadım onlarla."

Bu sırada çalan telefonuma baktım, Ateş arıyordu. Aramasını yanıtladım. "Bebeğim, neredesin?" Artık onun sevgi dolu sözcüklerine alışmıştım.

"Tarık'la İstanbul turu atıyorduk, şimdi de rıhtıma geçiyoruz. Sen işlerini hallettin mi?"

"Sayılır, ben de oraya gelirim o zaman."

"Tamam." Telefonu kapattığımda sinirlendiğini tahmin edebiliyordum.

Araba rıhtımda durduğunda, Tarık uzun uzun bana bakarken arabadan indim. Kulübeye geçtim, alt kata indiğimde etrafı inceliyordum. Buraya benim dışımda biri girmişti, dün ablamla Kaptan buradaydı ama sanki farklı biri de gelmiş gibiydi.

Hızla sistemi kontrol ettim ama bir açık yoktu, kamera görüntüleri boştu. Ya da karşımdaki kişi benim izimden gidiyordu.

Bir sigara yakıp bir viski şişesi açtım kendime. Açık bilgisayarda duran dosyalara baktım, bir sürü vaka vardı. Bir ton öldürülecek kötü vardı. Bacaklarımı masaya uzatırken dosyalardan birine tıkladım.

İşkenceyle öldürülen bir kadın, serbest gezen katili...

Bunu Kaptan'ın yaptığını biliyordum, bana sahalarda kalmam için motivasyon oluşturmaya çalışıyordu.

Bacaklarımı geri indirdim, deri koltuğumu bilgisayara yaklaştırdım. Bilgisayarın mavi ekranı gözlerime vururken kaşınan gözlerimi elimin tersiyle ovuşturdum. Bir dikişte viskinin neredeyse yarısını içtikten hemen sonra sistemime yoğun bir giriş yaptım.

Her ince ayrıntıyı inceledim, her şey normal gözüküyordu ama bir şeyler olduğunu hissediyordum. Sistemdeki korunmayı tekrar ve tekrar gözden geçirirken en ufak bir noktayı bile kaçırmamaya çalışıyordum.

Ve buldum.

Sistemde normalde belli olması neredeyse imkânsız olan bir dalgalanma vardı. Saat sabaha karşı iki ve üç arasında. Biz çıktıktan sonra yaşanmıştı. Biri sistemimin üstüne geçecek bir saldırı düzenlemişti ve bu kişinin kim olduğunu tahmin etmek çok da zor değildi. Gerçi zordu, her taraf düşman kaynıyordu. Nefesimi verdim, kendimi dik durmaya zorladım.

Ne işler çeviriyorsun Kaptan?

Ayağa kalktım, hızla dosyaları yazıcıdan çıkarttım. Boş panomu hızlıca kırmızı iplerle doldururken panoda koca bir soru işareti vardı. O da ünlü seri katilimizdi.

Pes etmeyecektim.

Tüm bu sikik sırları çözene, tüm panoyu aydınlatana kadar durmayacaktım. Kaptan'ın bu seri katille ne bağlantısı olduğunu bulacaktım.

Kısık gözlerimle panonun karşısında dururken panoda duran sarı gözlere takıldı gözlerim. Ateş bu işin neresindeydi bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. Beni o kadar seviyordu ki tüm bu kıyamet bittiğinde eğer yaşarsam sebebi o olacaktı.

Panodan bakışlarımı ayırdığımda, dün ablamın durduğu köşeye gözlerim gitti. Sözleri kulaklarımda çınlarken yine keskin bir acı tüm vücudumu sarmıştı. Acıdan çöken omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım. Ben adaletsizliklere susmazdım, susmayacaktım da. Gerçi adaletsizlik bu işin neresindeydi bilmiyordum ama tek bir şey istiyordum. Ablama her şeyi anlatacaktım, beni dinlemek zorunda bırakacak ve neden bir canavara dönüştüğümü açıklayacaktım.

Sonrası yine ona kalmıştı ama uğruna yaşadığım ablamı kaybedemezdim, kaybedersem... Ben olmazdım, ablam giderse geriye sadece V kalırdı.

Kimse bilmese de asıl canavar oydu. Üstelik onun merhameti de yoktu.

Önce ablamı bulacaktım, sonra Kaptan'ı konuşturacaktım ve Kaptan artık sorulardan kaçamayacaktı. Cevap alana kadar onu bırakmayacaktım.

Üst kata çıkıp kulübeden ayrıldım. Rıhtıma doğru yürürken Naz'ı gördüm, iyi görünmüyordu. Beni gördüğünde nefesini verdi ve hızla koştu. Üstünde siyah spor takımıyla koşarken zorlanmıyordu.

"Aşkın!" Sadece saniyeler içinde yanıma varırken nefes nefese kalmıştı. Ayın ışığı tenine çarpıyordu, yüzü her zamanki soğukluğunda değildi. Yanakları al al olmuştu, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Ne oluyor?"

"Hemen kaçmalısın!" dedi ağlamaklı sesiyle.

"Sorun ne?" derken kendine gelmesi için sesimi yükseltmiştim.

"Ablan, V olduğunu Deniz'e söyledi. Kriz geçirirken ağzından kaçırdı. Deniz inanmıyor ama kulübeyi de öğrendi. Geliyor Aşkın, lütfen kaç."

"Sen..." dedim aptallaşarak. "Sen, biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum." Başını omzuna doğru eğdi. "Biz birlikte büyüdük Aşkın, neden büyük bir V fanıyım sanıyorsun?" dedi ağlamaklı yüzündeki yorgun gülüşle.

Nasıl anlamamıştım?

"Lütfen hemen git, hatta ülkeyi terk et."

"Kaçmak istemiyorum," dediğimde etrafına bakındı ne yapacağını şaşırmış gibi.

"Zorundasın!"

"Yolun sonu belki de..."

"Hayır! Sen V'sin! Sen tüm adaletsizliklere başkaldırırsın! Böyle kolay mı pes edeceksin? Sen kimsin biliyor musun, Aşkın? Çaresizlikten pes eden kadınların sesisin, sen o kadınların içine V'yi yerleştiren kahramansın. Kimseyi yarı yolda bırakamazsın."

Tam onu da alıp gidecektim ki Deniz'in arabası hızla rıhtıma giriş yaptı. Önümüzde durduğunda arabadan hızla indi.

"Ne yapıyorsunuz burada?" dedi ilk önce hiçbir şey yokmuş gibi davranarak. Ancak bakışları üstümüzde gezinirken şüphesini gizleyemiyordu.

"Eve geçecektim, kız gecesi yapacağız, Naz'ı da almak istedim." Başını ağır ağır salladı. Bize doğru yürüyordu, arkamız denizdi.

"Ablan, ablan kafayı yemiş vaziyette. Kriz geçirdi ve bu sırada bağırarak bir şeyler söyledi. Sonra da söylediklerini düşündüm, ilk önce çok komik ve imkânsız geldi. Sonra parçaları birleştirmeye başladım." Yüzünde tepetaklak

bir ifade vardı. "Yolun sonuna geldin." Belinden çıkardığı silahı bana doğrultttu.

Naz çığlık atıp ağzını örterken şok içindeydi. "Deniz! Biz aileyiz, bunu nasıl yapabilirsin?"

"Ben görevimi yapıyorum, ayrıca aile olsaydık Aşkın'ın kim olduğunu bilirdik. Oynattı hepimizi, dalga geçti bizimle."

"İndir o silahını!" Bağırışımla daha da sinirlendi.

"Dizlerinin üstüne çök, ellerini havaya kaldır," dedi ama ben hafifçe geriye kaydım. İskeleden denize atlarsam beni yakalayamazdı. Gerçi yakalasa da polise teslim edeceği şüpheliydi, şoka girmişti.

Bu sırada evden çıkan Tarık, hâlimizi gördüğünde şok geçirdi. Deniz geriye doğru gittiğimi fark ettiğinde bağırdı yine. "Dur dedim sana!"

"Vursana beni Deniz yoksa kaçacağım ve beni asla yakalayamayacaksın," dedim kışkırtıcı tonda.

"Deniz dur!" diye bağırıyordu Tarık.

Deniz, karın boşluğumu hedef aldı. Beni öldürmeden durdurmaya çalışacaktı, Naz'dan uzaklaşmaya çalıştım. Ancak hareketlendiğimi gören Deniz tetiği çekti. Bu sırada Tarık, Deniz'in üstüne atıldı onu durdurmak için. Deniz'in silahı ateşlendiğinde, Naz kurşunun bana gelmesini engellemek için tam önüme geçti.

Naz yediği kurşunla sarsılırken üstüme düştü ve ikimiz de suya düştük. Dalgalı ve buz gibi suyun içinde, Naz'ı hiç bırakmadım. Suyun yüzeyine çıkarken onu da kendimle birlikte çıkardım.

"Naz!" Elim karnına gitti, yarasını bulmaya çalışıp aynı anda sudan çıkmaya çalışıyordum.

Naz'ın gözleri kayıyordu.

Tarık ve Deniz buraya koşuyordu. Naz'ı kıyıya yaklaştırmaya çalışıyordum. "Dayan, Naz dayan."

"Aşkın, sakın vazgeçme," dedi Naz yorgunca.

"Birlikte yapacağız, Naz bana bak!" Bilincini açık tutmaya çalışırken Tarık'a uzattım Naz'ın bedenini.

Karanlık suya yayılan kanı gördüğümde tüm vücudum acıyla uyuştu. Ben de hızla sudan çıkarken Tarık üstündeki tişörtünü çıkarıp hemen Naz'ın karnına baskı uygulamaya başladı. Ancak kan kaybından dudak rengi soluklaşmaya başlamıştı bile.

Deniz, acıyla haykırarak Naz'ın bedenini kucağına aldı. "Özür dilerim! Özür dilerim! Hepsi benim hatam!" Deniz ağlıyordu, arabaya koşacaktı ama Naz'ın yüzüne baktığında o da anladı.

"Sorun değil," dedi Naz acıyla.

"Beni bırakma, yalvarırım beni bırakma. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum, Naz ben sensiz yaşayamam." Deniz'in ağlayışları şiddetleniyordu.

Zorlukla, kesik kesik konuşmaya başladı. "Birbirinizi hiç bırakmayın, aileyiz biz, hiçbir şey ailemizin önüne geçmesin. Deniz, sakın V'yi..." Konuşmaya devam edemedi. Naz'ın gözleri kayıyordu.

"Naz!" diye acıyla bağırıyordu Deniz.

Tarık şok içinde etrafa bakıyordu.

Naz gözlerini yumdu.

Deniz sevdiği kadının katili oldu.

Ellerimdeki kana baktım, kapanmayan kanlı bir davam vardı ve o dava her geçen gün sevdiklerimin kanıyla daha da koyulaşıyordu.

Ellerimde çok kişinin kanı vardı ama bugün Naz'ın da kanı vardı. Naz kendini V için feda etmişti.

Daha kaç masumun kanıyla yıkanacaktı elim?

Daha kaç defa aynı acıyı yaşayacaktım?

Daha kaç gün ruhum ölüyken yaşıyormuş gibi davranacaktım?

Lanetli bir katildim ben, kapanmayan davalarımla masumların üstünü kapatmıştım. Benim lanetim katil olmak değildi, benim lanetim işte tam da buydu.

6

SANAT ESERİ

Ateş Alanguva

Saatler önce...

Karanlık bittikten sonra geriye aydınlık mı çıkar? Yoksa karanlığın sonu da kendi gibi boşluktan mı ibaret? Hep iki seçenek olurdu, her karar sonuca giden bir yol mudur? Yoksa yolun sonu en başından belli midir? Peki o seçeneklerden biri karanlıksa ama ya diğeri de aydınlık değilse? O zaman kim suçlu olurdu? Kararı veren mi yoksa bu kararı yaratan şartlar mı?

Aşkın karanlık değildi, Aşkın boşluk değildi ama Aşkın aydınlık da değildi. O sadece karar vermek zorunda kalmıştı ama iki seçeneği de hiç aydınlık olmamıştı. Ne kadar o aksini iddia etse de bu onun suçu değildi. O isteyerek şu an olduğu kişiyi dönüşmemişti, önce zorunda kalmış, sonra da istediğini sanmıştı.

Aşkın'ın hiç seçme şansı olmamıştı.

O öyle sansa da değildi işte. Belki de kendini canavar sandığı dünyanın asıl avı oydu.

Acıdan göğsümde titrerken, ölmek isterken bile ağlayamayışı bunun en büyük kanıtıydı. "Keşke ölseydim Ateş," deyişi kulaklarımda yankılandı. Yaşamasını en çok istediğin insanın acıyla bunu demesini duymak hiç de kolay değildi. Bunu demesine sebep olan herkesi tek tek öldürmek istiyordum. Önce Kaptan'dan başlamak istiyordum ama lanet bunak yine bir deliğe girmişti.

Ellerimdeki kanı, Pusat'ın uzattığı sıcak havluya silerken Pusat'a baktım. "Gerçekten mi? Sıcak havlu mu?" dediğimde omuz silkti.

"Şimdi millete vurmaktan yara olmasın, yumuşasın pamuk ellerin."

Elleri bağlı duran Kaya buna keyifle gülerken ona ters bir bakış attım.

"Pamuk ellerim? Ciddi misin, amına koyayım?"

"Koyma! Sen de iyice Aşkın'a benzedin, amına koyayım!" dedi Pusat küskün bir şekilde ve birkaç adım geriledi.

Elimdeki kanı sildikten sonra havluyu yere, az önceki cesedin hemen yanına fırlattım. Kaya'ya doğru eğildim, o da korkmadığını belli edercesine kafasını dikleştirdi.

"Seni sikerim!" Bağırışımla irkilmedi bile.

"Katilin sevgilisi katil olur demek," dedi Kaya küçümser şekilde.

Evet, asla bir avukat olmazdı.

"Onun hakkında düzgün konuşacaksın!" Sesim boş bodrumda gür bir şekilde yankılanıyordu. "Sen kendini ne sanıyorsun, amına koyayım! Sen neyine güveniyorsun da Aşkın'ın kimliğini gidip polise anlatıyorsun!" dedim yerdeki ölü bedene bakarak.

"Senin gibi mi olsaydım? Üç maymunu mu oynasaydım?"

"Biliyordum," diyerek nefesimi verdim.

"Neyi biliyordun?"

"Onu aslında hiç sevmediğini, eğer onu bir gün bile sevmiş olsaydın bunu yapamazdın," dediğimde kanlar içindeki yüzüyle güldü.

"Aşk ve adalet farklı şeylerdir."

"Seni öldüreceğim, Kaya! Aynı az önce arkadaşına yaptığım gibi." Anlattığı polis Kaya'nın çok sıkı bir dostuydu, büyük ihtimalle bu nedenle anlatmıştı. Ancak neyse ki Kaya'nın peşinde olan korumalar Kaya'nın arkadaşı da olsa bir polisle konuştuğunun haberini bana hızla vermişti. Kaya anlatmıştı ve yerdeki adamın da ilk yapacağı şey tüm istihbarata bunu yaymak olacaktı. Tabii ben icabına bakmasaydım.

"Emir evlenecekti! Daha otuz yaşındaydı," dedi Kaya acı içinde.

Kafamı iki yana sallarken cık cıkladım. "Onu ben öldürmedim, onu sen öldürdün."

"Hasta piç!" dediğinde yüzüne bir yumruk daha attım. "Beni öldürseydin o zaman. Beni neden öldürmüyorsun?" Yüzüme uzun uzun baktı, ardından da güldü. "Çünkü beni öldürürsen Aşkın seni mahveder çünkü beni hâlâ çok s..." Yüzüne sert bir yumruk daha attım.

"Kendini ne kadar da önemsiyorsun, hâlbuki büyük taşların arasında gereksiz bir toz tanesinden fazlası değilsin. Seni öldürürsem belki bir tık üzülür, o da onun yufka kalbindendir."

"Kendini kandır Alanguva, bana hep ne derdi biliyor musun? 'Birini sevecek olursam bu sadece sen olursun.' Seni sevdiğini mi sanıyorsun? Hele de V'yken. Siz sadece birbirinizi kullanıyorsunuz." Yüzüne sert bir yumruk daha yedi.

"Müstakbel karım hakkında düzgün konuşacaksın!" Alyansım kan içindeydi.

"Ne tatlı bir çift, biri mafya diğeri seri katil!"

"Derdin burada ölmek mi lan!" dedi Pusat, Kaya'ya yaklaşarak.

"Onun kimliğini ifşa etmeye çalıştın, onu hapsetmeye çalıştın," dedim başımı ağır ağır sallarken. "Evet, haklısın Kaya, o seni öldürdüğüm için bana kızabilir çünkü doğru, eğer sadece Aşkın olsaydı belki de sevecceği tek kişi sen olurdun ama o sadece Aşkın değil. O seni ve senin gibileri parmağında oynatan bir kadın ama bir o kadar da şefkatli maalesef. Sana acır, o yüzden kızabilir işte."

Kaya yutkundu, bakışlarını kaçırdı. "Emir benim yakın dostum, sadece yardım almak istedim, ne yapacağımı şaşırmıştım. Ondan sır tutmasını istedim, yayacağını düşünemedim," dediğinde güldüm, yüksek sesle güldüm.

Kafam arkaya doğru düşerken üstümdeki kanlı gömleğin artık sıktığını hissediyordum. Kafamı yine eğdiğimde içeride ölüm sessizliği vardı.

"Seni de zeki bir şey sanırdım." Kafamı Pusat'a çevirdim. "Sence onu öldürmeyeyim diye mi salak taklidi yapıyor?"

"Yok salak zaten," dedi Pusat burun kıvırarak.

"Ama yok, öldürmeyeceğim. Anlatacağı herkesi öldüreceğim, hem de herkesi. Başka birine anlatmadı ama ölmesini istiyorsa anlatabilir."

"Anlatacağım! Öldür beni, Alanguva." Kışkırtmaya çalışıyordu, küçük beyniyle bir şeyleri görmeye çalışıyordu.

"Yaşayacaksın Kaya ve yaşadığın sürece ellerim yakanda olacak."

"Seni de ifşa edeceğim! Arkadaşımı öldürdün."

"Git et, ben de arkadaşının aldığı rüşvetleri ortaya dökeyim ama bence şerefli bir ölüm hep daha iyidir." Omzuna iki kere vurdum, dostane gibi duran ama yanından bile geçmeyen bir hareketti.

Ben dışarı çıkarken Pusat da peşimden geliyordu. Biz çıktığımızda Yusuf yanındaki iki korumayla hızla içeri geçti. Çıkıp bir sigara yaktığımda Pusat da hemen yanımda duruyordu.

Kan dudaklarıma bulaşırken Pusat elini beline koymuş bana bakıyordu. "Yine işler boka döndü."

"Sorun yok, her şey kontrol altında," dediğimde *kesin öyledir* der gibi kafa salladı.

"O yüzden Aylin, Aşkın'ın kim olduğunu öğrendi öyle mi?"

"Ben o bunaktan bir şey çıkacağını biliyordum, Aşkın bırakmadı onun da icabına bakayım! Şimdi de yine kayıplara karıştı. Arkasında güçlü isimler var, yoksa bu kadar iyi görünmez olamaz."

"Kim sence bu isimler?"

"Bilmiyorum ama ne sanıyorsak daha fazlası gibi."

"Aşkın çok kötü görünüyordu," dedi Pusat arabaya yaslanarak içli içli.

"Kötü çünkü... Aylin çok ağır konuşmuş. Öyle şeyler demiş ki..." Devam edemedim.

"Ona da kızamıyorum, o da haklı," dedi Pusat düşünceli şekilde. Sonunda Aşkın'ın üzüldüğü hiçbir şeyi haklı bulmuyordum, buzdan duvarının ardına saklanıyor diye hissetmiyor sanıyorlardı ama en çok o hissediyordu. Gerçi dün gece ne buzu kalmıştı ne de duvarı. "Ama Aşkın'a da kıyamıyorum." Nefesini verdi sesli şekilde. "Onu ilk defa böyle gördüm, o ilk defa bu kadar..."

"İlk defa acısını bu kadar belli etti, dünyalar kadar acısını o dev sandığı bedenine saklıyor ya, taşmayacağını sandı bu sefer de. Öyle gafil avlandı ki indirdi tüm kalkanlarını." Üstelik ben hiçbir şey yapamıyordum, en çıldırtıcı yanı da buydu.

"Aylin onu affetmez mi?" dedi Pusat umutla.

"Sen affeder miydin?" dediğimde omuz silkti.

"Bilmiyorum, çok zor bir durum." Biten sigaramı söndürdüğümde Pusat hâlâ yerinde duruyordu.

"Şu Kaya piçine mukayyet olun, etrafı temizleyin."

"Sen nereye gidiyorsun?" dedi hemen çatık kaşlarıyla hesap sorar şekilde. Bazen hangimizin patron olduğu belli olmuyordu. Gerçi onun patronu da sayılmazdım zaten.

"Aylin'le konuşacağım."

"Daha kötü olmasın," dedi endişeyle.

"O kadar kötü ki daha kötüsü zor."

"Nerede olduklarını biliyor musun ki?"

"Tahmin ediyorum." Bir süre anlamsızca yüzüme baktı.

"Ee, neresi?" Sessiz kaldığımda o da kalçasını arabama yaslamayı kesmişti. "Söyleme amına koyayım, söyleme! Anca bak böyle gizemli gizemli, devler sırrı çünkü." Aşkın'a söyleyebilirdi, gerçi Pusat benim bilinmesini istemediğim hiçbir şeyi söylemezdi ama Aşkın fazla kurnaz olduğu için onu kandırır bilmesi çok olasıydı.

Aylin'in yerini öğrensin istemiyordum, ikinci bir yüzleşmeye hazır değildi ve bu onu tamamen yıkabilirdi.

"Aşkın çılgınca bir şey yapmaz, değil mi?" Pusat yanımdan ayrılmaktan vazgeçerek sordu.

"Aşkın her zaman çılgınca bir şey yapar," dedim nefesimi sıkıntıyla verirken.

"Gidip ona mı baksam?" Benim peşimden gelemediği için Aşkın'ın dibinde olmak istiyordu.

"Hayır, yalnız kalmaya ihtiyacı var."

"Yalnız değil ki o sülükle birlikte çıktı." Sülük dediği Tarık'tı. "Onda olup bende olmayan bir şey görüyor musun sen? Göremezsin."

"Bizi salar mısın?" Ona küfretmişim gibi gözleri irileşti.

"Beni beni, Pusat'ını..." Elini göğsüne koymuş, gözlerini hüzünlü şekilde indirmişti. Tam ona vurmak için hareket etmiştim ki kredisinin dolduğunu anlayarak hızla yanımdan uzaklaştı.

Arabaya bindiğimde, abimi aramaya başladım ama tam da tahmin ettiğim gibi açmıyordu. Sabah Aşkın'ın sinirlerini harap ettikten sonra çekip gitmişti. Zaten fazlasıyla acı çekiyordu, biraz daha acı çekmesine tahammülüm kalmamıştı.

Dün nişanlanmıştık, Aşkın artık benim nişanlımdı. Evleneceğimize dair şakalar yaptığı zamanı hatırladığımda dudağımda küçük bir sırıtış belirdi. O zamanlar gerçekten gülüp geçiyordum, şimdiyse nişanlandığımız için yedi gün yedi gece şenlik yapmadığım kalmıştı ki nişan gecemiz mahvolmasaydı bunu gerçekten yapacaktım. Onu alıp tatile götürecek ve kafa dinleyecektim, buna ikimizin de ihtiyacı vardı ama sıktığımın hayatında hiçbir şey plana uygun gitmiyordu zaten.

Gece onu bırakırken bir terslik olduğunu sezmiştim ama hep yaptığım şeyi yapmış, onun kararına saygı duymuş ve sözünü dinleyerek gitmiştim. O çok güvendiği bunak ona ihanet etmişti, bu ihanet beni gram şaşırtmamıştı gerçi. O herifin daha büyük şeyler sakladığını ve asıl hamlesini yapmadığını çok iyi biliyordum.

Eve varmadan rıhtım evine yakın korumalardan biri Aşkın'ın rıhtımdan kötü bir hâlde ayrıldığını haber verince oraya nasıl döndüğümü hatırlamıyorum, neredeyse aklımı yitirecektim ona zarar geldi diye. Böyle anlarda abimin ne demek istediğini anlıyordum ama umursamıyordum. Sonuçta o artık resmî olarak da ailemdi...

Onu o hâlde gördüğümdeyse tüm dünyayı birbirine katmak istedim, Kaptan'ı o saniye öldürmek istedim ama hiçbirini yapamadım. Sadece onu sarmaladım çünkü ihtiyacı olan tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Onun yıkılışını ilk görüşüm değildi ve anladığım bir şey vardı ki bundan nefret ediyordum. Onun güçlü durmasına o kadar alışıktım ki bazen mahvolsa da güçlü durduğunu anlayamamıştım ama artık anlıyordum. Artık kendini korumak için takındığı o ifadesiz maskenin ardındaki çıplak hâlini görüyordum.

Aşkın ağlayamıyordu, çenesi bile titremiyordu. Tüm acılarını içine gömüyor, kendini hissizleştirmeye çalışıyordu. "Sen en son ne zaman ağladın?" diye sorarken kendini o kadar değersiz görüyordu ki asla onun için acı çekeceğime inanmıyor gibiydi. Her uyandığında beni başından savarak acısıyla tek başına savaşmak istiyordu ama bilmediği bir şey vardı, artık o yalnız bir savaşçı değildi.

"Ona benzemekten nefret ediyorum," demişti, Aylin onu öldürdüğü babasına benzetmişti. Dünyada en sevdiği insandan bunu duymak, ona bunun gerçek olduğunu tamamen inandırmıştı.

O bunak herif onun beynini öyle bir yıkamıştı ki asla normal bir insan olacağına inanmıyordu ama dün gece bir şey daha görmüştüm. O normal olmayı hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Ellerindeki kanı silmek istiyordu, bir aileye sahip olmak istiyordu. Ama bunların hiçbirini hak etmediğini sanıyordu.

Ona hak etmediği sandığı her şeyi verecektim. Günün birinde içindeki suçluluklarından arınacak ve mutlu olacaktı. Aşkın Erizgi benim karım olacaktı, çocuklarımın annesi ve hayatımı beraber geçireceğim tek kişi olacaktı. Gerçi o hep haklıydı, bunları düşündüğümü bilse güler, dalga geçer ve böyle bir hayatımız varken bu hayallerin imkânsız olduğunu söylerdi.

Bu imkânsız hayalleri gerçekleştirmek için her şeyi yapacaktım, her şeyi...

Hızlı sürüşümün ardından uzun zamandır gelmediğim dağ evine gelmiştim. En son buraya geldiğimde Aşkın'ı nasıl abime tercih edecek kadar çok sevdiğimi sindirmeye çalışıyordum, Aşkın da peşimden gelmişti tabii.

Abimin en sevdiği ev bu evdi, küçüklüğünün büyük bir kısmını burada annemle birlikte geçirmişti. Annem bu evi çok severdi, her kafa dinlemek istediğinde birimizi alıp buraya gelirdi ve babam beni pek yanından ayırmak istemediği için bu kişi genellikle abim olurdu.

Kapının önünde duran araba da zaten evde olduklarını gösteriyordu, arabayı toprak yolun üstünde durdurdum. İndiğimde kısa bir an üstüme baktım, hâlâ kan içindeydim ama madem artık Aylin her şeyi biliyordu, saklayacak çok da bir şey kalmamıştı.

Siyah ayakkabımdaki kurumuş kan lekeleri koyulaştığı için çamur gibi duruyordu. Evin önünde durduğumda, işaret parmağımın tersiyle kapıya iki kere vurdum.

Çok geçmeden kapıyı abim açtı, beni gördüğünden pek memnun değil gibiydi. Üstünde beyaz bir tişört ve eşofmanla, hiç olmadığı kadar gerçek gelmişti gözüme. Aşkın olsa hemen şimdi dalga geçerdi.

"Ne yapıyorsun burada, Ateş?"

"Aylin'le konuşacağım, ayrıca Aşkın'a karşı tavrını da unutmadım." Kapıyı tamamen açtı geçmem için.

"Aşkın hakkında haksız olduğum bir konu bile yok."

"Yanılıyorsun ve ben onun biraz daha üzülmesine izin vermeyeceğim. Sürekli karşıma geçip nişanlım hakkında bana nasihat vermene de izin vermeyeceğim."

"Çünkü sen de biliyorsun," derken gözleri kısılmıştı. Yine aynı konulara gireceğimizi anladığımda onun yanından geçerek eve girdim.

Salona geçtiğimde Aylin'i gördüm, pek iyi görünmüyordu. Beyaz geceliğe benzer bir elbise vardı üstünde, koltukta cansız bir beden gibi yatıyordu. Gözleri açık ama manasızdı, bir kolunu uzatmış ve başını da o koluna yaslamıştı. Yaşadığını hissettiren tek şey, arada aldığı nefesle şişen göğsüydü.

Hava çok soğuk değildi ama dağ soğuk olduğu için şömineyi yakmışlardı. Sessizce yanına yaklaştım ama kafasını kaldırıp gelen kişiye bakma gereği bile duymadı.

"Aylin," dedim ama yine tepki vermedi. Ona biraz daha yaklaştım, yattığı koltuğa doğru eğildim. Bir dizimi ahşap parkeye yaslarken onu ürkütmeyecek şekilde omzuna dokunmaya çalıştım ama o aniden irkildi.

Yerinden doğrulduğunda dehşet içinde bana bakıyordu. "Sorun yok," dedim onu rahatlatmak isteyerek yumuşak bir ses tonuyla. "Sadece konuşmak istiyorum seninle."

"Ne konuşmak istiyorsun?"

"Sarsıcı bir gece yaşadığını biliyorum, Aşkı..."

"Sus!" Bağırarak kesti sözümü.

"Tek acı çeken sen değilsin, Aylin," dediğimde daha da öfkelenmişti. O yerinden doğrulup arkasında yaslandığında ben de eğildiğim yerden kalktım ve karşısına dikildim.

"Nereden bileceksin ki? Sen benim acımı nereden bileceksin?" Bilemezdim. "Sen hiç tüm hayatının boşuna mahvolduğunu hissettin mi? Sen hiç tek ailenden ihanete uğradın mı?"

"Yanlış yapıyorsun, hiçbir şey bilmiyorsun ve tek acı çeken senmişsin gibi davranıyorsun." Onun bağırışına karşılık ben de sesimi yükselttiğimde gerilmişti. "Sen Aşkın'ın ne hâlde olduğunu biliyor musun?"

"Sen de onun gibisin zaten."

"Evet, onun gibiyim! Onun gibi olmaktan gocunmuyorum. Onu ne olarak görüyorsun, bilmiyorum ama değil işte. Keyfinden mi yaptı sanıyorsun? O bundan keyif mi alıyor sanıyorsun? Aşkın ölüyor! Aşkın yaşarken ölüyor, Aylin ve bunu keyfinden yapmıyor. Tamam, sen onun için hapis yattın, eyvallah! Ama dışarısı içeriden daha mı az tehlikeli sanıyorsun? O neler yaşadı, biliyor musun sen? Bilmiyorsun!" Bir süre yüzüme uzun uzun baktı, ardından yerinden kalkarak karşıma dikildi.

"Bilmiyorum, hiç anlatmadı. Bana sadece masal anlattı, beni sadece kandırdı. Şimdi karşıma geçip onu savunma bana."

"O bu hayatta en çok seni seviyor, sen de onun kolunu kanadını kırdın, onu mahvettin Aylin."

"Ne güzel, belki artık daha az cana kıyar ama merak etme, çabuk kaynar kolu kanadı." Ciddi mi değil mi anlamak için bir süre suratına bakakaldım. Belli ki çok acı çekiyordu ve aynı kardeşi gibi canı acırken gözü bir şey görmüyordu. Onun üstüne gitmek istemiyordum ama kendimi de tutamıyordum.

"Birden durup dururken cinayet mi işledi sanıyorsun? Onun kendine bile itiraf edemediği acıları var, bana da anlatmadı ki Aylin. Yemin ederim bir kere bile anlatmadı ama bazen anlatılmasına gerek yoktur zaten. Sence normal biri V'ye dönüşebilir mi? Onun ne acılar yaşadığını biliyor musun sen?" dedim ve devam ettim. "Bu hiçbir zaman onun seçimi değildi."

"Seni dinlemek istemiyorum. Biraz daha bir salak gibi kandırılmayacağım." Bu sırada bize konuşmamız için yeterli vakti verdiğini düşünen abim odaya girdi. Bakışlarım kısa bir an ona takıldı, ardından Aylin'e döndüm.

"Tüm olay yalan söylemesinde mi? Doğruları söyleseydi sorun yoktu yani! Peki o zaman, madem yalandan o kadar nefret ediyorsun ben seni bir yalandan daha kurtarayım." Abim gözlerimin içine bakarken dehşet içindeydi, kafasını iki yana doğru salladı.

"Ne?" dedi Aylin bir ona bir bana bakarak.

"Abim aslında ölü."

Aylin boş boş yüzüme bakarken abim sadece bana bakıyordu.

"Harika, artık dalga geçmeye mi başladınız hâlimle?" dedi Aylin histerik bir gülüşle.

"Yok, çok ciddiyim. Abimi Şahin vurdu ama o ölmeden önce abimin beynini bir bilgisayara aktardım. Sadece vücudu öldü ama beyni bilgisayara bağlıydı. Sonra ona ses görüntü falan yükledim, hatta onunla neden uzun bir süre ekranda konuştun sanıyorsun? Ben ona yarı yapay bir vücut yapana kadar bilgisayardan konuşması gerekti. Abim hiç Rusya'da değildi, abim hiç hasta değildi. Abim ölüydü, Aylin!"

Aylin aptallaşmıştı. Bir abime bir bana bakarken eli başına gitti.

Siktir, üstüne çok gitmiştim.

O artık bacakları üstünde duramazken abim birkaç adımda yanımıza ulaştı ve Aylin'in sendeleyen vücudunu kucağına aldı. Gözleri kapanırken bir şeyler sayıklıyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Bunu yaptığımı duyunca Aşkın beni gebertecekti. Ancak elimde değildi, kimse onu artık mahvedemeyecekti. Onu bir daha dün geceki gibi görmemek için her şeyi yapardım.

"Şok geçiriyor," dediğimde abim bana ters bir bakış attı. Aylin'i hızla koltuğa geri yatırırken bacaklarının altına iki tane yastık koymuştu. İyi olduğuna emin olana kadar gitmeyecektim.

Abim hızla yanımızdan ayrıldığında Aylin'in bilinci artık tamamen kapalıydı. Döndüğünde hızla tansiyonunu ve şekerini ölçtü, ikisi de fazlasıyla düşük çıkmıştı. Abim o kadar telaşlıydı ki konuşmuyordu bile.

En sonunda hafif hafif kendine geldiğinde abim gözlerini sıkıca yumdu rahatlamış şekilde. Ama Aylin kendine geldiğinde çok geçmeden yorgunluktan uyuyakaldı. Bir süre başında durup onun iyi olduğundan emin oldu, ardından beni kolumdan tutarak dışarı çıkardı.

Hava kararıyordu, bu dağ başı biraz daha ıssızlaşıyordu ve Aşkın'dan hâlâ bir ses yoktu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Abimin bağırışıyla kolumu ondan çektim.

"Gerçekleri anlattım ona, hani diyordun ya artık kandırılmasın diye. İyilik yapıyorum işte."

"Bunu bana nasıl yaparsın?" dedi başını iki yana sallayarak. "Bir kere daha o kadını abine tercih ettin."

"O kadın benim müstakb..."

"He doğru, o seri katil senin müstakbel karın! Artık tek ailen o senin zaten, biz senin hiçbir şeyin değiliz! Aşk gözünü öyle bir kör etmiş ki ne halt yiyeceğini şaşırmışsın. Bir gün her şey ortaya çıkacak ve o zaman herkesin gerçek yüzü görünecek. O gün geldiğinde sana merhameti olur mu? Ya da sen

hâlâ onu sever misin? Her şeyi geçtim Ateş, sadece abin olarak söylüyorum ki buna devam etme. Gerçekleri..."

"Tek bir gerçek var abi."

"Sizin hiçbir ihtimalde gerçekliğiniz yok, siz gerçek değilsiniz."

"Gerçek olmayan sensin!" dediğimde bugün bir kez daha hayal kırıklığıyla kasıldı yüzü. "Tek bir gerçek var, o da ona olan aşkım. Ama sandığının aksine aşkımdan herkesi karşıma almadım, sağlıklı düşünüyorum hâlâ ama yeri gelse almaz mıyım? Şüphen olmasın, alırım."

"Sana artık hiçbir şey söylemeyeceğim Ateş, bir kelime bile etmeyeceğim bu konuyla ilgili. Ama burada durup da kendini nasıl bitirdiğini de izlemeyeceğim."

"Neden abi? En iyi yaptığın iş değil mi izlemek? Sen hiçbirini öldürdün mü abi?" dedim cevabını bilsem de. O hiç kimseyi öldürmemişti, o hiç kimseyi öldürmek zorunda kalmamıştı. Ben kalmıştım. "Sen hep temiz taraftaydın, iyi bir doktor ve bilim insanıydın. Eline kan sadece girdiğin ameliyatlarda bulaştı, bense kendimi bildiğim gün atıldım bu çukurun içine. Hep biliyordun abi, hep biliyordun... Ama bir kere bile sormadın bana bunu istiyor muyum diye. Şimdi de biri var ve beni bu çukurun içinden çıkaran tek şey onun varlığı. O yıllardır içinde çırpınıp durduğum, bir yol bulamadığım ve her geçen gün boğulduğum çukurdan çıkarıyor beni ve ben o çok korktuğun şeyi yaparak onun için gerekirse tüm dünyayı da karşıma alırım."

Daha fazla konuşmasına müsaade etmedim. Ona arkamı dönüp arabama yürürken arkamdan bir kelime bile söylemedi. Ancak kapıyı açtığımda bağırdı.

"Ateş!" Durdum. Ona baktım. "Özür dilerim. Keşke sana daha iyi bir abi olsaydım. Ben Aylin kadar fedakâr değilmişim hiçbir zaman, senin hayatın için kendi hayatımı bitiremedim. Keşke bitirseymişim, en azından birimiz yaşardık."

"Çok da üzülme abi, bizim zaten hiçbir zaman hayatımız falan olmadı. Biz lider değiliz, biz köleyiz ve sana yemin ederim bir gün Cebonayan'ı da ailemizin kirli sırlarını da yok edeceğim."

"Onlar yok olursa sen de yok olursun."

Yok olursa yok olacağım sadece bir şey vardı.

Arabama binip oradan hızla uzaklaşırken yapmak istediğim tek şey Aşkın'ı aramaktı ama onu boğmak istemiyordum.

Telefonum çalarken Pusat'ın aramasını hızla yanıtladım. "Ne yaptınız?"

"Kaya'yı paket yaptık, şu moruğun yerini de bulduk."

"Nerede?"

"Konum var da neresi olduğunu tam anlamadım, antin kuntin bir yer. Gitmiş yine deniz kenarı bir yere."

"Konum at bana hemen."

"Tamam atıyorum, ben de geleyim mi?"

"Yok gelme." Israr edeceğini bildiğim için telefonu direkt kapattım. Şimdi de arkamdan saydırıyordu büyük ihtimalle. Yine de bir dakika dolmadan bunağın konumu geldi telefonuma.

Aşkın'ı aramak istesem de aramadım, son zamanlarda çektiği acıları bir yana bırakırsak onda bir şeyler vardı. Son zamanlarda eskisi kadar dikkatli değildi, sanki bir şey sürekli dikkatini dağıtıyordu. Gerçi o beyni uyurken bile cinayet planları kurduğu için artık yorulmuş olabilirdi. Cinayet işlemediği, koşturmadığı zamanlarda dahi sürekli düşünüyor ve bu onu yoruyordu. Bu dikkatsizliğinin ona zarar vermesinden endişe ediyordum, son günlerde onu hiç yalnız bırakmak istemiyordum ki bıraktığımda neler olduğunu da görüyorduk.

Böyle düşündüğümü bilse beni öldürürdü. "Benim asla birinin korumasına ihtiyacım yok," diye yırtardı kendini.

Telefonum çaldı, arayan kişiye baktım arabanın ekranından. Ferda'ydı, bekletmeden yanıtladım.

"Abi, her şey yolunda mı?"

"Yolunda Ferda," dedim nefesimi verirken.

"Sabah pek iyi görünmüyordunuz da merak ettim. Yeni nişanlı bir çifte göre fazla gergin ve üzgün geldiniz gözüme." Ağzımı arıyordu cimcime.

"Git Pusat'la dedikodu yap Ferda."

"Ay yok bir halt anlatmıyor ki o da... Yengem de yengem diyor anca! Tam yengeci oldu bu da." Güldüm. "Abi ya, cidden her şey yolunda mı? Korkuyorum." Son cümlesiyle tüm vücudum gerildi.

"Neyden korkuyorsun, güzelim?"

"Ne bileyim, sürekli bir şey oluyor, birileri zarar görüyor. Aşkın'ın sabahki hâli zaten çok kötüydü, Aşkın bile bu hâle geldiyse gerçekten kötü bir şeyler dönüyor demek."

"Halledeceğiz, sıkma sen canını."

"Tamam, ben halamla dışarı çıkacağım bugün," derken nabzımı yokluyordu.

"Tamam, dikkat edin," dediğimde o kadar şaşırdı ki bir süre sesi çıkmadı.

"Abilerin bir tanesi! Koca koca öpüyorum seni." Son zamanlarda açılan bu soğuk savaş yüzünden onu da sıkıyordum ve tuhaftır ki Ferda bu sefer çok karşı gelmiyordu sözlerime.

"Ben de. Kendine dikkat et. Bir şey olursa hemen..."

"Tamam abi, tamam, biliyorum. Kendine çok iyi bak."

"Sen de." Telefon kapandığında tekrar konuma baktım. Hızımı arttırdım, on beş dakikalık bir yolun ardından konuma ulaşmıştım.

Arabayı biraz uzakta park ettim. Belime iki silah yerleştirdim. Şehrin dışında, yerleşim yerlerinin olmadığı deniz kenarı bir yerdi. Sessiz adımlarla çamurlu yerde yürürken kısık gözlerimle etrafı inceliyordum.

Küçük, yıkıntı bir kulübe vardı. Denizin kenarında da kırılmaya yüz tutmuş gibi görünen bir sandal duruyordu. Bu ihtiyarın deniz, kulübe ve sandal üçlüsüyle ciddi bir sorunu vardı.

Ancak kulübeye ilerlerken Kaptan'ın asla süremeyeceği cinsten bir motor duruyordu kapının önünde. Biraz daha sessizleştim, belimdeki silahı sakince çıkardım.

Kulübe kapalıydı ama içeriden sesler geliyordu. "Durdur şunu, Aşkın'a zarar gelecek," diyordu Kaptan'ın yaşlı sesi.

"Riskleri en başından beri biliyorsun," dedi karşısındaki kalın, genç erkek sesi.

"Buna izin vermem."

"İzin istemedim, Kaptan." Konuşurken karşı çıkıyordu ama yine de sesinde saygı vardı, tonu yükselmiyordu.

Ancak adam konuşmaya devam etmedi, varlığımı fark etmişti. Kaçacağını anladığım an omzumla hızla kapıya yüklendim kırmak için ama açtığımda karşıdaki kişi çoktan kaçmıştı.

İhtiyar sadece izliyordu.

Adamı arkadan gördüm, iri ve uzundu, camdan atlamış ve koşuyordu. Hızla ateş ettim arkasından ama piç öyle zekiydi ki bunu yapacağımı önceden biliyormuş gibi zikzak çizerek gidiyordu. Ben çapraz ateş açtığımda da düzleşti ve eski bir motora atlayarak gözden kayboldu.

Arabama koşup yetişmeye çalışsam da kaçardı. Küfür savurarak arkamı döndüm, Kaptan'a baktım. Bu adamı tam burada öldürmek istesem de çok acılı olmasını istediğim için kendimi tuttum.

"Ne arıyorsun burada?"

"Çok değişik bir adamsın, benimle taşak mı geçiyorsun yoksa ciddi misin anlayamıyorum." Küfrümle yaşlı yüzünde, yorgun, küçük bir gülümseme oluştu. Aşkın'a benzetmişti beni, sözde Aşkın'ı çok seviyordu!

"Aşkın kendine geldi mi?" dediğinde daha da öfkelenmiştim.

"Onu mahvettin, ona yapabileceğin en kötü şeyi yaptın. Onu hep kullandın, şimdi de kullanamayacağından korktuğun için onu mahvetmeye karar verdin. O senin ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu bilse bile, onu bu hâle getirdiğin hâlde, onu kullandığını bildiği hâlde sana inanıyordu. Sana öyle bir saygı duyuyor ki... Bu saygının zerresini hak etmiyorsun. Aşkın sadece ablasının acısını çekmedi, ihanetin de acısını çekti ama sen, onu öyle bir eğitmişsin ki bu hâlde bile seni haklı çıkaracak bir şeyler arıyor. Ama ben Aşkın değilim ve kimse benim müstakbel karıma ihanet edemez."

İhtiyar ağır ağır kafasını salladı ama sinir bozucu bir sakinlikle arkasındaki eskimiş, kahverengi deri koltuğa oturdu. Evdeki her şey de koltuk kadar eskiydi. Perdeler yırtık, duvarlar aşınmıştı, bir harabe gibiydi. Kenarda satranç taşlarının olduğu bir tahta vardı, anlaşılan çekişmeli giden bir oyunu da bölmüştüm. Ancak burasının Kaptan'ın inlerinden biri olduğunu artık biliyordum çünkü fark edilmemek için sinyal kesici kullanıyordu. Bulması da cidden zor olmuştu.

"Aynı deden gibi konuştun." Soğuk sesiyle sakince konuşuyordu.

"Evet, tam dedemin torunuyum," dedim acımasızca yüzünü izlerken.

"Alanguvaların sevdiğim kadınlara zarar verme gibi bir hobileri var. Aşkın benim kızım, Alanguva. Onu ben büyüttüm, şimdi de karşıma geçmiş müstakbel karım diyorsun. Sen Aşkın'ın gerçekten normal olabileceğine inanıyor musun? Eğer inanıyorsan, yazık sana."

Dayanamadım, ona birkaç adımda ulaştım. Ellerim ceketinin yakasına giderken başındaki bere yere düştü. Gözleri öfkeyle kısılırken onda ilk defa sakinlik dışında bir duygu görebilmiştim sonunda.

Yaşından beklenmeyecek bir güçle beni itti, itmesine izin verdim. "Bana bak Keskin! *Onu ben büyüttüm* diye gezineceğine, *onu ben eğittim* diye böbürleneceğine onu gerçekten sevseydin, onu kullanmasaydın! Şimdi de babasıymışsın gibi konuşma."

Eğilip yerdeki eski, ipleri her tarafından çıkmış ve yırtılacakmış gibi duran bereyi alıp kır saçlarının üstüne yerleştirdi. "Ateş, onu biliyorum," dedi sessizleşirken. "Sen de biliyorsun." Yutkundum. "Asla normal olamayacak, bunu ne kadar geç fark ederse o kadar çok acı çekecek."

"Biliyorsun," dedim sayıklar gibi. "Onu kullandın hep."

"Onun öfkesini kullandım, kullanmasaydım o öfke onu yok ederdi."

"Sevseydin onu da Bahar'ı sevdiğin gibi, Naz'ı sevdiğin gibi. Belki o zaman..."

"Belkisi yok, onun ihtiyacı olan sevgi değildi."

"Hayır, onu hiç tanımamışsın. Ona o kadar nefret ve öfke vermişsin ki sevgiyi tamamen unutturmuşsun ama yanılıyorsun, Kaptan. Aşkın artık sevgiyi biliyor." Kafasını iki yana salladı, devam ettim. "Asıl sevgiyi bilmeyen sensin, ölü bir kadının intikamını almaya çalışıyorsun, hem de ona âşık olan adamın torunundan."

"Umarım yaşadığımı hiç yaşamazsın, Alanguva ama bir gün yaşarsan, sözlerinin bir kurşundan daha öldürücü olduğunu anlarsın."

"Kurşun silahta." Kafasını iki yana doğru salladı.

İşaret parmağını iki kere şakaklarına vurdu. "Kurşun burada, bir gün patlayacak.

Silahımı çıkarıp tetiği çektim. "O gün bugün İhtiyar."

"Bu ev Firuze'nin eviydi, dedenle burada tanışmışlar. Yaralı şekilde gelmiş bu kapıya."

"Dedemin aşk hayatını dinlemeyeceğim, İhtiyar."

"Ona o kadar benziyorsun ki..." Sanki bana bakmıyordu da yıllar önceki kapanmayan davasına bakıyordu.

"O seri katille bağlantın ne? Birlikte Aşkın'a oyun mu oynuyorsunuz?"

"Tanıdığım tek bir katil var," dedi benimle dalga geçer gibi.

"Artık diğer taraftakilere felsefe yaparsın, İhtiyar," dediğimde güldü. "O kaçan adam, seri katilimiz. Sen de onunla iş birliği yapıyorsun, her şey planlı, Aşkın'ın beynini kontrol etmek isteyen de sizdiniz."

"Aşkın'ın beynini kontrol etmek için çipe ihtiyacım yok." Onun zihnini tamamen ele geçirdiğini bir bakıma itiraf etmişti.

Gözleri parlarken bir sanatçının gururunu taşıyordu, kendini bir sanatçı sanıyordu. V de onun en büyük sanat eseriydi.

Tam vuracaktım ki telefon çaldı ama bu melodi benim telefonuma ait değildi. Kaptan sanki kafasına silah doğrultan biri yokmuş gibi sakince telefonunu açtı.

"Efendim Naz?" Duraksadı, bakışları beni buldu. "Sakin ol!" Bir şeyler oluyordu ve konu Aşkın'la ilgiliydi. Silahı indirerek karşıdaki sesi duymak için yakınlaştım. Ses anlaşılmıyordu ama Naz'ın telaşlı sesini, iç çekişlerini

duyuyordum. "Sakın pot kırma, sen gitme onla. Şimdi Alanguva seni aldıracak."

Kaptan'ın bakışları üstümde uzunca gezinirken aynı sakinlikle devam etti. "Hep yaptığımız şeyi yapacağız Naz, biraz doğaçlama olacak bu sefer ama Alanguva yardım edecek. Kaybedecek zaman yok." Telefonu kapatıp yerinden kalktı.

"Madem müstakbel karına bu kadar âşıksın, şimdi onu kurtarma zamanın."

"Ne diyorsun sen? Aşkın'a bir şey mi oldu?" Eğer öyle bir şey olsaydı haberi gelirdi. Rıhtımdan çıkmadığının raporu gelmişti ve içeri giren kimse de yoktu.

"Deniz ve Naz Aylin'in yanına gitmişler. Aylin kriz geçirerek Aşkın'ın kimliğini söylemiş. Naz bir süre Deniz'i tutmaya çalışmış ama Deniz hızla çıkmış. Birazdan tüm parçaları birleştirecek ve Aşkın'ı tutuklamaya gidecek. Bir şey yapman gerek, hemen Naz'ı aldır."

"Sana zerre güvenmiyorum!" Çok da umurumda dermiş gibi omuz silktiğinde nefesimi verdim. "Naz biliyor muydu?" dediğimde buna da cevap vermedi.

İlk önce Pusat'ı arayıp eve helikopter göndertmesini istedim, hemen ardından abimi aradım. Son tartışmamızdan sonra benimle çok konuşmak istemiyor olacak ki aramalarımı yanıtlamadı.

Naz'ı aradım, hızla yanıtladı. "Neler oluyor Naz?"

"Deniz onu tutuklayacak!" dedi Naz titrek sesiyle.

Deniz'i direkt öldürebilirdim ama işte o da Aşkın'ın ailesinden sayılıyordu. Dolayısıyla benim de ailem... Yine de Aşkın'ın kimliği gizli kalsın diye yapmayacağım şey yoktu.

"Deniz'i ne durdurur?" diye sordum Naz'a ama Kaptan dikkatimi çekti. Satranç masasına yaklaştı, buruşuk eli siyah piyona gitti, sinsi bir hamleyle onu çok da umursamayacak beyaz kaleyi devirdi.

Kaptan kafasını tekrar kaldırıp yüzüme baktığında anlamıştım. Onu durdurabilecek tek şey Naz'dı ama Naz da bunu yalvararak yapamazdı. Daha dramatik bir şeye ihtiyacımız vardı.

Aşkın beni öldürecekti!

Kaybedecek zamanım olmadığı için Kaptan'ı orada bırakarak hızla arabama koştum. Bu sırada Pusat'ı arayıp bir doktor ve gerekli malzemeleri istettim. Arabaya biner binmez Aşkın'ı aradım.

"Bebeğim, neredesin?" diye sordum nerede olduğunu bildiğim hâlde.

"Tarık'la İstanbul turu atıyorduk, şimdi de rıhtıma geçiyoruz. Sen işlerini hallettin mi?" Sesini duymak bile gerilmiş sinirlerime iyi gelirken nefesimi verdim.

"Sayılır." Birazdan halledecektim. "Ben de oraya gelirim o zaman."

"Tamam," dedi sadece ve telefonu yüzüme kapattı.

Bayılıyordu böyle surata aniden kapatmalara zaten!

Ben rıhtıma varana kadar Naz da yakınlardaki bir gökdelenden indirilip arabayla getirilmişti. Dağ evi neyse ki arabayla uzak bir mesafedeydi ama Deniz o hırsla eminim ki hızlı gelecekti.

Naz arabaya bindiğinde telaşlı gözlerle bana bakıyordu. "Aşkın'ın V olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

"En başından beri, Kaptan onu eğitirken Tarık'la beni de onun sırrını korumamız için eğitti." Bu yüzden Aşkın hiç onun bildiğini bilmiyordu. O çok gizli bir hamleydi, aslında çok etkili görünmeyen ama oyunun gidişatını değiştirebilecek zekice oynanmış bir taş.

"Deniz sence Aşkın teslim olmayınca ne yapar?"

"Durdurmak için her şeyi yapar, gerekirse onu..." Devam edemedi ama ben anladım.

"Bir planım var ama pek hoş değil. Canınla kumar oynayacaksın."

Sözlerimi umursamadı. "Ne yapmam gerek?" dedi başka açıklamaya gerek olmadığını belli ederek.

"Deniz'in buraya ulaşmasına çok kalmadı, ondan önce Aşkın'ın yanına ulaşman gerek. Aşkın hiçbir şey bilmiyor ve bilmeyecek de... Eğer anlarsa direkt durdurur her şeyi, iyi oynaman gerek."

"Ben hep oynadım Ateş."

"Sana vereceğim ilaçla kalp atışların kısa bir anlığına zayıflayacak, aynı zamanda ceketinin içine kan torbası yerleştirip doğru zamanda patlatman gerek."

"Bunu yapabilirim."

"Deniz, Aşkın'ı sadece durdurmak için mi vurur yoksa..."

"İlerisini yapmaz," dedi emin şekilde.

"Peki, Aşkın'a tam vuracağı sırada Tarık girecek devreye. Deniz'in üstüne atlayacak, hatta ateş etmese bile sahte bir ateş açacağız, Deniz o kadar şok olacak ki fark edemeyecek. Zaten ateş ederse de Tarık hızla hareket edeceği için kurşun boş geçecek. Tabii tam o sırada Aşkın'ın önüne atlayacaksın. Aşkın bunu fark eder, o yüzden çok hızlı yapmalısın. Ancak Naz bilmelisin ki bu

kurşunu gerçekten yeme ihtimalin de var, Deniz Aşkın'ın hayati bir bölgesine hedef almasa bile boyun ve kalıbın onunla aynı değil, çok tehlikeli."

Boğazını temizleyerek gözlerini kırpıştırdı. "Devam et," dedi sadece.

"Tam bu sırada fark edilmeden hem ilacı kendine enjekte etmeli hem de kanı patlatmalısın. Bunun fark edilmemesinin tek yolu da denize düşmeniz. Vurulduğunu sandığı an geriye atacaksın sertçe kendini ve suya düşeceksin. Suyun içinde bunları hızlıca yapman gerek."

Vaktimiz daralıyordu, bileğimdeki saate baktım. "Deniz'e vicdan azabı çekmesi için elinden geleni söyleyeceksin. 'Aşkın'ı ihbar etme,' diye sayıkla bol bol. Hatta özür falan dilerse de, 'Sorun değil,' dersin." Naz kısa bir an gözlerini yumdu, Deniz'e bu acıyı yaşatacak olmaktan pek de gurur duymuyordu.

"Peki Aşkın, onun ne kadar zeki olduğunu bilmiyor musun? Nasıl anlamayacak planı?"

"Son zamanlarda onda anlamadığım bir sersemlik var, odak problemi yaşıyor. Ayrıca dünün üstüne çok da kafası yerinde değil. O da bir insan ve şok yaşayacak."

"Ateş, Aşkın seni kolay affetmez."

"Seni de kolay affetmez, yine arkadaş acısıyla sınanacak ve bu onun için gerçek bir acı olacak. Biliyorum, farkındayım ama sorun değil, bu işin sonunda kimliği yine gizli kalacak. Deniz öyle bir hâle gelecek ki bırak onu ihbar etmeyi, kendi saklamaya çalışacak."

Naz harekete geçmek için ayağa kalktığında arabanın da kapısı açılmıştı onun için. "Naz enjekte edeceğin ilaç da tehlikeli." Eğer bu işin sonunda Naz'a bir şey olursa işte Aşkın'ı o zaman tamamen kaybederdim.

"Sorun değil," dediğinde elim gömleğimin yakasına gitti.

"Naz, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Az önce hevesli hevesli anlatıyordun, ne oldu birden?" dedi hafif dalga geçer tavırla. "Onlar benim ailem Ateş, ben de ailem için her şeyi yaparım." Güven verircesine gülümsedi.

"Bilincin kapanır kapanmaz gelip seni Deniz'den alacağım. Direkt doktora götürüp vücuduna adrenalin vereceğiz. Kalp hastalığın ya da..."

"Ateş, vakit kaybediyoruz."

"Eğer yapamayacağını hissedersen yapma. Deniz birazdan burada olur." Geçiştirircesine salladı kafasını ve hızla indi arabadan. Doktor da başka bir araçla buraya getirtiliyordu.

Tarık'ı aradım, kısa sürede açtığında konuşmasına bile fırsat vermeden hızla konuştum. "Sakın soru sorma ve bir şeyi bozmaya çalışma. Bir plan yapıyoruz, rıhtımda kimseye görünmeden bekleyeceksin ve Deniz'in ateş edeceğini anladığında koşup yere iteceksin onu. Çok hızlı ve sert itmelisin ki kurşun gerçekten kimseye gelmesin."

"Ne? Ne? Ne diyorsun sen? Bir şey anlamadım ben."

"Anladın Tarık, soru sorma ve hata yapma. Aşkın'ın kimliği söz konusu."

"Ya se..." Konuşmasına devam edemedi çünkü telefonu yüzüne kapatmıştım. Tarık'ın göründüğü gibi saf ya da salak olmadığının gayet de farkındaydım.

Ben de indim arabadan, sessizce ilerledim ve olacakları seyretmeye başladım. Naz, Aşkın'a bir şeyler söylüyordu ve tam da olması gerektiği gibi denize yakınlardı.

Bu sırada Deniz'in de arabası rıhtıma giriş yaptı, Deniz bir şeyler söyledi. Pencereden sessizce komut bekleyen Tarık'a kafa salladığımda hızla çıktı evden.

"Deniz dur!" Tarık bağırarak onları doğru koştu.

Her şey plana uygun ilerledi. Tarık, Deniz'in üstüne atladı ve silah patladı. Bu patlama beni endişelendirirken Aşkın ve Naz'ı inceliyordum. Naz yapması gerektiği gibi bedenini hızla arkaya doğru attı, Aşkın'la birlikte suya düştüler.

Aşkın, "Naz," diye acı içinde bağırdığında yaptığımın doğruluğunu bir kez daha sorgulasam da iş işten çoktan geçmişti.

Deniz şok geçiriyordu. Aşkın, Naz'ı sudan çıkarmıştı ve ilaç etki ediyor olacak ki Naz bilincini kaybetmeye başlıyordu. Tarık korkuyla etrafa bakarken gözleri beni arıyordu yine.

Bu kadar yeterdi, hızla onlara doğru yürüdüm.

Deniz, Naz'ın başını göğsüne bastırmış acıyla haykırıyordu. Sesi boş rıhtımda yankılanıyordu, öyle bir acı çekiyordu ki bir an, "Acaba çok mu ileri gittim?" diye düşünmekten kendimi alamadım.

Bugün Aşkın'a bir kez daha kardeş acısı yaşatmıştım. Aşkın ellerindeki kana bakıyordu şok olmuş şekilde, bir süre etrafına bakındı ama gözleri bana ulaşamadan hızla kayarken bilinci kayboldu.

"Aşkın!" Ona doğru koştum, aramızdaki mesafe sanki metre değil de acımasızca kilometrelere dönüşmüştü ve yol bitmiyordu. Aşkın başını sertçe yere, taşa vurmuştu.

Tarık o sırada Naz'a baktığı için Aşkın'ın bayıldığını anca ok düşünce fark etmişti.

"Tarık! Naz'ı arabaya götür hemen," diye bağırıp Aşkın'ın yanına ulaştım. İlk önce yarası var mı diye kontrol ettim ama yoktu, bakışlarım yüzünde gezinirken yavaşça moraran yüzünü gördüğümde anlamıştım. Yine aynı zehri vermişlerdi ona. Ona çok güçlü bir zehir vermişlerdi, dudaklarımı dudaklarına yasladım ve nefes vermeye çalıştım kuvvetlice.

Hemen ardından onu alıp koştum, Tarık önden gittiğinden onlar için hazır beklettiğim araca binmişti.

Deniz de peşimizden geliyordu ama plana uygun olarak Ayberk onu farklı bir arabaya bindirmişti.

Ben de kucağımda Aşkın'la hızla doktorun olduğu arabaya bindim. Naz'a iğne yaptığı sırada araba çalışmaya başlamıştı. Solunum cihazını hızla taktım, nefes alıp verişleri normal düzeye ulaşana kadar ona hava verdim.

Ellerim bir kez daha titriyordu, bunu solunum cihazını tutarken fark etmiştim. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu, Deniz'e yaşattığım acıyı aynı anda yaşamam da tam olarak karmaydı.

"Ne oluyor ya! Ne oluyor! Kafayı yiyeceğim," diyordu Tarık. "Benim beynim artık bu olanları idrak edemiyor! Biz ne yaşıyoruz?"

Doktora döndüm. "Naz, neden hâlâ uyanmadı?"

"Şu an solunum sağlıyoruz ama oksijen seviyesi düşük. İlaç ağır gelmiş olabilir, yan etki yapmış olabilir. Hemen hastaneye ulaştırmamız gerek."

"Ateş," dedi Tarık öfkeyle. "Ne halt yedin sen?"

"Naz'la bir oyun oynadık."

"Naz'ın hayatını tehlikeye attın!" diye bağırmaya devam etti. Haklı olduğu için ona bir şey söylemedim, zaten Aşkın'ın nabzını ölçmekle meşguldüm.

Yüzündeki soğuk ve mor ifade yavaşça kayboluyordu. Aşkın'ın hâlini fark ettiğinde yüzünü ovuşturdu. "Onun neyi var?"

"Zehir olabilir," dedim hafif hafif Aşkın'ın saçını okşarken.

"Ne zehri?"

"Tehlikeli ve özel laboratuvarlarda üretilen bir zehir, daha önce de bununla Aşkın'ı öldürmeye çalışmışlardı." Aslında sadece öldürmeye çalışmamışlardı, onun doğru kişi olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı ve Aşkın hayatta kalarak aradıkları kişi olduğunu göstermişti.

Dozunu bilmiyordum ancak hemen hastaneye yetiştirmemiz gerekiyordu ikisini de. "Yusuf! Hızlı sür," diye bağırdığımda biraz daha hızlandı Yusuf.

Hastaneye vardığımız an, Aşkın'ı kollarımın arasından bıraktığım an her şey daha da ağır şekilde ilerlemeye başlamıştı. Hastanede, Alanguva ailesine

bakan en iyi doktorlar vardı, Aşkın'ın kanında daha önce de aynı zehri tespit etmişlerdi ve bu kadar yüksek dozda nasıl hayatta kalabildiğini araştırmak istiyorlardı. Buna asla müsaade etmeyecektim.

Deniz hastaneye geldiğinde sessizleşmişti, haykırışları dinmişti ve sadece etrafı izliyordu. Bakışları boş ve anlamsızdı. "Sakinleştirici mi yaptınız?" diye sordum hemen Deniz'in yanında duran Ayberk'e.

"Hayır, bir süre acıyla bağırdı. Sonra da sayıklayıp sallanmaya başladı." Deniz'i koltuklardan birine oturtmuşlardı ve o da hiç konuşmadan karşısındaki boş duvarı seyrediyordu. Hâlâ şok etkisindeydi. Sürekli ellerindeki kana bakıp duruyordu.

Tarık da onun yanında durmuş, pek de sevecen olmayan bakışlarla beni süzüp duruyordu. Onu orada bırakıp Aşkın'ı aldıkları odaya girdim.

Başında Bahadır duruyordu. "O iyi mi?" diye sorduğumda başını bana çevirdi.

"Tahlillerine bakacak olursak değil, kanındaki zehir miktarını ölçtük. Ve tespit ettik ki bir aydır, az az dozlarla zehirlenmeye başlanmış. Zehrin etkisini biliyorsun, nasıl öldürmediğine çok şaşırıyorum hâlâ." Aşkın'ın dikkati dağılsın diye ona zehir veriyorlardı demek, bu son zamanlardaki hâlini açıklıyordu. Ama nasıl? Dışarıdan çok yemek yediğini sanmıyordum ve benim evimdeki yemekleri yapan kişiler de belliydi. Anlaşılan yine köstebek sızmıştı ve bu sefer direkt hedef Aşkın'dı.

Yemekleri genelde Hasibe teyze yapıyordu ve o da yıllardır bizimle çalışıyordu. Gerçi köstebekler de genelde çok iyi tanıdıklarımız çıkıyordu. Kimin yaptığını bulacaktım ve bu kişi yeni aslanımın karnını doyuracaktı.

Sinirden kararan bakışlarımı Bahadır'a diktim. "Peki birden neden fenalaştı?"

"Ben de tam bunu diyecektim, bugün vücuduna aşırı dozda zehir girmiş. Ölmemesi öyle büyük bir mucize ki." Sabah kahvaltıyı birlikte yapmıştık, zaten hiçbir şey yememişti doğru düzgün. O hâlde bir şey yiyeceğini de sanmıyordum ama alkol aldığına adım kadar emindim. Alkolü kulübede almıştı.

Sikeyim.

O bunak Aşkın'ın neye zaafı olduğunu biliyordu, belki de o yapıyordu. Aşkın daha önce zehirlendiğinde de onu geçiştirmiştim ve Aşkın sorgulamamıştı. Tıpkı onu kaçırdıklarında eve verdikleri o zehirli gaz gibi. Zaten onu yakalamanın kolay bir yolu yoktu ve karşımızdaki piç kimse bunu çok iyi biliyordu.

Bir şey yapmam gerekiyordu, kaybediyorduk.

Ancak Aşkın'ın renksiz yüzüne baktığımda tüm gücün vücudumdan çekildiğini hissettim. Daha onu bile koruyamıyordum.

"Kendine ne zaman gelir?" dedim zorlukla.

"Bilmiyorum ama bu kadar zehre maruz kalırsa çok yaşamaz," dedi ve çıktı Bahadır odadan. Aşkın'a biraz daha yaklaştım. Kulübeye gidip içtiği, yediği şeylere bakmam gerekiyordu ancak yanından bir saniye bile ayrılmak istemiyordum.

Kulübeye giriş kolay olmayacağı için de birini gönderemiyordum bakması için.

"Uyandığında bana çok kızma, olur mu?" Yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

Onun bana nefretle bakmasına dayanamıyordum, belki nefret etmezdi ama bu yaptığım şey için beni kolay affetmeyeceği kesindi. Çok öfkelenecek, belki bir süre yüzümü bile görmek istemeyecekti.

O kendine geldiğinde, onu alıp götürecektim. Başkasının yaptığı yemekleri bile uzun süre yemesini istemiyordum, en azından ben bunu yapanı bulana kadar...

Onu bu hâlde görmekten nefret ediyordum. Hep o küçük burnunu kaldırıp bana kafa tutsun, o gücü hiç azalmasın istiyordum. Çok asildi, çok yıkılmazdı ve hep de öyle kalacaktı.

Yumuşak tenine bir öpücük daha bıraktım ve Naz'a bakmak için odadan çıktım. Deniz hâlâ aynı yerindeydi, öyle bir şoktaydı ki Naz'ı nereye götürdüğümüzü bile sorgulamıyordu.

Pusat da gelmişti, beni gördüğünde Deniz'in yanından ayrılıp yanıma ulaştı ve kısık sesle konuştu. "Daha gideli birkaç saat oldu, ne oldu amına koyayım birden herkese!" Konuşurken ellerini iki yana açmış, içindeki dehşeti beden diline de yansıyordu.

Hiçbir şey söylemeden koridorun sonuna doğru yürürken Pusat da peşimden geliyordu. Asansörü çağırdığımda hâlâ benden bir açıklama bekliyordu.

"Deniz, V'yi öğrenmiş, biz de Naz'la bir plan yaptık ve şu an Naz'ı öldürdüğünü sanıyor. Bu sırada da Aşkın uzun süredir yavaş yavaş zehirlendiği için bilincini kaybetti." Asansörün kapısı açıldığında ben bindim ama Pusat boş boş suratıma baktı.

Kapı tam kapanacağı sırada ayağıyla durdurarak içeri girdi. Önce ceketini çıkarıp yere fırlattı. Ardından beyaz gömleğinin kollarını yukarı doğru katladı, hemen ardından da düğmelerini açmaya başladı. O kadar düğmesini açmıştı ki neredeyse karnı görünecekti.

"Niye soyunuyorsun asansörde, amına koyayım?" dediğimde duraksadı.

Bana doğru döndü. "Şu koca cüssemle artık şu olayları kaldıramıyorum ben. Kaç saatte yaşadığımız aksiyona bak, amına koyayım, hiç haber de vermiyorsun."

"Senden helikopter göndermeni istedim."

"Gönder deyip suratıma kapattın, amına koyayım. Arkada neler olmuş, hiçbirinden haberim yok."

"Zaten başımda bir ton bela varken senin triplerini çekemem, amına koyayım." Tam bu sırada asansörün kapısı açıldı.

Asansörün tam kapısında genç bir hemşire duruyordu. Bize gördüğünde gözleri irileşti ve tam bu sırada dışarıdan nasıl göründüğümüzü fark ettim.

Pusat ceketini yere atmıştı, gömleğinin düğmeleri açıktı, benim gömleğim ve saçlarım da saatlerdir koşturmaktan birbirine girmişti. Pusat'la yüz yüze bakıyorduk, ikimiz de iri olduğumuz için asansörde çok yer yoktu ve gereksiz yakındık. Üstüne üstlük hararetli bir tartışma yaşadığımız için göğsümüz hızla inip kalkıyordu.

Sabır dilenmek için alt dudağımı ısırırken gözlerimi yumdum.

"Ben çok özür dilerim!" Genç hemşire, arkasını dönüp hızlı hızlı yanımızdan uzaklaştı. Pusat da bir süre kadının arkasından baktı ve durumu anladığında dehşete düştü.

"Durun, yanlış anladınız," diye bağırıyordu kadının arkasından. "Hemşire hanım, yanlış anladınız!" Hemşirenin arkasından koşmaya başladı.

Genç kadın da Pusat'ın iriliğinden ve höykürmesinden korkmuş olacak ki adımlarını hızlandırıp resmen koşarak başka koridora geçti.

Yerdeki ceketi tekmeleyerek kapı kapanmadan asansörden indim. En sonunda Pusat da açıklama yapmaktan vazgeçmiş olacak ki koridorun ortasında eli belinde durmuş, beni bekliyordu.

"Seni çok fena sikeceğim, Pusat."

"Benim ne suçum var şimdi? Anca küfret zaten, amına koyayım. Bu müstakbel karından sonra senin de iyice ağzın bozuldu." Cümlesinin sonunda ne dediğini fark etti. "Müstakbel karım diye geze geze bizim de ağzımıza taktın, amına koyayım."

Bu sırada Naz'ın olduğu odaya gelmiştik. Ne ara yukarı çıktığını görmediğim Tarık da Naz'ın başında duruyordu. "Doktorlar ilacın ona ağır geldiğini, uyanamama ihtimalinin olduğunu söylediler." Tarık kızaran gözlerini bana çevirdi.

Bir uykuda gibi görünen Naz'a baktım. Uyanması gerekiyordu.

"Ne halt yediğinin farkında mısın? Benim kardeşime zarar verirken beni de oyununa alet ettin!"

"Düzgün konuş," dedi Pusat uyarıcı tonuyla.

"Siz alay mı ediyorsunuz? Naz uyanmıyor!" Birden üstüme doğru atladı. Elleri yakalarıma gitse de ona karşı koymadım.

"Tarık, üzgünüm. Elimden gelen her şeyi yapacağım, ben Naz'a sadece planı sundum. O yapmak istedi," dediğimde beni arkadaki duvara itelemişti.

"Eğer Naz uyanamazsa, o zaman ölürsün sen, Alanguva."

"Deniz, Naz'ın yaşamadığını sanmaya devam etsin. Kimseye bir şey anlatmayacağından emin olana kadar sürdüreceğiz bunu."

Tarık beni sertçe bıraktı. "Deniz kafayı yedi. Ona nasıl bir acı yaşattığının farkında mısın?"

"Keyfimden yapmışım gibi konuşma! Aşkın'ın kimliği tehlikedeydi."

"Aşkın uyandığında Naz daha uyanmamış olursa işte o zaman kork, Alanguva. Ne aşkı ne sevgisi ne de nişanlı oluşun onu durdurur. Eğer Naz'a bir şey olursa, sen de ölürsün."

Odadaki her şey üstüme geliyormuş gibi hissederken daha fazla içeride duramadım, kendimi odadan dışarı attım. Biraz nefes almam gerekiyordu.

Ben daha asansöre varamadan tanıdık bir ses duydum. "Ateş!" Didem'in sesiydi, bir o eksikti zaten.

Hızlı adımlarla bana ulaştığında, ben de asansöre binmekten vazgeçip ona dönmüştüm.

"Burada ne arıyorsun?" diye sorduğumda sert soruş tarzım onu germedi, o hep sert duruşuma alışıktı. Bu kadar sert duramadığım tek bir yer vardı zaten.

"Teyzem rahatsızdı, onun yanındaydım. Dışarıda Yusuf'u görünce buralarda olduğunu öğrendim. Aşkın rahatsızlanmış sanırım."

"Çok üzülmüşsündür şimdi," dediğimde yaklaştı.

"Ciddi ciddi nişanlandığına inanamıyorum." Parmağımdaki yüzüğe bakıyordu.

"Neden? Sen de oradaydın."

"Senin gibi bir adamın evlenmesi, komik. Sen Cebonayan liderisin, ailenin kötü geçmişi de ortadayken iyi cesaret ediyorsun."

"Yorum yapma, zaten kafam yeterince dolu."

"Onu gerçekten seviyor musun?"

"Didem, hadi kendine iyi bak." Tam yanından geçecektim ki hızla önüme atıldı.

Sesini kısıp biraz daha yaklaştı. "Ona geçen geceyi de anlattın mı?" dediğinde kaşlarım havalanmıştı, sinirle güldüm.

"Ne olmuş geçen gece?"

"Ona olan aşkından, kimliğini bilen herkesi yavaş yavaş öldürüp kendine düşman kazandırdığını biliyor mu?" Aşkın'ın kimliği Cebonayan arasında yayılıyordu, özellikle Şahin sağlam birkaç isme nişandan önce bunu anlatarak nişanımı bozmaya çalışmıştı. Ben de o gece hepsini öldürmüştüm.

Didem de babası yüzünden biliyordu. Artık herkes öğreniyordu ve polisin ya da başka öğrenmemesi gereken kişilerin öğrenmesi de an meselesiydi. Benim yüzümden kimliği yayılıyordu. Zaten şu anki durumun sebebi de buydu. Ona zarar veriyordum.

"Didem, sana ne?"

"Bir katili seviyorsun."

"Ben de katilim." Çok kişi bilse de bu sırrı, kimse polise gitmiyordu. Bir kısmı benden korkuyor, bir kısmı da V'yi kendi çıkarları için kullanmak ya da öldürmek istiyordu.

"Ben spor yaptığım zaman, kadınlarda kasın çok itici durduğunu söyleyip spor yapmama engel oluyordun! Silah taşımak istediğimde elime yakışmadığını söylüyordun, şimdi de gidip bir katile âşık oldun. Şaka gibi."

"Sana hiçbir zaman spor yapma demedim, ben bir şey demişimdir, sen de beni memnun etmek için üstüne abartarak yapmışsındır. Ayrıca senin eline cidden yakışmıyor, tutmayı bilmiyorsun bir kere. Kendini Aşkın'la bir tutma, o iki eliyle iki adamı aynı anda hallediyor ve kılı kıpırdamıyor," dediğimde ciddi olup olmadığımı anlayamadı bir süre.

Cidden ne yapıyordum burada?

"Sen kafayı yemişsin."

"Yedim, siz neden oldunuz buna!" Sesimin yükselmesiyle irkildi ama daha fazla sakin kalamıyordum bugün. "Ayrıca Şahin'le iş birliği yapıp senin bile öğrenmene neden olan babanın da icabına bakacağım."

"Karşımdaki adamın, benim tanıdığım Ateş'le alakası yok."

"Sen beni tanımıyordun ki Didem." Gözlerini kırpıştırdı, nefesini verdi. Hem sinirleniyordu hem de aylar sonra bana bu kadar yakın olduğu için gitmek istemiyordu.

Tam yanımdan gidecekti ki kolundan tutarak onu durdurdum. "Didem, sana tek bir soru soracağım." Bakışları uzunca üstümde gezindi.

Aşkın'ın bir zamanlar bana yaptığı şeyi ben de Didem'e yapmıştım hep. Ancak bu işin sonunda ona âşık olmamıştım, artık bazı şeyleri daha iyi anlıyordum.

Elimi hemen çektim kolundan. "Aşkın'ı barda zehirlediğin zaman, bunu yapmanı kim istedi senden?" Gözleri irileşirken sertçe yutkundu.

"Bunu isteme benden," dedi yalvarırcasına.

"Didem, eğer babansa ve hemen söylersen onu öldürmeyeceğim." Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Babasıydı. "Baban, kiminle iş birliği yapıyor? Bunu öğrenebilir misin?"

"Şahin değil mi?"

"Sadece Şahin olamaz, olay çok daha karmaşık. Bana yardım edersen baban zarar görmez."

"Benden bunu isteme," dedi yalvarırcasına.

"İstedim bile, reddetme şansın yok." Öfkeyle uzaklaştı birkaç adım.

"Onu ciddi ciddi seviyorsun." Bunu ilk defa kendine itiraf ediyordu.

"Ne kadar ciddi olduğumu tahmin bile edemezsin," diyerek göz kırptım.

Artık Aşkın'a bakmam gerekiyordu, ona arkamı dönüp asansöre bindim. Kimse aramamıştı, bu hâlâ uyanmadığını gösteriyordu.

Aşkın'ın olduğu kata geldiğimde Deniz hâlâ yerinde duruyordu. Hâlâ aynı şok ifadesiyle yerinde sallanarak bir şeyler mırıldanıyordu. Yanına yaklaşarak adıyla seslendim ama beni duymuyor gibiydi.

"Naz, Naz öldü," diye sayıklıyordu. "Naz'ın kanı, ellerimde, öldü..." Şimdi ölmediğini söylersem olayın asılını öğrenip daha çok öfkelenebilirdi. Biraz daha saklamamız gerekiyordu.

"Deniz."

"Ellerimde kan, Naz'ın..." Ellerine bakarken sallanıyordu.

Sikeyim.

Kendine gelmesi kolay olmayacaktı. Yaptığım şeyle yüzleşmek nefesini daraltırken yanından kalkıp Aşkın'ın odasına geçtim.

Yanındaki koltuğa oturup bakışlarımı ona diktim. Onu bu hâlde görmekten nefret ediyordum, sık sık da görüyordum. Belki de birbirimize gerçekten iyi gelmiyorduk ama bu umurumda değildi.

Ne kadar süre onu izleyerek düşüncelere daldığımı fark etmemiştim. Sürekli telefonum çalıyor, birileri bir şeyler söylüyordu ama kimseyle uğraşacak hâlim yoktu. En son güzelim gözleri hareketlenmeye başladığında hızla yerimden kalkıp yanına ulaştım.

"Güzelim." Saçlarını okşarken onu sakinleştirmeye çalışıyordum. İlk önce yavaşça araladı gözlerini, ardından hatırladığı şeylerle yüzü acıyla kasıldı.

"Naz ölmedi, lütfen sakin ol. Her şey yolunda." Kısık sesimle yatıştırıcı bir tonda konuşuyordum ama Aşkın'ı yatıştırmak vahşi bir aslanı yatıştırmaktan daha zordu.

Hızla doğruldu yerinden. "Naz, yaşıyor mu?"

"Yaşıyor."

"Yalan söylüyorsun! Gözümün önünde öldü," dedi acı içinde.

"Hayır, lütfen beni dinle," dedim doğrulmasını engellemek için ama çoktan sırtını arkaya yaslayıp sanki yine ölümün kıyısından dönen o değilmiş gibi içindeki öfkeyle gözlerime bakıyordu.

"Dinliyorum," dedi beni şaşırtacak şekilde.

Şimdi söyle bakalım.

Boğazımı temizledim. "Sen neden kendine ne olduğunu sormuyor musun?"

"Soruma cevap ver." Sakladığım şeyleri anlamaya başlamasıyla sesi gerildi. Zaten yeni kendine gelmişti, kendini yormasını istemiyordum ama o zaten birazdan anlardı her şeyi.

"Zehirlemişler yine, ben evde ya da kulübede içtiğin alkolden olduğunu düşünüyorum ama kulübeye nasıl girecekleri de..."

"Ateş!" Bağırışıyla sustum. Kolundaki serum iğnesini sertçe çıkartırken onu durdurmaya çalıştım ama buna izin vermedi. "Naz'a ne oldu?"

"Bir plan yaptık, Deniz'i durdurmamız gerekiyordu." Yüzüme irileştirdiği gözleriyle baktı, onun gözlerinde hayal kırıklığı görmekten nefret ediyordum.

"Hayır, bu kadarını yapmış olamazsınız." Kafasını iki yana sallarken hiçbir şey söyleyemedim. "Yapmadım de! Aynı arkadaş acısını sana bir daha bilerek yaşatmadım de bana," dedi tam karşıma dikilerek.

"Başka seçeneğim yoktu," dediğimde sağ yanağımda keskin bir acı hissettim. Başım sola doğru dönerken attığı tokat zaten iyice gerilen sinirlerimi harap etmişti.

"Yardımını isteyen mi oldu? Böyle yardım mı edilir? Sen bana iyilik yaptığını mı sanıyorsun ya?"

"Biz artık aileyiz, Aşkın." Yüzüme öyle bir öfkeyle baktı ki parmağındaki yüzüğü çıkartıp yüzüme fırlatacak ya da başıma bir silah dayayacak sandım ama o hiçbir şey yapmadı. En kötü kısmı da hiçbir şey yapmamasıydı zaten.

"Bıraksaydın, bıraksaydın ortaya çıksaydı kimliğim. Zaten öğrenmeyen kalmadı ki. Bırakalım bilmeyenler de duysun."

"Yapma..."

"Sen Deniz'e oyun oynamadın, sen bana oyun oynadın. Sen bana hayatımdaki en büyük acıyı bir kez daha yaşattın."

"Aşkın zaten zor zamanlar geçiriyorsun, bunu daha da zorlaştırma." Yüzüme öfkeyle baktı, konuşmaya devam etmedi.

Hızlı hızlı nereye gidecekse kapının hemen önündeki koltuklarda oturan Deniz'i gördüğünde gitmekten vazgeçti. Deniz'in hâline baktı ama Deniz kafasını kaldırıp ona bakmadı.

"Deniz," dedi hemen önünde durarak. "Deniz!" Deniz'i sarsıyordu ama Deniz tepki vermiyordu. "Hadi kalk! Hadi tutukla beni, bak hayatının fırsatı geçti eline." Deniz hâlâ sessizdi.

Bir süre Deniz'e baktıktan sonra hâlâ Naz hakkındaki gerçeği söylemediğimizi anladı. İşin kötü yanı, Naz da henüz uyanmamıştı.

"Naz yaşıyor! Oyundu her şey, hadi kalk tutukla beni," diye bağırıyordu Aşkın ama Deniz hâlâ tepki vermiyordu.

Duyulan seslerle koridorlara insanlar dolmaya başlamıştı. Hemşirelerden biri sakinleştirici iğneyle yaklaşırken sert bakışlarımla onu durdurdum. Deniz'i işaret ettim sadece.

"Onun ihtiyacı varmış gibi duruyor." Hiçbir şey söylemedim ama Aşkın'ı kolundan kendime çektim.

"Beni Naz'a götür! Hemen," dedi Aşkın ama Deniz buna da tepki vermedi. Bu sırada Ayberk de ulaşmıştı yanımıza.

"Deniz'le ilgilen," dediğimde hızla kafasını salladı.

Aşkın kolunu sertçe çekti, bana ters ters bakarak asansöre yürüdü. Sanki yolu biliyordu. Bunu sık sık yapardı, artistlik taslamak için önden hızlı hızlı yürür, sonra yolu bilmediği için yavaşlayıp hareketlerimi sezmeye çalışarak gideceğimiz yolu anlamaya çalışırdı. Başka bir zamanda olsa bu hareketini tatlı bulup onu yanağından sertçe öpebilirdim ama bana öldürdüğü adamlara baktığı gibi baktığı için buna cesaret edemedim.

Asansöre bindiğimizde öfkeyle nefes alıp veriyordu, zaten yeni kendine gelmişti, yine kötü olacaktı.

Başı dönüyor olacak ki bir an sendeledi. Elim hemen beline gitti. Düşerken kafasını vurmuştu, sersemlemesi normaldi. Onu göğsüme çektim ama o orada durmak istemedi. Beni sertçe itti.

"Dokunma bana!"

Üstüne gitmedim, bu sırada asansör durmuştu. Asansörden inip koridorda ilerlerken Didem'in hâlâ burada olduğunu gördüm, yalnız da değildi. Yanında Yade'nin kardeşi Mert de vardı. Bir bunlar eksikti zaten.

"Bunlar ne arıyor burada?" dedi Aşkın ters şekilde.

"Bizle bir ilgisi yok," desem de Aşkın'ı gören Didem hemen yerinden fırlayıp karşımıza dikildi.

"Yine ölümden dönmüşsün Aşkın," dedi keyifle Didem.

"Yine beynini kullanmayı öğrenememişsin, Didem," dedi Aşkın da küçümseyici tavrıyla. Karşısındaki kişiyi pek takmıyordu genelde, tartışacak kadar önemli görmüyordu ve bu şekilde karşısındaki kişi daha da kuduruyordu. Biliyordum çünkü aynısını bana da çok yapıyordu.

"Gerçi bu şansın yakında gidecek gibi, parmaklıkların arkasına yol gözüküyor sana." Aşkın duraksayarak bana kısa bir bakış attı. O da kimliğinin yayıldığını anlamıştı.

"En azından özgürken beynimin içindeki bir parmaklığın arkasında değilim. Salaklık büyük bir hapis, Didem." Didem alayla gülmeye çalıştı ama Aşkın devam etti. "Sana harcayacak boş vaktim hiç yok ama eğer beyin jimnastiği yapmak için seviyorsan bu tartışmaları, arada sana yardım ederim. Sözüm olsun, hadi yine iyisin." Bu hâlinde bile acımıyordu dişi aslanım.

Bakışlarını bana çevirdiğinde konuşmasa da bakışlarıyla, "Nerede bu siktiğimin odası?" diyordu. İzin vermeyeceğini bildiğim için elini tutmaya yeltenmedim. Tam bir adım atmıştık ki Didem tekrar konuştu.

"Ateş kolumu o kadar sıkı tutmuşsun ki morarmaya yüz tuttu! Gerçi senin her şeyin sert, yata..."

"Didem!" Kükremeye benzeyen bağırışımla sustu. "Haddini aşma."

Aşkın zaten onu pek takmıyordu ya da öyle davranıyordu. İlerlemeye devam ettiğimizde sonunda Didem'in de sesi kesilmişti. Naz'ın odasına girdiğimizde Aşkın önden geçti. Naz'ın bilincinin yerinde olmadığını ve Tarık'ın onun başında kızarmış gözlerle durduğunu görünce kafasını hızla bana çevirdi.

"Ne oldu ona?"

"Sevgili nişanlının verdiği ilaç yüzünden uyanamıyor." Tarık öfkeyle bana bakıyordu.

Aşkın alt dudağını ısırırken gözlerini sıkı sıkı yumdu.

"Siktir git!" dediğinde yüzüme bakmıyordu ama bana dediğini biliyordum.

"Aşkın, beni dinle..."

"Siktir git!" diye tekrar bağırdığında istediğini yaptım. Arkamı döndüm ve siktirip gittim.

İki gündür onu görmüyordum. Naz uyanmıyordu, zaman geçtikçe de uyanma ihtimali zorlaşıyordu. Vicdanım dışında bir de Aşkın'ın özlemiyle savaşıyordum. Deniz hâlâ şoktaydı, onu da hastaneye yatırmak zorunda kalmıştık.

Aşkın kendini kulübeye kilitlemişti ve hiçbir şey için dışarı çıkmıyordu. Sürekli kapısında ve hastane arasında mekik dokuyordum. Yüzüme bakmıyordu, sesini duymama bile izin vermiyordu. Ve ben onun özlemiyle başa çıkamıyordum.

Yine hastaneye gelip Naz'a bakan doktorlarla konuşmuştum ama bir gelişme yoktu. Bu sırada telefonum çaldı, Ayberk arıyordu. Açar açmaz hızla konuştu. "Yenge çıktı dışarı, arabasına binip hızla bir yerlere gitti."

"İzini kaybetmeyin, geliyorum." Hastaneden çıkarak arabama binip Ayberk'in gönderdiği konuma sürdüm hızla. Nereye gittiğini anlamıştım, Aylin'in yanına gidiyordu. Nerede olduğunu bulmuştu, bulmasa şaşardım zaten.

Uzun yol boyunca hızlı sürdüm ama o da en az benim kadar çılgın bir sürücü olduğu için bir türlü yaklaşamadım.

En sonunda eve vardığımda kapı ardına kadar açıktı ve içeriden bağırış sesleri geliyordu.

"Lütfen! Bir kere dinle beni," diyordu Aşkın.

"Git buradan. Senin yüzünü görmek istemiyorum, midemi bulandırıyorsun."

"Abla..." Salona ulaştım ama içeri girmedim. Abim de etrafta gözükmüyordu. "Sana ihtiyacım var." Aşkın'ın sesi o kadar çaresizdi ki bu tonu onda ilk defa duyduğuma emindim. İçim acırken derin bir nefes aldım. "Yapma, lütfen yapma. Sen de bana arkanı dönersen ben yaşayamam." Gözlerimi sıkıca yumdum.

Aylin sessiz kaldı. "Hani hep sevecektin beni? Yalan mı söyledin?" Aylin'in sessizliği devam etti. "Teslim olsam? V olmayı bıraksam? Affeder misin beni?" diye umutla soruyordu.

Aylin yine sessiz kaldı, tam konuşmayacağını düşünüp içeri gireceğim zamansa tekrar konuştu. "Aşkın, ben seni ölsem de affetmem."

İçeri bir adım attım. Aşkın kafasını olumluca salladı, varlığımı fark etti ama dönüp bakmadı.

"Sana tek yalan söyleyen ben değilim! Baybora da söylüyor, o aslında..." diye bağırıyordu Aşkın. Kendi canı yanarken başkalarının da canı yansın istiyordu.

"Biliyorum," dedi Aylin sakince.

Aşkın afalladı, etrafa bakışları manasızlaşırken idrak etmeye çalışıyordu. "Ama buradasın?" derken itiraz eden küçük bir çocuğun acılı kelimeleri vardı ses tonunda. "Biliyorsun ama buradasın, onunlasın. Onu affetmişsin."

"Git," dedi Aylin sadece.

"Onu affetmişsin," diye sayıkladı yine Aşkın. Onu göğsüme saklayıp tüm acılardan korumak istiyordum. "Ne dedi ki sana? Nasıl affettin onu? Ben de yapayım aynısını. Olmaz mı?" Daha fazla dayanamadığımı hissettim.

Aylin'in biraz daha onun canını yakmasına izin vermeyecektim. Birkaç adımda Aşkın'a ulaştım. Kolundan tutup çekerken o kadar güçsüz düşmüştü ki hiç sesi çıkmadı. Aylin yüzüme bakarken ifadesiz durmaya çalışıyordu ama acı çektiğini görüyordum. Demek o da kardeşi gibi acı çektiğinde çektirmeyi seviyordu.

Dışarı çıktığımızda ne kadar öfkeli olsa da gözlerimin içine baktı ve daha fazla dayanamıyormuş gibi kafasını göğsüme gömdü. Bana sıkıca sarıldığında, ben de onu sıkıca sarmaladım.

"Geçecek, söz veriyorum sana." Biraz daha sıkı sarıldı sözlerimle.

Ancak hemen ardından uzaklaşıp gözlerime baktığında anlamıştım.

Aşkın veda ediyordu.

Onu durdurmak için hamle yapacaktım ki dizlerime sert bir tekme attı, hemen ardından yüzüme vurarak düşmeme neden oldu. Belinden çıkardığı silahıyla arabamın tekerlerini indirdi. Ve kendi arabasına koştu, onu engellememem için yapıyordu.

Tam arabaya binecekti ki bana döndü, ona yetişemeyeceğime emin olduğunda. "Ateş! Seni seviyorum."

Aşkın teslim olmaya gidiyordu.

"Sakın yapma! Sakın! Her şeyi düzelteceğiz." Beni dinlemedi bile, arabasına binip hızla uzaklaştı.

Hemen Pusat'ı aradım. "Dağ evinin yolundaki tüm yolları kapatın. Aşkın'ın çıkmasına izin vermeyin. Bana da hemen bir araç gönderin."

"Ne oluyor yine, amına koyayım? Olaysız bir günümüz yok ya, dur Bahar'ım, ben bir görüşme yapıp geleceğim hemen." Telefonu kapattım.

Bakışlarım etrafta gezinirken elmacık kemiğimin sızladığını hissettim. Eli de çok ağırdı!

Çok geçmeden Ayberk bir araçla gelmişti. "Tüm yolları kapattınız mı?" dediğimde onayladı beni.

"Evet ama durduramıyoruz, yenge çok manyak. Deli etti hepimizi, son hız devam ediyor şu an."

"Ölü var mı?"

"Yok, öyle bir kaçıyor ki tüm arabaları birbirine katıp yolları kendi kapattı bize." Bunu yapmayı seviyordu.

"Öyledir." Gururlu sözlerimle Ayberk bana kısa bir an dehşet içinde baktı. "Hızlan hadi."

Çok geçmeden ona yetişebilmiştik. Torpidodaki silahlardan iki tanesini çıkarıp camdan sarktım. Tabii bunu fark eden Aşkın hemen arabanın yönünü değiştirdi, hem araba sürüyor hem de dışarı çıkardığı koluyla bize ateş ediyordu.

"Çok değişik bir aşk anlayışınız var," dedi Ayberk aynı şaşkınlığıyla.

"Yaklaş biraz daha!" İtiraz edemedi ama elinde olmadığını da biliyordum.

Aşkın dikiz aynasından bana bakıyordu, tekerlerine ateş etmeye çalışıyordum ama sürekli ıskalıyordum.

"Tabancayla olmaz, bize tank ve tüfek lazım, makina çıktı yenge."

En sonda tekeri vurmaya çalışırken cama isabet etti kurşun, aynı anda araba sarsıldı.

Onu mu vurmuştum?

Bir an tüm beynim uyuştu ve silah elimden düştü. Araba sertçe yandaki ormanın girişinde durdu. Onu vurmuştum. Ayberk arabanın yanında durduğunda arabadan indim, kalbim yüreğimde atarken bağırmaya başladım.

"Aşkın!" Arabaya varıp kapısını açtığımda iç boştu.

"Şükürler olsun," dedim ama Aşkın şükretmeme bile zaman tanımadan enseme namluyu dayadı. Bu ona dönmemi engelleyemedi.

Elindeki tabancaya gülerek baktığımda o oldukça ciddiydi. "Gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

"İzin isteyen yok, bırak peşimi," dediğinde cıkladım.

"Bırakmıyorum, beni nasıl durduracaksın? Vuracak mısın? Hadi vur Aşkın."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Beni seviyorsun."

"Ben en büyük zararı sevdiklerime veriyorum."

"O zaman beni şimdi burada öldür çünkü senin ellerinde ölmekten daha güzel bir ölüm bilmiyorum ben." Nefesini verdi.

"Çattık amına koyayım," dedi ve Ayberk'e doğrulttuğu silahla ateş etti. Ayberk'i topuğundan vurmuştu ve bunu yaparken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

Bu kadının seksiliği beni bir gün öldürecekti. "Biraz daha böyle bakarsan, hemen şu arkadaki ormanda..." Sözlerimi acıyla bağıran Ayberk böldü.

Aşkın da bana olan kızgınlığını bir kenara bırakmış olacak ki gözleri arzuyla parıldadı. Benim psikopat sevgilim.

Namlu hâlâ bana bakıyordu, ona biraz daha yaklaştım. Birden elimi karnıma koydum acı çekiyormuş gibi. Aşkın'ın yüz ifadesi değişirken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ateş?" dedi gergince.

Ses vermedim, öne doğru eğildim aşırı acım varmış gibi.

"Ateş," dedi yine telaşla ve ellerindeki silahları bırakıp hızla dibime girdi. Eli karnıma giderken vurulup vurulmadığımı anlamaya çalışıyordu ve siyah giyindiğim için akşam vakti belli olmuyordu.

Tam bu sırada cebimden çıkardığım iğneyi koluna sapladım. İlk önce sakinleştirici iğneye baktı, ardından bana. Alt dudağını yalarken pek de öfkeli durmuyordu. "Sikeyim, kurnaz puşt!" Bilinci kaybolduğunda onu göğsüme çekip sıkıca sarıldım.

"Ben de seni seviyorum, müstakbel karıcığım." Onu kucağıma alıp arabaya yürürken Ayberk hayretle bizi seyrediyordu.

"Bu ne hastalıklı bir ilişki? Ben az önce neye şahit oldum? Ayrıca kan kaybediyorum burada!"

"Pusat gelir birazdan." Aşkın'ı kendi arabasının arkasına uzattım.

"Ne? Beni burada mı bırakıyorsunuz?" dedi ihanete uğramış gibi.

"Kenarda bekle, gelirler birazdan." Sürücü koltuğuna geçtim.

Havalimanına son hız sürerken dikiz aynasından Aşkın'a baktım. Onu ülkeden çıkaracaktım, eğer kimliği ifşa olursa da saklayacaktım. Aşkın istediğini yapabilirdi ama benimle yapacaktı.

Eğer kimliği ifşa olursa ben tüm liderliğimi ve servetimi bırakıp onunla dünyaya farklı bir kimlikle gelmeye de hazırdım. Onunla tüm dünyayı sarsacak cinayetler işlemeye de hazırdım, aile kurmaya da...

Çünkü Aşkın, Kaptan'ın en büyük sanat eseri olabilirdi ama Ateşpare de benim tek ve en büyük sanatımın, aşkımın sanatçısıydı. Ve ben bu sanatçıya hayatımın sonuna kadar hayran olacaktım.

Ateşpare söndüğünü sanabilirdi ama Ateş buna izin vermezdi.

Ben bugün ne dedemin torunu ne babamın öfkesi ne de annemin masumiyetiydim, ben bugün Ateşpare'nin Ateş'iydim.

Kaybettiğini sanan acılı ruhunun boğmaya çalışırken yanlışlıkla sarıldığı bedendim.

O da görecekti, günün sonunda birimiz diğerinin arabasının arka koltuğunda yatarken ikimiz de hiç kaybetmeyecektik.

7

KATİL AVCISI

Hayatta kalmak için hep savaşmak zorunda kalmıştım, bir yere kadar bu işi ablam yapmıştı benim için. Bir yerden sonra da nefes aldığım her dakika için acı bir bedel ödemiştim. Hep kendimi biraz daha parçalara ayırmıştım, artık paramparçaydım ama hâlâ daha yaşıyordum. Ve yaşamak için biraz daha parçalanmam gerekiyordu. Ne yaşamaya ne de parçalanmaya hâlim kalmıştı ama tam da bu sırada o girmişti hayatıma.

İlk başlarda öldürmeye çalıştığım ama sonrasında âşık olduğum o tehlikeli adam...

Sanırım artık yaşamak için parçalanmama da gerek kalmamıştı. Ablamdan sonra ilk kez biri benim için savaşmıştı, benim pes ettiğim anda beni tutmuş ve ne pahasına olursa olsun korumuştu.

Ben en büyük zararı kendime verirdim, yine aynısını yapacaktım ama bu sefer o izin vermemişti. Beni her şeyin ortasından çekip almıştı. Nefesimin en tükendiği anda nefesim olmuştu, pes ettiğim an kazandığım zaferim olmuştu. Ateş Alanguva her şeyim olmuştu.

O başarılı bir iş insanı olabilirdi, o kurnaz bir Cebonayan lideri olabilirdi, korkunç bir düşman, güçlü bir Alanguva olabilirdi ama artık benim için tek bir şeydi: Ateş'ti. Ne bir soyadı ne de bir ünvan vardı çünkü gözlerinde görmüştüm. Gözlerinde, benim için her şeyi arkasında bırakacağını görmüştüm.

Uyandığımda Ateş'in odasındaydım, adadaki odasında. Bir saattir uyanıktım ama gidip hesap sormak bir yana, yataktan çıkacak hâli bile kendimde bulamamıştım.

Ben pes etmiştim, belki o zaman beni affeder demiştim, belki bensiz daha az zarar görürler demiştim, ben ilk defa bir savaşın ortasında çekip gitmek istemiştim. Çünkü artık tükenmiştim, ablamın sevgiyle bakan gözlerinde nefreti görmek beni tüketmişti. En kötü yanı da bunu hak ettiğimi bilmemdi.

Bana bir daha hiç sevgiyle bakmayacaktı.

Benim masum hiçbir yanım yoktu ama Aylin'im inanırken hiç masum olmasam bile küçük bir kısmım kendini kandırıyordu. Bazen onun bakışlarında gerçekten de hiçbir kötülüğe bulaşmamış, temiz bir sayfa gibi hissediyordum. Olmasam bile, o öyle biliyordu, o öyle bakıyordu ve şimdi fark

ediyordum ki onun gözlerindeki masum yansımam bile beni daha mutlu yapıyordu.

Şimdiyse tüm maskeler düşmüştü işte, o çok korktuğum güne gelmiştim. Ablam artık masum olmadığımı biliyordu ve ben artık bir kandırmacayla da mutlu olamayacaktım. Artık o da masum olmadığımı biliyordu işte, masum kalabilecek tek yanım da ölmüştü.

Hiç temiz olmamıştı zaten sayfalarım, kendi kitabımı kendim zifte sokmuştum. Sayfalarım çok kirliydi.

Odanın kapısı yavaşça açıldığında kafamı hiç kaldırmadım. Kapıyı kapattı aynı yavaşlıkla. Göz ucuyla hareketlerini hissediyordum, yavaş adımlarla yanıma yaklaştı. Oturmadı, başımda dikildi ve büktüğü işaret parmağının tersiyle hafif hafif elmacık kemiğimi okşadı.

"Hadi güzelim, bir tepki ver, kır, dök, bağır ama sessiz kalma," dediğinde ilk defa bakışlarımı ona çevirdim.

Ateş başını bana doğru eğmiş, her zamanki ifadesiyle beni izliyordu.

"Hiç hâlim yok." Nefesini sesli şekilde verdi, yanağımdaki eli düştü. Yavaşça yanıma oturdu. Bir süre sessizliğime eşlik etti, beni seyretti ancak bu sessizliği çok uzun sürmedi.

"Teslim olacaktın, Aşkın." Hâlâ inanamıyormuş gibiydi. "Neden?" dedi tek nefeste.

Çünkü o zaman belki affederdi beni çünkü artık onun gözlerinde de masum değildim.

"Anlamaya çalışıyorum seni, çok büyük acılar yaşadın ve bu dünyada en sevdiğin insanın gözlerinde hayal kırıklığını gördün ama yine de anlayamıyorum, Aşkın. Değmez miydi? Benim için dayanmaya değmez miydi?" Üstündeki kahverengi tişörtün yansıması gözlerine vurmuştu, sarı hareleri öyle bir bakıyordu ki hiç yapmayacağım bir şey yaparak bakışlarımı kaçırıp tavana diktim.

Değerdi, Ateş öyle bir adamdı ki her şeye değerdi.

"Dayanamadığımı hissettim, etrafıma sadece kötülük getiriyorum."

"Bana gelseydin, ben sana dayanak olurdum," dediğinde sessiz kaldım. Saçlarımı okşamaya başladığındaysa sıkı sıkı yumdum gözlerimi.

"Bıraksaydın Ateş."

"Bırakamam, sen beni bıraktın ama ben seni ölsem de bırakamam. Hâlâ aklım almıyor, cidden teslim olabileceğini düşündün mü? Hem bunu yapmandaki mantığı da anlamış değilim, ablan neden affetsin seni bunun için

ya da sen kendini hapse tıktırınca bütün sorunlar çözülecek mi? Hayır Aşkın, sen sadece hapis yatmazsın. Seni yaşatmazlar ve bunu bir kurşunla da yapmazlar, sen bunu benden de iyi biliyorsun. Sen teslim olmaya gitmiyordun! Sen intihara gidiyordun." Artık tüm sakinliğini kaybetmiş, öfkesini dışarıya çıkarmıştı. "Sen acı içinde ölmek istedin!"

Zaten o acının tam içindeydim.

"Sen değerdin ama ben değmezdim Ateş." Tekrardan gözlerimi açıp gözlerine baktım. Sanki artık konuşsa da faydasızmış gibi çöktü omuzları.

Aramızda uzun bir sessizlik oluştuğunda tam ona soracaktım ki o konuştu. "Naz uyandı," dediğinde nefesimi rahatlamış şekilde verdim. "O konuda ne kadar kızsan haklısın ama gram pişman değilim, o yüzden konuyu hiç açma."

"Ya onu da kaybetseydim?" Bunu sorarken öfkeli değildim, sadece meraklıydım.

"Naz'a bir seçenek sundum, onu hiçbir şeye zorlamadım."

"Benim canım neden onun canından daha önemli, Ateş? Sen seviyorsun diye mi?"

"Hayır, o moruk Kaptan onu öyle eğitmiş diye," dediğinde ilk defa yerimden doğrulmak için hamle yaptım. Sırtımı yatağın başlığına yasladığımda üstümdeki incecik siyah geceliğin bile beni boğduğunu hissettim.

"Ne?"

"Ben Kaptan'ı öldürmeye gitmiştim, Aşkın. Bir kulübedeydi ve yanında da genç bir adam vardı. Adamın yüzünü göremedim ama senin tarif ettiğin şu seri katile benziyor. Kaptan seni kullanıyor, hep kullandı. Orada Naz aradı işte, moruk da aklıma bu planı soktu."

"Deniz?"

"Hâlâ kendine gelemedi, Naz'ı karşısına çıkarırsak daha büyük bir şok yaşayacağını düşündüğümüz için Naz'ı saklamaya devam ediyoruz. Deniz kimseyle konuşmuyor, serumla besliyoruz. Naz da adada."

"Ne zamandır uyutuyorsun beni?" dediğimde bakışlarını kaçırdı.

"İki gündür."

"Sanırım sen de en büyük zararı sevdiklerine veriyorsun. Eğer bu bizim lanetimizse ne yazık ikimize de."

"Aşkın, deme öyle," dedi yalvarırcasına.

"Hastalıklı bir sevgin var." Gözlerini kırpıştırdı, belli etmese de öfkelenmişti.

Ne söylemek istiyorsa, diline ne geliyorsa yuttu ve kalktı yerinden.

"Sen dinlen biraz daha." Arkasını döndü ama ben de olduğum yerde kalamadım. Yerimden hızla kalktığımda gözlerim kararsa da dikbaşlılığım yüzünden direndim ve sabit kaldım.

"Sanırım herkes seni dedene benzetirken haklı, onun gibi seviyorsun," dedim onu kışkırtmak için. Neyse ki o benim gibi bir şeytana benzemiyordu.

Bir süre dönmedi, geniş omuzlarının hareketlerinden derince nefes alıp verdiği anlaşılıyordu. Bana döndüğünde, alt dudağını ısırmıştı sabırla.

"Sen takıntılı seviyorsun. Benim kimliğim ifşa olmasın diye, bir adamı aslanına yedirdin, benim kimliğim ifşa olmasın diye ülkenin en tehlikeli isimlerini karşına aldın, kardeşimi neredeyse ölüme gönderdin! Ateş benim kimliğim ortaya çıkmasın diye sen tüm dünyayı karşına aldın."

"Aldım!" dedi bugün ilk defa sesini yükselterek. "Ama bunu takıntımdan ya da hastalığımdan yapmadım, korktuğumdan yaptım. Tüm dünyaya kafa tutarken korkmuyorum ama seni kaybedeceğim diye deli gibi korkuyorum, Aşkın. Sen beni asla anlamayacaksın çünkü ben senin gibi dünyanın aradığı bir suçlu değilim." *Ama o suçlu için daha suçlu olacak bir adamsın.*

"Zaten öğrenmeyen kim kaldı ki Ateş? Olay bu kadar yayıldıysa istihbarat da biliyordur, belki bir hamle bekliyorlar. Ateş sen bu soyadınla, Cebonayan lideri olarak bir suçluyu kaçırıp koruduğun için daha suçlu duruma bile düşebilirsin," dedim ama yüzünde en ufak bir soru işareti görmedim. O her şeyi biliyor ve kabul ediyordu.

"Daha yeni kendine geldin, bunları daha sonra konuşalım," dedi beni yormak istemiyormuş gibi.

"Ateş! Beni buraya getirmek için sakinleştiriciyle bayılttın!"

"Sen de bana tokat atıp vurdun, bence bunlar aşılmayacak şeyler değil." Benimle alay ediyordu. Bir adım daha yaklaştığında artık aramızda hiç mesafe kalmamıştı. Günlerdir onunla olmama rağmen hâlâ nasıl oluyor da kokusunu, tenini bu kadar özlüyordum, aklım almıyordu. Ama Ateş de benim gibi düşünüyor olacak ki bir eli belime bir eli de başıma gitti.

Beni kendisine, başımı tam göğsüne çekti. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken sıkıca sarılmıştı.

Ondan uzaklaşmadım, kollarımı yavaşça kaldırdım ve aşina olduğum bedenine sardım.

Kaç dakika öyle kaldık bilmiyorum ama hayatımdaki en uzun sarılma olduğunu biliyordum. Arada saçlarıma bıraktığı öpücükler ve ellerinin huzur veren okşayışı bana uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettirmişti.

Ayrıldığımızda yüzümü avuçları arasına aldı. "Eğer kimliğin ifşa olursa seninle kimlik değiştirerek farklı bir ülkede yaşayacağız. O zaman ne artık sen bir seri katil olacaksın ne de ben Alanguva olacağım."

"Ne yani, fakir mi olacağız?" dediğimde güldü, yüzümü kendine doğru çekti. Eli hafifçe çekilirken kendine sertçe öpebileceği kadar bir alan açmıştı. Yanağımı uzunca, kokumu içine çekerek öptü.

"Yani belki böyle adalarda jetlerde gezemeyiz." Uzun zaman sonra ilk defa güldüm.

"Neden? Kimliğimizi zengin bir kimlikle değiştiremiyor muyuz?" Mızıldanmam onu da keyiflendirdi.

"Hayır, iki göz bir evimiz olacak."

"Ben yaşarım, bunda bir şey yok ama koskoca Alanguva'nın sanmıyorum lüksünün dışında yaşayabileceğini."

"Allah Allah, nedenmiş?" dediğinde bu sefer ben ellerimi kaldırdım ve onun yanaklarına koydum. Kirli sakallarını hafifçe okşadım.

"Neyse endişelenme, öyle bir şey olursa ben sana bakarım. Seni yine zenginlik içinde yaşatırım. Ellerini sıcak sudan soğuk suya sokmam." Sözlerimin aksine yüzüm aşırı ciddi duruyordu, ta ki Ateş'in yüzündeki ifadeyi görene kadar.

"Bak ya," diye söylendi ve kafasını eğerek yanağındaki elimi hafifçe uzaklaştırarak bir öpücük bıraktı. "Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" Kafamı iki yana salladım. "Yemek yiyelim o zaman," dediğinde de ona itiraz etmedim.

Ben banyoya geçip elimi yüzümü yıkarken beni bekledi, hatta çıktığımda da yatağın üstüne benim için kıyafet seçip bırakmıştı. O kenarda durmuş beni izlerken ben de üstümdekileri çıkarıp benim için getirdiği siyah düz ve fazlasıyla rahat olan elbiseyi giyindim.

Odadan çıktığımda bakışlarım etrafta gezindi, buraya daha önce de bilinçsiz getirilmiştim ve bundan nefret ediyordum. Bir gün aynısını ben de Ateş'e yapacaktım!

Ev sessizdi, mutfağa geçtiğimizde enfes kokular almayı beklesem de hayal kırıklığına uğradım. "Aşçın nerede Ateş? Hani yemekler Ateş?"

"Ben hazırlayacağım."

"Sen mi? Neden?"

"Öyle, hatta uzun bir süre artık yemekleri ben yapacağım." Bir daha zehirlenmemden korkuyordu. "Hadi sen otur, başın dönmesin." Prenses gibi hissetmekten ne kadar nefret etsem de onu geri çevirmedim.

Ateş siyah eşofmanı ve tişörtüyle dolabın kapısını açıp bir süre bakındı. "Yemek istediğin özel bir şey var mı?" Bana yandan bir bakış attı. Sadece omuz silktiğimde kafasını aşağı yukarı sallayarak önüne döndü.

Tezgâhın üstüne malzemeleri çıkarırken onu izliyordum. Hepsi yeni pakederdi, her şeyi yeni aldırtmıştı temizliğinden emin olmak için.

"Naz nerede?"

"En son Fernando ona adayı gezdiriyordu."

"Demek aşçına bana yemek yaptıracak kadar güvenmiyorsun. Ölümden dönen arkadaşıma refakat ettirecek kadar güveniyorsun ama öyle mi?" dediğimde bana ters bir bakış attı.

"İyileştin sen."

"Hasta değildim ki." Beni takmayarak işine devam etti. Dirseğimi masaya dayayıp çenemi de avucumun içine yerleştirdim ve onu dikkatlice izledim.

Ocağın üstüne en sevdiğim etlerden koymuş, arada sebze doğramış ve bu sırada önüme de kahve bırakmıştı.

"Viskiyi tercih ederdim." Beni yine takmadı.

"Şu midene doğru düzgün şeyler girsin, kahvenin de fazlası sağlıklı değil."

"Bundan sonra sağlıklı yaşam mı?"

"Sanmam, seni yola sokabileceğimi sanmıyorum." Resmen eğleniyordu.

"Evet ama ben seni yoldan çıkarırım," dediğimde güldü.

"Çıkardın zaten." Seksi bir şekilde göz kırpıp önüne döndü. Onu izlemeye devam ettim sessizce, bu sessizliği bozan yine o oldu. "Şu an güç toplamaya mı çalışıyorsun?"

"Ne için?" dedim arkama yaslanırken.

"Yaptıklarımın hesabını sormak için." Bakışlarımı zorlukla güzel kalçasından ayırabildim. "Benden ayrılacağını bile düşünmüştüm."

"Onu çok denedik, bak yine buradayız." Bir tarafı pişen etlerin diğer tarafını çevirdi. Salatayı yapmaya devam ederken bir tepki vermedi. "Çünkü görüyorum Ateş," dediğimdeyse durdu.

"Neyi?" Tamamen bana doğru döndü, kalçasını tezgâha yasladı.

"Seni..." Senin sevgini, senin bana verdiğin değeri... Her şeyi görüyordum, artık kör olmayacaktım. "Naz konusunda öfkeliyim, orası ayrı."

"Seni buraya getirdiğim için değil misin?" dediğinde kafamı iki yana salladım. "Neden?"

"Sen de ayrı bir kafadasın, amına koyayım. Kızsak dert kızmasak dert." Küfrettiğim için hemen öfkelenerek bana kıçını döndü. Etleri tekrar kontrol ederken daha fazla muhatap olmak istemiyor gibiydi ancak zaten iki gündür sessiz olduğum için artık susabileceğimi hiç sanmıyordum. "Çünkü ben de aynısını yapardım."

Hareketleri yavaşlasa da bir tepki vermeden yaptığı işe devam edebildi.

"Pusat yok mu?" dedim bakışlarım etrafta gezinirken. "Gerçi gelmesini istiyorsak sevişmeye çalışmamız yeterli, burnumuzun dibinde biter, *Shrek*."

"Yok, bitemez."

Bu sevişebiliriz demek mi oluyordu?

"Nerede?"

"Ona izin verdim, zaten Bahar görebildiğinden beri aklımda olan bir şeydi. Pusat, Bahar'ı turistik yerlere götürmek istiyordu. Şu başımızdaki belalardan bir türlü kurtulamadığımız için geciktirmişti. İki gündür Türkiye sınırlarındalardı ama bugün Paris'e geçeceklerdi."

"Bahar olanları bilmiyor sanırım."

"Bilmiyor, Naz'ın burada olduğunu biliyor sadece, bir de Deniz'in bir iş için şehir dışına çıktığını sanıyor. Anlatamadık."

"Anlatsaydınız, bir o kaldı zaten," dediğimde yine keyfi kaçmıştı. Benim kimliğimi öğrenen insanları hatırladığında aşırı morali bozuluyordu.

Bir süre sessiz kaldı, yemeği hazırlamaya devam etti ancak en sonunda döndü. Birkaç adım yaklaşarak alt dudağını ıslattı. "Aşkın, özür dilerim."

"Ne için?"

"Hayatına ben girene kadar bu işi çok iyi yapıyordun, kimse kimliğini bilmiyordu. Benden sonraysa..."

"Bir gün olacaktı bu." Ateş sadece süreci hızlandırmıştı.

"Üzgünüm," dedi zorlukla.

"Özür dileme, üzgün olma. Bir tek kişinin öğrenmesi acı verirdi bana, artık o da öğrendi zaten ve bu seninle ilgili değildi." Artık dünyanın geri kalanı da öğrense, benim için çok şey değişmezdi.

"Bu bile benimle ilgiliydi! O bunak benimle evlenmenden korktuğu için yaptı bunu."

"Korkmaya devam edebilir, V olmaya devam edeceğim ama müstakbel kocamı bırakmaya hiç niyetim yok." Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

Birkaç adımda yanıma ulaşıp dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Kocan seni yer."

"Lütfen!" dedim hevesle. Bakışları kısılırken nefesini zorlukla verdi.

Neyse ki en sonunda birbirimizi yemeden önce yemeğe geçiş yapabilmiştik. Ateş'in hazırladığı masa iştahımı inanılmaz açarken uzun zamandır hissetmediğim kadar kendimde hissediyordum.

Ateş benim aksime yavaş yiyor, bunu yaparken de sık sık durup beni izliyordu.

"Beğendin mi yemekleri?" dediğinde dudak büktüm.

"Eh işte." Kaşları havalandı.

"Eh işte mi? Utanmasan tabağı da yiyeceksin."

"Alınma güzelim, bana yemek yapa yapa geliştirirsin artık kendini," dediğimde *sen iflah olmazsın* der gibi kafasını sallayarak yemeğine döndü. "Ayberk'in ayağı ne oldu?" Güldü.

"Harbiden bak! Neden durup dururken benim adamımın ayağına sıkıyorsun sen?"

"Durup dururken değildi, hatırlatırım ki arabamı kurşun yağmuruna tutmuştunuz. Müstakbel kocam olman seninle savaşmayacağım anlamına gelmez!"

"Bana biraz kırgın onu orada bıraktığım için," dediğinde yerimden doğruldum heyecanla.

"Ne? Onu orada mı bıraktın?"

"Hmm," dedi. Yaptığı şeyle pek gurur duymadığı belliydi.

"Diyorum ben sana, konu ben olunca akan sular duruyor. Aferin sevgilime." Yüzünü sevmek için elimi ona doğru uzatsam da o burun kıvırarak yemeğine döndü. "Bu arada sen manyak mısın, yanında iğne taşıyorsun beni bayıltmak için, amına koyayım!"

"Küfretme, Aşkın," dedi uyarıcı tonda. "Bari nişanlına etme." Gülmeden edemedim.

"Yerim o nişanlımı." O da güldü.

"Çünkü iyi bir psikolojide değildin, bir şeyler yapacağını tahmin ediyordum. Her duruma hazırlıklıydım anlayacağın," dediğinde konuyu kapattım ve tabağımdakileri hızlı hızlı yemeye devam ettim. Eti tam sevdiğim gibi yapmıştı.

"Ablamdan haber var mı?" Bıraktı yemek yemeyi.

"Düşündüğün aksine abimi affetmemiş. Sadece şoka girmiş ve artık ona eskisi gibi bakamıyormuş. Birden çok fazla şey öğrendi ve ona ağır geldi."

"Hâlâ o evde ama değil mi?"

"Evet, endişelenme güvende."

Tabağımdakiler bittiğinde de onun bitirmesini beklemeden bir sigara paketi alıp kendimi dışarı attım. Temiz havayı içime çekerek okyanusa bakan sallanan koltuklardan birine oturdum. Paketten bir dal çıkarıp yakarken onun sesi çınlıyordu kulağımda, "*Onun gibi sigarayı elinden düşürmüyorsun.*" Derin bir nefes çektim sigaradan.

Bu sırada biraz ileride keyifle yürüyen Naz'ı gördüm. Hemen yanında Fernando vardı ve gülerek bir şeyler konuşuyorlardı. Naz'ın kahkahası kulağıma kadar geliyordu, aklıma sahte ölümü geldiğinde tenimin ürperdiğini hissettim.

Yeşil, dizlerinin altında biten bol bir elbise giyinmiş ve bir de beline kalın bir kemer takmıştı. Düz saçları omuzlarına geliyordu ve yüzünde onda uzun zamandır görmediğim bir ışıltı vardı.

Naz, Fernano'dan bakışlarını ayırabildiğinde beni fark etti. Yanıma ulaştıklarında Fernando, "Geçmiş olsun," diyerek içeri geçti. Naz bir süre bana baktı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi olduğu yerde kaldı.

En sonunda ben kalktım yerimden, ona doğru birkaç adım attım.

"Neden?" dedim ama sesimin kısıklığı beni bile şaşırttı.

Nefesini verdi. "Çünkü sen de aynısını benim için yapardın," dedi sadece.

İlk defa Naz'a sarılmak için hamle yapan kişi ben oldum. Sarılışıma sıkıca karşılık verdi, çok şükür ki hepsi hayattaydı.

Ayrıldığımızda, küllüğe bıraktığım sigaramı alarak az önceki sallanan koltuğuma geri döndüm. Naz da yanıma oturdu, ikimiz de bir süre sessizce okyanusu seyrettik.

"Demek Kaptan sizi, beni gizlemeniz için eğitti?"

"Sen hep yalnız olduğunu sansan da biz hep bir takım olduk. Deniz bile bu takıma dâhil, Aşkın."

"Ne?" dedim kafamı çevirip ona bakarken.

"İhtiyar neden onu bu konuma getirdi? Deniz hırslı ve başarılı, işinde kısa sürede gelebileceği en iyi yere geldi. Deniz bize istemeden de olsa nerede durduklarını gösteriyordu, içeriden taze taze bilgi sızdırıyordu hiç farkında olmadan." Deniz, hiç risk almadan sahip olunan doğal bir kaynaktı. Kaptan sadece zeki ve kurnaz değildi, o gerçek bir kurttu.

"Demek o kadar işin arasında hastane, ev işi derken bir de beni gizliyordun?"

"Bu benim için hiçbir zaman iş olmadı, aile sırrı," dediğimde onların da en az benim kadar psikopat olduğunu anlayabilmiştim en nihayetinde. "Sen sadece Aşkın değilsin, sen V'sin. Sen tüm adaletsizliklere güçlü bir başkaldırısın. Sen bir isyanın başlangıcısın. Sen sadece bir seri katil değilsin, sen bir projesin. Sen karanlık dünyaya birden açmış umutsun. Bunu hem ailem için yaptım hem de daha adaletli bir hayat için, o öldürülen kadınlar, cezasız kalan suçlar, çocuklukları çalınan çocuklar için..."

"Ve ölümü göze aldın."

"Aşkın, aynısını sen de yapardın, hatta sana silah doğrultan Deniz için bile yapardın."

"Deniz'le o yüzden hep V yüzünden tartışıyordun, konuyu açtırıp onların neler bildiğini öğreniyordun," dediğimde olumluca salladı kafasını.

"Ve bana âşık olduğu için de çoğu zaman dertleşmek için anlatırdı."

"Peki sen? Sen ona âşık oldun mu hiç?"

"Bilmiyorum, ona değer verdiğim kesin ama ailem olduğu için mi, ilerisi var mı kestiremiyorum. Hayata baktığımız pencereler çok farklı. Seni tutuklamaya gelirken bir kez bile düşünmedi, Aşkın."

"Kafayı yedi."

"Biliyorum," dedi bakışlarını kaçırarak. "Üzülüyorum ama pişman da değilim. Seni gerçekten de vuracaktı!"

"O bir polis, bu onun işi."

"Evet ama biz de ailesiyiz. Aslında her şey çok açıktı hep ama hırsı Deniz'i kör etmişti, burnunun ucunu göremedi."

"Sen bırak hastanede çalışmayı. Git oyuncu, tiyatrocu falan ol," dediğimde güldü.

"Her insanın bir yeteneği vardır bence, bazılarınınki ortaya çıkar bazılarınınki hiç çıkmaz. Olay bu yeteneği keşfetmekte ve İhtiyar gerçek bir yetenek avcısı." Demek İhtiyar sadece beni değil, hepimizi etkisi altına almayı seviyordu o imza ses tonu ve sözleriyle.

İhtiyar sadece bir yetenek avcısı değildi, aynı zamanda katil avcısıydı, kanın kokusunu alan bir köpek balığı kadar hızlı, avına yakınlaşan bir aslan kadar da sinsiydi.

"Tarık da senin bildiğini hep biliyordu," dediğimde olumluca salladı kafasını.

"Kaptan seni eğitirken Tarık arada gelip olanları anlatırdı bana. Sana üzülürdük, bir şeyler yapmak isterdik ama büyüdükçe anlamaya başladık."

"Hak ettiğimi mi?"

"Bunu yapacak gücün bir tek sende olduğunu. Hiçbir çocuk o eğitimlere dayanamaz, Aşkın." Eğer kaybedecek bir şeyi kalmamışsa dayanır.

"Naz, teşekkür ederim. Bir daha sakın böyle bir şey yapma, sizin hiçbirinizin canı benimkinden önemsiz değil. Ailem deyip deyip duruyorsun da sanki sadece sen acı çekiyorsun. Öldüğünü sandım Naz! Seni hep seviyordum ama seni ne kadar sevdiğimi o an anladım ben. Bir daha bu acıyı bana hanginiz yaşatırsa onun suratına bir daha bakmam."

Sessiz kaldı.

"Deniz'in karşısına ne zaman çıkacaksın?"

"Bilmiyorum, o kadar kötü olmuş ki karşısına çıkacak cesaretim yok. Son sözleri aklımdan bir türlü gitmiyor." Ardından bakışları etrafta gezindi. "Neden buraya sürekli geldiğinizi anladım. Burası cennet gibi bir yer, her tarafına âşık oldum. Ömrümün sonuna kadar bu adada kalabilirim."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Biliyor musun? Ateş bana da bir tane ada verdi, tabii hediye olarak vermedi, işime karşılık ödeme olarak verdi."

"Aşkın adam normal bir şey vermiş gibi konuşuyorsun!" dedi dehşet içinde.

"Benim adam daha güzel, kimse yok, orayı da görmen lazım," dediğimde güldü. "Ablamla konuştun mu hiç?" Ani konu değiştirmem onu afallattı.

"Evet, bugün konuştum. Toparlayacak." Detay vermediğine göre durumu hiç iyi değildi.

Benim üstüme Baybora'yı da öğrenmesi hiç iyi olmamıştı.

"Bir şey söyledi mi sana?"

"Açık olmak gerekirse söylemedi ama sesi iyi değildi. Kendine zarar vermesinden korkuyorum."

Nefes alamadığımı hissettim. "Ona gitmem gerek."

"Gidersen sadece her şey daha kötü olacak Aşkın, yapma bunu. Ona zaman ver, iyileşmesine müsaade et."

"Kaptan'la hiç konuştun mu?"

"Evet, arada arayıp haberleri öğreniyor."

"Bu olanlar onun başının altından çıktı, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi ama pek de kınar gibi durmuyordu.

Bu sırada Ateş çıktı dışarı, elinde iki tane şal vardı. Birini Naz'a uzattı, diğerini de omuzlarıma örttü. Örterken eğildi, yanağıma uzun ve sert bir öpücük bırakarak çekildi. Telefonumu da uzatmıştı bana.

Sonra da yan tarafımdaki koltuğa geçerek bir sigara yaktı.

Bu sırada telefonumdaki aramalara baktım, iki günde aramayan kalmamıştı yine, kayıtlı olmayan bir sürü numara da vardı ama bunlarla sonra ilgilenebilirdim.

"Demek bu ikili beni oyuna getirdi, öyle mi?"

"Konuyu kapatsak?" dedi Ateş yorgun bir tonda. Kafasını hafifçe omzuna eğerek öyle bir tonda sormuştu ki üstüne gidememiştim.

"Telefonunu verir misin?" dediğimde Ateş sorgulamadan ekran kilidini açarak telefonunu bana uzattı.

Rehbere girip *Shrek*'i buldum ve görüntülü aramaya başladım. Pusat çok geçmeden aramayı yanıtladı.

Kamerayı açtığında üst tarafı çıplaktı, bir otel odasında oturuyordu. "Bak şuna bak! Nişanlımın aklını çelmek için çıplak açıyor bir de telefonu!"

Pusat beni fark eder etmez küfrederek telefonunu bıraktı, on saniyenin ardından da üzerinde beyaz bir tişörtle geri kaldırdı kamerayı.

"Kendine gelir gelmez beni taciz etmeye mi karar verdin sen?"

"Evet, elbette. Başka ne işim olacaktı? Duyduğuma göre Bahar'la tatile çıkmışsınız."

"Hmm yaptık bir şeyler, onu biraz gezdirmek istedim. Sen nasıl oldun?"

"Beni oyuna getiren nişanlımı ve arkadaşımı affetmeye çalışıyorum ben de işte," dediğimde Naz da Ateş de aynı anda kafalarını çevirip bana bakmışlardı.

"Ya evet, ne yapsan haklısın valla. Benim haberim yoktu, biliyor musun? Ateş bana hiçbir şey söylemedi, hastaneye bir geldim, neler olmuş neler," derken son cümlesinde elini ağzına götürmüştü.

Güldüm. "Sen bilsen durduracak mıydın sanki?"

"Yok yemezdi, bilmiyorsun sanki müstakbel kocanı!"

"Aman ne kıskandın nişanlandık diye sen de he. Ee başka ne oldu?"

"Beni en şok eden Deniz oldu. Adama bir şeyler oldu, yandı devreler. Geçen işte bir bakayım dedim ona, odasına girdim, bir şeyler söylüyordu İşte bir süre onunla sohbet ettiğimi sandım, sonra birden, 'Seni çok seviyordum, affet beni,' falan diyerek ağlamaya başladı. Hayır bir de gözlerimin içine bakıyor, dedim acaba bizim bir geçmişimiz mi oldu? Umarım kendine gelir,

çok üzüldüm herife." Ben gülmekle üzülmek arasında kalmışken Naz çoktan dolan gözlerini saklamak için benim dışımda her yere bakmaya başlamıştı.

"Senin Deniz'le ne geçmişin olabilir, Pusat?" derken eğleniyordum.

"Ne bileyim, bir sürü polisle uğraştığım oldu, pek sevmezler beni. Sen ne düşündün hemen? İki konuşmaya gelmiyorsun he sen de!"

"Ee başka ne oldu?" dediğimde Ateş hayretle bize bakıyordu. Kameranın arka tarafında kaldığı için Pusat onu görmüyordu tabii.

"Ay sen bizim Ayberk'i ayağından vurmuşsun ya!" derken karnının tuta tuta gülüyordu. "Ne eğlendim ya, şoka girmişti, tabii o alışık değil senin psikopatlıklarına. Gittim bunu almaya, tamam mı? Yolun kenarında oturmuş ayağını tutuyor. 'Yenge beni durup dururken vurdu,' deyip durdu. Ben de dedim ki, 'O sevgisini böyle gösteriyor, zamanında beni de bacağımdan vurmuştu.' Gerçi bu bize özel bir şey sanıyordum, artık onunla da mı dedikodu yapacaksın?"

Uzun zaman sonra yüksek sesle gülerken Pusat da telefonun öbür ucundan gülüyordu. "Kimse *Shrek* olmaz," dediğimde beni onaylar şekilde salladı kafasını. *Shrek* olmaya da çok alışmıştı.

"Başka var mı bir şeyler?"

"Yok, aynıyım ben zaten, kendimi attım dışarı. Bahar'ımla hayatımın en güzel günlerini geçiriyorum. O da hazırlanıyor içeride, birazdan dışarı çıkacağız. Bu arada bak bu Ferda sürekli sizin eve gidip duruyormuş. Artık Bahar'ı da bahane edemiyor, o Tarık..." Cümlesini derin bir öksürük ve kaş göz hareketiyle bölsem de Ateş çoktan her şeyi anlamıştı.

Oturduğu yerde gergince dikleşmiş, Pusat'ın konuşmaya devam etmesini bekliyordu.

"Sen onu bunu boş ver de hastanede falan başka bir şeyler oldu mu benim bilmediğim? Didem gereksizi de oradaydı." Ateş konu değiştirme hızımdan hiç memnun kalmasa da konuşmamızı bölmemişti.

Zaten ben telefonu kapatır kapatmaz Pusat'ı arayıp olan her şeyi öğreneceğine emindim.

"Didem işte sürekli bir yerlerden çıkmayı başarıyor. Son zamanlarda sessizdi, akıllanmıştır diye düşünmüştüm de sizin nişanınız onu yine kudurtmuş herhâlde. Ay hastanede bizim başımıza ne geldi! Biz Ateş'le asansördeydik tamam mı, ben de..."

Ateş hızla yerinden kalkıp en sonunda yanıma geldi. Telefonu elimden almak gibi bir saygısızlık yapmadı ama Naz'la aramıza oturdu ve kendini gösterdi.

"Pusat, sen çok konuştun bugün ama asıl konuşmayı biz birazdan yapacağız."

"Aa Ateş, sen de mi oradaydın? Aşkın niye söylemiyorsun?"

"Adamın telefonuyla konuşuyorum, tahmin edemedin mi? Hem ne oldu asansörde? Ateş aldattın mı beni? Ne oldu sizin aranızda? Bihter neyi itiraf edecek Firdevs Hanım? Behlül'le ne ilgisi var?"

Shrek tam cevap verecekti ki karşısında gördüğü manzarayla dili tutuldu. Ağzı bir karış açık bakıyordu, karşısındakinin fazla süslenmiş Bahar olduğuna emindim.

"Pusat." Adını seslenmemi pek takmadı.

"Kiminle konuşuyorsun, Pusat?" Bahar'ın sorusuyla bizi hatırlayarak ekrana baktı.

"Şu kızın güzelliği bir gün beni öldürecek. Bakın şuna bakın," derken yerinden kalkmış ve ekranı da arkaya döndürmüştü.

Bahar kırmızı bir elbise giyinmiş, saçlarını düzleştirmiş ve güzel de bir makyaj yapmıştı. Bahar ekrana el salladı, Pusat da onun yanına gidip kamerayı öne çevirerek Bahar'ın da bizi görmesini sağladı. Telefonu biraz daha ortaladığımda artık Naz da görünüyordu.

"Yaa nasılsınız?"

"İyiyiz, sen nasılsın?"

"Çook iyiyim, o kadar eğleniyorum ki anlatamam," derken gözleri parlıyordu. "Siz adada mısınız? Naz, Deniz nasıl oldu?"

"Daha iyi," dedi sadece Naz. "Artık makyaj yapmayı da öğrenmişsin."

"Evet ve bence çok eğlenceli, sürekli makyaj videoları izliyorum. Yeni bir şeyler denemeye çalışıyorum ama kendi gözümde pek olmuyor. Pusat, sende deneyebilir miyim?" Son cümlesini öyle bir hevesle sormuştu ki Pusat bir süre sessiz kaldı, bizim varlığımızı hatırladığındaysa sahte bir maçoluğa büründü.

"Olur mu hiç güzelim? Erkek adam makyaj yapar mı? Ne gerek var?" dedi ama ben Bahar'ın ona ekran kapandıktan hemen sonra bile makyaj yapabileceğine emindim.

"Yapınca fotoğrafını çek, bize de at mutlaka Bahar," dediğimde Bahar hevesle sallamıştı kafasını.

"Bebeğim sen neden bu kadar çok heyecanlandın bana makyaj yapmak için? Niye bu kadar mutlu oldun? Tamam, sen bu kadar mutlu olacaksan yaptırmazsam şerefsizim!"

"Ay Pusat var ya, semazenler bu kadar hızlı dönmedi," diye bağırdı yan taraftan da Naz.

"Siz çok konuşmayın, biz Bahar'ımla Paris sokaklarını gezip Eyfel'e çıkacağız, ardından da romantik bir yemek yiyeceğiz. Bizi sakın rahatsız etmeyin." En son Bahar da kameraya el salladı ve ekran kapandı.

"Manyaklar ya," dedi Naz keyifle.

Ateş yavaşça bakışlarını bana çevirdi. "Tarık iti ne alaka?"

"Asansör olayı ne?" dedim ben de hemen. Ateş nefesini sıkıntıyla verdi. "Sen asansörü anlat ben de Tarık'ı..." dediğimde söylenerek kalktı aramızdan.

"Telefonumu alabilir miyim?" Ona telefonunu geri uzattım. Tekrar az önceki yerine otururken arama yapıyordu. "Ayberk, seni tekrar Ferda'nın yakın koruması yapıyorum. Attığı her adımı bana haber ver, rıhtım evine gitmesine izin verme bana sormadan, Tarık'ı da araziye almayın," dedi ve telefonu hızlıca kapattı.

Ayberk'in Ferda'ya bir zamanlar âşık olduğunu göz önüne alırsak Ferda'yı Tarık'tan uzak tutacak kişi olacağı kesindi.

"Bunu yapmış olamazsın," dediğimde omuz silkti.

"Zaten vardı onda bir hâller."

"Tarık'ın suçu yok ki... Senin kardeşin kullanıyor onu," dedi Naz da asla Tarık'ın hakkını yedirmeyerek.

"Anlamadım?" Ateş yerinde dikleşip bize doğru döndü.

"Ferda biraz şımarık, herkes ona âşık olsun istiyor ve başarıyor da gerçi. Tarık'la ilk başlarda didişip duruyorlardı, sonra..." Naz kendini öyle kaptırmıştı ki her şeyi anlatacak ve yakında hakkını koruyabileceği bir Tarık kalmayacaktı.

"Devamı asansör olayını duyduktan sonra gelecek," dedim Naz'a susması için yandan bir bakış atarak.

Ateş sabırla nefesini verirken alt dudağını yalamıştı ve gerildiği için kasları şişmişti. Gözüme çok inanılmaz seksi geliyordu ama o benim sapık bakışlarımın farkında değildi. Kara kara etrafına bakarken büyük ihtimalle Ferda'yı düşünüyordu.

Bu sırada bakışları kısa bir an üstümden geçti, bakışlarımı fark ettiğinde kafasını geri hızla bana çevirdi. Kaşları havalanırken sırıtmaya başlamıştı. Artık bakışlarımızla anlaşabildiğimiz bir gerçekti.

Alt dudağımı ısırıp kafamı arkaya attığımda Ateş de arkasına yaslandı. Telefonuna bakan Naz olaylardan tamamen habersizdi. Gerçi ortada olan bir şey de yoktu, durup dururken kuduruyorduk biz de.

Fernando bahçeye çıktığında elinde bir tepsi vardı, kahve yapmıştı. "*Buon appetito,*" dedi ve yanımızdan ayrılmadan durup düşündü. "Afie ol." Konuşmaya çalışması Naz'ı güldürdü.

"Afie değil, afiyet," diyerek onu düzeltti.

"Afiyet," diyebildi bu sefer Fernando yoğun bir aksanla.

"Olsun."

Naz'ı tekrarladı yine. "Olsun!"

Fernando'nun yaptığı kahveler güzel görünüyordu. Naz'ın önündeki bol köpüklüydü ve kremasıyla hafif şekil bile vermişti. Bizimkiler sadeydi ama Ateş kahvelere pek sevecen bakmıyordu.

"Biz kahve istememiştik," dedi Ateş İngilizce konuşarak.

"Naz Hanım akşamları bu kahveden içmeyi seviyormuş diye yaptım, size de sunmak istedim ama siz bilirsiniz tabii."

"Öyle mi? Hangisi Aşkın'ın?" dediğinde Fernando benim önümde duran bardağı işaret etti. Fernando gerilmişti ama bu suçluluktan kaynaklanan bir gerilme değildi, suçlanmaktan kaynaklanan bir gerilmeydi. Ateş bu ikisini ayırt edemedi.

"İçer misin?"

"Anlamadım?"

"Kahveyi iç," dedi Ateş sert tonda. Fernando rahatsız olmuş şekilde etrafına bakındı.

"Bu yaptığınız aşağılayıcı bir davranış Ateş Bey, bana güvenmiyorsanız sizin yemeklerinizi yapamam."

"Dediğimi yap." Fernando tereddüt etmeden önümdeki kahveyi aldı ve ne kadar sıcak olduğunu umursamadan yarısına kadar içti. Bıraktığında da hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp içeri girdi.

"Bunu neden yaptın?" dediğimde Ateş nefesini sıkıntıyla verdi.

"Ondan kahve istememiştim."

"Ama doğruyu söylüyordu, iki gündür akşamları bana kahve yapıyor, eli de çok lezzetli. Çok kabaydın Ateş, kalbini kırdın adamın," dedi Naz ve kahvesini alarak Fernando'nun peşinden içeri geçti.

"Hep böyle mi olacaksın?" Yüzüme bakmadı ve bir sigara yaktı. "Paranoyak ve korumacı?"

"Seni zehirliyorlardı Aşkın ve bunu nasıl yaptıklarını, kimin yaptığını hâlâ çözemedim."

"Fernando sadece adada bizimle, yani beni evde zehirleyemeyeceği kesin. Evdekilere ne yaptın? Hepsini işten mı çıkardın?"

"Hayır, kurunun yanında yaşın da yanmasına müsaade etmem. Ama farklı yöntemler deniyorum."

"Ne gibi yöntemler?" dediğimde bana cevap vermedi. "Türkiye'ye dönmem gerek."

"Neden? Yarım kalan işini bitirerek teslim mi olacaksın?" dedi ters şekilde.

"Ateş!"

"İzin vermiyorum."

"Senden izin istemiyorum, ayrıca ne bu tavırlar?"

"İşte sorun burada! Anlamıyorsun Aşkın. Senin canınla sınandığımda neler yaşadığımı anlamıyorsun. Kimliğin yayılıyor ve ülkeye dönmen çok tehlikeli. Her şey pamuk ipliğine bağlı, bir an seni tutuklamaya gelebilirler ve benim gücüm seni korumaya yetmeyebilir."

"Ateş ben korunmak istemiyorum ki."

"Burada kalacaksın, Aşkın."

"Buna sen karar veremezsin, ne yapacağım? V olmayı mı bırakacağım?" Sessiz kaldı. "V'yi bırakmamı mı istiyorsun?"

"V sensin Aşkın, senin her şeyini seviyorum derken de yalan söylemiyordum. Sadece, zarar görme istiyorum. Çok mu şey istiyorum?" dediğinde öyle bir tonda sormuştu ki onu ne kadar korkuttuğumu, yorduğumu bir kez daha anladım.

Yerimden kalktım, birkaç adımda ona ulaştım ve yavaşça kucağına oturdum. O da sanki bu anı bekliyormuş gibi bir kolunu belime sararak yerimi sağlamlaştırdı.

"Ateş, şu an buradaysam tek sebebi sensin." Dudaklarına götürecekti ki sigarasını çaldım parmakları arasından. Kendi dudaklarıma götürdüm ve dudaklarının ıslaklığının bulaştığı sigaradan derin bir nefes çektim içime.

"Ama bıraktın beni, gitmeye çalıştın."

"Ateş biliyorsun ki şu an istemesem bir saniye durmam bu adada ve gitmek beni hiç yormaz. Ama bunu da istemiyorum, ben seni istiyorum. Bu işin sonunda ne hâle geleceğimi bilmiyorum ama seninle olacağım o bir ihtimal için savaşmak istiyorum. Tabii bunu kendimden vererek yapamam, kendimi değiştiremem. Değişmesem ama kabul etsen? Yine sende kalsam?" Elim kal-

binin üstüne gittiğinde, o kadar şey yaşamamıza rağmen hâlâ parmak uçlarımda hızlanan kalp atışları beni de heyecanlandırıyordu.

"O zaman ya seni kaybedersem?" dediğinde sessiz kalmak zorunda kaldım, onun gibi bir şeylerin sözünü veremiyordum.

"Gidelim Aşkın, her şeyi, herkesi arkamızda bırakalım."

"Ailen? Cebonayan?"

"Onların güvenliğinden emin olacağım, gerçi Cebonayan işi biraz uzun sürecek. Türkiye'ye döneriz ama bana bir söz vermeni istiyorum," dediğinde sigarayı söndürdüm ve yumuşacık saçlarını okşamaya başladım.

"Ne sözü?"

"Eğer ifşa olursan, bu söylediklerimi yapacağız." Zaten yeterince ifşa olmuştum ama sanırım onun bahsettiği son raddeydi, polislerin kapıma dayanacağı son radde.

"Söz," dedim.

Şaşırdı, bunu belli etmemeye çalıştı ama çok da keyiflenmişti. Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım ve başımı göğsüne gömdüm.

Bir süre burada dinlenebilirdim.

Sadece ben değil, o da dinlenmeliydi. Beni korumaya çalışırken en çok kendisini yıpratıyordu. Beni hırçın sevdiğim için suçluyordu da kendi benden daha hırçın seviyordu. İşin kötü tarafı o bu hırçınlıkla sadece kendini yıpratıyordu.

Belki de bir gün gerçekten iki göz bir evimiz olurdu.

Saatlerdir uçaktaydık, sık sık uçağa bindiğim hâlde bu sefer beni rahatsız etmişti.

"Pilotu mu değiştirdiniz?" dediğimde Ateş kafasını kaldırdı elindeki tabletten.

"Nereden anladın?" derken gülüyordu.

"Anlarım ben." Bacaklarımı kucağından çektim. Uçak inişe geçmişti, Naz kenarda uyuyordu.

İki hafta boyunca Ateş'in adasında kalmıştık. Bu sürede hepimiz dinlenmiştik, aslında Ateş'in nişandan sonrası için çok farklı planları varmış ama yeterince yorulduğumuz için hepsini ertelemiş. Artık onları da düğünden sonra yapardık.

Pusat ve Bahar da bugün döneceklerdi, ikisinin gitmediği ülke kalmamıştı. Neredeyse bizi her gün görüntülü aramış ve gezdikleri yerleri gösterip

durmuşlardı. Bahar hep hayat doluydu ama o zamanlar bir hayatı olmadığı hâlde öyleydi, şimdiyse o hayatı dibine kadar yaşıyordu.

Ateş'in adasında ben de bir sürü şeyi kurcalamıştım yine ve Ateş bana çoğu teknolojik mükemmelliğini göstermişti. Bana da aslan yapmayı öğretecekti, söz vermişti. Yazılım kısmını kavramıştım az çok ama arkada neredeyse yüz kişi çalıştığı için her şeyi çözememişim.

Abisine nasıl yapay bir beden yaptığını da göstermişti. Abisinin sağlam organlarını kurtarmış ve güçlendirmişti. Bunu da Bahar'a yaptığı kalp gibi yapmıştı. Bana arada anlatıyordu ama işin iç kısmı hayal ettiğimden çok farklıydı. Bir dahaki gelişimizde daha çok şey göstereceğine söz vermişti.

"Neden şimdi göstermiyorsun?" diye sorduğumda gizem ve sırların her zaman ilişkiye heyecan kattığını söyleyip kaçmıştı. Sanki ilişkimizde hiç heyecan yokmuş gibi...

Bu sürede inanılmaz zevkli saatler de geçirmiştik tabii, her gün sevişmiştik, bazen günde dört kere bile sevişmiştik. Kabul etmek gerekirdi ki işte en iyi tatil buydu.

Biriyle bu kadar ilişki yaşadıktan sonra onu yine ilk günkü gibi arzulamak hâlâ bana çok saçma geliyordu ama işte bu saçma gerçeği dibine kadar da yaşıyordum. Demek aşk böyle bir şeydi.

Önceden çekici adamların vücutları bende arzu uyandırırdı ama şu an bende arzu uyandıran tek şey oydu. Onun dışında tüm bedenler, sadece bedendi işte. Ama o... Ateş'ti.

Uçaktan indiğimizde Ateş'in arabasına geçtik. Naz hâlâ uyku mahmuruydu. "Bize gel sen de," dedi Ateş Naz'a ama o kafasını iki yana salladı.

"Artık eve gitmem gerek, Deniz'i görmeliyim." Deniz de kendini toparlamaya başlamıştı ama tehlikeli bir sessizliği vardı.

Deniz patlamaya hazır saatli bir bomba gibiydi ve patlarsa işte o zaman asıl fırtına başlardı. O bombayı imha etmek de Naz'ın yeteneklerine bağlıydı.

Rıhtım evinin önüne gelene kadar hiç konuşmadık. Bu sırada Tarık'a mesaj atmıştım kapıya çıkması için.

"Kendinize iyi bakın, bana da şans dileyin," diyerek indi Naz arabadan. Tarık da pijamaları ve ayıcıklı pofuduk terliğiyle kapıda duruyordu.

Naz arabadan indiğinde Tarık ona sıkıca sarıldı. Bana sarılmak için de arabaya binmişti ki Ateş arabanın sürgülü kapısını kapattı. Yusuf'la dikiz aynasından bakıştığı an araba çalışmaya başladı.

Tarık ne olduğunu anlamak için bir bana bir de Ateş'e baktı. Kollarını vücuduna sararak etrafına bakındı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ferda'yla aranda ne var?" dedi Ateş sert şekilde.

Ateş bana asansör olayını anlatmamıştı, ben de ona Tarık ve Ferda arasındakileri. Gerçi o anlatsa bile ben tam anlatamazdım ya...

"Ferda kim? Tanımıyorum ben öyle birini. Ne tuhaf isim."

"Tarık!" Ateş'in bağırışıyla nefesini verdi, kollarını vücudundan çekti. Artık o pijama takımının içinde ne kadar ciddi durabilecekse o kadar ciddi durmaya çalıştı.

"Ferda'dan hoşlandım bir süre, ona değer verdim. Aşkın ona âşık olduğumu söyledi ama ben çabuk âşık olurum zaten. Bir zamanlar Aşkın'a da âşıktım, yoldan geçen her güzel kıza âşık olma potansiyeline de sahibim. Toplu taşımaya her bindiğimde birine platonik olarak âşık olur, indiğimde de acısını çekerim mesela. Ancak Ferda hislerinden emin değildi ve biz de arkadaş kalmaya karar verdik." Olayın iç kısımlarını, bir zamanlar neredeyse yatak arkadaşı oldukları ayrıntısını elbette es geçmişti.

"Sen Aşkın'a mı âşıktın?"

"Yuh Ateş! O kadar boş yaptı, onu mu anladın bir tek?" dediğimde kafasını cama çevirdi. Hemen de küs zaten.

"Ay enişte, ne nazlısın sen de he! Aşkın haklıymış vallahi..." Ateş'in bakışıyla sertçe yutkunarak sustu.

"Deniz nasıl?" dedim konuyu dağıtmak isteyerek.

"İyi, en azından artık yemek yiyor ve konuşabiliyor. Bir görsen, aşırı çöktü. On kilo falan rahat vermiştir. Sağlık sorunlarını bahane ederek izne ayrılmasını sağladık ama bu hâlde nasıl geri dönecek, onu da bilmiyorum. Gerçi dönerse yarım kalan işini bitirmeye çalışabilir. Sıkıntılı yani."

"Ablamdan haber aldın mı hiç?" dediğimde olumluca salladı kafasını.

"Nasıl?"

"İyi," dedi ama öyle bir tonda söyledi ki iyi olmadığında emindim. "Bu arada bu seksi pijamalarımla nereye götürüyorsunuz beni?"

"Pusat konuşturur seni dedim, eve geçiyoruz," dedi Ateş fazla ciddi şekilde.

"Ne? Aşkın? Aşkın buna izin vermeyeceksin, değil mi?" Omuz silktim. Bana dehşet içinde bakarak köşesine çekildi.

Çok geçmeden malikâneye gelmiştik. "Akrabaların gitti mi?" dediğimde Ateş olumluca salladı kafasını.

"Geçen haftaya kadar buradalardı. Gelinlerinin onlarla doğru düzgün tanışmamasına bayağı bir üzülmüşler," derken bunu çok da umursar gibi görünmüyordu.

"Gelinleri seri katil, ayaklarını denk alsınlar." Ben de gözlerimi kısarak cevapladım onu. Ateş gülerek önüne döndüğünde Tarık hâlâ tatsızdı.

Araziye girdik, büyük malikânenin önünde durduğumuzda arabadan indik. Ateş elimi tuttu, eve doğru yürürken Tarık da peşimizden geliyordu.

Salona girmemizle Bahar bizi görür görmez kalktı yerinden. Önce koşarak Tarık'a sarıldı. Tarık da sıkıca ona sarıldı, hatta onu havaya kaldırarak birkaç tur döndürdü.

Bahar gözlerinin renginde mavi bir elbise giyinmiş, saçlarını da atkuyruğu yapmıştı ve sağlıkla, mutlulukla parlıyordu her tarafı. Tarık onu indirdiğinde yanağına sulu bir öpücük bırakmıştı, Tarık'tan kurtulabildiğinde bana da sıkıca sarıldı.

"Nerelere gittik nerelere, hayatımın en güzel zamanıydı."

"Biliyoruz zilli, nispet yapar gibi her yerin fotoğrafını atıp durdun," dedi Tarık da memnuniyetsiz şekilde. "Ayrıca şu *Shrek*'le gezmekten ne zevk aldığını da merak ediyorum."

Pusat, Ferda, Arhan ve Ayberk de salondaydı.

Bahar'a ne kadar renk gelmişse Pusat'a da o kadar gelmişti, beyaz tişörtü ve dağınık saçlarıyla tarzının dışında ve iri görüntüsünün aksine bir o kadar da genç duruyordu.

Ateş'ten önce benim yanıma geldi ve bana sarıldı, ardından Ateş'e pas vermeden, o iri kolunu omzuma atarak beni koltuklara doğru çekiştirdi. Demek gerçekten asansörde beni aldatmışlardı! O olayın aslını öğrenene kadar bana rahat yoktu.

"Abiciğim!" dedi Ferda da ve Ateş'e sıkıca sarıldı. Ateş de onun saçlarına öpücük bırakarak sarılışına karşılık verdi.

Ferda abisine sıkıca sarılarak yanına oturduğunda bana da bakmıştı. Bakışlarım önce Tarık, Arhan ve Ayberk üçlüsünde gezindi, ardından da Ferda'ya göz kırptım.

"Üç büyükler toplanmış," dememle Ferda neredeyse renk değiştirecekti. Ancak Pusat'la bakışan Ateş ve diğerleri bu dediğimi tam olarak algılayamamışlardı.

Bahar heyecanlı heyecanlı gezdikleri yerleri anlatıyordu, sanki ilk kez anlatıyormuş gibi. Pusat da çenesini eline yaslamış onu dinliyordu, sanki birlikte gezmemişler gibi.

"Oh ne güzel siz keyif yaptınız, ben burada misafir ağırladım, gerçi sağ olsun Arhan bayağı yardımcı oldu," diyen Ferda, Arhan'a öpücük atıyordu. Ateş ikisine ters ters baktı, kaşları havalanırken alt dudağını ısırdı. Kardeşinin çapkınlıklarından o da yorulmuştu artık.

"Sanki yemeklerini, temizliklerini yaptın! Oturdun dedikodu yaptın akşama kadar," dedi Pusat da Bahar'ın etkisinden çıkabildiğinde.

Ateş sessizdi, bir süre oturduktan sonra Ayberk'e ve Pusat'a bakışlarıyla işaret vererek ayaklandı. Yanımdan geçerken işaret parmağının tersini hafifçe omzuma sürüp tenimi okşamayı da ihmal etmemişti.

"Tarık," diyerek tekrar ayağa kalktığımda Tarık da yerinden kalktı. Ben bahçeye geçerken o da peşimden geliyordu. Telefonu da elindeydi. Evden biraz uzaklaştığımızda ona döndüm.

"Ablamı arar mısın?" Sorumla derin bir nefes aldı. "Sesini duymam lazım, onu çok özledim."

Tarık bir süre düşündü. "Neden?"

"Tarık," dedim uyarıcı tonda. Telefonu çıkartıp ablamı aradı ve hoparlöre aldı. Çok geçmeden açıldı telefon.

"Efendim Tarık?" Sesini duymak bile bacaklarımı güçsüzleştirdi.

"Nasılsın diye aradım, merak ettim seni."

"İyiyim." Sesi hiç de iyi gelmiyordu. Sanki hasta gibiydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum Tarık, ne yapacağımı düşünüyorum. Olanları hazmetmeye çalışıyorum. Yeni evime alıştım sayılır, bugün bir iş de buldum." Baybora'nın yanından ayrılmış mıydı?

"Nereye taşındın?"

"Söylemeyeceğim Tarık, o bilsin istemiyorum," dedi ablam kesin şekilde. Tarık tepkimi izliyordu.

"Peki, ne işi buldun?"

"Biliyorsun tecrübem yok, bir de sabıkalı olunca tüm kapılar kapanıyor yüzüne. Küçük bir pastanede garsonluk yapacağım."

"Baybora peki?"

"Duyduklarımdan sonra onunla olamıyorum, o da kandırdı beni. Ona âşığım ama yapamıyorum." Sesi o kadar acılıydı ki... Gözlerimi sıkıca yumdum. "Bir hayat kurmam gerekiyordu, kimsenin eline bakamam ben."

"Aylin, biz senin aileniz. Bunu yapmana hiç gerek yok. Yardım etmeme izin ver."

"Zaten yeterince yardım ettin. Sen olmasan böyle uygun, güzel bir ev bulup taşınamazdım." Gözlerimi tekrar açtığımda Tarık bakışlarımdan ürkerek kafasını telefona eğdi. Hem evi o ayarlamıştı hem de bilmiyor muydu yerini? Büyük ihtimalle aslında o değil, Baybora ya da Ateş ayarlamıştı.

"Başka ne yapıyorsun?"

"Şahin birkaç gündür karşıma çıkıp duruyor."

"Şahin mi?"

"Evet, tuhaf bir adam ama söylenildiği kadar kötü olduğunu düşünmüyorum. Taşındığım mahallede dar gelirli bir aileyle tanıştım. Şahin'i tanıyorlarmış ve Şahin onlar da dâhil olmak üzere bir sürü aileye yardım yapıyormuş. Çocuklara burs veriyor, erzak dağıtıyor." Şahin besbelli onu yalnız bulmuş ve kandırmaya çalışıyordu.

"Etkilenmiş gibi duruyorsun," dedi Tarık.

"Hayır! Kesinlikle hayır. Zaten hâlâ Baybora'ya nasıl bu kadar âşık olurum anlayamıyorum, hayatımda yeterince dert de var ayrıca." Beni hiç sormuyordu, benim hakkımda hiçbir şey duymak istemiyordu.

"Peki ya Aşkın?" Ablam bir süre ses vermedi.

"Ne olmuş ona?"

"Hep böyle mi olacak Aylin? O senin ailen! Kardeşin. Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi çok iyi biliyorum ve böyle ikiniz de acı çekiyorsunuz."

"Tarık kapat bu konuyu yoksa seni kırarım. Bir daha ondan bahsetme, benim hakkımda bir şey de söyleme! Yoksa dediğim gibi direkt engellerim seni."

"Tamam Aylin, tamam ama at adresini bana. Geleceğim bir ara ev ziyaretine."

"Sen de kendine çok iyi bak," dedi ve kapattı telefonu.

Tarık nefesini vererek bakışlarını denize dikti. "Bunu benden nasıl saklarsın?" dediğimde omuz silkti.

"Beni tehdit etti, eğer söylersem hiçbir yardımımı kabul etmeyeceğini söyledi."

"Söyleyebilirdin!"

"Söyleyemedim, Aşkın, onu da anlıyorum."

"Ona hak veriyorsun."

"O haklı Aşkın, sen de bu yüzden kahroluyorsun ya." Evet, ben onun yerinde olsam çok daha ağır şeyler yapabilirdim. O çekip gitmişti sadece.

Gerçi bana en çok acı veren de çekip gitmesiydi zaten.

"Söyleseydin," dediğimde ona da kızmıyordum.

"Benden söz vermemi istedi, yapamadım. Baybora'yı affetti ama onu daha çok sevdiğinden değil. İnsan çok sevdiğine çok kırılır, Aşkın. Gerçi affetse de yürütemedi, ayrıldı." Bu süreçte Tarık da Baybora'yı öğrenmiş ve günlerce telefonda fenalık geçirerek beni aramıştı. Tabii bu aramalarda sakladığı çok şey vardı.

"Ateş biliyor muydu?"

"Aylin'i hep izletiyor, hem zaten abisi anlatmıştır ona durumu. Aylin'e bir emlakçı arkadaşım olduğunu söyledim ama Alanguvalar ilgileniyordu aslında durumla." Ateş bana hiçbir şey söylememişti.

Cebimden bir sigara paketi çıkarıp içinden bir dal alarak yaktım.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" dedi Tarık beni dikkatle süzerken.

"Bir şey yapacağımı sana düşündüren ne?"

Güldü. "Tanıyorum seni, bu fırtına öncesi sessizliğin."

"Kaptan'ı gördün mü hiç?" dedim konuyu değiştirerek.

"Bir kere geldi, Deniz'i gördü ve gitti. Ona hesap sormama bile müsaade etmedi. Çökmüştü, Aşkın, bence o bir şeyi başlattı ve şimdi de durduramıyor."

"Evet Tarık, o bir şeyi başlattı. V'yi yarattı ve şimdi de durduramıyor, işler kontrolünden çıkıyor. Artık onun elinde değilim."

"İstese yine gidersin, Aşkın."

Giderdim ama bir asker olarak değil.

"Benden çok şey saklıyorsun, Tarık."

"Ben sadece doğru olduğuna inandığım şeyi yapıyorum. Sana sadakatimden şüphen mi var?"

"Aslında var, bu işlerden elimi çekip normal bir hayat sürmemi en çok isteyen kişilerden birisin. Bunun için çok şey de yapardın. Kaptan'ın hamlesini biliyor muydun?"

"Hayır, saçmalama Aşkın," dedi ters şekilde.

Sigaram bittiğinde birlikte içeri geçtik. Arhan, Ferda ve Bahar sohbet ediyorlardı. Tarık, Bahar'ın yanına geçti.

"Bu yeni moda mı?" diyen Arhan, Tarık'ı baştan aşağı süzüyordu.

"Evet, yeni pijama kreasyonumdan," dedi Tarık onu çok da takmayarak.

"Zekâ yaşına göre giyinmeye karar verdin herhâlde?" Arhan'ın sözleriyle Ferda şok içinde ona baktı. Tarık'sa sakindi, burnunu çekti, elini de sakallarında gezdiriyordu.

"Futbolcuların *maks* laf sokma becerisi bu kadar oluyor herhâlde."

"Arhan, kaba olma," dedi Ferda onu uyararak.

"Neden sevgilim?" dedi Arhan, Ferda'ya. Bu sırada Bahar elini ağzına götürmüş, şok içinde bana dönmüştü. Aslında çok da şaşırmamıştım.

Demek Ferda ve Arhan bir şeyler yaşamaya başlamışlardı sonunda ve büyük ihtimalle Arhan da onların geçmişini öğrenmişti.

"Ne zamandır sevgilisiniz?" Tarık'ın tek kaşı havalanırken sakin kalmaya çalışıyordu.

"Sana ne?"

"Hayır, daha geçen hafta bendeydi de... O yüzden merak ettim." Arhan yerinden kalkıp Tarık'ın yakasına yapıştığında Ferda çığlık atarak yardım istercesine bana bakıyordu.

Tarık onu dövmek için onun bir hamle yapmasını bekliyordu, onlara birkaç adımda yaklaştım. Arhan'ı göğsünden ittirerek koltuğa düşürdüğümde bakışları bana dönmüştü.

"Bana bakın, boş boş konuşup genç bir kadını ağzınıza malzeme yapmayın. Ferda sen de şu adamların duygularıyla oynayıp durma! Birini seviyorsan sev. Birini seçip sonra diğeri için ağlayıp durma! Bu kadar çok ilgi arsızı olmak hiç normal değil. Aklınızı başınıza alın, kaç yaşında insanlarsınız. O kadar işimiz var, bir de sizin aşk üçgenlerinizle, dörtgenlerinizle uğraşamayız."

Hepsini tek tek inceledim, hiçbirinin çıtı çıkmıyordu.

Onları kendi hâllerinde bırakıp salondan çıktım, Ateş'in çalışma odasına yürüdüm hızlı adımlarla. Önceden olsa sessiz ve sinsice yaklaşıp ne konuştuklarını duymaya çalışırdım ancak şimdi kapıyı direkt açtım.

Ateş koyu renklerle döşenmiş çalışma masasında oturuyordu, önündeki koltuklarda da Ayberk ve Pusat vardı. Hararetle bir şeyler konuşuyorlardı, benim içeri dalışımla sustular.

"Toplantı mı yapıyorsunuz?"

"Evet, ben yokken olanları konuşuyorduk. Gel sen de," dedi ama bakışları üstümde gezinirken bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Yanlarına ulaştım ama oturmadım, ellerimi masaya dayadım. "İyileştin mi?" dedim Ayberk'i süzerken.

"İyileştim yenge."

"Çok ağladın mı?"

"Yok, ne ağlaması yenge?"

"Çok ağlamışsın, Pusat öyle diyordu," dediğimde Ayberk kısık bakışlarını Pusat'a çevirdi.

"Sevdiğiniz korumalara yapıyormuşsunuz bunu, öyle dedi kendisi. Hatta beni vurduğunuz için tuhaf şekilde hem çok eğlendi hem de içten içe kıskandı." Havalanan kaşımla Pusat'a baktım.

"Hayatımda gördüğüm en kıskanç insansın, amına koyayım, bunu da kıskanmazsın!" Pusat bacak bacak üstüne atıp omuz silkmekle yetindi.

"Neyse yenge, eyvallah. Biz de sizi çok seviyoruz."

"Sonra devam ederiz konuşmamıza, bizi yalnız bırakın," dedi Ateş otoriter ses tonuyla. Son zamanlarda bu tonu yatakta da çok kullanır olmuştu...

"Neden? Siz yeterince yalnız kalmadınız mı?" dedi Pusat da hemen kıskançlığını konuşturarak. Ateş'in sert bakışlarıyla da hiçbir şey söylemeden kalktı yerinden ve birlikte çıktılar.

Bakışlarımı Ateş'e çevirdim. "Neden anlatmadın bana?"

"Onun hakkında endişelenecek, buraya dönecek ve onu görecektin. Kendine acı çektirecektin."

"Hep böyle mi yapacaksın? Sürekli işine gelmeyen şeyleri gizleyecek misin, Ateş? Ne sanıyorsun bilmiyorum ama gerçekleri saklamak da yalan söylemekle aynı şeydir."

Sessiz kaldı.

"Sikeyim." Tam arkamı dönmüştüm ki kalktı ve bileğimden tutarak beni durdurdu.

"Daha fazla acı çekmene dayanamazdım, Aşkın. Zaten burada öğrenecektin! Bir süre hiçbir şey düşünmeden huzurlu ol istedim."

"Şahin onun yalnız olduğunu biliyormuş, Ateş!"

"Şahin'le konuşup gözdağı verdim. Eğer ona yaklaşırsa şu kumar olayını ifşa edeceğim, yani cesaret edemez."

"Hırslı ve manyak bir herif, her şeye cesaret eder."

"Ablanın evinin her tarafında korumalar var, ona fark ettirmeden yapıyoruz. Arada abim de gidiyor yanına."

"Baybora'yı neden istemiyor?" Ablam hakkındaki haberleri başkalarından duymaktan nefret ediyordum.

"Kabullenemiyormuş ama birbirlerini deli gibi seviyorlar. Yakında yeniden olurlar." Yakında beni de affeder miydi?

Telefonuma gelen mesajla bakışlarımı Ateş'in üzerinden ayırdım. Mesaj atan numara telefonuma kayıtlı değildi, mesajı açtım.

Bir fotoğraf vardı, fotoğraftaki ablamdı. Bir çocuk parkından, bankta oturmuş yalnız başına ileriye bakıyordu. Fotoğrafın hemen altında da yazı vardı.

Ablanı düşünüyorsan, atacağım konuma gel. Kimseye bu buluşmadan bahsetme yoksa hiç iyi şeyler olmaz.

Ateş yüz ifademi gördüğünde yaklaşıp ekrana baktı.

"Siz şu siktiğimin numarasını araştırın, ben konuma gideceğim," dediğimde telefonu elimden aldı.

"Olmaz!"

"Ateş! Sabrımı zorlamaya devam etme, zararlı çıkan sen olursun."

"Bu bir tuzak olabilir, bunlar polis bile olabilir."

"Ateş, ben de dünkü çocuk değilim. Tuzaksa da başımın çaresine bakarım. Sana haber vereceğim." Telefonumu elinden aldım ve arkamı dönerek hızla odadan çıktım. Ateş de hızlı adımlarla peşimden geliyordu.

"Aşkın!"

"Söylediklerimi ikilemeyeceğim." Çoktan kapıya ulaşmıştım, otoparka yürüdüm.

"Arkanda olacağım."

"Ateş, eğer peşimden geleceksen de bunu mantıklı yap. Fark edilirsen ablama zarar verebilir. Sen sadece ablamın güvenliğinden emin ol," dedim ve Ateş'in arabalarından birine atladım.

Ateş de bu sırada kudurarak Pusat ve Ayberk'e sesleniyordu.

Telefonuma gelen konuma doğru son hızla sürdüm, gittikçe azalan evler ve bozulan yolla şehrin dışına doğru çıkıyordum.

Ateş de beni takip ediyor olmalıydı ama bunu öyle bir yapıyordu ki ben bile varlığını hissetmiyordum.

Sonunda adreste durduğumda, boş bir binanın önündeydim. Etrafta ne bir araç ne de bir insan vardı. Torpido gözünde Ateş'in hazırda beklettiği silahlardan iki tane çıkardım. Birini elimde tutarken diğerini kemerime yerleştirdim.

Arabadan inip hızlı adımlarla yürüdüm boş arazide. Gereksiz gerilimi sevmezdim, tabii eğer ben yaratmadıysam.

Tek edilmiş bir fabrika gibi duruyordu. Eski duvarlar ve yoğun küf kokusu uzun zamandır kullanılmadığını gösteriyordu. İçeride hiç keşlere ait şeyler

de yoktu, bu da demek oluyordu ki burası hâlâ özel ve kapalı bir mülktü. Bugün benim için açılmıştı.

İçeride yürürken çok ilerlememe gerek kalmadan bir parıltı gördüm. Mor kadife bir yastık vardı. O yastığın üstünde de o eski bileklik.

Eğildim, bilekliği elime aldım. Bu adadaki aslanımın boynundaki bileklik değildi. Bu benim sakladığım, kimsenin bulamayacağına inandığım bir yerde tuttuğum bileklikti.

Bilekliği avucumun içinde sıkarken kadife yastığı kaldırdım. Siyah kâğıtta, beyaz kalemle yazılmış bir el yazısı vardı.

Tanışmamıza çok az kaldı.

Bu arada beni tanıyana kadar kendini en kurnaz ve zeki sanmaya da devam edebilirsin.

Bu oydu, o piçti...

Beynime çip takan, kartellerle oynayan, o lanet seri katil... Benimle de oynuyordu ve bunu başarıyordu da.

Bilekliği daha sıkı tuttum, yerdeki yastığa bir tekme attım ve hızla çıktım içeriden.

Dışarıda biri vardı ve açıkçası bu da beni bilekliği görmek kadar şaşırtmıştı. Murat, arabamın kenarına yaslanmış beni izliyordu. Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, eğlenen bakışlarla bana bakıyordu.

Bilekliği cebime koydum ve ona yaklaştım. "Sen mi yaptın?" Yüksek sesim onu sadece eğlendirdi, adımlarımı hızlandırdım.

Aramızda azıcık mesafe kaldığında yüzüne sert bir yumruk attım. O da yediği yumruğun hemen ardından beni çevirip arabaya yasladı, silahını çıkarıp çenemin altına dayadı.

Sırıtışı, benim gülüşümle sönmeye başladı. Bakışlarımı aşağı doğru eğdim, o da eğdiğinde kasıklarına yaslı olan silahı gördü.

"Ne ayaksınız siz, amına koyayım! Derdiniz ne sizin?" dediğimde çeneme biraz daha sert bastırdı silahı. Ben de elimdeki silahın ucunu kasıklarına biraz daha bastırdım.

"Seninkiyle aynı aslında, adalet."

"O siktiğimin seri katiliyle mi çalışıyorsun en başından beri?"

"Onunla çalışıyorum çünkü amaçlarımız aynı."

"Neymiş amacınız? Beni yok edip dünyadaki en iyi katil olmak mı? Daha çok beklersiniz."

Güldü. "Alanguva'yı bitirmek. Ve Aşkın, ona olan aşkından ölüyor olsan bile günün sonunda ona zarar verirken bulacaksın kendini." Daha fazla dayanamayıp silahı çektim ve silahın tersiyle yüzüne sertçe vurdum.

"Sizin derdiniz ne bizimle, amına koyayım? Sizi mahvedeceğim! Siz bana onu öldürtmeye çalıştınız, siz beni sürekli sinsi sinsi doldurmaya çalıştınız ama daha çok çalışırsınız. Öleceksiniz."

"Beni öldürürsen, şu an ablanı seyreden o çok aradığın kişi de ablanı öldürür." Demek seri katilimiz ablamı gözetliyordu.

"O ablama doğrulttuğunuz silahları sizin götünüzle patlatırım! Benim merhametimle hayatta kalmış biri olarak çok cesursun."

"Merhamet ettiğinden değil Aşkın, sen kötü olmayan kimseyi öldürmüyorsun. Beni öldüremedin çünkü ben kötü hiçbir şey yapmamıştım, devleti için çalışıp işini yapan bir adamdım sadece. Sen kimliğin tehlikeye girdi diye de suçlu olmayan birini öldürmezsin ama Ateş, işte o senin yerine öldürür." Ateş benim kimliğim ortaya çıkmasın diye çok kişiyi öldürmüştü, anlatmıyordu ama anlamak çok zor değildi.

"Ateş'le derdiniz ne sizin?"

"Seninkiyle aynı," dedi yine gülerek. "Sadece küçük bir fark var, sen bunu yaparken âşık oldun." Ona bir yumruk daha attım. "Bakalım ona olan aşkın mı ağır gelecek yoksa hırsların mı?" Bir yumruk daha attım.

Ancak bu da yetmeyince kasıklarına sert bir tekme atarak düşmesini sağladım. Elimi saçlarının arasından geçirdim, yüzünü havaya kaldırdığımda hâlâ eğleniyordu.

"Sizi anladım ben! Beni kendi tarafınıza çekeceğinizi sanıyorsunuz. Ne yapacağım? Sizle bir olup kocamı mı alt edeceğim? Amacınız ne olduğunu ya da neden Ateş'e olan nefretinizden kudurduğunuzu hiç bilmiyorum, he olmayan sikimde de değil zaten. Ama hayal kurmaya devam edin. Kimse bana da sevdiklerime de müstakbel kocama da zarar vermeye kalkamaz. Sonuçları çok ağır olacak, Dağhan! Göreceksin." Kafasını sertçe arabaya vurduğumda çıkan ses boş arazide yankılanmıştı.

Bacağımdan sertçe tutup çekmeye çalıştı ama ben güçlü karşılayınca sert de bir yumruk attı. Yere düştüğümde üzerime doğru geldi.

Ancak bu zaferi kısa sürdü.

Yerimden hiç kalkmadan yüzüne sert bir yumruk geçirdim. Bu onu biraz daha sersemletti.

"Haklısın, kötü olmayanlara zarar veremiyorum ama artık benim için sen de kötüsün ve ne yazık ki benim artık sana hiç merhametim olmayacak." Ye-

rimden kalkıp yüzüne sert bir tekme daha attım. "Aldığın nefesler için şükret, çok vaktin kalmadı."

Onu orada bırakarak arabama binip uzaklaştım. Onu öldürebilir ya da bağlayıp arabamın bagajına atabilirdim ama işin ucunda ablamın hayatı varken hiçbirini yapmadım.

Son hız devam ederken yukarıda süzülen helikopteri fark ettiğimde nefesimi verdim. İyi ki çaktırmadan takip et demiştim.

Bir sigara yakıp Ateş'i aradım. "Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi ben telefonu açar açmaz.

"Eğlenmek istedim biraz."

"Aramızda bir kilometre var, yanıma gel." Telefonu kapattım ve biraz daha hızlandım.

Yolun karşı tarafında onun arabasını gördüğümde hızımı azalttım.

Orman yolunun kenarında öylece bıraktım arabasını, sigaramı içmeye devam ederken Ayberk çoktan ulaşmıştı yanıma. "Yenge, oradalar mı?"

"Kaçmıştır, bırakın kaçsın. Bizi hedefe götürecek." Ateş'in siyah minibüsüne geçtiğimde sigarayı söndürdüm.

"Ne oldu?"

"Murat da o siktiğimin katiliyle iş birliği içinde," dediğimde kaşları çatılmıştı.

"Zamanında öldürecektim işte! Bir bırakmadın."

"Yok, iyi oldu bu." Bana delirmişim gibi baktı. "Şimdi büyük ihtimalle bir süre iletişime geçmeyecekler, ne telefondan ne de başka bir yerden. Bizden bir hamle bekleyecekler ama onlara istedikleri hamleyi vermeyip pas geçeceğiz, bir hamle daha yapmak zorunda kalacaklar."

"Yine neler kuruyorsun o aklında?" Sinsice güldüm.

"Bir bilsen." Bu sırada telefonum çaldı yine, Naz arıyordu.

"Efendim Naz?" dedim telefonu hoparlöre alırken.

"Aşkın, Deniz'le konuşamıyorum. Beni gördü ama hayal gördüğünü sanıp odaya kilitledi kendisini. Bir şey yapamıyorum. Saatlerdir oturdum, kara kara düşünüyorum."

"Geliyorum bir saate, birlikte bakarız ne yapacağımıza," derken kendime viski dolduruyordum. Ateş de ters ters beni seyrediyordu.

Naz telefonu kapattığında Ateş karşımdan kalkarak yanıma geçti, eli saçlarıma gitti. "Boğuştun mu onunla?"

"Birazcık," dememle gözlerini yumdu, ellerini sertçe yumruk yapmıştı. "Ateş, beni dinleyeceksin."

"Seni dinlerken kafayı yemezsem iyidir," dedi ve kendime doldurduğum viskiyi bu sefer o tek dikişte içti.

"Herkes sana zarar vereceğimi söyleyip duruyor! Ben sana zarar vermek istemiyorum! Neymiş, hırslıymışım! Düşmanlarımız bile bunu sayıklayıp duruyor. Sikeceğim hepsinin belasını." Ateş'in kaşları hayretle havalandı.

Sürekli hırsımın Ateş'e zarar vereceğini söylüyorlardı ama bilmiyorlardı. Aşkın, hırstan daha güçlü ve yakıcı olduğunu belki de hiç bilemeyeceklerdi.

"Neden bu kadar sinirlendin buna?"

"Çünkü hep aynı şeyi farklı kişilerden duyuyorum. Seçmiyorum, amına koyayım. Benim en büyük hırsım sensin belki! Hem benim hırslarımı nereden biliyorlar? Sikeceğim hepsini!"

"Sakin ol artık."

"Olamıyorum. Onlar bir bok bilmiyor ki."

"Neyi bilmiyorlar?" Elini bacağıma koyup beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bizi."

"Bizi?" dedi bana soru işaretiyle bakarken.

"Bizi..." Aşkımızı, sevgimizi, arzumuzu... Bir zamanlar kaçtığım her şeyi, *bizi.*

Eğilip yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı. "Haklısın, onlara bizim kim olduğumuzu göstereceğiz."

"Ateş, evlenelim mi?" dediğimde uzaklaştı benden ve ciddi miyim, değil miyim anlamaya çalıştı. "Sürekli müstakbel müstakbel diye gezineceğimize direkt karı koca olalım da rahatlayalım."

Gülüşü genişledi. "Sen iste var ya şu dakika şurada kıyarım nikâhı," dedi aniden kırolaşarak. Bu beni de güldürdü.

Bizdik.

Ateş Alanguva kocam olacaktı ve göreceklerdi.

Kimsenin Ateş ve Ateşpare karşısında kazanma şansı yoktu. Taşlar yerine oturuyordu, daha iyi anlıyordum. Bizi sadece biz yenebilirdik ama bizi yenmelerine izin vermezdik.

8

ALEV BEDENLERDEN KÜL RUHLARA

Onun sıcak kollarında uyumak, kötü bir insana işkence yapmaktan daha çekici geldiği gün anlamalıydım.

Ama ben anlamamakta direnmiştim, o da bana sıcak bir mabet olma konusunda direnmişti. Sonuç olarak işte buradaydık, onun kollarındaydım.

Önceleri, bir adamın kolları arasında huzur bulmak bana saçma ve komik gelirdi. Belki de güçsüzlük gibi gelirdi ama şimdi anlıyordum. Bu güçsüzlük değildi, bu güçsüzlüğüme dayanak çıkan koca bir zırhtı.

Sevmek güçsüzlük olamazdı. Bunu geç de olsa anlamıştım. Önceleri ona karşı hislerim olduğu için güçsüzleşeceğimi sanıyor ve hep inkâr ediyordum, şimdiyse o hislerin beni güçsüzleştirmek bir yana, asıl güç motivasyonu olduğunu anlıyordum.

İlk başlarda evlilik şakaları yapıyordum ama o zaman şakaydı her şey, işler ciddiye bindiğinde bu fikirden hızla kaçmıştım. Çünkü bir ölüm makinası olarak evlenmem bana hep imkânsız gelirdi.

"Bana ne kadar âşık olduğunu mu düşünüyorsun?" Onun sesiyle daldığım derin düşüncelerden hızla sıyrıldım.

İnanmazsın ama tam da bunu düşünüyordum.

"Seninle evlenince gelecek mirası düşünüyorum," dediğimde beni biraz daha sarmaladı, sanki alıp içine sokmak istiyormuş gibiydi. Ardından yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"Tüm servetim sende zaten," dedi tatlı puşt. Dayanamayıp yanağını ısırdığımda, hem ısırmama şaşırdı hem de gülerek yanağını tuttu.

"Bak çok tatlısın sen, böyle mafya olunmaz."

"Ben mafya değilim," dedi söylenerek.

"Sen benim seksi mafyamsın," dediğimde bakışları kısıldı.

"Hmm..." Mırıldanarak bu sefer de hemen dudağımın yanına bir öpücük bıraktı.

Cilveleşmemizi bölen Yusuf oldu. "Rıhtım evine mi süreyim abi?" Ateş onun varlığını yeni hatırlamış gibi doğruldu yerinden, genzini temizledi.

Bakışları bana döndürdü. Gitmemi istemiyordu hatta beni yanından ayırmak bile istemiyordu. "Gideceğim Ateş."

"Ya kafası yerine gelirse?" dedi sıkıntılı şekilde.

"O kafayı oynattıran da sizsiniz! Ben Deniz'e kızmıyorum Ateş, hiçbir zaman da kızmayacağım. Şu an yaşadığı şeyi hak etmiyor."

"Seni vuracaktı! Seni tutuklayacaktı."

"Bu onun işi! Belki farkında değilsiniz ama bu hikâyenin kötü karakteri onlar değil, benim." Nefesini sıkıntıyla verdi, beni kötü görmek istemiyordu, kötüleri öldürüyorum diye kötü olmadığımı sanıyordu.

Ben teslim olacağım diye bana kızıyordu, asıl yerimin orası olduğu gerçeğine inanmak istemiyordu. Ama şöyle bir gerçek vardı, tüm suç işleyenler gibi benim de yerim orasıydı. Kendimi hiçbir zaman gerçek bir kahraman olarak görmemiştim, insanlar öyle sansa da değildi işte.

Öldürmekten zevk alan biri elini kolunu sallayarak gezmemeliydi. Ben beni yakalamak isteyenlere kızmıyordum, ben beni yakalamak isteyip ama işlenen tüm o suçlara sessiz kalanlara kızıyordum.

Töre, kıskançlık ve hırs için kadınlara kıyanlara, çocukların hayatlarını mahvedenlere ve bunlara dur diyemeyenlere kızıyordum. Teslim olmak istemiştim çünkü hiçbir sır zaten sonsuza dek sürmezdi ama şimdi teslim olmayıp bu canavarı yaşatmaya devam ediyorsam sadece iki sebebi vardı. Biri, daha çok canavarı öldürüp biraz daha canavar olmaktı. Diğeri de Ateş'ti...

Ben evlenip mutlu olabilecek biri değildim, her şeyin farkındaydım ama ilk defa farkında olduğum şeyler için bir şey yapmak istemiyor, aksine sadece kaçıyordum.

Elimden geleni yapacaktım, onun için.

"Sen kimsin biliyor musun, Aşkın?" dedi uzun sürekli sessizliğinin sonunda. "Sen bu hikâyenin en harcanmış kişisisin. Senin yerin asla o soğuk duvarların arası olmayacak çünkü benim sıcak göğsüm hep burada olacak." Etkileyici sözlerini küçük ama sıcacık bir öpücükle taçlandırdı.

Lanet olsun.

Bu adama abayı fena yakmıştım.

"Abi şimdi rıhtıma mı sürüyorum?" dedi yine Yusuf, bizim romantik anlarımızı bölerek.

"Sikeyim ya," diye mırıldandı. "Evet Yusuf, evet!" dedi o da yükselttiği sesiyle.

"Kimi?" dedim hemen şımararak.

"Aşkın," dedi I harfini uzatarak. Kıkırdadığımda kafasını iki yana salladı sadece. "Şu bayat esprilerinden sıkılmadın mı?"

"Bayat mı? Kurban olun siz benim esprilerime."

"İnan olurum," dediğinde nefesimi verdim.

"Bu romantiklik gerçek mi? Ben sikeceğim şimdi ama seni!" Neyse ki araba büyük minibüslerden olduğu için Yusuf bizi duymuyordu.

Dudaklarımı izlerken sırıtışı genişledi ve koca bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi mi?" dedi kısılan sesiyle.

Tüm vücuduma sıcak basarken derin bir nefes aldı. "Hem de şu saniye."

"Beni kudurtuyorsun." Sanki kendisinin hiçbir suçu yokmuş gibi, beni suçluyordu.

"Sertleştin mi?" dedim kısık sesimle kulağına doğru. Isırdığım alt dudağımı izlerken titrek bir nefes aldı.

"Yanında aksi mümkün olmuyor." Biraz daha keyiflenirken elim minibüsün içindeki siyah cama gitti. Tek bir tuşla camı kapattığımda Ateş havalanan kaşlarıyla beni izliyordu.

"Yanlış anlayacak şimdi Yusuf," dedi Ateş fazla ciddi şekilde. Yakında, "Yapma bir gören olacak," demesinden korkmuyor değildim açıkçası.

"Yoo, oldukça doğru anlayacak."

"Aşkın," diyerek kararsız bir şekilde güldü. Bir cama bir de bana bakıyordu.

Yavaşça kucağına yerleştim. O da bu anı bekliyormuş gibi bir elini bacağıma, diğerini de belime atarak yerimi kucağında sağlamlaştırdı.

Elim saçlarına gitti, hafif hafif okşadığımda gözleri kısılmaya başlamıştı bile. Kafasını bir süre göğsümden kaldırmadı. Saçları arasına bir öpücük bıraktığımda tüm vücudunun titrediğine yemin edebilirdim.

"Biz evleniyor muyuz şimdi?" dediğinde yüzünü görmek için gülerek kafamı arkaya attım.

"O kadar da değil." Sesimi kalınlaştırıp onun sesini taklit ettim. Kafasını geriye atarak güldü.

Bunu bana kendi söylemişti, hem gergin hem de dalga geçer şekilde... Şimdi de yeni gelinler gibi geziyordu.

Bir eli saçıma gitti, çok yavaş hareketlerle kulağımın arkasına doğru sıkıştırdı saçımı. "Benim karım olacaksın." Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki şu saniye bile nikâh kıyabilirdim onunla.

"Herkese nasip olmaz," dedim muzip bir sırıtışla. "Biz en son sevişmeyecek miydik ya? Konu nasıl buraya geldi yine?"

"Sevişmeyeceğiz, düğüne kadar." Gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

"Ne alaka, amına koyayım?"

"Öyle, o zamana kadar sabredip sonra da mükemmel bir balayına çıkacağız seninle," dediğinde gülmüştüm.

"Sen cidden yeni gelinsin a..."

"Küfretme Aşkın." Zaten bu sefer küfretmeyecektim! Ofladım ama yüzümdeki ifade birden uçup gitti. Bu kararına onu çok fena pişman edecektim.

Kalçalarımı hafifçe hareket ettirdiğimde nefesini derince verdi. "Çok ıslak olmadı mı? Pardon, sıcak demek istemiştim."

Bir elimle saçımı toplayıp geriye doğru attım ve boynumu açığa çıkardım. Ateş de tabii dayanamayarak dudaklarını boynuma bastırdı. Sıcak nefesi tenimi okşarken gözlerimi yumdum. Onu sürekli istiyordum.

"Beni çok fena pişman edeceksin, değil mi?" dediğinde ona kısık gözlerimle baktım, kafamı yavaş yavaş olumluca salladım.

Kendi ayağına sıkmıştı ve o da bunun farkındaydı.

Eli çeneme gitti, az önceki yumuşaklığının aksine sertçe kendine çekti ve dudaklarımı öpmeye başladı. Öpüşüne hevesle karşılık verirken hareketlerinin sertliği tüm vücudumu uyarıyordu. Sert olmasını seviyordum, sevişirken bazen bir bebekmişim bazen de bir düşmanıymışım gibi davranıyordu ve buna hastaydım.

Artık tek sert olan şey hareketleri de değildi ayrıca. Kalçamı hafif hafif hareket ettirdiğimde boğazından gelen derin inilti neyse ki çok kısık sesliydi.

Elim gömleğinin düğmelerine gitti, ilk düğmesini ve hemen ardından da ikinci düğmesini açtım. Bu sırada o da beni kendine biraz daha bastırmış, dudaklarımı daha da büyük bir şehvetle öpmeye başlamıştı.

Ancak biz daha yeni alev almaya başlarken araba yavaşladı. Kendimi zorlukla Ateş'in dudaklarından ayırdım. Çok geçmeden durduğunda elbette kimse kapıyı açmamıştı ama Yusuf'un arabadan çıktığını duyabilmiştim.

"Abi! İnmeyecek misiniz?"

"Sikeceğim şimdi abisini!" Söylenerek kucağından kalktım. Önündeki sertliğe bakarak onun benden daha kötü bir durumda olduğunu düşünebilirdim ama tabii o sertliğin içimde nasıl olacağını düşünmüyor olsaydım.

"Yaptığını beğendin mi?" dedi nefes nefese, boğuklaşan sesiyle. Kucağından kalkıp yanına geçmiştim, ben de sakinleşmeye çalışıyordum.

"Çok..." Bakışlarımı kasıklarından çekemiyordum.

"Hay sikeyim, Aşkın hemen inmezsen her şeyi boş verip seni şu arabanın içinde saatlerce..."

"Evet, lütfen," dedim inleyerek ve bu onun sabrını taşıran son damla oldu. Üstüme atlamak için hamle yapmıştı ki ondan hızlı davranıp arabadan çıktım. Kapıda durduğumda kahkahalara boğulmuştum. Ateş de arabanın içinde durmuş, kıstığı bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Gel buraya," dedi ve kendi de kapıya yaklaştı. Bir eli yanağıma gitti ve beni kendine çekti. Yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"Gidin siz."

"En son gittiğimde..." diye başlamıştı ki onu durdurdum.

"Gidin Ateş." Beni tekrarlatmadı, şartlar ne olursa olsun son raddeye gelene kadar fikirlerime ve hareketlerime saygı duyuyordu. Bu onu o kadar başka bir adam yapıyordu ki...

Ancak bir gün sevgisi, saygısının önüne geçebilirdi ki zaten defalarca geçmişti de. Onu affetmiştim çünkü benim de yanlışlarım çok olmuştu ama artık sürekli yorulacağımız bir ilişki istemiyordum. Onun da dediği gibi, "*Onda dinlenmek istiyordum.*"

Müstakbel kocamın kapısını kapatıp önüme döndüğümde Yusuf'u gördüm ve neşem hızla uçtu. "Siz Pusat'ı mı örnek alıyorsunuz?"

"Anlamadım yenge?" dedi Yusuf.

"Kendi yetmiyor bir de size de mi yayıyor bunu?"

"Yenge vallahi anlamıyorum."

"Neyse." Nefesimi verdim ve adımlarım rıhtım evine yöneldi.

İşte şimdi keyfim gerçekten yok olmuştu. İskeleye kaydı bakışlarım, Naz'ın öldüğünü sanmıştım ve her şey çok gerçekti. O kadar gerçekti ki yerdeki kurumuş kan hâlâ orada duruyordu.

Kısa bir an gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım ve asla hazır hissedemeyeceğimi bildiğim için daha fazla uzatmadan eve girdim.

Naz salonda oturuyordu.

Onu bir daha bu salonda hiç göremeyeceğimi sanmıştım. Bir şeyin ne kadar kıymetli olduğunu o şeyi kaybedince anlıyorduk. Hepsiyle bu odada oturmak ya da rıhtımda yemek yemek gibi...

"Ne hâlde?" dediğimde omuz silkti.

"Daha kötüye gidiyor. Hiçbir şey yiyip içmiyor, kimseyle konuşmuyor ve beni hayal sanıyor." Gözlerinden akan yaşı sildi.

"Bunların olacağını tahmin etmemiş miydin? Deniz seni vurduğu iç o an kendine bile sıkabilirdi, Naz. Yapmadıysa tek sebebi şokuydu." Bel de kafayı sıyırması iyi olmuştu, eğer kendinde olsaydı çoktan canına kıym olurdu.

Deniz ezelden beri Naz'a sırılsıklam âşıktı ve sevdiği kadını kendi elleriyl öldürdüğünü sanmıştı. Nasıl bir acı yaşadığını tahmin bile edemiyordum.

Naz gözlerinden akan yaşları ellerinin tersiyle sildi. "Ne yapacağımı bilmi yorum, o kadar canım yanıyor ki. Düzelir, değil mi Aşkın?" Düzelmesi V'y şikâyet etmesi anlamına geliyordu ama umarım düzelirdi. Bunu ablamın ben affetmesini istediğim kadar çok istiyordum hem de.

"Onunla konuşmaya çalışacağım."

"Boşuna uğraşma, saatlerce kapısında dil döktüm ona. Tüm hayatımızı oturup baştan anlattım, belki eski günleri hatırlayıp kendine gelir diye ama işe yaramıyor. Günde kaç tane ilaç aldığını görsen çıldırırsın."

"Belki de ihtiyacı olan şey şu an sevgi ve hatıralar değildir." Naz'ın yanın-dan geçtim.

"Dur! Aklından ne geçiyor?" dese de ona cevap vermeyip üst kata çıktım, Deniz'in odasının hemen önünde durdum.

"Deniz!" dedim yüksek sesimle. "Ben geldim! Ama ben Aşkın değilim, V'yim. Senin o bulamadığın için kafayı yediğin adamım! O kadar kibirlisin ki bir kadının ve hatta tanıdığın bir kadının katil olabileceğini hiç düşünme-din. Gerçi bu kibir değil, kimse böyle bir şeye ihtimal veremez ama her şey gözlerinin önündeydi. O kadar aptaldın ki hepimiz seninle alay ediyorduk. Şimdi beni biliyorsun çünkü buna ben izin veriyorum. Delirdin Deniz ve bunu da ben yaptım."

Durdum, hiçbir tepki, hiçbir ses yoktu. Yavaşça eğildim, sırtımı kapıya yasladım ve aynı ses tonuyla konuşmaya devam ettim. "Hadi çık Deniz, beni tutukla." Yine sessizlik. "Naz da yaşıyor zaten, sevgilim sana oyun oynamış kafayı ye diye. Bak nasıl da yedirttik." Yine ses yoktu.

"Deniz, hep yaptığın şeyi yapsana. Senden beklenilen şeyi yap ama bunu yapma." Kapının diğer tarafında hafif bir baskı hissettim. O da kapının diğer tarafına oturmuştu.

"Seni kandırdığım için hiçbir zaman mutlu değildim, dürüst olmak ge-rekirse bundan nefret ediyordum. Zor bir hayatım vardı Deniz, tabii her zor hayatı olan acımasız bir katil olmuyor ama elimde değildi. Sana hak veri-yorum çünkü bu katilden ben de nefret ediyorum. Hep haklıydın, V koca bir cani ve tutuklanması gerekiyor. Yalan yok şimdi, sana bazen fena gıcık olurdum ama bu da yine beni yakalamak istediğin için olmazdı. Hırsına kur-

ban gittiğini düşündüğüm için olurdu çünkü aynısını ben de sık sık yapıyordum." Duraksadım, derin bir nefes aldım.

Hâlâ bir ses yoktu ama beni dikkatle dinlediğini biliyordum, devam ettim. "Sen sadece işini doğru yapmaya çalışan işkolik bir polissin. Tek hatan V'yi fazla kişisel bir meseleye dönüştürmendi, diğer suçlulara duyduğundan çok ayrı bir nefret duyuyordun. Burada da haklısın, hak ettiğim bir nefretti. Beni yakalamaya çalıştığın için de hatta vurmaya çalıştığın için de kızgın değilim sana. Her şey için çok üzgünüm, keşke gerçekten aile olabilseydik."

Yine koca bir sessizlik vardı, çok geçmeden kapının diğer tarafındaki ağırlık yok oldu. Sanırım daha fazla beni dinlemek istemiyordu. En son ihtimal kapıyı kırmam gerekebilirdi ama psikolojisi bu hâldeyken ne kadar doğru olurdu tartışılırdı.

Oturduğum yerden kalktım, kapıyı kırmakla gitmek arasında kararsız kalmıştım ki kapı açıldı.

Günler sonra Deniz'i gördüm ve berbat görünüyordu. Her zamanki tıraşlı hâli yok olmuş, saçı sakalı birbirine girmiş, Naz'a ütülettiği o gömleklerinin yerini buruş buruş, lekeli, gri bir tişört almıştı. Yüzü o kadar çökmüştü ki sanki on yaş yaşlanmıştı. Kilo verdiği için derisi neredeyse kemiklerine yapışmıştı, yüz hatları biraz daha belirginleşmiş, gözlerinin ışığı sönmüştü.

Onun bu hâle gelmesinin sebebi bendim.

Uzunca bir süre konuşmadı, yüzümü seyretti.

"Beni kandırdınız," dedi sayıklar gibi. "Hepiniz."

"Evet ve hepimiz de üzgünüz."

"Ailemdiniz ama beni sadece kullandınız," dedi yine aynı sakinlikle.

Günlerdir kimseyle doğru düzgün konuşmadığını düşünürsek gelişme olduğu açıktı ama bu gelişme iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi, henüz karar verememiştim.

"Hepimiz seni seviyoruz Deniz, yoksa çekilmez bir adamsın zaten," dedim havayı yumuşatmak için ama ifadesini gördüğümde bunun pek de doğru bir yol olmadığını anlamam uzun sürmedi.

"Sadece içeriden bilgi alıyordunuz."

"Hayır. Bunu yapmadık mı? Yaptık ama bundan ibaret değildi. Deniz, ne kadar inanırsın bilmiyorum ama sen de benim ailemsin."

"Senden nefret ediyorum! İğrenç bir canavarsın sen. Senin ailen falan değilim." Sözleriyle derin bir nefes alarak yutkundum.

"Peki o zaman neden duruyorsun, Deniz? Beni tutuklasana. Bunu neden yapmıyorsun? Naz için mi? Yoksa gerçekten delirdiğin için mi? Nedenini me-

rak ediyorum sadece! Hayatının fırsatı elinde ve sen bu odaya kendini tıkmış, depresyona giriyorsun."

"Naz beni kandırdı! Sevdiğim kadın bana hayatımdaki en büyük acıyı yaşattı, Aşkın. Ona inanamıyorum, gerçek mi hayal mi, anlayamıyorum. Zihnimde bir ses var ve sürekli konuşuyor! Artık ne gerçek ne sahte anlayamıyorum." Elleri şakaklarındaydı, bir ileri bir geri hareket ediyordu.

"Bu sorumun cevabı değil."

"Delirdim! Delirttiniz beni." Sesi biraz daha yükselmişti.

"O yüzden mi duruyorsun?"

"Hayır! Eğer orada Naz'ı değil, seni vurduğumu sansaydım da aynı acıyı yaşayacaktım," dediğinde kendi de bir süre söylediğine inanamadı.

Aynı acı kesinlikle olamazdı. Naz'ın acısı onu delirtmişti.

"Öfkeliydim! Hepiniz kandırdınız beni, aptal yerine koydunuz, göz göre göre dalga geçtiniz. Naz'ımı öldürdünüz."

"Naz yaşıyor," dedim zorlukla çıkan sesimle.

"Benimki öldü," dediğinde bir süre yine konuşamadım.

"Benden nefret et, istediğini yap ama onlara yapma." İçeri tekrar girdi, kapıyı kapatacaktı ki kapının arasına ayağımı sokarak kapatmasını engelledim ve kapıyı tamamen açtım.

"Naz öldü Aşkın, Naz öldü. Ben öldürdüm onu." Şakaklarından çektiği ellerine baktı, avuçlarını seyretti ve hırıltılı bir nefes aldı. "Naz'ımı öldürdüm, ellerimde onun kanı var. Kollarımın arasında verdi son nefesini. Nefes almıyordu Aşkın, sana yemin ederim nefes almıyordu ve kalbi atmıyordu. Naz öldü."

"Oyundu her şey," dedim ama bu sanki ona daha çok acı verdi.

"Ama o an gerçekti."

Tam konuşacaktım ki koridorun sonunda duran Naz'ı hissettim. Bakışlarımı Naz'a çevirdiğimde Deniz de onu fark etmişti. Adımları geri geri gitti ve tamamen odasına geri girdi.

"Öldü o, Naz öldü." Kendini yine odaya kilitleyecekti ki buna müsaade etmedim. Kapıyı sertçe ittirerek içeri girdim.

"O burada, yaşıyor," dedim tane tane.

Bu sırada Naz da içeri girdi, Deniz geri geri gitmeye devam ediyordu. Deniz'in rengi biraz daha solmuştu ve sanki gerçekten de hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Naz dışarı çık," dedim Deniz'in bir nöbet geçireceğini anladığımda. Naz beni ikiletmedi, dolu gözleriyle hızla geri çıktı odadan.

Deniz duvara yaslandı, yavaşça yere çöktüğünde vücudunun titrediğini, ona çok yakın değilken bile görebiliyordum.

Yanına ulaştım, kafasını kaldırdığında kireç gibi olmuş yüzünü gördüm. "Git! Hepiniz gidin." Ona yaklaştıkça daha kötü olduğunu fark ettiğim için daha fazla üstüne gitmedim.

Ben de çıktım odadan, kapıyı arkamdan kapattım. Naz koridorda durmuş, omuzları sarsılarak ağlıyordu.

"Ona ne yaptık biz?" diyebildi zorlukla hıçkırıkları arasında.

"Masumiyetini öldürdük." Deniz'in masum tarafı, Naz'a olan aşkıydı ve aşkını elleri arasından çekip almıştık. "Naz, eğer sonuçlarını bilseydin yine aynı oyunu oynar mıydın?" dediğimde sessiz kaldı.

"Oyunları çocuklar oynar, bizimki oyun değil, bizimki bir savaş."

Cevabımı almıştım.

Yapardı, oynardı ve hatta o an öleceğini bilse de bunu yapardı. Çünkü böyle eğitilmişti.

Yerlerine oturan taşlar canımı yakarken derin bir nefes aldım. Şimdi anlıyordum ve anlamaktan nefret ediyordum. Naz'ın gözlerinde pişmanlık yoktu ama saf acı vardı.

"Naz, biliyordun değil mi?" Yine sessizlik.

Naz, V'ye çalışıyordu, Naz V için yaşıyordu. Çünkü bunu öğrenmişti. V'nin yok olmasına, güçsüzleşmesine asla izin vermez ve bunun için de ne gerekiyorsa yapardı.

"Kaptan'ın o gece ablama kimliğimi açacağını biliyordun." Yine konuşamadı, ağlayışları çoğaldı.

"Deniz'i de o yüzden uzaklaştırdın o gece, işte bu felaketi önlemek için. Ancak bilemedin, ablamın kriz geçirip benim kimliğimi ağzından kaçıracağını tahmin edemediniz. Deniz ablamı nasıl buldu, nasıl onunla gittin, bir fikrim yok ama sanırım işler o sırada kontrolünden çıkmıştı," dediğimde Naz hâlâ konuşamıyordu. Ağlamaktan ve utançtan yüzü kızarmıştı ama biliyordum, yine olsa yine yapacağını biliyordum.

"Her şey aynı olsun istedim, sen yine bizim yanımızda ol istedim."

"Durumu masumlaştırma! Sen yine burada kalıp cinayetlere devam etmemi istedin."

"Aşkın, V olmak senin kararın değil. Anla artık bunu! İstesen de bırakamazsın. Ateş'le olmana karşı değilim ama Kaptan'a da hak verdim. Artık eskisi gibi cinayetler işlemiyorsun. Kötüleri eskisi gibi..." Sözünü kestim.

"Naz, ben ne kadar hastaysam siz de o kadar hastasınız."

"Sana hep söyledim, V bir kurtuluş yolu, V bir isyan."

"En azından Deniz, V olduğum için değil, ben olduğum için ailesi olarak görüyordu."

"Aşkın," dedi ama devam edemedi.

"Biliyordun, ablamın bu hayattaki tek zaafım olduğunu biliyordun." Yine de bana bunları yaparken ikinci kez düşündüğünü pek sanmıyordum.

"Özür dilerim," dedi tek nefeste.

"Ablam benden gidince acı çekecek, Ateş'le evlenmekten vazgeçecek ve daha çok cinayet işleyecektim, öyle mi?" Daha az insan, daha çok V olacaktım...

Konuşamadı, hıçkırıkları artarken bunun daha da sinirlerimi bozduğunu fark ettim. Yanından geçerek alt kata indim. İçim içime sığmıyordu, öfkeyi damarlarıma kadar hissediyordum.

Tam kendimi rıhtıma atmıştım ki sanki bir alarm kurulmuş gibi telefon çalmaya başladı. Cebimdeki telefonumu çıkardım, Kaptan arıyordu.

Aramasını yanıtladım, bakışlarım etrafta gezinirken sanki onu görebilecekmiş gibi hissediyordum.

"Aşkın, nasılsın?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi Kaptan?"

"İyi olduğunu umuyorum."

"O seri katille çalışıyorsun. Kim o katil? Onu ne zaman eğittin?"

"Her sorunun cevabı var ama o sorular bende değil, en azından yaşarken."

"Yine saçmalıyorsun!" Bağırışımın onu etkilemeyeceğini elbette biliyordum.

"Seni hep sevdim çocuk, bunu bil."

"Beni sadece kullandın."

"Zorundaydım."

"Sikeyim! Hiçbiriniz, hiçbir şeyin zorunda değildiniz."

"Dönüştüğün kişi için beni mi suçluyorsun? Aşkın artık görmenin vakti geldi. Bunu ben sana yapmadım, sen zaten böyleydin."

"Nasıl? Kötü mü? Şeytan mı? Canavar mı? Nasıldım ben?"

"Kullanılmak için yaratılmıştın, sen bir silahtın ve ben sadece nasıl kullanacağımı iyi biliyordum."

"Ve sen böyle güçlü bir silahı Alanguva'ya vermek istemedin."

"Alanguva zaten seni ustaca kullanıyor."

"O beni seviyor." *Senin aksine.* "Bizi birbirimize karşı doldurmaya çok çalıştın ama bak işe yaramadı, evleniyoruz."

Bir süre sessiz kaldı, nefesini ağır ağır verdiğini işittim. Rıhtımdaki masaya çökerken telefonumu hoparlöre almıştım daha rahat sigara yakabilmek için.

Rüzgâr sertleşirken bir dal çıkarıp yaktım, Kaptan hâlâ sessizdi.

"Nefesini mi dinleteceksin abaza amcalar gibi?" derken sigaramdan derin bir nefes çektim.

"Düşünüyorum."

"Beni bir daha nasıl kullanabileceğimi mi?"

"Nasıl kurtarabileceğimi." Artık bu sözleri komik bile gelmiyordu.

"O siktiğimin katili kim?"

"Aşkın, o da seninle aynı şeyi istiyor."

"O nişanlımı öldürmemi istiyor ve benimle de değişik bir bağ kurmaya çalışıyor, mesela beynime bir çip takıp kontrol etmeye çalışmak gibi! Bana cevap ver yoksa kapatıyorum..."

"Günün sonunda hep beni haklı bulacaksın." Sigaramdan derin bir nefes alırken beni sıkan tek şeyin, onun bu zamana kadar hep haklı çıkışı olduğunu biliyordum.

Sigara dumanı gözlerim önünde titrerken bir an başımın döndüğünü hissettim. Kaptan bir kıyamet yaklaşıyormuş gibi konuşuyordu ama ben kendimden daha büyük bir kıyamet görebileceğimi zannetmiyordum.

"Bitti Kaptan, kabullen artık."

"V mi bitti? Bunca şeyi arkanda bırakıp aile mi kuracaksın?"

"V bitmedi, sen bittin." Bu, "*Artık senin kuklan olmayacağım,*" demekti. Zaten elinde en az benim kadar etkili bir kukla vardı. Gerçi Kaptan'ın çok kuklası vardı.

"Artık benim getirdiğim kurbanları öldürmeyecek misin?"

"Son bir kez, bu gece son veriyorum her şeye Kaptan."

"Kurbanlarını kendin ararsan kimliğini ifşa edebilirsin."

"Senden daha zeki olduğuma inanıyorum zaten," dediğimde güldü o babacan tavrıyla. Zaten hep o tavrına kanardım ya...

"Sen bu dünyadaki herkesten zeki olduğuna inanıyorsun ve bu yüzden kaybediyorsun."

"Ben kaybetmedim, Kaptan! En büyük zaferimi kazandım. Şimdi gelip seni öldürebilirim ve inan neden yapmadığımı bilmiyorum, sadece yaşamanın sana daha çok acı vereceğini biliyorum. Yaşa Kaptan, o denizin içinde yana yana azap içinde yaşa." Yine sessiz kaldı, bugün çok kişiyi sessiz bırakıyordum ama Kaptan'ın sessizliği en tehlikeli olandı.

"Günün birinde Aşkın, içinde öyle bir azap olacak ki işte o gün kötü de olacaksın, şeytan da," dedi ama ona istediğini vermedim. "Bu gece son gecemiz o zaman, bize yakışacak bir cinayet bırakalım arkamızda."

"Neden? Senin seri katil tırt mı çıktı? Tahmin etmiştim!" Güldüğünü işittiğimde içimin acıdığını hissettim, nefes almak biraz daha zorlaştı.

O eğitimlerde, ölümle her burun buruna geldiğimde ve başarılı olduğumda Kaptan bana gülümserdi. Gözlerinde gururla bakardı ve onun gözlerinde gördüğüm şey bana babamın gözlerinde hiç göremediğim bir şeyi verirdi.

"Kulübeye gönderdim bilgileri."

"İçkilerle zehirlendiğim kulübeye! Beni zehirledin."

"Seni asla zehirlemem."

"Ama izin verirsin, öyle mi? O kulübenin altına girilmesine imkân yok, oda kendini imha eder, tabii biri seninle girmediyse!"

"Öldüreceğin kişi, çok zor biri." Bir süre duraksadı. "Aşkın, asla ölmeyecek bir adamı öldürmeni istiyorlar. Fiyatı tehlikesine değmez," dediğinde alt dudağımı dişledim, gözlerimi yumdum sıkıca.

"Neden, tanrı mıymış bu adam?" Güldüğünü işittim. "Dejavu yaşatarak hedefimi mi hatırlatmaya çalışıyorsun? Ateş'i öldürmemi mi istiyorsun?"

"Eğer o görevde başarılı olsaydın bu sorunların hiçbiriyle uğraşmayacaktık," dedi o da bıkkın şekilde.

"Başarısızlığım sayesinde Bahar yaşıyor." Ama bence Kaptan bunu da biliyordu. Ateş'in teknolojisini benden çok önce biliyordu ve belki de ilk başta amacı bu teknolojiyi kullanmaktı.

Bir an gerçekten düşündüm, eğer başarılı olsaydım ve Ateş'i öldürseydim. O zaman nasıl olurdu?

Hemen ardından Ateş'in hayatıma girdiği ilk andan itibaren bugüne kadar olan her şey gözlerim önünden hızla geçti, onsuzluğu düşünmek sol göğsümde bir sızı yarattı. Kimliğimin gizli kalacağı kesindi, ablamla daha fazla vakit geçirirdim ve o da kimliğimi öğrenmemiş olurdu, daha çok cinayet işlemiş olurdum... O olmasaydı V'nin hedefleri daha iyi vücut bulabilirdi.

Ancak eğer o olmasaydı, başarılı olsaydım belki de bu hislerin hiçbirini öğrenemeyecektim.

Her şeye rağmen iyi kiydi... İyi ki başarısız olmuştum.

Kaptan'la daha fazla konuşmaya dayanamadım, telefonu yüzüne kapattım. Sigaramın da sonu gelmişti, titreyen gözlerim sigaranın ötesini gördü. Denizin görüntüsü burada onu öldürme planı yaptığım güne karıştı. Aynı manzaraydı, aynı mevsimdi, aynı gökyüzü, aynı denizdi ama aynı olamayacak tek bir şey vardı. O da onu öldürdüğümü düşündüğümde titreyen parmak uçlarımdaki sigaramdı.

"Seni burada otururken görmeyi özlemişim." Tarık'ın sesiyle bakışlarımı denizden ayırdım. Yanıma oturdu, o da kendisine bir sigara çıkarıp yaktı.

"Ne zaman geldin?"

"Az önce, Bahar'ı da getiremedim bir türlü eve. Hanımefendi o *Shrek*'in evine taşınacaktı da zor tuttum zilliyi. Zaten birlikte uzun bir tatil yapmış olmaları beni yeterince geriyor."

"Bahar anlamaya başlayacak. Deniz ölü gibi, Naz sürekli ağlıyor, Kaptan kayıp... Bir bilmeyen o kaldı zaten," dediğimde Tarık'ın kaşları çatıldı.

"Ama öğrenmemeli."

"Öğrenecek. Bak gördük Tarık, ne kadar uğraşırsak uğraşalım hiçbir sır sonsuza kadar sürmüyor çünkü bizim sırlarımız tek kişilik değil. Bizimkiler aslında sır da değil, kendimizi kandırıyoruz işte." Ablamın öğrenmeyeceğine kendimi öyle bir inandırmıştım ki en sonunda elimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Bunu kaldıramaz."

"Kaldıramazsa tek suçlusu yine bizizdir, büyümesine izin vermedik," dediğimde Tarık biraz daha rahatsız olmuştu. Bahar zaten hepimizin zaafıydı.

"Biraz daha saklayalım, elimizden geleni yapalım onun için."

"Artık görüyor ve anlayacak," dedim ancak o konuşmadan yine konuştum. "Sen de biliyor muydun?"

"Neyi?"

"Kaptan'ın ablama gerçeği anlatacağını, Naz biliyormuş."

"Ciddi değilsin." Bir süre suratıma bakakaldı, o kadar şaşırdı ki parmakları arasındaki sigara yere düştü, rüzgârın savuruşuyla yerde yuvarlandı. Ne kadar ciddi olduğumu gördüğünde yutkundu.

Hiçbir şey söyleyemedi, kendine bir sigara daha yaktı.

Aramızda geçen uzun bir sessizliğin ardından, "Her şey boka sardı sanırım," dedi yorgunca. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey, artık hiçbir şey yapmak istemiyorum. Dışarıdaki insanlarla, düşmanlarla, beni yakalamaya çalışanlarla bir şekilde savaşabiliyorum ama bu evdekilerle savaşamıyorum."

"Anlamıyorum, Naz nasıl böyle bir şeye ortak olabildi?" dedi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi sinirle. Ellerini indirdiğinde eline gelen birkaç tel saçı görmesiyle kaşları çatıldı. "Sıkıntıdan genç yaşımda saç döküyorum." Sesinin dramatik hâli, dudaklarımda yarım bir sırıtış oluşturdu. "Yakında *Shrek*'e benzemekten korkuyorum."

"Pusat kel değil ki." Duraksadı.

"Ben gerçek *Shrek*'i kastetmiştim," dediğinde gülümsemem genişledi. "Adamı *Shrek* yapmışsın, ben de kaç kere yanlışlıkla *Shrek* dedim, üstüme atlıyordu da Bahar kurtardı."

Yerimden kalktığımda huzursuzlandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Piyasaya bir dönüş yapacağım."

"Kaptan'la mı?"

"Son kez Kaptan'la," dedim ve yanından hızlı adımlarla ayrıldım. Kulübeye girdiğimde buraya sanki yıllardır girmiyormuş gibi hissettim, eskisi kadar güvenli de gelmiyordu. Burasının da yok olma zamanı gelmişti.

İçeriyi inceledim. Koca panom, yan yana dizilmiş üst düzey bilgisayarlarım, çalışma masam ve silah koleksiyonum...

Bilgisayarımın karşısına oturdum ve gelen dosyaya baktım. Hasan Bulgurcu, elli iki yaşında ve turizm sektöründe ses getirmiş bir iş insanı.

Ancak otellerinin hepsi paravandı, başka ülkelerden kaçırdığı ya da kandırarak getirdiği insanları satıyor, fuhuşa sürüklüyordu. Bazı müşterilerine özel, küçük çocukları da buluyordu...

İlk karısıyla yirmi yaşında evlenmişti, iki çocuk babasıydı. İlk evliliğinin bitme sebebi ölümdü ve Kaptan'ın yazdığına göre bunun sebebi de intihardı. Karısı kocasının yaptıklarına dayanmayarak intihar etmişti...

İkinci karısıylaysa otuz sekiz yaşında evlenmiş, aralarında tamı tamına yirmi yaş varmış. Ancak evlendikten iki yıl sonra bu ayrılık da ölümle sonuçlanmış, kayıtlara aşırı doz uyuşturucu olarak geçmiş. Ancak dosyaya bakılırsa öldürülmüş ve öldürülmeden önce de beş ayrı kişi tarafından tecavüze uğramıştı.

Üçüncü karısıyla da elli yaşında, ikinci eşinin vefatından çok sonra evlenmişti. Bu eşi de ondan yirmi dokuz yaş küçük bir kadındı ve bu kadın hâlâ hayattaydı.

Hasan'ın ölümüne sebep olduğu, pazarladığı kadın ve çocuk sayısı belirsizdi.

Hasan Bulgurcu ekranlardan uzak dursa da yaptığı işler ve ülkeye çektiği turistlerle biliniyordu. Kaptan genelde bilgileri beni tutan kişi aracılığıyla öğreniyordu ya da ben sistemlerine sızarak buluyordum ama buradaki bilgilere ben ulaşmamıştım.

Ekranı biraz daha kaydırdım, bakışlarım hızla gezinirken tüm bilgileri detaylıca aklımda tutuyordum. Bu sırada dosyanın hemen altında bir isim daha gördüm. Bu dava için beni tutan kişiyi.

Kaptan asla beni tutan kişiyi işin sonuna kadar hatta bazen iş bittiğinde dahi söylemezdi ama bu sefer açık açık yazmıştı. Çünkü beni tutan kişi Hasan Bulgurcu'nun öz oğlu Kaan Bulgurcu'ydu. İş daha karmaşık bir hâl almaya başlamıştı ancak Kaptan'ın tam da dişime göre bir veda görevi seçtiği kesindi.

Bu iş bir gecede biter miydi, emin değildim ancak oğlunu kullanarak bu geceye çekebilirdim. Uzun zaman sonra eğlenceli bir cinayet olacağına emindim.

Uzun saatler boyunca yaptığım araştırmalarda, Bulgurcu hakkında gereğinden fazla bilgiye ulaşmıştım. Bu akşam bir aile yemeğine katılacaklardı. Yemek çoktan bitmiş olmalıydı ama yemeğin ardından geç saatlere kadar ailesiyle vakit geçirdiği, hatta o günlerde tüm akraba ve ailenin aynı arazide kaldığını öğrenmiştim. Bir çeşit eğlence yapıyorlardı.

Çalan telefonumla, vücudumu esnettim. Ateş'in aramasını yanıtladım.

"Bebeğim, neredesin?" dedi telefonu açar açmaz.

"Kulübedeyim."

"Zehirlendiğin kulübede?" dedi sertleşen sesiyle.

"Evet."

"Ne işin var orada Aşkın?"

"Son bir işle uğraşıyorum."

"Kaptan'la mı çalışıyorsun?" derken şoka girmiş gibiydi.

"Son kez."

"Aşkın, ciddi olamazsın, değil mi?"

"Fazlasıyla ciddiyim."

"Aşkın adamın sana yapmadığı şey kalmadı! Ölüyordun az daha. Şimdi yine onun için mi çalışıyorsun?" Onun için çalışmıyordum, geçmişim için

çalışıyordum bu gece. "Hayır Aşkın! Bunu yapamazsın. Şimdi seni almaya geliyorum."

"Sakın!"

"Aşkın, sen bu adamın seni yine bir tuzağa çekmeyeceğine nasıl emin olabilirsin? O kadar şey yaşandı, hâlâ nasıl o bunağın işine güveniyorsun?"

"Ölmem de yakalanmam da ona istediğini vermez. Kaptan'ın tek isteği V'nin kusursuz çalışması."

"İnanamıyorum, sana cidden inanamıyorum. Seni öyle bir eğitmiş ki şu raddede bile ona güvenebiliyorsun, onun için çalışabiliyorsun!"

"Güvendiğimden değil, Ateş." Devam edecektim ki durdum. "Siktir et, anlamayacaksın zaten."

"Ben seni ne zaman anlamadım, Aşkın?" dedi nefesini verirken. "Lütfen eve gel, ben sana daha çekici kurbanlar bulabilirim." Kendimi tutamayarak güldüm.

"Sevdiğim oyuncağı mı alacaksın sen bana?" dedim sesimi incelterek.

"Aşkın bak gülme, çok ciddiyim."

"Ateş, işim bittiğinde yanına geleceğim. Koynunu açık tut benim için."

"Aşkın!" Söylenmeye devam edecekti ki erken davranarak kapattım telefonu, ardından planıma geri döndüm.

Bir buçuk saatimi alan kılık değişimim ardından, bakışlarım aynada gezindi. Gece yarısı olmak üzereydi ve Bulgurcu'nun malikânesindeki çalışanlar vardiyalı olarak değişiyordu. Özellikle şu an davet döneminde tüm ailesiyle olduğu için gece gündüz bir hizmet düzeni vardı.

Plastik makyajla kendimi daha esmer yapmış, yüz hatlarımı yumuşatmıştım. Beyaz gömlek ve siyah eteğin içine korse giyinmiş, korseyi de silikon parçalarıyla doldurarak vücudumu kalınlaştırmıştım. Ayağımdaki siyah babetler de kusmama sebep olacak cinstendi!

Yanıma hiçbir silah almadım, iş için kullandığım eski plakasız bir araca binip adrese sürdüğümde telefonumu da kulübede bırakmıştım. Ateş bana ulaşamayınca kuduracaktı!

Arabamı arazinin biraz uzağında park edip hızlı adımlarla vakit kaybetmeden büyük kapıya ulaştım. Saat tam gece yarısıydı, vardiya değişim saatleriydi.

Kapıda iri yarı, kel bir adam duruyordu. Bakışları üstümde gezindi. Kıyafetlerimden hizmet için geldiğimi anladı ve eline bir dosya aldı. "Adın neydi?"

"Sahra Yıldırım, bugün ilk günüm, ek çalışan gerekiyormuş da Necmiye teyze yönlendirdi beni, haberiniz yok muydu?"

"Necmiye mi?" Bakışları biraz daha üstümde gezindi. Ardından da kapıyı sonuna kadar açtı.

Necmiye neredeyse altmışa merdiven dayamış bir kadındı, hem Bulgurcu'nun ev işleriyle ilgileniyordu hem de pis işleriyle. Kadınları pazarlamasında Bulgurcu'ya yardım ediyordu, buralarda sözünün geçtiği kesindi.

Onu da öldürmek istiyordum, ben kadınları öldürmezdim ama kadınların da erkeklerin yapabileceği tüm kötülükleri yapabileceklerini elbette iyi biliyordum, hem de küçük yaştan beri. Bu zaafımdı, bu gece bu zaafın üstüne gitmeyi bile düşünmüştüm ancak ben Bulgurcu'yu öldürürken her şey kamuoyuna dökülmeye başlayacaktı. Necmiye kaçamayacaktı çünkü ilk onun olduğu otelin adresini gönderecektim polise, kaçacak ve olayları kavrayacak vakti olmayacaktı.

Bu gece ölmesi, hatta benim öldürmem gereken kişi sayısı kesinlikle birden fazlaydı ama aynı anda yüz yerde olamazdım.

Çantamı ve bu iş için ayarladığım telefonu bırakarak demir dedektörden geçtim. Ötmediğim için adam bir daha bakma gereği duymadı. Sahte kimliğimde de kısa bir göz gezdirdi.

İçeri girdiğimde, etrafta benim gibi giyinmiş birkaç kişi daha gördüm. Genç bir kadın elinde dosyayla durmuş gelenlere bakıyordu. "Sen!" dediğinde bakışlarımı ona yeni çevirmiş gibi davrandım. "Yeni misin?"

"Takviye ekiple geldim," dedim sesimi değiştirmekten boğazım sızlarken.

"Güzel, mutfağa geç," dedi yüzüme daha fazla bakmayarak. "Dümdüz ilerleyip sola dön, sağında kalacak. Sakın normal kapıyı kullanma, çalışanların girdiği kapıdan direkt mutfağa geç." Onu süzmeyi kesip dediğini yaptım. Tarif ettiği mutfağa girdiğimde içerisi düşündüğümden daha kalabalıktı.

Sanki gece on iki değil de öğlen on iki gibiydi. Herkes hareket hâlinde, bir şeyler hazırlıyordu. Kenarda içki şişelerini hazırlayan bir kız gördüğümde hiçbir şey söylemeden hazırladığı tepsiyi aldım ve mutfaktan çıktım.

Bakışlarım etrafta gezinirken işleyeceğim cinayetin sahneleri zihnimde şekillenmeye başlamıştı bile.

Önümde yürüyen başka bir kadının peşinden gidiyordum, onun da elindeki tepside kokteyl tabakları vardı. Salona yakınlaştığımızı yükselen seslerden anlamak mümkündü.

Salona girdiğimizde içerisi tam da mafya evlerine benziyordu. Mafya evlerini biliyordum çünkü nişanlım mafya babasıydı.

Mafyalardan nefret ederdim çünkü hepsi pis işlerle bir yerlere gelir ve her şeyi çıkarları doğrultusunda yaparlardı ama benim nişanlım bu mafyalara dâhil değildi. Elindeki paranın ne kadar masum olduğunu bilemezdim ama onun masumların sırtından geçinmeyeceğini bilirdim. İşte onu farklı kılan belki de en önemli şey buydu. Önemli bir cinayetin ortasındayken Ateş'in acilen aklımdan çıkması gerekiyordu.

Salonda kalabalık bir grup vardı. Koltukta oturup sohbet edenler, kenarda kâğıt oynayanlar, uyku saati geçmesine rağmen etrafta koşuşturan çocuklar... Gerçekten bir aile buluşmasının ortasına düşmüştüm.

Hasan Bulgurcu, salonun başköşesinde oturmuştu ve yanında da güzeller güzeli karısı oturuyordu. Genç kadın benden küçük bile gözüküyordu, yüzünde koca bir gülümseme vardı ama gerçek değildi.

Bakışlarım etrafta gezinirken çoğunun gülümsemesinin gerçek olmadığına karar vermem çok uzun sürmemişti. Kaan hemen babasının karşısında oturuyordu ama onun yüzünde gülümseme yoktu. V'yi o tutmuştu ama V'nin bu gece evlerine geleceğinden haberi yoktu.

Tek tek servis yaparken herkesi kısaca gözlemleme şansım olmuştu. Hepsinin tek derdi Hasan'ın suyuna gitmekti. Resmen ona tapıyorlardı, ağzından çıkacak her lafı büyük bir hevesle dinliyorlardı ama bu heves de en az gülüşleri kadar sahteydi.

Bulgurcu'nun karısı da bir kadeh aldığında amacıma kavuştum. El çabukluğumu kimseye fark ettirmeden kullandım.

"Çok uzun bir gece oldu, bu yaşlı adamın artık uyuması gerek," dedi Hasan sevecen şekilde gülümseyerek.

Ne kadar da insan görünüyordu, tıpkı öldürdüğüm tüm diğer o kurbanlar gibi... Ete kemiğe bürünmüş kötülüktü onlar.

"Herkese iyi geceler," diyerek yerinden kalktı ama karısı onunla kalkmadı. Hatta odada olduğum üç dakika boyunca karısı ve oğlu arasında beşten fazla bakışma yakaladığıma da emindim.

Harekete geçmek için etrafın biraz daha sakinleşmesini bekleyecektim. Etraftaki boşları tepsiye doldurdum.

Tam oradan ayrılacakken genç bir adam konuştu. "Bakar mısın?" dediğinde bakışlarımı adama çevirdim. Gözleri üzerimde uzun uzun gezindi. "Oteldeki çalışanlardan mısın? Seni daha önce görmedim." Oteldeki çalışanlar genelde zorla orada tuttukları yabancı uyruklu kadınlar oluyordu.

"Her çalışanı tanıyor musun sanki kocacığım," dedi yanındaki esmer genç kadın.

Oradan ayrıldığımda bir süre mutfakta dolandım ve kimseye çaktırmadan gömleğimin ve ayakkabımın içine bir sürü kesici alet attım.

Tam iki saat sonra etraftaki kalabalık ve gürültü biraz daha azalmıştı. Sürekli başımda dolanan bir adam, sadece mutfakla ilgilenmemi, asla dışarı çıkmamam gerektiğini hatırlatıp duruyordu.

En sonunda göz önünden uzaklaşabildiğimde, lavaboya gittiğimi söyleyerek iç tarafa tekrar geçebildim. Salonun yanından geçip üst kata çıktığımda bu işi daha fazla uzatamayacağımı biliyordum. Bu iş için, içine program yüklediğim telefonu çıkardım. Servis esnasında Bulgurcu içecek bir şey almamıştı ve yanına eğilememiştim ama karısı almıştı. Kadına doğru eğilirken inanılmaz bir el çabukluğuyla elimdeki küçücük GPS'i saçlarının hemen arkasında kalan bluzuna hafifçe yapıştırmıştım. Anlamamıştı bile.

Bir kat daha yukarı çıktım, bazen insanlar geçse de ev o kadar kalabalıktı ki kimse çalışanları sorgulamıyordu. Bir kat daha çıktım, bu son kattı.

Karısı buradaydı, bu katta ve büyük ihtimalle odalarındalardı.

Tam kapıyı açacaktım ki içeriden kesik kesik sesler duydum. Sesleri algılayamıyordum, kadına taktığım cihazdaki sesi de açtım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Kaan, yapma," diyordu genç bir kadın sesi.

"Seni istiyorum." Kaşlarım havalandı. *Aşk-ı Memnu*'nun ortasına düşmüştüm! Adamın karısı onu oğluyla aldatıyordu. "Bana bak, ağlama. Buna son vereceğim."

"O karşıdaki odadan yatıyor," dedi kadın da aynı kısık sesle.

"O masum değil ve biz buna son vereceğiz. Babam artık hiç kimseye zarar veremeyecek. Artık sana zarar veremeyecek."

"O kızlar kurtulacak mı?" dedi genç kadın hem çaresiz hem de umutlu bir tonda.

"V onları bırakmaz, bir yolunu bulur."

"Ne zaman öldürür?"

"Hiç bilmiyorum, onunla iletişim kurmadım ve sadece bağlantı bulana kadar bile aylarca uğraştım. Onun ne zaman geleceği belli olmaz ama babam gibi bir adamı yaşatmayacağını biliyorum. Bu ev kötülüklerle dolu Nehir, hepimizi içinde yaksa çıtım çıkmaz."

"Sen kötü değilsin," dedi Nehir.

"Seni çok seviyorum." Onları daha fazla dinlemedim, bakışlarımı karşıdaki odaya çevirdim.

Sessiz adımlarla kapıya ulaştım, hafifçe araladığımda içeriden loş bir ışık süzüldü. "Yine nerede sürtüklük yapıyordun, Nehir?" dediğinde odaya tamamen girmiştim. Kapıyı arkamdan kapattım.

Yatağına yüzüstü yatmıştı ve kapı kısmını görmüyordu, yavaş adımlarla yürümeye devam ettim. "Oğlumu becermeye devam edersen seni çıkardığım deliğe geri sokarım. O fahişelerin arasından seni seçtiğim için şanslısın ama bu şansın farkında değilsin." Yatağın kenarında durduğumda hâlâ fark etmemişti. "Masaj yap!" Ellerimde sözde temizlik için kullandığım eldiven vardı.

Yatağa oturduğumda derin bir nefes aldı. "Bir daha o siktiğimin yaralarını gösterecek şekilde giyinirsen yenilerini yaparım o vücudunda."

Eldivenli elimi çıplak ve yağlı sırtına bastırdım. Eldiveni hissettiğinde kafasını çevirmeye çalıştı ve ben de ona yardım ettim.

O dönerken göğsünden sertçe ittirerek sırtüstü yatmasını sağladım. Tabii bu sırada el çabukluğuyla diline uzandım. Yüzüne sert bir yumruk attım sersemleştirmek için, hemen ardından da elimdeki dilini, belimden çıkardığım bıçakla kestim. Bıçak kesici olsa da tamamen kopması için birkaç kere üstünde gidip gelmem gerekmişti. Kan siyah eldivenlere bulaşırken Hasan bağırmaya çalışıyordu.

"Maalesef ben görünen yerlerinde iz bırakacağım." O daha ne olduğunu anlamadan, sütyenimin içinden çıkardığım iplerle onu yatağa bağlamaya başladım. Debeleniyordu ama yediği sert yumruk ve tekmeler onu sersemleştirmişti. Hiç sesinin çıkmaması için yatağın üstünde bulduğum tişörtü ağzına tıktım. Bu onun tişörtüydü ve eminim üstünden çıkarırken ağzına tıkılacağını düşünerek çıkarmamıştı.

Bir bacağını yatağın bir köşesine, diğer bacağını diğer köşesine bağladım. Kollarını da yatak başlığının ahşap kubbesine bağladığımda tamamen istediğim kıvama gelmişti.

Yanından kalkıp kapıyı kilitledim. Korku dolu gözlerle beni izliyordu. Ellerimi kıtlattım, yanına tekrar yaklaştım. "Keşke sana günler boyunca işkence yapabilsem," diyerek iç çektim.

Yanımda getirdiğim bıçakları tamamen çıkardığımda gözleri irileşmişti. Evet, bu ince eteğin içine o kadar bıçak sıkıştırabilmiş olmam beni de şaşırtmıştı. Tabii bu giyindiğim eteğin kumaşı ve içindeki gizli kemerlerin sayesindeydi.

"Kadın pazarlıyorsun, çocuk pazarlıyorsun, üstüne üstlük mükemmel iş insanı profili çizerek zenginlik içinde yaşıyorsun." Konuşmaya çalışır gibiydi ama artık konuşamayacaktı. Bağırmaya çalışıyordu ama onu bile beceremiyordu, kendi kanında boğuluyordu.

Öyle kolay ölmesin diye ağzındaki tişörtü çıkardım, hemen kanı tükürdü ama vakit kaybetmeden ağzını geri kapattım. Yüzünün her tarafı kan olmuştu.

"Ölümüne sebep olduğunuz çocukların sayısına ulaşamadım ama çok olduğuna eminim. Üstelik yabancı çocukları da Türk olanları da aynı yöntemle kaçırıyorsunuz. Yetimhaneye güvenilir birini bağlayıp çocukları evlatlık vermiş gibi gösteriyorsunuz. Hiç de yaratıcı değilsiniz, bu yıllar önce yapılan sikik bir yöntemdi. Peki bunu yapanlara neler oldu, biliyor musun Hasan?" Duraksadım, derin bir nefes aldım.

"Bilmesen daha iyi, korkudan ölmeni cidden istemiyorum ama sen biraz daha şanslısın. Onlara günlerce işkence etmiştim, sende bu kadar vaktimiz olmayacak."

Gözlerinden yaşlar akıyor, bana yalvarırcasına bakıyordu. Eminim ona çok kişi yalvararak bakmıştı ve ben de bugün en az onun kadar acımasız olacaktım.

Bıçağı sertçe koluna geçirdim, birkaç sert darbeyle kolunu kesmeye başlamıştım. Eti yavaşça ayrılıyordu, bir süre bıçağı satır olarak kullandım, son kalan parçayı da ileri geri ittirerek kestim. Bu sürede çırpınmış, ağlamış ve yardım istemeye çalışmıştı.

Masumlara zarar veren dilini koparmıştım, masumlara zarar veren elini kullandığı kolunu koparmıştım. Hemen ölmesin diye ona ilaç enjekte etmek istesem de yanımda getirememiştim. Dedektörden geçerken belli olabilirdi. Biraz uğraşsam onu da hallederdim ama kısıtlı vaktim vardı ve bu şerefsizin bir gün daha fazladan yaşamasına müsaade edemezdim.

Koluna hızla çarşaf dolamıştım kan kaybından ölmemesi için ama yine de her taraf kan olmuştu bile.

Cama yaklaştım, dışarıda görünürde hiç koruma yoktu ama etrafta gezinen üç tane köpek görmüştüm. İri ve saldırgan gözüküyorlardı.

"Köpeklere böyle kalitesiz bir et yedirtmek istemezdim ama elimizde bu var." Kolunu camdan aşağı attım. Korumaları fark etmeden işi halletmem gerekiyordu.

Kolu fark eden köpekler hızla kolun etrafına doluştular, önce koklayıp yaladılar, çok geçmeden de yemeye başladılar. Vahşi bir cinslerdi.

"Köpeklerine güzel bir mama oldun, kolunun hiçbir parçasını bırakmadılar," dedim keyifle ve ona döndüm.

Bu sefer bacağına geçmiştim. "Vücudunun hiçbir uzvunu sende bırakmayacağım ölene kadar." Bıçağı bacağına geçirdim. İnlemeleri daha da arttı.

"Bence karınla oğlun birlikte olup seni öldürterek hayatlarındaki en doğru kararı verdiler."

Gözleri kapanıyordu, artık açık tutamıyordu ve rengi de gittikçe beyazlıyordu. "Hayır hayır, daha işim bitmedi," desem de çok geçmeden bilinci kayboldu, nabzı atmayı kesti. "Ne nazikmişsin, amına koyayım." Elimdeki bıçakla göğsünü deldim, ardından hemen altını, ardından yine altını. Koca bir V harfi çıkana kadar buna devam ettim.

Hak ettiği acıyı yaşamadan ölmüştü. Nefesimi sinirle verdim, bakışlarım etrafta gezindi. Şifonyerin üstünde iki tane silah vardı. Silahları eteğime yerleştirdim ve vakit kaybetmeden odadan çıktım. Üstüme kan bulaşmıştı.

Kapıyı diğer taraftan kilitleyip anahtarı da eteğime sıkıştırdım, bıçaklardan kurtulduğum için bayağı yer açılmıştı eteğimde.

Alt kata inmek için ön merdivenler yerine, başka bir merdiven aradı gözlerim. Asansör de vardı ama onu kullanmayarak koridorun en sonundaki kapıya yöneldim. Açtığımda tahmin ettiğim gibi burada da merdiven vardı, bu çalışanların kullandığı arka merdivenler olmalıydı.

Merdivenleri hızla inip boş salon kısmından hızla bahçeye çıktım. Etrafta bir hareketlilik oluşmaya başlamıştı, köpeklerin etrafındaki kanlar fark edilmiş olmalıydı.

Karanlıkta yürüdüğüm için hâlâ fark edilmemiştim. Bahçenin ön tarafına geçtiğimde sırayla dizilmiş arabalara baktım. Bunlara atlayıp çıkabilirdim ama arabaların etrafında çok adam vardı.

Arabalardan birinin yanına yaklaştığım an fark edildim. Üstümdeki kanı ve hâlimi gördüklerinde hızlıca ateş hattına maruz kalmıştım. Kapıyı açıp kendimi arabanın içine attım. Kapının üst tarafından çıkardığım silahla karşımdakini vurdum.

Bu sırada silah sesi ve çatışmamız yüzünden tüm korumalar doluşmaya başlamıştı. Arabanın camları film kaplı olduğu için beni göremiyorlardı.

Son hız sürerken karşımdaki demir kapıya baktım. Sağlamdı ama içinde olduğum bebek de sağlamdı. Kemeri takıp hızımı arttırdım. Hızlıca kapıya çarptığımda araba ağır hasar almış olsa da kapılar da iki yana doğru açılmıştı. Bir süre izimi kaybettirecek şekilde, kameralardan uzaklaşana kadar etrafta dolandım. Ardından da arabama ulaşarak hızlıca olay mahallinden ayrıldım.

Uzun zaman sonra, iyi gelmişti. Yola çıktığımda dikiz aynasından geriye doğru baktım. Etraf cehennem alanı gibiydi, şimdiden tüm çalışanları etrafa üşüşmüştü. Dudağımda oluşan sırıtışla bakışlarımı yola çevirdim.

V buydu; acımasız ve korkunçtu. V sahneye çıktığında diğer herkese izlemek kalırdı.

Her şeyden arındığımda, kulübenin de büyük bir kısmını boşaltmıştım. Çoktan güneş doğmuştu, V'nin uzun zaman sonra işlediği canice cinayet medyaya düşmüştü. Bu sefer Bulgurcu'nun şerefsizlikleri ortaya dökülmemişti. Polise ulaşmıştı, polis gerekeni yaparak tüm otelleri kapatıp yüzlerce kişiyi gözaltına almıştı ama medyanın bunu öğrenmesine izin vermemişti.

V'nin biraz daha kahraman olarak gözükmesine tahammülleri yoktu.

Ateş hiç aramamıştı, öfkeli olabilirdi. Büyük ihtimalle cinayetin detaylarını araştırarak gece nasıl bir belaya bulaştığımı öğrenmekle meşguldü.

Ablam da görmüş olmalıydı cinayet haberini. Önceden okuyup geçtiği haberlerin şimdi ona acı vereceğini biliyordum. Benden biraz daha nefret etmesini göze alarak işlemiştim bu cinayeti.

Onu çok özlemiştim.

Kocaman sarılıp iri gözleriyle gözlerime umutla bakışını, "Her şey düzelecek," deyişini çok özlemiştim.

Özlemini her bir hücremde, aldığım her nefeste hissediyordum ama hiçbir şey yapamıyordum.

Kendime engel olamayarak yaşadığı yeri bulmuştum. Ve biraz daha tutamayarak kapısına gitmiştim. Arabamda oturmuş binasının girişini seyrederken burada ne halt yediğimi sorguluyordum. Beni gördüğünde daha kötü olacaktı.

Ne kadar kapısının önünde durduğumu bilmiyordum bile, çalan telefonumla ayırdım bakışlarımı kapısından. Ateş arıyordu, vakit kaybetmeden yanıtladım.

"Neden hâlâ eve gelmedin?" Sesi fazlasıyla gergindi.

"Ablamı görmek istedim," dedim sadece.

"Dünkü cinayetinin ardından mı? Pek iyi bir fikir gibi gözükmüyor." Bir süre sessizleşti. "Aşkın, cinayet fotoğraflarını gördüm."

"Ve?"

"Daha kirli çalışırsın diye düşünmüştüm. Bulgurcu'nun pislikleri saklanıyor sanırım. Can sıkıcı bir cinayet güzelim, senin için de. Ablan daha çok öfkelenecek ve belki de Deniz sana olan nefretinden tekrar işinin başına dönüp seni yakalatacak! Uslu dursaydın olmuyordu, değil mi?" Endişeliydi, bana bir şey olmasından deli gibi korkuyordu, hatta artık benim üzülmemden de korkuyordu. Çünkü canım acıdığında dönüştüğüm kişiyi yakından tanıyordu.

"İhtiyacım vardı buna." Bir süre sessiz kaldı. Evleneceği kadının insanlara işkence etmeye ihtiyaç duyan bir manyak olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Beni evlilikten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" dediğinde güldüm.

"Senden başka birisinin benim kocam olacak kadar sabırlı ve korkusuz olacağını sanmıyorum."

"Başka kimseye gerek yok zaten!" dediğinde yüzümü buruşturdum.

"Misal dedik zaten..."

"Neden? Kaya piçiyle evlenmeyi düşünmemiş miydin hiç? Sonuçta sevebileceğin biri olsa o olurmuş!"

"Hâlâ orada mısın sen, amına koyayım ya! Ben neredeyim sen neredesin!"

"Küfretme Aşkın." Derince ofladım.

"Düşünmemiştim, seninle de düşünmüyordum zaten. Pusat diyor da sen bana büyü yaptın bence."

"Konuşmalarımıza şu Pusat nasıl oluyor da sürekli ve her şekilde dâhil olabiliyor," diyerek söyleniyordu. "Neyse, orada durma artık, eve gel, seni bekliyorum."

"Çok mu özledin beni?" dedim cilveli şekilde.

"Sensiz uyumayı sevmiyorum ve senin de hiç uyumadığına eminim." Onu dinlerken bakışlarım ablamın oturduğu apartmanın dış kapısındaydı ve Ateş tam cümlesini bitirdiğinde ablam dışarı çıkmıştı.

"Seni seviyorum, bebeğim," dedim ve telefonu yüzüne kapattım. Ablamı izledim bir süre, onu ne kadar özlediğimi daha iyi anlarken nefes almakta zorlandım.

Yol boyunca yürüdü, tam on dakika boyunca onu takip ettim. Yüzünü çok görememiştim, arkasından gidiyordum. Araba yavaşça hareket ediyordu ama o kadar dalgındı ki sokağa fazlasıyla lüks kaçacak aracı fark etmiyordu.

Bir pastaneye girdi, çalıştığı yer burası olmalıydı. Arabamı park edip cama yaklaştım. Ablam hızla işe koyulmuştu, üzerine bir önlük geçirip eline bez almıştı.

İşini büyük bir ciddiyetle yapıyordu. Kısa süre içinde işe gidiş saatleri başladığı için pastane dolup taşmaya başlamıştı. İçeride boş masa yokken o sürekli koşturup duruyordu.

Öğlene kadar kaldırımın karşısında pastanenin içini seyretmiş ve burada bir paket sigara bitirmiştim.

Müşterilere gülümsüyor, işini büyük bir enerjiyle yapmaya çalışıyordu. Siparişleri alıyor, mutfak kısmına hemen götürüyor ve servis yapıyordu.

Sokağa giren başka bir lüks aracı gördüğümde yerimde dikleştim çünkü bu araç Alanguvaların değildi, Şahin'e aitti.

Araç biraz geride durdu, hemen ön koltuktan biri indi ve arka kapıyı açtı. İlk önce uzaktan bile parlayan simsiyah bir ayakkabı, adından da simsiyah bir takım elbisenin içinde jilet gibi görünen Şahin görüş açıma girdi. Pastaneyi incelerken gözündeki gözlüğü çıkardı, gözlerini kısarak ablamı görmeye çalıştı.

Bana bakmadı hiç ama benim tam da burada oturduğumu biliyordu, ablama bakıyordu ama benim yanıma ulaştı. Yanıma geldiğinde hâlâ bana değil, ablamın içinde olduğu küçük pastaneye bakıyordu.

"Sikeceğim senin yedi ceddini."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Aşkın," dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle ama hâlâ bana değil ablama bakıyordu.

Gözleri parlıyordu ama bu aşk dolu bir parlama değildi, takıntılı bir parıldamaydı.

"Ablamın çevresinde bir akbaba gibi geziniyorsun ama bilmediğin çok şey var."

"Neymiş?" Alayla konuşurken dudağı bir kenara kıvrıldı.

"Akbabalar anca leşleri toplar." Gülüşü genişledi ve ilk defa kafasını eğerek bana baktı. Koyu gözleri, kaslı vücudu ve karizmatik yüzüyle hem iyi duruyordu hem de tam bir pislik gibiydi...

O öldürdüğüm adamlar kadar kötüydü.

"Aylin senin gerçek yüzünü gördü, o kadar yufka bir kalbi var ki kardeşinin olduğu kişi yüzünden bile kendisini suçluyor."

"Ne?" Ses tonum onu eğlendirmişti.

"Aylin, V'yi kendisinin yarattığını düşünüyor ve kahroluyor. Sana iyi bir abla olamadığı için kendini suçlayıp duruyor. Seni seviyor ama canı kadar da sevse seni affetmeyecek."

"Sana bunları kendisi mi anlattı?" dediğimde ellerini ceplerine koydu ve kısık bakışlarıyla ablamı izlemeye devam etti.

"Evet, hepiniz onu kandırmışsınız. Baybora ne halt yedi bilmiyorum ama ondan da ayrılmış. Hiçbiriniz onu hak etmiyorsunuz." Bu söylediklerine gerçekten inanıyordu.

"Onu sen mi hak ediyorsun?"

"Onun gibi bir meleği hak edecek kadar iyi bir adam değilim ama onun gibi bir meleğe sahip olacak kadar kötü bir adamım."

O hasta bir manyaktı.

Bana daha fazla üstten bakmasına dayanamadığım için ayağa kalktım ve başımı dik tuttum.

"Baybora'ya âşık, sense hasta ve takıntılı bir manyaksın."

"Ona âşık olsaydı bana öyle güzel bakamazdı. O beni sevebilir, beni daha iyi bir adam yapabilir. Sadece yanlış taraftaydı. Onu dünyanın en mutlu kadını yapacağım, ona hak ettiği değeri vereceğim."

"Ona dokunursan, ona yaklaşırken, onun canını yakarsan..." Güldüm sinirle. "İşte o zaman V'yle tanışırsın."

"Baldızımın sırrını yaymayacağım."

"Hasta amına koyayım ya, çattık." Önüme dönerken sakin kalmaya çalışıyordum.

"Teklifimi kabul etmen için hâlâ geç değil," dedi sırıtarak. V'yi kendi tarafına çekip Ateş'i alt etmekten bahsediyordu.

"Kaybedenlerle oynamıyorum, prensip meselesi."

"Kaybeden henüz belli değil."

"Lideriniz benim müstakbel kocam, bence yeterince belli." Bana sinir bozucu bir bakış attı, gerilmişti. Özellikle liderlik ve koltuk sevdaları, bu adamları başka bir şeye dönüştürüyordu.

Başka hiçbir şey söylemeden, küçümseyici bakışının ardından ceketini düzeltti ve caddenin karşısına yürümeye başladı.

Onu durdurabilirdim, onu durdurmak için olay çıkabilirdim ama bu sefer de ablam beni fark ederdi. Şahin puştu da kendini kurban gibi göstererek ablamın sempatisini biraz daha kazanabilirdi.

Şahin pastanenin içine girdi, büyük camdan onu seyrettim kıstığım gözlerimle. Ablam bir masadan sipariş alıyordu, Şahin de bilerek fazlasıyla yaklaşmıştı. Ablam siparişleri götürmek için döndüğünde Şahin'le çarpıştı. Şahin de hemen elini ablamın beline atıp ona karizmatik bir gülümseme gönderdi.

Piç kurusu.

Ablam irileştirdiği gözleriyle ona baktı ve hızla uzaklaştı. Bir eliyle saçını geriye doğru atarken Şahin'e bir şeyler söylüyordu ama bu kadar uzaktan dudak okuyamıyordum.

Şahin kocaman gülümsedi, ablam ondan uzaklaşırken ablamın arkasından bakıyordu.

Hay sikeyim.

Şahin o üstündeki *Armani* takım elbisesi, milyonluk saati ve ayakkabılarıyla küçük bir pastanenin plastik sandalyelerinde oldukça emanet duruyordu.

Ablam yanına ulaştığında, sipariş verirken ablamın gözlerinin içine bakıyor ve bir şeyler söylüyordu. Ablam da yüz ifadesini sabit tutmaya çalışarak kafasını sallıyordu.

Telefonumu çıkarıp Baybora'yı aradım onları izlerken. Aramam direkt cevaplanınca güldüm. "Telefonu beyninden mi yanıtlıyorsun yoksa normal insanlar gibi telefonu açıyor musun?"

"Komik değilsin, Aşkın."

"Ateş seni nasıl yaptığını gösteriyor bana, evlenince tüm olayı çözeceğim."

"Tebrik ederim," dedi bıkkın sesiyle. "Neden aradın beni?"

"Ben Alanguvaların müstakbel geliniyim, oluyor mu böyle kaba konuşmak?"

"Eğlence günündesin anlaşılan."

"Şimdi düşünüyorsundur, '*Neden seni kardeşimi öldürmesi için tutup hayatımıza soktum*,' diye ama çok düşünme. Neyse çene çalmayacağım, sen ablamı seviyorsun, değil mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun, Aşkın?" dedi sertleşen sesiyle.

"Soruma cevap ver!" dedim ben de aynı sert ve otoriter tonda.

"Seviyorum," dedi aniden kısılan sesiyle. Alanguvalar âşık olduklarında aslandan kediye dönüşüyorlardı. Ferda hariç tabii, onda işler tam tersiydi.

"Ama ölüsün ve ablam artık biliyor. Ölü bir insanla olmaktan elbette korkacak. Ancak bir de karşısında kanlı canlı bir adam var, ona deli gibi ilgi gösteren karizmatik bir adam. Ve ablam her an robot sevgilisini unutup bu mafya bozuntusuna âşık olabilir. Bir mafya babasının abisi olarak bence duruma el atmalısın. Yoksa ablam elden gidecek," dediğimde uzun bir süre karşıdan ses gelmedi.

"Şahin onu rahatsız mı ediyor?"

"Pek rahatsız ediyormuş gibi görünmüyor ve sıkıntı da bu. Ablamın bir ölüye âşık olması yetiyor, bir de mafyaya âşık olup saçma bir aşk üçgenine girmesine inan dayanamayacağım."

"Aylin benden kaçıyor, korkuyor."

"Ama hâlâ sana âşık, gerçi bu her an değişebilir. O yüzden elini çabuk tut derim." Hızlı hızlı konuştuktan sonra tam telefonu kapatacaktım ki Baybora tekrar konuştu.

"Neden peki Aşkın? Benimle olmasını istemiyordun, şimdi neden arıyorsun beni?"

"Çünkü sen en azından ölüsün, zararsız kendi hâlinde bir robotsun. Ama bu adam, bu adam insanı ölüme götürecek cinsten tehlikeli. Ablamın kafasını karıştırmasına izin veremem ve Şahin tam da kafa karıştıracak türden bir adam."

"Aylin ondan hoşlanır mı?" derken sesi çok zor çıkmıştı.

Hâlâ ses açıp kısma tuşu var mı diye merak ediyordum.

"Hoşlanmaması için bir sebep yok; hoş, karizmatik, zengin, yakışıklı ve ona içi gidiyormuş gibi bakıyor..."

"Ama beni öldüren adam olduğunu biliyor." Sanki ihanete uğramış gibi davranıyordu ama ortada bir ihanet yoktu.

"Sen de onu kandıran adamsın," dediğimde yine uzun bir sessizlik oluştu.

"Aylin'le konuşacağım, eve geri dönmesi için ikna edeceğim." Ev dediği rıhtım değildi, ablamı götürdüğü o evdi. "Aşkın beni arıyorsun ama neden sen gitmiyorsun? Neden sen ablana kendini affettirmeye çalışmıyorsun?" Çünkü artık karşısına çıkacak yüzüm de gücüm de yoktu.

"Beni affetmeyecek."

"Sen onun kardeşisin, seni bu dünyadaki herkesten, her şeyden çok seviyor. Senin için hapis yattı! Ötesi var mı? Beni daha çok mu sevdiğini sanıyorsun?" derken sesi yükselmişti, ilk defa bana karşı bu kadar samimi konuşuyor ve beni bir şeye inandırmaya çalışıyor gibiydi.

"İşte tam da bu yüzden affetmeyecek," dedim ve telefonu kapattım. Ablama son kez baktım, Şahin'e bir şeyler söylüyordu. Şahin ona ne dediyse gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Kısılan, hasret dolu bakışlarımla onu seyrettim. Fark etmeden başım hafifçe sol omzuma doğru eğilmişti.

Yanağındaki çukuru uzaktan bile görmek içimi rahatlatırken bakışlarımı ondan ayırdım. Duruşumu düzelttim.

Tam arabama yürüyecektim ki beni fark ettiğini hissettim. Beni fark etmişti ve hızla çalıştığı pastaneden çıkıyordu. Sadece saniyeler içinde içeriden çıkıp karşımda dikildi.

Gözlerinde aynı öfke vardı, aynı nefret vardı. "Ne arıyorsun burada?" diye bağırdığında nefesimi verdim.

Onun hep sevgiyle bakan gözlerinde bu ifadeyi görmek beni mahvediyordu. Cevap vermediğimde yolu da geçti ve aramızda bir iki adım kaldığında durdu.

"Seni görmek istedim."

"İsteme," dedi sert sesiyle. Benden nefret ediyordu, benden tiksiniyordu. "Bir daha karşıma çıkma! Beni uzaktan da izleme. Dün o şeyleri yaparken rahatladın mı? Zevk aldın mı? Bir de o kanlı ellerinle utanmadan karşıma geçmiş konuşuyorsun."

"Tamam, özür dilerim." Arabama binmek için yanından geçtim. Binmeden durup ona baktım, dolu dolu olmuş gözleriyle beni izliyordu. "Abla." Gözünden birkaç damla yaş aktı.

"Sen de beni kandırdın," dedim yutkunarak. "Bana yalan söyledin." Eli göğsüne giderken nefes almakta zorlanıyormuş gibi duruyordu. "Beni kim olursam olayım, ne yaparsam yapayım seveceğini söyledin." Ben bir an bile olsa bu umuda tutunmuş, sımsıkı sarılmıştım.

"Kandırmadım Aşkın, o yüzden bu kadar acıtıyor ya." Beni hâlâ seviyordu. Hem nefret ediyor hem korkuyor hem de seviyordu...

Ona sarılmak istiyordum, yine içimde kasırgalar koptuğu anlarda onun masumluğuyla yıkanmak ve kokusuyla sakinleşmek istiyordum.

Şu ana kadar içimde hep bir umut vardı, beni affedeceğine dair. O umut kara bir buluta dönüştü, yağmurlarında çaresizliğimi ıslattı.

Oradan sessizce uzaklaştım.

⚖

Eve vardığımda Ateş ada kısmındaydı, evin içinde fazlasıyla öfkeli şekilde dolanıp duruyordu.

Bense oldukça sakin şekilde salondaki üçlü koltuğa geçip bacaklarımı önümdeki sehpaya uzatmış ve bir de sigara yakmıştım.

Ateş geldiğimden beri yüzüme bakmamıştı, elindeki tablete bakıyordu sadece. O konuşmazken ben de konuşmamaya kararlıydım.

"Böyle bir cinayet işliyor ve ardından ablanın kapısına gidiyorsun." Demek tabletinde işlediğim cinayetin görüntülerine bakıyordu.

"Miden mi bulandı benden?" Tabletinden kafasını kaldırdı ve kaşlarını çatarak yanıma yerleşti.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Evleneceğin kadının bir gece önce bir adamı parçaladığını bilmek seni rahatsız etmiyor mu?" Nefesini sesli bir şekilde verdi, ediyordu.

"Etmiyor diyemem ama ben de sütten çıkmış ak kaşık değilim. O sevgilimin kimliği ortaya çıkmasın diye çok daha canice şeyler yapabilirim, üstelik yaptım da."

"Benden iğrenmiyor musun? O cinayet görüntülerine baktığında bir an bile için burkulmadı mı? Hiç miden bulanmadı mı? Bunu yapan kişinin nişanlın olduğunu bilmek seni rahatsız etmedi mi?"

"Etti Aşkın," dedi ve tableti kapattı. "Seni de ediyor." Bir elini yanağıma koydu. "V'den nefret ediyorsun, tiksiniyorsun ama öyle bir inadın var ki ondan vazgeçemiyorsun."

"Bu inatla ilgili değil. Ateş, ben insan değilim." Konuşurken sesim nasıl çıktı bilmiyorum ama ses tonum onda bir yerlere dokundu. Gözleri kısıldı, başı hafifçe omzuna doğru kaydı. "Öldürürken zevk aldım, daha fazlasını istedim. Elime bulaşan kanı, o kanın kokusu, kurbanımın acı inleyişleri... Bana zevk veriyor, daha fazlasını istiyorum, Ateş. Üstüne bunu adalet için yaptığımı zırvalayıp duruyorum! Ben bundan zevk alıyorum."

Bir eli yanağıma gitti, yavaşça okşadı. "Aşkın, sen normal bir hayat yaşamadın, çok küçük yaşta çok kötü şeyler yapmak zorunda kaldın. Beynin yıkandı, sadece bir ölüm makinesi olacağına inandın ve sen ne kadar göremesen de ben görüyorum. Hem de en başından beri, seni iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Onun da elleri temiz değildi ama aramızda büyük bir fark vardı. O zorunda olduğu için yapmıştı, bense zevk aldığım için...

"Bu bir kanser." Elim şakaklarıma gitti. "Burada ve sürekli yayılmaya devam ediyor."

Yüzümü avuçları arasına aldı. "Seni iyileştirmek için her şeyi yapacağım."

"Sorun da burada, ben iyileşmek istemiyorum."

"Aşkın, sen artık V olmak istemiyorsun. Sen normal ve mutlu olmak istiyorsun. Bırak sana yardım edeyim,"

"V'yi bırakamam."

"O seni öldürüyor."

"Hani onu da seviyordun?"

"V sensin Aşkın, başka biri değil." Lanet olsun ki bunu iyi biliyordum. "Sil şu pis düşünceleri aklından." Dudaklarıma yumuşacık bir öpücük bıraktı. "Bana bak." Sarılarındaki yansımamı görecek kadar yakındım ona ve onun gözlerindeki yansımada çok başka bir bendim. "Seni çok seviyorum ve senin için her şeyi yapacağım. Hasta hissediyorsan, iyileştiririm. Yorgun hissediyorsan, dinlendiririm. Bitmiş hissediyorsan, sana hayatımı veririm."

Ben bu Alanguva'yı hayatıma alacak ne sevap işlemiştim acaba günahkâr hayatımda?

"Beni çok seviyorsun," diye mırıldandığımda gülümsedi.

"Buna inanman için her gün söylemem mi gerekiyor?"

"Her gün, hatta her saat de olabilir. Ben duymaktan hiç sıkılmam." Gülümsemesi genişledi.

"O zaman ben de söylemekten hiç sıkılmam." Beni başımdan tutup göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. O saçlarımı okşarken gözlerimi yumdum, işte tam da burada ne iğrenç hissediyordum ne de canavar gibi. Burada sadece insan gibi hissediyordum.

Kokusu ve okşayışları direkt vücudumu uyuşturururken ona biraz daha sarıldım ve sevdiğim adamın kollarında belki de asla hak etmeyeceğim kadar huzur buldum.

"Ne yapıyorsunuz bu saatte sarmaş dolaş?" Tabii bu romantik anımızı bölen kişi Pusat'tan başkası olamazdı.

"Pusat! Kapıyı neden çalmıyorsun?" dedi Ateş gergince. Ben hâlâ göğsündeydim ve o da hâlâ saçlarımı okşamaya devam ediyordu.

"Pardon! Unutmuşum nişanlandığını," dedi Pusat gıcık şekilde.

"Kuduruyor evleniyoruz diye," dedim Ateş'in kulağına. O da gülerek başını bana doğru eğdi ve yanağıma uzun, sert bir öpücük bıraktı.

"Bari ben buradayken yapmayın," dedi Pusat.

"Burada olmadığın bir an yok ki *Shrek*," dedim huysuzca. "Ateş evlendiğimizde de böyle mi olacak bu? Biz nasıl çocuk yapacağız bu böyle yaparsa?"

"Biz çocuk mu yapacağız?" Ateş, fazlasıyla ciddi bir şekilde sorarken bakışlarını bana eğmişti. Kıkırdayarak ona biraz daha sokuldum, o da beni biraz daha sarmaladı.

"Ne gerek var çocuğa bu genç yaşta!" dedi Pusat hemen konuya dâhil olarak.

"Sana mı soracağız Pusat?" dedi Ateş ters şekilde.

"Amca olmak için çok gencim. Hem çocuk işi nereden çıktı? Altı üstü yüzük taktınız, amma havalara girdiniz, gören de yarın nikâh kıyacaklar sanır."

"Of ne kıskandın, amına koyayım ya!" En sonunda Ateş'in kollarından çıktım. Pusat da karşımızdaki berjere oturmuş, kollarını göğsünün altında birleştirmiş, bizi seyrediyordu.

Bakışlarını cama çevirmişti ki Ateş konuştu.

"Kıymayacağımızı nereden biliyorsun?" dedi Ateş.

Pusat tekrar kafasını bize çevirdi, bu sefer aniden. Gözleri irileşmişti, hâlâ neden şaşırıyordu bu *Shrek*? "Sen daha geçen gün bizim nişanımızda Tarık'la karşılıklı göbek atmıyor muydun? Şimdi niye şoka giriyorsun?"

"İnsanlar bir yıl nişanlı kalır," dedi sanki bu yazılı olan bir kuralmış gibi.

"Ateş sabredemiyor, tutturdu evlenelim de evlenelim diye. Tüm mirasını hemen üstüme yapmak istiyormuş."

"Gözünü seveyim yapma, evlilik sözleşmesi falan imzala, bu manyak senin donuna kadar alır bak."

"Boş boş konuşma," dedi Ateş çünkü onun en büyük serveti bendim!

Pusat bozulurken ben de elimi karnıma götürüp yukarı aşağı ovuştururken, "Oh oh," diye de ağzımı oynatıyordum.

Ateş bana baktığında hemen elimi indirdim ve ona sevimlice gülümsedim. Ateş de yanağıma bir öpücük bıraktığında Pusat kıskanmaktan renk değiştirmiş, sessiz sessiz söyleniyordu.

"Bahar bir şeylerden şüphelenmeye başladı," dedi aniden ciddileşerek.

Yerimden doğruldum, ablamdan sonra Bahar'ın da gerçekleri öğrenip benden nefret etmesine ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

"Nasıl?" derken bir sigara daha yaktım. Ateş sürekli sigara içtiğim için bana ters ters baksa da bir şey söylemedi.

"Eve gitmek istiyor, Deniz'i, Aylin'i ve Kaptan'ı özlediğini söyleyip duruyor. Onunla rüya gibi bir tatil yaşadık, Aşkın. İzlediğim ve izlerken sıkıldığım o saçma aşk filmlerinin içine düşmüş gibiydim ve biliyor musun? Keyif almadığım bir saniyesi bile yoktu. O da çok eğlendi ama şimdi döndük ve gerçek dünyayı görmeye başladı. Evin her tarafındaki eli silahlı insanlar, benim yanımdan ayırmadığım silahlar... Artık işimi sorgulamaya başladı ve ortalıkta dönenlerden hoşlanmadığı belli."

"Onun da öğrenmesi gerekiyor," dediğimde Pusat biraz daha gerildi.

"Gerekmiyor, onu her şeyden uzak tutabilirim."

"Tutamayacaksın, emin ol bunun bir yolu olsaydı ben başarırdım," dedim yorgunca.

"O beni istemezse ya..."

"O zaman gitmesine izin vermek zorundasın."

"Sen ablandan vazgeçtin mi?"

"Ben ondan vazgeçmem Pusat, o benden vazgeçti ve onu suçlayamam."

"Lütfen, bana korkarak bakmasına dayanamam." Ses tonu biraz daha kısılmıştı. Ateş sessizce ikimiz arasındaki konuşmayı dinliyordu.

"Korkacağını nereden biliyorsun? Belki mafya sevgilisi olmak hoşuna gidecek," dediğimde bana ters ters baktı.

"Bahar'dan bahsediyoruz. Ne kadar romantik ve duygusal olduğundan haberin var mı?"

"Bunlar, gerçekleri taşıyacak gücü olmadığı anlamına gelmez. Ne tepki vereceğini bilmiyorum."

"Ablanı tahmin ediyor muydun?"

"Ediyordum," dedim sadece.

"Çıktı mı peki?"

"Evet, tam da beklediğim gibi oldu."

"Ama içinde bir umut da vardı, değil mi? Belki beni böyle de kabullenir diye?" Pusat'ın sözleriyle derin bir nefes aldım.

"Kapat şu konuyu!" dedi Ateş sert sesiyle.

"Aman, müstakbel karıcığına soru da sordurma!"

"Artık müstakbel olmayacak," dedim anında değişen havamla.

"Nasıl?" dedi Pusat da havalanan kaşıyla.

"Düğünüm var, anlamıyor musun?" Kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

Ateş gülerken sessizliğini korudu.

"Ne zamanmış?" dedi Pusat alayla.

"Bu cuma."

"Bu cuma?" dedi Pusat da kaşları havalanırken.

"Yok pazartesi?" dediğimde şaka yaptığımı düşünerek güldü.

Ateş'se bana bakıyordu.

"Hee dalga geçiyorsun." Pusat keyifle arkasına yaslandı.

"Yok geçmiyorum," dedim ve bakışlarımı Ateş'e çevirdim. "Cuma olur mu?"

"Neden cuma?"

"Mübarek gün diye mi?" dedi hemen Pusat.

"Bilmem, üç güne anca hazırlanırız."

"Sen ciddisin," dedi Ateş parlayan gözleriyle. Başımı hevesle salladım.

"Üç günde hiçbir şeyi halledemeyiz."

"Düğüne gerek yok ki kimse bilmesin. Adada yapalım."

Dudakları aralandı, ardından kapandı ve yine aralandı. Eli çenesine giderken söylediklerimin gerçekliğini sorguluyordu.

"Sen ciddisin?" Yerinden tamamen doğruldu.

"Ne o, gözün yemedi mi?"

Alt dudağını ağzının içine yuvarlayarak sırıtışını bastırdı ama gamzelerini gizleyememişti.

"Senin için dedim, gelinlik falan..."

"Zaten nişanda gelinlikten beter bir şey giyindim! Düz bir elbise yeter, hem ben gelinliği sana giydirmek istiyordum ama..." Ateş ne anlattığımı dinlemiyordu, sadece gözlerime bakıyor ve ciddiliğimi sorguluyordu. En sonunda dudaklarıma başımı döndürecek bir öpücük bıraktı.

"Gidelim bugün adaya," dedi hevesle.

"Gidelim."

Bu sırada Pusat ağzı bir karış açık şekilde bize bakıyordu. Ateş'i tekrar öptüm ve bu sefer Pusat'a orta parmak çektim.

Ateş de onun varlığını umursamadan, elini yüzüme götürdü ve beni daha derin öptü.

İlk tanıştığımızda anlamamak için direnmiştim ama bu adam beni ateşlerinde alev alev yakmıştı. Sıcaklığı evim, alevleri beni saran kollar olmuştu... Ateş Alanguva her şeyim olmuştu ve yakında kocam da olacaktı.

"Bunu böyle mi koyun dedim ben size!" Ateş sürekli etrafta koşturuyor ve insanlara kızıp duruyordu.

Beyaz sabahlığımın kuşağını bağlayarak ona yaklaştım. Etrafta onlarca insan vardı ve hepsi hızlı hızlı çalışıyorlardı.

"Güzelim!" Beni duymasıyla elini belinden indirerek sarı harelerini üstüme çevirdi. "İnsanlara neden kan kusturuyorsun?"

"Bir kez evleniyoruz, Aşkın! Hiçbir şeyi istediğimiz gibi dizmemişler. Bak bu çiçek işini Ferda'ya bırakmıştım bir de!" Kendimi tutamayarak güldüm. "Hem sen neden daha gelinliğini giyinmedin? Daha saçını ve makyajını da yapmamışsın! Aşkın geç kalacağız."

"Neye geç kalacağız?" dedim ben de onun gibi gözlerimi telaşla irileştirerek. "Yoksa güneş gidecek ve biz mihrapta öpüşürken mükemmel bir fotoğraf çıkaramayacak mıyız?" Onunla dalga geçtiğimi anlamış, kaşları düz bir çizgi hâlini almıştı.

"Evleniyoruz ve her şey mükemmel olsun istiyorum."

"Burada birlikteyiz, daha mükemmel bir şey var mı?" dediğimde sakinleşmişti. Kocaman gülümseyerek o güzel dişlerini gösterdi.

"Haklısın, yok."

"Biraz fazla kasmıyor musun?"

"Her şey çok güzel olsun istiyorum çünkü sen her şeyin en mükemmeline layıksın." Sözleriyle derin bir nefes aldım. Değildim işte ama o böyle konuşurken layıkmışım gibi hissediyordum.

"Dünyadaki en seksi, en yakışıklı, en zengin ve en karizmatik damadını kaptım zaten. Düğünün çok da bir önemi yok."

"Senden bir gün bunları duyacağımı söyleseler, onların bir taraflarına sıkardım dalga geçtikleri için." Kollarımı boynuna sardım. O da ellerini belime. "Bugün gerçekleşiyor mu?" diyerek etrafa baktı. Her taraf beyaz masalar ve parıltılı süslerle süslenmişti.

"Gerçekleşiyor." Onun güzel gözlerini seyrediyordum.

"Birazdan benim karım olacaksın," derken daha çok kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi.

Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

"Ay Aşkın, sen daha hazırlanmadın mı?" Ferda eli belinde etrafta koşturuyordu.

"Sabahlık yeterli ya," dediğimde bana hayatındaki en kötü şeyi duymuş gibi baktı.

"Buna gülebilirdim, tabii senden başka birisi söylemiş olsaydı. Hayır, onu yapacak göz de var çünkü sende." Ferda çoktan abiyesini giyinmişti. Kıpkırmızı uzun ve yırtmaçlı bir elbise giyinmiş, saçlarını da topuz yapmıştı. Simleri yoktu ama her tarafına abartılı şekilde sürdüğü *highlighter*'lar vardı. Tam damadın kız kardeşi olmuştu.

"Hadi abi, sen de bırak kızı, gitsin hazırlansın."

"Ay çok kasıyorsunuz. Biz bize olacağız zaten. Ateş ben üç güne evlenelim dediğimde bir düğün bile istemiyordum, birlikte bir yemek yememiz yeterliydi."

"Sen artık Alanguvasın! Kendine gel." Ferda tansiyonu düşmüş gibi bileğini ovuşturuyordu.

"Öyle, kendi aramızda zaten," dedi Ateş de ve yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktı. "Sen yine de hazırlansan iyi olur."

Masalar, çimenlerin üstüne ve okyanusun hemen kenarına kurulmuştu.

Ben arkamı döndüğümde Ateş de beni yalnız bırakmadı. Elimi tutarak benimle yürüdü.

"Ablanı getiremedim." Şaşırmamıştım. "Onu bayıltıp getirmeyi düşündüm ama tepkinden korktuğum için yapamadım," dediğinde bunu gerçekten yapacak kadar manyak olduğunu biliyordum. "Abim de onun kapısından ayrılmak istemediği için gelmedi."

Yürümeye devam ettiğimizde Ateş tekrar konuştu. "Üzgünüm."

"Neden?"

"Böyle bir günde ablan yanında olmadığı için..."

"Ateş, sorun değil," derken eve girmek üzereydik. Bu sırada Pusat'tan kaçan Tarık Ateş'e tosladı.

"Yardım edin komşular! En mutlu günümde *Shrek* beni ham yapacak." Tam kaçacaktı ki Ateş onu beyaz ceketinin yakasından tuttu. Kendine çektiğinde Tarık kedi gibi ona bakıyordu.

"Sen neden beyaz giyindin?" Ateş onu baştan aşağı süzdü.

"Çünkü en mutlu günüm." Tarık bana yandan bir bakış atarken onu kurtarmamı istiyordu.

"Sen mi evleniyorsun, amına koyayım!" dedi bu sırada içeriden çıkan Pusat. "Çıkar lan şu ceketi."

"Ay Aşkın, yardım et. Beyaz giyindim diye sıçtılar ağzıma."

"Bırakın istediğini giyinsin," desem de Ateş ona kötü kötü bakmaya devam ediyordu. Pusat da Tarık'ın arkasına geçip ceketi çıkartmaya çalıştı. Tabii bu sırada Tarık da fazlasıyla debeleniyordu.

Ateş elimi bırakmış ve tüm gücünü Tarık'ı tutmaya adamıştı. İkisi çok zorlanmayarak Tarık'ın ceketini çıkardıklarında hayretle onlara bakıyordum.

"Siz şaka mısınız, amına koyayım ya!"

"Bari düğün günümüzde küfretme, Aşkın," dedi Ateş. Arkasından ağzımı oynatıp, yüzümü büzerek taklidini yaptığımda Tarık az önce hiç darp edilmemiş gibi gülüp duruyordu.

"Bırakın ne isterse giyinsin, kafayı mı yediniz?"

"Ben kaç gündür diyorum ki gelinle damat dışında kimse beyaz giyinmeyecek!" dedi Pusat sanki kendi düğünüymüş gibi.

"Gelin sen değilsin Pusat, biliyorum kuduruyorsun ama..." Tarık yırtırcasına gülerken yerlere düşmüştü artık, Pusat ona bir tekme attığındaysa gülüşü hemen durdu.

Onları orada bırakıp içeri döndüm. Bahar ve Naz içeride koşturup duruyorlardı. Naz'ı affetmemiştim ama bugün burada olmasını istemiştim.

Deniz de buradaydı ama kimseyle konuşmuyor, sadece etrafı seyrediyordu. Ben onu zorlamak istemesem de Ateş onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Deniz'in üstünde tehlikeli bir sessizlik vardı ama bu tehlike sadece kendisine zarar verecekmiş gibi hissediyordum.

Hâlâ sağlıklı düşünemiyor ve sürekli ilaç kullanıyordu. Geçirdiği sinir krizlerinin haddi hesabı yoktu ama yine de buradaydı.

Düğünü olası bir felaketten korumak için kimsenin haberi olmadan yapıyorduk ama Ateş yine de kimseye güvenemediği için adadaki herkesin telefonuna, görüşmelerine sızabileceğim bir yazılım yaptırmıştı bana.

En az benim kadar manyak bir adamla evleniyordum.

"Aşkın nerede kaldın! Hepimiz hazırız, senin hâline bak," dedi Bahar söylenerek.

Üstüne pembe, uzun bir elbise giyinmişti. Sonunda renklerin sadece renk olduğunu, kişiliğini ya da yaşını gülünç göstermediğini anlamaya ikna olmuştu.

"Hepinizden önce hazırlanmış olacağım!" diyerek odama geçtim.

"Yardım edelim!" dedi Naz da. Çok konuşamıyordu benimle.

"Gerek yok," dedim ve odaya girdim. O zor plastik makyajları birkaç saatte yapabiliyordum, düğün makyajım beni çok da zorlamazdı.

Saçlarımı dalgalandırdım, her zamankinin aksine yüzümde en yumuşak tonları kullanarak makyaj yaptım. Harika bir iş çıkarmam yarım saat sürmemişti, saçı da dâhil edersek bir saatte hazırdım.

Telefonumu çıkarıp Ateş'e mesaj attım.

Gelinliğimi giyinmem lazım, çıplağım. Kocacığım giydirebilir mi?

Çok çıplağım.

Çok.

Çok geçmeden görüldü oldu.

Düğünden önce seni görmeyeceğim.

Az önce dedeni mi gördün?

Gelinlikle demek istemiştim, ayrıca dedemi karıştırman hiç hoş değil.

Gece de çok ıslak olacaksın.

Pardon çıplak.

Bu adam beni kudurtuyordu! Tam yeni gelin olmuştu. Azgın bir yeni gelin.

Bu gece adama geçip direği kullanmakta kararlıydım.

Gelinliğimi giyindim tek başıma ve aynanın karşısına geçtim. Bir gün bir gelinlik giyinip hevesle evleneceğimi söyleseler gülerdim. Şimdiyse aynada kendimi seyrediyordum.

Beyaz gelinlik o kadar duruydu ki sanki tenimde onlarca insanın kanı yokmuş gibi masum göstermişti beni. Parlak kumaşıyla çok zarifti. Göğsüme kadar derin bir V dekoltesi, kollarında vatkası vardı ve o vatkadan beyaz parçalar dirseklerime kadar uzanıyordu. Belimi tamamen sarıyor, kalçamın üstünde sanki elle toplanmış gibi bir kısım buruşuk ama bir o kadar da düzgün duruyordu. Bir bacağım yırtmaçla tamamen açılmıştı.

Ateş azmetmiş, bana sadece üç günde mükemmel bir gelinlik yaptırmıştı. Bu düğün için üç gündür sabah akşam uğraşıyordu ve aşırı heyecanlıydı. Kullanacağımız çiçeklerden, takacağı papyona kadar saatlerce tartışmıştık. Ben geçiştirmek istesem de o her detaya dikkatle inmişti.

İçten içe hareketleri beni mutlu ediyordu. Benimle evlenmeye bu kadar hevesli olması şaka gibi geliyordu.

Yatağın üstündeki taca baktım, taşlarla dolu ağır bir taçtı ve üstündekilerin gerçek elmas olduğuna emindim. Tacın altında uzun bir duvak vardı.

Tacı da kafama taktım, bu sırada kapı açıldığında içeri Bahar girdi. Dolu dolu olmuş gözleriyle bana bakıyordu. "Gördüğüm en güzel gelinsin, daha önce canlı canlı gelin görmedim ama olsun," dediğinde yanağına düşen birkaç damla yaşı sildi.

Hemen arkasından, kapıyı açık gören Tarık da içeri dalmıştı. "Allah'ım şu gelinimin mükemmelliğine bakın!" diye abartılı bir şekilde bağırdı. Yanıma ulaşıp beni öpücüklere boğduğunda onu ittirdim.

"Aşkın'ı hiç gelinlikle görebileceğimizi düşünmemiştim." Bahar hülyalı hülyalı, kısık ve mest olmuş bakışlarıyla bana bakıyordu. "Pusat'la biz ne zaman evleniriz acaba?"

"Ne evlenmesi be! Miniciksin sen daha. O *Shrek* çok bekler. Ben vermiyorum kardeşimi kimseye." Tarık aşırı şekilde telaşa düşmüştü resmen.

Tam konuşacaktım ki bu sefer de Pusat girdi içeri. Uzun uzun beni süzdü, ardından yanıma ulaştı. Bir elimi tuttuğunda ona bakıyordum. "Nereden nereye," dedi kısık sesle. Gözlerinde hüzün vardı.

"Her şey yolunda mı?" dediğimde elimi sıktı.

"Yolunda."

"Bu düğünü pek istemiyorsun. Ateş'e olan aşkın bir yana, başka şeyler var gibi," dediğimde derin bir nefes aldı.

"İkinizi de çok seviyorum ve sadece mutlu olmanızı istiyorum. Hayatta ve mutlu." Birbirimize zarar vereceğimizi düşünüyordu.

"Onu gerçekten seviyorum."

"Biliyorum," derken gözlerini açıp kapattı. "O da seni çok seviyor. Ama..." Devam etmedi. "Neyse boş ver, boş konuşuyorum işte. Ateş biraz daha seni görmezse kafayı yiyecek," dedi ve dışarı doğru bağırdı. "Gelin hazır!"

Hemen ardından Ateş girdi içeri, bembeyaz olmuştu o da benim gibi. Beyaz takım elbise, beyaz ayakkabı, papyon... Tıraşlı yüzü ve keskin gözleriyle çok güzel gözüküyordu.

Pusat elimi bırakıp birkaç adım geri çekildi. Ateş tam önümde durduğunda, nefesini tutmuştu.

Diğerlerinin hepsi odadan çıkarken Ateş büyülenmiş gibi beni seyrediyordu. "Gördüğüm en güzel şeysin," dedi parıl parıl gözleriyle. "Ve birazdan benim karım olacaksın."

Elim yüzüne gitti, hafifçe okşadım. "Sen de benim kocam."

"Sadece kocan değil; arkadaşın, ailen, sevgilin... Aşkın, ben senin her şeyin olacağım." Bunda şu ana kadar başarılı olduğu kesindi.

"Hadi gidip şu işi bitirelim, hemen kocam olman lazım," dediğimde gülerken gözleri kısıldı.

"Odunluğunu ne yapacağız senin?"

"Yontabilirsin," dedim hevesle. "Ama yatakta. Ay üç gündür sevişmiyoruz, kafayı yiyeceğim bak."

"Bir hafta yataktan çıkmayı düşünmüyorum," dediğinde gözlerim parladı. Parıldamayı gördüğünde kafasını iki yana salladı.

"Direği bu gece kullanacağım." Bunu duymasıyla onun da gözleri parladı. Elimi tuttu ve kapıya yöneltti.

"Hadi hemen bitirelim şu işi." Bu sefer ben gülüyordum.

Kapıdan çıkıp bahçe tarafına geçtik. Ablam ve Kaptan dışında herkes buradaydı...

Ateş'in kardeşi ve Arhan dışında pek kimsesi yoktu. Akrabalarını bilerek çağırmamıştı, bu düğünün yayılmasını istemiyordu.

Nişanda bir şekilde kontrolü elinde tutabilirdi ama düğünün bilinmesi önleyemeyeceğimiz bir felaketi beraberinde getirebilirdi, hem de benim kimliğim bu kadar yayılmışken...

Ateş'in adasındaki çalışanlardan da çok vardı ve geniş alan dolmuştu. Tüm bakışlar üstümüzdeydi.

Ateş'le kenarında çiçekler döşenmiş yolda yürüyorduk. En sonunda hemen okyanusun önünde bizim için hazırlanmış alanda durduk.

Tarık deli gibi ıslık çalıyor, Bahar ağlıyor, Naz onu sakinleştirmeye çalışıyor ve Deniz de öylece etrafı seyrediyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi geçiyordu...

He bir de bizi karmakarışık duygularla izleyen Pusat vardı. Hem çok mutlu gibiydi hem de sanki yanlış bir şeyler varmış gibi.

En sonunda durduğumuzda Ateş nefesini verdi. Nikâh memuru da buradaydı.

Bir şeyler söylediğinde onaylamış, "Evet," demiştim, Ateş de aynısını yapmıştı ve bir de bir şeyler imzalamıştık.

Ancak bana tam da şu saniye evlendiğimizi hissettiren şey Ateş oldu. Yüzümü avuçları arasına alıp fısıldadı. "Hastalıkta, sağlıkta, mutlulukta, acıda, ölüm bizi ayırana dek senin olacağım, seni seveceğim."

Onu tekrarladım. "Hastalıkta, sağlıkta, mutlulukta, acıda, ölüm bizi ayırana dek seni seveceğim."

Ateş bir elini belime koydu, benim elim onun ensesine gitti. Dudaklarıma bir öpücük bıraktığında ona biraz daha yaklaşıp arkaya doğru eğildim. O da yırtmacımdan çıkan bacağımı tutarak beni daha tutkulu öptü. Islık ve alkış seslerini duyuyordum ama hiçbiri kulaklarıma ulaşan kalp atışlarımın sesini bastıramıyordu.

Ateş Alanguva benim eşimdi.

Kocamdı.

Öldürmeye çalıştığım adamla bugün evlenmiştim.

Bu adamı her bir hücremle seviyordum ve bunu her geçen gün daha iyi anlıyordum. Artık onunlaydım ve biz ölene dek birbirimizi sevecektik...

Üçüncü ihtimali yaşıyordum, üçüncü ihtimalin bu kadar gerçek ve büyüleyici olduğunu kimse söylememişti. Sonunda onunla olacaksam tüm ihtimallere vardım...

Ateş ve Ateşpare tek bir alevin altında toplanmıştı. Ne kadar yanacakları meçhuldü ama çok yakacakları kesindi.

Bu, alev alev yanan bedenlerimizin dansında, ruhlarımıza sıçrayan kıvılcımlarıydı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

9

KAYBEDİLMİŞ ZAFER

2014

Kan kötü kokuyordu, kan zaten güzel kokmazdı ama kan kokusunu sürekli almak da en az kokusu kadar kötüydü. Aşkın ellerine bakıyordu, her tarafı kandı. Kaptan başında durmuş, onu izliyordu.

Aşkın onun bu bakışlarını sevmiyordu, ona da Bahar'a, Naz'a baktığı gibi baksın istiyordu ama bu asla olamazdı çünkü o diğerleri gibi değildi.

Midesinde ne varsa boşaltmıştı ki zaten sabah yediği beş tane yumurta yüzünden de tüm gün midesi kötüydü.

"Zavallısın! Sen koca bir zavallısın," dedi Kaptan onu izlerken. "Neden kustun? Dayanamadın mı?"

"Bunu yapamayacağım."

"Devam et," dedi Kaptan, Aşkın kafasını iki yana salladı.

"İstemiyorum."

"İsteyeceksin, gün gelecek ellerinde kan görmek isteyeceksin. O kanda yıkanmak isteyeceksin. Buna ihtiyaç duyacaksın, avuç içlerin kaşınacak ve o gün sadece öldürmek isteyeceksin."

Bunu sadece canavarlar ister, diye düşündü Aşkın.

"Ben canavar değilim!" Kaptan bir süre sessiz kaldı. Kaptan, *ona televizyon ve film izlemeyi hemen yasaklamalıyım*, diye düşündü, zaten Aşkın'ın haberler dışında bir şey izlemesine de çok izin vermezdi. Ama Aşkın, Bahar ve Naz izlerken onların yanında izliyordu işte.

"Nesin peki? O güzel saçlı prenses mi?" dedi Kaptan bariton sesiyle. "Sen çiçek mi kokuyorsun? Sen öğlene kadar uyuyan pamuk tenli bir kız mısın?" Duraksadı. "Kan kokuyorsun ve biliyor musun, Aşkın? Birilerini öldürmediğin zamanlarda da kan kokuyorsun. O koku senin tenine işlemiş, yıkandığında çıkar sanıyorsun ama kokunu hep alıyorum. Sen pamuk tenli olamazsın çünkü senin etini saran ten, bir canavarın teni."

Aşkın eğdi başını, olduğu yere baktı. Kaptan ona ölü bir adam getirmiş ve eline de bir bıçak vermişti. O bıçakla adamın derisini yüzdürmüştü, yanlış

yaptığı her seferinde bir tokat yemişti. Şimdi de vücudundaki parçaları koparmasını istiyordu.

"O zaten ölü," dedi Aşkın.

"O kötü bir adamdı."

"Ama artık ölü."

"Devam et Aşkın, kötüleri alt etmek için daha kötü olmak zorundasın."

"O zaman benim onlardan ne farkım kalır?"

Kaptan sessiz kaldı, birkaç adım gerileyip masanın üstünde özenle hazırladığı takımından bir neşter çıkardı.

Genelde üstüne giderek Aşkın'ı kışkırtırdı ama bu sefer öyle yapmadı, neşteri yavaşça onun kanlı ellerine tutuşturdu.

"Bu bir eğitim, doktorların kadavra üstünde çalışması gibi."

"Ama ben doktor olmayacağım."

"Evet, doktorlar can kurtarır, sen can alacaksın ve bu senin yabancı olduğun bir şey değil." Aslında öyleydi, Aşkın cinayet işlemişti ama hepsinde bunu zorunluluktan yapmıştı ancak artık sadece cinayet işlemeyecek, bir de işkence edecekti. "İnsan vücudundaki organları görmeni, yakından tanımanı istiyorum."

Kaptan, Aşkın'ın elini tuttu, elindeki neşteri ölü adamın göğsüne götürdü. İki göğsünün ortasından başlayıp yavaşça aşağı inerken Aşkın gözlerini sıkı sıkı yummuştu ama neşterin altında açılan eti hissediyor, o cıvık sesi duyuyordu.

Yine öğürmemek için kendisini zor tuttu. Kasığa kadar yardıklarında Kaptan elleriyle daha da açtı etini iki yana doğru. Artık kanlı organları görünüyordu.

Aşkın dayanamayıp yine öğürmeye başladı. O kadar öğürmüştü ki gözleri yaşarmaya başlamıştı. Kaptan ona su uzattı ama su bile midesini bulandırıyordu.

"Şimdi tek tek organlarını çıkaracağız."

"Devam edemem," dedi Aşkın.

"Devam etmezsen bir ay boyunca burada kalırsın, eve gelemezsin." Aşkın bu lanet yerde kalmaktan nefret ediyordu. Çok soğuk ve pisti.

"Olsun, devam etmeyeceğim."

"Ablana bu ay yardım yapmam." Aşkın gözlerini sıkıca yumdu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Bunları yaptığım için bana teşekkür edeceksin. Hadi, kendine gel." Aşkın zorlukla doğrularak yine cesedin başına geçti.

Kaptan eline ucu yuvarlak testereyi aldı, adamın ciğerlerini kesti organlara rahat ulaşabilmek için. Ve işi bittiğinde geri çekildi.

"Bu sadece geçen sana anlattığım dersin canlı hâli. İnsan vücudunu tanıman gerek."

Aşkın'a adamın gövdesindeki tüm organları çıkarttırdı. Bağırsaklarından, midesine ve kalbine kadar adamın içi boşalana kadar Aşkın ara ara öğürerek devam etti.

En sonunda bittiğinde Aşkın'ın alnından ter damlıyordu. "Terleyemezsin! Cinayet anında kendine dair hiçbir şey bırakamazsın, bunun için de yüzüne maske tak ve stresini kontrol et. Eğer bir an bile korkarsan yakalandın demek, evlat." Aşkın donuk gözleriyle onu seyretti. Gözündeki ışık her geçen gün sönüyordu ve Aşkın artık bir heykel kadar ruhsuz hissediyordu.

Ruhu sadece Bahar'ı, evdekileri ve ablasını gördüğünde varlığını hissettiriyordu artık ve bu zamanlar da zaten çok nadir oluyordu.

"Bitti mi?" dedi Aşkın.

"Bitmedi, parmağını em." Kaptan'ın sözüyle Aşkın kan içindeki ellerine baktı.

"Hayır! Bunun bana ne gibi bir yararı olacak? Hastasın sen."

"Kanın tadını bileceksin, kanı isteyeceksin."

"Siktir git!" dedi Aşkın ve arkasını döndü ellerini yıkamak için ama Kaptan onu bırakmaya niyetli değildi.

"Duyduğuma göre kış ayları hapishanelerde epey bir zorlu geçiyormuş, ablan da pek kendini sevdirememiş." Aşkın durdu.

Geri dönüp ellerine baktı. "Neden?" dedi.

"Her şeyin nedenini bir gün anlayacaksın ve o gün benden nefret mi edersin bilmiyorum ama anlayacaksın." Kaptan, Aşkın'ın psikolojisini, sağlıklı bir insan olma şansını bitiriyordu ama bundan suçluluk duymuyordu. Çünkü Aşkın'ın dönüşeceği kişi sağlıklı olmasından daha önemliydi.

Aşkın işaret parmağını ağzına götürdü, kanın metalik tadı damağına bulaştı. Elindeki cıvık kanı emdi, Kaptan onu dikkatle izliyordu. Hemen ardından tekrar kusmaya başladı ama midesi boştu.

O yere doğru eğilmiş öğürürken Kaptan onun yanına ulaştı. Elini omzuna koydu. "İyi iş çıkardın, çocuk." Aşkın omzunun üstünden ona baktı. "Hadi burayı temizleyip eve gidelim."

Aşkın'a adım adım bir cesetten nasıl kurtulacağını gösterdi, bunu ilk defa yapmamışlardı ve Aşkın son da olmayacağını biliyordu.

Önce *pitbull* cinsi, aç, vahşi bir köpeğe yedirmişti adamın cesedini, kalan kemikleri de plastik kaba doldurduğu hidrolik asitde eritmişti Kaptan. Aşkın bu aşamada onu dikkatlice gözlemlemiş, Kaptan'ın her sözünü dikkatle dinlemişti.

En sonunda hangardan çıktıklarında Aşkın oraya ilk girdiğindeki hâliyle aynı kişi olmadığını biliyordu. Bu hangara her geldiğinde biraz daha kaybo-luyordu, belki de gerçekten bir canavara dönüşüyordu.

Kaptan'ın kamyonetine bindiklerinde titrediğini hissediyordu Aşkın ama bu titremenin sebebi soğuk değildi. Karnı ağrıyor, gözleri kararıyordu. Midesi inanılmaz şekilde bulanıyor ve ensesi de soğuk soğuk terliyordu.

"Bu hafta başka hangar görevi yok. Spor saatini üçe indirebilirsin, atış antrenmanı yok, evdekilerle vakit geçirebilirsin."

"Neden?" Kaptan'ın ödüllendirmesine şaşırmıştı.

"Çünkü başarılısın."

Aşkın kafasını eski arabanın koltuğuna yasladı ve bakışlarını yola dikti.

"Neden ben? Neden diğerleri değil de ben?"

"Çünkü senin kanında var bu, sen asla normal bir insan olamayacaksın. Sen öldürmek için doğdun, aksi mümkün olamaz. Belki şu an beni anla-mıyorsun ama bir gün anlayacaksın. Sen normal olamazsın çocuk, normal olamayacak kadar çok yıkanmışsın vahşetin kanında. Sen bir aileye sahip olamazsın, birini gerçekten sevemezsin, arkadaş edinemezsin, evlenemez ve hatta çocuk da yapamazsın. Sen öldürmediğin gün ölürsün. Senin bir aileye ihtiyacın yok."

"Neden?" dedi Aşkın, zaten bu adama karşı başka bir şey diyemiyordu.

"Çünkü sen sadece bir insan değilsin, o nefret ettiğin canavarsın."

"İnsanları öldürdüğüm için canavarsam, sen benden daha çok canavar-sın."

"Sen Bahar ya da Naz gibi değilsin, Aşkın. Kendini onlarla bir tutma, sen kimseden daha aşağıda değilsin. Onlar sevgiye muhtaçlar, sen değilsin. Cana-varsın diye küçümseme kendini, o kadar güçlü, o kadar mükemmel olacaksın ki karşında tüm dünyaya diz çöktürteceksin." Zaten sürekli bunları söyleyip duruyordu, Aşkın sürekli söylemesinin sebebini biliyordu. Kaptan hedefleri-ni, bilinçaltına sinsice sızarak Aşkın'ın hedefleri yapıyordu.

Aşkın sessiz kaldı, şehir merkezine ulaştıklarında Kaptan arabadan inip markete girdi, döndüğünde elleri poşetlerle doluydu. Birinin içinde pasta vardı.

Eve döndüklerinde Aşkın onları görmesiyle rahatladığını hissetti. Onlarla olmak normal bir insanmış gibi hissettiriyordu.

"Dede! Sen mi geldin?" Bahar oturduğu koltuktan kalktı ve koşarak Kaptan'a sarıldı. Kaptan onun saçlarını okşadı ve yanaklarına öpücükler bıraktı.

"Ben geldim çiçeğim, sana da en sevdiğin pastadan getirdim," dedi Kaptan ve Bahar parmak uçlarında uzanarak onun yanaklarını öptü.

"Bir tanesin dedeciğim!"

Aşkın bu görüntüye daha fazla bakamadı, midesinin bulandığını hissetti. Bahar'ı bu evdeki herkesten çok seviyordu Aşkın da. Ama az önce ona tokat atan elleri, ona bir adamı parçalatan elleri, şimdi Bahar'ın saçlarını sevgiyle okşuyordu. Bu adam az önceki hangardaki adama hiç benzemiyordu.

Tarık, Aşkın'ın hâlini fark ettiğinde onun yanına ulaştı. "Nerelerdeydiniz?"

Omuz silkti Aşkın. "Deniz nerede?"

"İşte, polisliğe resmî olarak başladı ya, eve gelmiyor artık," dedi Tarık ama Aşkın'ı incelemeye devam etti. "Kötü görünüyorsun."

"Bir şey yok," dedi Aşkın ama akşam boyunca bir daha hiç konuşmadı.

Yemek yiyememiş, onların sohbetlerine katılmamıştı. Bir haftadır sigaraya başlamıştı ve sürekli içiyordu. Kaptan rıhtıma çıktığında onun ilk defa sigara içtiğini gördü ama ona kızmadı.

Eğer Naz'ı sigara içerken görseydi, ortalığı ayağa kaldırırdı, diye düşündü Aşkın.

"Beni neden hiç sevmedin?" dedi Aşkın rıhtımı izlerken.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Sevilmeye ihtiyacın yok dedin ya," dedi Aşkın ama onu azıcık gözlemleyen bir insan bunu anlayabilirdi. "Onlara bana davrandığın gibi davranmıyorsun."

"Belki inanmayacaksın, hatta hayatının sonuna kadar da gülecceksin ama sana bir sır vereyim mi, Aşkın?" Kaptan, o kara gözleriyle Aşkın'ın yüzüne baktı. "Bu evde en sevdiğim kişi sensin."

Aşkın güldü. "Bir de taşak geçiyorsun."

"Bir gün beni anlayacaksın çocuk."

"Sürekli bunu söyleyip duruyorsun. Bunu diyene kadar o günden bahsetsen bir derdimiz kalmayacak." Kaptan güldü Aşkın'm sözleriyle.

"O zaman bir anlamı kalmaz, yaşaman gerek," dedi Kaptan, sanki daha önce defalarca okuyup finalini gördüğü bir kitaptan bahsediyormuş gibi. "Beni anladığın gün senin yanında olmayacağım ama seni hep seveceğim çocuk."

GÜNÜMÜZ

21 Nisan, evlendiğim tarih. Ateş Alanguva'nın kocam olduğu tarih. Evlilik konusu açıldığında gülen V'nin, tüm prangalarından kurtulup aşkını resmiyete dökebildiği tarih.

Kaptan bana hep bir şeyler aşılamıştı, asla normal bir insan olamayacaktım. Ama olmuştum işte! Ateş sayesinde. O beni daha insan, daha az canavar yapmıştı.

Ablamın karşısına çıkıp, "Abla bak ben de artık bir aileye sahibim. Ben de insan oluyorum," demek istiyordum.

Üstümde bembeyaz bir gelinlik vardı, beyaz gelinlik tenimdeki kırmızı kanı da zihnimdeki zifti de örtmüştü. Ateş'in elleri ellerimdeydi.

Ateş benim kocamdı.

Bir ellerimize bir de ona baktım, gözleri parıldıyordu mutlulukla. "Benim güzel karım," diye fısıldadı.

Bu sırada nikâh şahidi olan Pusat ve Bahar da hâlâ bizi alkışlıyorlardı. "Bak, dedim Pusat'a onu nikâh şahidi yapacağımı," dediğimde Ateş gülmüştü.

"Biz evlenmişiz senin işin gücün Pusat'ı çıldırtmakta," dese de ben Pusat'a dönerek sinsice gülümsedim.

"Sana demiştim Pusat, sana demiştim." Gülerek kafasını iki yana salladı.

"Demiştin, amına koyayım." Kimse görmesin diye ağzının iki yanını kapatıp sadece dudaklarını oynatmıştı.

Ancak Ateş'le ikimizin şarkısı, "Speak Softly Love" çalmaya başladığında Ateş beni kumamdan ayırdı ve çimenlerin üstündeki boş alana çekti. Ateş elimin tersine bir öpücük bırakırken gözleri kapandı. Ardından dans etmeye başladık. Sanki anı ben yaşamıyordum da bir perdenin ardından seyrediyor gibiydim.

Bazı anlar olurdu, o anlar o kadar inanılmaz gelirdi ki beyin birden farkındalıkta uyanırdı. "Şu an sahiden bunu yapıyorum," derdi. O anı en dibine kadar yaşadığım andı işte şu an.

Bu oluyordu, Ateş Alanguva benim ailem oluyordu. Bana doğru döndü, güneş yavaş yavaş batıyordu ve son kalan ışıkları onun sarılarına çarpıyordu.

Eli belime gitti, o kadar yaklaştı ki alnı alnıma yaslandı. "Benim güzel karım," dedi kapalı gözlerinin ardından, bir kez daha sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Biz cidden evlendik," dediğimde güldü.

"Ne o? Şimdiden pişman mı oldun?" Onun bunu demesiyle ben de güldüm. Pişmanlık bir yana, içimde kıpır kıpır bir his vardı. Sanırım bu saf mutluluktu. Belki de mutluluğu ilk defa bu kadar derinden hissediyordum. Saatlerce dans etmek, kahkahalar atmak ve ona sarılmak istiyordum. Bu işte gerçek mutluluktu.

Sessiz kaldığımda gülüşü soldu ve gözlerini açtı. İfademi gördüğünde rahatladı. *Gerçekten pişman olduğumu sanmıştı!*

"Ateş, daha önce hiç bu kadar huzurlu olmamıştım. Sanki hayatım boyunca yapmam gereken bir şeyi yapmış gibiyim. Bu çok doğru hissettiriyor." Sanki evimdeydim.

"Güzel karım, bu hayatta senin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Seni mutlu ve huzurlu görmek için her şeyi yapacağım." Benim gibi birinin sonsuza dek mutlu ve huzurlu olma düşüncesi komikti ama onun kollarındayken buna inanmak istiyordum. Ona öyle âşık olmuştum ki bir adamın beni mutlu ve huzurlu yapacağına inanıyordum.

Tüm ilkelerime ters, tüm doğrularıma yanlıştı ama şöyle bir şey de vardı; Alanguva artık tek doğrumdu.

Biz dans ederken diğerleri de dans etmeye başlamıştı. "Bu bizim şarkımız, onlar niye dans ediyor?" dediğimde bakışlarını gözlerimden ayırabilmişti.

"Durdurayım hemen hepsini." Ciddi ciddi hareket edecekti ki ona daha sıkı sarılarak durdurdum, kıkırdayarak başımı göğsüne gömdüm.

"Şaka yaptım, şaka." Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

"Mutluluktan kafayı yiyeceğim." Mutluluğunu ve heyecanını anlamak için sözlerine ihtiyacım yoktu. Başımın altında hızla atan göğsü her şeyi anlatıyordu.

"Ateş..." dedim ama devam edemedim.

"Söyle, ne istersen söyle."

"Bu romantiklik gerçek mi?" Başımı göğsünden ayırıp onu seyrettim.

"Hayatımın en güzel günündeyim, kendimi yollara atıp bağırmak istiyorum. 'Aşkın benim karım,' diye tüm dünyaya haykırmak istiyorum." Sarıları parıl parıldı.

Dayanamayıp dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım, bu sürede şarkımızın da sonuna gelmiştik. Beni geriye doğru iterek daha istekli öperken bir eli yırtmacımdan çıkan bacağımı okşuyordu. Bunu yapmasına bayılıyordum.

"Aşkın Alanguva," diyerek beni tekrar doğrulttu. Yüzümü avuçları arasına aldı. "Soyadım adının yanına çok yakıştı."

"Ateş Erizgi olmak ister misin?" diye sorduğumda güldü.

"Sen onu da yaptırırsın," dedi homurdanarak.

"Yok yok, Alanguva daha güzel." Birden bakışları durgunlaştı. Konuşmadı ama beni anladı. Öldürdüğüm bir adamın soyadını taşımak istemediğimi anladı.

"Bence de Alanguva sana daha çok yakıştı."

"Bana her şey çok yakışır zaten." Cilveli cilveli konuşurken göğsünü okşuyordum. Cıkladığında kaşlarım havalandı. "Yakışmaz mı?"

"Yakışır yakışır da sana en çok ben yakışırmışım. Şimdi daha iyi anladım." Yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı.

"Nereden anladın?"

"Gözlerinden, gözlerinden anladım." Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama daha önce bir canlıya böyle bakmadığımı biliyordum.

Ateş Alanguva, yaşamak istemeyen V'ye yaşam sebebi olmuştu.

Üç günde hazırlanmış bir düğün için fazlasıyla şatafatlıydı her şey. Hem göz alıcıydı hem de huzur vericiydi. Hiç kendi düğünümü hayal etmemiştim, hatta üç gündür Ateş düğün telaşına düştüğünde bile hayal etmemiştim ama sanırım böyle güzel olacağını zaten hayal edemezdim.

Kararan havayı, her taraftaki beyaz ışıklar aydınlatıyordu. Bizimkilerin yanına ulaştığımızda Tarık bana kocaman sarıldı.

"Ya benim psikopatım evlendi mi?" Yanağıma sulu öpücükler bırakırken onu ittirmeye çalışıyordum. "Şu dünyada herkesin evleneceğine inanırdım, senin evleneceğine inanmazdım. Evde ilk gelin giden sen oldun!"

"Çünkü benimle tanıştı." Ateş beni belimden tutup kendine çekti. Bugün beni kimseyle paylaşmak istemiyordu anlaşılan.

Onunla evlenme kararı aldığımızdan beri sevişmemiştik, üç gün boyunca onu kudurtup en tepede bırakmış, çoğunlukla çıplak gezmiştim ve şu an beni alıp götürmek istediğini biliyordum.

"Aman iki ego manyağı birbirini buldu, ben bunların çocuklarını düşünemiyorum. Ay siz şimdi bir de minik minik psikopat çocuklar yaparsınız kendiniz gibi. Ay dünyanın sonu gelecek, ay benim tansiyonum düşüyor..." Tarık

konuşurken abartı mimik ve jest kullanarak kendini geriye doğru atıyordu, bir yandan da eliyle tansiyonunu ölçüyormuş gibi sol bileğini tutuyordu.

Bahar ve Pusat çoktan kalabalığa karışmış, dans ediyorlardı. Bizimkilerden Arhan'la Ferda da dans ediyordu, onun dışında Deniz ve Naz aynı masanın farklı uçlarında oturuyorlardı.

Deniz bir kez olsun konuşmamış, etrafı seyretmekten başka hiçbir şey de yapmamıştı. Naz arada ona kaçamak bakışlar atsa da konuşmaya cesaret edemiyordu.

Ateş ikimize birer kadeh şampanya doldururken önümdeki sandalyeye oturup arkama yaslandım. Bana uzattığı kadehi elinden aldım, Ateş kadehini kadehime dokundurttu. "Düğünümüze..." Sözleriyle gülüşümü gizleyen şey dudaklarıma götürdüğüm kadeh olmuştu.

Bu sırada Fernando yanımıza gelmişti. "Size öyle bir düğün pastası hazırladım ki... Bu zamana kadar yaptığım en lezzetli şey oldu. Bugün pastamı yiyen herkes büyülenecek." Ardından da Ateş'e elini uzattı. "Tebrik ederim patron, bugün burada olmak hepimiz için gurur verici." Bakışları bana döndüğünde ben de uzattığı elini sıktım.

"Sağ ol Fernando, güzel eğlen," dedi Ateş yanıma otururken. Bu sırada Fernando'nun bakışları Naz'a kaydı.

"Naz," dedi Fernando aksanlı sesiyle. "Benimle dans?" Türkçe konuşmaya çalışıyordu ve başarılı olduğunu da söyleyebilirdim. Naz güldü onun çabasıyla ama hemen ardından bakışları Deniz'e döndüğünde gülüşü buruk bir hâl aldı.

"Olur," dedi yine de ve ayağa kalktı. Deniz'e baktım, ifadesi düzdü. Yine hiçbir şeye tepki vermemeye devam ediyordu. Ama Fernando elini Naz'ın beline koyup elini tuttuğunda buzdan ifadesi günler sonra kırıldı.

Gözleri alev alev yanarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Gidip onları durduracağını bile düşündüm ama böyle bir şey yapmadı, oturduğu sandalyeden hızla kalkarak sandalyenin düşmesine sebep oldu. Düğün alanının tersi yöne doğru hızlı hızlı yürüdü.

Peşinden gitmek için hareket edecektim ki Ateş bileğimi tuttu. "Bugün bizim düğünümüz, kimin ne halt yediği hiç umurumda değil. Ama çok endişeleniyorsan Ayberk'i gönderirim peşinden."

"İyi olur." Ateş'in bakışları etrafta gezindi ve Ayberk'e sadece göz kırptığında Ayberk, Deniz'in gittiği yöne yürümeye başladı. Ayberk'in Deniz'i nasıl teselli edeceği merak konusuydu.

Naz, Fernando'yla konuşurken gülümsüyordu. Bahar da başını Pusat'ın göğsüne gömmüş, dans eder gibi sallanıyorlardı ama daha çok sarılıyormuş gibi duruyorlardı.

Tarık da gözüne kestirdiği bir kızın yanına gitmişti bile.

Ateş elini belime atıp bana biraz daha yaklaştı. "Tam da beklediğimiz gibi."

"Bir patlayan silahlar eksik."

"Deme öyle," dedi hemen ciddileşerek. "Bir katliam olmasın diye bu kadar gizemli davrandık zaten ama artık gizeme gerek kalmadı. Evlendik ve birileri burayı bulmaya çalışana kadar çoktan düğün bitmiş olur. Zaten bir bok da yapamazlar, bugünü hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyeceğim." Telefonunu çıkardı. Galeriye girdiğinde merakla onu izliyordum.

Nikâhın hemen ardından, arkamızda güneş batarken kendimi onun kollarına bıraktığım bir fotoğraftı. Ne ara çekildiğini bile bilmiyordum ama profesyonel bir kamerayla çekildiği belliydi, Ateş'e de yeni gönderilmişti.

Instagram'a girdiğinde şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Ne yapıyorsun sen?"

"Evliliğimizi duyuruyorum," dedi göz kırparak. Sadece saniyeler içinde ikimizin fotoğrafını paylaştı. "Alanguva olduğunu, benim karım olduğunu bilmeyen kalmasın. Herkes ona göre davransın. Evet, benim yüzümden kimliğin çok açığa çıktı ama şimdi kimliğini korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sadece yarım saat sonra Türkiye gündeminde birinci sırada olacağımıza emindim.

Birkaç dans daha ettikten sonra, artık hareketli danslara geçmeye başlamıştık. En son "Erik Dalı" eşliğinde Tarık'ın başına taktığı kravatla Pusat'la birlikte göbek attığını görmüştüm.

Ateş de bir ara kendini kaptırmış ve oynamaya başlamıştı. Pusat, Arhan, Tarık ve Ateş dörtlü şekilde göbek atarken onları kameraya almış ve onlar durana kadar kahkahalara boğulmuştum.

En sonunda herkes yorulduğunda oturabilmiştik, Ateş nefes nefese kalmıştı. Dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. "Çok yorma kendini, birazdan terleyeceksin yeterince," dediğimde ağzına götüreceği kadeh havada asılı kalmıştı.

Bana yandan bir bakış attı, özenle yaptığı saçları alnına dökülmüş, papyonu Tarık'a bileklik olmuş, ceketi çoktan çıkmış ve gömleğinin düğmeleri de yukarıdan açılmıştı. Şu an inanılmaz enfes duruyordu.

Bakışlarını benden ayırmadan kadehindeki tüm içkiyi içti, sanki içindeki yangını söndürmek istiyormuş gibiydi.

"Hadi bitirelim düğünü," derken dudaklarının arasından sızan viski damlasıyla beni hipnoz etmişti. Ona biraz daha yaklaştım, dudağımı dudağının yanına dayadım ve akan damlayı dudaklarım arasına aldım.

"Yok bebeğim, o kadar hazırlık yaptın. Düğünün sonuna kadar kalalım," desem de beni pek dinlemiyordu, dudaklarımı seyrediyordu.

"Bence herkes yeterince eğlendi." Bu sefer heyecanla gözlerimin içine bakıyordu.

"Ya seni yaratan Allah'a kurban, bu ne güzellik," diyordu Pusat. Alkolü yine fazla kaçırmış ve Bahar'a itiraflar yapmaya başlamıştı.

Tarık ona laf sokmaya çalışıyor olabilirdi, tabii yanındaki yabancı sarışın çıtırla ilgilenmiyor olsaydı.

"Bizim amca oğulları da gitti Moskova'ya, soğuk yermiş," diyordu kıza. Kız da yüzünde bir gülümsemeyle ortama adapte olmaya çalışıyordu. "Şu Ruslar da ayrı bir güzel oluyor, hey maşallah." Tarık Türkçe konuşarak bize döndü. Kız mavi gözlerini kırpıştırdığında Tarık kızı hayran hayran izliyordu.

"O kız çok başarılı bir botanik mühendisi, senle işi olmaz," dedi Pusat, gıcıklık sırası ondaydı.

"Kes be! Benim cazibeme kimse karşı koyamaz bir kere," diye çirkeflik yaptı ama yanında oturan kızı hatırladığında boğazını temizleyerek duruşunu dikleştirdi. Kıza dönerek İngilizce konuşmaya başladı. "Evet, Lena, dünyaya ne kadar kötü davrandığımızı tartışıyoruz. Karbon ayak izinin bu kadar artması korkunç bir şey."

Kız, onun sözleriyle gözlerini irileştirdi. "Gerçekten mi? Burada herkesin bilim insanı olmasına rağmen kimse bu konuda konuşmak istemiyor. Yaşadığımız dünya ölüyor."

"Ben var ya, sabaha kadar konuşurum seninle, sabaha kadar benim minik Greta Thunberg[3]'im," dedi Tarık Türkçe konuşarak. Ardından yine ciddileşerek ve hatta ses tonunu da değiştirerek İngilizce devam etti. "Seninle bu konuda tartışmak beni çok mutlu eder. Bu insancıklar..." İnsancıklar derken elinin tersiyle bizi işaret etmişti. "Nasıl bir tehlikede olduğumuzun bilincinde değiller ve böylesine kadim bir konuyu tartışamamak beni derinden yaralıyordu. Evin nerede? Birazdan sana geleyim ve seninle birlikte bu konuyu sabaha kadar tartışalım, hatta bir de makale hazırlayalım. Belki Alanguva projelerine bir yenisini ekleriz birlikte."

[3]İsviçreli aktivist. (e.n.)

Masadaki herkes hayretle Tarık'ı izliyordu. Bu herifin bu kadar iyi İngilizce konuştuğunu yeni öğreniyordum.

Kız yerinden heyecanla doğruldu. "Tamam o zaman, ben eve geçip bilgisayarımı ve son üç yılda topladığım verileri hazırlıyorum. Merkezde, kırk iki numaralı evdeyim, mavi ev." Kız kalktı yerinden ama gitmeden önce heyecanla Tarık'ın yanağına bir öpücük bıraktı. Tarık aptal aptal sırıtırken kız da yanımızdan koşar adımlarla uzaklaşmıştı.

"Lan hırbo, kızı ayartacağım diye bilim insanı kesildin iki dakikada başımıza! Karbon ayak iziymiş, bak hele bak," dedi Pusat, bir kolu Bahar'ın omuzunda içkisini yudumluyordu.

"Tarık'ın kelime haznesinin bu kadar geniş olduğundan bile haberim yoktu," dedi Ferda eğlenmeye çalışarak ama eğlenmiyordu.

"Hak edene canım." Tarık da sinir bozucu bir şekilde konuşurken gevşekçe sırıtıyordu. Ancak aralarında uzun bir bakışma geçmişti.

"Hayır yani, işe yaraması daha da tuhaf," dedi Naz da arkasına yaslanarak.

"Her masada varız." Tarık biraz daha böbürlenmişti.

"O kız sana bakmaz la..." Pusat hâlâ daha inanamıyordu, üstelik içmekten şive yapmaya başlamıştı.

"Ah Pusat'ım, bana hangi kızlar bakıyor bir bilsen." Tarık olmayan saçlarını savururmuş gibi yapmıştı.

Ferda pastasını yemeye başlarken çok sakin görünmüyordu. "Boğazında kalacak," dedi Arhan ona ama o sadece omuz silkti. Ateş hâlâ ikilinin ilişkisini bilmiyordu ki ben çok süreceğini de düşünmüyordum. Gerçi Ateş'in anladığını da düşünüyordum, hiçbir şeyi kaçırmıyordu o seksi seksi kıstığı gözleriyle.

"Sıradaki biz olur muyuz Bahar'ım?" dedi Pusat heyecanla. Bahar yerinde dikleşerek gözlerini kırpıştırdı heyecanla.

"Evlenecek miyiz?"

"Hmm, çok güzel olmaz mı?" Pusat da aynı heyecanla devam etti.

"Herkes bizi kıskanıyor," dedim Ateş'e. Ardından da Pusat'a döndüm. "Düğünümü de kıskanma bir zahmet."

"Ne kıskanacağım be, biz daha güzel düğün yapacağız bir kere."

"Hayır, ben yapacağım! Lena'yla kutuplarda düğün yapacağız biz," dedi Tarık hemen havaya girerek. Ferda kıstığı bakışlarını ona çevirdi.

"Yok asıl ben yılın en şatafatlı düğününü yapacağım," diye Arhan da araya girdi.

"Herkes de ne evlilik meraklısı çıktı," dedim Ateş'e mızmızlanarak ama Ateş kıstığı gözleriyle Arhan'a bakıyordu.

"Aday kim?" dedi Ateş sert sesiyle.

"He?" Arhan anlamamış gibi yapıyordu.

"Şansız gelin kim diyorum?"

Ferda, Arhan'a baktı ve artık söylemesini bekledi. Ancak Arhan buna cesaret edemedi.

"Kimse, olursa diyoruz zaten," dedi Arhan ama Ateş'in ne kadar zeki olduğunu unutacak kadar aptaldı.

Ferda buna bozuldu ve bir şey belli etmeden pastasını yemeyi bıraktı. Kadehini hızla yudumlamaya başladı.

"Bu pasta cidden hayatımda yediğim en güzel pasta." Naz keyifle İngilizce konuşup Fernando'ya bakıyordu.

"Beğenmene çok sevindim, sana istediğin zaman istediğin kadar yapabilirim," dedi Fernando da. Deniz hâlâ ortalıklarda yoktu.

"Ayberk'le konuştun mu?" dedim Ateş'e kısık sesle.

"Evet, Deniz adanın bir köşesinde tek başına okyanusu seyrediyormuş. Ayberk onun başında, endişelenme."

İnsanlar yavaş yavaş evlerine çekilmeye başlıyordu. Kendime bir sigara yakım, duvağımı başımdan çekip çıkardığımda Ateş saçlarımı düzeltti eliyle.

İkimiz de çoktan Türkiye gündemine girmiştik. Çok kullanmadığım Instagram hesabıma binlerce takipçi gelmeye başlamıştı ve telefondaki bildirimler susmuyordu.

"Cidden hâlâ inanamıyorum, Aşkın evlendi," dedi Bahar hülyalı gözlerle beni seyrederken. "Ya bir de evlilikten nefret ederdi! İlk, *ben evlenmem* diyen evleniyormuş cidden."

"Ay evet, neler diyordu bize. 'Evlilik çok saçma, ne gerek var.', 'Evlilik saçma bir bağlılık, anca hayatı mahveder.'" Naz da hemen benim taklidimi yapmıştı, aslında daha fenalarını da demiştim.

Ateş bana baktığında omuz silktim. O olmasaydı hâlâ aynı şeyleri düşünebilirdim. Ancak bunlardan çok uzaktı her şey...

Zaman neler getirirdi bilemezdim ama bu anın güzelliği çoğu şeye değerdi.

"Kalıp ilerleyen saatlere kadar sizi çıldırtmayı çok isterdim ama Lena'yla büyük projelere girişeceğiz," diyen Tarık, vücudunu esnetip hemen ardından yerinden kalktı. Yanımdan geçip gitmeden önce, elini omzuma koyarak ya-

nağıma bir öpücük bıraktı. Fısıldadı. "Hayatımda senden daha güzel bir gelin görmeyeceğim."

Omzumdaki elinin üstüne elimi koydum ve ona göz kırptım. Sırıtışı genişledi ve yanımızdan ayrıldı.

"Siz şimdi adaya mı geçeceksiniz?" Pusat ikimizi süzüyordu.

"Bir sakıncası mı var Pusat?" Ateş havalanan kaşlarıyla ona döndü.

"Kıskanıyor işte, yapmasana öyle şeyler kumama," dedim oldukça ciddi şekilde.

"Evet, Aşkın'ın adasına geçeceğiz."

"Ne yapacaksın? Peşimizden gelip düğün gecemizin de mi içine sıçacaksın?" dedim sigaramdan derin bir nefes çekerek.

"Yok, evlisiniz artık, zina da sayılmıyor. Bir şey gelmez elimden..." Fazlasıyla üzgün duruyordu. Gülerek başımı Ateş'in omzuna yasladım.

Yüzümde masum bir ifade varken dudaklarımı yine Ateş'in kulağına yaklaştırdım. "İçime de beyaz giyindim." Ateş öyle derin bir nefes aldı ki adadaki tüm havayı soluduğunu sandım bir an.

Elimdeki sigarayı aceleyle elimden alıp bir fırt çekti, hemen ardından da küllükte söndürüp ayağa fırladı.

"Bu kadar dayanması bile mucize bu adamın ama asıl mucize ne biliyor musunuz? Aşkın'ın dayanması..." Pusat gitmemizi beklemeden dedikoduya başlamıştı.

Ateş beni kucağına aldığında şikâyet etmeyip aksine kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım.

Kucağında benimle hızlı hızlı yürürken başımı göğsüne gömdüm yine. Uykum gelmiş gibi, sanki çok mayışmışım gibi önce esnedim, ardından da gözlerimi yumdum.

Ateş bir an şaşkınlıkla duraksadı, beni izlediğini biliyordum. "Bu gece ben uyur muyum sence?" diyerek gözlerimi hızlıca açtım. "Uyumayacak ve seni de uyutmayacağım."

"Bir ay uyutmasan gıkımı çıkarmam," derken çok ciddiydi.

"Bak bunlar büyük sözler, sonra pişman olursun benim libidoma yetişemeyince," dedim ama boynumu ısırarak beni susturdu. Bu sırada gri, devasa bir teknenin yanına gelmiştik.

Tekneye binince Ateş beni kucağından indirmek zorunda kaldı. O dümene geçerken ben de kendime bir kadeh viski alıp onun yanına ulaştım.

Kendimi dümenle arasına yerleştirdiğimde saçlarımı derince kokladı ve öpücükler bıraktı.

"Güzel karım benim," dedi kulağıma doğru.

"Kulağa çok tuhaf geliyor ama hoşuma gitmediğini söyleyemem kocacığım." Ona cilveli bir bakış atıp tekrar önüme döndüm.

Ateş güldü. "Beni öldürmeye çalıştığın günleri, sonrasında evlenme şakası yaptığın zamanları hatırlıyorum ve bir de şimdiye bakıyorum... İnanılır gibi değil."

"Ben de öldürmeye çalıştığım bir adama âşık olacağımı ve hatta evleneceğimi hiç düşünemezdim ama kader işte."

"İyi ki girmişsin hayatıma, iyi ki hayatım olmuşsun," dediğinde tamamen ona doğru döndüm. "Sen Aşkın, bugünde, benim doğduğum günde benim karım oldun."

"Ne? Bugün senin doğum günün mü?"

"Evet ve bugün bir kez daha doğdum."

"Ben nasıl bilmiyorum bunu?" dedim hayretle. "Sana hediye bile almadım!"

"Beni araştırırken sadece doğum yılımı bulmuş olmalısın, sonrasında da sen hiç sormadın, ben de hiç söylemedim. Ancak bu akşam senden hayatımın en güzel hediyesini aldım. Eşim olduğun için, beni dünyadaki en mutlu adam yaptığın için sana teşekkür ederim."

"Ateş." Yutkundum. "Sana olan hislerim her gün büyüyor. Daha ne kadar büyüyecekler, büyüyecekleri yer kaldı mı bilmiyorum. Hislerden de bir bok anlamıyorum ama bir şeyi anlıyorum..." Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. "Seni çok seviyorum."

"Hani bunu senden sık sık duymayacaktım? Benden çok söyler oldun." Ellerini belimin iki yanına koyup vücudumu vücudunu yasladı. "Madem konusu açıldı..." O da dudağıma uzun bir öpücük bıraktı. "Seni ömrümün geri kalan her gününde, her bir saniyesinde çok seveceğim."

Yarım saatlik huzurlu yolculuğumuzun ardından benim güzel adama varmıştık. Buraya her geldiğimizde bolca sevişiyorduk ama en bol olan bu seferki olacak gibiydi.

Elimdeki viski şişesini bırakmadan tekneden indiğimde Ateş de peşimden geliyordu. Beyaz gelinliğimin etekleri yeri süpürüyordu ve artık çok da beyaz değildi.

Viski şişesini kafama dikerken elimi ona uzattım, elimi sıkıca tuttu. Ben önden gidip onu sürüklerken hiç sesi çıkmıyordu. Ancak birkaç adım daha atacakken Ateş beni yine kucağına aldı.

"İyi alıştın sen de beni kucağında gezdirmeye..." dedim ancak bundan asla şikâyetçi değildim. Gözleri kısılıp gamzesi belli olurken gülüyordu. Elimdeki şişeyi onun dudaklarına dayadım, ona biraz içirdim ancak hareket ettiğimiz için viski dudaklarının arasından bolca taşmıştı.

Çenesini yaladığımda gözleri kısıldı. "Sikeyim! Eve kadar sabredemeyeceğim." Kıkırdayarak başımı geriye doğru attım ama o kadar çok attım ki bir an denge kurmakta zorlandı. Yerimi yeniden sağlamlaştırmak için bir koluyla beni tekrar doğrulttu ve eğilip boynuma uzun bir öpücük bıraktı.

Sonunda eve vardığımızda Ateş âdeti bozmayarak beni kapı eşiğinden geçirdi. Viski şişesi bittiğinde kucağından indim, kendime yeni bir şişe alacaktım ki beni durdurdu.

"Neden bugün bu kadar çok içiyorsun? Gergin misin?"

"Evet, kocamla ilk gecem için çok heyecanlıyım." Aslında tam olarak şaka yapmıyordum ama o öyle sanarak göz devirdi.

"Canını sıkan bir şey yok, değil mi?" dediğinde onu gömleğinden tutarak sertçe kendime çektim.

"Canımı sıkan tek şey, şu an içimde olmaman." Dudaklarına doğru kışkırtıcı sesimle konuşmuştum. Ardından onu bırakarak yatak odasına yöneldim. Ateş de peşimden geliyordu.

Odaya girdiğimizdeyse birden ipleri eline almaya başladı. Beni bu sefer sertçe kendine çeken o oldu, eli gelinliğin arkasındaki gizli fermuara gitti.

"Şuna bak," dedi yarım ağız bir sırıtışla. "İkimizin canını sıkan aynı şey." Beni tek bir hareketle ters çevirdiğinde kendimi onun ellerine bıraktım.

Yavaş yavaş indirdi fermuarı, sanki bana işkence etmeye çalışıyormuş gibiydi! Ona omzumun üstünden bir bakış attım, bakışları arzuyla kısılmıştı.

Fermuarı tamamen açtı ve iki elini de kullanarak serçe indirmeye çalıştı gelinliği. Çok dar olduğu için zorlanıyordu.

"Sikeyim, nasıl nefes alıyorsun bunun içinde?" Biraz daha güç uygulayarak gelinliği çıkarabildi. Bacaklarıma gelene kadar indirdi ama elbise aşağı düşmedi çünkü dardı. Ateş'in eğildiğini hissettim, bacaklarımdan çıkarmama da yardım etti.

Ardından ona doğru döndüm, önümde dizleri üstüne çökmüştü ve kalkmıyordu. Karşısında her zaman giyindiklerim aksine beyaz bir iç çamaşırı

takımının içindeydim. Çorapsız beyaz ipler de vardı üstümde, evet onu iyice çıldırtmak için jartiyer giyinmiştim.

Kalkmasını bekledim ama kalkmadı, dizleri üstünde durmaya devam etti. "Aşkın Alanguva, benim güzel karım. Kim olursam olayım senin karşında hep bu kişi olacağım. Ben bir tek senin önünde diz çökeceğim."

Üst bacağıma bıraktığı öpücükle gözlerimi yumdum.

Dünyayı dize getiren o Cebonayan lideri, benim önümde diz çöküyordu.

Tüm hırslarını, tüm kibirlerini arkasında bırakmıştı çünkü bana olan aşkı hepsinin üstündeydi. Beni sürekli hırsım ve kibrimle suçluyorlardı ama artık anlıyordum, benim de ona olan aşkım bunların önüne geçiyordu.

Diğer bacağıma, bu sefer daha üst kısma bir öpücük bıraktı. Tüm bedenim titrerken tek istediğim şey oydu. Saçlarını hafif hafif okşadığımda gözleri kısıldı.

Ancak ben onun saçlarından tutup yukarı çekiştirdiğimde homurdanarak ayağa kalktı. Elini saçlarıma götürdü, yumruk yaptığı avucunun içine hapsetti saçlarımı ve geriye doğru çekti. Üzerime doğru eğilirken dudakları dudaklarıma kapandı ve sonsuz bir şehvetle öpmeye başladı...

Bir elim belinde, diğer ensesindeydi ve onu hafif hafif okşuyordum sert öpüşmemizin aksine.

Beni o kadar sert öpüyordu ki bir an dengemi kaybettim ama o belimden tutup kendisine sıkı sıkı bastırarak gerilememe engel oldu.

Onunla burada sabaha kadar öpüşsem hiç sıkılmazdım...

Hareketleri biraz daha sertleştiğinde dudaklarımdan çıkan inlemeyle memnun bir şekilde mırıldandı.

Onu sertçe ittirdiğimde birkaç adım geriledi. Dudakları ısırıklarımla kızarmış ve hafif şişmişti. Dilini alt dudağının üstünde gezdirirken beni izliyordu.

"Demek benden habersiz, benden doğum günü hediyesi aldın sen?" dediğimde başını olumluca salladı. "O zaman şimdi de farklı bir hediye vereceğim sana." Ona doğru yürümeye başladım ve o da geriye doğru yürüyordu.

En sonunda yatağın ucuna geldiğinde onu göğsünden sertçe yatağa ittim. Hafifçe ona doğru eğildim. Çenesine küçük bir ısırık bıraktım, bir yandan da gömleğinin tüm düğmelerini çözüyordum.

Öpücüklerim aşağı doğru inerken Ateş beyaz gömleğini tamamen üzerinden çıkardı ve kollarını kafasının altında birleştirerek arkaya yaslandı.

Dudaklarım biraz daha aşağıya indi, kasıklarına geldiğimde kemerine gitti elim. Ateş'in nefes alıp verişleri artmıştı. Kemerini çıkardım, pantolonun

üstünden sertliğine bir öpücük bıraktığımda Ateş nefes almayı bırakmış, beni izliyordu. Gülerek doğruldum yerimden, geri geri yürürken bakışlarımı ondan ayırmıyordum.

Yatağa dayadığı dirseklerinden güç alarak hafifçe yerinden doğruldu. Ben de bu sırada direğe yaslamıştım sırtımı.

Alt dudağını ısırdı, direği bir elimle kavradım ve yavaşça etrafında dönmeye başladım. Bakışları tüm vücudumda geziniyor, hiçbir hareketimi kaçırmak istemez gibi dikkatle seyrediyordu.

Dönmeye devam ederken birden bacaklarımı havaya kaldırdım ve direğin etrafında bu sefer bacaklarım havada döndüm. Uzun zamandır direk kullanmasam da sporu hiç bırakmadığım için vücudum hâlâ fazlasıyla esnekti.

Ona sırtımı döndüm; bacaklarım havada, kalçamı hızla sallarken onun da hareketlendiğini hissettim. Tekrar döndüm direkte, biraz daha yukarı çıktım. Ateş yerinden kalkmış, elleri ceplerinde bana bakıyordu.

Ateş bana yaklaşmaya devam etti. O bana ulaştığında ben de hızla direkte bir tur dönüp bacaklarımı havaya kaldırdım; sadece elimle tutundum direğe ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kısacık öpüşümün ardından geri çekilip birkaç tur daha döndüm.

Alt dudağımı ısırdım ve direğe sürtünerek hafifçe aşağı indim yine. Onun önünde direğin sonuna kadar inmiştim. Tam önümde durduğunda bu sefer ben dizlerimin üstündeydim.

"Aklımı kaçıracağım senin yüzünden." Eli saçıma gidip hafif hafif okşamaya başladı. Pantolonun düğmesini açtım ve aşağı doğru indirdim. Baksın da çok geçmeden yeri boylarken Ateş tüm çıplaklığıyla karşımda duruyordu. Sertliğini parmaklarımın arasına aldım, hafifçe aşağı doğru elimi hareket ettirdiğimde Ateş'in nefes alış verişleri hızlanmıştı.

"Sikeyim!" Gözlerime bakmaya dayanamıyormuş gibi kafasını kaldırdı. Mümkünmüş gibi gittikçe daha da sertleşiyordu parmaklarımın arasında. Ona biraz daha yaklaştım, sertliğini dudaklarımın arasına aldım. Ateş gözlerini tamamen yumup bir eliyle yine saçlarımı topladı.

Dilimi kıvrak hareketlerle hareket ettiriyor, onu yavaş yavaş daha çok alıyordum. Kesik kesik nefesleri ve yukarıdan bakan bakışlarıyla mest olmuş şekilde bana bakıyordu.

Biraz daha aldım. "İşte böyle güzel kızım." Daha da derine ittiğimde boğazından gelen güçlü bir inleme doldurdu odayı. Ardından hareketlerimi hızlandırdım.

"Beni mahvediyorsun," dedi ama konuşurken zorlanıyordu. Bense gözlerimi kaldırmış onu izliyordum. "Çok iyi." Tamamen kendinden geçmişti, biraz daha hızlandım. Saçlarımı bırakmıyor, kendine biraz daha bastırıyordu.

En sonunda saçımdan tutarak beni tamamen çekti, hızlı bir şekilde ayağa kaldırıp direğe yasladı. Ben de onun kadar nefes nefeseydim, dudaklarıma yapıştı yine.

"Beni öldüreceksin bir gün," dediğinde gülümsedim.

"Yaşatmayı seçiyorum, benimle..." Parlayan gözleriyle bir kez daha iştahla öptü beni. Üstümdeki çamaşırların hepsini, sanki hiç vakti yokmuş gibi aceleyle çıkardı. Yavaşça içime yerleşti ama hareketlerinin geri kalanı hiç de yavaş olmadı.

Dudaklarımdan çıkan inlemeler onun nefesine karıştı, uzun bir süre beni hem öpüp hem de hareketlerini kesmezken beni ters çevirdi, bir elimle direği tutup diğer elimi de onun ensesine attım. Daha da hızlandı, zevkten gözlerim kısılırken yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"Seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum, içinde olmayı ve bana böyle bakmanı her şeyden çok seviyorum," derken omzuma ve sırtıma öpücükler bırakıyordu. Zaten hareketleri yeterince tutku doluyken bir de kısık sesiyle konuşması beni daha da yukarı taşıyordu.

Direkte on pozisyon olmuş muydu emin değildim, beşten sonra saymayı bırakmıştım ama hayatımın en iyi günü olduğuna emindim.

İçimdeki hisler o kadar yoğundu ki bu beni korkuttu. Ateş Alanguva, eşim. Tutkumun ve aşkımın sahibi, Ateşpare'nin Ateş'i. Hayat bizi nerelere sürüklerdi bilmiyordum ama her şeyin sonunda geleceğim yeri biliyordum. Ateşpare, Ateş olmadan sönerdi ve benim son nefesime dek hiç sönesim yoktu.

Bazen kaybedişler, kazanışlardan daha çok zafer getirirdi. Ateş Alanguva benim en büyük kaybedişim, en büyük zaferimdi.

Ateş Alanguva'yla evli olmak hayallerimin çok ötesindeydi. Her gün onun farklı bir yanını daha keşfediyordum ve her yanına ayrı âşık oluyordum. Onunla evli olarak koca iki ay geçirmiştim ve iki ay boyunca hayatımın en tasasız zamanlarını da yaşamıştım.

Düğünümüzün hemen ardından iki haftalık bir balayına çıkmıştık, bir sürü ülke gezmiş ve her yerde bizden anılar bırakmıştık. Tatilden hemen sonraysa yine karanlık hayatlarımıza dönmüştük ama artık büyük bir fark vardı; artık karanlıkta değildik.

Okula gidip veremediğim dersleri vermiş, üstüne de mezun olmuştum. Bu süreçte V olmayı bırakmamıştım ama artık eskisi kadar öfke dolu hissedemiyordum. Kaptan'ın korktuğu şey oluyordu, Ateş'e olan aşkım beni daha insan yapıyordu. Ve ben artık bir canavar olmak istemiyordum.

Ateş evliliğimizden sonra Cebonayan'la daha çok uğraşmak zorunda kalmıştı. İşleri kontrol altında tuttuğunu söylüyordu ama ben pek öyle düşünmüyordum. Ateş şirket işlerini neredeyse tamamen bana devretmişti ve her ne kadar pek keyif vermese de şirketi bayağı iyi yönetiyordum. Ayrıca Ateş bana harika bir düğün hediyesi almıştı, kocaman üstünde A yazan bir uçak... Ancak bu A harfinin çizgisi yoktu, o yüzden ters V de denilebilirdi. Tabii kimse bunu düşünmez ya da fark edemezdi.

Deniz işinin başına geri dönmüştü ama beni hâlâ tutuklamamıştı. Bu işte Ateş'in parmağı var mıydı, emin değildim ama Deniz aynı sakinliğini koruyordu. Gerçi hâlâ akıl sağlığının tam yerinde olduğunu düşünmüyordum. Bir gün kapıma gelip beni tutuklasa şaşırmazdım ve kızmazdım da.

Ablamı bu sürede defalarca ziyaret etmeye çalışmıştım ama hiçbirinde benimle konuşmamıştı. Ateş zamana ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu ama artık hiçbir zamanda beni affedeceğine inanmıyordum. Ablam Şahin'le biraz fazla yakınlık kurmuştu, öyle ki Şahin onun evine girip çıkıyordu. Artık Şahin iti ne yollarla ablamın aklına girmişti bilmiyordum ama neyse ki bu yakınlıkları çok sürememişti. İki haftadır Baybora'yla barışmış, yanına taşınmıştı ve aldığım haberlere göre çok da mutluydu.

Şahin de barıştıklarını biliyordu, yine kudurmasından endişe ediyordum. Çok kısa bir süreliğine de olsa ablamla olabileceği ihtimaline inanmıştı, takıntısı ablama zarar verir diye endişeleniyordum.

"Ne düşünüyorsun kara kara? Tüm serveti nasıl üstüme yaparım diye mi düşünüyorsun?" diyen Pusat'a ters bir bakış attım.

"Kes be *Shrek*! Yaptım onu zaten."

"Dedin dedin aldın koltuğu, amına koyayım," dedi oturduğum koltuğa ters ters bakarken. Ateş şirketi üstüme yapmaya çalışıyordu, bense gereksiz olduğunu söyleyip duruyordum. Tabii bunu öğrendiğinden beri Pusat da kudurmuştu.

"Kıskanma artık bizi! Yeter. Ben dediğim her şeyi yaparım. Sana demedim mi Ateş'in nikâh şahidi olduğunda görürsün diye, daha sana neleri görürsün dememi bekliyorsun?"

"Aman, bir şey deme artık, adamın donuna kadar aldın."

"Ben onun kalbini aldım Pusat, kalbini, hiç senin olmayan kalbini," dediğimde güldü.

"Son zamanlarda daha insan gibisin. Sanki daha az sigara ve alkol tüketiyorsun, her şeyi geçtim, son iki ayda beş cinayet bile işlememişsindir."

"Sevişmekten vakit bulamıyorum, ondan." Küfrederek bana yanındaki küçük yastığı attı. Bense yastığı havada yakalayıp ona attım. O da yastığı havada yakalayarak bir kez daha attı, ben yine kafama gelmeden yakaladım ve bu sefer çok daha sert şekilde atmaya hazırlandım, tam bu sırada odanın kapısı açıldı.

Ateş içeri girdiğinde bir bana bir Pusat'a bir de elimden çıkan yastığa baktı. Ancak Pusat'ın dikkati dağıldığı için yastığı havada tutamadı. Kafası sertçe geriye düşerken yine küfrediyordu. Çatık kaşlarıyla bana bakarken alnını ovuşturdu.

"Yastık değil, gülle atıyor sanki. Amına koyayım, zonklattı beynimi," diyerek de durumu fazlasıyla dramatize etti.

"Sus, kocacığım geldi." Hevesle yerimden doğrulup gülümsedim.

Ateş füme rengi, yine o pahalı ve aşırı yakışan takım elbiselerinden birinin içinde, düzgün saçları ve kolunda ona aldığım saatle enfes duruyordu. Tabii parmağında da alyansımız vardı.

Ateş de gülümsedi benim tepkimle, kapıyı arkasından kapattı ve içeri girdi. Yanıma ulaşıp şakaklarıma bir öpücük bıraktı.

"Yine neyin kavgasını ediyordunuz?" Karşımdaki koltuğa geçip oturdu. Patron koltuğunda ben vardım ve Ateş parlayan gözleriyle uzun uzun beni seyrediyordu. Bileğimdeki onun hediye ettiği bileklikten, parmağımdaki yüzüklere ve üstümdeki kırmızı dapdar, V yaka tuluma kadar dikkatle inceliyordu. Bugün evden erken çıktığı için ne kadar seksi olduğumu görmemişti. Gördüğünde zaten sevişerek çıkartmak zorunda kalıyordum kıyafetleri.

"Yeter! Yediniz birbirinizi," diye sesini yükseltti Pusat.

İki elimi yüzüme bastırdım, yanaklarımı sıkarken dudaklarım büzüşmüştü. "Ölecek hasedinden." Ateş gülerek kafasını arkaya attı. Bacak bacak üstüne atarken kıkırdıyordu. Çok esprili bir insan olduğum için yanımda hiç sıkılmıyordu, benim gibi biriyle evlendiği için çok şanslıydı bence.

Gerçi ben de onunla geçirdiğim tek bir saniyeden bile sıkılmamıştım ve sıkılacağımı da düşünmüyordum. Bu çok tuhaftı, ömrümün tüm kalan zamanını onunla geçirsem yine yetmez gibiydi. Tuhaf olduğu kadar korkunçtu da. Vakti geldiğinde yakalanacağımı düşünürdüm ancak şimdi yakalanmamak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Çünkü tek istediğim onunla bir ömür geçirmekti.

"Siz yakında çoluk çocuğa karışıp emekliye de ayrılırsınız?" Pusat, kollarını göğsünün altında birleştirip bacaklarını da önündeki sehpaya uzattı.

"İnşallah," dedi Ateş de ama bana bakmıyordu, Pusat'a bakıyordu. Bu sırada kendime bir sigara yaktım.

"Aşkın'ı hamile hayal ediyor musun sen? Düşünsene, karnı burnunda adam öldürmeye gidiyor falan, hem içki ve sigara kullanmadan nefes alabilir mi sence?"

"Kes be, sana ne!" dedim çirkinleşerek. Ateş sessiz kaldı. Baba olmak istediğini biliyordum ama o benimle olmayı bundan daha çok istemişti, belki de ileride beni ikna edebileceğini düşünmüştü.

"Toplantıdaydım," dedi Ateş konuyu değiştirerek. "Üst üyeler bir şeyler planlıyor, daha çözemedim ama yakında çıkar kokusu. İki hafta sonra toplantı yapılacak, İspanya'da büyük ihtimalle, gelirsin sen de değil mi?"

Ateş'in sorusuyla, "Buradaki işlerime bağlı ama ayarlamaya çalışırım," diyerek göz kırptım.

"Hadi o zaman yemeğe gidelim hep beraber," dedi Ateş yerinden kalkarak. Sigaramdan birkaç nefes daha çekip söndürdüm. Zaten buradaki işim de bitmişti.

Pusat da kalktı, o önden giderken biz arkadan takip ediyorduk. Ateş elini belime attı ve beni sertçe kendine çekti. Yanağıma uzun bir öpücük bıraktı.

Pusat duyduğu öpücük sesiyle hemen arkasını dönüp bizi kontrol etme ihtiyacı hissetti. İnce uzun topuklularımla arkasından kalçasına sert bir tekme attığımda Ateş sabır çekerek bize bakıyordu. Birbirimize laf soka soka çıkabilmiştik binadan.

Birlikte önce yemeğe gidip bol bol Cebonayan dedikodusu yapmış ve sonra da eve geçmiştik.

Ateş icaplarına bakmaları gereken biri olduğunu söyleyip kulübeye beni de davet etmişti ancak ben gitmek istemeyince o da vazgeçerek tüm işi Pusat'a bırakmıştı.

Kendime bir kadeh şarap alarak topuklularımı çıkardım, hava çok sıcaktı. Koltuğa oturup bacaklarımı uzattım ve tabletimi elime aldım.

Ateş de yanıma gelip bacaklarımı kaldırdı ve kucağına aldı. Ayak bileğime hafif hafif masaj yaparken bakışlarımı kaldırdım. "Sen iyice bana benzemeye başladın," dedi elimdeki tablete bakarak.

"İşkolik bir insanım."

"Şu sıralar çok cinayet işlemiyorsun," dedi öylesine bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Kaptan'la çalışmıyorum ve tek başıma bir ağ kurmak zorundayım, dikkatli davranıyorum diyelim." Zaten kimliğim fazlasıyla yayılmıştı.

"Anladım." Başını sallarken masaj yapmaya devam etti. Ama alttan alttan sırıtıyordu.

"Ne? Ne oldu?" dedim tabletten başımı kaldırarak. Ateş omuz silkti küçük bir çocuk gibi.

Sabır çekerek tablete döndüm, Ateş de başını kaldırarak ne yaptığımı görmeye çalıştı. Ancak ben kendime doğru çekerek sakladım ekranı. "Ne yapıyorsun sen orada?" dedi merakla.

"Diğer kocamla konuşuyorum." Kafasını iki yana salladı.

"Çok komiksin."

"Nasıl oluyormuş?" dediğimde bana doğru uzandı. Elini belime atarak kendisine çekti.

"Sinir bozucuymuş." Ben de tableti tamamen kapatarak yandaki koltuğa yumuşakça attım.

Aslında tek yaptığım şirketteki bilgisayarların gün içindeki hareketlerini gözlemlemekti, sürekli bir köstebek çıkıyordu.

"Şu icabına bakacağınız adam kimdi?"

"Senin geçen bulduğun herif, Şahin'in adamı büyük ihtimalle ama konuşturalım yine de... Ne kadar şey sızdırdı bilmiyoruz." Çok dikkatli olduğu hâlde her taraftan kurtlar çıkıyordu.

Elim yüzüne gitti, hafifçe okşadım. "Bu savaşta yalnız değilsin."

Derin bir iç çekti gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Biliyorum," dedi ve avuç içime bir öpücük bıraktı. "Sen olmasaydın şu son zamanlardaki köstebeklerin hiçbirini bulamazdık." Sadece şirkette değil evin korumaları arasında da bulmuştum. "Ailemiz için ikimiz de her şeyi yapıyoruz."

"Ailemiz için," dedim gülümseyerek. Bir öpücük daha bırakırken gözlerini kapattı.

"Ablanı hâlâ takip ediyor musun?"

"Ara sıra ama Baybora'nın yanına taşındıktan sonra hiç gitmedim."

"Sordum abime, iyiymiş, toparlıyormuş. İkisi de uzaklaşmak istiyor, bir iki haftaya kalmadan taşınacaklarmış."

"Nereye?" dedim yutkunarak.

"Rusya'ya," dediğinde ciddi mi değil mi anlayamadım ama gözleri kısılıp güldüğünde ciddi olmadığını anladım. "Norveç sanırım ama kararları değişebilirmiş."

"Mutlular mı?"

"Evet, çok mutlularmış."

"Gitmeden önce onu görür müyüm sence?" dedim başımı kirlente yaslarken.

"Bilmiyorum ama bence ona veda etmene izin verir." O da benimle birlikte durgunlaşmıştı. "Buralardan uzak, yeni bir hayat kurmak onlara iyi gelecek. Belki gittiği yerde sana olan kırgınlığı azalır ve seni affeder. Hem onları bir taşınsın, biz de sürekli gideriz görmeye, mecbur affedecek yani." Ateş beni teselli etmeye çalışıyordu.

Uzanıp dudaklarına bir öpücük bırakmıştım ki salondan Pusat girdi.

Tam ona söylenmeye başlayacaktım ki hâlini gördüğümde durdum. Her tarafı kan içindeydi ama beni şaşırtan bu değildi, yüzündeki ifadeydi. Gözleri ve yüzü sadece bir saatte çökmüş, rengi solmuştu.

"Pusat, neler oluyor?" diyerek yerimden doğruldum. Ateş de üstümden kalkarak oturdu.

"Bahar... gördü," dedi ellerini seyrederken.

"Neyi gördü?" dedi Ateş yerinden kalkarak ancak ben anlamıştım.

"B-beni." Duraksadı. "Adamı döverek öldürdüm, Bahar da oradaymış, kapıdan bana bakıyormuş."

"Bahar nerede şimdi?" Ben de hızla yerimden kalktım.

"Korktu benden, çok korktu." Etrafa bakınıyordu.

"Pusat," dedim ama Pusat beni duymuyordu.

"Benden korktu, iğrendi, kaçtı... Bana dedi ki, 'Keşke gözlerim hiç görmeseydi de bu anı da görmeseydim, sen hep hayalimdeki kadar temiz kalsaydın.'" Konuşurken nefes nefeseydi, omuzları sarsılıyordu. "Aşkın," dediğinde ona ulaştım. Kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım.

"Şok oldu, kandırılmış hissediyor," dedim sadece. Pusat sarılışıma karşılık verdi tüm gücüyle, omuzları sarsılırken gözyaşlarını gömdüğü boynumda hissediyordum. Sırtını okşarken titreyişleri arttı.

Beni bıraktığında ondan hafifçe uzaklaştım. "Gitti mi?"

"Bilmiyorum, Tarık'ı aramıştı onu alması için." Konuşurken ayakta zor duruyordu.

"Tamam, bir bakacağım," dedim. Ateş bana baktığında gözlerini açıp kapattı teşekkür edercesine. Onları orada bırakıp karşıya, kara kısmına geçtim.

Pusat'ın evine gitmeme gerek kalmadı, Bahar demir kapının yanında durmuş bekliyordu. Yusuf onun tek başına çıkmasına izin vermiyordu.

"Bahar!" Sesimi duyduğunda bana döndü. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı onun da. En az Pusat kadar berbat görünüyordu.

"Sen de biliyordun," derken ağlayışları artmıştı. "Onun bir katil olduğunu sen de biliyordun." Etrafta Yusuf dışında koruma görünmüyordu.

"Biliyordum."

"O yüzden istemedin onunla olmamı, değil mi?" dediğinde başımı olumluca salladım. "Beni kandırdı! Herkes sürekli çocukmuşum gibi davranıyor! Siz de beni kandırıyorsunuz, ben büyüdüm ama bana masal anlatmaya devam ediyorsunuz. Deniz neden bu hâlde? Dedem neden kayıp? Aylin neden hiçbirimizle konuşmuyor? Sürekli beni uyutmaya devam ediyorsunuz. Ben sürekli kandırdığınız o çocuk olmaktan çok sıkıldım! Gerçekleri bilme hakkımın elimden alınmasından bıktım usandım."

Bahar'ı ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum ve haklıydı da.

"Hepimiz seni çok seviyoruz Bahar, sadece bunu bil."

"Sevginizi değil, gerçekleri istiyorum! Pusat ya Pusat, âşık olduğum adam gözümün içine baka baka kandırdı beni. Evden iş görüşmem var diyerek çıktı! Demek her çıktığında aslında birilerini öldürüyordu. Her tarafta kan vardı, bundan zevk alıyordu! O bir katil."

"Ben de katilim." Bunu söylememin ona daha da ağır geleceğini biliyordum ama madem gerçekleri bu kadar istiyordu, görecekti. Ben de ilk defa birisine kimliğimi itiraf etmek istiyordum, hep elimde olmadan öğrenmişti çevremdekiler. Bu sefer ben söylersem farklı olacak mıydı, merak ediyordum.

"Ne?" dedi aptallaşarak.

"Ben V'yim." Önce güldü, dalga geçtiğimi sandı ama çok geçmeden hiç de şaka yapmadığımı anladı. Elleri ağzının üstüne gitti, gözlerini kırpıştırdı idrak etmeye çalışarak.

"Nasıl?"

"Kaptan eğitti beni, bu yüzden sizden ayrıydım hep. Herkes biliyor zaten, bir sen kaldın öğrenmeyen, ablam da o yüzden terk etti beni ve bir daha asla affetmeyecek. Deniz kafayı benim yüzümden yedi. Kaptan yine hep yaptığını yaptı, benimle oynadı ve kayboldu ama merak etme, son oyununu oynamak için geri döner o."

Bahar bir dakika boyunca dehşet içinde, irileştirdiği mavi gözleriyle bana bakmaya devam etti.

İşte şimdi benden de korkacağı yerdeydik. O da benden nefret edecek ve belki de affetmeyecekti.

Ancak öyle olmadı, bana birkaç adımda ulaştı ve sıkıca sarıldı. Başını göğsüme gömdüğünde bu sefer ben idrak etmeye çalışıyordum. Tokat atsa bile şaşırmazdım ama bu sarılış... İşte bu sarılışa çok şaşırmıştım.

Benden ayrıldığında ağlamaya devam ediyordu. "Aşkın, çok üzgünüm," dedi ve anladım. Bahar tüm parçaları birleştirmişti, birlikte geçirdiğimiz tüm o süre boyunca yaşadıklarımızı hatırlamıştı. Belki hiçbir şey görüp duymamıştı ama hep hissetmişti.

"Neden?" dedim yutkunarak.

"Ateş abi, onunla da normal tanışmadın, değil mi? Benim için mi?.." Devam edemedi. "Aşkın sen her şeye nasıl dayandın? Tek başına nasıl dayandın?"

Aklına onlardan ayrı yaşayışım, Kaptan'ın tavırları, benim sözlerim ve daha birçok şey geliyordu ama ona en acı veren bunları şu anda birleştiriyor olmaktı.

"Allah'ım nasıl anlamadım?.." Eli yüzüne gitmişti. "Hep belliydi, her şey çok açıktı. Sadece gözlerim değilmiş kör olan..." Aramızda bir sessizlik oluştu.

"Pusat'tan kaçarken bana sarıldın mı? Neden?"

"Çünkü o söylememeyi kendi seçti, senin hiçbir zaman seçeneğin olmadı." Derin bir nefes aldı ama ağlayışı kesilmiyordu. "Çok üzgünüm."

Hiçbir şey söyleyemedim, ters bir tepki verse söyleyecek çok şeyim vardı ama şu an bir kelimem bile yoktu.

Bu sırada Tarık benim arabamla bahçeye giriş yapmıştı. Hâlimizi gördüğünde hızla arabadan indi. "Ne oluyor burada? O Pusat iti mi bir şey yaptı?" derken her zamanki ifadesinin aksine çok ciddiydi.

"Bahar'ı al, uzaklaştır buradan." Tarık gözlerime baktı ve anladı. Bahar'ın da her şeyi öğrendiğini anladı. Bahar'ın tepkisini ölçmek için Bahar'a baktığında sadece ağladığını gördü.

"Sen de gel," dedi Tarık

"Yok, sonra gelirim."

Tarık, Bahar'ı arabaya bindirirken Bahar gözyaşları arasından, "Üzgünüm," diye sayıklayıp duruyordu.

Onlar giderken öylece arkalarından baktım. Çok şey bekliyordum ama bunu değil.

Arkamda hissettiğim hareketlenme ve ciğerlerime dolan kokuyla rahatladığımı hissettim. Ateş kollarını bana sarıp beni göğsüne çekene kadar bedenimin titrediğinin farkında değildim.

"Bahar sana ağır şeyler mi söyledi?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Hayır," diyebildim sadece ve ona biraz daha sarıldım. "Söylemedi, söylemesini bekledim aslında..." Duraksadım, yutkundum. "Anladı, anlayınca ağladı. Herkes anladı da bir ben anlayamamışım."

Başımın altındaki göğsü hareketlendiğinde o da derin bir nefes alıyordu. "Neyi?"

"Yaşamadığımı."

Onun kollarında yaşıyordum, daha önce yaşayıp yaşamadığımın bir önemi kalmıyordu. Ben onunla yaşıyordum.

Beni yaşatmak için her şeyi yapıyordu ama sadece nefes alsa bile yeterdi bana. Bana dokunurken teniyle değil, ruhuyla ruhuma dokunuyordu. Onunlayken tatmadığım duyguları tattığımı söyleyip duruyordum ama artık bu duyguların bu kadar büyümesinden korkuyordum. Evet, ben uzun zaman sonra ilk defa bir şeyden korkuyordum ve bu da ona olan aşkımdı.

Başım Ateş'in göğsündeyken uçaktan dışarıyı izliyordum. Elindeki tablet ilk defa iş için değil de film izleyerek kafamı dağıtmam için açıktı. Bana *Shrek*'in son filmini açmıştı! Ancak şu an onu bile izleyesim yoktu.

Bahar gerçekleri öğrendikten sonra Ateş beni daha fazla orada tutmak istememişti. Adada da sıkıntılar çıkınca beni de alıp hemen ertesi güne uçuş ayarlamıştı.

Pusat mahvolmuştu, Bahar'ın kapısından ayrılmıyordu ve Ateş onun da daha fazla kendini perişan etmesine izin vermeyerek zorla bindirmişti uçağa.

Tarık da adadaki Lena'yla son bir aydır birlikteydi. Kız onun için Türkiye'ye gelmişti ve hatta geldiğinde de rıhtımda Tarık'la kalmıştı. Tarık da şimdi hazır uçak kalkıyorken Lena'yı görmek için geliyordu. Bahar'ın yanında kalmak istemişti ama Bahar yanında kimseyi istemiyordu ve hepimiz olanları hazmetmesi için zamana ihtiyacı olduğu konusunda hemfikirdik.

Ferda da uçaktaydı, Tarık'ın geldiğini duyunca o da aniden gelmeye karar vermişti. Tabii havanın güzelliğini bahane etmişti gelirken.

Ayberk de uçağın bizden uzak bir köşesinde oturmuştu, çok sohbet etmiyordu.

Tarık bacaklarını Pusat'ın kucağına koymuş, onu konuşturmaya çalışıyordu ama ne derse desin Pusat bir tepki vermiyordu.

"İki metre adamsın, uçağa da sığmıyorsun," dedi Tarık, ayağıyla Pusat'ın karnını dürterken. "Çüş lan, ne bu tuğla gibi!"

"*Shrek*'i sal, Şirine'sinden ayrı düştü," diyerek başımı Ateş'in göğsünden kaldırdım.

"Şirine en başta yapması gerekeni yaptı." Tarık'ın bu sözüyle Pusat başını kaldırıp ilk defa Tarık'a baktı.

"Evet, eğer ilk başta söyleseydim zaten beni hiç istemezdi," dedi fazla üzgün şekilde.

Tarık bir an az önce söylediklerine pişman oldu ve bacaklarını kendine çekerek yerinden doğruldu. "Lan ben sana takılıyorum, ciddi demedim. Bahar senin aşkından ölüyor ölüyor, affedecek eminim."

"Affedecek mi?" dedi Pusat umutla ona bakarken.

"Tabii, Bahar'dan bahsediyoruz oğlum. Onun kalbi pamuk şekerdendir. Elbet seni affedecek bir gün." Tarık'ın sözleriyle Pusat ağır ağır kafasını salladı. Tarık da elini Pusat'ın omzuna koydu.

Ateş'e baktığımda güldü. "Şunlara bak," dedim kısık sesle. "Zaten en büyük aşklar kavgayla başlar." Ateş güldü sözlerimle.

"Bizim gibi yani?" dedi yüzündeki muzip ifadeyle.

"Bizim gibi."

Bizimkisi iki düşmanın birbirlerine tutunacak dal olma hikâyesiydi. Sadece dal olmakla kalmamış, koca bir ağaç olmuş ve beni de o ağacın gövdesinde uyutmuştu.

"Bak sen bana şu sıralar çok güzel bakıyorsun, seni çok fena yaparım," dediğinde gülerek kafamı arkaya attım.

"Hadi beni fena yap." Sözlerimle derin bir nefes alırken alt dudağını ısırdı.

"Ay bu yolculuk da bir bitmedi." Konuşan Ferda'yla aramızdaki cilveleşme bölündü.

"Biz şu an canım cicim aylarındayız, sürekli yalnız kalıp sevişmeliyiz. Neden bunları peşimizde sürüklüyorsun ki Ateş?" Ateş'e doğru, saçlarımı öne alarak kısık sesle konuşuyordum.

"Bari yanımızda dedikodumuzu yapma, çok kırıcısın," dedi Tarık hemen oradan atlayarak. "Bu adam aşk acısı çekiyor! Ben de sevdiceğimi haftalardır göremiyorum zaten! Ne pis bir insan oldun sen böyle."

"Tüm yol hiç susmadı, şaka gibi." Ateş de aynı benim gibi bıkmış bir şekilde kısık sesle konuştu.

"Odamıza geçelim, bunlar burada birbirlerini yesinler. Sen de beni ye." Cümlemi tamamlamama kalmadan beni kucağına aldı ve hızla kaldırdı. Gülerek kollarımı boynuna doladım. Onları orada bırakarak odamıza geçtik.

Uçaktan iner inmez eve geçmiştik, Lena kapıda elinde çiçekle heyecanla duruyordu. Tarık uçak inmeden bir saat önce süslenmeye başlamıştı. Takım elbise giymiş, saçlarını şekillendirmiş ve bir de bize göstermediği bir hediye almıştı.

Tank, Lena'yı görür görmez adımlarını hızlandırdı. Hızla ona ulaşıp kucağına aldı ve havada bir tur döndürdü. Lena da kahkaha atıp onu öperken bakışlarını Ferda'ya kaydı. Gözleri dolmasın diye çok çabalıyordu ama başarılı olamıyordu. Arhan'la ilişkisinin çok iyi gittiğini düşünmüyordum, Arhan hâlâ Ateş'e bir şey anlatmama konusunda kararlıydı ki Ateş zaten her şeyin farkındaydı. Ancak Arhan'ın bu hareketi Ferda'yı kırıyordu. Her *şey* bir yana, tahmin ettiğim şey oluyordu; artık ona sahip olduğu için Arhan o kadar da cazip gelmiyordu.

"Seni çok özledim," dedi Lena, Tarık onu kucağından indirirken.

"Ben de seni boncuk gözlüm." Tarık tekrar ona sıkıca sarıldı. Ferda bu görüntüye daha fazla dayanamayıp kendisini eve attı.

"Ben bir tesise bakacağım, gelecek misin?" dedi Ateş eve geçerken.

Hava çok güzeldi, bayağıdır yüzmüyordum. "Yok, havayı değerlendireceğim. Kırmızı bikinimle yüzmeyi planlıyorum."

"Hmm." Eli sakalına gitti. "Kırmızı diyorsun?" Kafamı olumluca salladım. "O zaman ben işlerimi hemen halledeyim, sonra da gelip seni..." Birden sustu çünkü Pusat onun omzundan çarparak içeri geçmişti. Ateş sabırla nefesini verdi.

Eve geçtiğimizde ben bikinimi giyip kendime plaj çantası hazırlarken Ateş de üstünü değiştiriyordu.

"Benim adama geçelim sonra, çıplak yüzeriz," diyerek saçlarımı bir elimle dağıttım. Ateş'in bakışları uzun uzun üstümde gezindi.

"Gitmeyeyim diye mi yapıyorsun?" Ona bir adım atsam gitmeyeceğine emindim.

"Git işlerini hallet bebeğim, beni sonra halledersin," dedim göz kırparak. Üstüme siyah, transparan bir üst geçirdim.

Salona gittiğimde herkesi hazırlanması için ayrı ayrı kovaladığım on dakikadan sonra Ateş'i tesise uğurlamış ve geri kalanlarla da plaja geçmiştim.

Sıcak güneşin, kumun ve okyanusun tadını çıkardım. Son okyanusa girişim Ateş'le olduğu için de ister istemez yükselmiştim.

"Hadi gel." Pusat'ı elinden çekerek suya sokmaya çalışıyordum ancak bir dev olduğu için kaslı kollarımla bile onu çekemiyordum.

"Yok, hiç tadım yok Aşkın."

"Oturup ağladığında düzelmeyecek."

"Sen ablana nasıl dayanıyorsun?"

"Dayanamıyorum." Omuz silkerek elini bıraktım. Ancak o da karar değiştirip benimle serin suya girdi.

Su dizlerimize gelmişti ki üstümüze sıçratılan suyla Pusat irkildi. Tarık fazla eğlenerek üstümüze su atıyordu. "Dur lan, senin belanı sikmeye geliyorum," diyerek Tarık'ın peşinden koşmaya başladı Pusat. Tarık da ondan kaçmaya çalıştı ama çok kaçamadan Pusat onu yakalayıp kafasını sol kolunun altında sıkıştırdı. Tarık ile resmen suyun içinde boğuşuyorlardı.

Lena kenarda kıkırdayarak onları izliyor, arada da Tarık için tezahürat yapıyordu. Ferda sözde güneşleniyordu ama gözleri buradaydı ve pek mutlu görünmüyordu.

İki gündür sporu da aksatıyordum, birkaç saat yüzerek kaslarımı çalıştırdım bolca. Tam çıkmayı düşünürken altında plaj şortuyla Ateş de gelmişti. Arkasından Ayberk de geliyordu üstü çıplak şekilde. Plajda kaslı erkek tutulması vardı ama en güzeli kocamınkiydi.

Ateş suya girip yanıma ulaştığında bacaklarımı beline sardım hemen. "Hallettin mi işlerini kocacığım?" derken başımı sol omzuma doğru yatırıp gözlerimi kırpıştırdım.

"Kocan seni yer." Çenemi ısırdı. Gülerek ıslak bedenimi yukarı doğru attım ama elleri kalçalarımı sıkı sıkı tutmuştu.

Bir süre birlikte yüzmüştük ama maalesef bu ada kalabalık olduğu için plajda sevişememiştik.

Ateş benimle bir süre yüzdükten sonra çıktı ve nereden bulduğunu görmediğim bir futbol topu aldı. Pusat'ı da zorlayarak oyuna soktu, tüm erkekler ve Lena da oyuna katıldı. Ferda güneş gözlüğünün ardından onları seyrediyordu.

Lena fazla iyi oynuyordu ve Tarık'ın takımındaydı. Her gol attığında Tarık onu kucaklayıp döndürüyordu. Ateş kendine gelmesi için Pusat'ı uyarıyordu çünkü sevgilim olmasa kaybediyorlardı. Pardon, *kocam*.

Ben bir saat kadar daha yüzdüm, yüzerken sık sık onlara bakıyordum. Ateş çıplak tenine yapışmış kumlar içinde, yarı çıplak, nefes nefese topun peşinden koştururken fazla tatlı duruyordu. Bir mafya babası gibi değil de tasasız bir üniversite öğrencisi gibiydi. Onun okul zamanlarını merak etmekten

kendimi alamadım. Kesin tüm kızların sevgilisi, çapkın bir kötü çocuktu. Ve kesin zarif, narin kızların peşinde geziyordu...

Sudan çıkıp bedenimi kuruttuğum sırada Ateş ve Pusat ikilisi kaybetmişti. Ayberk, Tarık ve Lena kazanmıştı oyunu. Tarık, kutlama yaparak Lena'yı omzunda gezdiriyordu. Ateş Pusat'ı yanına alıp "Biz ikimiz, siz hepiniz," dediğinde kaybedeceklerini tahmin etmiştim zaten.

"Lena sıçtı ağzımıza." Pusat nefes nefese kalbini tutuyordu.

"Sen koşucu falan mısın?" dedi Ateş de aynı şekilde.

"Evet, ben ülkemde profesyonel futbol oynadım sekiz sene," dedi Lena da Tarık'ın omzundan. Lena'nın kaslı bir vücudu vardı ve sporcu olduğu belliydi.

"Hem sporcu hem bilim insanı, ne şanslı adamım ben. Kaptım gül gibi kızı vallahi." Tarık, Lena'yı omzunda gezdirmeye devam ediyordu.

Ferda eşyalarını toplayarak kalktı şezlongdan. "Durun gitmeyin, hep birlikte fotoğraf çekilelim," dedi Tarık onu durdurarak. Ferda pek istemese de yanımıza geldi. Tarık telefonu Ayberk'e verdi ve Ayberk önce ön kamerayı açtı. Ateş elini belime koyarak kameraya gülümsedi. Birlikte dünyanın çeşitli yerlerinde bir sürü fotoğraf çekilmiştik zaten ve Ateş hepsini çerçeveletip evimizin her tarafına asmaya bayılıyordu. Ayberk sonra da hepimizi arka kamerayla çekmişti.

Bir adım atmıştım ki Ateş beni birden kaldırdı ancak bu diğer kucaklarına alışı gibi değildi. Kafasını bacak aramdan sokarak bacaklarımı omuzlarına aldı, hem gülüyor hem de dengede durmaya çalışıyordum. Omzuna aldığında doğruldu, ellerimi sıkı sıkı tuttu ve Ayberk bizi biraz da böyle çekti.

Fotoğraf çekiltikten sonra da indirmedi omzundan, ATV'lere gidene kadar omuzlarında taşıdı beni. Bir elimle sakallarını okşuyor, arada da eğilip yanağına öpücük bırakıyordum. Eve kadar bu şekilde gitseydim hiç sıkılmazdım.

ATV'ye bindiğimizde Ateş'i yine arkama almıştım. Eve varır varmaz da birlikte duşa girmiş ve bir saate yakın da sevişmiştik.

Banyodan tüm vücudum rahatlamış şekilde çıkarken esniyordum. Üstüme siyah renkli saten, degaje yaka, mini bir elbise giyindim. Yanaklarım güneşten kızarmıştı, saçlarım da suyun ve güneşin etkisinde kıvırcıklaşmıştı.

Ateş de siyah, dizinin altında biten spor bir pantolon, üstüne de siyah tişört giyinmişti. Birlikte odadan çıktığımızda elimi tuttu, bir saat boyunca sevişiğimiz için herkes bizden önce hazırlanıp bahçedeki masaya yerleşmişti bile.

"Beklemeseydiniz keşke." Ateş oturmadan önce benim sandalyemi de çekti.

"İnsanlık yapalım dedik," dedi Tarık atlayarak. "Ancak Aşkın'ın sana plajda olan bakışlarından anlamalıydım yemeğe gecikeceğinizi." Ateş cevap vermedi, sadece sabırla derin bir nefes çekti.

"Naz yok mu?" diye sordu Fernando masayı hazırlarken.

"Yok, gelmedi bu sefer." Tarık, Fernando'yu inceleyerek, "Hem neden sordun?" dedi.

"Arkadaşım benim de merak ettim." Fernando olgunlukla yanıtladı.

"İstersen sen gel Türkiye'ye," dedi Ferda.

"Yoğun çalışıyorum ama tatil için olabilir tabii." Fernando sadece bizim değil, tesisin yemekleriyle de ilgileniyordu ve adadaki en kıdemli şefti.

Yemek boyunca Tarık Lena'ya yürürken Pusat da iştahsızca bir şeyler atıştırmış ve masadan en erken kalkan olmuştu. Ferda da keyifsizdi ve yanımızda çok fazla durmadı.

Yemeğin ardından herkes odasına çekilirken Ateş'le bahçedeki koltuklara geçmiştik. Kırmızı şaraptan büyük bir yudum aldım, bir yandan da çerez atıştırıyordum. Ateş de çerez tabağından fındık attı ağzına. Kajuları benim sevdiğimi fark ettiği için diğerlerini yiyordu.

Okyanus sesi, Ateş'in nefes seslerine karışıyordu ve bu da bana dinlemekten hiç sıkılmayacağım bir melodi sunuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi beni izlerken.

"Hiç..." Tam onunla cilveleşecektim ki telefonu çaldı. Abisi arıyordu, aramayı yanıtladı.

"Efendim abi?" Bir süre karşıyı dinledi. "Anladım, iyi mi?" Huzursuzlanarak yerimden doğruldum. "Tamam tamam, hallederim. Görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne olmuş?" Derin bir nefes aldım.

"Endişelenme, Şahin biraz tatsızlık çıkarmış. Ablanın önünü falan kesmiş, abimle kaza yapmışlar ama çok büyük bir şey değilmiş. İyiler."

Aldığım nefes göğsümü ağrıtırken bacaklarımı Ateş'in kucağından çektim. Ona zarar gelmesinden endişeleniyordum.

Ve onu çok özlemiştim.

Saçlarımı okşamasını, *kuzum* demesini, her şeyin yoluna gireceğini hissettirmesini...

Ateş saçımı kulağımın arkasına itti ve avucuyla yanağımı hafif hafif okşadı. "Burnun kızardı, dudakların titriyor... Ağlamamak için sıkıyorsun kendini. Ağlamak seni güçsüz yapmaz, rahatlamaya ihtiyacın var."

"Ağlamadığım için değil dik duruşum, zamanında çok ağladığım için." Çok ağlamıştım çok ve acı... Ağlamaktan gözlerimde yaşların tükendiğini hissetmiştim ama tükenen yaşlar değil, hislerdi.

"Hâlâ geçmişinde bilmediğim şeyler var," dedi Ateş ama bilmesine gerek yoktu. Benim acılarım herkesin kaldırabileceği sırlar değildi. "Anlatabilirsin, ağlayabilirsin..."

"Ateş ben bir gün ağlarsam, işte o gün bittiğim gündür." Ağlamak için o gün çektiğim acıdan yoğun bir acı hissetmem gerekiyordu.

"O zaman, bir daha hiç ağlamayacaksın." Ateş bana yaklaşıp şakaklarıma bir öpücük bıraktı.

Aramızda huzurlu sessizliği bölen şey Ateş'in çalan telefonu oldu yine. Zaten şu telefonu bir susmuyordu. "Tesisten arıyorlar," dedi bıkkın şekilde ve yine aramayı cevapladı. Karşıyı dinledi bir süre, ardından da sıkıntıyla doğruldu yerinden. "Tamam tamam, geliyorum."

Telefonu kapattığında elimi omzuna koydum. "Sorun ne?"

"Yeni bir proje üstünde çalışıyorduk, sıkıntı yaşanıyormuş. Casus bir yazılım sızmaya çalışıyor içeri sanırım. Yardıma gelmek ister misin?"

"Tabii, içeriden hırka alıp geliyorum."

"Üşüdün mü?" diyerek koluma girdi, tenim çok soğuk değildi.

"Doğru, süper kahraman olduğum için üşümem sanıyorsun ama zaten sana getirmeye gidiyorum. Dondun burada." Gülerek arkasına yaslandı yine.

İçeri geçtim, odamıza gidecektim ki Tarık'ın odasından sesler geldiğini duydum, kapı aralıktı.

"Onu seviyor musun?" Bunu diyen Ferda'ydı.

"Seni ilgilendirmez, ayrıca odama böyle gelemezsin."

"Onunla olamazsın."

"Neden?" Tarık bağırıyordu, Ateş'e yakalanmayı da umursamıyordu anlaşılan.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum."

"Şaka gibisin, şımarıklığın inanılacak gibi değil. Ne yapıyorsun, onunla da sevişirken benim adımı mı sayıklıyorsun?" Ateş'in benimle gelmediğine şükrettim.

Onları daha fazla dinlemedim ve odaya geçerek Ateş ve kendim için fermuarlı siyah *sweatshirt* çıkardım.

Odadan çıktığımda Tarık'ın odası kapanmıştı ve içeriden de ses gelmiyordu. Ferda ne istediğine bir türlü karar veremiyor ve elindekini de kaybedip duruyordu. Zaten bir şeyin değeri en çok onu kaybettiğimizde arşta olurdu.

Ön kapıya çıktığımda Ateş'e *sweatshirt* uzattım ve birlikte ATV'ye binerek tesisin yolunu tuttuk. Tabii yine Ateş'i arkama almıştım, o da her zamanki gibi ellerini belime sarıp ara ara öperek beni kudurtmuştu.

Tesise ulaştığımızda etraf sessizdi. El ele içeri girdik, içerisi gündüz olduğu kadar kalabalık olmasa da boş da değildi. Üst kata çıktığımızda yoğunluk artmıştı.

"Neler oluyor?" dedi Ateş gergince.

"Sanırım sisteme bir saldırı düzenlendi Ateş Bey, tam anlayamadık." Ateş'le hızla bilgisayarların başına geçtik.

Evet, sisteme bir saldırı olmuştu ama çok büyük bir şey gibi görünmüyordu. Yine de tuhaftı.

Yarım saat kadar başında durduktan sonra sisteme nereden giriş yapılmaya çalışıldığını görmüştüm. "Ateş buldum, adadan giriş yapılmaya çalışılmış."

"Adadan mı?" Bilgisayardan gergince başını kaldırdı.

"Evet ama sizin bilgisayarlardan değil gibi, adaya şu sıralar hiç yabancı birileri geldi mi?"

"Sanmıyorum." Yine de emin olmak için birilerini aradı. Ardından telefonu kapatıp bana döndü. "Bir aydır bizim dışımızda gelen yeni birileri yokmuş."

"Tamam, ben biraz daha derine inmeye çalışacağım, sen de mümkünse adadaki kamera görüntülerini incelet," dediğimde Ateş kafasını salladı.

"Tamam bebeğim."

Tam üç saat boyunca bilgisayar başında oturup sisteme saldıran cihazı bulmaya çalışmıştım ama bir halt bulamamıştım. Gergince arkama yaslandım, bir saatin sonunda ilk defa kaldırdım başımı. Ateş dayanamayıp uyumuştu, başını masaya koymuş, resmen uykuya dalmıştı.

Ekrana bakmak beni de yormuştu. Ateş'in yanağına bir öpücük bıraktım ve kendime odadaki bardan sert bir kahve doldurdum. Sigara yakacaktım ama uyurken onu rahatsız eder diye yakmadım. Zaten bacaklarımı da esnetmem gerekiyordu.

Odadan çıkıp tesisin içinde dolandım. Tam dışarı çıkacaktım ki aşağı inen merdivenlerin çalıştığını gördüm. Bu yürüyen merdivenler sadece biri yaklaştığında çalışıyordu ve etrafta kimse görünmüyordu.

Elimde kahve bardağımla aşağıya bakındım. Yürüyen merdivene bir adım attım ve aşağı inmeye başladım. Koridor sessiz ve sakin görünüyordu. Ancak koridorun sonundaki bir odanın kapısı açıktı.

Bu kapıyı biliyordum. Daha önce önünde durduğum, Ateş'in içini görmemi istemediği odaydı. Kapının güçlü bir güvenlik önlemi vardı ve Ateş yukarıda uyuyorken kim bu kapıyı açabilmişti?

Bunu yapanlar sisteme sızmaya çalışanlarla aynı kişiler olabilirdi. Yanımda silahım yoktu ama sorun değildi. Kahve bardağımla sakince ilerlemeye devam ettim.

O büyük laboratuvara girdim, kocaman bir demir kapısı vardı ve kasa şeklindeydi, o kapı da sonuna kadar açıktı. İçerisinde her taraf beyaz fayanstı, yerden duvarlara kadar ama bir sürü dosya dolapları vardı. Bir tür arşiv odası gibi bir şeydi.

Biraz daha ilerledim ama içeride kimse yoktu, tam dışarı çıkacaktım ki durdum. Oda aydınlanmıştı, tüm duvarı kaplayan bilgisayar açılmıştı. Arkamı dönüp ekrana baktım ancak ekranda gördüğüm şey başımın dönmesine sebep oldu.

Nasıl?

Annemin fotoğrafı vardı, fotoğrafta annem hamileydi. Bir hastane yatağında yatıyordu. Yanında da beyaz önlüklü insanlar vardı ve o önlüklülerden biri de Ateş'in babasıydı.

Elimdeki kahve bardağı yere düşüp kırılırken bembeyaz fayans lekelenmişti. Ekrana biraz daha yaklaştım. Bilgisayarın önündeki geniş, yuvarlak beyaz masada bir sürü dosya vardı ama bunlar öylesine dosyalar değildi. Bunlar benim görmem için açılmış dosyalardı. Tüm dosyalar özenle açılmış, masanın üstü bu dosyalarla kaplanmıştı.

Elim birine gitti, başlığa baktığımda midemin bulandığını hissettim.

"MÜKEMMEL İNSAN PROJESİ"

Projede amaç, bebeklerin anne karnında hastalıklarını, zihinsel ve fiziksel engellerini öğrenerek müdahale etmek. Bebeklerin saç renginden, göz rengine, boyuna, ruhsal ve fiziksel tüm özelliklerine kadar daha sağlam ve mükemmel insanı yaratarak kusursuz bir ırk, mükemmel askerler yaratmak.

Daha bir sürü sayfa vardı ama bıraktım çünkü dikkatimi çeken başka şeyler vardı. Denek 01, 02, 03, 04... Hepsinde dosyalara kırmızı etiketle

BAŞARISIZ damgası basılmıştı. Direkt sonlarına baktım. "*Denek ölü doğdu.*", "*Denek anne karnında öldü.*", "*Denek anneyle beraber öldü.*" Hepsinin sonunda ölüm vardı.

Elim başka bir dosyaya gitti. DENEK 05 yazılmıştı ama sadece normal sayılarla değildi bu yazım. Romen rakamlarıyla da yazılmıştı DENEK V. Kenarda annemin adı ve bir ton şey yazıyordu. Tarih 1998, annemin bana hamile olduğu zamandı.

Okumaya devam ettim ama artık ellerim titriyordu.

Denek, annenin aldığı darbeler nedeniyle anne karnında düşük tehlikesi geçirdi ve annenin "Ahu Erizgi" izniyle proje için hazırlanan ilk doz uygulandı.

Her yazının altında tarihler vardı. Nefes almakta zorlanırken okumaya devam ettim.

İkinci doz 15 Temmuz 1998 tarihinde uygulandı. Denek durumu stabil.

Üçüncü doz 15 Ekim 1998 tarihinde uygulandı. Sonuca en hızlı yanıt veren denek durumunda.

5 Kasım 1998, anne deneği doğururken vefat etti. Proje başarısız.

Diğerleri gibi dosyayı üstünde koca bir kırmızı etiketle kapatmışlardı. Dosyalar ellerimden düştü ve her şey yerine oturmaya başladı. Kaptan'ın ve Ateş'in sözleri, benim yaşamım gözlerimin önünden hızlı hızlı geçerken bacaklarımın üstünde duramıyordum.

"*Sen iyi değil, mükemmel olacaksın.*", "*Bir gün beni anlayacaksın.*", "*Sen asla normal olamazsın.*" diyordu Kaptan. "*Sen bir insan değilsin, o nefret ettiğin canavarsın.*", "*Sen kimseden aşağıda değilsin.*" Sesleri beynimde uğulduyordu. Kaptan'ın beni eğitmeye başladığı ilk günden beri söylediği her şey anlam kazanmaya başlıyordu.

"*Hem çok gerçek hem çok gerçek dışısın.*", "*Hiç hasta olmuyorsun,*" diyordu Ateş. "*Verilen şey bir zehirdi, senin dirayetli kalman ise tamamen şans.*", "*Daha önce gördüğüm kimseye benzemiyorsun.*" Daha bir ton şey diyordu Ateş. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren, aslında bana çok fazla şey söylemişti ama ben anlamamıştım.

Hasta olmuyordum, çok nadir üşüyordum, alkolden ve sigaradan ölmüyordum. Ve bunları tam da şu an fark ediyordum.

Arkamda bir nefes hissettim, omzumun üstünden arkama baktım. Ateş nefes nefese girmişti içeri. "Sen, nasıl?" dedi ama tam konuşamıyordu. Anlamıştı, her şeyi anladığımı anlamıştı. Omuzları çökmüş, yüzü acıyla kasılmıştı.

"Biliyordun," dediğimde başını eğdi. "Bu ne halt? Ben ne haltım?"

"Aşkın," dedi Ateş sadece, zorlukla konuşuyordu.

"Beni en başından beri bunun için istedin. Babanın projesi olduğum için. Beni elinde tutman gerekiyordu..."

"Hayır! Hayır, sakın devam etme. Başta böyleydi ama sonra..." Ateş'in gözleri dolmuştu, konuşamıyordu. "Lütfen, inan bana."

"Baban annemin ölümüne sebep oldu, baban beni yarı mutant bir insana dönüştürdü. Abin beni sana getirdi, sen de hepsinin yarım bıraktığı işe devam ettin. Beni izledin, gözlemledin, kontrol ettin."

"Yemin ederim ki öyle değil." Ateş'in gözleri biraz daha kızardı. O kadar acı çekiyordu ki ilk defa kendini ifade edemiyordu.

Söyleyeceği her şeye inanacağımı biliyordum çünkü onu çok seviyordum. Bu yüzden konuşmamalıydı.

Acım sevgim kadardı.

Uzun zamandır içimde bastırmaya çalıştığım V yeniden uyanıyordu ve bu sefer onu kimse geri uyutamayacaktı.

Ben mükemmeldim, ben mükemmel bir projeydim.

Ben V'ydim ama şimdi anlıyordum ki bu benim tercihim değildi. Ben böyle doğmuştum. Ben canavar dahi değildim.

Ben gerçek değildim, hayatım kadar sahteydim.

10

RESİM HIRSIZI

Koca bir resim vardı, bu resim hem eskiydi hem de fırça izlerine görkem saklamıştı. Bu resim kendini hep gerçek zannetmişti, bir başkasının elleriyle şekillendiğini, güzelleştiğini bilmeden kibirlenmişti. En renkli boyaları olan kendisi sanmıştı, en ustaca biçilmiş tablo onun sanmıştı, en güzel görünüş kendisinin sanmıştı. Hâlbuki o resim kendisini yaratan kişiden bihaberdi. Bir gün o resim ressamıyla tanışmıştı, boyaları akmış tablosu kırılmıştı. Çünkü o resim aslında gerçek değildi. Ressamının ellerinden çıkardığı sanatıydı, resim ressamın yeteneğini gösterme aracıydı. Aslında resim sadece kullanılmıştı.

Zihnime boyalar akıyordu, o boyalar hep kan ve karanlık doluydu ama bugün bir şey daha dolmuştu: Hiçlik. Şu saatten sonra ne kan vardı ne karanlık... Sadece koca bir boşluk vardı. Çünkü benim kanım ve karanlığım bile sahteydi.

Benim ressamım koca bir caniydi, V'den bile daha caniydi. Ressam ölmüş, yerine resim hırsızı gelmişti. Resmi önce evinin en güzel köşesine koymuş, ona hayranlıkla bakmış, sonra da onu kandırmıştı. Resmi gerçek olduğuna, en güzeli olduğuna ve sonsuza kadar mutlu olacağına inandırmıştı.

Resim hırsızı ressamdan çok daha acımasızdı.

Ateş Alanguva benim hırsızımdı, benden çok şey çalmıştı ama en büyüğü de umutlarımdı. O umutları yakmış, beni de cehenneminde sessizliğe terk etmişti.

Ben ilk defa bir adama sırtımı yaslamıştım, ilk defa âşık olmuştum, ilk defa güvenmiş ve mutlu olmuştum. Ancak bunları yaşayan ben gerçek bile değildim.

Ona dayadığım sırtım ortadan ikiye ayrılmıştı ama parçalanmamış, yanmıştı.

Bana öyle bakıyordu ki öğrendiğim her şeye rağmen her sözüne inanmak istiyordum. Bundan nefret ettim. Babası ablasını döverken onları dinleyen Aşkın gibi, Vera'sını kaybeden Aşkın gibiydi çaresizliğim.

"Aşkın," dediğinde gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Ona öyle bağlanmıştım ki adımı zikredişi bile hep ruhumu okşardı ama şu an bağladığı ipleri ruhuma dolanmıştı. Ben o ipler ruhumu kurtarır sanmıştım, o ipler celladım olmuştu.

Bana hep Ateşpare demişti de Ateş'iyle beni sadece bir parça bırakacağını söylememişti.

Durup burayı birbirine katmak, annem hakkında her şeyi öğrenmek ve karşımdaki güneş gözlü umut hırsızının kalbine bir silah dayamak istiyordum. Ancak hiçbirini yapamadım. Canım o kadar yanıyordu ki bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Kapıya yöneldim hızlı adımlarla. Koca laboratuvar o kadar küçük gelmişti ki kendimi acıdan devleşmiş hissediyordum. Ne duvarlar küçülmüş ne de ben acıdan devleşmiştim. Acılar sadece ruhumu değil, duvarları da parçalamıştı.

Adımlarım az önce döktüğüm kahveyi beyaz mermerin üstünde yaymama neden oldu, tam kapıya ulaşacaktım ki demir, büyük kapı sertçe kapandı.

Bakışlarımı yavaşça arkama çevirdim. Az önce benim durduğum yerde durmuş, bir bilgisayarın başında bir şeylere basmıştı ve şimdi de bana bakıyordu.

"Beni dinleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim," dedi tek seferde sonunda konuşabildiğinde.

"Bir kelimene bile inanmam." Ona yalan söylemiştim ama sorun değildi, o sadece yalan söylemekle kalmamış, yalanlarıyla bana bir hayat kurmuştu. Ben de o hayatta yaşıyorum sanmıştım ama ben hiçbir hayatta yaşamıyordum.

"Aşkın, lütfen," derken göz bebekleri titriyordu.

"Lütfen ne? Lütfen yalanlarıma inan? Lütfen babamın seni bir deney faresine dönüştürdüğünü unut? Lütfen seni nasıl kandırdığımı umursama? Lütfen ne Ateş? Siz benim olmayan hayatımı sikmişsiniz."

"Özür dilerim." Gözlerini sıkıca yumdu. "Senden her şeyi sakladığım için özür dilerim."

"Özür mü dilersin?" Güldüm, dudaklarımdan histerik bir gülüş çıkarak laboratuvarın mermer duvarlarının içinde yankılandı. "Özür mü dilersin ciddeN? Ah kıyamam."

"Aşkın! Şok geçiriyorsun."

"Öyle bir özelliğim var mı?" Yumduğu gözlerini açtı ve gözlerime baktı.

Sikeyim.

Onun gözlerini bile o kadar seviyordum ki beni sakinleştirecek bir şeyler söyleyip bana sarılsın istiyordum.

Onu bu kadar sevdiğimi tam da bugün fark ediyordum.

Bakışlarımı ondan ayırdığımda aptallaşmıştım, boş boş etrafa bakıyordum. Bir şeyleri parçalamak istemeyecek kadar kırgın ve paramparçaydım.

Sweatshirt'tümün cebime koyduğum sigara paketini çıkardım. O uyurken rahatsız olmasın diye yakmadığım dalı çıkarıp bir süre izledim.

Ben onun uyurken rahatsız olmasına kıyamamıştım ama o bana kıymıştı, hep kıymıştı.

Sigarayı dudaklarımın arasına götürdüm, çakmakla yaktım ve sırtımı kapıya yasladım. Derin bir nefes çektim sigaradan.

"İste ya da isteme, beni dinleyeceksin." Bunu pişkin bir şekilde söylemiyordu. Bunu sevdiği kadını kaybetmemeye çalışan bir adam gibi söylüyordu ancak ben artık hiçbir şeye inanmıyordum.

"Öyle mi?" dedim havalanan kaşlarımla.

"Öyle," dedi ve birkaç adım yaklaştı bana.

"Bu projeyi daha önce tesisi gezerken görmüştüm. Mühendisin anlatmıştı bana, ben de hayrete düşmüştüm. İlgiyle dinlemiştim ama bebeklerin hayatlarını değiştirme düşüncesinden nefret etmiştim. Ama senin mühendisin, 'Ateş Alanguva canlı denekler üzerinde çalışmaz,' dediğinde de ona inandım. Sözde zekiyim diye geziniyordum ya..."

"Aşkın, ben canlılar üzerinde deney yapmıyorum," dedi bu düşünceye tahammül bile edemiyormuş gibi.

"Bana ne yaptın peki?" Sesimin bu kadar güçsüz çıkması sinirlerimi biraz daha gerdi.

"Ben değildim."

"Sen de yaptın. Bir denek oluşturmakla bir deneği gözlemleme arasında bir fark göremiyorum." Ateş biraz daha yaklaştı ama aramızda iki adım kadar mesafe kaldığında durdu.

"Babam iyi bir adam değildi, sadece ailesini ve amaçlarını önemserdi," dediğinde alt dudağımı dişledim.

"Klasik Alanguva yani."

"Sen de bir Alanguvasın," dedi kocam olduğunu hatırlatmak istercesine. "Bu deneylere başlıyor ve ayrıca yaptığı tek deneyler bunlar değil, yaptığı farklı deneylerle de bir sürü kişinin ölümüne sebep oldu." Babasının yaptıklarından gurur duymuyordu. Hatta kendisinin bile farkında olmadığı bir baş eğikliği vardı.

"Baban doktor muydu?"

"Başarılı bir mühendisti ancak bunları kendi için yapmadı. Cebonayan için yaptı. Cebonayan'a güç katmak istedi, projelerini geliştirip onları satmak ve tüm dünyaya hükmetmek istedi. Bazılarını gerçekleştirdi de..."

"Silahlar, uçaklar," dediğimde başını olumluca salladı.

"Evet, hedefin önünde engel varken bile hedefi bulan tehlikeli silahlar, insansız güçlü helikopterler. Dedemden devam ettirdi bunu ama gelişen teknolojiyle dedemi de geçti. Cebonayan bu işte. Teknoloji ya da sırlar satarak hükûmetlerin kanından beslenen lanet bir örgüt. En azından bir zamanlar öyleydi, o zamanlar o kadar güçlendi ki artık kimsenin bir şey yapmasına gerek kalmadı. Her bir üye bir ülke satın alabilecek kadar zengin, bu zenginliklerini o karanlık dünyayı hükmetmek için kullanıyorlar. Ben de onlara hükmetmek için." Şahin de çocuklar üzerinde deney yapıyordu ve eminim diğer üyeler de yapıyordu. Para kazanacakları her yolu kendilerine doğru kılmışlardı.

Tüm zenginliklerinin sonucunda kanlı bir kalp vardı, o kalp masumlarındı. Elleri masumların kanıyla yıkanmıştı, tıpkı bu yeni dünyada her gün olduğu gibi.

Duraksadığında sigaramı içmeye devam ettim. Bir süre yüzümü seyretti, sonra derin bir nefes aldı. "Babam kötü olsa da sağlıklı çocuklara zarar verecek kadar kötü değilmiş. Sadece doğumu zor geçen anneleri bulup onlara bir teklif sunuyormuş, kabul etmeyenleri zorlamıyormuş." Sigara parmaklarımın arasından düştü.

"Annen Ahu Erizgi, kocasından sık sık şiddet görüyormuş ancak karnına aldığı son darbe senin hayatını tehlikeye sokmuş. Kurtulma şansın yok denecek kadar azmış, Aşkın. Babam da anneni bulmuş, ona bir teklif sunmuş. 'Çocuğunu kurtarabilirim,' diyerek ona umut vermiş. Annen senin kurtulman için her şeyi kabul etmiş, hayati tehlikesinin olduğunu da biliyormuş ama buna rağmen düşünmemiş kabul ederken."

"Önceki deneklerin hepsinde annenin de bebeğin de öldüğünü biliyor muymuş peki?" dedim acıyla kasılan yüzümle.

"Bilmiyorum, inan bilmiyorum, Aşkın. Söylediklerim ne kadar doğru onu da bilmiyorum, sadece kayıtlara geçenleri biliyorum ama yaptığım araştırmalar sonucunda doğru olduğuna inanıyorum." *İnanıyormuş.*

"Sonra?" Bu sefer sesim daha güçlü çıksın diye uğraşmıştım.

"Deney için annen gözlem altına alınmış. Doğum da gözlem altında gerçekleştirilmiş ama annen doğum sırasında çok büyük acılar çekmiş. Sen doğarken hayata gözlerini yummuş." Gözlerini yummuş demek ölümün güzellemesi değildi, annemin ölümünün güzellemesi hiç olamazdı. Benim babam beni, onun babası annemi öldürmüştü.

"Peki ben?"

"Bilmiyorum, orada büyük bir kopukluk var. Anneni kaybetmiş olsalar bile sağlam doğan bir bebeği nasıl bıraktılar, aklım hâlâ almıyor ama..." Duraksadı birden.

"Ama?"

"Kaptan buna neden olmuş olabilir."

"Kaptan mı?"

"Evet, daha önce de bir deneği kaçırmış." *Denek.* Onun için bir denektim. Gerçi onun için demek doğru olmazdı, ben gerçekten bir denektim. Önce onların deneği olmuştum, sonra da Kaptan'ın.

"Neden?"

"Dedemden sonra bizim aileye kafayı takmış ve gereğinden fazla araştırmalar yaparak Cebonayan'da neler olduğunu öğrenmiş. Tam amacı ne bilmiyorum ama bence deneyleri öğrenince ya çocukları kurtarmak ya da Cebonayan'ın silahıyla Cebonayan'ı vurmak istedi." Sonuçta Kaptan'ın sevdiği kadının ölüm sebebi Cebonayan'dı.

Bacaklarım beni taşımakta zorlanıyordu ve kapıya yasladığım sırtım dahi bunu kolaylaştırmıyordu. Yavaşça yere çöktüm, az önce parmaklarımdan düşen sigaranın tam yanına.

Ateş de yanımda durmadı, bağdaş kurarak karşıma oturdu.

"En başından beri biliyordun," dediğimde gözlerini sıkı sıkı yumdu. "O yüzden istedin beni." Sessizliği devam etti, gözlerini hâlâ açmıyordu. "O yüzden beni yanında kalmam için tehdit ettin. Yalan söylemiş sayılmazsın aslında, o zamanlar hep gizliyordun beni neden istediğini ve sonrasında da hiç açıklamadın zaten. 'Herkes V'yi ister,' diye kandırdın beni. Komik kısmı şu ki ben de kandım."

Tüm dünyayı ayakta uyutan ben, bir adamı dünyam yapmıştım ve bu sefer o dünya beni uyutmuştu.

"O yüzden benim için kendini kurşunların önüne attın, o yüzden benim kimliğimin yayılmamasını abine tercih ettin." Duraksadım, her saniye aklıma bir anımız doluyordu.

Ateş, Pusat'la konuşurken, "*O önemli,*" diyordu. Önemliydim. Önemli bir denektim.

Açtı gözlerini, kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır, Aşkın. Öyle değil."

"Nasıl peki?" dediğimde sesim bir kez daha titredi, benim sesim onun gözlerini titretti.

"İlk karşılaştığımızda sadece abimin seni çok istediğini biliyordum ve bunun nedenini tam bilmiyordum. Seni ilk gördüğüm an V olduğunu anlamış-

tım. Gözlerinde öyle bir alev vardı ki maskeleyemiyordun. Senin cehennemin çok tanıdıktı. Seni yakaladım, esir ettim ve geçirdiğimiz her gün senin gerçekliğini sorguluyordum. *Bir insanın bu kadar mükemmel olmasının imkânı yok* diyordum. Seni canlı canlı ameliyat ettirdiğimde, gülüp beni kışkırtmaya çalıştığında anladım aslında ama emin olamadım."

Bacaklarımı kendime doğru çektim, sanki içerisi aniden daha da soğumuştu. Tenim ürperiyordu, onun gözleri ilk defa beni ısıtmıyordu. Beni bile üşütüyordu. Çünkü ilk defa bu kadar çıplaktı.

"Ama elbette babamın deneği olduğunu anlamam imkânsızdı. Seni bir kalıba sığdıramıyordum ama bunu da tahmin edemiyordum. Abim sürekli senin hakkında bir şeyler söylüyordu, önemli olduğunu söyleyip duruyordu. Abime hak verdim ama ne V olduğun için ne de bu saçma deneyin bir parçası olduğun için."

"Sana inanmıyorum." Kollarımı bacaklarımın etrafına sıkıca sardım.

"Biliyorum ama gerçek bu ve gerçeği anlatacağım sana." Derin bir nefes aldı. "İlk zehirlendiğin zaman öğrendim senin babamın pis deneyinin bir parçası olduğunu..." Didem'in beni zehirlettiği zamandı. "Aldığın zehirden sonra yaşamanın mantıklı hiçbir tarafı yoktu, kafayı yememe çok az kalmıştı. Sonra abim söyledi. Bu deneyler bu tesiste yapılmadı, zamanında Türkiye'de yapılmış ama abim en başından beri biliyormuş. Bu tesisi kurduğunda bir arşiv odası hazırlamış. Senin V olarak işlediğin ilk cinayette anlamış deneği bulduklarını ve geriye sadece deneği ağına çekmek kalmış."

Baybora bu yüzden kardeşini öldürmek için beni tutmuştu. Bu şekilde deneklerini tekrar ellerinde tutabileceklerdi.

Ateş ara ara soluklanıyor, tepkimi ölçüyor ve onu sakince dinlememe belli etmese de hayret ediyordu.

Onu sevmekten ilk defa bu kadar nefret etmiştim.

"İlk başlarda şok oldum, gerçek olduğuna inanamadım ama her şey çok açıktı. Sen hiç normal değildin, Aşkın ve bunun farkında değildin. Sen gerçekten bir süper kahraman gibiydin. O yüzden seninle çatışmalara girerken zorlanmıyordum ta ki..." Ta ki ben vurulana kadar.

Vurulduğumda gerçek bir süper kahraman olmadığımı anlamış, benim de ölebileceğimle yüzleşmişti.

"Seni gözlemledim, izledim ve hatta bunları rapor ettim bir süre. Ancak bir gün öyle bir noktaya geldim ki bu gerçeği beynimin içinden nasıl sileceğimi düşündüm. Bu gerçeği öğrendiğim güne lanet edip durdum. 'Ben bunu nasıl gizleyeceğim?' deyip durdum. Seni tanıdıkça, anladıkça daha da zorlaşıyordu her şey. Bana hiçbir şekilde güvenmiyordun ve eğer gerçekleri

öğrenseydin, o zaman bizim hiçbir şansımız kalmazdı. Seni çok seviyordum ve kaybetmeyi göze alamadım. Bana güvenmeni istedim, aşkıma güvenmeni istedim. Sen bunu bu şekilde öğrenmeseydin ben hayatımızın sonuna kadar da söylemezdim. Çünkü seni, seni kaybedemeyecek kadar çok seviyorum. Sen buna ister takıntı de, ister dedene benziyorsun de, hiçbir şey umurumda değil. Seni sevmeye başladığım ilk günden beri seni kaybetme düşüncesiyle savaştım ben." Şimdi de o savaşın en büyük mağlubuydu.

"Kaybettin bu savaşı." Sesim bu sefer buz gibi çıkmıştı.

"Hayır, ölene kadar savaşmaya devam edersem kaybetmiş sayılmam."

"Pusat da biliyordu, değil mi?" dediğimde gözlerini yumdu kısa bir anlığına. "O yüzden hep seni kendine getirmeye çalıştı, benimle gerçekten evlenemeyeceğine bu yüzden inanıyordu." Sessizliğini korudu.

"Sana söylemem gerektiğini söyleyip duruyordu. Gerçekleri öğrendiğinde senin kimseye merhamet etmeyeceğini biliyordu. Hep sonumu senin getireceğini düşündü," dedi ve eli dizime uzandı.

Ardından da biraz daha yaklaşarak başını dizime yasladı.

"Şahin o yüzden sana istediklerini yaptırıyordu. Benim babanın deneği olduğumu biliyordu ve bununla tehdit ediyordu seni. Her şeyi bana anlatmakla tehdit ediyordu." Sessiz kalarak beni onayladı. "Sen de her şeyine evet dedin, beni kaybetmemek için. Öyle mi?" Sessiz kalmaya devam etti.

"Ateş biz evlendik, sen beni kandırarak benimle evlendin. O zaman bile söylemedin, tüm yalanlarınla beni salak yerine koydun. Yalanlarınla uyuttun! Tüm yalanlarınla seninle evlenmeme izin verdin!"

Omuzları sarsılmaya başladı.

Ateş Alanguva başını dizlerime gömmüş omuzları sarsılarak ağlıyordu.

"Neden ağlıyorsun?" dedim titremesin diye uğraştığım sesimle. "Deneğini kaybettiğin için mi?"

"Şu an bile sana yapılanlar yüzünden ağlayamadığın için." Kısık sesiyle konuşurken başını dizlerimden kaldırmadı. "Sana böyle bir acı yaşattığım için." Başını kaldırdı, kızarık gözleri gözlerimde gezindi. "Karımı, sevdiğim kadının canını yaktığım için."

"Hâlâ devam ediyorsun," dedim derin bir nefes alarak.

"Beni hiç affetmeyeceksin." Sözleri kendi canını yakıyordu.

Bu sırada odayı bir ses doldurdu, bu ses bilgisayardan geliyordu ve Ateş'e aitti.

"Denek 05, onunla tanışma fırsatım oldu. Sadece tanışmakla da kalmadım gerçi. Deneyde tam olarak ne yapıldı emin değilim ama o her şeyin öte-

sinde. Çok vahşi, çok asi, küfürbaz, kibirli ve daha kötü birçok şey. Anlaşılan deney başarılı olmuş. Ancak bir o kadar da merhametli, bir kız için kendini esir edecek kadar merhametli hem de. Sanırım deney burada sekteye uğramış. O bu deneyin canlı ve başarılı bir kanıtı. Hiçbir şeyin farkında değil, kimse bir denek olacağı ihtimalini düşünemez ama yine de her şey çok göz önünde. Acıya çok dayanıklı, refleksleri çok güçlü, onu yakalamak çok zor olmuştu ve bir daha elimden kaçırırsam yakalayamayacağımı biliyorum. Neyse ki zaaflarını öğrendim, onu asla kaybetmeyeceğim. Henüz hiç hasta olduğunu ya da üşüdüğünü görmedim, çok nadir titrediğine şahit oldum, doğaüstü olduğu bir gerçek. Ama öyle değişik bir karakter ki bir denek olmasaydı da onun doğaüstü olduğunu düşünürdüm."

Ses durdu, ses kaydındaki Ateş derin bir nefes almıştı. "Onunla uğraşmak eğlenceli, hiç sınırları yok, sanırım bu hoşuma gitti. Bu deneyi gözlemlemek düşündüğümden daha zevkli olacak gibi."

Ve ses kaydı bitti.

"Kim böyle uzaktan oynayabiliyor?" diye mırıldanarak kalktı yerinden. Bilgisayara yönelecekti ki ben de kalkmıştım.

Benim hareketlendiğimi fark ettiğinde bakışlarını bana çevirdi. "Bunlar ilk öğrendiğim zamandaki kayıtlar, Aşkın. Bir süre daha rapor tuttum ama seni sevdiğimi anladığım an kestim bunu."

"Babanın senin için hazırladığı oyuncakla güzelce oynadın mı bari?" dediğimde nefesini tuttu. "Eğlendin mi?"

"Böyle olmadığını biliyorsun."

"Hayır, ben hiçbir halt bilmiyorum." Onunla daha fazla konuşamazdım. "Kapıyı aç."

"Aşkın, lütfen."

"Aç şu kapıyı!"

"Beni biraz dinle lütfen..."

"Seni dinledim, seni ben çok dinledim, o kadar dinlemişim ki gerçeği duyamamışım, görememişim."

"Aşkın seni sağır eden de kör eden de ben değildim. Kaptan her şeyi biliyordu, seni bu yüzden yanına aldı, seni eğitti ve kullandı."

Dudağımda soğuk bir gülüş belirdiğinde hiç de bir canavar gibi hissetmiyordum. Çünkü bana kalırsa canavarların böyle içi acımazdı.

"Senin yaptığın gibi yani."

"Hayır Aşkın, hayır." Tekrar yaklaşmaya çalıştı bana ama elimi sertçe göğsüne koyarak onu durdurdum. "Başta..."

"Başta öyleymiş, ah kıyamam, sonradan vazgeçmişsin. Ne onurlu bir davranış! O kadar onurlu ki beni kullanmaktan vazgeçip karın yapmaya karar vermişsin. Babanın senin için hazırladığı kuklayı bu şekilde kullanmayı seçmişsin. Eğlendin mi?" Onu göğsünden ittiğimde o kadar güçsüzleşmişti ki birkaç adım geriledi.

Daha fazla konuşamadı.

"Aç şu siktiğimin kapısını!.." Daha fazla zorlamadı ve kapıyı açtı. Ben hızla içeriden çıkarken o da peşimden geliyordu.

Üst kata çıkmadan önce durdum, burada biri vardı. Buraya giren, her şeyi öğrenmeme neden olan kişi buradaydı. Etrafa bakındım, koridor karanlık ve sessizdi.

Arkamdan gelen adımlarla Ateş'in yaklaştığını anladım. "Bunu yapan kişi gerçekleri görmeme yardım etti, onu bulup teşekkür etsem iyi olacak." Eğer onu bulursam Ateş öldürürdü, ben ölmesini istemiyordum.

Ateş bir süre etrafa bakındı ama beni gözünden kaçırma tehlikesine girmek istemeyerek peşimden geldi. Ben yürüyen merdivenlerden çıkarken hiç sesini çıkarmıyordu, sadece sakince peşimden geliyordu. Çünkü ona ait bir adada olsak bile eğer istersem kendimi ortadan kaybedeceğimi ve beni bulamayacağını biliyordu.

Tesisin otomatik, büyük kapıları ardına kadar açıldı, gelirken kapının yanına park ettiğimiz ATV'ye bindiğimde Ateş de peşimdeydi. Yağmur yağıyordu, havalar çok sıcak olsa da bu adaların yağmurlarının ne kadar hırçın olduğunu iyi biliyordum.

Konuşmuyordu, kendini hatırlatmıyordu ama sessizce peşimden geliyordu. Motoru çalıştırmadım, yine o gözlerine baktım.

"Ateş." İsmi dudaklarımdan çıkarken ilk defa bu kadar acı bir tat bırakmıştı ağzımda. "Sen çok başarılı bir hırsızsın." Ne demek istediğimi anlamadı, ben de daha fazla konuşmadım.

Motoru çalıştırdım ve kısa sürede hızlanmaya başladım. O kadar çok yağmur yağıyordu ki önümü görmekte, gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Ateş de peşimden geliyordu, motor sesinden hemen arkamda olduğunu anlayabiliyordum. Hızımı biraz daha arttırdım.

"Dikkat et! Ormana giriyorsun," diye bağırdı arkamdan ama ben hızımı biraz daha arttırdım. Ağaçların arasından, yükseğe doğru çıkıyordum. ATV'nin yapabileceği son hızdaydım. "Yavaşla!" Onu dinlemedim.

Belki de deneğini kaybetmekten korkuyordu.

Ellerimi bıraktım, iki yana kaldırdım kollarımı. Başımı arkaya doğru attım.

Sert rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu, üstümdeki fermuarlı *sweatshirt* çoktan yeri boylamıştı. Serinliği hissediyordum ama çok üşümüyordum. Gözlerimi yumdum, yüzüme çarpan damlaları hissettim. Hissediyordum işte! *Hepsi yalan mıydı?*

"Aşkın uçuruma gidiyorsun!" Ateş bağırıyordu ama bu dudağımda soğuk bir sırıtış oluşturdu.

Madem o kadar büyük bir denektim, o zaman buradan düşsem bile ölmemeliydim. Ben yaşamıyordum ki... Ben gerçek değildim.

Ben annemin karnında ölmüştüm, sonra da acımasız bir adamın oğluna hazırladığı bir silah olmuştum. Bana bahşedilen ruh gerçek değildi.

"Aşkın!" Ateş'in bağırışları kulağımdaki rüzgârın sesine karışıyordu. Rüzgâr biraz daha hızlanmıştı. "Dön oradan!" diyordu ama sadece izliyordum. Uçuruma çok az kalmıştı. Okyanusa düşersem öleceğimi düşünmüyordum, daha önce de düşmüştüm. Belki de ölmek bile fazlaydı bana.

Uçuruma ulaşmak üzereyken Ateş'in üzerinde olduğu ATV sertçe benimkine yandan çarptı. Havada uçarken yerde birkaç takla attıktan sonra ıslak toprağa sertçe düştüm. Bindiğim ATV de yuvarlanarak uçurumdan aşağı düştü.

Başımdaki şiddetli ağrıyla gözlerimi yumdum. "Aşkın," diye sayıklıyordu Ateş. Yanıma gelip kafamı kucağına aldığında hareket edemiyordum. "İyisin, iyisin..." dedi ama bunu bana değil, kendisine söylüyordu.

Gözlerimi açtım, yağmurun şiddetli damlaları üstüne düşüyor, saçlarını ıslatıyor, yüzüyle bütünleşiyordu. Gözleri endişeyle parlıyordu. "Yapma, ne yaparsan yap ama beni canımla sınama," dedi acı içinde.

"Bunu neden yaptın bana?" Ağlamıyordum ama eğer ağlasaydım da ancak bu kadar titrerdi sesim. "Ben sana güvendim, ben sana inandım." Eli yüzümde gezindi. "Ben şimdi nasıl yaşayacağım? Ben sevdiğim adamı öldürmek isteyerek nasıl yaşayacağım?"

"Özür dilerim," dedi sayıklar gibi.

"Neden yaptın bunu bize?.." Benim de sesim gittikçe kısılıyordu.

"Yorma kendini, başın kanıyor," dedi Ateş başımı okşarken. Kanayan tek şey başım değildi ama hep gördüğümüz şeylerin feryadını duyardık.

"Nasıl kıydın?" derken gözlerim kararıyordu. "Mahvettin bizi. Hep bana dedin ama sen beni mahvettin."

"Özür dilerim," demeye devam etti. Gözlerim kararırken ne onun özrü bir şeyi değiştirdi ne de ben masum bir ruha dönüştüm.

Ben en son annemin karnında masumdum, dünya o kadar pisti ki bana annemin karnındayken bile elini sürmüş, beni de pisletmişti.

Kaptan'ın sözleri kulaklarımda çınladı. *"Sen hiç süt kokmadın ki çocuk."* Ben hep kan kokmuştum. Ben hiçbir zaman masum olmamıştım. Ben bu cani dünyanın el sürdüğü kanlı ruhlardan biriydim. Öyle hiçlikteydim ki artık bu hiçliği ölüm bile somutlaştıramazdı.

Gözlerim yavaşça aralandı, yatağımızdaydım. Ateş'le evlendikten sonra sık sık sevişerek, sarılarak uyuduğumuz yatakta. Ateş yatakta değildi, beni öperek uyandırmadan pek çıkmazdı yataktan.

Yaşanan her şey bir kâbusun buğulu sahneleri gibi doldu zihnime. Hissettiğim acıyla dudaklarımdan bir inilti çıktı. Kolumu kaldırmaya çalıştım ama kaldıramadım. Kollarım bağlanmıştı, kafamı hafifçe kaldırdım ve hâlime baktım. Ayaklarım da bağlanmıştı. Beni vahşi bir hayvan gibi zincirlemişti.

Bu beni zapt etmek için ilk esir edişi değildi ama artık çok şey değişmişti.

Ben ağzıma gelen her küfrü bağırırken kapı açıldı. Ateş benim aksime fazla sakin görünüyordu. Her zamanki dik duruşu, düzgün elbiseleri ve saçlarına kadar sakindi hem de. Kendi hâlime baktım, hâlâ aynı siyah elbiseyle yatağa zincirlenmiş vaziyetteydim.

"Yatakta küfürlerini duymayı seviyorum," dediğinde ciddi mi anlamak için gözlerimi kıstım.

"Seni çok fena sikeceğim." Yarım ağız bir sırıtış oluştu yüzünde. Yanıma ulaştı birkaç adımda. "Bu kadar çok mu korkuyorsun benden? Karıcığından?" derken kollarımı kaldırarak zincirlerden ses çıkarttım.

"Kendine zarar vermenden korkuyorum."

"Hiç endişelenme, önce sen varsın sırada." Yanıma biraz daha yaklaştı, yatağın hemen yanında diz çöktü.

Yüzüme gelen saçları eliyle ittirdi ve yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. Gözlerimi yumarken onun bana ne yaptığını kendime hatırlatmam gerekti.

"Beni ne zamandır uyutuyorsun?"

"Uyutmadım ama sen yirmi dört saatten fazladır bu hâldesin. Vücudunda büyük bir hasar yok, sadece sarsılmışsın." Konuşurken tane tane konuşuyor, sanki beni sakin tutmaya çalışıyor gibiydi.

"Aç şu siktiğimin zincirlerini! Sen kim oluyorsun da beni bağlayabileceğini sanıyorsun? Geçti o devir, Alanguva!" Yüzüme uzun uzun bakarken sakin-

liğini koruyordu, derin bir nefes aldı. "Ne yapacaksın? Beni sakinleştirmek için, kullanmak için yine ablamla ya da Bahar'la mı tehdit edeceksin? Bunu yapabilecek kadar karaktersiz olduğunu iyi biliyorum da."

"Aşkın, lütfen sakin ol," derken kendini de buna zorluyor gibiydi.

"Aç şunları aç yoksa yaşayacak çok vaktin kalmayacak." Kafasını olumluca salladı.

Diz çöktüğü yerden kalktı, yatağın köşesine yürüdü, çıplak ayak bileğime gitti eli. Cebinden çıkardığı anahtarla yavaşça açtı kilidi. Ancak o diğerine geçmeye fırsat bulamadan göğsüne sert bir tekme attığımda geri savruldu.

Eli göğsüne gittiğinde gerçekten canı acıyormuş gibi duruyordu. Yüzü buruşurken göğsünü ovuşturdu. Ardından yediği tekme yetmemiş olacak ki diğer ayak bileğime geçti. Bir dizini yatağa yasladı, alttan alttan bana bakarken aldığı derin nefesle göğsü şişmiş ve beyaz gömleği tenine yapışmıştı. Aynı yavaşlıkla açtı kilidi. Bu sefer ona tekme atmadım, bir süre bileğimi inceledi, hafif hafif bileğimdeki kızarıklığı okşadı ama çok uzun süre devam etmedi.

Bacaklarım serbest kaldığında, yatağa tamamen çıktı, üstüme doğru gelirken dizlerinin üstündeydi. Bir bacağını bedenimin üstüne atmış, kasıklarımın üstüne oturmuştu. Eli bileğime gitti ancak açmadan önce uzun uzun beni seyretti.

"Sikeceğim şimdi seni de fantezini de," dediğimde dudaklarında acı bir gülüş belirdi.

"Fantezi falan yapmıyorum, sadece serbest kaldığında neler yapacağını tartmaya çalışıyorum ama altımda böyle bağlı ve küfür doluyken istediğin fanteziyi uygulayabiliriz."

"Bu olanları yumuşatmaya mı çalışıyorsun? Beni sakinleştirebileceğini mi sanıyorsun?" Kafasını iki yana salladı. Üzerime doğru eğildi, dudaklarını tenime yasladı ve alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

Öpücüğü kısa tutarak zincirleri açtı. "Özür dilerim, seni zincirlemek değildi niyetim ancak uyandığında neler yapacağını kestiremedim."

"Neden? Kumandam yok mu yönetebileceğiniz? Baban onu yapmayı unutmuş mu? Tüh," dedim ve üstümde olmasına katlanamayarak harekete geçtim. İki bacağımı da sıkıca kalçasına doladım. Göğsünden ittirerek üstümden attım ve ben onun üstüne çıktım. Elim boğazına gitti, tenini sıkmıyordum ama varlığını hissettiriyordum.

"O kadar öfke dolusun ya, o kadar nefret ediyorsun ya benden. Hadi bitir şimdi işimi, Aşkın," dedi ve gözlerini kapattı.

Hareket etmedim, boğazını sıkmadım ama ellerimi de çekmedim.

"Ben senin ellerinde ölmekten daha güzel bir ölüm bulabileceğimi sanmıyorum," derken gözleri hâlâ kapalıydı.

Ellerimi çektim boğazından, yüzümü yüzüne yakınlaştırdım. "Öyle kolay ölmeyeceksin." Gözlerini açtı, eli yüzüme gidecekti ki müsaade etmeden doğruldum.

"Üzgünüm," dedi tekrar.

"Sakladıkların için mi?" Kafasını iki yana salladı.

"Seninle evlenip beni canından çok sevmene sebep olduğum için." Onu tamamen bıraktım. Canımı çok sevdiğim söylenemezdi, gerçi bir canım var mıydı, o da meçhuldü.

"Öyle miymiş?" derken sesim alay doluydu. Yataktan tamamen kalktım.

"Öyle, seni iyi tanıyorum, Aşkın. Eğer yapabilseydin beni hemen şimdi öldürürdün."

Her şeye rağmen onun göğsüne vurduğumda, canı acıdığında, canım acıdığı için boğulacakmış gibi hissediyordum. İlk işlediğim cinayetlerdeki gibi hissediyordum. Sadece içimdeki pisliği atana kadar kusmak istiyordum ama bu sefer pislik değildi bünyemden atmaya çalıştığım şey, onun aşkıydı.

Giyinme odasına geçtiğimde, buraya son girdiğimdeki hâlimi hatırladım. Sanki bir gün değil de haftalar önceymiş gibiydi, öyle çok yaşlanmıştı zihnim.

Siyah kargo model bir pantolon ve siyah bir tişört giyindim. Saçlarımı hızlı bir atkuyruğu yaparken yatak odasına geri döndüm. Ateş hâlâ yatakta yatıyor, tavanı seyrediyordu.

"Gidiyorum bu siktiğimin adasından."

"Birlikte gidiyoruz, uçak hazır."

"Seninle gelmeyeceğim."

"Ne yapacaksın?" Bakışlarını bana çevirdi ama yataktan çıkmadı. "Okyanusu yüzerek mi geçeceksin?"

"Neden? Yapamaz mıyım? Bence baban öyle bir özellik de yüklemiştir DNA'ma."

"Burada kalıp sana yapılan şeyi araştırmak istemiyor musun?" Öğrenecekleriminin doğruluğu meçhuldü.

"Onun da sırası var."

"Aşkın..."

"Ne Aşkın, ne?" Onun sakin sesinin aksine ben evi inletircesine bağırıyordum.

Yerinden doğruldu, yataktan kalkarken üstündeki gömleği düzeltiyordu. Karşıma dikildiğinde bana yukarıdan bakıyordu.

"İnanmayacağını biliyorum, ben de inanamamıştım. Son saatlerde yaşadıklarımız bir kâbus olsa da uyandığımda her şey bitmiş olsun diye ne kadar dua ettim bilmiyorum ama bir şeyi çok iyi biliyorum. Seni çok seviyorum, tek gerçek bu. Senin kandırılmayı sindiremeyeceğini, aşkının gururunun önüne hiçbir zaman geçemeyeceğini biliyorum ama bil istiyorum. Bu adadan çıktığımızda hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak. Ama ben senin düşmanın olmayacağım."

"Artık çok geç." Arkamı dönerek odadan hızla çıktım.

Koridorda hızlı hızlı yürürken Ateş de hemen yanımda yürüyordu. "Herkesi gönderdim, yapanı bulmak için tüm adayı kapattım."

"Bulabildin mi?" derken ona yandan bir bakış attım.

"Yaptıranı buldum, bizzat yapanı bulamadım."

"Kim?"

"Neden söyleyeyim? Onun tarafına geçerek bana daha rahat cephe al diye mi?"

"Her türlü öğrenirim zaten. Tarık da mı gitti?"

"Herkes gitti, sadece Pusat var," dediğinde kapının önüne ulaşmıştık. Ala kapının önünde hazır şekilde duruyordu.

Arabaya bindiğimizde arabanın boş olmadığını da fark etmiştim. Pusat da arabaydı, yüzüme bakmıyordu ama tam karşımda oturuyordu. Başı hafif eğikti.

Ateş de arabaya bindiğinde, Ala çalıştı. Bizi uçak pistine götürürken kimseden ses çıkmıyordu.

"Patronunun bir denekle evlenmesi seni şok etmiştir," dediğimde Pusat irkildi. Üstüne o mafya koruması olduğunu belli eden takım elbiselerinden birini giyinmişti.

"Onun üstüne gitme, benim dediklerimi yapıyordu sadece," dedi Ateş hemen onu savunmaya geçerek.

"Seni uyarıp duracağına bana gerçeği anlatsaydı ortada endişelenecek bir şey kalmazdı. Ne seninle evlenirdim ne de bir daha yüzünü görürdüm."

"İntikam almazdın yani?" dedi Ateş sıcaklamış gibi camı açarken.

İntikam aramayacak kadar sahte hissediyordum. Hislerimin bile gerçek olmadığını düşünecek kadar da sahte...

Ama onun yüzüne baktığımda öfkem artıyor, kalp atışlarım hızlanıyordu. Bu yüzden yüzüne çok bakmamaya çalışıyordum.

Çok geçmeden uçağa geldiğimizde Ateş şaşkındı, daha gürültülü ve öfkeli olmamı bekliyordu. Ben uçağa geçip uslu uslu her zamanki koltuğa oturduğumda yanıma oturmaya cesaret edemedi. Önceden, düşmanken nasıl karşıma oturuyorsa yine öyle oturdu.

Pusat'sa uçağa bindikten sonra bir daha yanımıza gelmedi ve bana da görünmedi.

"Bu fırtına öncesi sessizliğin mi?" dedi Ateş aramızdaki sessizliği bozarken. Ona cevap vermedim, uçağın yuvarlak camından okyanusu seyretmeye devam ettim.

"Bağır çağır, küfret ama sessiz olma. Acını çıkar, öfkeni kus ama içine atıp kendini daha fazla incitme. Birinin canı yanacaksa bu ben olmalıyım," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Hâlâ şoktayım sanırım, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Ben gerçek değilmişim, bunu hazmetmeye çalışıyorum."

"Sen gerçeksin, sen gördüğüm en gerçek şeysin." Beni hem çok gerçek hem de çok gerçek dışı buluyordu kendileri.

"Babanın hazırladığı bir gerçeklik mi?"

"Aşkın, babamın yaptıklarını değiştiremem."

"Sorun da burada, babanın değil, kendi yaptıklarını değiştirseydin burada olmazdık."

"Üzgünüm, senden vazgeçemeyecek kadar çok seviyorum seni."

"Boşanacağız Ateş," dediğimde bakışları boşluğa düştü. Yutkundu, bana baktı, etrafa bakındı, sonra yine bana baktı ve eli gömleğinin yakasına gitti. Nefes alamıyormuş gibi açtı düğmelerini.

Dudakları aralandı ama konuşamadı, geri çaresizce kapandı. Eğer başka bir konu yüzünden bunu söylemiş olsaydım kabullenmez, ortalığı ayağa kaldırırdı ama ne yaptığının o kadar farkındaydı ki çaresizce sessiz kalıyordu.

Ondan boşanacaktım. Onunla evliyken hayatımda ilk defa canlı, yaşıyormuş gibi hissetmiştim ama hiç yaşamaması gereken biri için bu kadar canlılık fazlaydı işte.

Boşanmak istemiyordum, öğrendiğim her şeyin bir şaka olduğunu duymak ve yine ona sarılmak istiyordum. İşte aşk böyle lanet bir şeydi.

"Biraz zamana ihtiyacın var," dedi konuyu kapatmak ister gibi.

"Hayır, zaman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Senin yalanlarını silmeyecek. Babanın annemi öldürdüğü gerçeğine belki dayanabilirdim, hatta denek ol-

duğuma bile ama senin yaptığın... İşte buna dayanamam Ateş, gözlerime baka baka kandırdın beni."

"Sana yalan söylemedim, sadece gerçekleri gizlemek zorundaydım." Aslında bunu söylemeyecek kadar zeki bir adam olduğunu biliyordum ama o kadar batmıştı ki çıkamıyordu.

"Sikeyim gerçeklerini! Aynı halt." Küfredip konuşmaya başladığımda rahatlıyordu, öfkemi ondan çıkarmamı istiyordu.

"Aslında her şey ortadaydı ama sen anlamadın, Aşkın. Hiç kendini sorgulamadın, hiç hasta olmuyorsun, suyun altında dakikalarca nefessiz kalabiliyorsun, fiziki açıdan çok kusursuzsun ve bunun tek sebebi spor değil. Aşkın kendini komaya sokacak kadar içiyorsun ama sarhoş bile olmuyorsun, içtiğin sigaralardan ciğerlerinin çoktan bitmiş olması gerekirken sen o ciğerlerle hiç zorlanmadan cinayet işliyorsun. Sen zehirlendin, Aşkın! Seni zehirlediler ve verdikleri zehri normal bir insanın kaldıramayacağını söylediğimde, bağışıklığının olduğunu söylediğimde bile bunu sorgulamadın. Bir insanın nasıl zehre bağışıklığı olabilir, Aşkın? Çok zekisin ama karşında bir ton kanıt varken hiçbir şey anlayamadın."

"Anlayamadığım için suçlu ben miyim yani?"

"Hayır! Bundan bahsetmiyorum, yaşadığımız şeyin ne kadar uçuk olduğundan bahsediyorum. Öyle lanet bir hâldeydim, öyle çaresizdim ki seni kaybetmeyeceğim tek ihtimali seçtiğimi sandım. Her ihtimalde seni kaybedeceğim gerçeğini görmezden geldim ve biliyor musun, Aşkın? Yine olsa yine görmezden gelirim. Çünkü seninle evli olarak geçirdiğim iki ay bana yaşadığımı hissettiren tek zamandı ve her şeye değerdi."

Geçmiş zamanlı konuşuyordu, anlaşılan çabuk kabullenmişti boşanacağımızı.

"Boşanmakla kalmayacağım, hayatını mahvedeceğim!"

"Boşandığımızda zaten tam olarak bu olacak."

"Bir kelimene bile inanmıyorum."

"Biliyorum," dedi ve yanımıza gelen hostes kızdan sert bir viski istedi. Hostes çok geçmeden iki kadeh ve bir şişe viski getirmişti. Kadehlerimizi doldururken ikimiz de sessizdik.

Tartışmayı bir süre kestik, sadece kadehlerimizi yudumlarken ikimizden de hiç ses çıkmıyordu.

"Şu an sakinim çünkü tüm olanlara rağmen karşımdasın, canlısın. Eğer benden intikam almak için kendini ortadan kaybedersen işte o zaman beni ger..." Konuşmaya devam etmesine izin vermedim.

"Merak etme, o kadar önemli değilsin. Artık değil."

"Keşke gerçekten öyle olsaydı," dedi kısık sesiyle. Kadehte kalan viskinin kalanını tek dikişte içtim.

Ancak bu da yetmedi ve şişeyi elime aldım. Bardağa dökme gereği duymadan ağzıma dayadım tüm viskiyi. Ben nefes almadan kana kana içerken Ateş beni izliyordu.

Tüm şişeyi bitirene kadar durmadım. Sonu geldiğinde de uçağın bir köşesine fırlattım şişeyi. "Madem ölmüyorum içkiden, sarhoş da olmuyorum, o zaman ya hiç içmeyeceğim ya da hakkını vereceğim."

"Ölümsüz değilsin, keşke olsaydın ama değilsin! Alkole dayanıklısın ama asla sarhoş olmaz değilsin. Sen insansın Aşkın, sadece bizden daha üstünsün."

Hostesi çağırma gereği duymadan kalkıp kendime bir şişe daha viski alıp Ateş'in başında dikildim.

"Hâlâ deney hakkında bilmediğin çok şey var."

"Anlat."

"Hayır, her şeyi anlatırsam bana gerek duymazsın ve o zaman sana ulaşamam." O da ayağa kalktı. Elimdeki şişeyi aldı ve elini belime koyarak beni sertçe kendisine çekti. "Dinlenmelisin karıcığım."

"Karını sikeceğim!"

"Bunu ben yapmayı tercih ederim." Bir de benimle alay ediyordu. Kollarını vücuduma dolayıp sarıldığında onu itemedim.

Ellerim sırtına gitmek için, başım göğsüne yaslanmak için tutuşuyordu. Vücudum onun sarılışına karşılık vermek istiyordu. Beynimse tam tersini...

Bir süre hiçbir şey yapmadım ama güç bulabildiğim ilk an onu göğsünden sertçe ittim.

"Olanları sindirmek için kendine vakit ver, bu süreçte gözünün önünde olmak istemiyorum ama uçakta senden en fazla ne kadar uzağa gidebilirim bilmiyorum. Eğer beni dinlemek istersen, sana anlatırım." Yanağıma yumuşacık bir öpücük bıraktı ve arkasını dönerek yanımdan ayrıldı. Son binişimizde sevişiğimiz odaya girerken sadece onu izledim.

Yerime geri oturup bacaklarımı az önce Ateş'in oturduğu koltuğa uzattım. Anlayamıyordum, sindiremiyordum, kafam allak bullaktı.

Ben zihnimde kanın gövdeyi götürdüğü bir savaşın ortasındayken Pusat görüş açıma girdi. Buraya doğru geliyordu, yaklaştıkça Ateş'in yerinde olmadığını fark etti.

Yanımda tek durmaya cesaret edemeyerek arkasını döndü yanımdan uzaklaşmak için. "Pusat," diyerek durdurdum onu. "Otur şuraya."

Aslında Pusat da farkında olmadan çok kez bana göstermişti gerçekleri. Ateş'le konuşurken hep, "Ona bir şey olmaz," demişti. Tabii o zamanlar anlamamıştım, tıpkı hiçbir şeyi anlamadığım gibi.

Beni ikiletmedi, bana doğru döndüğünde bacaklarımı koltuktan çektim ve geçmesi için ona yer açtım. Tam karşıma oturduğunda hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Özür dilerim ama Ateş'e ihanet edemezdim. Ben Bahar'ın benim gerçek kimliğimi öğrenmesinden ne kadar korkuyorsam o da senin gerçekleri öğrenmenden o kadar korkuyordu. Aşkın, bu zorundalığı sen bizden de iyi bilirsin."

"Aynı şey mi sence? Biz Ateş'le evlendik, amına koyayım, evlendik! Babası benim hayatımı sikmiş, annemin ölümüne sebep olmuş."

"Bu Ateş'in suçu değil."

"Gizledi! Bunu gizleyerek benimle evlendi."

"Bunu gururla yapmadı, büyük acılar çekerek yaptı. Sana şimdi ne dersem diyeyim onun buhranını anlatamam. Sen de inanmazsın zaten."

"Senin Bahar'dan kimliğini saklamanla aynı değil bu, çok daha büyük Pusat."

"Aslında aynı Aşkın," dedi yorgunca.

"Doğru, sen de başlarda onun başına silah dayamıştın. Bunu da bilmiyor daha," dedim arkama yaslanarak.

"Aşkın, sakın."

"Siz bana acımamışsınız, ben hiç acımam."

"Bahar kahrolur." Bir süre sessiz kaldım. "Sen de kahroldun," dedi yeni farkına varıyormuş gibi.

"Her şey o kadar saçma ki inanamıyorum."

"Aşkın, üzgünüm."

"Bu yalana ortak olduğun için mi?"

"Hayır, bu durumda bile senin bir insan olduğunu unuttuğum için."

"Sorun değil, ben hiçbir zaman kimsenin ilk tercihi olmadım. Kimsenin ilk aklına gelen olmadım. Normalmiş de çünkü ben insan bile değilim."

"Hayır, Aşkın sen benim dostumsun."

"Ateş kadar değilmişim."

"Üzgünüm."

"Üzülme, ben üzülmeyeceğim," dediğimde yüzünü ovuşturdu sıkıntıyla.

"Belamızı sikeceksin, değil mi?" Ona cevap vermedim, daha fazla konuşmak istemiyordum hiçbiriyle.

Benden cevap alamayınca o da bir süre sessizliğini korudu. "Aşkın, çok üzüldün mü?" derken ses tonu yumuşamış, biraz da hüzünle titremişti.

Yine cevap vermedim, bakışlarım uçağın camında geziniyordu. "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama şunu bil, biz seni çok seviyoruz." Eli dizime gitti. "Ben seni çok seviyorum, hayatımıza ilk girdiğinde tam bir baş belası olduğunu düşündüm, gerçi hâlâ da düşünüyorum. Ama sonra bu belanın hayatımdaki en güzel şeylerden birine dönüştüğünü gördüm."

"Pusat, sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim ona dönüp gülümserken. O da ifademin yumuşadığını sanarak heyecanla doğruldu yerinden. "Zerre umurumda değilsin bu saatten sonra."

"Üzüyorsun beni." Duraksadı, derin bir nefes aldı. "Ateş'i defalarca uyardım, bunu saklamaması gerektiğini söyledim. İlişkinizi bu yüzden hiç tam destekleyemedim."

"Peki, bunu benim için mi yaptın yoksa gerçekleri öğrendiğimde Ateş'e yapacaklarımdan korktuğun için mi?" dediğimde sessiz kaldı.

Tam da tahmin ettiğim gibiydi.

Pusat sustu, daha fazla şansını zorlamadı. O da yanımdan sessizce ayrıldı.

Bazıları Aşkın'ı sevmezdi, bazılar V'yi... Yani günün sonunda beni kimse sevmezdi.

Ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı kendime çektim. Başımı dizlerime yasladım ve gözlerimi yumdum. Tepetaklak hissediyordum, ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçi biliyordum ama büyük bir ikilemdeydim.

Kalbim ve beynim büyük bir savaştaydı, kan pompalamaktan başka bir şey yaptığına inanmadığım kalbime yenilmiştim bir kere ancak bir kere daha yenilemezdim.

Canım acıyordu, fiziksel acıya da ruhsal acıya da alışkındım ama bu ikisinden de farklıydı sanki. Bu sefer acıyacak canım bile yok gibiydi.

Yolculuğun geri kalanı boyunca ne Ateş'le ne de Pusat'la konuşmuştum. Ateş ara ara gelip hâlimi kontrol etmiş, konuşmaya çalışmış ama başarısız olunca gitmişti. Pusat yanıma bile gelmemişti bir daha.

Ne uyumuş ne de bir şey yiyebilmiştim, sadece içmiştim. Gerçi içtiğimin bir halta yaradığı da yoktu ya.

Kaptan'ı bulacaktım, onun karşısına geçecek ve belki de ona karşı hiç yapamadığım bir şeyi yaparak doğru düzgün hesap soracaktım. O hesaptan ne sonuç çıkacaktı, onu da tahmin edebiliyordum.

Uçak inişe hazırlanırken Ateş karşıma oturdu yine. "Ne yapacaksın?" dedi sonunda konuşabilerek. "Aşkın, sessizliğine alışkın değilim. İzin ver sana her şeyi göstereyim, tüm deneyi öğren. Fevri bir şeye kalkışma, o düşmanlarımız hâlâ karşımızda. Bunu da bizi ayırmak için yaptılar çünkü bizi sadece biz bitirebiliriz. Onların oyununa gelme." Bir süre yüzüne baktım, ardından kafamı ağır ağır yasladığım koltuktan kaldırdım.

"Ateş, benim en büyük düşmanım senmişsin."

"Deme öyle," dedi kısılan sesiyle.

"Bana kalırsa onlar daha şerefli düşmanlar, en azından renkleri belli." En azından beni kendilerine âşık edip, üstüne evlenip böyle boktan bir duruma sokmadılar.

Uçak inene kadar bir daha hiç konuşmaya cesaret edemedi. İndiğimizde de onun arabasına binmedim, havaalanı otobüsüne adımladım.

"Aşkın, lütfen saçma bir şey yapma!" diye uyardı beni Ateş. Onlarla konuşmadım, onlarla daha fazla aynı yerde bulunmak bile istemiyordum. Havaalanı otobüsüne binerken onlardan farklı bir çıkışa gidiyordum.

Gözlerimi yumdum, ne halt edecektim ben? İlk defa kaybolmamıştım ama ilk defa evimden uzaklaşmak zorunda kalmıştım.

Havalimanının içine geçtiğimde direkt olarak bir taksiye bindim. Kaptan'ı aradım defalarca ama hiçbir aramamı açmadı.

Ateş sessizliğini koruyordu. Zihnimde fırtına öncesi sessizliği vardı ve o fırtınanın bir kasırgaya dönüşeceğini iyi biliyordum. O kasırga evlere zarar verecek, birçoğunun çatısını yıkacak ve belki de altında kalanları öldürecekti ama hiç üzülmeyecekti. Çünkü kasırganın üzülebileceği bir ruhu da canı da yoktu.

Rıhtım evine vardığımda, taksiciye ödeme yapıp taksiden indim. Gözlerim etrafta gezindi, Ateş'in korumaları her zamanki gibi evin çevresinde, çok göze batmadan pusuda duruyorlardı.

Tarık rıhtımda Bahar'la oturuyordu. Yanlarına yavaş yavaş yürürken onları inceledim. İkisi de en az benim kadar bitik görünüyordu. Bahar'ın ölüm döşeğindeyken bile parıldayan gözlerinin ışığı sönmüştü, üstünde onun mat tem rengi siyah bir elbise vardı. Tarık da elinde sigarasıyla, eğlenceden çok uzak ifadesiyle denizi seyrediyordu.

Beni ilk fark eden Bahar oldu, yerinden doğrulurken gözleri cansızlığını yitirmişti. Onun bakışlarıyla Tarık da benim geldiğimi fark etti.

"Aşkın, iyi misin?" dedi Bahar ayağa kalkarken.

Cevap veremedim, artık yalan söyleyecek hâli bile bulamıyordum kendimde. Yanlarına ulaştığımda Bahar'a sıkıca sarıldım. Başımı sarı mis kokulu saçlarına gömdüm. Sırtımı yavaş yavaş okşadı o da.

"Neler oluyor Aşkın?" dedi ondan ayrıldığımda.

Bacaklarımda derman kalmadığını hissederek, hemen arkamdaki sandalyeye düşercesine oturdum.

Bakışlarımı Tarık'a diktim, onu bir süre inceledim. "Biliyor muydun?"

"Neyi?"

"Beni." Tarık yutkundu, bakışlarını kaçırdı.

Elbette biliyordu.

"Ateş'in beni kullanmasına izin verdin."

"Hayır, Ateş seni seviyor."

"Kaptan'ın beni uyutmasına izin verdin."

"Aşkın konu Kaptan olduğunda sen hep derin bir uykudaydın. Kaptan seni hep uyuttu, sen de mışıl mışıl uyudun. Her dediğini yaptın, seni ölüme gönderdiğinde bile ona güvendin!" Tarık elindeki sigarasını söndürürken ben yeni bir tane yakmıştım. Bahar şaşkınlıkla bir ona bir bana bakıyordu.

"Daha neler oluyor bu evde benim bilmediğim?" dedi yanıma geri otururken.

"Bunları ben de bilmiyordum Bahar."

"Kaptan'ın seni kullandığını mı bilmiyordun Aşkın? Bunun için seni uyarmadığımı, durdurmaya çalışmadığımı söyleyemezsin." Doğru, Tarık beni çok kez durdurmaya çalışmıştı ama gücü Kaptan'a yetmemişti hiçbir zaman.

"Biliyordum," dedim kısılan sesimle.

"O zaman neden uyanmaya çalışmadın?"

"Çünkü yaptığı her şeye rağmen bir tek Kaptan'ın kollarında güvende olacağımı sandım, küçükken çok inandım buna. Tıpkı evlenmeden önce Ateş'e inandığım gibi. Ben onunla evlendim! Sen beni uyarmadın."

"Mutluydun Aşkın, Ateş seni her şeyden çok seviyor. Sen ilk defa gerçek bir insan gibi yaşıyorsun, bunun mahvolmasını istemedim."

Güldüm, sigaramdan çektiğim derin duman dudaklarımdan çıkarken histerik şekilde güldüm. "Sözde zekiymişim, yani öyle bir şeyler yapmaya

çalışmışlar ama sözde! Ne salakmışım, kendimi vezir zannederken nasıl da oradan oraya savrulan bir piyonmuşum meğer."

"Kaptan senden daha çok şey sakladı, ben de her şeyi bilmiyorum. Onunla konuşmalısın."

"Hangi cehennemde?"

"Bilmiyorum ama yakında çıkar bir yerlerden. Kıyamet kopmadan önce köşesine çekilmeyi çok sever." Bu sefer o kıyametten sağ çıkabileceğini sanmıyordum.

Kaptan'a sormam gereken çok şey vardı, tüm soruların cevabı ondaydı. O kadar boktan hissediyordum ki sanki kendi hayatıma konuk oyuncuydum, kendim hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Hiç bu kadar Aşkın'a ve V'ye yabancı olmamıştım, kendime öyle yabancıydım ki adımı sorsalar varlığımı sorgulardım.

"Ne oluyor yine?" dedi Bahar elini başına götürerek. "Keşke her şey kâbus olsa, keşke o ölümü bekleyen kör hâlime dönsem. O zaman en azından tek bir korkum vardı." Bahar'ın yüzü çökmüştü, görmüyorken bile parlayan gözlerindeki parıltılar sönmüştü.

Dünya hayal ettiği gibi değildi, o pembe sanmıştı dünyayı, kana bulanmış bir karanlık göreceğini bilememişti. Dünyanın temiz hiçbir tarafı kalmamıştı. Onu, güzel hayal ettiği dünyasından uyandırdığımız için belki de kızgındı bize. Haklıydı da.

Üçümüz rıhtımda oturmuş, sessizce denizi seyrederken sancılı bir kabullenişi yaşıyorduk. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını artık hepimiz biliyorduk.

"Deniz artık eve gelmiyor, sanırım taşındı, hiçbirimizle konuşmuyor," dedi Tarık aramızdaki uzun sessizliği bozarak.

"Naz da sürekli işte, eve çok az geliyor," dedi Bahar da.

"Deniz yine öfke doluyor, kendine geliyor. Seni bu sefer ifşa edebilir," dedi Tarık sıkıntıyla.

"Etse de hepimiz kurtulsak." İkisi de bakışlarını bana çevirdi.

"Aşkın deme öyle," dedi Bahar çatık kaşlarıyla.

"Neden Bahar? Neden beni haklı buluyorsun? Ben kötü bir katilim. O filmlerde korktuğun, sevmediğin karakterim ben."

"Hayır! Değilsin, hiçbir zaman da olmayacaksın. Sen kötü görünmeye çalışan iyi karaktersin. Kendini kandırma." Bir film karakterinden bile daha sahte hissediyordum bugün.

Ablamla konuşmak istiyordum, ona sıkı sıkı sarılmak istiyordum. Ve en çok da bugün istiyordum. Kapısına gitsem beni alır mıydı yanına? Her şeyi anlatsam, benim elimde değildi desem inandır mıydı bana?

İnanmazdı herhâlde.

Özlemi yine içimi yakarken derin bir nefes alarak alt dudağımı ısırdım.

"Kaptan burada, onu saklıyorsun değil mi?" dedim başımı Tarık'a çevirerek. "O yarattığı kıyameti yakından izlemeyi sever. O kulübede değil mi?" Tarık sessiz kaldı ve ben cevabımı aldım. Tarık beni savunduğunu iddia ederek Kaptan'ı korumaya devam ediyordu.

"Nereden anladın?" dedi kısılan bakışlarıyla.

"Bilmem, genelde anlıyorum, sezgilerim çok kuvvetli. Tıpkı bir hayvanınki gibi ve ben bunu da hiç sorgulamamışım." Yerimden kalktım, kulübedeki her şeyi temizlediğim için rıhtımın ilerisinde duran arabama uğrayıp torpidodaki silahlarımdan birini aldım.

İlk önce kulübeye girdim, ardından da alt kata indim elimde silahımla. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Kaptan tam da tahmin ettiğim gibi buradaydı. Koltuğuna oturmuş, bacaklarını uzatmış, elindeki bir gazeteyi okuyordu. Varlığımın farkında olsa da kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Bir fare gibi yeraltında mı saklanacaksın?"

"Saklandığım yer, senin inindi Aşkın." Kafasını yavaşça kaldırdı.

"Öğrendim her şeyi." Yüzündeki ifade değişmedi ama gözlerinde çok kısa süren bir kırılma gördüm. Onu iyi tanıyordum, hem çok şaşırmıştı hem de bugünün geleceğini en başından beri biliyor gibiydi.

"Beni hep kullandın!" dedim ve onun bana daha önce söylediği sözler kulağımda yankılandı.

"*Sen bir silahtın ve ben seni nasıl kullanacağımı iyi biliyordum*," demişti bana. Aslında Kaptan bana çok kez anlatmıştı da ben anlamamıştım.

"Üzgünüm kızım."

"Ben senin kızın değilim, hiç olmadım. Ben senin canavarındım."

"Keşke her şey farklı olsaydı," dedi sanki her bir haltı o yememiş gibi.

"Her şeyi anlatacaksın, en azından bu kadarını borçlusun bana." Karşısını işaret etti ama oturmadım. Elimdeki silaha kısa bir bakış attı, o silahı onun alnına dayasam da korkmazdı. Kaptan hiçbir silahtan korkmazdı.

"Firuze öldükten sonra bambaşka bir adam oldum, yaşadığım işkencelerden sonra beni insan tutan tek şey oydu ve onu da kaybettim. Onu bir Alanguva yüzünden kaybettim, onu benden sadece Alanguva değil, Cebonayan aldı." Gazetesini tamamen katladı ve masanın üstüne koydu. O an bu

gazetenin yeni olmadığını, aksine yıllar öncesine ait olduğunu fark ettim eski font ve renginden.

"O zamandan itibaren kendimi Cebonayan'ı bitirmeye adadım, bunu yaparken de Alanguvaların yaptıkları gizli deneyleri buldum. O deneylerde birçok insan hayatını kaybetti, bense hayatta kalanları toplamaya çalıştım. Tek kurtulan sen değilsin, Denek 4 de kurtuldu. Onu direkt öldü zannettikleri için yanıma almam nispeten daha kolay oldu. Ancak o daha farklı bir denek." Seri katil Denek 4'tü ve onu da Kaptan eğitmişti. "Senden sonra da kurtulan oldu ama onlar da sağlam değildi, biri sakat doğdu ve birkaç yıla öldü. Biri birkaç yıl boyunca hızla büyüdü ve öldü..." Duraksadı, derin bir nefes aldı.

"Bana her şeyi detayıyla anlat!"

"Tek sağ kurtulan denek sen olduğun hâlde seni ellerinden neden bıraktıklarını mı merak ediyorsun? Ben yaptım, içeride köstebeklerim vardı, senin tamamen işe yaramaz bir denek olduğuna emin olduktan sonra evine gitmene izin verdiler, tabii seni izlemeye de devam ediyorlardı, ta ki ben seni yanıma alana kadar."

"Sen bana gelmedin ki ben sana geldim, ben geldim kapına," derken bir adım geriledim. "Vera, Vera öldü, sonra geldim ben. Sen gelmedin ki ben kendim geldim sana. Denek V demişler bana, onlar Vera'yı bilmiyor ki. Tesadüf mü hepsi? Nasıl olacak ki? Ben seçmiştim V olmayı..."

"Aşkın," dedi Kaptan kısık sesle.

"Vera, Vera'yı bilerek mi öldürdün? Ya da Vera hiç yok muydu? Her şey tesadüf müydü?"

"Aşkın, sana bunun cevabını vermeyeceğim. Hepsinin cevabını veririm ama bunun değil." Çünkü kaldıramayacağıma emindi.

"O yok muydu? Her şey oyun muydu? İmkânı yok! Gözümün önünde oldu her şey, imkânı yok böyle bir şeyin." Sessiz kaldı. "Oyun muydu? Hayatım gibi bu da mı sahteydi?" Yine sessiz kaldı. "Sikeyim! Kafayı yiyeceğim. Senin yüzünden kafayı yiyeceğim. Mahvettin beni, mahvettin. Hâlâ da gizliyorsun."

"Bir tek buna cevap vermeyeceğim. Oyundu desem yaşadığın sahte acı yüzünden kafayı yiyeceksin. Gerçekti desem yaşadığın bir anlık umut yüzünden kafayı yiyeceksin. Bunu hiç öğrenmeyeceksin, Aşkın."

"Yedim zaten kafayı! Normal miyim ben şu an?" Bağırışlarım onu etkilemiyordu, bakışları hâlâ çok sakindi. "Söyleyeceksin! Ben öğrenemez miyim?" Sessizliğine dayanamıyordum.

Silahı ona doğrulttum, o da gözlerini yumdu tetiği çekmemi bekleyerek. "Hadi bu işkenceyi bitir, intikamını al benden."

"O gün kulübene ben geldim."

"O kulübeye çıkacak yolları bile ben hazırladım sana," dedi gözlerini tekrardan açtığında. "Sana çok ağır şeyler yaptım. Aşkın, evet, senin genetiğinle oynamışlardı. Evet, öfke doluydun ama ben seni farklı bir yoldan tedavi edebilirdim. Seni normal bir çocuğa dönüştürebilirdim. Bunların hiçbirini yapmadım, seni intikamımın parçası yaptım. Onların silahıyla onları vurmak istedim. Haklısın, ben seni kullandım ve mahvettim. Bana yapacağın her şeyi hak ediyorum. Hadi evlat, çek o tetiği ve ikimizi de huzura kavuştur."

"O seri katili ne ara eğittin? Nerede?"

"O da intikam almak istiyor, beynine çip yerleştiren de oydu ama iznim dışında yaptı. Tüm Alanguvaların ölmesi için elinden gelen her şeyi yapar."

"Bahri'nin oğlu peki? Firuze'nin senden olmayan oğlu? O bu işin neresinde?"

"O aslında tanıdığın biri, tanıdığını sandığın biri. Sahte bir Cebonayan üyesi." Aslında bu oyun en başından beri Kaptan'ındı. Bu onun tahtasıydı, kuralları o koymuş, taşları o dizmişti. Bu onun uzun intikamının bir dalıydı sadece. Hepimizle oynamış, istediği gibi yerleştirmişti.

"Şimdi de bilerek mi öğrenmemi sağladın? Bir Alanguva'yı âşık olduğu karısına mı öldürtmek istedin?"

"İlk başta planlarım çok farklıydı, senin ona âşık olacağını tahmin edememiştim. Sen bir robot değilsin, sen insan dışı bir varlık değilsin. Hatta aksine herkesten daha merhametli, yufka yüreklisin. O kadar acılı bir kalbin var ki dünyadaki kötülükleri bitirmek, masumları kurtarmak için kendi kalbini zifte sokmaya razı oldun, hayatını buna adadın. Ancak işler istediğim gibi gitmedi. Senin Alanguva'nın ve Cebonayan'ın sonu olman gerekiyordu, onların senin değil. Aşkın, Ateş senin sonun oldu. Belki henüz farkında değilsin hâlâ ama tüm hayatını bitirdi. Ne V bıraktı ne Aşkın."

"Sen ondan daha mı az suçlusun?"

"Hayır, bundan bahsetmiyorum. O seni korumaya çalışırken kimliğini neredeyse herkese ifşa etti, o seni korumaya çalışırken seni öldürdüğünün farkında değil. Son vuruşunu da daha yapmadı ama kendi de bunun farkında değil. Bunu anladığımda tüm planlardan vazgeçip seni nasıl kurtarabileceğimi düşündüm. Sen kimse yüzünden değil de onun yüzünden yıkılacaksın."

"Yine hep yaptığını mı yapıyorsun?" dedim ama sessiz kaldı.

Daha fazla soruma cevap vermedi, zaten o beni hep kandırırdı.

"Hadi evlat, çek o tetiği." Kafamı iki yana salladım. Silahı indirdim.

"Sen ölmeyi, huzura kavuşmayı hak etmiyorsun. Bahri değildi sizin hikâyenizin kötü karakteri, o sadece kurbandı. Asıl kötü en başından beri senin ve o diğer tarafa, o ikisinin yanına gitmeyi bile hak etmiyorsun. O ölmeyi dilediğin denizde değil de kanında boğulursun umarım."

"Ummaktan daha fazlasını yapabilirsin," dedi beni kışkırtmaya çalışarak. Daha fazla beni manipüle etmesine izin vermeyecektim.

"Sen yaşayacaksın, öyle huzurla ölmeyeceksin. Ve bunu yapan ben olmayacağım, öldürdüğüm pisliklerden bile daha kirlisin ve ben elimi senin için de kirletmeyeceğim." Zaten elim yeterince kirliydi, annemin karnına düştüğümden beri. Silahı pantolonumun kemerine taktım.

Arkamı döndüm ve onu ardımda bıraktım. Omuzlarım bana öğrettiğinin aksine dik değildi, o bana çok şey öğretmişti ama bir şeyi hiç öğretememişti; kendi ihanetiyle nasıl başa çıkacağımı bana hiç anlatmamıştı.

Benim gerçekten "baba" diyebileceğim bir babam hiç olmamıştı. Kaptan bana "evlat" demişti ama hiç evladıymışım gibi davranmamıştı. Her şeye rağmen ona inanmıştım, onu öldürdüğüm babamın yerine koymuştum farkında olmadan. O kadar yerleştirmiştim ki onu bu yere, gerçeğini bile öldürebilmiştim ama onu bugün bile öldürememiştim.

Kulübeden çıktığımda yürümeye başladım. Bir süre yürüdükten sonra rıhtımın tersi yöne yürüdüğümü fark ettim, tam geri dönecektim ki biraz ileride Ateş'i gördüm. Arabasına yaslanmış beni izliyordu. Bakışları üstümde uzun uzun gezinirken belimdeki silahta oyalanmıştı.

"Kaptan'ı öldürdün mü?" dediğinde ona arkamı dönerek rıhtıma yürümeye başladım.

Tüm cesaretiyle peşimden geldi. "Sırada ben mi varım?" dedi bir de dalga geçer gibi. Beni kolumdan tutup durduracaktı ki ondan hızlı davranıp elimi boğazına sardım. Hızlı tutuşumla başı havaya doğru kalktı, bana üstten bir bakış atarken hareket eden âdemelmasını avuç içimde hissetmiştim.

Hiç karşı koymadı, bana teslim oldu. "Ne meraklı herkes bugün ölmeye," dedim ve boynunu ileri doğru ittirerek bıraktım.

"Katil böyle olunca," diye mırıldandı ama bakışlarımı fark ederek susttu. Ben yürürken peşimden gelmeye devam ediyordu.

Rıhtıma ulaştığımda Tarık da Bahar da etrafta görünmüyordu. Masanın üstünde duran paketten bir dal sigara çıkardığımda Ateş'in bakışları dikkatle üstümde geziniyordu.

"Ne yaptın? Bana gerçekleri gösteren hayırseverden intikamını alabildin mi?" dediğimde cıkladı.

"Onu yakalayamadım, güzel saklanıyor şerefsiz."

"O seri katil yapmış." O zaten bunu biliyordu. "Babanın başka bir deneğiymiş. Onu bulduğumda iyi bir teşekkür edeceğim." Sözlerimle bakışları kısıldı.

"Ben onu bulmadan önce bulabilirsen tabii." O da kendine bir dal sigara çıkardı.

"Ablamı görmem gerek."

"Seni ona götürebilirim ama zaten hâlin kötü, o daha kötü olmana sebep olur."

"Beni bir yere götürmene ihtiyacım yok, istesem on dakikada bulurum olduğu yeri." Baybora'yla sürekli kaldıkları yeri değiştiriyorlardı ve yurt dışına çıkmadan onu görmem gerekiyordu.

"Zahmet etmene gerek yok işte, gidelim birlikte."

"Şaka mı yapıyorsun, amına koyayım?"

"Sen hâlâ benim canımdan çok sevdiğim karımsın ve senin için her şeyi yapacağım. İster benden nefret et ister öldürmek iste, hiçbiri umurumda değil. Sen benim ailemsin ve bunu sen bile değiştiremezsin."

"Hayatımı siktin, hayatımı."

"Sen de benimkini sikeceksin büyük ihtimalle ama biliyor musun, Aşkın? İstediğini yapabilirsin, günün sonunda nefes alıyorsam yine senin için olacak."

"O aldığın her nefeste bana küfredeceksin!" Sözlerimle sessiz kaldı, bakışları etrafta gezindi. "Tarık da biliyormuş. Herkes her haltı biliyormuş, bir salak benmişim."

"Hayır, salak falan değilsin, sen sadece bu hikâyenin en çok harcanan karakterisin. Her şey için üzgünüm."

"Üzgünsün?"

"Sadece üzgün değilim, kahroluyorum Aşkın. Acını senden bile daha şiddetli hissediyorum, sadece yalanların değil, yalanlarımın da acısını çekiyorum."

"Seni işkenceyle öldürsem bile soğumaz benim içim," dediğimde bana ne kadar yakınlaştığını fark ettim. Kokusu esen rüzgârla birlikte ciğerlerime dolarken elimi yakasına götürdüm. O da başını bana doğru eğdi ve alnını alnıma yasladı.

"Gidip ablanı gör, sonra benimle gel ve tüm ses kayıtlarını, tüm deneyi sana göstermeme izin ver. Sonra istediğini yaparsın, olmaz mı?"

"Duymam gerekeni duydum, benimle yaşadıklarını gidip ses kayıt cihazında mı biriktiriyordun?"

"Evet, bunu bir süre yaptım," dedi kısılan sesiyle. "Her hareketini, her kelimeni gözlemledim ve kaydettim. Deneye ekledim, dosyanı tekrar açtım. İlk başlarda çok dikkatini çekmişti çünkü bu çok sıra dışı bir deneydi." Ateş bana hep dikkatle bakardı, uzun uzun gözlemlerdi. Bunun sebebini hep onun karakterine bağlamıştım ama o sadece ilgisini çeken şeyleri derinlemesine incelerdi.

"Nereden bileceğim hâlâ o dosyaya bir şeyler ekleyip beni incelemediğini?"

"İnanmayacağını biliyorum ama o dosyayı kapattım."

"Ne zaman?"

"Sana âşık olduğumu anladığım an."

"Bence sen bana âşık falan olmadın. Babanın deneyine hayranlık duydun, o hayranlık zamanla arttı ve sen aşk sandın. Sen aşkını değil, deneyi takıntı hâline getirdin," dediğimde benden uzaklaştı, başını iki yana salladı. "Benimle evlendin çünkü deneyi anca bu şekilde sonsuza kadar kendine bağlayabilirdin. Sen beni değil, teknolojiyi sevdin."

"Hayır," dedi ve eli yanağıma uzandı ancak başımı çevirerek dokunmasını engelledim. Eli havada yumruk oldu ve yavaşça düştü. "Seni sevdiğim için her gün teknolojiye lanet ettim. Sevmedim mi? Çok da sevdim çünkü o teknoloji seni hayatta tuttu ve bana getirdi. Bu yüzden babama hiç kızamadım, hatta minnet duydum. Aşkın, ben sensiz yaşamıyormuşum."

Ondan uzaklaştım. "Ablama gidiyoruz," dediğimde benimle geleceği için rahatlamıştı. Ablamı aramakla vakit kaybetmek istemiyordum, ona gitmeye ihtiyacım vardı. Sanki o yine hapisteymiş de Kaptan aylardır onu görmeme izin vermemiş gibi bir özlem vardı içimde. Ona hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Sigaramı söndürdüm, Ateş'in arabasına geçtiğimizde sessizdim. Ateş sürücü koltuğuna oturacağımı sanmıştı bir an ancak ben yan koltuğa oturduğumda o da sessizce sürücü koltuğuna yerleşmişti.

Aracı çalıştırdığında ikimizin de hiç sesi çıkmıyordu, rahatsız edici sessizliğimizi bozmak için şarkı açtı.

Açtığı şarkıya kahkahalarla gülmek istedim ama bunu yapacak hâlim de yoktu.

"Ben Seni Çok Sevdim" çalıyordu. Bana bakmıyordu ama direksiyonu tutan parmaklarının gerginliğinden bakmamak için çabaladığını anlayabiliyordum.

"Ateş, sen hep kendini daha çok seviyor sandın, sanırım benden daha kolay söyleyebiliyorsun diye. Ama bir şey söyleyeyim mi? Sen asla benim seni sevdiğim kadar sevememişsin beni." Çünkü ben onu çok seviyorum diye onun hayatını mahvetmezdim, incitmezdim. Onu seviyorum diye belki ondan vazgeçerdim.

Ben sen çok sevdim, belki zordur anlaması sessizliğimden.

Ben seni çok sevdim, ben seni çok sevdim, sen oku kelimeleri gözlerimden.

Aldığı nefesle yavaşça şişti göğsü. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi. Alt dudağını ısırdı ve yola odaklandı.

"Nerede kalıyorlar?"

"Şahin sürekli onları rahatsız ettiği için yerlerini değiştiriyorlardı, en son bir rezidansta kalıyorlardı birlikte. Bu hafta gideceklerdi ama son zamanlarda konuşacak vakti hiç bulamadım."

"Şahin sürekli rahatsız ediyordu?"

"Evet, biliyordun Aşkın, bunu saklamadım," dedi hemen savunmaya geçerek.

"Sadece ablamın küçük bir kaza yaşamasına sebep olduğunu söylemiştin. Ciddi şekilde taciz edildikleri için sürekli ev değiştirdiklerini değil."

"Evet, bu yüzden de güvenliği arttırdım." Onun güvenlik sistemine güvenmiyordum, işe yaramadığından değil, düşmanları da fazla kurnaz olduğundan. Üstelik evime kadar beni gelip zehirleyebiliyorlarsa düşündüğümüzden daha yakın köstebekleri, güçleri var demekti.

"Senin yüzünden o pisliği öldüremedim."

"Eğer öldürseydin öğrenirdin..." Sonlara doğru kısılmıştı sesi. "Ve de kimliğin yayılırdı."

"En azından seninle evlenmeden önce uyanmış olurdum."

Onunla daha fazla konuşmadım, kısa yolculuğumuz sırasında yolu seyrettim. Arabayı otoparka park edip indiğimizde bakışlarım etrafta gezindi. Böylesine büyük bir rezidans için fazla boştu otoparkı.

"Korumaların nerede?" dediğimde Ateş etrafına bakındı, o da bilmiyordu.

Silahım belimde durmaya devam ediyordu, asansöre bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Yirminci kata çıktığımızda koridorda sadece bir tane kapı vardı. Ateş zile bastı ancak açan olmadı.

"Burada olduklarına emin misin?"

"Evet, buradalardı," dedi çatılan kaşlarıyla.

Telefonunu çıkarıp Ayberk'i aradı, telefonu da hoparlöre aldı. "Efendim?" diye açtı telefonu direkt Ayberk.

"Abimle Aylin'e gönderdiğimiz korumalar nerede?"

"Bugün Baybora ayrıldı evden Aylin'le birlikte. Yurt dışına taşınacaklarmış, haber vermeye çalıştım ama sana ulaşamadım tüm gün. Şu an havalimanına gidiyor olmaları gerek, o istemese de peşine birkaç araç taktım."

"Tamam, bana hemen konumlarını at."

"Tamamdır patron," dedi Ayberk ve telefonu kapattı Ateş.

"Onu görmem gerek," dediğimde Ateş başını olumluca salladı.

"Endişelenme, onlar gitmeden yakalayacağız," dedi ve telefonuna gelen mesaja baktı. Yüz ifadesi değişirken ben de başımı ekrana yaklaştırdım.

Havalimanına gitmemişlerdi, mezarlığa gitmişlerdi. Annemin yanına gitmişti, ben hiç gitmemiştim ama hep biliyordum yerini. Gitmeye hiç yüzüm olmamıştı. Ablam ülkeyi terk etmeden önce son kez onu ziyaret etmek istemişti.

"Annen mi?" dedi Ateş, başımı belli belirsiz salladım. "İstersen direkt havalimanına geçip oraya gelmelerini bekleyelim?"

"Hayır, direkt yanlarına gidelim," dediğimde Ateş beni ikiletmedi. Arkamızda hâlâ aynı katta duran asansörle aşağı indik ve arabaya geri bindik.

Bir tuhaflık vardı, tenim ürperiyordu. Belki de öğrendiklerim ve yaşadıklarım artık fazla gelmeye başlamıştı.

Ateş ara ara bakıyordu ama konuşmaya cesaret edemiyordu. Hava gittikçe daha da kararmıştı, arabanın saatine baktığımda gece yarısına yakınlaştığımızı yeni fark etmiştim. Zaman algım da yok olmuştu.

Yarım saatlik yolculuğumuzda ikimiz de hiç konuşmamıştık, mezarlığa yaklaşmıştık ama Ateş telefonuna bakarken durdu yolun ortasında.

Çok kullanılmayan bir yoldaydık, etraftan pek araç geçmiyordu. Yine de arabayı sağa çekti.

"Neden durdun?"

"Çıkmışlar mezarlıktan, yoldalar ve büyük ihtimalle en hızlı yol olduğu için burayı kullanacaklar." Cümlesini tamamlamasının hemen ardından Ala plakalı bir araç yaklaşmaya başladı. İndim arabadan, benim ardımdan Ateş de indi.

Araba bizi fark ettiğinde yolun ortasında durdu, ilk önce Baybora indi arabadan, hemen ardından da ablam.

Onu gördüğüm an, duyduğum özlemle burnumun direğinin sızladığını hissettim. Yeşil, bileklerine kadar uzanan yazlık bir elbise giyinmiş, o güzelim göz rengini ortaya çıkartmıştı, saçları dalga dalga omuzlarından sarkıyordu. Hafif kilo almıştı, yüzü ve ten rengi onda hiç görmediğim kadar canlıydı. Onun yüzünün genelde solgun ve çökük olmasına alışık olduğum için bu hâli kalbimi titretti.

Ben ona doğru yürürken o da beni şaşırtarak bana doğru yürüdü. Yolun ortasında karşı karşıya geldiğimizde ona sıkı sıkı sarılmak istedim.

"Abla," dedim kısık sesimle. "Seni çok özledim. Sana ihtiyacım var, gitmesen olmaz mı?"

Dolan gözlerini kırpıştırdı, bir damla yaş aktı gözünden ipek tenine. "Aşkın, gitmeliyim. Burada yapamıyorum."

"Ben yetmez miyim sana? Her şeyi yaparım senin için."

"Aşkın, gitmem gerek," dedi ama önceki konuşmalarımızdaki kadar öfke dolu değildi bana. O da özlemişti.

"Neden?"

"Ben bu ülkede hiç yaşayamadım zaten, hiç güzel anılarım da yok. Bir sen vardın..."

"Hâlâ varım. Ben hâlâ senin kardeşinim, benim hâlâ sana ihtiyacım var."

"Sana çok kızdım ama sözünü tuttun gerçekten de. Çok güçlü oldun ve bana artık ihtiyacın yok. Hiç de olmadı."

"Hayır abla, sana hep ihtiyacım oldu." Ateş arkamdaydı ama yaklaşmıyordu, arabanın yanındaydı. Baybora da aynı şekilde kendi arabasının yanındaydı ve o da yaklaşmıyordu.

"Buradan uzaklaşmak bana iyi gelecek, mutlu olacağım Baybora'yla."

"Onun ölü olduğunu kabullendin de bir beni mi kabullenemedin?"

"Çünkü onu hiçbir zaman seni sevdiğim kadar sevmedim," dedi yaşları artarken.

"Beni hiç affetmeyeceksin." Sessizliğini korudu. "Ama sevecek misin?" Sesim o kadar titrek ve kısık çıkmıştı ki ben bile duymakta zorlanmıştım.

"Seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim ben Aşkın. Hep de seveceğim."

"Kim olursam olayım beni seveceksin yani?" Ama affetmeyecekti.

"Maalesef."

"Beni dinlemez misin peki gitmeden? Anlatmama izin vermez misin?"

"Gitmem gerek Aşkın, belki gittiğim yerde seni dinleyebilirim."

"Tamam o zaman," dedim burnumu çekerek. "Ama ben hiç iyi değilim bugün, en azından bugün gitmesen?"

"Gideceğim." Zar zor konuşuyordu.

"Peki o zaman." Duraksadım, ona biraz daha yaklaştım. "Seni çok seviyorum. Bu hayatta en sevdiğim kişi sensin, sana hep ihanet etmiş gibi hissettim ve bu histen hep nefret ettim. Özür dilerim abla, affetmeyeceğini biliyorum ama çok üzgünüm. Hapisten çıktığında sana güzel bir hayat yaşatamadığım için de çok üzgünüm. Böyle biri olduğum için, sana acı çektirdiğim için özür dilerim. Keşke annemin karnında ölseydim de kimseye bu kadar acı yaşatmasaydım." Ablamın eli yüzüme gitti, yavaşça okşadı. Artık yüzü tamamen gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Deme öyle, iyi ki yaşamışsın sen."

"Beni bir gün affeder misin peki?" dediğimde yine sessiz kaldı. "Olsun, ben de geleceğim zaten yanına, beni affetmen için her şeyi yapacağım."

"Yaşa Aşkın ama normal bir insan olarak yaşa, elinde kan olmadan yaşa, kimseyi öldürmeden yaşa, mutlu olarak yaşa, bir aileye sahip olarak yaşa. O zaman belki seni affedebilirim." Demek ki beni sonsuzluğa kadar affedemeyecekti çünkü ben asla normal olamazdım.

"Peki," dedim sadece. "Ben yine de her şeyi yapacağım senin için. Bana kuzum der misin yine o zaman?" Sözlerimle gözyaşları arasından gülümsedi.

"Derim, kuzum," dedi ve dayanamayarak ona sıkıca sarıldım. O da bana sıkıca sarıldı, saçlarımı okşarken onun kollarında kendimi küçücük hissediyordum. Sanki yine onun aldığı yaralardan sonra ablasına sarılan küçük Aşkın'dım. Ama bu sefer ona zarar veren bendim.

Tam bu sırada sessizliği yaran, tanıdık ama bir o kadar da ürkünç bir ses doldu kulaklarıma. Ses çok gürültülü değildi ama rüzgârı yaran mermi sesi gürültülüydü.

Ablamın bedeni sarsıldı, art arda iki kurşun sesi daha geldi.

Anlayamadım, idrak edemedim, ellerim saniyeler içinde kana bulanırken ablamı kendimden uzaklaştırdım.

Üç kurşun yemişti, bana gelmemişti, üçü de onun vücudunda kalmıştı. Ablamın vücudu kollarımın arasından kayarken o kadar güçsüzleşmişti ki kollarım, onu tutamadım.

Ben de onunla birlikte yere çökerken bedeni dizlerimin üstündeydi. Her taraf kandı.

"Abla!" Ateş ve Baybora harekete geçmişlerdi anında ama onlar da benim kadar şoktaydı ve etrafta ateş eden kimse görünmüyordu. Bir keskin nişancı vurmuştu onu.

"Abla!" Ağzından kan geliyordu.

Üstümüze ateş açılmaya devam etti. Ateş ve Baybora bizi savunmaya çalışıyordu. Ateş'in korumaları her taraftan çıkmış, sıcak bir çatışma başlamıştı.

Baybora sırtını çatışmaya dönerek yanımıza diz çöktü. Hızla ablamın yaralarını inceledi. Üstündeki tişörtü çıkartıp parçalarken ablamın yaralarına sarmaya çalışıyordu.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki hiçbir şey anlayamıyordum. Ablam vurulmuştu, ablamı vurmuşlardı.

Yeşil elbisesi kana bulanmıştı, az önce parıldayan teni kan kaybetmekten hızla beyazlamıştı.

"Dayan, dayan abla."

Hırıltılı nefesleri çok kısık ve azdı.

"Gitme abla, bırakma beni. Sen hiç yaşamadın ki gidemezsin."

"A-Aşkın." Çok zor konuşuyordu. Ellerimi sıkıca bastırdım yaralarına daha fazla kanamasın diye. Gözleri benimle vedalaşır gibiydi.

"Abla lütfen bırakma beni. Seni hiç yaşatamadım ben, böyle bırakamam. Abla yalvarırım gitme."

"S-seni seviyorum." Sanki kanlar içinde, ölümün döşeğinde değilmiş gibi gülümsüyordu.

"Abla!" Gözleri kayıyordu. "Gidemezsin!" Acı haykırışım her tarafta yankılandı ama ablam ilk defa beni duymadı.

Gözlerini tamamen yumdu.

Baybora durdu.

Patlayan silahlar durdu.

Ablam kollarımın arasında son nefesini verdi.

Her şey o kadar aniydi ki kavrayamıyordum, boş bakışlarım etrafta gezindi. İlk önce etrafa baktım, çatışma devam ediyordu ama Ateş hemen yanımda duruyordu. Tekrar ablama baktım, kan vardı sadece, gözleri kapanmıştı ve göğsü hareket etmiyordu.

Yeşil elbisesi kan olmuştu, sadece kan vardı.

Gözlerini de yummuştu.

Ağzından çıkan kan, kulağına doğru uzun bir yol çizmişti. Ama gülümsüyordu hâlâ.

"Hayır, hayır, bir şey yapsana," dedim Baybora'ya konuşabildiğimde.

"Kalbine geldi kurşun." Başını kaldırmıyordu, gözleri ablamdayken tane tane konuşuyordu.

"Olsun, çağırsanıza ambulansı! Bindirsenize ablamı arabaya." Hiç kimse bir halt yapmıyordu.

Onu böyle bırakamazdım, ayağa kalktım ve bedenini kucağıma almaya çalıştım ama Ateş omuzlarımdan tuttu. "Aşkın, çok geç." Arkamdan kollarıma sarılarak durdurdu beni. Hiddetle ona döndüm.

"Hayır! Hayır. Oyun bu da değil mi? Naz'a yaptığını yaptın. Oynuyorsunuz yine. Bu sefer kimi kandırmak için oynuyorsunuz? Beni kandırmak için mi? Hadi yeter, ben buna dayanamam. Kesin bu oyunu. Bu sefer dayanamam ben. Ben bu acıyla yaşayamam." Ateş sıkıca gözlerini yumdu.

"Bu sefer oyun değil Aşkın."

"Yalan söyleme! Oynuyorsunuz yine işte, yine ilaç mı verdirdin? Sahte kan mı koydunuz? Bu sefer Şahin peşlerini bıraksın diye mi yaptınız? Bana da söyleseydiniz, bana neden sürekli bu acıyı yaşatıyorsunuz ki?"

"Yemin ederim oyun yok." Ateş gözlerimin içine acıyla bakıyordu.

"Hâlâ devam mı ediyorsunuz oyuna?" dedim fısıldayarak kimse duymasın diye. Ateş kafasım iki yana salladı.

"Aşkın hiçbir oyun yok." Sesindeki çaresizlikle yutkundum.

"Oyun yok mu?" Sesim zar zor çıkıyordu.

"Yok," dedi ama sanki keşke olsaymış der gibi bakıyordu. Oyun oynamamışlardı, ablam gerçekten vurulmuştu.

"Tamam, o zaman gerçekse hadi bir şey yap, neden duruyorsun böyle? Sen ölüyü dirilten adamsın! Benim ablamı da kurtarırsın," dedim ama sessiz kaldı. Başı eğilmişti. Onu sarstım. "Ateş bir şey yapsana, kurtarsana ablamı. Sen yaparsın!"

"Yapamam." Başını omzuna eğmiş, gözleri dolmuştu.

"Ateş yalvarırım, yalvarırım kurtar onu. Abine yaptığının aynısını yap. Belki kurtulur o da... Ateş yalvarırım yaşat onu. Ateş yalvarırım sana bir şey yap." Ateş başını iki yana salladı.

"Çok geç, üzgünüm Aşkın." Uğradığım şokla nefesim kesilirken ondan uzaklaştım.

Ablam ölmüştü.

Aylin'im, ay ışığım sönmüştü.

Gece karanlığa bürünmüştü.

Yerdeki kanlar içindeki bedenine bakarken dudaklarımdan acı bir haykırış koptu, yaşlar o haykırışı takip etti.

Baybora geri çekildi, ablamın yanına diz çöktüm. Başını göğsüme yasladım, ona sıkıca sarıldım. Hâlâ sıcacıktı işte.

Hıçkırıklarım bedenimi sarsarken onun saçlarını okşadım. Yaşlarım tenine düşüyordu. "Affet beni, affet beni abla." Beni bir daha hiç duyamayacaktı. "Abla ben sana doyamadım, sen nasıl bıraktın beni abla? Sen daha hiç yaşamadın ki abla."

Hıçkırarak ağlıyordum.

Onun ölü bedenindeki canlı saçlarını okşarken hıçkırarak ağlıyordum.

"Yine yaptım yapacağımı, yine senin hayatını çaldım senden. Affetme beni gittiğin yerde de." Eğilip hâlâ sıcak olan alnını öptüm. O hâlâ çok güzeldi. O çok gençti. Ve o hiç yaşamamıştı.

"Ben sana hiç doyamadım abla, toprak sana nasıl doysun?"

Ablam nefes almıyordu, ablam bir daha hiç nefes almayacaktı.

"Beni de alsaydın yanına, beni neden bıraktın?" Ablam bir daha asla bana cevap veremeyecekti. Çünkü ablam artık yaşamıyordu. Ama dudaklarında hâlâ gülümseme vardı.

Kaç dakika onun bedenine sarılarak hıçkırıklarla ağladığımı bilmiyordum, sadece canımın çok acıdığını biliyordum.

Dünya dönüyordu, dünya dönmeye devam ediyordu ama benim dünyam durmuştu.

"Küçükken benim yüzümden dayak yedikten sonra yine beni sakinleştirip uyutmak için türkü söylüyordun ya bana abla? Ben de bugün sana söyleyeceğim en sevdiğin türküyü." Alnına bir öpücük daha bıraktım.

Teni gittikçe soğuyordu, ona daha sıkı sarılarak tenini sıcak tutmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu.

Buz gibi olmuştu.

Hâlâ koklayabiliyorken tenini kokladım, bu onun kokusunu son duyuşumdu.

"Bilmem yâr kimi sever,

A leylim nenni de kınalım,

Nenni de yürürüm nenni de nenni..."

O kadar ağlıyordum ki inlercesine söylüyordum türküyü.

"Onun bir sevdiği var..."

Ağlayışlarım acı inleyişlerime karıştı.

"Günde on çeşit giyer,

A leylim nenni de kınalım,

Nenni de belalım nenni de nenni..."

Durdum, bir kez daha öptüm onu, tıpkı beni uyuturken onun hep yaptığı gibi.

"Yılanı öldürseler,

A leylim nenni de kınalım,

Nenni de yürürüm nenni de nenni..."

Omuzlarım sarsılıyordu acı hıçkırıklarımla.

"Küçükten yâr seveni..."

Sürekli gözlerimden akan yaşlar, onun ipek saçlarını ıslatmıştı.

"Cennete gönderseler..."

Artık konuşur gibi çıkıyordu sesim, ona biraz daha sarıldım, sanki sarılsam benden gitmeyecekmiş gibi.

"Cennete gönderseler..."

Hava aniden soğumuştu sanki, daha önce hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum. Herkes buradaydı, herkes bir şeyler söylüyordu ama ben hiçbir şeyi algılayamıyor, hiç kimseyi duymuyordum.

Ayakta duramadığım için mezarın yanına diz çökmüştüm.

Ablamı annemin yanına gömmüştük.

İkisinin ölümüne de ben sebep olmuştum, öyle kanlıydım ki hepsinin hayatını bitirmiştim.

İdrak edemiyordum ama gözlerimle görmüştüm ablamın üstüne toprak atışlarını.

Ölümü çok ani olmuştu, o kadar aniydi ki hâlâ gerçekliğine inanamıyordum ama ölüm zaten beklendik olmazdı.

Herkes ağlıyordu, ablamın herkesi bile çok kalabalık değildi.

"Aşkın," dedi Ateş elini omzuma koyarak. Kaç tane sakinleştirici iğne yaptıklarını tam olarak bilmiyordum ama içimdeki acının sakinleşmesine imkân olmadığını biliyordum.

"Gitsinler Ateş, herkes gitsin. Ben bu gece annem ve ablamla uyuyacağım." Ateş gözümden akan yaşları sildi eliyle, beni ikiletmeden uzaklaşmasının.

Gözlerimde yaşlar kurudu sanmıştım, hislerim köreldi sanmıştım. Hep acıyla sınanmıştım ama bu acı en kötüsüydü.

Ablam ölmüştü.

Onu Şahin öldürtmüştü. Sahip olamadığı kadına bir başkasının sahip olmasını da istememiş ve onu öldürmüştü. Sözde masumları koruyacaktım, ben kendi ablamı bile koruyamamıştım.

Şahin benim yüzümden ablamı tanımıştı. Ateş benim kimliğim ifşa olmasın diye Şahin'in ölmesine izin vermemişti. Ablamın ölümüne ben sebep olmuştum.

Vücudumdaki sakinleştiricinin etkisi geçince onu yaşatmayacaktım. Artık kimliğimin de yaşamamın da bir önemi kalmamıştı.

Başımı toprağa yaslarken omuzlarım sarsılıyordu. Keşke ben de onların yanına gidebilseydim.

Ölsem de affetmem demişti, öldü de affetmedi.

Ateş herkesi uzaklaştırıyordu. Deniz yanıma geldi. Hafifçe diz çöktü, toprağa düşen saçlarımı okşadı.

"Polisler beni almaya gelecek, onlardan önce davran. Tamam mı? Benimle iş birliği kurduğunu sanmasınlar," dediğimde gözlerini yumdu.

"Aşkın, yapamam."

"Yapacaksın, benim için yapacaksın."

"Olmaz," dedi başını iki yana sallarken.

"Sana mesaj attığımda beni ifşalayacaksın, yoksa başkaları yapacak zaten. Sen önce davran. Yoksa benim için çalıştığını zannederler."

"Bunu benden isteme."

"Neden? Ben senin hayatını da mahvettim. Herkesin hayatını mahvettim. Ben ölmeyi bile hak etmiyorum." Burnunu çekti sözlerimle, gözünden akan yaşı ben görmeden bileğinin tersiyle sildi. "Onlara iyi bak."

"Neden veda ediyorsun?"

"Bitti çünkü." Hafifçe doğrulduğumda bana sıkıca sarıldı. Kollarım o kadar güçsüz düşmüştü ki kaldırıp sarılışına karşılık veremedim.

Ateş'in yanımıza gelmesiyle ayağa kalktı. Son kez göz göze geldiğimizde gözünü açıp kapattı sadece söylediklerimi onaylar gibi.

Naz, Tank, Bahar ve Pusat kalmıştı en son mezarın başında. Hepsinde gezindi gözlerim. Hepsi çok şey söylemek istiyor da hiçbir şey söylemiyor gibiydi. Hiçbiri anlamadı ama onlarla vedalaştım. Ateş onları da yanımdan uzaklaştırdığında en son ikimiz kalmıştık. Yanıma diz çökerek oturdu.

"Baybora nerede?" dediğimde Ateş bir süre sessiz kaldı.

"Gitti."

"Nereye?"

"Beynini sistemden sildi, kendini yok etti." Bakışlarımı ona çevirdim. "Kendiyle birlikte tüm verileri de sildi."

Ateş abisini şimdi kaybetmişti ve o da bunu yeni yeni idrak ediyordu.

"Senden son bir şey isteyeceğim," dediğimde beni dinliyordu. "Bana Şahin'i getir."

"Aşkın onu öldürürsen..." diye başlamıştı ki bakışlarımla sustu. "Tamam, yapacağım," dedi zorlukla. "Kimliğin ortaya çıkmasın diye elimden geleni yapacağım ama öldüğü an yayılabilir." Hâlâ beni düşünüyordu.

"Ateş ne kimliği?" dedim ve başımı yine nemli toprağa yasladım. "Ateş ben öldüm, ne kimliği?"

"Özür dilerim, sana verdiğim hiçbir sözü tutamadım. Senin hayatını mahvettim, özür dilerim. Her şey benim suçum. Keşke beni öldürmeye geldiğin gün başarılı olsaymışsın."

"Ateş, git." Gözlerimi yumdum, artık ablamın kokusu yoktu, toprak kokusu vardı.

Ateş beni ikiletmedi, gitti.

Mezarın başında yalnız kalırken mezar taşına baktım. Ahu, Aylin Erizgi yazıyordu ama bir isim daha vardı orada görülmeyen.

Bir de Aşkın Erizgi yazıyordu ama kimse göremiyordu.

Aşkın ölmüştü.

Toprağa sarıldım, gözyaşlarım toprağa düşerken onun saçlarını okşuyormuş gibi okşadım toprağı.

Sessiz hıçkırıklarım, akan yaşlarım toprağa karıştı.

"Beni de alsaydınız ya yanınıza..." Derin bir nefes aldım. "Abla sen neden tüm hayatını benim için feda ettin ki? Ben değmezdim ki... Anne sen neden kurtarmaya çalıştın ki beni? Beni yapayalnız bıraktınız...

Ben sığamadım bu dünyaya, herkesin sonu oldum. Kimse sevmedi beni, ben küçükken hep prenses olmak isterdim ama canavar oldum. Küçüklüğüm beni görse korkar, ağlar ama o da kimseye saklanamaz. Herkes kullandı beni, o kadar kullandılar ki istedikleri canavara dönüştüm. Mahvettim her şeyi, hepinizin sonu oldum. Beni neden bıraktınız?"

Öyle lanetli bir şeydim ki sevdiğim herkesin sonu olmuştum. Beni aslında kimse kabul etmemişti. Ne annemin rahmi ne de babamın evi, ne yaşadığım

yetimhane ne Kaptan'ın hangarları ne de Ateş'in malikâneleri... Beni aslında bu dünya hiç istememişti, sanırım ben çok inatçıydım.

Her şey kâbus gibi geliyordu, sanki uyandığımda her şey düzelecekti, ablam saçlarımı okşayacaktı. Ama bu sefer kâbus değildi, uyanamayacaktım.

Acıyla iki büklüm oldum mezarın yanında, gözlerimi yumdum.

Ben ilk defa annemle ablamın yanında uyudum. Zaten başka hiçbir gerçeklikte onlarla birlikte uyuma şansım olmayacaktı.

Benim onların cennetinde bile yerim yoktu.

-T-

Ateş tam da tahmin ettiğim gibi bana Şahin'i getirmemişti. Şu durumda bile kimliğim ifşalanmasın diye her şeyi yapıyordu ama ortada ne kimliğim kalmıştı ne de ben. Belki de deneğini kaybetmek istemiyordu. Önemliydim çünkü!

Ancak ben zaten kimsenin benim için bir şey yapmasını beklemeden büyümüş, her şeyimi kendim yapmıştım. Şimdi intikamımı da kendim alacak, kendi sonumu da kendim getirecektim.

Vücudumdaki sakinleştiricilerden kurtulduğum ilk an Şahin'i kendim yakalamış, onu Kaptan'ın en gizli hangarlarından birine getirmiştim. Henüz kaybolduğu anlaşılmamış olacak ki kimliğim henüz yayılmamıştı.

İki gündür ona işkence yapıyordum ama içim bir türlü soğumuyordu. Ölmesin diye büyük çaba harcamıştım, can verene dek devam edecektim. Önümdeki kanlı çıplak bedeni incelerken midem biraz olsun burkulmadı. Kollarını ve bacaklarını ondan almıştım ama bunu çok cerrahi yapmıştım. Kanı azaldığında kan vermiş, iğnelerle kendine getirmiştim ama tüm acıyı hissetmişti, her şeyi hissetmişti.

Dilini çoktan kestiğim için sesi çıkmıyordu. Zaten ilk başta konuştuğunda ablamı öldürdüğü için fazla keyifli olduğunu söyledikten sonra o dili onda uzun süre kalamazdı.

Ablam elimde kan olmasından nefret ederdi ama ben bu sefer de onun için elimi kandan çıkaramıyordum.

Şahin bir sedyenin üstünde, makinelere bağlıydı. Yaşamaya devam etmesi için elimden geleni yapıyordum. Zaten anladığım kadarıyla nabzı kesildiği an nefret ettiği herkesin sırlarını ortaya çıkaracak bir teknoloji hazırlamıştı.

"Yetmiyor, yetmiyor, sana yaptığım hiçbir şey yetmiyor," dedim serumunu çıkarırken.

Gözleri onu hemen öldürmem için yalvarıyordu bana. Zaten derisinin çoğu yerini soymuştum, sadece kırmızı bir et parçası olarak kalmıştı. Tabii kestiğim her uzvundan sonra ateşle dağlamıştım.

Nefesimin daraldığını hissettiğimde kendimi dışarı attım. Kapalı telefonumu açtım.

Ateş günlerdir bana ulaşmaya çalışıyordu ama bulmasına izin vermiyordum.

Telefonu açtığım an bir ton bildirim gördüm. Ancak Ateş'ten çok arayan Tarık olmuştu. Mesaj da atmıştı. Attığı son mesaj bir linkti, linke tıkladım ve bir haber sayfası açıldı.

Bu sabah yedi sularında, açık denizde yaşlı bir adam cesedi bulundu. Cesedi bulan balıkçılar durumu hızla yetkililere bildirirken yapılan araştırmalar sonunda bu kişinin Emekli Koramiral Cüneyt Keskin olduğu anlaşıldı. Bacağına bağladığı taşlar durumun intihar olduğunu düşündürse de olay gizemini korumakta.

Şaşırmamıştım. Hiç şaşırmamıştım.

Ama göğsümdeki acı bir kat daha artarken nefes almakta zorlandım. Deniz'in ismine tıkladım ve mesaj attım. Ona sadece bir kelime yazdım.

Şimdi.

Mesajı gönderdikten sonra içeri geri döndüm. Şahin'in bedenini inceledim. "Sana ne yapsam yetmeyecek ne yapsam içimdeki ateş sönmeyecek. Ama durmayacağım."

Elime neşteri almıştım ki ona yaklaştığımda artık göğsünün hareket etmediğini gördüm.

Ölmüştü.

"Ölemezsin! Ölemezsin. Bitmedi senle işim." Ama ölmüştü.

O ölmüştü ama ablam geri gelmeyecekti, bir daha asla nefes alamayacaktı. Onu öldürmüştüm ama hiçbir şey değişmemişti.

İçim hâlâ yanıyordu.

Tek bir fark vardı, artık biraz daha kirliydim. Ablamın sevmediği o canavara daha yakındım.

Kanlı ellerimi üstüme sildim. Koca hangarı, içinde cesetle birlikte öylece bırakıp dışarı çıktım.

Issız ormanın önünde, kapının hemen yanında duran motoruma binerek rıhtıma sürdüm. Sadece herkesi son kez görmek istiyordum. Artık her şey bitmişti. Ben de öyle.

Yarım saatlik süratli yolculuğumun ardından rıhtıma ulaşmıştım, motordan indiğimde tahmin ettiğim gibi herkes buradaydı. Beni gördüklerinde hepsi yerlerinden kalkmışlardı. Ateş de buradaydı.

Beni gördüğü an hızla bana yürüdü, aramızda az mesafe kaldığında durdu.

"Onu öldürdün mü?" dedi yüzü acıyla kasılırken.

Başımı olumluca salladım.

Elleri saçlarına gitti. "Bitirdin, kendini bitirdin."

"Bitirdim," dedim kanlı ellerimi kaldırarak. "En başta olması gerekeni yaptım."

"Hâlâ geç değil, hemen kaçırabilirim seni," diyerek bileğimi tutmuştu ki onu göğsünden ittim.

"Geç, çok geç. Ve Ateş, seninle olmaktansa parmaklıkların arasında ölmeyi yeğlerim."

"Deme öyle..."

"Bitti, seni çok sevmiştim. Yine de kendine iyi bak, eminim kendine göre nazik ve nahif bir kadın bulabilirsin."

"Aşkın," dedi acıyla inleyerek.

Bakışlarım diğerlerine döndü. Bahar, Naz, Tarık ve Pusat'a. Bahar ne olduğunu tam olarak anlamıyordu ama sadece ağlıyordu.

"Bahar, benim için güzel yaşa. Olur mu? Pusat, sen de üzme onu. Tarık sen onlara sahip çık. Naz sen de Deniz'in sizden uzaklaşmasına izin verme. İyi bakın kendinize. Artık birbirinizden bir şey saklamayın, temiz yaşayın."

"Sikerler, seni kimsenin almasına izin vermem," dedi Ateş ve bileğime yapıştı. "Hemen gidiyoruz. Ne istediğin zerre umurumda değil. Pusat hemen Ayberk'i ara, çatışmaya hazırlanın!"

Ateş'i bir kez daha ittirdim. "Hayır! Çatışmayacaksınız. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz benim kim olduğumu, hepiniz şok oldunuz. Eğer beni bugüne kadar birazcık sevdiysen Ateş, dediğimi yapacaksın."

"Sevdim, seni evrenim kadar sevdim ve yapacağım. Peşinden geleceğim, kimsenin seni almasına izin vermem."

"Bitti," dedim bastırarak. "Bitti Ateş, kabullen."

"Hayır, sen benim karımsın, sevdiğim kadını kimse alamaz elimden."

Bu sırada önce havada süzülen bir helikopterin sesi duyuldu. Hemen ardından siren sesleri gelirken Ateş'ten uzaklaştım.

"Saçma bir şey yapma," dedim ve ondan birkaç adım daha uzaklaştım. Ateş hayal kırıklığıyla bakıyordu. "Ya da yap, sen de öl. Çok umurumda değil artık. Deneyin bitti, buraya kadarmış."

Polis arabaları hızla rıhtımı doldururken Deniz en önde yürüyordu. Yanında düzinelerce polis vardı, yukarıdan açılan helikopterin ışığı tam yüzüme vuruyordu. Deniz'in yanında tanıdık bir polis daha vardı: Murat.

Üstüme bir ton silah doğrultulmuştu, benim üstümde hiç silah yoktu.

Ellerimi havaya kaldırdım, herkese son kez baktım.

"V olmakla suçlanıyorsun! Sessiz kalma hakkına sahipsin," diyen polislerden biri kolumu tutacağı an Ateş silahını çıkardı ona ateş etmek için.

Murat bunu hızla fark ederek Ateş'in koluna tekme attı ve onu yüzüstü yere devirerek sırtına çıktı. Eğer Ateş silahını doğrultsaydı onu yaşatmazlardı.

"Evet, benim! V benim," dedim herkesin duyabileceği kadar yükse seste.

Deniz kollarımı arkamda birleştirdi ve bileklerime kelepçe geçirdi.

Bitmişti.

Her şey bitmişti artık.

Herkes bir şeyler söylüyordu ama kimseyi duymuyordum. Sadece siren sesleri vardı o uğultuyu bastıran.

Deniz beni zırhlı bir aracın arkasına bindirirken kapı kapanmadan önce son kez herkese baktım, en son da Ateş'e. Başı taşın üstünde, gözleri bendeydi.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

İşte bu kadardı.

Aşkın'ın hayatı bu kadardı, bitmişti.

Bu en acı bitişti, hiçbir başlangıca boyun eğmezdi.

Resim hırsızı resmi çalmakla kalmayıp
alev alev yakmıştı.
Küllerinin başka bir sanata dönüşeceğinin
ne resim farkındaydı ne de hırsızı.

11

HEZARPARE

Hayatım bir yalandan ibaretti, gerçek değildi. Acımasız bir yazar yazmış ve benimle oynamıştı. Verdiğim hiçbir karar benim değildi, söylediğim hiçbir söz benim değildi çünkü yaşayan bu beden gerçek bir beden değildi. Ben sadece annemin karnında masumdum ama orada da tıpkı tüm masum ruhlar gibi çok dayanamamıştım, ölmüştüm. Beni bir canavara dönüştürmüşlerdi ve bunu tüm dünya elbirliğiyle yapmıştı.

Belki de canavarlar bile canavar olarak doğmazdı.

Ömrümde geriye baktığım zaman, mutlu olduğum anlar vardı. Tarık, Bahar, Naz ve Deniz'le geçirdiğim anlarda hep huzurlu olurdum. Çünkü ne kadar aksini iddia etsem de ben onlarla büyümüştüm. Sonra da mutluluğu bir adamın kollarında bulmuştum, Ateş Alanguva'nın. Ona âşık olmuştum ve hayatım boyunca normal bir insan olabileceğimi hissetmiştim.

Ancak mutluluğu hissettiğim zamanlar, hayatımın küçücük bir bölümü bile değildi. Beni acıya mahkûm eden acımasız eller bana mutluluğu yasak kılmıştı.

Ben ablamla hiç mutlu olamamıştım, onunla hep acı vardı. Onu hiç mudu edememiştim. Çok kayıp vermiştim ve son kayıp benim de sonum olmuştu.

Benim için yazılan bu sayfalar haddinden fazla acı ve kanla doluydu, tek istediğim son nefesimi vererek bu azaptan kurtulmaktı ama üstümdeki ellerin buna izin vermeyecek kadar vahşi olduğunu da biliyordum.

Bileğimde kelepçeler vardı, kelepçelerin demiri artık soğuk olamayacak kadar çok temas etmişti tenime ama bedenimse tenime değen kelepçeden daha soğuktu.

Kaç saattir, hatta kaç gündür buradaydım bilmiyordum ama vücudumdaki kırık kemikleri, yüzümdeki morlukları ve şişlikleri hissediyordum. Ama acı hissetmiyordum, sadece koca bir boşluk ve hissizlik vardı.

Acıyı hissedemedikçe onları kışkırtmış ve beni daha iyi dövmelerini sağlamıştım. Kaşımdan çeneme doğru süzülen sıcak kanın kuruluğu yüzümü geriyordu.

O kadar çok zaman geçmiş gibiydi ki sanki birkaç günden değil de yıllardır burada gibiydim. Günlerdir aynı sandalyede, aralıklı olarak dayak yediği bir şey hissetmeyi bekliyordum. Hissettiğim tek şey dört duvar arasında hapsolmanın verdiği dayaklardan çok daha keskin olan sıkıntıydı.

Bulunduğum sorgu odasındaki cama baktım. O camın arkasında vahşi bir hayvanı izler gibi beni izlediklerini biliyordum. Cama doğru orta parmak çektim, belki gelip biraz daha moralimi bozarlardı, hatta dozu kaçırarak ölmemi sağlarlardı.

Birden boğazıma kadar gelen suyla kustum ama sadece kan kusuyordum. İç organlarımda iyi bir zedelenme olmalıydı, belki de ilk defa ölümü kabul oluyordu. Öğürmelerim bittiğinde kafamı doğrultmum, kanla dolu dişlerimi dilimle temizledim ve cama bakarak sırıttım.

Ardından da tepemdeki kameraya baktım. Dışarıdan hiç haberim yoktu, ulusal kanala yakalandığımın müjdesi verilmiş miydi bilmiyordum. Dışarıda olanları merak etmiyordum, bana olacaklar da merak etmediğim gibi.

Ruhum ölmüştü ama vücudum da yaşıyor değildi.

Sorgu odasının kapısı açıldığında gelen kişiyi inceledim. Beni güzelce döven emniyet amiriydi, bu dayağı hak ettiğim kesindi ama bunu yaparken iyi değildi. Pala bıyıklı, orta yaşlı bir adamdı. Saçlarının önleri seyrekleşmiş, kızarıklıkları onu çökmüş gösteriyordu.

"V olduğunu itiraf ettin, sıra işlediğin cinayetleri anlatmakta." Her bir detayı anlatmamı istiyorlardı ama benim o kadar hâlim yoktu.

"Hepsini mi?" dedim alayla.

"Hepsini!" Tam patlamış dudaklarımı aralamışım ki tekrar bağırdı. "Bir kez daha küfredip beni kışkırtırsan çok kötü olur. Ölmeye mi çalışıyorsun?" Her sorguya başladıklarında onları çıldırtmışım ve sonu yediğim dayaklarla bittiği için bir türlü devamı gelmemişti.

"Tamam ama dikkatli kaydedin, ilk cinayetimden başlayacağım." Sözcüklerimle şaşırdı, aslında beni yakaladıklarından beri yaptığım her şeye şaşırıyorlardı.

"Neredeyse yakalandığın için sevineceğini düşüneceğim," dedi ve karşımdaki sandalyeye oturmadan önce arka cebinden küçük bir not defteri ve kalem de çıkardı. Tam yanımıza bir kamera yerleştirdi, sanki tepemizdeki yetmiyormuş gibi.

"Başlıyoruz," dedi ve karşımdaki kameranın ışığı yanmaya başladı. "Adım Alanguva, V olduğunu itiraf ettin."

"Evet."

"Tekrar eder misin?"

Gözlerimi kameraya diktim. "Ben Aşkın Eri... Alanguva, ülke çapında aradığınız o seri katilim, V'yim. Sayamayacağım kadar çok kişiyi öldürdüm ve bunu adalet için yaptım."

"Adalet için mi?" dedi alay eder gibi.

"Evet, adalet için. Annem gibi kocalarından dayak yiyen kadınlar için, yetimhanede on iki yaşında tecavüz edilerek öldürülen Vera için, sırf ulaşılamadığı için hırsından ve kıskançlıktan öldürülen ablam için. Ama haklı olan sizmişsiniz. Bu kötülüğü bitirmenin bir yolu yokmuş."

Sözde kendimi V olmaya adamıştım, ben daha ablamı bile koruyamamıştım. Ablamı savaştığım şey öldürmüştü. Ablam bu ülkedeki öldürülen diğer kadınlarla aynı kaderi paylaşmıştı ve ben ne onları kurtarabilmiştim ne de ablamı.

Karşımdaki adamın ifadesi değişmedi, beni gözlemlemeye devam etti.

"Kendini bir kahraman mı sanıyorsun?" dediğinde kafamı iki yana salladım.

"Hayır, ben kahraman değilim." Kahramanların elinde kan olmazdı. "Ben canavarım ve şu an da olmam gereken yerdeyim."

"Pişman mısın peki?" dedi nasırlı parmaklarını demir masanın üstünde oynatırken.

"Değilim, yine olsa yine yaparım."

"Bize kolaylık sağladığın için cezanda indirim mi olacağını sanıyorsun?"

"En az on kere ağırlaştırılmış müebbet alacağıma eminim ama zaten çok uzun yaşatmayacaklarını da biliyorum."

"Peki, en baştan başlamanı istiyorum. Neden ve nasıl başladın bu işe? Birlikte çalıştığın isimler kimler? Başla."

Anlatmaya başladım, Kaptan'la tanıştığım ilk günden, işlediğim tüm cinayetlere kadar anlatırken arada ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama en az iki saati devirdiğimizin farkındaydım. Her bir kurbana nasıl işkence yaptığımı ayrıntısıyla anlatmıştım.

"Çevrende kimse V olduğunu bilmiyor muydu?"

"Hayır, hepsi çok şaşırmış olmalılar."

"Deniz Komiser seni görmeye çalıştı, gerçi seni bulmamızı da o sağladı. Bu zamana kadar nasıl anlamadı sana bu kadar yakınken?"

"Siz, kim bilir kaç bin kişi beni bulabildiniz mi? Zekiyim ve çok dikkatliyim."

"Ona ne şüphe, nasıl hiçbir zaman açık vermedin?"

"Yöntemlerim de bana kalsın, sonra birileri çok etkilenip cinayet işler, al başına belayı."

"O zaman Ateş Alanguva'ya gelelim, adı pek temiz değil ve senin kocan. O da bilmiyor muydu?"

"Bilmiyordu, çok iyi saklıyordum kendimi, hiçbir fikri yoktu."

"Onunla nasıl kesişti yolların?"

"Aşk hikâyemizi mi anlatacağım, amına koyayım, cinayetlere dön," dediğimde bu sefer yumruk atmadı. Sakince bakmaya devam etti.

"Seni korumak için polislere ateş açmak üzereydi."

"Kimliğimi bildiğinden değil, şok oldu. Karısına çok düşkündür, konu aşk olduğunda gözü kararır. O an sadece karısını korumak isteyen bir kocaydı."

"Peki neden hâlâ durmuyor? Utanmasa ülkede iç savaş çıkaracak."

"Dediğim gibi, şu an inanmıyordur olanlara, V olduğuma da. Belki de birilerinin ona ve karısına tuzak kurduğunu düşünüyordur." Ne kadar ikna oldu bilmiyorum ama kafasını olumluca salladı.

Bu sırada içeriye iki polis daha girdi, bugün zaten üçü dışında çok kişi görmemiştim.

"Kan kusuyor, hastaneye götürmemiz gerekebilir," dedi aralarından genç olan.

"Nesiniz siz? *İyi Kötü Çirkin* mi?" dediğimde üçünün de bakışları bana döndü.

"Bugün kendini öldürtene kadar durmayacaksın sanırım," dedi Çirkin olan.

"Sende o taşak yoktur," dediğimde tekrar üstüme atılacaktı ki oturan amir onu tutu. Yerinden kalktığında üçü birlikte çıktılar içeriden.

Başıma aldığım darbelerden mi yoksa başımın üstünden sarkan zayıf ışıktan mı bilmiyordum ama gittikçe daha bulanık görmeye başlıyordum.

Kapı yeniden açıldığında içeri yine bir adam girdi ancak bu adam daha farklıydı. Onu tanımıyordum ama tanıdık gelen şeyler vardı. Kırklarında, beyazlamış ama gür saçlarıyla, bir doksana yakın boyu ve fiziğiyle, keskin yüz hatlarıyla karizmatik bir adamdı.

Ve gözlerine baktığım an anladım, kehribar gözlerinde sarımsı hareler vardı.

"Fikret Keskin yoksa *Alanguva* mı demeliyim?" dediğimde kaşları havalandı.

"Bu hâldeyken bile bu kadar dikkatli olman güzel," dedi ve içeriye doğru yürüdü. O kadar heybetliydi ki gölgesiyle üstüme düşen ışığı kapattı.

Ardından da sakince karşıma oturdu, üstündeki siyah ceketi ve düzgün taranmış saçlarına kadar mükemmeliyetçi gözüküyordu.

"Ben seni uzun zamandır tanıyorum ve sonunda karşılaşabildik. Bu anı uzun zamandır bekliyordum." Öne doğru eğildim ve onu daha dikkatli incelemeye çalıştım.

Buraya nasıl girmişti ve tam olarak neyin içine düşmüştüm bilmiyordum ama sanki Kaptan son oyununu oynuyormuş gibi hissediyordum.

"Seni Cebonayan'da görmedim."

"Çünkü ben aynı zamanda bir üst üyeyim," diye hızla cevapladı.

"Ama buradasın?"

"Çünkü aynı zamanda *istihbarat* adına çalışıyorum," dediğinde ne söylediğini idrak edemedim bir an. "Evet Aşkın, Kaptan istihbaratın en güçlü ismi. Ve sen en başından beri Kaptan'ın yönlendirmesiyle istihbarat için çalışıyorsun."

"Beni habersiz kullanmayan bir mezardaki dedem kalmış, amına koyayım." Hâlâ söylediklerini idrak edemiyordum.

Yüzünde bir gülümseme oluşurken gamzesi belirginleşmişti ve bu gülüşün bana anımsattıkları tenimi ürpertti.

"Biliyorum, sarsıldın. Ablana olanlar için çok üzgünüm," dedi ama bakışlarımı gördüğünde sustu. "En başından beri işlediğin cinayetler için görevleri biz gönderiyorduk. Kaptan seni öyle başarılı eğitmişti ki sorgulamıyordun. Ve görevini başarıyla yerine getirdin." Murat en başından beri bu kadroya dâhildi. Taşlar yerine daha fazla otururken gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

Zeki falan değildim.

Aptaldım.

Aptal.

Kaptan yine haklıydı, beni boyumdan büyük kibrim bu hâle getirmişti.

"Şimdi de sizin için çalışmaya devam etmemi isteyeceğiniz yerde miyiz?"

"Hayır, aslında seninle işleri bittiği için bir kısım ölmen gerektiğini düşünüyor."

"Hadi elinizi çabuk tutun."

"Aşkın, seni bu davaya biz soktuk ve çıkaracağız da. Ancak içeride büyük bir fikir ayrılığı yaşıyoruz. Senin bizim için çalıştığını çok az kişi biliyor ve senin kimliğinin yayılması işleri sarpa sardı. Seni öldüremezler, şu an dışarıda kaç bin insan senin için bekliyor, biliyor musun? Evet Aşkın, halk sokaklara döküldü ve tek istedikleri senin kurtulman." Demek yayılmıştı.

"Ne yapacaksınız peki?"

"İstihbarattan bu noktada ayrılıyorum çünkü benim davam daha büyük." Etrafıma baktım ama şu an hiçbir kamera kayıt yapıyor gibi gözükmüyordu.

"Beni kaçırman daha büyük bir skandal olur. Bırak da cezamı çekeyim."

"Aşkın, sen bu davada en fazla harcadığımız kişisin. Ancak sen aynı zamanda bir devrin de başlangıcısın."

"Sikeyim devrinizi..."

"İstedikleri her bilgiyi verdin ve seni direkt hapishaneye gönderecekler ama şu an kapının önü o kadar dolu ki seni nasıl çıkaracaklarını düşünüyorlar. Büyük ihtimalle helikopterle ya da yüzünü gizleyerek ama daha hızlı olmalıyız.

Kaptan sana büyük görevler verdi ve bazen bilerek bazen de bilmeyerek çok fazla güçlü isimle anlaşma yaptın. Bu isimler dünyanın en güçlü isimleri ve senin tarafındalar, İtalyan mafyasının en güçlü ismi Matteo ailesi, Amerikan'ın en büyük mafyası Noah Charles, Rus ve Meksika mafyaları, arkandaki o kadar çok isim var ki sen bile şaşırırsın. Ve hepsinin sana bir minnet borcu var." Bakışlarım tavandaki kameraya gitti. O içeri girdiğinden beri kameranın ışığı yanmıyordu. Ardından yine karşımdaki adama döndüm.

Bu hamleleri bilerek oynamıştım, yakalandığım gün hiç olmadığım kadar özgür olacaktım. Ama sorun şuradaydı ki ben artık ne özgür olmak ne de yaşamak istiyordum.

Boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. "Avukatının seni görmesini sağlayacağım. Aslında izin yok ama buna hakkın var."

Beni uzun uzun incelemeye devam etti ama sessiz kaldı. Ayağa kalktı ve karnıma sert bir yumruk geçirdi. Bu yumruk beni o kadar sarstı ki sandalyem geriye doğru savruldu.

"Üzgünüm," dedi ve hızla odadan çıktı.

Bu sırada az önceki kan kusmam şiddetlenmişti. O kadar çok kusuyordum ki gözlerim de gittikçe kararıyordu ama bilincim kaybolmasın diye direniyordum.

Fikret'in ne yaptığını anlamıştım. Ölmek üzere olduğumu düşündürterek beni hastaneye götürtmeye çalışıyordu.

Tüm vücudum uyuşuyordu, kırıklarım yanlış kaynamaya başlıyor olabilirdi. Nefes almak gittikçe daha zor hâle geliyordu.

Kapı yine açıldığında kırklarında dinç bir adam ve hemen arkasında da otuzlarında bir kadın odaya girdi. Arkasından da iki takım elbiseli ajana benzeyen korumalar girerek sandalyemi düştüğü yerden kaldırdı.

"Buyurun savcım," dedi kadın.

"Dışarı çıkın siz," dedi sert sesiyle. "Tüm gün izledim seni." Büyük ihtimalle camın arkasındaydı ve sadece tüm gün değil, geldiğimden beri imkânı olan herkesin gelip beni izlediğine emindim. "Seni şuracıkta öldürmemek için kendimi nasıl zor tutuyorum bir bilsen."

"Tutma."

"Tüm gün herkesi kışkırtıp durdun, hastasın ve zaten işlediğin cinayetleri normal bir insanın işlemesinin imkânı yok."

"Neden avukatım yok? Hani hukuk devleti?"

"Var, hatta avukatın olmak isteyen yüzlerce kişi var. Sadece henüz konuşmanıza izin vermedim. Zaten içine düştüğün bok çukurundan seni kimse çıkaramaz." Bu davaya bakan savcı olmak onu gururlandırıyordu çünkü bu davada olan herkes artık ünlü olacaktı.

"Siz benim her şeyimi biliyorsunuz, nefret ediyorsunuz ama ben sizin adınızı bile bilmiyorum," dedim küçümser bir tavırla. Bazıları cinayet işlediğim için de değil, sadece varlığım yüzünden nefret duyuyordu. İçten içe bu ünü bile kıskanıyorlardı.

"Belki de kıskanıyorsundur çünkü asla benim kadar konuşulmayacaksın. Tarih kahramanları sever, başarıyı ya da acıyı sever ama yan karakterleri sevmez." Sözlerimle sinirleniyordu çünkü onu çözmüştüm.

"Hani kahraman değildin?"

"Ben artık tarihim."

Daha da gerildi, masanın üstündeki elleri yumruk olmuştu. "Şu an hastaneye götürülmen gerek ama izin vermiyorum."

"Birileri bunu basına yayarsa pek mutlu olmazsın."

"İnan umurumda değil," derken gerçekten de değil gibi duruyordu. Çünkü bazı insanlar için konuşulmak yeterliydi, nasıl rezil oldukları değil.

"Dışarıda büyük bir kalabalık var, tüm ülke senin için sokaklara döküldü." Destekleyenler ve nefret edenler ikiye bölünmüştü. "Hemen şimdi bir kayıt çekeceğiz. Seni seven insanlara, hata yaptığını, doğru yolu bulduğunu ve özür dilediğini söyleyeceksin," dediğinde dalga geçmek için bile gülemedim.

"Ve siz böyle bir video çekeceğime inandınız?"

"Evet, yoksa hastaneye gitmeyecek ve burada öleceksin." Canıma minnetti. Ölüm konusunda ciddi olmadığımı sanıyordu, ters psikoloji uyguladığımı sanıyordu. Ölümü bir kaçış yolu olarak gören ben, ilk defa koşarcasına kaçmak istiyordum.

"Dışarıdaki öfkeli kalabalık öldüğümü duyunca mutlu olmayacaktır, elbette sizin öldürdüğünüzü bilecekler ve belki de gerçekten bir iç savaş çıkacak," dediğimde kaşları biraz daha çatıldı.

"Sen kendini ne sanıyorsun?"

"Canlı yayın olursa kabulüm," dediğimde daha da gerildi.

"İmkânı yok."

"Keyfiniz bilir," diyerek omuz silktim. Bakışları üstümde gezinirken ne kadar belli etmemeye çalışsa da teklifimi düşünüyordu. Canlı yayını bile düşünüyorlarsa işler dışarıda düşündüğümden daha karışık olmalıydı.

Bir seri katili canlı yayına çıkarmak gibi bir çılgınlık yapıp yapamayacaklarını düşünüyordu, sonra da sokağa dökülüp birbirine giren halkı... Elbette bu onun tek başına verebileceği bir karar değildi. İç işleri bakanından ya da daha üst yerlerden emir alması gerekiyordu.

Onlar daha da sinirlenip beni öldürmek isteyen mafyaların eline atabilirlerdi. İşte o zaman hak ettiğim sona kavuşmuş olurdum.

Savcı ayağa kalktı konuşmadan ve dışarı çıktı. Büyük ihtimalle hızlı bir konuşma yapacaktı onay almak için.

Yine mideni bulanırken artık kan kusmak başımı daha da döndürüyordu.

Gözlerimi yumdum, sadece işimi bitirirken ellerini çabuk tutmalarını istiyordum.

Çok geçmeden kapı yeniden açıldı ve savcı yine karşımda dikildi. "Reddedildi, canlı yayına çıkmayacaksın." Durdu. "Ama ölmeyeceksin de... Hastaneye götürüleceksin. Seni öldürme zevkine erişmek isterdim." Canlı yayında onların metnine bağlı kalmayacağımı, insanları kışkırtacağımı düşünüyorlardı.

"Deneyen çok oldu ama başaran olmadı."

"Sen kendini tanrı mı sanıyorsun?" dedi büyük bir öfkeyle. Daha fazla saklın kalamamış, tam karşıma geçip yakama yapışmıştı.

"Hadi bilat et," dediğimde o kadar çıldırmıştı ki daha da sıkı tuttu yakamı.

"O kurbanlarına yaptıklarının aynısını yaşayarak ölmelisin," dedi ve yüzüme bir tokat attı.

"Ben sağ kurtulursam, sen de öyle öleceksin. O yüzden azıcık aklın varsa benim bugün buradan çıkmama izin vermezsin," dedim ama benim bugün burada durup durmamam onun verebileceği bir karar değildi.

Çenemi avucunun içine alarak tüm gücüyle sıkarken hâlâ gözlerimle ona meydan okuyordum. Öyle bir nefretle bakıyordu ki elinde olsa beni burada lime lime ederek öldüreceğine adım kadar emindim.

Yukarıdan aldığı emirleri anlayamıyordu ve bu onu daha da çıldırtıyordu. Daha fazla durursa beni öldüreceğine kendi de emin olduğu için odadan geri çıktı.

İyi Kötü ve Çirkin polisler geldi bu sefer de. "Yaralandığın öğrenilmiş, avukatın bunu yaymış."

"Avukatım kim?" Ya da nasıl öğrenmişlerdi? Dışarıda birileri benim için uğraşıyordu.

"Kaya Özyiğen," dedi İyi olan. Çirkin olan ona ters bir bakış attı.

"Bu basına sızdırıldığı için yüzünü göstererek çıkartacağız, zaten seni yakaladığımızı cümle âlemin duyması gerek," dedi Kötü olan da. Bir kesim bu tutuklama haberinin sahte olduğunu düşünüyordu ve kanıtlamaları gerekiyordu.

Buraya doktor getirmiyorlardı, belki de getiremiyorlardı. Çünkü benim bu kapalı kapılar arkasında dayak yediğimi saklamaya çalışıyorlardı.

Beni halka göstererek kimin kazandığını net şekilde anlatmak istiyorlardı. Büyük ihtimalle de kaçarken yaralandığımı uydurmuşlardı.

"Avukatınla konuşmana izin verildi, adaletten şaşmayacağız," dedi Kötü alayla. "Sonrasında da hak ettiğin yeri boylayacaksın. Seni artık Tanrı bile kurtaramaz." Bir de bana kâfir derlerdi. Dillerinden dini düşürmez, en büyük dinsizliği de onlar yapardı.

Tam konuşacaktım ki odanın kapısı açıldı.

Bu sefer tanıdık bir yüz girdi içeri. Kaya gelmişti. Hâlimi gördüğünde göz bebekleri irileşti ama bir tepki vermedi, zorlukla yutkundu.

Polislerin çıkmasını beklerken sessizdi, sadece beni inceliyordu. Sonunda İyi, Kötü ve Çirkin odayı terk ettiklerinde konuşabildi.

"Aşkım!" derken sesi yükselmişti. Hızla yanıma ulaştığında gözleri acıyla titredi. "Ne yapmışlar sana böyle?" Gözleri bileğimdeki kelepçelerde fazladan oyalanmıştı.

"Nasıl aldılar içeri seni?"

"Avukatın olarak gelebildim, günlerdir bunun için uğraşıyoruz."

"Kaç gün oldu?" dediğimde yutkundu.

"Dört." Arada tuvalete götürdükleri zaman haricinde odadan dışarı çıkamıyordum, zaten karakolun içi de zindan gibi olduğu için gündüz mü gece mi ayırt edemiyordum.

Kaya karşıma oturduğunda bir süre konuşamadı, hâlimi izlerken sık sık yutkunuyordu.

"O kadar mı kötü?" dediğimde gözlerini yumdu. Bir süre geri açamadı.

"Ateş tüm ülkeyi ayağa kaldırdı, masumluğunu kanıtlamaya çalışıyor." Olmayan bir şeyi kanıtlayamazdı ve ben hayatım boyunca hiç masum olmamıştım.

"Uğraşmasın, kimse uğraşmasın Kaya."

"Seni öldürmelerine izin mi vereceğiz?" dediğinde omuz silktim. "Bitti mi kurnaz oyunların?"

"Bitti, her şey bitti," dediğimde dolan gözlerini kırpıştırdı.

"Yapacaklarından o kadar korkuyorlar ki günlerdir avukatınla bile görüşmene izin verilmiyor." Duraksadı. "Burada, ellerin kelepçeli şekilde otururken bile herkesin ödünü koparmayı başarabiliyorsun. Piç herifler bu yüzden kudurup sana saldırmış!" Sözlerine cevap vermedim, Kaya bakışlarımdaki ifadesizliği izledi bir süre.

"Ablan için üzgünüm," dedi zorlukla. "Yakın zamanda annesini kaybetmiş biri olarak söylemek istiyorum ki bir süre dünyanın durduğunu sanacaksın. Bir süre nefes alacaksın ama yaşayamayacaksın, belki de pes edeceksin ama sonra göreceksin. Dünya hiçbir zaman durmayacak, son nefesini verene kadar da yaşayacaksın. Acısı hafiflemez, her aklına geldiğinde de yüreğin yanar ama hayat her şeye rağmen devam etmek zorunda. Ablan tüm gençliğini mahkûm olarak geçirmişken senin de mahkûm olmanı istemezdi."

"Kaya, gitsene. Bir avukat da istemiyorum, bırakın beni. O da daha fazla uğraşmasın, kimse uğraşmasın."

"Ateş o kadar kafayı yemiş hâlde ki zaten böyle giderse o da çok geçmeden yanına gelecek."

"Hadi git artık."

Kaya kolundaki saate baktı. "İtiraf ettiğin için her şey sarpa sardı. Savcıyla konuşacağım, cinayetleri anlatıp suçunu itiraf ettiğin için cezanda indirim yapılmasını isteyeceğim. Duruşmadan önce de bir şeyler yapmamız gerek."

"Ne indirimi Kaya? Şu an ne için çabalıyorsun sen? Bitti! Kabullenin artık. Hayatımda belki de ilk defa hak ettiğim yerdeyim, siz de daha fazla uğraşmayın."

Kaya yerinden kalktı, son kez bana baktı. "Hayır, hak ettiğin yer burası değil," derken buna kendini de fazlasıyla inandırmış gibi duruyordu. "Ve şu hâline bak! Nasıl da dövmüşler! Senin yerinde başka biri olsa çoktan ölmüştü. Resmen işkence etmişler. Göstereceğim onlara! Sana dokunan herkesin adını alıp göstereceğim." Konuşurken fazla öfkeliydi, yüzüme baktıkça da öfkesi artıyordu. "Seni hastaneye götürmeleri gerek, bu şekilde tutmaya devam edemezler. Durumunun ne kadar ağır olduğunu basına yayacağım. Seni hemen hastaneye götürmeleri gerek."

"Kaya," dedim bıkkın şekilde. "O da dursun, hepiniz durun."

"Ateş çok yanlış yollarda, seni çıkarana kadar da duracağını sanmıyorum."

"Kaya, bırakın. Şu an anlatacağım hiçbir şeyi dinlemeyeceğim, hâkimin karşısında kendimi savunmak için hiçbir şey yapmayacağım. Vazgeçin siz de." Bir süre durup beni inceledi. Anlatacağı hiçbir şeyi dinlemeyeceğimi fark ettiğinde sıkıntıyla kalktı yerinden.

"Hak ettiğin son bu değildi," dedi ve arkasını döndü.

"Kaya, onlara söyle kendilerine iyi baksınlar," dediğimde omzunun üstünden bana baktı. Bakışları kısıldığında devam ettim. "Tarık'a söyle onlara iyi baksın." Hareket etmedi, ben de devam ettim. "Adaletle yaşamalarını söyle ona." Başını olumluca salladı.

"Umarım bu işin sonunda hâlâ nefes alıyor olursun," dedi ve çıktı sorgu odasından.

İçimde büyüyen acı biraz daha nefes almamı zorlaştırdı, daha fazla kan kusarsam ne kadar süre yaşayabileceğimi merak ediyordum. Maalesef bunu hesaplayabileceğim bir saatim de yoktu.

İçimden saymaya başlayacakken komiserler yine girdi sorgu odasına ama az önceki kadar keyifli gözükmüyorlardı. Aksine üçünün de suratı asık, kaşları çatık ve oldukça gergindiler.

"Gitme vakti V," dedi iyi olan.

Kapı bir kez daha açıldığında içeri bir adam ve kadın girdi ama bunlar polis değildi. Ellerinde küçük makyaj valizleri vardı.

İlk önce yüzümü temizleyip sonra da yaraları kapatacak bir makyaj yaptılar yüzüme. Aslında yüzümde yaraların olması o kadar da şaşırtıcı olmazdı insanlar için ama makyöz getirip yaralarımı kapatmaya çalışıyorlarsa o zaman cidden yüzüm tanınmayacak hâlde demekti.

Makyaj bittikten sonra hâlimi görmedim ama biter bitmez komiserler beni ayağa kaldırdı. Ayağa kalktığım an karnım keskin bir acıyla burkuldu, yine kan kusmamak için tuttum kendimi. Normal bir insan olsaydım çoktan

ölmüş olurdum. Yine de omuzlarımı dik tuttum, acımı belli etmemeye çalıştım. Her adımımda organlarım içeride parçalanmış gibi hissederken bunu belli ederek kimseye zevk vermedim.

Bir kolumda Kötü diğer kolumda da Çirkin polis vardı, İyi de arkamızdan geliyordu. Karakol bomboştu, etrafta bir tane bile insan yoktu. Kapıya yaklaştığımızdaysa karakolun içindeki polisler görünmeye başlamıştı. Bir düzine polis karşılıklı şekilde hazır olda duruyordu.

Karakolun büyük demir kapısına yaklaştıkça sesler artıyordu, dışarıdaki gürültü kalabalığın büyüklüğünü de anlatıyordu. Kapılar açıldı, kollarımdan sürüklemeye çalışıyorlardı ama yaralarıma rağmen dik durup hızlı yürürken beni sürüklemelerine izin vermiyordum.

Ve kapılar açıldı.

Gözlerimi yoğun bir ışık aldı ama bu güneş ışığı değildi, üstüme doğrultulan kameraların flaşıydı. Binlerce insan vardı, o kadar çoklardı ki ucu bucağı yok gibiydi kalabalığın. Karanlık hava yapay ışıklarla gündüze dönmüştü.

Beni gördükleri an bağırışlar çoğaldı, alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlardı. Her taraftaki polisler barikat kurmuşlardı geçmemeleri için.

Tüm kalabalık bir ağızdan bağırıyordu: "V katil değil kahraman!" Sürekli bunu söylüyorlardı belli bir ritimde.

V'yi destekleyenlerin çok olduğunu biliyordum ama bu karşımdaki manzara tüm bildiklerimin ötesindeydi. Kalabalık sanki sonsuzluğa kadar uzanıyor gibiydi. Hepsinin üstünde V işareti vardı. Ya bir tişört giyinmişler ya da yüzlerini boyamışlardı. V harfi her taraftaydı.

En ön safta da kadınlar vardı.

"V katil değil kahraman!"

"V katil değil kahraman!"

"V katil değil kahraman!"

Nefesim kesilmişti.

Daha birçok nida duyuyordum ama kulaklarım uğuldadığı için algılayamıyordum. Bazıları barikatları geçmeye çalışıyordu ama polisler buna izin vermiyordu. Ağlıyorlar, bağırıyorlar, pankartlar açıyorlar ve sadece V'yi destekliyorlardı.

Ben yürüdükçe onların çoşkulu bağırışları devam ediyordu. Kısacık yol upuzun gelirken arabaya gelmiştik ama birden durdum. Kollarımı tutan polisler gerildiler, beni içeri atmadan önce sadece birkaç saniyem vardı.

Kalabalığa dönüp bağırdım. "Adalet olsaydı V doğmazdı!" Bu sözümle kalabalık çığlıklar atarak alkışlamaya başladı.

Beni zırhlı polis aracının arkasına fırlatırcasına attılar ama o sırada dışarıdaki sesi duyuyordum. Hepsi bir ağızdan bağırıyor ve bu sefer, "Adalet olsaydı V doğmazdı," diyordu.

Araca binen polislerle yavaşça araç hareket etmeye çalıştı ama kalabalık barikatları aşarak kendilerini aracın önüne atmış olacak ki sık sık duruyorduk. Dışarıdan gelen seslerle biber gazı sıkıldığını anladım. Araç yola çıktığında hızla karakolun önünden uzaklaştı.

Kaç araçla yola çıktığımızı bilmiyordum ama karşımdaki üç kıdemli polise baktım. İyi, Kötü ve Çirkin ellerinde silahlarıyla bana bakıyorlardı.

"Cesaretinizi tebrik ederim," dedim onları kışkırtmaya devam ederek ama sessiz kaldılar. Hatta üstlerinde az öncekinden farklı bir sessizlik vardı.

Araç bir saat boyunca hareket ederken artık beni hastaneye götürmediklerine emin olmuştum. Tepemizde bir helikopterin bize eşlik ettiğini duyduğum seslerden anlıyordum ama beni kaç araçla birlikte götürdüklerini tam bilmiyordum.

"Sessizsiniz, beni öldürmeye götürseydiniz bu kadar üzgün olmazdınız sanırım," dediğimde çirkin olan kafasını kaldırıp öfkeyle baktı ama konuşmadı.

Bunlar çok mutsuzlardı.

Burada bir şeyler dönüyordu.

İyi olanın telefonu çaldığında hızla yanıtladı aramayı. Duydukları karşısında derince kaşları çatılırken bana bakıyordu. Telefonu hızla kapatarak internete girdiğinde diğerleri de ona bakıyordu.

"Ulusal kanalı mı *hackledin*?" dedi dehşet içinde İyi.

Muhteşem bir veda yapmadan yok olamazdım tabii ki de. Kötü ve Çirkin şaşkınlıkla ekrana bakarken İyi yayını açmıştı.

Kendi sesim kulaklarıma gelirken tüm ülkenin şu anda bu kaydı izlediğini biliyordum.

"Merhabalar! Eğer şu an ekranda beni görüyorsanız büyük ihtimalle her şey bitmiştir. Ben tüm dünyanın aradığı, hepinizin yıllardır yüzünü merak ettiği o kişiyim, V'yim. Öldüm mü yoksa yakalandım mı bilmiyorum ama size anlatmak istediklerim var.

Biliyorum, bir kadın olmam çoğunuzu şoka soktu ama şaşırmayın, bir kadın olduğum için bu kadar görünmezdim. Evet, biz görünmeziz. İş yerinizde, aile hayatınızda, sokakta ve yaşamda işlerimiz hiçbir zaman erkeklerinki kadar rahat olmadı. Sadece hayatımız zorlaştırılmadı, aynı zamanda hayatlarımız da çalındı. Bir yılda kaç kadın öldürülüyor bu ülkede? Kaç kadın erkeklerin hastalıklı zihinlerine kurban gitti? Kaç çocuğun çocuklukları ça-

lındı? Size hepsi için bir sayı verebilirim ama verdiğim her sayıda o insanları can olmaktan çıkarıp sadece sayıya çeviririm. Bir ses çıkarmak istedim çünkü hiçbir kadının canı beş yıl hapis olmamalı, hiçbir kadının katili kravat takıp diye daha az ceza almamalı. Yaptığım şeyler doğru değildi, çok da caniceydi ama hiçbirinden pişman değilim. Çünkü adalet olsaydı V doğmazdı.

Ben belki artık olmayacağım ama V olacak çünkü V sadece bir bedene sığamayacak kadar büyük bir acının esiri. Ben öleceğim, siz öleceksiniz ama V ölmeyecek. Dünya üzerinde bu adaletsizlikle savaşmak isteyen son bir insan kalana kadar da yaşamaya devam edecek. Boyun eğmeyin! Haklarınızı kimseye yedirmeyin ve hiçbir adaletsizliği görmezlikten gelmeyin. Kendinize iyi bakın, umarım yarın daha adaletli bir dünyaya uyanırsınız."

Ekran kapandığında arabanın içinde sessizlik oluştu. Çirkin yakama yapıştı.

"Nasıl yaptın bunu?" Sessiz kaldığımda yüzüme sert bir yumruk attı.

"Nasıl kanalları ele geçirdin?" dedi İyi.

"Kimin için çalışıyorsun?" dedi Kötü olan da.

"Ben sadece kendime çalışırım," dediğimde üçü de hiç inanmamış ve alayla bakmışlardı.

"O yüzden mi?.." Konuşmasına devam edemedi, araç sertçe durdu. Hemen ardından da zırhlı aracın kapısı açıldı. Karşımızda özel kıyafetli kişiler vardı ve bunlar pek polise benzemiyordu. Yüzlerinde maskeler vardı.

Polisler şaşkın değillerdi, bunu bekliyorlardı. İçlerinden iri olan bir tanesi beni kolumdan tutarak araçtan indirdi. Burası bir hastane değildi, burası tam bir dağ başıydı. Ne yol vardı ne de başka bir şey.

"Nasıl oldu da onu bırakmamıza izin verildi?" dedi İyi olan. Etrafta dönen hiçbir şeyi onların da anlayamadığı kesindi.

Ancak yanımdaki, hâlâ kolumu tutan adam silahını çıkararak üç polisi de kurşuna dizdi. Arkamdaki siyah araçtan Fikret indi, sakince karşıma dikilirken olanları algılamaya çalışıyordum.

"Bunu nasıl yaptınız?"

"Biz yapmadık, sen yaptın Aşkın," dedi Fikret gülümseyerek. "Öyle güzel hamleler oynadın ki tüm ülke kimliğini bilmesine rağmen elini kolunu sallayarak çıkacaksın."

Çok güçlü isimlerle iş birliği yapmıştım, o güçlerin hepsi birleşmişti.

"Ancak vakit kaybetmememiz gerek," dedi ve helikopter alçalmaya başladı.

Motorun oluşturduğu rüzgâr tüm saçlarımı ve kıyafetlerimi havalandırırken tepki veremiyordum. En başından beri tepemizdeki helikopter onlarındı. Peki onlar kimdi?

"Acele edelim!" dedi Fikret.

"Gelmeyeceğim, kaçmak gibi bir derdim yok. Cezamı çekeceğim."

"Aşkın, neler yaşadığını ve pes ettiğini biliyorum ama pes edemezsin." Çünkü benim düşmeye ve hatta ölmeye de hakkım yoktu. "Yaşanan hiçbir şey boşa değildi ve gördün. İnsanların senin için nasıl çıldırdıklarını gördün. O insanların umutlarını alma ellerinden."

İlk önce helikoptere baktım, ardından da Fikret'in yüzüne. Karnımda birden tekrar şiddetlenen ağrı vücudumun öne eğilmesine neden oldu.

"İç organlarında zarar olduğu belli, hemen doktora görünmeli," dedi bir ses ama bu ses de maskelilerden birine aitti.

"Bu kadar naz yeter," dedi az önce kolumu tutan iri adam ve sesiyle kim olduğunu anladım. O seri katildi, Denek 4'tü.

Birden beni omzuna attığında yine kan kusmaya başlamıştım. Karşı koyacak en ufak bir güç aradım ama bu güç daha fazla kan kusmama sebep oldu.

Beni helikoptere bindirdikleri an bir kadın başımda belirdi. Hızlı bir muayene yaparak diğerlerine döndü. "Şiddetli kan kusması var, organları yırtılmış, zehirleniyor olabilir ve şu ana kadar nefes alabilmesi şaşırtıcı ama hemen bir hastaneye gitmemiz gerek yoksa çok dayanamayacak," dedi hızlı hızlı konuşurken.

Fikret de peşimizden helikoptere binmişti ve diğer hiçbiri de maskelerini çıkarmamıştı.

"Seni kaçırana kadar kıçımız çıktı, sakın öleyim deme," dedi bir ses ama kafamı kaldırıp bakmadım.

Bu sırada seri katil yüzündeki maskeyi çıkardı. Tıpkı hatırladığım gibiydi, esmer ve oldukça iri bir adamdı.

"Sonunda yeniden karşılaşabildik, ben Çelik ama sen Denek 4 ya da Azrail'in Kılıcı olarak biliyorsundur."

"Beni kaçırdınız, tüm ülke ayaklanmışken benim yok olmam..."

"Aşkın, seni kendileri bırakmak zorunda kaldılar. Sen ülkeden çıktığın an hakkındaki tüm suçlamalar düşecek. V'nin bir oyunu olduğu ve senin üstüne iftira atıldığı söylenecek. Nedeni de güçlü bir mafyanın karısı olmana bağlanacak, sözde Alanguvalarla uğraşılmak için yapılmış bir şey gibi," dedi Fikret hızla.

Yüzümde alaylı bir ifade belirirken kanla dolu dudaklarım gerilmişti. "İnsanlar inanmayacak."

"Evet, aynen öyle olacak, herkes V olduğunu bilecek ama kimse bir şey yapamayacak. Yine de Türkiye'ye bir daha giriş yapamazsın," dedi.

"Az önce yayınladığı video tüm planı sikip attı," dedi seri katil.

"Cidden her şeyin içine etti," dedi biri de.

Ancak onların ne söylediklerini duyamayacak kadar yorgun hissediyordum. Gökyüzünde süzülen helikopterin yuvarlak camına çevirdim gözlerimi. Bu sırada seri katil elindeki anahtarla kelepçelerimi açtı.

Mahkûmiyetim kısa sürmüş gibi gözüküyordu, kimse doğduğumdan beri mahkûm olduğumu bilmiyordu.

Artık bileklerimde kelepçe yoktu ve şehir yanıyordu.

Ülkede patlamalar oluyordu.

V adalet saraylarını tek tek patlatıyordu.

Bakışlarım camdaki yanan manzarada gezindi. Ülke cayır cayır yanıyordu, belki bilmiyorlardı, belki işimin bittiğini düşünüyorlardı ama V tam da bugün ölümsüz olmuştu.

Bilincimin benden uzaklaştığını fark ettim ama daha fazla karşı koyamadım.

Gözlerim yeniden kapanırken biliyordum ki artık Aşkın fiilen de ölmüştü.

Bir devrin sonuna gelmiştik, silahlar inmişti. Kimse o silahların daha güçlü kalkmak için indiğinin farkında değildi. Ve bu silah tüm silahlardan daha ölümcüldü.

Adalet acı bir kandı, masumların teninden akan.
Ölüm acı bir kayıptı, sevginin yüreğini yakan.
Ayrılık acı bir tattı, resim ve resim hırsızını dibe hatıran.
Bu son gibiydi ama son değildi.
Sadece yeni bir devrimin başlangıcıydı, ölümsüz
olacak isyanın yeni perdesiydi.
Belki de ne Ateş ne de Ateş parçası daha
birbirleriyle tanışmıştı.

Nefes nefese durdum, ellerimdeki bıçağa ve altımda kanlar içinde sandalyeye bağlı, çoktan ölmüş adama baktım.

"Öldü artık, adamı sal," dedi bana ters ters bakarken.

Adamın üstünden kalktım, eldivenlerimi çıkartırken beni izliyordu. "Birini öldürürken çok seksi gözüküyorsun," diyerek sırıttı.

"Seni öldürürken nasıl gözüktürüm acaba?"

"Deneyebiliriz ama o adama yaptığın gibi kucağıma çıkarsan," dediğinde hızla arkamı döndüm ve bıçağı yüzüne fırlattım ama o hızla kafasını çekerek bıçaktan kurtuldu. Bıçak koyu duvara hızla saplanmıştı.

Vücudumdaki kandan arınıp onu bodrumda bıraktım, yukarı çıkmadan önce mahzenden yeni birkaç içki şişesi aldım. Direkt salona geçtiğimde kimse yoktu, üçlü koltuğa uzanarak elimdeki viski şişesini açtım. Şömine harla yanıyordu, işkenceye bir ara verip yukarı çıktığında yakmış olmalıydı.

Şişeyi bardağa gerek duymadan ağzıma diktiğimde bir süre gözlerimi yumdum. Kulaklarım uğulduyordu, o kadar çok içiyordum ki artık sarhoş oluyordum.

Merdivenlerden gelen sesle gözlerimi geri açtım. Çıplak üstüyle alt kattan çıkıyordu; zaten tişört giyinme gibi bir alışkanlığı yoktu.

Çıkardığım şişelerden bir tane kaptı ve tekli koltuğa geçip bacaklarını açarak rahat bir şekilde oturdu. Altında sadece kot pantolonu vardı, o da kan lekeleriyle kaplanmıştı.

"Hiç uyumuyorsun, yani hiç V."

"Sen de sürekli bana uyku ilacı dayıyorsun."

"Eğer arada onları da vermezsem kafayı yiyeceksin uykusuzluktan. Tamam, ben de bebek gibi uyumuyorum ama seninki farklı bir boyut. Elinde olmadığını biliyorum."

Uyuduğum an kâbus görüyordum ve bu kâbuslar eskisinden bile daha acı verici idi.

"Son birkaç haftadır çok gerginsin, onu göreceğin için mi?" dedi başını sol omzuna doğru yatırırken.

"Sıktır git, Çelik."

"Kırıyorsun beni," dedi alt dudağını bükerek. "Ne de olsa hâlâ kocan." Sessiz kaldım sözleriyle. "Fikret gelir birkaç saate toplantı için, benim biraz rahatlamam lazım," dedi ve şişeden büyük büyük yudumlar aldı. O kadar

iştahla içiyordu ki ağzının kenarlarından taşan viski damlaları her tarafına dökülmüştü.

Ayağa kalktığında vücudunu esnetti. "Gerçi Rus kadınları artık baymaya başladı, ülke değiştirelim bence." Bana doğru yaklaşıp elini oturduğum koltuğun kolçağına yasladı. "İyi misin sen?"

"Geri bas."

"Bence tüm sorunun sevişmemek."

"Siktir git," diyerek göğsüne sert bir tekme attığımda küfrederek uzaklaştı.

"Seninle hiç iletişim kuramıyoruz, amına koyayım," dedi ve duraksadı. "Bu küfrü de ağzıma sen taktın, amına koyayım." Hem yanımdan uzaklaşıyordu hem de söyleniyordu.

Çelik benim eski ve erkek hâlimin bir kopyasıydı. Her şeyi dalgaya alır, aşırı kibirlidir ve bir de tek gecelik ilişkilere çok düşkündür. Gerçi ben bile onun kadar çapkın olduğumu düşünmüyordum. Ama en önemli özelliği neredeyse benim kadar iyi bir katil olmasıydı.

Ancak ona fazladan özellik yüklenmişti, benim hafızam çok iyiydi, bir gördüğüm şeyi kolay kolay unutmazdım ama Çelik asla unutmazdı.

Evin kapısı açıldığında kimin geldiğine bakmak için kafamı kaldırmadım, Hazel sesli şekilde içeri girerken o kadar sakardı ki bu sefer bir şey kırmamasına şaşırmıştım.

Hazel, Alanguva deneklerinden biriydi ve deneyin sonucunda onda da hayatını değiştiren çok şey olmuştu ama o bizim kadar şanslı değildi. Deney onun vücudundaki çoğu organın hasara uğramasına neden olmuştu, hayatının çoğu ameliyatlarla geçmişti ve doğuştan gelen bir denge problemi vardı. Ancak çok da zekiydi.

Kızıl saçlarını tepeden dağınık bir topuz yapmıştı, içeri girdiğinde yanımdaki koltuğa bakıyordu ama aslında beni görüyordu. İleri derecede şaşılığı da vardı.

"Yine harika görünüyorsun V." Elimdeki içki şişelerini ve hâlimi görüyordu. "Burası ceset kokuyor."

"Altta bir tane var, temiz çalıştık ama Çelik yine cesedi yok etmeden kaçabileceğini sanıyor."

"Midem bulandı." İçeri geçip az önce Çelik'in oturduğu koltukta oturdu. "Murat'la Selin de yoldalar."

Fikret kendi de bir Alanguva kurbanı olduğu için, kendisinin Alanguva olduğunu umursamadan Alanguvazedelerin olduğu bir grup kurmuştu.

Gerçi her şeyi yapan Kaptan'dı, bugünü bile o inşa etmişti. Öyle zeki ve ileri görüşlü bir kurttu ki ölüyken bile herkesi parmağında oynatıyordu herif.

İçeriden bir kadının zevk inleyişlerinin sesi geldiğinde Hazel yüzünü elleriyle kapattı. "Midem artık bu olanları kaldırmıyor."

Büyük ihtimalle Çelik bir Rus kadını aramaya çıkmamış ve bu kısacık sürede bir tane eve çağırmıştı.

Kadın öyle bir bağırıyordu ki Çelik'i tanımıyor olsam kadını öldürdüğünü düşünebilirdim. Hazel'in ağzı bir karış açılmıştı, o benim kadar sık şahit olmuyordu buna.

"Murat'la Selin daha yeni geldiler Rusya'ya, değil mi?" dediğimde başını olumluca salladı.

"Her ay bir ülke değiştiriyoruz resmen, bebeksi cildim zarar görüyor. Geçen ay Miami'nin sıcak kumlarında güneşlenirken şimdi Rusya'nın karını çekiyoruz," dedi Hazel üstündeki beyaz, suni kürkü çıkartarak. Çok süslüydü ve söylenmesine rağmen gittiği her ülkeye aşırı hızlı adapte oluyordu.

"Gerçi bu sefer farklı olacak," dedi kısık sesle.

Bu sözün üstüne daha fazla konuşmak istemedim, kalan viski şişelerime döndüm. Artık daha çabuk sarhoş oluyordum, nedenini tam olarak bilmiyordum, belki de cidden ölecek kadar içiyordum.

Yarım saat sonra içerideki bağırış sesleri de kesilmişti. Dış kapı tekrar açıldığında bu sefer Murat ve Selin içeri girmişti, onları iki aydır görmüyordum.

"Rusya'yı hiçbir zaman sevmeyeceğim," dedi Selin kısa siyah saçlarını geriye doğru atarken.

Murat'ın bakışları üstümde gezindi ama hiçbir şey söylemedi, hâlâ pek iyi anlaştığımız söylenemezdi.

Selin nasıl olduğumu sorma gereği duymadı, sadece gözlerini açıp kapatarak bana selam verdi.

"Bu hâlde nasıl planlarımızın başına oturacağını merak ediyorum." Murat hâlime bakıp iç çekmişti.

"Vücudunda adımı taşıyan birine göre çok sadakatsiz konuşuyorsun," diyerek dalga geçtim.

Evet, hepsinin vücudunun farklı yerlerinde V dövmesi vardı. Ben onları tanımıyorken bile onlar benim için çalışıyordu. Murat'ı daha önce üstü çıplak görmüştüm ama mükemmel dövmeyi üst bacağına yapmayı seçmişti. Selin'in de sırtında yazıyordu. Çelik'in tam sol göğsünde, Hazel'in de köprücük kemiğinin biraz altında yazıyordu.

Çelik salona girdiğinde saçları ıslaktı, duşunu almış ve rahatlamış gözüküyordu.

"Beş dakikada bir kadın nasıl buldun merak ediyorum," dememle sırıttı.

"Kıskandın mı?" diyerek süzdü beni.

"Öldüm kıskançlıktan."

"Oradaki sen de olabilirdin," dediğinde kusarmış gibi işaret ve orta parmaklarımı birleştirerek ağzıma doğru götürdüm.

Yapmacık şekilde gülse de bozulduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu. Oturduğum koltuğa gelip bacaklarımı kaldırdı ve ayak ucuma oturdu.

"Şu karşı komşuydu, çıplak şekilde pencerede gözükmem yetti."

"Pencereden mi girdi kadın amına koyayım?" dediğimde başını olumluca salladı.

"O kadının yaşı var, kırkı falan geçkindir," dedi Hazel yüzünü biraz daha buruşturarak. "Ayrıca evli!" Çelik sadece omuz silkti.

Murat yanındaki yastığı ona fırlattı ama Çelik havada yakalayarak ona öpücük attı.

Derek ve Lila da geldiklerini fazlasıyla belli ettiler. İkisi de bağırarak konuşmayı severlerdi, birbirlerini ne kadar seviyorlarsa yaramazlık yapıp ortalığı karıştırmayı da o kadar seviyorlardı.

Hepsiyle tek tek sarılmışlar, sıra bana geldiğindeyse ikisi de aynı anda yanaklarımdan makas almaya çalışmışlardı ama ikisinin de elini havada yakaladığımda söylenerek ellerini çekmişlerdi.

"Bir sıkıntı var mı oralarda?" dedi Çelik sanki her gün detaylı rapor almıyormuş gibi.

"Yok aslında ama sıkı çalışıyoruz." Lila mavi gözlerini kırpıştırıp sarı saçlarını omzunun arkasına ittirdi.

"Evet, bebeğimle çok yoruluyoruz," dedi Derek ve Lila'nın dudaklarına öpücük bıraktı. Lila da ona hevesle karşılık verince Hazel ikisinin de kafasına yastık attı.

"Yeter! Bizim de midemiz var, utanmasanız önümüzde çocuk yapacaksınız."

"Bunun adı aşk bebeğim, aşk." Derek, kolunu Lila'nın omzuna atıp onu sıkıca sarmaladı.

Derek de bir deneye kurban gitmişti ve sağ bacağı yoktu. Yapay ama oldukça gelişmiş bir protez bacak kullanıyordu. Lila da onun çocukluk aşkıydı,

Lila'nın dramatik bir hikâyesi yoktu, tek hikâyesi Derek'i sevmekti. Bazen sevmek en büyük dramdı.

Sonunda Fikret de gelebildiğinde tamamen toplanmıştık. "Sizi bir arada görmek beni çok mutlu ediyor," diyerek o üstünden hiç çıkarmadığı takım elbisesiyle içeri girdi. Bazen uyurken bile takım elbise giyindiğini düşünüyordum.

Tekli koltuğa oturdu ve hepimizi tek tek uzunca inceledi. Bakışları en son benim üzerimde durmuştu. Bir şey söylemedi ama gözlerindeki kederi gördüm.

Kimsenin bana acımasına tahammülüm yoktu. Hele bir de o bakan gözler sarıya çalıyorsa...

Derin bir nefes alıp omzumu dikleştirdim.

"Uzun zamandır beklediğimiz zaman geldi, hepiniz hazır mısınız?" diye sordu Fikret ama benim aklıma takılan başka bir şey vardı.

"Anlamıyorum, yeterince ittifak kurulmadı. Neden erkene çekiyorsunuz?" dediğimde Fikret, Çelik'le göz göze geldi, bir şeyi bana söylemeye çekiniyorlardı.

"Biliyorsun ki o masanın başında oturmak için, lider olmak için hiçbir vasfın yok. Bir aileye üye değilsin, Alanguva ailesi dışında." Fikret, Sancak'ın tarafında gözüküyordu, başka bir kimlikle oturuyordu o da o koltukta ama yeri de sağlamdı.

"Ancak Ateş senden boşanabilir, o zaman planlarımızın hepsi suya düşer." Aynı yavaşlıkla konuşmaya devam etti. Onun ismini bile duymak tenimi ürpertti, güçlü dallarımda rüzgârlar estirdi.

"Bir yıldır boşanmadı, bir girişimde bile bulunmadı. Şimdi değişen ne?"

Fikret konuşamadı, başını eğdi ve bunu çok sık yapmazdı.

"Çapkın Alanguva bir kadınla birlikte ve işler çok ciddi gözüküyor," dedi Çelik ama o bunu söylerken pek zorlanmamıştı.

"Ne?" dedi Selin şaşkınlıkla.

"Ateş Alanguva, V için ölüyor. Başka bir kadınla olmasının imkânı yok," dedi Murat sadece gülerken.

"Karısı onu terk etti ve bir yıldır ortada yok, ayrıca birbirlerine çok zarar verdikleri de ortada. Bence Alanguva yoluna bakma kararı aldı," dedi Çelik.

Fikret gözlerime bakarken muhtaçtı. "Sorun değil, rahatsız olmuyorum. Bana şöyle bakmayı kesin yoksa oyacağım o gözlerinizi," dedim hepsi rahatlasın diye.

"Seni tanımasam inanacağım," dedi Hazel kısık sesle.

"Yani Ateş boşanmadan hareket etmemiz gerekti ve biz de işleri erkene çekmek zorunda kaldık," dedi Çelik.

Ateş'le evlenmem bile en başından beri onların istedikleri şeydi. Çünkü o koltuğa oturmamın başka yolu yoktu. Şimdiyse Cebonayan masasında koltuğum hazırdı ama hedef farklıydı. Oturacağım yer liderlik koltuğu olacaktı.

En başlarından beri hepsinin amacı buydu, Cebonayan'ın lideri olup onları içeriden çürütecektik.

Kaptan en başından beri beni lider yapmaya çalışıyordu. Her hamlesi gibi bunu da anlamamıştım tabii. Artık geçmişte görmediğim şeylere şaşırmayı bırakmıştım. Kendimi zeki sanmayı da...

"Tarafımızda yeterince üst düzey üye var, neler olacağını kurulda birlikte göreceğiz," dedi Fikret.

Uzun zamandır Ateş'in otoritesini sarsmak için içeriden işleri yürütüyordu, Fikret ve başarılı da oluyordu.

"Toplantı iki gün sonra, iki gün içinde yine onun otoritesini sarsacak bir şey yapmamız gerek," dedi Fikret.

"Alanguva bugün Rusya'ya geldi ama ilk defa bir toplantıya yeni sevgilisini de getirdi. Yarın için de yüksek güvenlikli bir restoranda yemek ayarlatmış. Bence oraya bir baskın düzenleyelim," dedi Çelik hevesle.

"Ondan intikam almıyorum ben," dedim sadece.

Çünkü biliyordum, beni bir zamanlar gerçekten sevmişti ve korumak için de her şeyi yapmıştı. O sadece sözlerini tutamamıştı. Babasının yaptıkları onun suçu değildi, onun en büyük hatası âşık olmaktı.

Bir zamanlar ablam için bile onu suçluyordum ama onun yaptıklarının sebebi yine bana olan aşkıydı.

Beni kimse değil, onun aşkı bitirmişti.

Göğsümdeki ağrı yine baş göstermişti, uzun zamandır onu bu kadar düşünmemiştim. Aklıma geldiği an zihnimi başka bir şeye yönlendiriyordum.

Bir kanser gibiydi, tüm hücrelerime yayılmıştı ve ben büyük bir savaş vermiştim.

"Aşkın biliyorsun, bu işin sonunda ona zarar gelecek. Lider olmazsa Alanguva soyadını taşırken yaşayamaz," dedi Murat.

"Bunlar benim derdim. Evet, amacım ondan intikam almak değil ama aldığım intikamın içinde o da zarar görecekse bir şey yapamam," dediğimde Fikret ağır ağır kafasını salladı.

"O zaman yarın akşam Ateş'in otoritesini olabildiğince sarsın. Uzun zamandır kimse ona saldırıda bulunmaya cesaret edemiyor. Sonrasında da otele yerleşeceğiz, tüm üyeler gelmeye başlamış ülkeye. Hem üst üyeler hem de diğer üyeler olacak, toplantılar üst üste yapılacak ve uzun zaman sonra gerçekleşecek en yoğun toplantı olacak," diyerek ayağa kalktı Fikret.

"Nereye? Daha hiçbir şey konuşmadık," dedi Çelik.

"Cidden moruk, zaten aylardır yüzünü görmüyoruz." Derek de söylenmişti.

"Ben de sizi özledim çocuklar ama şu kritik günleri atlattıktan sonra birlikte zafer yemeği yiyebiliriz." Fikret kendinden emin bir şekilde konuşmuştu. Tam geçecekti ki durup Lila'ya döndü. "Annen nasıl?"

"İyi ama anneme daha fazla asılırsan kusacağım," dedi Lila yüzünü buruşturarak.

"Biz sadece sıkı iyi dostuz," dedi Fikret. Bir Alanguva olduğu için elbette o öldürücü cazibeden nasibini almıştı ve sık sık kadınları kendine âşık ederdi. Üstelik sadece orta yaşlıları değil, yirmilik çıtırların bile onun peşine takıldığını çok görmüştüm.

Lila, "Geçen gece..." diye başlamıştı ki Fikret'in bakışlarıyla sustu.

"Çok fazla işim var, toplantıya kadar ne kadar görüşme ayarlarsak o kadar iyi. Bir darbe yapıyoruz ve başarısız olursak bu zamana kadar yaptıklarımızın hiçbir anlamı kalmaz." Evet, bu bir darbeydi, yönetime el koyuyorduk her şeyi yok etmek için.

Fikret son kez bakışlarını üzerimde gezdirdi ama ne söyleyecekse yuttu ve nasıl hızla geldiyse o hızla da çıktı.

"Kurda bak, kaynanama yürüyor." Derek de Fikret'in arkasından kötü kötü bakıyordu.

"Benim de uykum geldi, yol yordu," dedi Selin.

"Ne uykusu, bana Türkiye'den dedikodu getirmedin mi?" Hazel de heveste yerinden doğrulmuştu.

"Getirdim getirdim, gel anlatayım." Selin de aynı şekilde karşılık verdi.

"Kızlar farkında mısınız, burada çatışmadan, darbeden bahsediyoruz." Murat şaşkınca kızlara bakıyordu.

"İşi yarın konuşuruz, şimdi cilt bakımı yapıp dedikodu yapmak istiyoruz," dedi Hazel.

"Siz var ya..."

"Hadi hadi abi, çok konuştun." Selin elini geçiştirir gibi salladı. Onlar salondan çıkarken ben de biten şişemi bırakarak yeni bir şişe aldım.

"Sizinle uzun uzun sohbet etmek isterdik ama uçakta olduğum sürece sevişemedik ve birbirimizi çok özledik," diyen Lila, kollarını Derek'in boynuna sardı.

Derek de, "Hmm, çok özledim, bebeğim," diye abartılı şekilde konuşarak Lila'yı kucaklayıp üst katın merdivenlerine yürüdü.

"Şu çocuklar saf bir aşkın olabileceğine inandırıyor beni," dedi Çelik onların arkasından bakarken.

Şişeden birkaç büyük yudum daha aldım.

"Deniz'i gördüm gelmeden önce," dedi Murat ilgimi çekmeye çalışarak. "Konuştuk bayağı, sizinkilerin neler yaptığını anlattı." Tepki vermemi bekledi ama sessiz kaldım. "Merak etmiyor musun?"

"Merak etsem öğrenirdim."

"Onları özlemedin mi hiç?" dedi Murat.

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Peki," dedi ve ben de bu sırada kendime bir sigara çıkarıp yaktım. Ancak bir duman çekemeden Çelik dudaklarımdan kaptı sigarayı ve keyifle dudaklarına götürdü.

Murat'ın bana bakışlarında hüzün vardı ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Ne?" dediğimde nefesini verdi.

"Yaşamıyorsun sen zaten, ben de gelmiş özlemedin mi diyorum." Eskiyi hatırladığını biliyordum. Kendime bir sigara daha yaktım.

"Yarın ne yapacağımızı konuşalım," dedi Çelik konuyu kapatmaya çalışarak.

"Ölü olacak illaki," dedi Murat gözlerime baka baka, bir tepki vermemi bekliyordu. "Alanguva'nın birkaç korumasını feda edebiliriz bence," dediğinde Çelik de bana baktı.

"Ayberk'le konuşarak bir ayar çekerim ben," dedi Çelik de. Evet, Ayberk bizim için çalışıyordu. Üstelik daha bir sürü de köstebekleri vardı içeride, Lena da bunlardan biriydi, az ama öz köstebeklerdi.

"Şu Pusat'ı öldürürsek bence otoritesi fena sarsılır," dedi Murat gözlerime baka baka.

"Öyle kolay olmaz," dedim sadece.

"Çok iyi, çok şeytani bir fikir. Sevdim," dedi Çelik parlayan gözleriyle. Büyük ihtimalle önce kendi aklına gelmediği için kendisine kızıyordu. "Ona

en büyük zararı başkorumasını öldürerek veririz, otoritesi bu sefer dehşet sarsılır."

"Sen ne diyorsun bu işe V?" dedi Murat bugün bilmem kaçıncı kez beni süzerken.

"Çoğunluğa uyarım," dedim sadece.

"Ama onu ben öldüreceğim," dedi Çelik aynı hevesle.

"Ayberk'le konuşarak tüm korunma alanlarını öğrenip ona göre hareket edelim, korumaları devre dışı bırakıp V'yle sistemi çökeltelim. Korumaların sürekli iletişim kurduğu ağa girebilsek yeterli, onu da V halleder zaten." Murat bakışlarını üzerimden bir an olsun ayırmıyordu.

"Olur, hallederim," diyerek sigaramdan derin bir nefes çektim.

"O zaman yarın hazırlanırız, ince ayarı da yarın çekeriz." Murat konuşmaya devam ederken vücudunu esnetti.

"Aklımda bir şeyler var zaten benim." Çelik kurnazca sırıtıyordu.

Murat, "Senin aklına gelen şeyler beni çok geriyor," dediğinde Çelik ona öpücük attı.

"Hadi git yat çiçeğim, yarın yorulacağız." Murat sinirle onun üstüne yürüdü. Çelik kendini korumak için kolunu kaldırsa da ensesine şaplak yemekten kurtulamamıştı.

Murat çıkarken arkasından bağırıyordu. "Yatağı güzel ısıt, geliyorum." Murat onu daha fazla takmadı.

"İnsanın yüzünde kas oynar amına, koyayım ya." Haklıydı, yüzümde uzun zamandır hiçbir ifade yoktu. Yüzüm de hislerim kadar boştu.

Telefonunu eline alıp bir süre kurcaladıktan sonra ekranı bana çevirdi. Bir kadının profili açıktı. "Kocanın yeni sevgilisi, beklenenin aksine bir Ceboneyan ailesinden değil. Kendi hâlinde bir kreş öğretmeni. Ateş'in kuzeninin çocuğunun okuduğu yerin öğretmeni, şerefsizler sırf bir çocuk olsa bile Alanguva var diye kreşi gözetliyorlarmış sanırım. İlk bu kadın fark etmiş, sonra polise falan gitmiş. Ateş'le öyle tanışmışlar sanırım."

Simsiyah saçlı, bembeyaz tenli, mavi gözlü ve çok güzel bir kadındı. Her fotoğrafta ağzı kulaklarında gülümsüyordu, profilindeki fotoğrafları çocuklarla doluydu.

"Kendi hâlinde, güzel, çok nazik ve kibar bir kadın. Biblo gibi, tam anne olabilecek cinsten."

"Senin derdin ne?" Daha fazla ekrana bakamadım.

"Hani hiçbir şey hissetmiyorum diyorsun ya V, beni yeme."

"Hissetmiyorum zaten," dedim ruhsuz sesimle.

"Öyle mi?" diyerek bana biraz daha yaklaştı. "Sevindim çünkü onun ölümüne sebep olacaksın. Hissetmemen en iyisi."

Ona cevap vermedim, zaten çok konuşmazdım. Eli çeneme doğru gittiğinde o elini havada yakaladım, diğer elimle de sigaramı söndürdüm.

"Pusat'ı cidden öldürmemize izin verecek misin?"

"Bu bir savaş ve inan artık kimin öldüğü hiç umurumda değil."

"Bunu duymak beni sevindirdi." Nefesini verdi. "O kadar ifadesiz ve hareketsiz duruyorsun ki çoğu zaman hayatta mısın anlamak zor oluyor." Bu yüzden arada durup dururken gelip beni dürtüyordu.

"Spor yapalım mı?" dedi sıkılmış bir çocuk gibi.

"Üç saat yaptım ben."

"Beni beklemedin mi?" dedi üzgünce.

Onu bacağımla ittirerek oturduğum koltuktan kalktım. "Nereye?" dese de cevap alamayacağını biliyordu.

"Git aşağıyı temizle," dedim.

Siyah kaşe ceketimi üstüme geçirip botlarımı da giydim ve kendimi dışarı attım. Kapının önündeki arabalara binmedim.

Botum yerdeki karlı zemini eziyordu, dışarıda fırtına vardı. Çok şiddetli olmasa da karlar havalanıyor ve yüzüme çarpıyordu.

Soğuğu bile hissetmiyordum artık.

Yarım saat boyunca karlı yolda yürüdüm, kalabalıklaşan sokaklara gelmiştim. Rusya'ya uzun zaman sonra ilk gelişimdi ve tanıdık caddelerde yürüdüğümü fark ettiğimde adımlarım ağırlaştı.

Tanıdık caddelerden uzaklaşmak için kendimi ara sokaklara attım.

Çok lüks olmayan, sokak arasındaki bir bara gözüm çarptı. Bir içki molası vermek için kırmızı tabelalı bu barı tercih ettim. İçerisi çok gürültülü değildi, daha çok sohbet eden insanların olduğu bir yerdi.

Bar taburelerinden birine otururak kendime viski siparişi verdim. Bakışlarım etrafta gezindi, insanları inceledim. Bir çift, el ele köşede konuşuyorlardı, kalabalık bir arkadaş gurubu dört tane masayı birleştirmiş, oyun oynuyordu. Küçük bar ağzına kadar doluydu.

Viskim geldiğinde bir dikişte bitirdim, kadeh kadeh içmenin yaramayacağını anladığımda bir şişe açmasını istedim barmenden.

Bugünün bilmem kaçıncı ama bardaki ilk şişemi bitirdikten sonra ödemeyi yaparak dışarı çıktım. Fırtına dinmişti, ağır ağır kar yağıyordu.

Başımı gökyüzüne kaldırdığımda yüzüme kar taneleri düşmeye başladı. Derin bir nefes aldım.

Siyah kabanıma düşen beyaz kar taneleriyle ilerlerken o kadar içmiştim ki artık soğuğu da hissetmiyordum.

Yine adımlarım beni caddeye çıkartırken durdum, hemen karşımdaki oteli tanıyordum. Orada daha önce kalmıştım ve yalnız değildim.

Tam yürümeye devam edecektim ki otelden birileri çıkmaya başladı. En önde o vardı, bir yıl geçmişti ama hiç değişmemişti. Sadece biraz zayıflamıştı, sakalı ve saçı da her zamanki gibi özenli değildi.

Afalladım.

Bir yıl sonra onu canlı görmek vücudumda bir ağrının başlamasına neden olmuştu. En çok da mide bulantısı vardı, o kadar içmemem gerekiyordu.

Beni fark etmeden gitmem gerekiyordu, yoksa tüm planlarımız bozulurdu.

Onu biraz daha inceledim. Üstünde siyah kaşe bir kaban vardı. Elindeki deri eldivenler, Rusya'nın kışını hâlâ sevemediğini gösteriyordu.

Pusat da peşinden çıktı dışarıya. O çok değişmemişti ama biraz gelişmişti. Sanki daha da irileşmişti, saçları onu ilk tanıdığım zamandaki gibi kısacık kesilmişti.

Onları ilk gördüğüm zamana döndüm, o zaman da hedefimdeydiler ve onları gizlice izliyordum.

Ateş kendisine bir sigara çıkartıp valenin getirdiği son model siyah Maserati'sine yaslanırken Pusat'la hararetle konuşuyordu.

Dudaklarını okumaya çalışsam da arada çok mesafe olduğu için okuyamadım. Pusat bir şey söyledi ve Ateş güldü, dudaklarını okuyamadım ama gülüşünü okudum.

Artık cidden gitmem gerekiyordu.

Ateş kafasını bir anda olduğum yere doğru çevirince beni görmesin diye hızla arkamı dönüp yanımdaki sokağa girdim.

Peşimden gelirse yetişemesin diye adımlarımı hızlandırdım. Karışık dar sokaklarda bir süre ilerledikten sonra artık beni bulamayacağına emindim.

Kaçmayı bıraktım, adımlarım yavaşladı. Kar yine şiddetini arttırdığında, sadece sokak lambasıyla aydınlanan kuytu bir sokakta durdum.

Birden yorulmuştum sanki. Kabanımın iç cebindeki mataramı çıkarıp bir duvarın dibine oturdum.

"Cidden, amacın ne senin?" Gelen sesle başımı kaldırdım.

Çelik sözlerinin aksine fazlasıyla yumuşak şekilde bana bakıyordu.

"Yürüyüş yapmak istedim."

"Ve bu yürüyüş esnasında onu görmek istedin, öyle mi?" Söylenerek yanıma yaklaştı, başımda dikildiğinde tek kaşını kaldırmış beni süzüyordu.

"Hayır, tesadüf işte," dediğimde yanımda oturdu ve benim gibi bacaklarını kara doğru uzattı.

"He tesadüfen buralara kadar geldin yani?"

"Evet, öyle yürüyordum, ayaklarım getirmiş."

"Bak sen şu ayaklara." Elini uzattı mataramı almak için. Ben de memnuniyetsiz şekilde verdim. "Yani kocaman Moskova'da ayakların seni kocanla ilk Rusya'ya geldiğinizde kaldığınız otele getirdi, öyle mi?"

"Öyle olmuş," diyerek omuz silktim.

"Yeme beni."

"Yemem zaten."

"Keşke yesen." Ona baktım, sırıtarak mataramı kafasına dikmişti.

"Aşkın biz buyuz."

"Neyiz?"

"Mükemmeliz, asla onlar gibi olamayacağız. Biz yalnız kalmaya mahkûmuz. Çünkü bizi daha annemizin karnındayken öldürdüler. Biz ölü çocuklarız, sadece büyüdüğümüzde yaşayacağımızı sanmışız. Bak kocaman olduk ama hiç yaşamadık."

"Ölemedik de," dedim kısık sesimle.

"Evet, kaldık burada arafta." Kolunu omzuma attığında ilk defa onu itmedim. Başım omzuna yaslandığında matarayı bana geri uzattı.

Tam dudaklarıma götürecektim ki hafifliğinden çoktan bitirdiğini anladım. Onu da şaşırtarak küfretmedim.

Biz deneydik, biz ölü çocuklardık, hep başkaları için yaşamıştık, hep kullanılmıştık. Belki de ilk defa gerçekten kendimiz için savaşıyorduk, biz bu savaşı kaybeden olmayacaktık.

Ama biliyordum ki kazanan da olmayacaktık.

Önümdeki masada duran dosyaları tekrar tekrar inceliyor, bilgisayarımdan sistemi kontrol ediyordum.

"Bir kez de bizimle kahvaltıya eşlik etsen ölmezsin," dedi Hazel bağırarak, arkamdaki yemek masasına oturmuş kahvaltı yapıyorlardı. Bu sırada bir bardağın düşüp parçalandığını duydum, Hazel yine sakarlık yapıyordu.

Omzumun üstünden onlara baktım, Hazel yere düşen parçaları temizliyordu ancak elini keseceği için Murat onun eline küçük bir şaplak atıp kendi toplamaya başladı cam parçalarını.

"Hâlâ öğrenemediniz, V yemek değil, insanların etini yiyor," dedi Çelik ağzı dolu dolu konuşurken.

Bir süre ciddi bir iştah kaybı yaşadığım için kilo problemleri yaşamıştım, zor da olsa toparlamıştım yine.

"Bu şakayı başkaları yapsa komik olabilir ama yarı mutant sizler yapınca hiç komik olmuyor," dedi Selin.

"Mutant derken? Harika, süper, eşsiz mi demek istedin acaba sen bize?" dedi Çelik, Murat'sa sadece sabır çekti.

"O kadar uzun kahvaltı masasında olmanız zaman kaybından başka bir halt değil," diyerek söylendim.

"Zaten hep birlikte olamıyoruz ki," dedi Hazel. Önüme dönerek dosyalara bakmaya devam ettim.

"Yani zaten insanın Derek ve Lila'yı görünce iştahı kaçıyor," dedim yüzümü buruşturarak. Sürekli birbirleri için lokmalar hazırlıyor ve birbirlerine yediriyorlardı. Hayatımda gördüğüm en cıvık çiftlerdi.

"Kırıyorsun bak bebeğimi." Derek oturduğu yerden söyleniyordu.

Onlara orta parmak çektim kafamı çevirmeden.

"Sevgilime parmak çekme V," dedi Lila da.

"Hepinize çektim aslında." Onların çenesinden daha fazla burada çalışamayacağımı anladığımda kalktım.

Alt kata inerek spor salonuna geçtim. Düşünmemek ve kafa dağıtmak için spor fazlasıyla iyi geliyordu.

Bir süre mekik ve şınav çektikten sonra demir çubuğa geçtim. Ellerimi demire sıkıca sardım ve vücudumu yukarı doğru kaldırıp indirdim.

Bu sırada Çelik de gelmişti salona. Tabii yine üstü çıplaktı ve altında da sadece gri bir eşofman vardı.

"Seni terli terli nefes nefese görmek beni tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyor." Beni uzunca süzdü.

Ona cevap vermedim, sporuma devam ettim. Ancak Çelik inatçı bir insan olduğu için benim dibimde bitti. Benim çalıştığım demiri, ellerini ellerimin

yanında olacak şekilde sıkıca sardı. O da vücudunu yukarı aşağı hareket ettirirken tüm kasları gerilmişti.

Birlikte sık sık spor yapardık, bazen dozu kaçırarak yarım gün boyunca spor yaptığımız da oluyordu.

"Ben senin nefesini çekmek zorunda mıyım, amına koyayım," dediğimde gülmüştü.

"Bir tane demirimiz var."

"Bundan başlamak zorunda değildin."

"Hadi bırak o zaman, sen git başka yap," dedi inadıma giderek.

"Rüyanda."

"Rüyalarımı hiç işe katma," dedi çapkınca.

Bedenlerimiz arasında mesafe vardı ama yine de bu kadar yakınlığa gerek yoktu. İkimiz de aynı anda aşağı inip yukarı kalkıyorduk, ikimiz de öyle kolay yorulmadığımız için inatlaşmalarımız çok uzun sürüyordu.

Bakışları sporcu sütyenimden taşan göğüslerime bakarken sırıtıyordu.

"O gözlerini oyar, eline veririm."

"Ölüyorum sana," derken çok ciddiydi. "Düşünsene şimdi, ikimiz de hiç yorulmuyoruz, aşırı güçlüyüz, doyumsuzuz..." İç çekti. "Yatakta sürekli ikimizi düşünmeden, hayal etmeden duramıyorum." Durdum, vücudumu vücuduna yaklaştırdığımda nefesi sıkılaşmıştı.

Kasıklarına dizimi geçirdiğimde hızla demiri bırakarak kendini yere attı. "Siktir git, yavşağa bak."

Kasıklarını tutarak iki büklüm oldu. "Hay amına koyayım ya, sıçtın ağzıma. Şaka yapıyoruz şurada." Şaka yapmadığını biliyordum, beni baştan çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapıyor ve hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

O şınav çekmeye başlarken ben de devam ediyordum. "Bu gece için çok gerginsin," dedi acısını çabuk unutmuş gibi.

"Öyle mi?"

"Evet öyle, gerçi Rusya'ya geldiğimizden beri gerginsin ama dün iyice arttı. Gerilip patlamandan korkuyorum."

"Yarın patlayacak zaten bomba."

"Yarın ortalığı feci sikeceğiz," dedi o da keyifle.

Onunla daha fazla konuşmadım, sporuma devam ettim. İki saatten fazla spor yapmadım, zaten bu akşam yeterince yorulacaktık.

Spordan sonra odama geçip kısa bir duş aldım. Bornozumla bir süre yatağa yattım, uyumam gerekiyordu. Uyumamak beni mahvediyordu. İki gündür bir iki saat bile uyuyamamıştım. Belki akşam olana kadar bir saat uyuyabilirim diye gözlerimi yumdum ancak yine uyuyamayacağımı anladığımda yataktan kalktım.

Nemli saçlarımla bilgisayarımın başına oturdum. Son kez hazırladığım sistemi kontrol edip silahlarımı ayarladım. Giyineceğim kıyafetleri dolaptan çıkarırken hâlâ bornozlaydım.

Odanın kapısı tıklatıldı. Cevap vermedim ama kapı açıldı. Selin içeri girdiğinde etrafı inceledi. "Selam," diyerek yatağıma oturdu.

"Selam."

"Son zamanlarda hiç uyumuyormuşsun," dedi üzgünce.

"Evet."

"V, bu çok sağlıksız."

"Ben sizin gibi bir insan değilim."

"Daha dayanıklı olabilirsin ama bu kadarı çok fazla," dedi yatakta bağdaş kurarak. "Gözlerin o kadar boş bakıyor ki sana bakmakla bir vitrin mankenine bakmak aynı hissi veriyor."

"Bunları anlatmaya mı geldin?"

"Bizi kendinden uzaklaştırma, biraz bizi kabullensen olmaz mı?"

"Benim için bir şey ifade etmiyorsunuz, sadece hedefe giden askerlersiniz."

"Öyle, bizi hiçbir zaman onları sevdiğin gibi sevmeyeceksin," dedi Selin. *Onlar* derken kimleri kastettiğini ikimiz de iyi biliyorduk.

"Benden sevgi mi bekliyorsunuz?"

"Hayır, birlik olmaya çalışıyoruz ama sen hepimizden nefret ediyor gibisin."

"Nefret etmiyorum ama bayılmıyorum da. Bu kişisel değil Selin, ben artık hiçbir şey hissedemiyorum."

Bir süre daha konuşmaya çalıştı ama başarısız olacağını anladığında yataktan kalktı. Kapıya yönelmişti ki birden durdu. "Hani ölüm döşeğinde çok acı çeken birisini görürsün ve acısı erken bitsin diye ölmesini dilersin ya V, işte sana karşı tam olarak böyle hissediyorum," dedi ve daha fazla konuşmadan çıktı odadan.

Sonunda çıkabilmişti.

Üstümdeki bornozu çıkararak iç çamaşırlarımı giyindim. Siyah dar tulumu üstüme geçirirken kapı aniden açıldı.

"Hadi be! Çok yaklaşmıştım," dedi Çelik söylenerek ancak o girdiğinde ben karnıma kadar açık olan fermuarı yukarı çekiyordum. "Kapıyı kilitlememene bayılıyorum."

"O anahtarı senin gö..."

"Tamam, çirkinleşmeyelim," dedi hızla. "Sadece son kontrolleri yapıyorum. Herkes hazır."

"İyi," dedim siyah deri eldivenleri de ellerime geçirirken.

"Alanguva sevgilisiyle otelden çıkış yapmış, restorana geçiyorlar. Çıkmamız gerek," dediğinde kafa salladım. "Onun bir sevgilisi olmasına çabuk alıştın bakıyorum da? Kocam, ben ve sevgilisi... Biz kocaman bir aileyiz." Kaçarcasına çıktı odadan.

Sabır çekerek kemerimi belime geçirdim. Kemere silah ve bıçaklarımı takıp siyah kabanımı giyindim.

Aşağı indiğimde tüm ekip hazırdı. "Sistemi sana gönderdim, hallet," dedim Derek'e, o da hızla başını sallayarak dışarı çıktı. Lila da peşinden koşmuştu.

"Çok kan dökmeye gerek yok, iki üç ölü beş altı yaralı yeterli," dedi Çelik.

"Pusat'ı kim halledecek?" Murat'ın bakışları üstümdeydi.

"Ben tabii," dedi Çelik aksini kabul edemezmiş gibi.

"Peki, başlayalım o zaman." Selin de maskesini yüzüne geçirdi.

Diğerleri minibüse binerken biz de Çelik'le dikkat çekmeyecek, bu gece için ayarladığı siyah arabaya geçtik. O sürücü koltuğuna otururken ben de arkama yaslandım.

"Bu gece bunu cidden yapabilecek misin?" Arabanın motorunu çalıştırdı.

"Neden yapamayayım?"

"Dün sadece onu gördün diye dizlerinin bağı çözüldü. Şimdi onu başka bir kadınla görmeye dayanabilecek misin?" Ona cevap vermedim.

Derin bir nefes aldı. "Eğer senin kocan olsaydım, seni sonsuza kadar beklerdim."

"Ne mutlu ki değilsin."

"Kalbimi kırıyorsun." Elini sol göğsüne götürdü. "Çok iyi olurdu, iki mutandın evlendiğini düşünsene? Mutant çocuklarımız olurdu," derken güldü ve birden duruldu. "Gerçi olamazdı."

Çelik çocuk sahibi olamazdı ve bu da ona yapılan deney yüzündendi.

Bense sanırım olabilirdim ama eğer bir şansım olsaydı bu özelliğimi ona vermek isterdim. Çocukları çok seviyordu, her kız çocuğu gördüğünde hayran hayran bakıyordu ve içi gidiyordu.

Gerçi bu çapkınlıkla aynı anda on çocuğu falan olabilirdi.

"Tıpta çareler tükenmez," dediğimde güldü.

"Bu çocuk yapabiliriz demek mi?" Artık ona cevap vermiyordum. Yolu izleyerek geçen on beş dakikalık bir yolculuğun ardından gelmiştik.

Her tarafta korumaların arabaları vardı ve iyi korunuyordu etraf. "Ayberk'le konuştum, bu tarafı kendi koruma altına almış, yani bizi fark ettirmeyecek." Arabayı yolun karşısına park etti. Torpidodan dürbünü çıkardığımda önce Çelik aldı ve etrafı inceledi.

Ardından dürbünü bana uzattı. Dürbünü elinden alıp etrafı izledim, çok fazla koruması vardı ama dediği gibi Ayberk yoğunluğu olduğumuz yerden almıştı.

Bakışlarımı restorana çevirdim ve onu gördüm. Bir yılın ardından onu bu kadar sık görmek beni geçmişe götürüyordu ve onu ilk dürbünle gözetleyişim de değildi bu.

Ateş gülüyordu, o kadar çok gülüyordu ki gamzesi belirginleşmişti. Ateş'in karşısındaki kişiye baktım. Esmer kadın dün Çelik'in gösterdiği kişiydi. Bakımlıydı, jest ve mimiklerini çok kullanıyordu. Ateş'e her ne anlatıyorsa bunu çok heyecanlı yapıyordu. Mavi bir gece elbisesinin içindeydi, o mavi elbisenin gözlerini ne kadar ortaya çıkardığı dürbünden bile belli oluyordu.

"Ceylan adı, cidden de ceylan gibi," dedi Çelik.

Ceylan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hevesle bir şeyler anlatıyordu. Ateş de elini çenesine yaslamış, onu dinliyordu.

Restoran kalabalık değildi, fazlasıyla lüks bir mekândı. Her tarafı camdı, Ateş'in seçeceği türden bir mekândı ama o manzara olmadığı sürece pek cam kenarında oturmazdı.

Sigara çıkarıp yaktığında hâlâ sohbet ediyorlardı. Ateş'in dumanı, Ceylan'a doğru gittiğinde Ceylan öksürmüştü. Ateş de hemen eliyle o dumanı dağıttı ve yönünü değiştirerek dumanın ona gitmesini engellemeye çalıştı.

"Kaplan varken Ceylan'a düşülür mü, amına koyayım," dedi Çelik yine yükselirken.

Dürbünü tam çekecektim ki Pusat'ı da gördüm, onların yanına ulaşarak bir şeyler söyledi. Dudaklarını okuyamıyordum ama her ne söylediyse Ceylan başını arkaya atarak güldü. Pusat da Ateş'in yanına oturdu.

Dürbünü indirdim. "Tatlı servis ediliyordu, çok geçmeden kalkarlar," dedim sadece.

"Sen onunla birlikteyken arada sizi böyle izliyordum. Ve biliyor musun V? O zamanlar çok şaşırıyordum. Benim olamadığım çok şey vardı sende... Hem çok serttin hem de çok yumuşak. Çok âşıktın, ona bakarken gözlerin parlıyordu ve mutluydun. Seni öyle gördüğümde kendime dair umutlarım da artıyordu çünkü bana normal bir insan olabilirmişiz gibi hissettirmiştin."

"Peki ne değişti?"

"Bizden bir bok olmazmış, onu öğrendik işte. Seni izlerken bir gün gerçekler ortaya çıktığında neler olacağını merak ediyordum ve o puşt düşmanım olduğu hâlde gerçekleri sana anlatmasını bekledim. Belki o zaman burada olmazdın ama insan olurdun."

"Anlatsaydı da bir şey değişmezdi."

"Çok şey değişirdi," dedi inatla. "Ona o kadar âşıktın ki görmezden gelebilirdin." Konu kapansın diye sessizliğimi korudum yine.

Çok geçmeden karşı taraf hareketlenmeye başlamıştı. Ateş, Pusat ve Ceylan restorandan çıkıyorlardı. Kafamıza siyah maskelerimizi geçirdik.

Çelik ilk önce camını sonuna kadar açtı. Elindeki açık telefondan diğerlerine komut verdi. "Şimdi!"

Sunroof'tan onları görebilecek şekilde kafamı çıkardım. Ben de dâhil hepimiz ateş açmaya başlamıştık. Ateş hızla Ceylan'ın üstüne atıldı ve arabasının arkasına eğildi onunla birlikte.

"Bir zamanlar aynısını sana yapıyordu." Çelik alttan alttan beni doldurmaya çalışıyordu.

Çelik namlusunu Pusat'a doğrultmuştu. Tam ona da ateş edecekti ki tekme attım koluna.

"Sikeyim, V!"

"Hadi sür, ben ateşe devam edeceğim," dediğimde de beni ikiletmedi. Ateş ve Pusat da çoktan silahlarını çıkartmış, bize ateş ediyorlardı. Tüm korumaları da dışarı çıkmış, bizi hedef almışlardı. Silah sesleri defalarca yankılandı ve korumalardan düşenler oldu.

Minibüs zırhlıydı, üstelik Çelik çok çılgınca sürdüğü için hedefi tuttura-mıyorlardı. Bayağı kişi yaralanmıştı ama tam olarak durum değerlendirmesi yapamamıştım.

En sonunda geri arabaya girdim.

"Ben biliyordum bir bokluk yapacağını, kıyamadın mı kankana?" dedi bağırarak Çelik.

"Yeterince kişi öldü," dedim sadece.

"Ama en büyük hedefimiz o herifti zaten. Şu an bu saldırının yarısı boşa gitti! Tüm eğlencemin içine ettin."

"Peşimize düşerler şimdi, çene çalacağına işine bak," dediğimde söylenerek arabayı sürmeye devam etti.

O fedakâr bir adamdı sevdikleri için. Demek ki onu da çok sevmişti.

Yüzümdeki maskeyi çıkarıp arkama yaslandım, tüm düşüncelerimi kovdum ve kendimi öldürücü sessizliğime mahkûm ettim.

Derek tüm kamera kayıtlarını şimdiden silmiş olmalıydı. Biz de arabaları boş bir hangara bırakıp farklı arabalarla eve geçerken bu sefer arka koltukta Selin ve Murat da oturuyorlardı.

"Alanguva nasıl da sevgilisini korudu, tam aşk adamı," dedi Selin.

"Kız da güzel bayağı, fotoğraftakilerden daha çekici," dedi Murat da kısık sesle ama duyacağımı elbette biliyorlardı.

Çelik arabayı sürerken yandan yandan bana bakıyordu.

"Bunu yaptığına göre düşündüğümüzden daha çok seviyor onu ve bu bize fazladan açık verdi," dedi Çelik keyifle.

"Belki de bu açığı bilerek verdi," dediğimde arabada sessizlik oluştu.

"Sanırım kocanın başka bir kadına âşık olmasını kabullenemiyorsun," dedi Selin.

"Boş boş konuşup sürekli kocan deyip durmayın. Onun kocam olmasına hâlâ dayanıyorsam bunun tek bir sebebi var ve hepiniz o sebep için ölürsünüz bile! Yani sizi oyun dışı etmemi istemiyorsanız düzgün konuşacaksınız."

Sonunda çenelerini kapatabilmişlerdi.

Eve geçtiğimizde herkes salonda toplandı. Fikret de gelmişti. Kendime bir şişe viski açarak koltuğuma oturdum.

"Ayberk'le konuştum. Beş koruma ölmüş, on da yaralı var." Çelik içeri girip her zaman yaptığı gibi ayak ucuma oturdu.

"Bu Ateş'i fazlasıyla öfkelendirecek. Ayrıca bu şekilde kayıp vermek, hem de Cebonayan toplantısı öncesi bayağı bir etkileyecek söylentileri. Biz de yarın altın vuruşumuzu yapacağız," dedi Fikret keyifle.

"O toplantıda olmak için bir böbreğimi verirdim!" dedi Derek. Ona baktığımızda omuz silkti. "Bacaksız yaşayabiliyorum, böbreğim olmadan da yaşayabilirim," dediğinde Lila onun bacağını okşadı. O da eğilip Lila'nın boynunu öptü.

"Yarın sadece başlangıç, büyük ihtimalle Ateş tahtı için savaşacak, tabii biz de savaşacağız. Ateş liderliği kaybederse çoğu şeyini de kaybedeceğini biliyor. Seni onun karşısına çıkarmamız çok da kolay olmayacak. Ateş'i sevmeyenler olduğu kadar sevip destekleyenler de var. Üyeleri ikna etmemiz zor olacak," dedi Fikret ama çoğu şeyi de düşünüp bir yere kadar da hallettiğini biliyordum.

Fikret'in davası da bizimkiyle aynıydı. Onun annesinin, Firuze'nin ölümüne sebep olan da Cebonayan'dı ve Fikret sadece annesiz değil, babasız da büyümüştü. Ona sadece Kaptan bakmıştı ve o da öz babası değildi. Kaptan'ın da çocukları nasıl yetiştirdiğini biliyorduk. Kaptan ve Fikret de birlik olarak Çelik'i yetiştirmişti. Ancak Çelik benim aksime göçebe hayatı yaşamıştı, Türkiye dışında birçok ülkede savrula savrula eğitilmişti.

Diğerleri aralarına daha sonradan dâhil olmuştu.

Bir süre yarın için konuşmalarını dinledim, sürekli bildiğim şeyleri duymaya başladığımda da cam kapıyı açarak arka bahçeye çıktım.

Sallanan koltuğa oturup karlı manzarayı seyrettim. Kendime bir sigara yaktım, Çelik de çok geçmeden dışarı çıkmıştı. Omuzlarıma bir şal bırakıp yanıma oturdu.

"Sen bir yıldır kutsal bakire gibi gez, Alanguva gitsin kendisine sevgili yapsın." Ona cevap vermedim. "Hiç böyle hayal etmemiştim," dedi üzgünce.

"Nasıl hayal etmiştin?"

"O heriften nefret edip benim için öleceğini düşünmüştüm," diyerek alt dudağını sarkıttı. Omzuna sert bir yumruk attım.

"Sevgiliyi kocan yapıyor, yumruğu ben yiyorum, amına koyayım," dedi omzunu ovuştururken. "Neyse, ondan intikam almak için benimle sevişmek istersen, sana harika bir gece yaşatırım. Beni ve vücudumu kullanman hiç sorun değil."

Alayla süzdüm onu. "Ben seni kullanmam bile."

"Eğer şu kılıkta bir herif olmasaydım dediklerine alınabilirdim, bebeğim." Yakışıklıydı ve bunun farkındaydı.

"Ben niye senden kurtulamıyorum?" dedim bıkmış şekilde.

"Çünkü içten içe beni çok seviyorsun," dedi sırıtarak. Kafasını bana doğru eğdiğinde yüzü fazlasıyla yakındı.

Bakışları dudaklarıma kaydığında dudaklarını ıslattı.

Tam ona iyi bir küfretmek için dudaklarımı aralamıştım ki tekrar konuştu. "Bir gün seni öpeceğim ve sen de bunu isteyeceksin."

"Fantezi dünyan rengârenk."

Anında uzaklaşarak arkasına yaslandı. Kolunu koltuğun arkasına attı, bir ayağıyla da yerden destek alarak bizi sallamaya başladı.

"Bu işin sonunda ne olur kestiremiyorum," dedi yutkunarak.

"Kayıp vereceğiz."

"Sanki hiç vermemiş gibi." Gerilmişti. "Sen bu evdeki insanları umursamıyor olabilirsin ama ben umursuyorum. Onların hiçbirine zarar gelmeden bu işi bitireceğiz."

"Gerçekçi ol, bir savaştayız. Hayatta kalan şanslıdır. Bence sen de çok bağlanma," dedim neredeyse hava kadar soğuk sesimle. "Sonra acı çeken sen olursun."

Sessiz kaldı, ne düşünüyordu bilmiyorum ama gözleri derince dalmıştı. "Karşı komşuyu bir daha nasıl eve atarım diye mi düşünüyorsun?" dediğimde anında yok oldu o ifadesi ve kafasını bana çevirdi.

"Sen benim zihnimi okuyorsun!" dedi gülerek. "Seni izlediğim zamanlarda, bana bu kadar benzediğin için çok şaşırırdım. Hep tanışacağımız günü bekledim, ben seni herkesten önce tanıyorum aslında. Ben seni herkesten önce kabul ettim."

Evet, onunla benziyorduk ama şimdi değil. Eski hâlim ona benziyordu. Her durumda şaka yapabilir, her şeyi dalgaya alabilir ve tüm gün hiç bıkmadan birileriyle sevişebilirdi. Şimdi tek yaptığım şey nefes almaktı.

Ancak o biraz daha vahşiydi, o masumları da öldürebilirdi. Ben öldürmekten zevk aldığımı gizlememiştim ama o sadece zevk almıyordu, o bununla nefes alıyordu. Birilerini öldürme fikri gözlerini karartıyordu, o bunu yapmaya âşıktı. Ben adalet için yaptığımı savunuyordum, o ise tamamen zevk için yapıyordu ve bunu asla gizlemiyordu.

Benden bile daha acımasız olabileceğini gözlerimle görmüştüm.

"Peki hiç karşıma çıkmayı düşünmedin mi?" dediğimde daldı yine.

"Kaptan izin vermedi, zaten son bir yıla kadar seni birkaç kez görmüştüm sadece." Daha fazla onunla oturup sohbet etmek istemedim.

Koltuktan kalktım ve vücudumu esnettim. "Git zıbar, yarın ortalığın başını sikeceğiz," dediğimde sırıttı.

"Katliam başlıyor diyorsun."

"Hem de ne katliam."

Sadece iki saat uyuyabilmiştim, başım ağrırken bakışlarımı bilgisayardan çektim. Uyuyamadığım için kendimi kurnazlığa vermiş, Cebonayan üyelerinin açıklarını bulmaya çalışmıştım.

Odamın kapısı açıldığında Çelik elinde bir kahvaltı tabağıyla içeri girdi. "Hepimiz kahvaltı yaptık." Zaten kahvaltı saati çoktan geçmişti. Tabağı masaya bıraktığında bakışları ekranda gezindi.

"Bir şeyler buldun mu?"

"Pek değil, geneli bildiklerimiz ve bana daha derin şeyler lazım."

"Halledeceğiz, önce şu geceyi atlatmamız gerek."

"Toplantı kaç gün sürecek?"

"Bilmiyorum ama bir haftaya yakın sanırım. Çünkü üst üyeler de gelmiş, her zaman olmayan ama olduğunda da uzun süren toplantılarmış."

"Benimle kim gelecek?"

"Sadece ben ve Murat, otelde de seninle kalacağız. Diğerleri gelmeyecek," dediğinde kafa sallayarak önüme döndüm.

Daha fazla yanımda oyalanmadı, ben de getirdiği tabağa baktım. Bu akşam için enerjiye ihtiyacım olacaktı.

Kahvaltı yaptıktan sonra yine spor yapmış ve içki şişelerimle odama çekilmiştim. Viskimi ağır ağır yudumlarken bir yandan da makyajımı yapıyordum.

Sabahlığımla oturup saçlarımı ve makyajımı halletmiştim. Şimdi de giyineceğim elbiseye bakıyordum. Üstümdeki sabahlığı çıkaracaktım ki odanın kapısı tıklatıldı. Hazel çekinerek içeri girdi.

"Hazır mısın diye bakmak istedim."

"Değilim," derken sadece yüzüne bakıyordum.

"Peki, ben gideyim o zaman."

"Bence de," dediğimde ne söyleyecekse yuttu ve arkasını döndü. Tam kapıyı kapatacaktı ki tekrar bana döndü.

"Bu gece için endişeliyiz."

"Neden?"

"V olarak karşılarına çıkacaksın ve orada seni öldürmek isteyen insanlar var."

"Sanırım bu benim problemim."

"Ölürsen planlarımız suya düşer," dediğinde onu süzdüm.

"Ölmemek için elimden geleni yapacağım, güzelim," dedim göz kırparak.

"Ölme sakın!" diyerek sesini yükseltti. "Ve gidip de kocana olan aşkını hatırlama sakın!"

"Ciddi misin sen?"

"Evet, ona âşıktın! Üstelik hâlâ evlisiniz, seni gördüğü an seninle tekrar olmak için her şeyi yapacak. Şu an sevgilisinin olması bir anlam ifade etmeyecek. Sakın onu affetme, sakın ona merhamet etme yoksa biz merhamet arayacak duruma düşeriz."

"Endişelenme, insanlara merhamet duyabilecek tarafım öleli çok oldu," dediğimde nefesini verdi, gitmek istemiyordu. Yanımda kalıp konuşmaya devam edip onu sakinleştirmemi istiyordu ama açıkçası çok umurumda değildi.

Sonunda çıkıp kapıyı kapattığında ben de soyundum. Siyah uzun elbiseyi ve uzun topuklu ayakkabıları giydim.

Aynanın karşısına geçtiğimde, uzun zamandır bu şekilde giyinmediğimi fark ettim. Arada Çelik'le cinayet işlemeye çıkarken kılık değiştiriyordum ama farklı kılıklarda şık giyinmiş oluyordum.

Şimdiyse kendi vücudumda, kendi görünüşümdeydim. Gerçi artık eskisi gibi görünmüyordum.

Ben bir daha hiç kâkül kesmemiştim.

Sanırım kâkül yüz hatlarını çok değiştiriyordu. Yüz hatlarım keskin olduğu için kâkül hatlarımı yumuşatıyordu ama artık kâkül de yoktu ve yüzüm fazlasıyla sert görünüyordu. Saçlarımı boyamamıştım, gözlerime lens de takmamıştım ama içinde olduğum bedene çok yabancıydım.

Saçlarım dalga dalga göğsüme kadar uzanıyordu, dudaklarımda kırmızı bir ruj vardı ve sanki Rusya'ya geldiğimizden beri tenim biraz daha beyazlamıştı. Burada pek güneş görmüyordum.

Siyah dar elbise, göğsüme kadar derin bir V dekoltesi veriyordu. Kolları vatkalıydı ve dik duruşuma biraz daha iddia ekliyordu. Bir bacağımdaki yırtmacı kasıklarıma kadar uzuyordu ve boyumun uzunluğunu vurguluyordu.

Üstüme hiçbir şey almadım, ne bir silah ne bir ceket. Saate son bir bakış attım ve odadan çıktım.

Salona geçtiğimde herkes salonda oturmuş, hararetli bir şekilde konuşuyordu. Aralarından sadece Murat ve Çelik hazırlanmıştı, diğerleri evde kalacaktı. İkisi de simsiyah giyinmişti, takım elbiseleri de en az benim elbisem kadar mat siyahtı. İkisi de esmer ve kalıplı olduğu için fazla uyumlu duruyorlardı.

Topuklu ayakkabımın sesini duyduklarında hepsinin bakışları bana döndü. Murat ve Çelik hararetle bir şey konuşurken aniden susmuşlardı.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Hazel.

"Aman Tanrım, bebeğim, eğer sana deli gibi âşık olmasaydım şu saniye yönelimimi değiştirirdim." Lila abartılı şekilde bağırmıştı.

Derek, Lila'nın bu sözüyle aşırı derecede bozuldu. Kollarını göğsünün altında birleştirirken kaşları çatılmıştı.

Murat ve Çelik bir şey söylemiyor, sadece sapık gibi beni baştan aşağı süzüyordu. Çelik o kadar dalmıştı ki bir an yavşamayı bile unuttu.

Derek hâlâ Lila'nın bana baktığını fark ettiğinde çenesinden tutarak kafasını kendisine çevirdi. "Benim dışımda birine bu şekilde bakamazsın! Hadi gidin siz de dikildiniz kazık gibi! Bu kadın benim sevgilimin aklını çelmek üzere." Derek fazla iri bir adamdı ve bu konuşma tarzının iri görüntüsüne uymadığı kesindi.

Murat boğazını temizleyerek bakışlarını üstümden çekebildi. "Büyüleyici olmuşsun, sırf şu elbise için bile oy kazabilirsin."

"Simsiyah mükemmel bir intikam elbisesi, yükselmemek elde değil." Çelik de ağır ağır kafasını olumluca salladı.

"Vakit geldi," dedim sadece. Kapıya yönelirken onlar da peşimden geliyordu.

Kapıda simsiyah bir Rolls Royce duruyordu. Arka kapıyı açıp rahatça otururken Murat sürücü koltuğuna Çelik de yanına geçmişti. Bu sırada karşı komşu Çelik'i gördü ve gülerek ona el salladı. Çelik de el sallayarak arkasına yaslandı.

"Başlayalım bakalım." Çelik sigara paketini çıkarttı. Benim için yaktığı dalı parmaklarının arasından aldım ve camımı açtım.

"Gözlük de taksaydık keşke, çok havalı olurdu." Çelik, bu dâhiyane fikir aklma geç geldiği için resmen üzülmüştü.

"Vardı sanki torpidoda ama başımıza icat çıkarma akşam vakti," dedi Murat gergince.

Çelik söylenirken başını bana doğru çevirdi. Bir süre beni süzdü ve sırıtarak önüne döndü. "Şuna bak, başımıza mafya annesi kesildi."

"O hep bir mafya annesiydi," dedi Murat da kısık sesle.

Çenelerini kapatsınlar diye onlara cevap vermedim.

Yarım saattir yoldaydık, çok kalmamıştı bahsedilen otele varmamıza. "Valiz hazırladın mı sen?" dedi Murat bana dikiz aynasından bakarken.

"Evet," diyerek bir sigara daha yaktım. Eşyalarım benden önce ulaşmıştı otele.

"Bu geceyi uzun zamandır planlıyoruz," dedi Murat. "İyi olacak mısın?" Bunu bana sormuştu ama Çelik üstüne alınarak atladı.

"Ben hep en iyisiyim."

"Egolarınız beni geriyor." Murat başını iki yana sallamıştı.

"İyi bir takım olduk," diyen Çelik de sürekli kafasını çevirip beni süzüyordu. Ona en sonunda orta parmağını gösterdiğimde sırıtarak önüne dönmüştü.

"Gergin gözüküyorsun V, arkaya gelip seni rahatlatabilirim," dedi Çelik hevesle.

"Hadi gel," dedim yumuşayan sesimle.

Bana doğru döndüğünde, göğsüne topuklu ayakkabımla sert bir tekme atacaktım ki bileğimi havada yakaladı sertçe.

Reflekslerinin benimki kadar iyi olduğunu bazen unutuyordum. Ve güçlüydü de... Bileğimi o kadar sıkı sarıyordu ki çekemiyordum. Eğilip ayak bileğimin biraz üstüne öpücük bıraktığında ona küfrediyordum. Sırıtarak bileğimi bıraktı, Murat artık şaşırmıyordu.

"Seni fazlasıyla rahatlatabilirdim, şansına küs." Çelik hâlâ daha devam ediyordu.

"Git Murat'ı rahatlat."

"Benim suçum ne, amına koyayım!" dedi ve durdu. "Ben bu kadar küfreden bir insan değildim." Bu sırada araç otelin önünde durmuştu.

"İşte başlıyoruz," dedi Çelik büyük bir hevesle. Murat inip kapımı açtığında arabadan indim.

Murat arabanın anahtarını Fikret'in korumalarından birine bıraktı. İçeri girdiğimizde etraf sessizdi, zaten Cebonayan toplantılarında otelleri kapattıklarını biliyordum ve bu fazlasıyla kritik bir toplantıydı.

Ben önden yürürken Murat ve Çelik de sanki önceden çalışılmış gibi benimle aralarında üç adım mesafe olacak kadar uzakta ve mükemmel bir uyumla yürüyorlardı.

Uzun koridorda, her bir adımımı sertçe atarken içeride Fikret'in herkese ne anlattığını biliyordum.

"Ateş Alanguva artık doğru kararlar verip bu topluluğu yönetmekte zorluk çekiyor. O lider olduğundan beri Cebonayan bir ilerleme kaydedemiyor. Bunu ayaklanma çıkarmak için söylemiyorum, artık ciddi bir güç kaybı yaşıyoruz.

Ateş Alanguva güçlü olabilir ama bu gücü Cebonayan'a aktarma konusunda fazlasıyla cimri davranıyor. Kendisi üst üyeleri öldürmekle tehdit edebilme dere-

cesine kadar işleri zıvanadan çıkardı. Ancak zamanında Cebonayan zaten kendi liderini hazırlattı.

Evet, doğru duydunuz. O bu iş için Cebonayan tarafından yaratıldı, hepinizden her insandan daha üstün. O bu tahtın asıl sahibi ve tahtına oturmasının vakti geldi. Bu bir ayaklanma değil, aile içi koltuk değişimi ayaklanma sayılmaz, bu sadece gerekli bir rejim değişikliği ve Cebonayan'ı kurtaracak tek şey de bu. Evet, o Aşkın Alanguva, namıdiğer V."

Çift taraflı koca ahşap kapı iki yandan sonuna kadar açıldı ve koca salona adımlarımı attım. Arkamdan Çelik ve Murat ilerlemeye devam ediyordu. İçeride ölüm sessizliği vardı, masadaki herkes şoktaydı. Masanın diğer ucunda oturan kişi de en az onlar kadar şoktaydı.

O kadar şaşırdı ki hızla yerinden fırladı, göğsü hızla inip kalkarken bana bakıyordu.

Çenem de omuzlarım kadar dikti. Artık karşısında hızla çarpacak bir kalbim de yoktu. Sarıları bana hasretle bakarken yutkundu. Olanları idrak etmeye çalışıyordu.

Aramızda mesafe olduğu için gözlerinin dolup dolmadığına emin olamadım ancak o benim kadar dik duramadı. Vücudu öne doğru eğilirken elini önündeki masaya yaslamak zorunda kaldı.

Dudakları aralandığında ismimi tam bir yıl sonra onun dudaklarından duydum. "Aşkın..." dedi ama bu ölüm döşeğindeki bir hastanın son dileği kadar arzulu çıkmıştı.

İşte karşı karşıyaydık ve en başta olmamız gereken yerlerdeydik. Biz düşmandık, hiçbir zaman aynı tarafta olamayacaktık.

Sadece birimiz kazanacaktı başından beri ikimizin de mağlup olduğu bu savaşı.

Bana hep Ateşpare demişti ama beni Hezarpare bırakmıştı.

Bin parça olmuştum, o her parça benden çok farklı yerlere savrulmuştu. Bin parçamın bini de düşmandı ona ve biliyordum, onunla düşman olduğum bu savaşta kazansam da mağlup olacaktım.

ÖZEL BÖLÜM

15 Ekim 1998, İstanbul
ALANGUVA TESİSLERİ

Küçük çocuk hızlı hızlı koşturuyordu tesisin labirente benzeyen koridorlarında. Yine kaybolmuştu, buraya her geldiğinde annesinin yanından ayrılıyor ve her seferinde kayboluyordu.

Etrafta bir sürü çalışan vardı, birinden yardım istese onu hemen babasının yanına götüreceğini biliyordu ama Ateş babasının nasihatlerini dinlemeyi hiç sevmiyordu.

Bir alt kata daha indiğinde buraya daha önce hiç gelmediğini fark etti, gittikçe sessiz yerlere geçiş yapıyordu ama bu çocuğu korkutmadı.

Beyaz ışıkla aydınlatılmış koridorda, çok yeni olmayan spor ayakkabısıyla yürüyordu. Annesi Ateş'e hep en iyi şeyleri alıyordu ama Ateş bu kadar çok yeni şeyi gereksiz buluyordu. Sabah spor ayakkabısını Pusat'ın ayakkabılarıyla değiştirmişti. Pusat'ın onun kadar çok eşyası olmadığını biliyordu. Ayağındaki ayakkabılar da güzeldi ama Pusat'ın ayakkabısı ona biraz büyük geliyordu.

Hızlı hızlı yürürken gördüğü aralık kapıyla durdu Ateş. İçeride beyaz önlüklü iki kişi vardı ve bir de kadın uzanıyordu.

"Bu üçüncü ve son doz, birazcık hâlsizlik yapabilir. Birkaç saat uyuyabilirsin, bana kalırsa bu gece kalman daha iyi olur," dedi orta yaşlardaki kadın.

Ahu kocası onun yokluğunu fark etmeden eve gitmeliydi, zaten Aylin'i de yalnız bırakmak zorunda kalmıştı. İçine yayılan huzursuzlukla yutkundu. "Yok, kendime geldiğimde gideyim ben."

"Peki, biz yan odada olacağız, bir ihtiyacın olursa seslenmen yeterli," dedi kadının yanındaki beyaz gömlekli adam da.

Odadan çıktılar ama Ateş'in olduğu kapıdan değil, içerideki kapıdan farklı bir odaya geçmişlerdi. Ateş de aralık kapıdan içeri girdi ve yatakta yatan kadını inceledi. Ela gözlü, koyu saçlı çok güzel bir kadındı ve karnı da şişikti.

Ahu çocuğu fark ettiğinde gülümsedi. "Merhaba." Karşısındaki çocuğun güzelliğini inceliyordu.

"Merhaba." Ateş de hiç çekinmeyerek birkaç adımda onun yanına gitti.

"Ne işin var burada senin?" Ahu, bir çocuğun bu tesiste yalnız başına gezmesini yadırgamıştı.

"Annemi kaybettim, şu an beni arıyordur ama umarım bir süre bulamazlar. Çok söyleniyorlar her şeye ve öğretmenim yaramazlık yaptığımı söylemiş. Ben yaramazlık yapmadım ki... Sadece Sude'nin saçlarına sakız yapıştırdım."

Ahu vücudunun yavaşça hâlsizleşmeye başladığını hissediyordu ama çocuğun sözleriyle omuzları sarsılarak güldü.

"Anneler hep haklıdır." Ahu uzanıp çocuğun yumuşacık saçını okşadı.

"Hep değil, anne olduğun için öyle diyorsun ama seninki daha doğmamış," dedi Ateş ve kadının güzel yüzüne baktı.

"Sen ne kadar güzel bir çocuksun ya, inşallah bir gün de senin gibi bir oğlum olur." Ateş'in yanakları kızarırken başını sağ omzuna doğru yaslamıştı.

"Sen de çok güzelsin, benimle evlenir misin?" Ateş'in sorusuyla Ahu kahkaha attı.

Ateş evliliğin büyülü bir şey olduğunu düşünüyordu. Babası çok sert bir adamdı herkese karşı, asla yüzü gülmezdi ve gergindi ama annesine karşı öyle değildi. Tuğrul Alanguva sadece Şebnem Alanguva'ya karşı iyiydi.

Annesi babasını daha iyi bir adam yapıyordu, daha mutlu ve daha hayat dolu... Ateş bunların olması için evlenilmesi gerekildiğini düşünüyordu.

"Ben zaten evliyim, bak kızım oluyor hatta," dedi Ahu hâlâ gülerek.

Ateş kadının karnına baktı. "Kızın mı oluyor?"

"Evet, doğmasına çok az kaldı," dedi Ahu buruklaşarak.

"O da senin kadar güzel olacak mı?" Ateş merakla sormuştu.

"O daha güzel olacak," dedi Ahu yine gülerek. Bu tesisteki en keyifli dakikalarını geçirdiğinin farkındaydı. Hâlsizleşen vücudunun aksine çok huzur dolmuştu içi bu çocuğu gördüğünden beri.

"O zaman onunla evlenebilir miyim?" dedi hevesle Ateş.

Ahu yine güldü. "Kızıma sormak lazım ama senden daha harika bir damat bulacağını sanmıyorum." Ateş gururla salladı kafasını.

Ahu'nun hâlsizliği giderek artsa da dudaklarındaki gülüş silinmedi.

"O zaman onunla evleneceğim büyüyünce," dedi ve eli Ahu'nun karnına uzandı. Karnını yavaş yavaş okşarken Ateş çok şaşırmış hissediyordu. Daha önce de hamile insanlar görmüştü ama hiç böyle karınlarını okşamamıştı.

"Senin gibi bir damadım olacağı için çok şanslıyım o zaman." Ateş biraz daha utandı ama elini Ahu'nun karnından çekmedi.

"Sen ne kadar güzel kokuyorsun," dedi Ahu, ilaç onu daha da hâlsizleştirdiği için gözleri kayıyordu. "Ben biraz uyuyacağım." Yavaşça bilincini kaybetti.

Ateş tam konuşacaktı ki kadının uyuduğunu gördüğünde vazgeçti. Elini kadının karnından çekmedi, aksine okşamaya devam etti.

"Ateş! Ne arıyorsun sen burada?" Babasının çalışanlarından biri gelmişti yine, Ateş ofladı.

"Geziyordum," dedi Ateş omuz silkerek.

"Seni bulmak için kameralara baktığımızdan haberin var mı? Ortalığı birbirine kattın yine," dedi kadın ve Ateş'e yaklaştı.

Ateş elini Ahu'nun karnından istemeyerek de olsa çekti. Zaten sözünü almıştı, sadece biraz büyümesi gerekiyordu.

Üst kata çıktılar, Şebnem oğlunun koridorda onlara doğru geldiklerini gördüğünde tuttuğu nefesini rahatlıkla verebildi.

"Zaten tesiste sürekli kayboluyor ve burası Beyaz Saray'la yarışacak kadar güvenlikli," dedi Tuğrul, karısını gergin görmeyi sevmiyordu.

"Sırf soyadımız için bizi öldürmek isteyen yüzlerce büyük isim varken mi Tuğrul?" dedi Şebnem çatık kaşlarıyla.

"Üzgünüm aşkım, gergin olduğunu biliyorum."

"Şu hayatın ortasında gergin olmamak mümkün değil. Seni seviyorum ama bu karanlık hayata olan hayranlığını hiçbir zamana sevemeyeceğim." Şebnem kocasını seviyordu, ona âşıktı ama onun iyi bir adam olamayacağını da biliyordu.

"Keşke sana hak ettiğin o peri masalını verebilseydim, keşke bu kadar pislik bir adam olmasaydım." Tuğrul'un sadece karısının güzel gözlerine bakarken omuzları düşüyordu.

"Sana ya da çocuklarımıza bu hayat yüzünden bir şey olmasından korkuyorum, Tuğrul," dedi Şebnem yorgunca. Tuğrul karısının yüzünü avuçları arasına aldı.

"Bu hayatta ailem için yapamayacağım hiçbir şey yok, lütfen aşkım, güven bana," dedi karısının gözlerine baktığında parlayan gözleriyle. Şebnem gözlerini yumduğunda onun alnına uzun bir öpücük bıraktı.

Bu sırada Ateş de yanlarına gelmişti. "Nereye gittin Ateş?" dedi Tuğrul.

"Geziyordum, bir kadınla tanıştım," dedi ve annesine döndü. "Hamileydi, karnı kocamandı!"

"Öyle mi?" Şebnem oğluna gülümsemeye çalışıyordu.

Tuğrul boğazını temizledi. "Sen Ateş'i arabaya götür," dedi arkasındaki çalışanına.

"Hamile bir kadının tesiste ne işi var?" dedi Şebnem gergince.

"Çocuğu ölmek üzereydi, biz de onu yaşatmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Öyle mi Tuğrul? Deney yapmıyorsunuz yani?"

"Kadının onayı var, ebeveynler çocukları için her şeyi yapar," dedi Tuğrul.

"Yine de bu, doğru olduğunu göstermiyor! Senin şu hastalıklı takıntılarından bıktım usandım," dedi Şebnem, yanından geçip gidecekti ki Tuğrul onun kolunu tuttu ama canını yakmamak için hafifçe bir dokunuştan ilerisi olmamıştı bu tutuş.

"Haklısın, üzgünüm. Ben doğru olduğuna inandığım şeyleri yapmaya çalışıyorum sadece."

"Sen hırsların için insanları kullanıyorsun, Tuğrul."

"Bebeğim ama bu dünyayı değiştirmek için."

"Dünyayı biraz daha esiriniz yapmak için," dediğinde Tuğrul'un omuzları biraz daha çöktü. Şebnem onu üzgün görmeye dayanamıyordu.

"Akşam yemekte istediğin özel bir şey var mı?"

"Yemeği bilmem ama tatlım belli," dedi ve karısının dudaklarına bir öpücük bıraktı etrafta kimse yokken.

Şebnem onun bu hareketleriyle yumuşamadan edemedi. Dünya üzerinde belki de en zor adamı sevmişti. Tuğrul çok kötü bir adamdı ve Şebnem de bunu iyi biliyordu ama birbirlerine çok âşıklardı.

Şebnem arabaya bindiğinde oğluna baktı, yine ayakkabılarını Pusat'ınkilerle değiştirmişti.

"Oğlum Pusat'ın her şeyi tam zaten, neden her yeni aldığımız şeyi ona veriyorsun?"

"Ona da al o zaman."

"Alırım, alıyorum da zaten," dedi Şebnem ama yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Çocuklarını hep merhametli yetiştirmeye çalışmıştı ve Ateş çok hassas bir çocuktu. Şebnem sadece bu kötü hayatın onlara zarar vermesinden korkuyordu.

"Anne ben evleneceğim," dedi Ateş fazlasıyla ciddi şekilde.

Şebnem güldü. "Öyle mi oğlum, kiminle?"

"Adını henüz bilmiyorum, daha doğmadı ama annesi izin verdi." Şebnem biraz daha güldü oğlunun sözleriyle.

"Bu yaşta ne bu çapkınlık, Ateş Bey?" dedi ve oğluna uzandı. "Zampara mı olacaksın sen bizim başımıza?" Sahte bir kızgınlıkla konuştuktan sonra oğlunun karnını gıdıklamaya başladı.

Ateş aşırı huylanırken kahkahalarla gülüyordu. "Ya anne..."

Şebnem bu hayatı sevmiyordu, o normal bir yaşam istiyordu. Çocuklarının ve kocasının canı için endişelenmeyeceği bir hayat istiyordu çünkü biliyordu, bu hayat onlara hiçbir zaman huzurlu bir son yazmayacaktı.

Ateş Alanguva
1 Ağustos 2022

Nefesimi kesmişlerdi. Nefesimi kesmeyi çok kez denemişlerdi ama sadece bu sefer başarılı olmuşlardı. Nefesimi ciğerlerimden sökmüşler ve parmaklıkların arkasına hapsetmişlerdi.

Onu kaybetmeyecektim. Acı çektiğini biliyordum ve bundan nefret ediyordum.

Üç gün olmak üzereydi, onu tutukladıklarından beri üç gün!

O kadar acı çekmişti ki kendini yakalatacağını biliyordum.

Aşkın ablasını kaybetmişti. Onun bu hayatta en değer verdiği, uğruna her şeyi yapabileceği insanı gözleri önünde kaybetmişti. Ve bunun suçlusu bendim.

En başından beri, Şahin Aşkın'ın V olduğunu öğrendiğinden beri ona boyun eğmiştim. Aşkın'ı kaybetmemek için saçma sapan şeyler yapmıştım ve en sonunda yine elimde hiçbir şey kalmamıştı. Aşkın defalarca kez Şahin'i öldürmek istemişti ve her seferinde onu durdurmuştum çünkü Şahin'i öldürmeye gittiği zaman gerçekleri öğrenecekti, öldürdüğünde de kimliği tüm dünyaya ifşa olacaktı.

Ondan sakladıklarımın ağırlığının farkındaydım, öğrendiğinde olacakları da biliyordum. Aşkın öğrendiği an benden soğuyacak ve uzaklaşacaktı. Onu kaybetme ihtimalini göze alamamıştım. Duyduklarımın gerçekliğini reddetmiş, geçmişi yok saymıştım. Ama gerçeklerin elbet bir gün ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardı.

Onu kaybetmemeye çalışırken onu öldürmüştüm.

Ona en büyük zararı ben vermiştim.

En başından beri herkes uyarıyordu onun hakkında beni, herkes birlikteliğimizin bir felaket olacağını söylüyordu. Herkese kulaklarımı tıkamış, ikimizi her şeyden koruyabileceğimi sanmıştım. Zaten hep gizliden hayalperest bir herif olmuştum.

Aylin öldürülürken hiçbir halt yapamamıştım, aynı annemi, babamı, abimi öldürdüklerinde yapamadığım gibi. Ben hiçbir zaman ailemi koruyamamıştım. Aylin son nefesini verirken ben de Aşkın kadar şoka girmiştim. Öyle gafil avlanmıştım ki silahımı çıkarıp karşı tarafa ateş açarken bile kendimde değildim.

Annemi gözlerimin önünde işkenceyle öldürdüklerine çaresiz hissetmiştim, o kadar acı dolu bir çaresizlikti ki bir daha hissedemem sanmıştım. Ama Aşkın bana her şeyin bir oyun olması ümidiyle fısıldayarak, "Hâlâ devam mı ediyorsunuz oyuna?" dediğinde, ablasını yaşatmam için bana yalvardığında yine yaşamıştım o ruhumu son zerresine kadar sarsacak çaresizliği.

Aylin hayatını kardeşine adamıştı, Aylin hiç yaşamamıştı ve Aylin ölürken bile Aşkın'ı affetmemişti.

Aşkın bana tüm bu kıyamet başlamadan önce, "Ben bir gün ağlarsam, işte o gün bittiğim gündür," demişti. Aşkın benim gözümün önünde bitmişti.

O kadar bitmişti ki omuzları sarsılırken saatlerce hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Bense sevdiğim kadın biterken hiçbir şey yapamamıştım, tıpkı annemi kaybederken de yapamadığım gibi.

Aşkın'ın ablasının başında acıyla haykırarak söylediği türkü sürekli kulaklarımda çınlıyordu. Aşkın acıdan inliyordu.

Çok yanlış bir şey yapmıştım, Aşkın'dan gerçekleri saklamıştım. Bunu gurur duyarak yapmamıştım, onu çok sevdiğimden yapmıştım. Sevgim yüzünden onu mahvetmiştim.

Aslında ben ona en başından beri hep zarar vermiştim. İlk başta kimliğinin yayılmasına sebep olmuştum, benim yüzümden kimliğini asla bilmemesi gereken kişiler öğrenmişti. Bunu bile bile ondan uzaklaşmamıştım, onu koruruım sanmıştım. Ben onu mahvetmiştim.

Ondan sakladıklarımı sindiremeden ablasını kaybetmişti. Yaşayamadığı hayatı artık daha da yaşanmaz bir hâldeydi.

O ablasının mezarının başında acıyla ağlarken, "Git," dediğinde kalacak yüzüm kalmamıştı. Ben de uzaklaşmış, tüm gece ağaçların arasından onu izlemiştim. Annesiyle ablasının mezarının yanında bacaklarını kendine çekerek yatmış ve ağlamaya devam etmişti.

Tüm gece izleyip bir kez bile yanına gidememiştim. Onun acısını her zerremde hissetmiştim ama onun acısını dindirecek hiçbir şey yapamamıştım.

Sevdiğim kadın, karım acıdan yok olurken ben sadece seyretmiştim.

Kendine gelememişti ama doğrulabildiği ilk an ortadan kaybolmuştu. Şahin de aynı anda kaybolduğunda onu kaçırıp öldürdüğünü ve onu durduramayacağımı da biliyordum. Yine de Aşkın'ı bulmaya çalışmış, günler boyunca her deliğe bakmıştım.

Ancak Aşkın her tarafı kanla kaplıyken vedalaşmak için yanımıza geldiğinde yine her zaman olduğu gibi ona geç kaldığımı anlamıştım.

Aşkın Şahin'i öldürmüştü, Aşkın kendisini bilerek ele vermişti. Aşkın teslim olmuştu.

Kafayı yemiştim, o an beynim durmuştu ve tek isteğim onu polislerin elinden çekip almaktı.

Onu tutmuş ve yalvarmıştım ama geç kalmıştım. Silahımı polislere doğrultacağım an Murat'ın beni yere yatırmasıyla gafil avlanmıştım. Çırpınmaya devam etmiştim ama Murat kulağıma eğilip fısıldamıştı.

"Sakin olmak zorundasın, Alanguva, sana da kelepçeyi takarlarsa onu kurtaran imkânsız olur. Onu düşün." Bu sözlerle durmuştum. Onu kurtarabileceğim her ihtimale vardım.

Aşkın o kadar acı çekmişti ki gözlerinin ışığı sönmüştü, daha bir hafta önce kollarımda mutluluktan gözleri ışıldayan karımın gözleri o kadar boştu ki sanki ruhu bedeninden çıkmıştı.

Ellerine kelepçeleri geçirmiş ve onu bir arabaya götürmüşlerdi. Deniz tutuyordu, yanında başka bir polis daha vardı. Polisler her taraftaydı.

Aşkın'ı arabaya bindirirlerken izlemiştim, başım soğuk taşın üstündeyken sadece izlemiştim.

Bana son kez bakmıştı.

Benimle vedalaşmıştı.

"*Bitti, seni çok sevmiştim. Yine de kendine iyi bak, eminim kendine göre nazik ve nahif bir kadın bulabilirsin,*" demişti bana, sanki ben ondan başkasının yanında nefes alabilirmişim gibi.

O hayatıma girdiği andan itibaren kimse kalmamıştı, bir tek onu görmüştü gözlerim.

Çaresizlik ve acı yanağımdan bir yaş olarak düşerken üstüme doğrultulan hiçbir silahı umursamadan peşinden gitmek, onu oradan çıkarmak ve mabedime götürmek istiyordum.

Ben bu sahneyi daha önce görmüştüm, hatta defalarca kez görmüştüm kâbuslarımda. Onunla en mutlu geçirdiğim günün gecesinde bile görmüş ve uyandığımda onu yanımda yatıyorken görüp rahatlayarak ona sarılmıştım ama bu sefer kâbus değildi.

Çok daha acı vericiydi bu ve asla uyanıp yanımda onu göremeyecektim.

O gittikten sonra her dakika günler gibi geçerken yaptığım her şey çok bulanıktı. İlk önce sakin kalmaya çalışarak tüm bağlantılarımı kullanmış, siyasetten isimlerle iletişim kurmaya çalışmıştım ancak hepsi V'den ölesiye nefret ediyordu. Aşkın kimliğini inkâr etmek bir yana, her şeyi de en ince ayrıntısına kadar itiraf etmişti.

O benden vazgeçmişti, o kendinden vazgeçmişti. O sadece acı içinde yok olmak istemişti.

Sakinliğimi korumam çok uzun sürmemişti. V'yi tutukladıklarını açıklamamışlardı ilk başlarda ve bu bana umut vermişti. Eğer çok yayılmazsa onu kurtarabileceğimi düşünmüştüm ancak tutukluluğunun on saatini geçtiği sularda tüm haber kanallarında, sosyal medyada bağıra çağıra V'yi tutukladıklarını söylemişlerdi.

Bu işleri hem berbat etmişti hem de daha iyi bir hâle getirmişti. Bu haber çıktığı an elimdeki tüm gücü kullanarak propagandalara başlamıştım. Halkın

daha çok sokağa dökülerek V'yi savunup ortalığı karıştırmaları için, işlediği cinayetlerdeki adamların pisliklerini biraz daha göz önüne çıkarmıştım.

İçeride ona zarar verdiklerini biliyordum ve bu beni mahvediyordu. Karakolu basmaya defalarca kez gitmiş, her seferinde bu şekilde onu tamamen mahkûm edeceğimi bildiğim için durmuştum.

Halk düşündüğümden daha büyük bir tepki vermişti ve böyle bir tepkiyi hükûmet de beklemiyordu. Tepkiler arttıkça ona içeride daha çok zarar verdiklerini biliyordum. Avukatıyla bile görüştüremiyordum, bunun için uzun bir süre uğraşmış, en sonunda konuyu medyaya taşıyarak bir basın açıklaması yapmıştım onu Kaya'yla görüştürebilmek için.

Tüm tanıdığım, sevdiğim ya da sevmediğim güçlü isimlerden yardım istemiştim. Yurt dışında bir sürü mafyadan da yardım istemiştim ama konu Cebonayan liderinin karısı olduğu için çoğu bir şey yapmamıştı.

Herkes bitmemi dört gözle bekliyordu ve nasıl biteceğimi de iyi biliyorlardı.

O kadar gözüm kararmıştı ki Cebonayan'ı da hiçe saymıştım. Aşkın'ı kurtarmak için yapabileceğim her hamleyi yapmıştım ama hamlelerim bitmişti, yenilerini üretmem gerekiyordu.

Karakolun önünden ayrılmıyordum ama mahşer yeri gibiydi, kalabalık o kadar fazlaydı ki onu içeriden nasıl çıkaracaklarını merak ediyordum.

Arabamda oturmuş karakolu seyrederken aracın kapısı açıldı ve Harun Karabat arabaya bindi. Kafasındaki şapkayı çıkarıp yanına koyarken dikkatlice beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun sen Ateş?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapamıyorum. Karım orada işkence görüyor ve ben burada elim kolum bağlı oturuyorum," derken bakışlarımı karakoldan alamıyordum.

Onun içeride, elinde kelepçelerle olduğunu düşünmek beni öldürüyordu.

"Tüm Cebonayan'ı ve hatta ülkeyi birbirine kattın, hâlâ bir şey yapmadığını mı sanıyorsun?"

"O hâlâ orada olduğu sürece yaptıklarımın hiçbir önemi yok."

"Dur Ateş, dur artık yoksa kendini de bitireceksin," dedi hep kullandığı o uyarıcı tonuyla.

"Biteyim zaten, daha karımı korumayı bile beceremiyorsam biteyim ben." Zaten onu kaybedersem yaşamak çok da hevesli olduğum bir konu değildi.

Aşka inanırdım ama uğruna ölünecek aşkları abartı bulurdum.

Abartı olmadığını anlamak bir yana, bununla sınanıyordum uzun süredir.

"Ortalığı çok karıştırdın, durman gerek. Yoksa sen de bu ülkede barınamayacaksın. O zaman Cebonayan lideri oluşun da kurtaramaz seni. Karına böyle yardım edemezsin. Bana bak Ateş, bu şekilde sadece ona daha çok zarar verirsin." Daha fazla tartışacak takatim kalmadığı için sessiz kaldım.

"Ateş söylediklerimi ciddiye al, kendini bitirme," demesiyle bakışlarımı gözlerine diktim. Endişeliydi, korkuyordu, biraz daha ileri gidersem kendime vereceğim zararları iyi biliyordu.

Onsuz ben zaten Ateş olamazdım çünkü ona sadece bir parçamı değil, bin parçamı adamıştım.

-T-

Karakolun önünden sadece birkaç saatliğine ayrılmak zorunda kalmıştım. Kaya'nın onu görmesini sağlayabilmiştim ve Kaya onu feci şekilde dövdüklerini söylediğinde son sabrım da tükenmişti.

Her şeyi kabullenerek harekete geçmiştim, onu oradan çıkaracaktım.

Ancak ben bunun için uğraştığım sıralarda Aşkın'ı karakoldan çıkardıklarını öğrenmiştim. Karakolun etrafındaki korumalarımı, onu götürdükleri arabanın peşinden göndermiştim ancak yetişememişlerdi.

Aşkın'ın çıkışını sadece haberlerden izleyebilmiştim. O kadar dayak yemişti ki yüzü bile değişmişti ama şişlikleri gizleyememişlerdi. Yine de tüm gücüyle kalabalığa dönüp bağırmıştı. "Adalet olsaydı V doğmazdı."

O anı izlediğimde tüm acıma bir de gurur eklenmişti. O hâlde bile dik durup davasının peşinden gitmişti.

Çok geçmeden her şeyi biraz daha mahvedecek o video yayınlanmıştı. Videoyu ne zaman çekmişti ya da nasıl yayınlamıştı bilmiyordum ama bu şekilde artık geri dönülmez bir yola girdiğini biliyordum.

Onu hastaneye götürmeleri gerekiyordu ama peşine düştüğümüzde onu ıssız bir yere götürdüklerini görmüştüm. Gittiğimdeyse her şey için çok geçti.

Aşkın'ı götürmüşlerdi, polisleri öldürmüşlerdi ve onu kaybetmiştim.

Etrafı incelerken omuzlarım çökmüştü, bakışlarım boştu. İdrak etmeye çalışıyordum.

Aşkın kendi gücüyle kaçmış olabilirdi, sadece bunu umabiliyordum. Eğer onu öldürmek isteyen mafyalar kaçırdıysa ona işkence ede ede...

"Gitmiş," dedim sayıklayarak... Sanki Pusat karşımızdaki manzarayı görmüyormuş gibi. "Gitmiş Pusat."

Pusat dolan gözlerini kırpıştırırken elini omzuma atmaya çalıştı ama ittirdim onu.

"Götürmüşler Aşkın'ımı."

"Neler olduğunu bilmiyoruz ki bir sakin ol," dedi o da zorlukla konuşarak.

"Sakin mi olayım?" Ellerimi iki yana açıp karşımdaki kıyameti gösterdim. "Karımı kaçırmışlar lan, benim karımı! Zaten görmedin mi hâlini? Ayakta zor duruyordu, ne hâle getirmişler! Ya şimdi de onu..." Devam edemedim.

"Helikopterle götürmüşler, ekiplere haber verdim, arama başlattık hemen." Pusat hâlâ kendini sakin kalmaya zorluyordu.

"Karım götürmüşler," dedim sayıklar gibi.

O sadece dakikalar önce buradaydı ve ben ona yetişememiştim. Yerlerde kan vardı ve belki onun kanı da yerdeydi. Birkaç adım geriledim.

"Yine tutamadım ona verdiğim sözü. Aşkın yine haklı çıktı. Koruyamadım onu," dedim kısılan sesimle.

Pusat omzumu tutarak beni durdurmaya çalıştı. "Polis gelmeden gidelim buradan."

"Koruyamadım ben onu Pusat, ben onu hiç koruyamadım."

"Sen her şeyi yaptın Ateş, her şeyi. Daha ne yapacaktın?"

"O karakolu başlarına yıkıp çıkaracaktım onu oradan."

"Senin de gücün bir yere kadar Ateş, tüm ülkenin gözü önünde bunu yapman imkânsızdı."

"Aldılar Aşkın'ımı," dedim yine. "Pusat, götürmüşler onu." Omuzlarım sarsılmaya başlarken artık bulanık görüyordum. "Koruyamadım onu, mahvettim onu. Ben yaptım Pusat."

Pusat kollarını omzuma doladı ve sarıldı. "Bulacağız onu kardeşim, her şeyi yaptık, Aşkın'ımızı da kurtaracağız. O senin karınsa benim de kardeşim. Güçlüyüz ve mantıklı davranacağız, gücümüz olmazsa onu da bulamayız."

Nefes alamıyordum.

Onu karşımda kanlı canlı görene kadar da nefes alabileceğimi sanmıyordum.

Nasıl güçlü kalacağımı bilmiyordum, başımı kardeşime yasladım, omuzlarım daha da içli sarsılmaya başladı.

Ben annemi kaybettikten sonra sadece üç kere ağlamıştım. İlkinde babam ölmüştü, ikincisinde Aşkın kaçırılmıştı, üçüncüsünde Aşkın ondan sakladığım gerçekleri öğrenmişti ve bu da dördüncüsüydü. Ben Aşkın'ımı kaybetmiştim.

Onu kaybedeceğimi ilk andan beri biliyordum ama inanmak istememiştim. O gerçekleri ilk öğrendiğim an asla kazanmayacağım bir savaşa girmiş ve onu mutlu, huzurlu yaşatabileceğim sanmıştım.

Ben onu en başında kaybetmiştim.

Kazanırım sanmıştım, kazanmaya çalışırken sadece kaybetmeme sebep olmamıştım, aynı zamanda kendi nefesimi kesmiştim.

O en büyük zararı sevdiklerine verdiğini sanıyordu, o en büyük zararı kendisine verdiğini sanıyordu ama bunların hepsine neden olan şey bana duyduğu aşktı.

Bana âşık olsun diye çok çabalamıştım, benim onu sevdiğim gibi beni sevsin diye çok çabalamıştım ama belki de ben hiç onun kadar sevememiştim. Benim aşkım onu mahvetmişti ve bense sadece seyretmiştim.

Onu bulabilecek miydim, bilmiyordum ama onu bulana kadar nefes almayacağımı da son nefesimi veremeyeceğimi de biliyordum.

Ateşpare, Ateş'in karşısına çıkmak zorundaydı yoksa ne Ateş kalırdı ne de kül.

4 Şubat 2023

Toplantının ortasındaydım, herkes bir şeyler söylüyordu ama ben yine dalmıştım. Son zamanlarda sık sık dalıyordum.

"Kabul ediyor musun Ateş?" diye sordu bir ses.

"Evet, toplantı bitmiştir," dedim ve kalktım yerimden. Kimsenin çıkmasını beklemeden toplantı odasından çıktım.

Üstümdeki ceketi üstümden fırlatırcasına çıkardığımda Pusat da peşimden geliyordu. Kendimi terasa atıp bir sigara yaktım.

"Ateş, sence de agresif hamleler yapmıyor musun?" dedi Pusat gergince.

"Gerekeni yapıyorum sadece."

"Onlara bu şekilde davranırsan ayaklanma çıkarırlar ve bu sefer gerçekten haklı olurlar," dediğinde bunu pek de umursayamadım.

"Lütfen biraz kendine gelmeye çalış."

"Altı ay oldu Pusat, altı ay ve ben Aşkın'ı bulamadım. Tüm dünyanın altına üstüne getirdim."

Bir tarafım yaşıyor olsaydı şimdiye çoktan bulunurdu diyordu, diğer tarafımsa onun kanlı canlı bir gün karşıma çıkacağını söylüyordu.

"Eğer böyle giderse Ferda zarar görecek," dediğinde aksine bir şey söyleyemedim. Son zamanlarda o kadar agresif ve sert oynuyordum ki karşımdakilerin Alanguva nefreti birkaç kat daha artmıştı. Ferda neredeyse her ay bir suikasttan ya da kaçırılma girişiminden kurtarılıyordu.

Eğer devam edersem ona zarar gelebilirdi ama durmam da imkânsızdı.

"Korurum ben kardeşimi."

"Aşkın'ı koruduğun gibi mi?" dedi Pusat ve bu sözü hızla ona bakmama sebep oldu. Hep benim bir suçum olmadığını söyleyip durmuştu, şimdi de öyle bir bakıyordu ki aylardır hissettiğim şeyleri anlatıyordu aslında.

Konuşamadım, zaten bok gibi hissederken hiçbir şey söyleyemedim.

O da daha fazla konuşmadı, sigaramı bitirdikten sonra odama geçtim. Ferda koltukta oturmuş kitap okuyordu. Güvende olmadığı için onu sürekli kendimle gezdirmem gerekiyordu. İşin tuhaf yanı artık Ferda hayatını kısıtladığım için şikâyet etmiyordu.

Beni fark ettiğinde kitabını kapattı ve yerinden doğruldu. "Nasıl geçti toplantı?"

"İyiydi," dedim sadece ve yanına oturdum.

"Onu ben de özlüyorum abi," dedi ve burnunu çekti. "Seni bu hâlde görmekten nefret ediyorum." Elim saçlarına gitti.

"Sorun yok güzelim," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Abimi de çok özledim," dedi ve burnunu çekti. "Onu tekrar canlandırmanın bir yolu yok mu?"

"Onu canlandırmadım Ferda, onun beynini kurtarmıştım sadece ama sildi, tüm verileri sildi. Artık istesem de yapamam ki." Abimi ben vurulduğu gün değil, sevdiğim kadını kaybettiğim zaman kaybetmiştim.

Abimin öldüğünü ilk defa o zaman idrak etmiş, ilk defa o zaman kabullenmiştim.

Artık başım sıkıştığında ekranın karşısına geçip ondan fikir isteyemediğimde, ihtiyaç duyduğumda onunla sohbet edemediğimde kaybetmiştim ben abimi.

Ferda burnunu çekerek gözlerini kırpıştırdı. "Keşke öyle yapmasaydım ona, keşke en azından karşımdayken ona kocaman sarılsaydım," dedi acıyla ve daha fazla dayanamayarak bana sıkıca sarıldı.

Başını göğsüme yaslarken sıcak gözyaşları da beyaz gömleğimi ıslatıyordu. Saçlarını hafif hafif okşadım ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Neden bu kadar acı çekmek zorundayız ki? Neden normal bir yaşam hakkımız yok ki abi? Ben ailemi kaybetmekten çok yoruldum." Ben de çok yorulmuştum.

O kadar yorgundum ki... Tüm enerjimi Aşkın'ı bulmaya o kadar harcamıştım ki artık takatim kalmamıştı.

İşin en kötü yanıysa onu bulamamıştım. Her kötü ihtimali düşünüyordum, belki de artık yaşamıyordu. Yaşamıyorsa bile onu bulmak zorundaydım, öğrenmek zorundaydım. Zaten o yaşamıyorsa ya kafayı sıyırırdım ya da çok geçmeden yanına giderdim.

Zaten yaşıyorsa da kaybetmiştim onu ama karşımda bir kez görsem bile yeterdi. Bir kere karşımda dursa, o güzel alacalı gözleriyle bana baksa, kokusu ciğerlerime dolsa yeterdi.

Hissettiğim hasretle gözlerimi yumdum.

Onu çok özlemiştim, onu o kadar özlemiştim ki yaşayamıyordum. Onu düşünmeden bir saniye bile geçiremiyordum.

Ferda hüznümü hissetmiş gibi göğsümü okşadı. "Geçecek abi, biz neleri atlattık. Bugünleri de atlatacağız," derken sesi çatallıydı.

Onu kanlı canlı görene kadar hiçbir şeyi atlatamayacaktım ama kafamı olumluca salladım. "Atlatacağız."

Onunla evli olarak geçirdiğim iki ay, tüm hayatım boyunca yaşadığımı hissettiğim tek zamandı ve onun için de aynısı olduğunu biliyordum. Biz normaldik, birlikteydik ve aileydik.

Şimdiyse paramparçaydık.

"Abi o iyiyse ve seni istemiyorsa, gelmiyorsa ne yaparsın?" dedi Ferda gergince.

Sorusuna cevap veremedim. Tek istediğim iyi olmasaydı ama iyi olduğu hâlde beni istemiyorsa ne halt ederdim, işte onu hiç bilmiyordum ancak bildiğim bir şey vardı.

Bildiğim tek bir şey vardı, son nefesimi verene dek onu sevecektim.

Çalan telefonumla Ferda'nın yanından kalktım. Chester arıyordu, kendi kaldığım odaya geçerek aramayı yanıtladım.

"Selam Alanguva."

"Selam, bir gelişme var mı?" Sadece kendi gücümü değil, kullanabileceğim tüm güçleri kullanıyordum onu bulmak için.

"Hayır, henüz yok. Ancak iyi bir bağlantı var, güçlü bir isim yardım etmek istediğini söyledi."

"Kim o?" dedim gergince.

"Hector."

"Siktir git, Chester."

"Peki sen bilirsin, onu bulmak için tüm dünyada eli kulağı olan birini istemiyorsan sen bilirsin," dediğinde yutkundum.

"Ne istiyor peki?"

"Holding hisselerinden pay, Cebonayan hakkında bilgi ve yeni gireceğin projeden çekilmen," dediğinde düşündüm, ölsem mezarımda mutluluk dansı yapacak adamların teklifini düşündüm.

"Hector'un bunu neden istediğini biliyorsun, pis işlerini daha iyi yönetmek için," dediğimde Chester sessiz kaldı.

"Sadece ona istediklerini ver, zaten yeterince batık durumdasın." Gözlerimi yumdum.

"Holding hissesini unutsun, Cebonayan hakkında istediği birkaç kişi hakkında bilgi verebilirim," dedim zorlukla. Lideri olduğum örgüte, Cebonayan'a ihanet ediyordum ve bu sefer işleri ne kadar berbat edeceğimi de biliyordum.

Onu bulmak için daha ne kadar ileri gidebileceğimi ben bile bilmiyordum.

Chester'ın teklifini kabul ettim.

-T-

İçki şişesini izlerken koca adada yalnızdım. Evimdeydim, evimizdeydim. Onunla seviştiğim, kucakladığım, kahkahalarla güldürdüğüm koltukta tek başımaydım. Elimde sadece fotoğraflarımız, videolarımız ve anılar kalmıştı.

Karşımdaki ekranda düğünümüzde çekilmiş bir video oynayıp duruyordu saatlerce. Aşkın çekmişti videoyu, biz Pusat ve Tarık'la dans ederken o da kameradan duyulan kahkahalarıyla bizi çekiyordu.

Videonun sonunda onun yanına gidip yanağına sert ve uzun bir öpücük bırakıyordum, o da iç çekerek, "Kocacığım benim, ne kadar şanslı bir adamsın," diyerek kendisini övüyordu.

Karanlık salonda sadece onun görüntüsü ve sesi vardı, başa sarıp sarıp yeniden izliyordum.

Kadehimi yenileyeceğim sırada şişenin bittiğini fark ettim. Kalkıp yenisini alacak takati bulamadım kendimde.

Video bir kez daha oynatılırken, ben yine videoda Aşkın'ı izlerken ilk defa gözlerimi Aşkın'ın gözlerinden ayırdım ve bir detay dikkatimi çekti.

Hızla yerimden doğrularak tableti elime aldım ve televizyonun dev ekranındaki görüntüyü büyütebileceğim kadar büyütüp net görmek için piksellerini düzeltmeye çalıştım.

Gözüme takılan şey o kadar uzaktaydı ki emin olamadım, biraz daha yakınlaştırmam gerekiyordu.

Üzerinde on dakika oynadıktan sonra sonunda başarabilmiştim.

Gördüğüm görüntüyle donarken sertçe yutkundum. Çok uzakta bir nokta gibi görünüyordu ama işte gerçek şu an karşımdaydı.

Ayberk ormanın tam kenarında duruyordu, yanında da ondan uzun bir siluet vardı ama yüzü görünmüyordu. Ayberk'in kolunu tutuyordu bu kişi ve Ayberk de etrafı kontrol etmek için düğün alanına bakıyordu.

O an Ayberk'in Deniz'in yanında olması gerekiyordu ama belki de onu gönderdiğimde Deniz'in yanında çok durmamıştı. Yanındaki adamın iriliği de daha önce Kaptan'ın kulübesindeki adamın iriliğiyle aynıydı.

Ayberk'e hep güvenmiştim, on sekiz yaşında babamla çalışmaya başlamıştı, onu Pusat'ın babası Sabri abi eğitmişti ve Pusat'a verdiğinden bile daha çok sevgi vermişti.

Pusat'ın Ayberk kıskançlığı farklıydı, biraz da kinliydi. Sabri abi genel olarak çok sert bir adamdı, karısına ve çocuğuna karşı bir kez gülümsediğini görmemiştim. Ama Ayberk'e öyle değildi, Ayberk'i kendi oğlundan bile fazla sevmişti.

Ayberk güvenilirdi, sürgün yediği döneme kadar onunla çok fazla şey başarmıştık. Ama herkes bir yere kadar güvenilirdi, aslında bu sikik yeraltı dünyasında kimse güvenilir değildi ve ben bunu defalarca kez görmüştüm.

Telefonu çıkarıp Pusat'ı aradığımda sanki bunu bekliyormuş gibi saniyesinde açtı.

"Yine Bahar'ın fotoğraflarına mı bakıyordun yoksa benim aramamı mı bekliyordun?"

"Tabii ki de senin aramanı bekliyordum, sen benim ilk aşkımsın," dediğinde gülemedim, esprileri bile onu hatırlatıyordu.

"Adaya gel."

"Adadayım zaten."

"Aşkın'ın adasından bahsediyorum," dedim nefesimi vererek.

"Tamam oradayım." Aniden havuzun olduğu kapalı cam duvar tıklatıldı.

İrkilerek yerimden doğruldum, Pusat elinde fenerle kıs kıs gülüyordu. Üstüne siyah kapüşonlu bir *sweatshirt* giyinmiş ve kafasını da kapatarak geceyle bütünleşmişti. Neden böyle gezdiği ya da ne kadar süredir orada olduğu merak konusuydu. Tabletten komut vererek cam kapıyı açtığımda Pusat önce tablete, ardından da açılan kapıya baktı şaşkınca.

"Yakında o tabletle cidden dünyayı ele geçireceksin, amına koyayım," dedi söylenerek. Evi bir süre inceledi, buraya çok gelmemişti. Kapüşonunu indirdi ve saçını elleriyle dağıttı.

"Gel buraya," dedim ve büyük ekranı işaret ettim. Video oynarken Pusat da yanıma oturdu.

"Düğün videonuz, bak ne güzel göbek atıyoruz," derken yüzünde buruk bir gülümseme oluşmuştu.

Video bitip baştan oynarken Pusat sessizce izlemeye devam etti. "Bu işkenceyi kendine neden yapıyorsun, amına koyayım?"

"Mazoşistim belki, amına koyayım," dediğimde bu sefer kısık sesle küfretti.

Ekranı onunla konuşmak için durdurduğumda tam da Bahar'ın olduğu kare denk gelmişti. Pusat yutkundu, az önceki alaycı ifadesi aniden kayboldu.

Bahar yaşadığı acıları atlatamamıştı, hem Aylin'in hem de dedesi gibi gördüğü adamın vefatıyla sarsılmıştı. Üstüne bir de Aşkın'ı kaybetmişti. Bahar

herkese kırgındı, onunla konuşmaya gitsem de artık hayatında ilişkilerimizi görmek istemediğini söylemişti. Ferda'yı bile görmek istemiyordu.

Ancak ben elimi onun üstünden çekmiyordum, iyi bir üniversitede ona o çok istediği çocuk gelişimi bölümünde burs vermiştim. Tabii o bursu benim verdiğimi bilmiyordu. Normal bir üniversite öğrencisi gibi yurtta kalıyordu, arada Tarık, Naz ve nadiren de Deniz'le görüşüyordu sadece. Pusat'ı affetmemişti, Pusat buna alışmaya çalışıyordu ama İstanbul'a her döndüğümüzde içip içip kızlar yurdunun önüne gidiyordu.

Deniz işinden uzaklaştırılmıştı, erken ve zorunlu emekliliğe ayrılmıştı ama isteyerek olmamıştı. V'nin ortaya çıkmasının üstüne onu görevinde barındırmamışlardı ki bana kalırsa Deniz öyle işine âşık bir adamdı ki onlar çıkarmasa bile kendi çıkardı sakladıkları yüzünden.

Deniz'e koruma timimde yüksek bir rütbe teklif etmiştim ama bu teklifi duyduğu an üstüme atlamıştı ve piçin eli cidden ağırdı ancak gittikçe işe bakışı değişiyordu. Şu an Aşkın'ı bulmak için bizimle çalışıyor ama başka bir işe elini sürmeyeceğini söylenip duruyordu. Herife ne yapıyorsun diye sorduğumda senin mafya işlerine karışmayacağım deyip duruyordu.

Tarık da bizi çok görmemeye çalışıyordu, arada arayıp haber var mı diye ağzımızı arıyordu. Arada da Pusat onu ziyarete gidiyordu. Rıhtım evinde artık Tarık tek yaşıyordu.

Naz, Fernando'yla birlikteydi. Fernando ona çok âşıktı ama Naz'ın yaşadığı karanlık hayattan kaçmak için normal bir insanla olduğunu düşünüyordum.

İkimiz de derin düşüncelere dalmışken görüntüyü tekrar başlattım. "Daha dikkatli bak, detaylara bak," dedim ama onuncu izleyişimize geldiğimizde Pusat hâlâ ekrana bön bön bakıyordu.

En sonunda pes ederek videoyu o sahnede dondurdum ve aynı şekilde büyüttüm. Gözleri irileşirken önce görüntüye, ardından bana baktı. "Hay amına koyayım, sende de ne göz varmış? On yıl baksam görmem ben bunu." Söylenmesi bittiğinde nefesini verdi sıkıntıyla.

"Ayberk'in onlarla çalıştığını mı düşünüyorsun?" Nedense benden daha çok hayal kırıklığına uğramıştı.

"Öyle gözüküyor."

"Ayberk piçtir biraz ama bu kadarını yapar mı?" Resmen benden daha çok şaşırmıştı. "Yani puşt herifin önde gideni ama işine sadıktır, belki altında bir şey vardır."

Kafamı iki yana salladım. "Herkes her haltı yapar," dediğimde üstüne alınarak bozuldu. Bozulduğunu belli etmek için de bana yandan bir bakış atıp çenesini içe doğru gererek ekrana baktı.

"Sen herkes değilsin," dediğimde yine yandan baktı ama kafasını çevirmedi. "Sen benim kardeşimsin."

"Yok, patronumsun sen benim," dedi aynı alınganlıkla.

"Hay amına koyayım, Aşkın senin kadar naz yapmıyor bana." Bu cümlemin ardından ikimizde de aynı hisler oluştu, önce gülme isteği ama hemen ardından da ağırca çöken hüzün.

Elimi Pusat'ın omzuna koydum. "Aşkın'dan bahsettiğimde yasaklı birinden bahsediyormuşum gibi tepkiler vermeyin."

"Acı çekiyorsun, biz de çekiyoruz ama..."

"Aması yok, onu bulacağım Pusat. O yaşıyor... Nereden mi biliyorum? O şu an nefes almıyor olsaydı sanki ben hissederdim bunu Pusat. Belki sana çok saçma ve komik gelecek ama o benim gerçekten *eşim*."

Burada bahsettiğim eş, kâğıt üstünde evli olmamız değildi.

"Bulacağız." O da başını olumluca salladı. "Kumam olmadan senin de bir olayın kalmıyor zaten," dediğinde aramızdaki hüzünlü hava yavaştan yerini planlara bırakmaya başlamıştı. "Peki ne yapacağız?"

"Her zaman yaptığımız şeyi yapmaya gidiyoruz."

"Arkadaşlarımızın sadakatlerini sınamaya." Pusat gözlerini kısıp sanki sesi kalın değilmiş gibi biraz daha kalınlaştırmıştı.

Hiçbir tepki vermeyip yüzüne baktığımda yine bozuldu. "Aşkın olsaydı hemen anlardı, amına koyayım ya." Aşkın olsaydı kısmı nefesimi daraltti yine.

"Ne demek istedin?" Gerçekten merak etmiştim.

Omuz silkti. "Açıklarsam esprinin ne zevki kalacak Ateş?" dedi oflayarak.

"Nazı sonra yap," diyerek ayağa kalktım. "Ayberk'e sahte planlar sunacağız, onlara sarsıldığımızı düşündürteceğiz ve göreceğiz."

"Neyi?"

Elimi omzuna koydum. "Arkadaşlarımızın sadakatini," dedim onu taklit ederek.

"Dalga geçme amına koyayım ya," diyerek sıyrılıp yerinden kalktı. "Yani sen bizim dilimizde diyorsun ki ortalığın babasını sikeceğiz."

İçim burkulurken başımı olumluca salladım. "Ateşpare bana geri gelene kadar durmayacağım."

"Sen neden bu kıza Ateşpare diyorsun, amına koyayım, çok kıroca." Ona cevap vermedim, hızla tabletimi aldım ve eve son bir bakış attım.

Evin içinde, Aşkın'ın her hâli evin farklı köşelerinde belirirken gözlerimi sıkıca yumdum.

Ateşpare günün sonunda Ateş'e dönmeye mahkûmdu, o sönerse Ateş boğulurdu, o sönerse yıldızlar küserdi, o sönerse dünya dönmeyi, güneş parlamayı bırakırdı.

Ateşpare, Ateş bu dünya üzerinde olduğu sürece sönmeyecekti, belki söndüğünü sanacaktı, ta ki yeniden alevlenene kadar...

Uçakta seyahat ederken Pusat yanımdaydı ama karşımdaki koltukta alacalı güzelim değil, mavi gözlü bir kadın oturuyordu.

Pusat'la göz göze geldiğimizde o da aynı şeyi düşünüyor olacak ki bakışlarını sıkıntıyla kaçırdı üstümden.

"Neden uçağa bindiğimizden beri suratınız sirke satıyor?" dedi Ceylan.

"Boş ver," dedi Pusat etrafa bakarak. Zaten her uçağa bindiğimizde aynı burukluğu yaşıyorduk ama Pusat uçak anlarında biraz daha yoğun yaşıyordu. Aşkın'la uçakta didişmek en zevk aldığı şeydi.

"Sen orada oturma ya," dedi Pusat birden.

"Neden?" dedi Ceylan.

"Öyle, orası Aşkın'ın yeriydi." Ceylan sıkıntıyla nefesini verdi ve bana baktı. Benden de cesaret alamayınca oflayarak yan koltuğa geçti.

"Orası hâlâ Aşkın'ın yeri," derken sesimin sertleşmesine engel olamamıştım.

Onu bulamamıştım, her haltı yemiş, her pisliğe bulaşmıştım.

Ama onu bulamamıştım.

Sanırım artık gerçekten mafya babasıydım.

Artık eskisi kadar umudu değildim. Bir yıl yirmi yedi gün olmuştu ve o yoktu. Ondan bir iz bile yoktu dünyanın hiçbir yerinde.

"Bu kadını merak ediyorum, keşke onunla tanışabilseydim," dedi Ceylan bana bakarken.

"Tanışsaydın çok sevmezdin başta, çok ukala gelirdi. Hatta didişip durdunuz ama sonra onun yufka kalbini görünce, onun yanında gülmeden durmayacağını anladığında çok severdin." Pusat uçağın yuvarlak camına dalmış şekilde konuşuyordu.

"Sizin gibi iki adamı kendisine nasıl da hayran bırakmış. Anlattığınıza göre mükemmel bir kadınmış." Ceylan eli çenesinde bize bakıyordu.

"O mükemmelin ötesinde," dedim sadece.

"Belli, gerçi tüm ülkeyi ayaklandıran savaşçı kadından bahsediyoruz. V hâlâ çok seviliyor," dedi Ceylan. V uzun süre unutulmamış, altı çok değilmişti ama benim elim nasıl boşsa herkesin eli de aynı şekilde boştu.

İlk başlarda herkes çok üstüme gelmişti, onun yerini bildiğimi düşünüyorlardı ancak zamanla bu baskılar da azalmıştı.

Eğer kendini saklıyorsa bunu kendine yakışan şekilde tüm dünyayı ayakta uyutarak yapıyordu ve o dünyanın başında da ben vardım.

V'yi duvarlara yazmışlar, şarkılara ve filmlere konu etmişlerdi ama toplum hafızası diye bir şey vardı ve bu toplum balık hafızalıydı.

Yavaş yavaş V'nin izini silmeye çalışıyorlardı ama bu sakinlik küçük bir kıvılcıma bakıyordu. Eğer V kendini gösterirse saman alevi gibi hızla parlayacaktı ortalık.

Pusat kendine bir içki şişesi aldı, son zamanlarda benden bile çok içiyordu. Ceylan'a da uzattı ama Ceylan almadı, pek alkol kullanmazdı.

"Robotum ben, unuttun mu?" dedi Ceylan sırıtarak.

"Robot değilsin Ceylan," dedim bıkkınca.

"Sonuçta hayatta kalmam için vücuduma değişik şeyler yaptın," dedi Ceylan bilmiş şekilde.

Tam bir baş belasıydı ve Alanguva kanı taşıdığı da çok belliydi.

Ceylan çok uzaktan bir akrabamdı, dedemin kardeşinin torunuydu. Ceylan'ın annesi bir Alanguva'ydı ama annesi bu soyadını çok kullanmamış ve ailesini de reddetmişti. Evlendiği adamın da normal bir hayatı vardı. Ceylan da bir yere kadar kendi hâlinde bir kreş öğretmeniydi, ta ki bir gün saldırıya uğrayana kadar...

Onun bir Alanguva olduğu bilinmiyordu, yani artık bilinmiyordu. Bilenler onu öldürmeye çalışmıştı, sebebi de dedesi ve amcalarıydı. Yine pis adamların işlerinin kurbanı masum kadınlar olmuştu.

Çalıştığı kreşin havuzunda boğmuşlardı Ceylan'ı ve bunu sadece dedesine gözdağı vermek için yapmışlardı. Annesi ailesini reddettiği için korunmayan tek kişi oydu ve piçler de bunu fırsat bilmişti.

İçimden bir ses buna bile benim sebep olduğumu söylese de duymamaya çalışıyordum çünkü Ceylan'ın varlığını öğreneli çok olmamıştı. Onu bana Selma Alanguva getirmişti.

Ceylan'ı öldü sanıp havuzda bırakmışlardı ve gerçekten de bilinci kapanmıştı ancak son anda hastaneye yetiştirilmişti. Yine de ciğerleri sönmüş ve vücudu komaya girmişti.

Selma Alanguva ilk defa karşıma geçip bana emir vermiş, "Abine ne halt yaptıysan bu kıza da yapacaksın!" demişti. Abim kendiyle birlikte formüllerini de yok etmişti. Bense tekrar beceremezmiştim çünkü abimin beynini bilgisayara aktarırken ben sadece oyuncuydum ama abimin vücudunu yürüyen bir ölüye çevirirken yönetmendim.

Beynini kurtaramayınca vücudunu kurtarmaya çalışmıştım. Hasarlı organları yapaylarıyla değiştirmiştim. Akıllı moleküller yardımıyla elastik zincirler oluşturan mikro parçacıklarla kaslarını daha güçlü şekilde tekrardan canlandırmıştım. Kumar oynamıştım, belki de aynı babam gibi bir deney yapmıştım.

Zaten gittikçe ona benzediğimi hissediyordum. Babam da anneme verdiği hiçbir sözü tutamazdı.

Tabii Ceylan'a yaptıklarım abime yaptıklarım kadar kapsamlı ve zor değildi çünkü onun bedenini abime yaptığım gibi tamamen yapay bir hâle getirmeme gerek kalmamıştı. Bitkisel hayata girmeden önce müdahale edip en iyi mühendis ve doktorlarla çalıştığımız için şu an normal bir insan gibiydi, uyanmıştı.

Ceylan'ın hayatımıza dâhil olması da yine tamamen Selma Alanguva'nın işiydi. Son zamanlarda yaptığım işler Alanguva ismini biraz daha tehlikeye sokmuştu.

Kaç kere sorguya alındığımı, kaç kere suikast girişiminde bulunulduğunu bir ben bilirdim bir de Allah. Geçen ay Ferda saldırıya uğramıştı ve bu sefer başarılı olmuşlardı. Ferda vurulmuştu, hem de kafasından.

Yaşaması mucizeydi, merminin beynini delmemesi de mucizeydi. Onu da kaybetseydim nasıl nefes alırdım, hiçbir fikrim yoktu. Bir o kalmıştı zaten.

Saldırıya uğrayan sadece Ferda değildi, amcam, halam ve kuzenlerime kadar ağır tehditler geliyordu. Selma Alanguva bu olanlara dayanamamış ve ilgiyi üstlerinden çekmem için birini bulmamı istemişti.

Ben Aşkın'dan başkasını bulacaktım? Öyle mi? Komikti.

O da bunu bildiği için Ceylan'ı kullanmıştı. Konu bir akrabam olsa da böyle bir şeyi kabul edemezdim, adımın onun dışında kimseyle anılmasına izin veremezdim, o hâlâ benim karımdı.

Ancak bunu basına ve medyaya sızdırmayacak, sadece Cebonayan aileleri arasında duyulmasını sağlayarak benim için ne kadar değerli olduğunu gösterecektik!

Beni azıcık tanıyan herkes Aşkın'dan başka kimseye âşık olamayacağımı, hayatıma alamayacağımı bilirdi.

Ancak Selma Alanguva bana öyle bir yıldırma politikası uygulamıştı ki en sonunda sadece kısa bir deneme için kabul etmiştim.

Kabul etmek zorunda kalmıştım, Ferda'nın kafasından vurulması son noktaydı.

Ayberk'i hâlâ kullanıyordum ve beni sürekli sattığı açıktı. Ayberk Ceylan'la gerçekten ilişkim olduğunu sanıyordu, gerçi ne kadar inanıyordu orası meçhuldü.

Ceylan'ı bu kargaşanın ortasına atmak istememiştim ama Ceylan, Selma'nın manipülasyonlarına uğramış ve bunu bana borçlu olduğunu düşünerek kendisini farkında olmadan bir kıyametin ortasına atmıştı.

Pusat'ı yanından ayırmıyordum ama daha birkaç hafta olmasına rağmen defalarca başarısız saldırılara uğramıştı. Bu planın tıkırında gittiğini gösteriyordu.

Kimse Ceylan'ın aslında Alanguva kanı taşıdığını ve uzaktan akrabam olduğunu bilmiyordu. Bilenler Ceylan'ı boğanlardı ve onları da boğarak öldürtmüştüm.

Böyle bir oyun oynamak istemiyordum, böyle saçma sikik bir durumun içinde bulunmak da istemiyordum ama elimde kalan tek ailemi de kaybetmemem için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ferda öldü sanmıştım, onu tamamen kaybettim sanmıştım.

Biraz durulmam gerekiyordu, zaten Ceylan'ı da sadece bu toplantıya götürecek ve bir daha yanımda göstermeyecektim. Gerekmeyen kimsenin bu çmalığı duymasını istemiyordum, sessizce halledecektim.

Yine de içimi kaplayan huzursuzluktan kurtulamıyordum.

"Daldın yine," dedi Ceylan. "Seninle görünmek benim de çok hoşuma itmeyecek, kısmetim kapanacak."

"Aman kısmetin Cebonayan'dan olmasın zaten," dedi Pusat da.

"Belki orada hayatımın aşkını bulacağım, nereden biliyorsunuz?" dedi Ceylan bizimle uğraşarak. "Belki de şöyle esmer, uzun, kara kaşlı kara gözlü bir adamla romantik bir çarpışma yaşayacağım," dedi hülyalı hülyalı.

"Of Aşkın'ı özledim." Pusat neredeyse ağlayacakmış gibiydi ve daha fazla dayanamayıp yerinden kalkıp gitti.

Sessiz kalarak gözlerimi yumdum.

İçimdeki yangın bir türlü geçmiyordu.

Ve onu görene kadar da geçmeyecekti.

Uçaktan inip Cebonayan toplantısının olduğu otele yerleştiğimizde daireden çok duramamış, kendimi dışarı atmıştım. Pusat da peşimden gelirken durgundu.

"İndiğimizden beri nefesim daralıyor," dedim sıkıntıyla. "Göğsümde bir ağrı var."

"Bu kadar aksiyonu ve acıyı kaldıramayacağımız belliydi, al işte, kalp krizi geçiriyorsun," dedi Pusat endişeyle.

"Kalp krizi geçirmiyorum Pusat." Aslında sadece yalnız kalmak istiyordum ama Pusat buna bir türlü izin vermiyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum, hava buz gibiydi.

"Her şey, herkes çok üstüne geldi. Bu kadar dayanman bile mucize," dedi kısık sesiyle.

"Tek bir şey için dayanıyorum Pusat," dedim zorlukla.

Uzun zamandır ben de uyku problemi yaşıyordum, günde birkaç saat uyuduğumda kendimi şanslı sayıyordum.

"Ve bu sikik oyunu oynamak da istemiyorum. Ya Aşkın görüyorsa?" dediğimde Pusat yürümeyi kesti, durdu ve arkamda kaldı.

"Zaten bizim bu hâlimizi görüyor da gelmiyorsa..." dedi ama devam edemedi.

Ben yürümeye devam ettim, arabaya doğru yürürken Pusat yine peşimden geliyordu. Arabamın kapısını açtığımda Pusat'a baktım. "Pusat, yalnız kalmak istiyorum." Beni çok takmadı, arabanın kapısını açtı. Ben de daha fazla zorlayıp kendimi yormadım, sürücü koltuğuna geçtim.

Moskova'nın kalabalık caddelerinden geçerek arabayı Orrel'in otelinin önüne park ettim, Pusat buraya daha önce gelmemişti.

"Orrel'in oteli mi bu?" dedi tahmin ederek. "Aşkın'la geldiğinizde kaldığınız otel."

"Orrel'le konuşmak istediklerim var. Arkamdan çevirdiği işleri biliyorsun." Pusat merakla bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Ne yapacaksın?"

"Yarın akşam için Ceylan'ı yemeğe çıkaracağım ve bunu Ayberk bilecek. Ayberk'in olduğu yerlerde çok gezinme, o güvenliği azaltacak ve biz saldırıya uğrayacağız. Kendi adamlarımı feda edemem ama arkamdan iş çeviren piçin adamlarını feda edebilirim. Orrel'e arkadaş gibi yaklaşıp masumane şekilde destek isteyeceğim sadece," dediğimde Pusat ağzı bir karış açık bana bakıyordu.

"Senin bu zekân beni geriyor. Peki ama gerçekten saldırıya mı uğrayacağız?"

"Hazırlıklı olacağız. Sen sadece kendini koru, benim korumalar arka tarafta olacak. Ben de kendimle Ceylan'ı arabanın arkasına atacağım, böylece karşımızda bizimle oynayan piçler ilgiyi Ceylan'a yöneltecek." Ayberk'in o seri katille çalıştığını biliyordum ama nasıl haberleştiklerine dair bile bir halt bulamamıştım, artık bunu öğrenmem gerekiyordu. "Tabii burada amaç o seri katili bulmak, saldırıyı yapan kişileri çaktırmadan izleyip sıkı takibe alacağız. Bu oyun fazla uzadı."

"Peki saldıracaklarına nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü Cebonayan toplantısından önceki son gün, bunların tek amacı benim otoritemi zayıflatmak. Hiçbir fırsatı kaçırmayacaklardır."

"Mutlu bir anında seni gafil avladıklarını düşündürtecek ama sen onları avlayacaksın," dedi Pusat kafasını ağır ağır sallarken.

"Aynen öyle olacak," dedim ve arabadan indim. Pusat da peşimden inerken karşımdaki otele baktım. Aklıma dolan anılar boğazımı yakarken omuzlarımı dikleştirdim ve peşimde Pusat'la otele girdim.

Orrel'le kısa bir konuşma yapıp dışarı çıktım, her şey istediğim şekilde gidiyordu ama içimdeki sıkışma gittikçe artıyordu.

Valenin getirdiği arabama yaslandım. Deri eldivenimle çıkardığım sigaramı yakarken Pusat da beni taklit ediyordu. "Ne salak adam amına koyayım ya, içim darlandı. Sen nasıl böyle aptal insanlarla arkadaş oluyorsun anlamıyorum."

"Başladık yine kıskançlıklara," dediğimde gözlerini kıstı.

"Ne kıskançlığı, adam malın önde gideni. Aşkın da sevmemiştir kesin, adı da deterjan markasına benziyor zaten," dedi.

Aşkın, Orrel'in hakkında söyledikleri ve konuşma tarzı aklıma geldiğinde belki de bir yıl sonra ilk defa dudaklarım gerildi hatırladıklarımla.

"Aşkın da öyle söylemişti," dedim yüzümdeki allak bullak gülümsemeyle.

"O da mı adamın adını deterjan markasına benzetmişti?" dedi Pusat. Vücudumda hissettiğim ürpermeyle başımı kaldırdım. Bu ürperme soğuktan değildi, biri bizi izliyormuş gibiydi.

Kafamı caddenin karşısına çevirdiğimde bir siluet gördüm, o siluet benim en büyük acımın suretindeydi.

"Aşkın," derken sigaram parmaklarımın arasından düştü. Kendimi yola atacaktım ki caddeden büyük bir araba geçip gitti, az önce siluetin olduğu yerde hiçbir şey yoktu.

"Aşkın mı? Ateş uyumadığın için yine kafayı yedin, amına koyayım." Pusat ben oraya gidecekken kolumdan tutup beni durdurdu.

Bazen uykularımda bazen de uyanık olduğumda onu gördüğümü sanıyordum ve hepsinde de bana çok kızgın görünüyordu. Onu son gördüğümde iki gün hiç uyumamış ve halüsinasyon görmüştüm.

"Oradaydı," dedim ama artık sesim o kadar da emin çıkmıyordu.

"Hadi otele geçelim, biraz dinlen." Bakışlarımı zorlukla oradan ayırdım.

"Bu gece bu otelde kalacağım," dediğimde Pusat yine gerildi.

"Şu an Cebonayan'ın kaldığı otel en güvenilir yer, hem sana ihanet eden bir puştun otelinde mi kalacaksın?"

"Başımın çaresine bakarım." Sigaramı söndürdüm. "Sen otele geç, Ceylan'ın yanında kal, yarın gelip alırsın beni." Pusat kafasını iki yana salladı.

"Ben de burada kalacağım." İtiraz kabul etmiyordu.

"Pusat yalnız kalmak istiyorum, git," dedim biraz daha ciddileşerek.

"Olmaz." Kafasını iki yana salladı.

Az önce Aşkın'ı görmenin verdiği gerginliği ve boğazımdaki ellerin baskısı üzerimdeyken daha fazla dayanamadığımı hissettim.

"Boğuluyorum Pusat ben, nefes alamıyorum, çok yorgunum! Kalan aileni koru, karını ölü ya da diri tüm dünyada ara! Hiç ilgilenmediğin bir kadınla birlikteymiş gibi numara yap. Pusat ben artık bu hayata dayanamıyorum. Tek istediğim bir gece yalnız kalmak!"

Ben lider falan değildim, ben koca bir zavallıydım, ben aslında köleydim.

Pusat bir adım geriledi. Yutkunarak bakışlarını kaçırdı üstümden. "Peki, gidiyorum ben."

"Git!" dedim ve omzuna çarparak otele geçtim.

Aşkın'la geldiğimde kaldığım süit daireye çıkıp birlikte oturduğumuz koltuğa oturdum.

Kendime bir sigara yaktım ve karşımdaki şehrin manzarasını izledim. Rusya'ya geldiğimizden beri değişik bir his sarmıştı beni, sanki o buradaydı.

Üstümdeki takım elbise günlük olarak giyindiğim takımlardan biriydi. Bileğimdeki saati pek çıkarmıyordum, Aşkın'ın bana hediye ettiği saatti.

Arabayı otelin önüne park ettiğimde, Ceylan da çoktan inmişti aşağıya. O arabaya bindiğinde, gideceğimiz yere kadar suskundum. O da çok konuşmazdı ama gerginliğini hissediyordum.

"İyi misin?" dediğimde bakışlarını bana çevirerek yutkundu.

"İyiyim," dese de sesi çok kısık çıkmıştı.

"Sorun ne? Korkuyor musun?"

"Sanırım o yaşadığım felaketten sonra üstümde travma kaldı," dedi ve elini göğsüne götürdü. "Sürekli nefesim sıkışıyor."

"Ama iyisin."

"Senin sayende," dedi kısık sesle.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, istediğin an bitiririz bu saçma şeyleri," dediğimde ses çıkarmadı. Yüzüne baktığımdaysa yaptığından kararlı gözüküyordu.

Restorana geldiğimizde bilerek cam kenarını seçtim, bizi görmeleri için. Ayberk de arkamızda bir arabayla bizi takip ediyordu. İndiğimizde Ayberk başıyla selam verdi arabanın içinden.

Onunla işim bittiğinde sadece öldürmekle yetinmeyecektim.

Restorana geçip yemek siparişi verirken Ceylan bir şeyler söylüyordu, rolü devam ettirmek için arada bir iki kelimelik cevaplar veriyordum.

Siparişlerimiz geldiğinde çok iştahım yoktu ve yemek iyi pişmiş bir et yemeğiydi, yanında da mısırlı salata vardı. İştahım biraz daha kapanmıştı, bir iki çataldan fazla yiyemedim.

Yorgunca elimi çeneme yaslarken bakışlarımı Ceylan'a çevirmeye çalışıyordum ama pek beceremiyordum. O sırada Ceylan'ın hemen arkasındaki masada bir çift dikkatimi çekti.

Adam kadına kadife bir kutu uzattığında kadın heyecanla uzandı kutuya ancak açtığında içinde evlilik yüzüğü yoktu. Aşkın'la olan anımız kafamda canlanırken o günkü sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Evlenme teklifi edeceğimi düşünerek, "Evet," diye bağırmıştı hevesle. Bunu o kadar mutlu söylemişti ki o an ona gerçekten evlenme teklifi etmiş olmayı dilemiştim.

"Seni ilk defa gamzelerini gösterirken görüyorum," dedi Ceylan şaşkınca.

Güldüm, uzun zaman sonra ilk defa gerçekten güldüm. "Aklıma bir anım geldi," diyerek gülmeye devam ettim. Sinirlerim o kadar gerilmişti ki Ceylan karşısında nasıl bir ifade görüyorsa gergince yutkundu.

Gülmeyi kestim onu daha fazla korkutmamak için, tam bir manyak gibi gözüküyordum ama sinirlerim aşırı gerilmişti.

Ceylan bir şeyler anlatırken ben ne söylediğini dinleyemiyordum, bakışlarım sürekli arkadaki masaya kayıyordu ve aklıma o geliyordu.

Dayanamayıp arkama yaslandım ve ona bir sigara yaktım. Zaten her aklıma geldiğinde sigara yakmaya devam edersem çok yaşayamayacaktım.

Sigara dumanım Ceylan'a gittiğinde öksürerek yüzüne gelen dumanı kovmaya çalıştı. Aslında bir şey olmazdı ama üstünde travma kalmıştı ve her şeye dikkat ediyordu.

Sigara dumanı ona daha fazla kötü anılarını hatırlatmasın diye sigara dumanımı üflerken dikkat ettim.

"Şu iğrenç şeyi içip durmayın. Ne zevk alıyorsunuz anlamıyorum."

"Travmana sadece bu kadar saygı duyabiliyorum," dedim sigarayı söndürmeyerek.

Bu sırada Pusat'ı gördüm, o kadar üşümüştü ki burnu ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. Söylenerek yanımıza ulaştı.

"Amına koyayım, bu ne soğuk böyle, cidden yeşillenip *Shrek*'e dönüşeceğim sandım. Baksana kulaklarım yerinde mi?" Kulağını çevirip bana gösterdi.

"*Shrek* mi?" Ceylan yüksek sesle gülmüştü.

Pusat yanıma otururken pek keyifli değildi. Bir süre daha burada oturmaya dayanarak ikisi ile sohbet ettim.

"Ayberk boşaltmış mı cam tarafını?" dediğimde Pusat kafasını olumluca salladı.

"Kapı tarafını boşaltmış, fark etmeyeceğiz sanıyor herhâlde," dedi gergince.

"Hadi başlayalım o zaman." Hep birlikte ayaklandık. Üçümüz tam restorandan çıkarken beklediğim o saldırı gerçekleşti.

Ceylan da biliyordu saldırı olacağını ama onun üzerine kapanıp arabanın arkasına ittiğimde yine de ürktü. Bakışlarım sadece Pusat'taydı, o biraz açık hedefti.

Saldırganlara bakamıyordum, hareket eden arabalardan ateş ediyorlardı. Etrafta vurulan adamlar sadece Orrel'indi.

Saldırı bittiği an Pusat bizim ekipleri onların peşine takmıştı gizliden.

Saldırı bittikten sonra otele geçerken Pusat yoğun bir telefon trafiğindeydi. Telefonu kapattığında nefesini verdi sıkıntıyla. "Bir hangara girmişler, sonrasında kaybolmuşlar."

"Pusat, bul onları bana." Başını olumluca salladı.

"Halledeceğim," dedi Pusat sadece.

⚖

Cebonayan toplantısının bu sefer daha sert geçeceğinin farkındaydım ve bu sefer hak ettiğim bir sertlikti. Yine dik duruşumu korumak zorundaydım.

Toplantıya girmeden önce Ferda'yı aradım. Çok geçmeden telefonu açtı, Ferda ameliyattan sonra öyle kolay kendisine gelememişti. O çok sevdiği saçlarını sıfıra vurmak zorunda kalmıştık ameliyat sırasında, şimdi kulağının altını biraz geçiyordu. Ayrıca normal hayatına dönmesi de çok kolay olmamıştı.

Kasları zayıflamış, denge problemleri yaşama başlamıştı ve üstünde kalan psikolojik etkiler de fiziksel etkiler kadar fazlaydı. Sürekli evden kaçmak için benimle tartışan kardeşim şimdi evden dışarı çıkmaya korkuyordu.

"Nasılsın Ferda?" dediğimde bir süre sessiz kaldı.

"İyiyim abiciğim, sen nasılsın?" Yaşadığı saldırıdan sonra bana daha düşkün olmuştu, buraya benimle gelmek istemişti ama ben istememiştim çünkü burası şu an ateş hattıydı.

"İyiyim ben de... İlaçlarını alıyor musun?"

"Alıyorum, bugün Didem'le Yade geldi ziyaretime," dediğinde pek memnun kalmış gibi değildi. "Onları kovdum ama gitmedi yüzsüzler! Neyse, gerçekten üzülmüşler durumuma, ben de dedim ki açın da küçük kıçınıza üzülün." Kendi sözlerine kendi gülerken içimdeki hüznü ona belli etmemeye çalıştım.

Arhan'la gizli yaşadığını sandığı ilişkisi de bitmişti ama tam olarak detayları bilmiyordum.

"İyi demişsin, çiçeğim. Ağrın yok, değil mi?"

"Yok abi, cidden çok iyiyim."

"Muğla'ya ya da adaya gitmek ister misin?" dedim bu kıyametten uzaklaşsın diye.

"Yok, evde iyiyim ben," dedi sadece. "Neyse, sen git yine Cebonayan üyelerini canlarından bezdir, öpüyorum seni, dünyanın en mükemmel abisi."

"Ben de seni öpüyorum," dedim ve telefon kapandı.

Aşağı indiğimde otel tam da tahmin ettiğim gibi kalabalıklaşmıştı. Pusat yanıma geldi, dün geceden beri onu görmüyordum.

"Bulabildin mi?"

"Çok az kaldı, bulmak üzereyiz," dediğinde saate baktım. Bir viski içip salona geçtiğimde tüm üyeler salondaydı.

Başımla onları selamlayıp salonun diğer köşesine kadar uzayan masadaki lider koltuğuma yürüdüm. Bu sırada Pusat da peşimden geliyordu.

Tam koltuğuma geldiğimde Pusat konuştu. "Ateş, bulduk galiba," dedi kısık sesle.

"Sonra konuşalım."

"Ama Ateş..." demişti ki karşı tarafta oturan üyelerden biri sesini yükseltti.

"Artık keyfin uygun gördüyse toplantıya başlayabilir miyiz?"

"Sonra Pusat." Pusat'ın bakışlarından bir şeyler döndüğü belliydi.

"Hepiniz toplantıya hoş geldiniz. Uzun zamandır bu şekilde kapsamlı bir toplantı düzenleyemiyorduk. Bugün hepinizin sorunlarını dinleyerek o soruları birlikte çözeceğiz," dedim ve koltuğuma oturdum.

"Lider olduğun aklına yeni mi geldi, Ateş?" dedi Sancak ve onun tarafındaki üyeler de buna onay verdi.

"Ben öyle uygun gördüm, söz hakkı istemeden konuşmayın," dedim sert sesimle.

"İşte sen bunu yapıyorsun Alanguva, bir diktatörsün," dedi bir ses. Bu sesin sahibi Ferit Uzuneri'ye aitti. Ferit orta yaşlarda, her şeye burnunu sokan ama aynı zamanda dik duruşu olan bir üyeydi. Kaliteli düşman olarak görüyordum onu ve artık kaliteli düşmanlar da pek bulunmuyordu.

"Öyle mi Uzuneri?"

"Öyle, üyelerle kısa bir konuşma yapmak istiyorum," dediğinde onu kesmedim. "Ateş Alanguva artık doğru kararlar verip bu topluluğu yönetmekte zorluk çekiyor. O lider olduğundan beri Cebonayan bir ilerleme kaydedemiyor. Bunu ayaklanma çıkarmak için söylemiyorum, artık ciddi bir güç kaybı yaşıyoruz. Ateş Alanguva güçlü olabilir ama bu gücü Cebonayan'a aktarma konusunda fazlasıyla cimri davranıyor. Kendisi üst üyeleri öldürmekle tehdit edebilme derecesine kadar işleri zıvanadan çıkardı. Ancak zamanında Cebonayan zaten kendi liderini hazırlattı. Evet doğru duydunuz. O bu iş için Cebonayan tarafından yaratıldı, hepinizden, her insandan daha üstün. O bu tahtın asıl sahibi ve tahtına oturmasının vakti geldi. Bu bir ayaklanma değil, aile içi koltuk değişimi ayaklanma sayılmaz. Bu sadece gerekli bir rejim değişikliği ve Cebonayan'ı kurtaracak tek şey de bu. Evet o Aşkın Alanguva, namıdiğer V."

Sözünü tamamlamasıyla salonun çift taraflı kapısı açıldı ve onu gördüm. Tam bir yıl yirmi sekiz gün sonra.

Simsiyah bir elbisenin içinde, aynı hayallerimdeki ve anılarımdaki kadar güzeldi. Tam karşımda duruyordu. Bir an yine hayal gördüğümü sandım ama hayır, o kanlı canlı karşımdaydı.

Hızla yerimden doğrulurken göğsüm karşımdaki manzarayla hızla inip kalkıyordu.

Aşkın karşımdaydı, eşim karşımdaydı.

Omuzları dik, yüzü ifadesizdi.

İdrak edemiyordum, anlayamıyordum.

Dik duramadım, vücudum güçsüzleşip öne doğru eğilirken düşmemek için önümdeki masaya tutunup destek almam gerekti.

Dolan gözlerimi gizlemeye bile çalışamayacak kadar bitiktim tam da şu saniye. Ve bir yıl sonra ilk defa ona seslendim. "Aşkın..." Kendi sesimi bile zor duyuyordum.

Yaşıyordu, nefes alıyordu ama gözleri boştu.

Aşkın tam bir yıl sonra karşımdaydı ama gerçekten karşı tarafımdaydı. Düşmanlarımın olduğu tarafta, en baştaydı.

Sevdiğim kadın karşı taraftaydı, kardeşimin kafasına kurşun sıkanların tarafında.

O benim Ateşpare'mdi, karşımdaydı ama sanırım artık benim değildi.

12

İNTİKAM TİMİ

Ben hep yalnız bir savaşçı olmuştum, ilk önce bunu kendim istiyorum sanmıştım ama sonra bunun bir kandırmaca olduğunu anlamıştım. Ben kendimi kandırıyordum. Ben yalnız bir savaşçı olmaya mahkûmdum, sadece bunu istediğimi zırvalayarak bir yalan uydurmuştum kendime. Ancak işin aslı böyle değildi. Ben bu yalnızlığa zorlanmıştım, benim hiç seçim şansım olmamıştı.

Hayatım boyunca sadece bir kez kendim için bir seçim yapmıştım, onu hayatımın merkezine koymuştum ve asla güvenmemem gereken bir adama inanmıştım. Ama artık öğrenmiştim, benim bir seçim yapma hakkım yoktu.

Üzerimdeki kanlı el son nefesime dek yakamda olacaktı. Bu el bir kişinin değildi, bu el iki kişinin de değildi, bu el bu zamana kadar bana dokunmuş herkesin eseriydi.

Şimdi onun gözlerine bakarken geçmişin tüm acıları, gülüşleri ve haykırışları gözümün önünden hızla geçti. Ben bu geçmişi hatırlamamak için bir yıl boyunca her şeyi yapmıştım çünkü hatırlarsam nefes de alamazdım.

Ölümle aramdaki tek uzaklık nefes almamdı.

Ben ondan intikam almak istemiyordum, ben bu sistemi yok etmek istiyordum. Ve şu an nefes almamın tek sebebi de buydu.

Alanguva bana öyle bir bakıyordu ki bir an oturup bir bebek gibi ağlayacak sandım ama öyle yapmadı. Bakışları boşluğa düşerken aptallaşmıştı, idrak etmeye çalışıyordu.

Yutkundu, eli yakasına gitti ve zorlukla bir nefes aldı. Bir kez daha söyledi adımı. "Aşkın?" Sanki gördüğüne inanamıyormuş da bir rüyadaymış gibi davranıyordu.

Aşkın ölmüştü ve ben uzun zamandır kimseden bu ismi duymuyordum.

"Ayakta sayıklamaya devam mı edeceksin yoksa konuşmaya başlayalım mı?" dedi Fikret tüm salonu saran bariton sesiyle.

"Nasıl?" dedi Ateş Alanguva bir kez daha yutkunarak. Bakışlarını bir an benden uzaklaştırıp ardından tekrar bana çeviriyordu. Sanki bir daha baktığında orada olmayacakmışım gibi davranıyordu.

"İşte tam da bundan bahsediyordum, Ateş artık liderlik yapabilecek vasıfta değil," diye devam etti Fikret ama Alanguva onun bir kelimesini bile duymuyor gibiydi.

Gözlerini kırpıştırdı, hafif kızarık gibiydi o sarı gözleri, çok uzak olduğu için tam emin olamadım.

"Toplantı bitmiştir," dedi zorlukla konuşabildiğinde.

"Hayır! Artık buna sen karar veremezsin. Son zamanlarda tek yaptığın Cebonayan'a kan kusturmak Ateş. Şimdi bunu değiştirme zamanımız geldi." Bu Fikret'in tarafında olan bir üyeydi.

İçeride rahatsız edici bir uğultu oluştu, hepsi de benim hakkımda konuşuyordu. Ateş'se hiçbir şey yapmıyor, hiçbir tepki veremiyordu.

"Hepiniz beni tanıyorsunuz," dedim konuşmaya başlayarak. Ateş sesimi duyduğunda gözlerini sıkı sıkı yumdu.

"Ben en başından beri sizin yarattığınız bir projeyim. Tuğrul Alanguva beni Cebonayan tesislerinde geliştirdi, V olmamın sebebi bu. Tuğrul Alanguva aslında beni bugün için tasarladı, mükemmel insanı yaratmak istedi ve bunu Cebonayan için istedi. Şimdi bana verilen bu hediyenin karşılığını vermek istiyorum. Ben kendimi Cebonayan'a adamak istiyorum çünkü bunun için doğdum. Cebonayan hep gizli oldu ama güçlüydü de... En azından ağırlığı vardı ancak uzun zamandır, özellikle üst üyeler saf dışı bırakıldığı için yönetim tek bir adama kaldı. Yönetimin bir kişide olması bu kişi kim olursa olsun yozlaştırır toplumu, ben size bir fırsat sunuyorum. Cebonayan'ı birlikte yöneteceğimiz ve dünyanın tepesine koyabileceğimiz bir fırsat."

Herkes en ufak bir ses çıkarmadan beni dinlemiş, tepki vermemişti. Ancak konuşmamın sonunda birbirlerine bakmaları akıllarına çokran girdiğimi gösteriyordu.

"Bu duyduğum en saçma şey!" diyen bir ses yükseldi.

"Sahiden öyle, sen kimsin de biz seni başımıza getireceğiz?" dedi bir diğeri.

"Kocanı devirerek lider olmak istiyorsun, sen yönetime geçtiğinde yine bir Alanguva olacak lider."

"Evet ve bu iç savaşı önleyecek," dedi Fikret.

"Yaşım, kim oluşum ya da duruşum sizi yanıltmasın. Ben V'yim, siz biliyorsunuz ve hatta tüm dünya da biliyor ama bakın şimdi buradayım. İster kabul edin ister etmeyin ama gücüm var. O gücü de Cebonayan için kullanacağım."

Uğultu kesildi, şaşkın ve kararsızlardı.

"Nasıl serbest kaldın?" dedi Sancak beni süzerek.

"Lideriniz olursam bunu sizinle paylaşabilirim, şimdilik sırları ve çizgileri koruyalım ama siz beni çok sevip çizginizi aşarsanız işte ben de o zaman sırlarımı açabilirim."

"Bir şey demeyecek misin Ateş?" dedi bir kadın, bu kişi Arhan'ın annesiydi.

Ateş gözlerime bakmaktan, beni süzmekten başka bir şey yapmıyordu. Hemen arkasında Pusat duruyordu ve o da en az Ateş kadar şaşkındı.

Herkes oturuyordu, artık sadece ikimiz ayaktaydık.

"Karısını bir yıldır tüm dünyada arıyor ve bulamıyor. Sanırım bu kimin elinin daha güçlü olduğunu gösteriyor," dedi bir adam.

Ateş ilk defa gözlerini üstümden ayırabildiğinde arkama, yanımda kimlerin olduğuna baktı. Kaşları çatılırken artık yavaş yavaş idrak etmeye başlıyordu.

"Sessizliğin kabulleniş mi Ateş?" dedi bir kadın da.

Eli gömleğinin yakasına gitti, nefes alamıyormuş gibiydi. "Bu bir teklif değil, isyan," dedi ama masadakilere değil, sadece bana bakıyordu. Sanki ne yaptığımı kendi ağzımdan da duymak istiyor gibiydi.

"İsyan olması için sana saldırmamız gerekirdi Ateş," dedi Fikret. Ateş kafasını salladı olumluca. Dudaklarında alaylı bir gülüş belirdiğinde aklından geçenleri tahmin edemiyordum.

"Bu konu üst üyelere taşınacak ve seçim yapılacak," diye devam etti Fikret. "Topluğun kurallarını ihlal edecek hiçbir şey yapmıyoruz ve..."

"Toplantı bitmiştir!" Ateş onun sözünü bağırarak kesmişti.

"Saygısızlık yapma, Alanguva," dedi Fikret.

"Dediğiniz gibi, bir yıldır tüm dünyada aradığım karımı bugün koltuğuma rakip olarak karşımda görüyorum, bence şu an kimse çenesini açıp bana karşı gelmek istemez," dedi Ateş sabrı kalmamış gibi.

Bir yıldır tüm dünyada aradığım karım...

Dudaklarımı tekrar araladığımda tüm salonun bakışları üzerimde toplandı. "İşte senin sorunun bu, diktatörsün. Burada bu kadar insanın sözlerinin bir önemi yok. Bu yüzden kaybedeceksin. Ve ben V olarak buraya da adaletimi getireceğim."

Bakışlarım masadakilerin üzerinde gezindi. Dudaklarıma beni tanıyanların bile sahte olduğunu anlamayacağı bir gülüş yerleştirdim. "Liderinizin V olması sizi sadece rakiplerinizin değil, karşınızdaki hükûmetlerin gözünde

de farklı bir konuma getirecek. Tabii bu üzerine uzun uzun konuşulacak bir konu, seçim kampanyamı henüz başlatmadım ama başlattığımda sizi kendime hayran bırakacağıma eminim."

O manipülatif sesimle konuşmaya devam edecektim ki Ateş araya girdi.

"Toplantı bitmiştir." Ateş bir kez daha emir verdi ve bunu öyle bir tonda söylemişti ki kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Herkes ayaklanmaya başladı, salon boşalmaya başlarken Ateş hâlâ hareket etmiyor, sadece beni izliyordu.

Dudakları aralandı, geri kapandı, yutkundu, nefes aldı ama bir türlü konuşamadı.

Fikret bile çıkmıştı ama arkamdaki sağ ve sol meleklerim yerlerini koruyordu. Pusat da Ateş'in arkasındaydı.

"Aşkın," dedi Pusat öne doğru birkaç adım atarak. Tehlikeyi sezen sağ ve sol meleklerim silahlarına davrandılar ama elimi kaldırarak onları durdurdum.

Ateş hiçbir şey söylemiyordu hâlâ, sadece izliyordu.

Burada bu kadar durmak yeterdi. Arkamı döndüm ve salonu geldiğim gibi hızla terk ettim. Murat ve Çelik de peşimden geliyor, hiçbir şey söylemiyordu.

"Herkes şoka girdi, zaten bu akşam bir davet yok ama büyük ihtimalle herkes odalarına çekilip ne halt edeceklerini düşünecekler," dedi Murat eğlenerek.

"Nasıl havalıydı ama... Aferin benim kızıma," dedi Çelik de. "Onun o ifadesini görmek bile iyi geldi ve bu sadece başlangıç."

Asansöre ulaşana kadar etraftaki bakışları hep üstümde hissettim. Murat asansörü çağırırken tanıdık bir ses bana seslendi.

"Aşkın, seni görmek ne güzel." Bu Sancak'tı. "Ferit'in hamlesinin sert olacağını bekliyordum ama bu kadarını hayal bile edemezdim." Konuşurken gözleri parlıyordu.

Fikret ismini sadece biz kullanıyorduk, Cebonayan onu Ferit Uzuneri olarak tanıyordu.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. "Seni de öyle," diyerek onu süzdüm. Önemli ittifaklar edinmem gerekiyordu ve Sancak'ın soyadının getirdiği doğal müttefikleri vardı.

"Bugün herkes sarsılmış gözüküyor ama bir seçim yoluna gireceksek bol bol vaktimiz olacak gibi. Müsait olduğun bir zamanda seninle uzun uzun konuşmak istiyorum," dediğinde başımı olumluca salladım.

"Bu bozuk düzeni hep birlikte düzelteceğiz."

"Şöyle bakarsan düzeltemeyeceğin bir şey yok bence," dedi yavşakça. "He bu arada, teşekkür ederim."

Neden teşekkür ettiğini biliyordum. Farklı bir kılıktayken onun olduğu malikâneye baskın düzenleneceğini söylemiş ve onun polis gelmeden çıkmasını sağlamıştım.

Sadece kafa salladım teşekkürünü kabul ettiğimi belirterek.

Asansöre Çelik ve Murat ile birlikte bindik. "Yavşağa bak, amına koyayım," dedi Çelik gergince.

"Yılışık bir herif, oldum olası sevmedim zaten," dedi Murat da ona destek vererek. "Yedi bakışlarıyla resmen."

"Onu bunu bırak da Ateş'le Pusat nasıl şok oldu. Akılları çıktı akılları. Bir ara gözleri doldu Ateş'in, millet fark etmedi ama ben fark ederim." Çelik heyecanlı heyecanlı dedikodu yaparken Murat da onu dinliyordu.

"Yok ben görmedim gözlerinin dolduğunu ama bayağı kötü oldu, bayılacak sandım bir an. Haklı ama... Ben de karımı bir yıl sonra düşmanım olarak karşımda görsem ben de fenalaşırım."

"Başımı ağrıttınız, susun." İkisi de bana döndü. "Bu arada çok güzel yürüyordunuz, sanki daha önce çalışılmış kadar iyiydi," dediğimde birbirlerine baktılar.

Gerçekten o yürüyüş için çalışmışlardı!

"Benim olduğum her şey mükemmeldir," dedi Çelik yakasını düzeltirken.

Bu sırada asansör de durmuştu, indiğimizde biri önümden biri arkamdan yürüyordu. Odamın kapısında birkaç koruma duruyordu, Fikret'in ayarladığını biliyordum.

"Ben burada durup güvenliği kontrol edeceğim," dedi Murat. Biz de büyük daireye geçtik.

"Alanguva gelir birazdan." Salona geçtim. Lüks bir oteldi ama altın varaklar gereksiz fazla kullanılmıştı.

Çelik bana bir dal sigara uzattığında parmaklarının arasından aldım. Zippo'suyla yaktı ve ardından sıcaklamış olacak ki üstündeki siyah gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Üstüne bir şey giyinmeyi sevmiyordu. Başlarda beni baştan çıkarmak için yaptığını düşünmüştüm ama zamanla gerçekten de üstüne bir şey giyinmeyi sevmediğini anlamıştım.

Beyaz ve odadaki her şey gibi fazlasıyla altın olan koltuğa oturduğumda vücudumun gevşediğini hissettim. Başımı yaslayarak bir an gözlerimi yumdum. Derin derin nefes aldım.

Her şey tahmin ettiğim gibi ilerlemişti, bir sıkıntı yoktu işte.

Derin bir nefes daha aldım.

Birazdan buraya gelecekti.

Sigaramdan derin bir nefes alırken gözlerimi açmıştım.

"Herkes nasıl şok oldu ama," dedi dolapları kurcalamaya başlarken.

"Tam da beklediğimiz gibi," dediğimde keyifle gülmüştü. Elinde bir şişe viskiyle döndüğünde şişenin kapağını açtı ve arkamda durdu.

"Aç ağzını." Ağzımı açtım ve şişeyi ağzıma boşaltmaya başladı. İlk başta iyi giderken fazla dökmeye başladığında boğazımda kalmıştı. İçki çenemden aşağı akıp kıyafetimi batırdığında Çelik sonunda şişeyi çekmişti ama fazla eğlenmiş olacak ki kahkaha atıyordu.

"Aşırı keyifliyim ya aşırı." Şişeyi bu sefer kendi dudaklarına dayayıp yanıma oturdu. "Planlarımız iyi gidiyor ve bugün en büyük adımımızı attık."

"Evet," derken elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Aşkın." O da başını koltuğa yasladı. "Senin için kolay değil."

"Çocuk oyuncağı," dediğimde cıkladı.

"Yemedim," dedi ve nefesini verdi. "İntikamımızı almamıza az kalmadı, uzun bir yolumuz var daha. Ve sapasağlam, güçlü durmalıyız. Asla fire veremeyiz."

"Bunları neden söylüyorsun şu an?" Ayrıca ben ondan intikam almıyordum ama o öyle bakmıştı ki sanki en büyük intikamı ondan alıyormuş gibi hissetmiştim.

"Çünkü ne de olsa ona bir zamanlar feci derecede âşıktın. Şimdi karşına çıktığında yine kafanı karıştırmasına izin verme," dediğinde alayla güldüm.

"Ona bir daha kanmam."

"Umarım..."

"Saçma sapan konuşma."

"Hiç de saçma sapan değil, Aşkın. Sizin ilişkiniz boyunca aranızda neler olduğunu biliyorum, ona uzunca bir süre hiç güvenmedin ama Alanguva seni öyle bir sevdi ki günün birinde ona hem âşık oldun hem de kendinden çok güvendin. Güvendiğin dağlara kar yağdı ama sevgine kar yağdığını düşünmüyorum."

"Ondan nefret bile etmiyorum."

"O yüzden mi bir yıldır bir erkek sineğe bile dokunmuyorsun?" dedi ve güldü. "Hadi ama Aşkın, sen benden daha düşkünsün cinselliğe. Ondan başkasına dokunmak istemiyorsun çünkü hâlâ onu seviyorsun."

"Şu konuyu bu gece cidden konuşacak mıyız, amına koyayım. Ayrıca sana ne? O çeneni kapat."

"Tamam Aşkın, tamam." Geçiştirircesine elini havada salladı.

Yine küfretmek için dudaklarımı aralamıştım ki koridordan gelen seslerle durdum. "İşte başlıyoruz," dedim ve yerimden kalktım.

Kapının önünden gürültü sesler geliyordu, kaba erkek sesi vardı sadece ve yaklaştıkça o seslerden birinin de tam da tahmin ettiğim gibi Alanguva'ya ait olduğunu anladım.

Adımlarımı hızlandırdım, üstünde fazla işlemesi olan kapının altın varaklı kolunu çevirerek kapıyı açtım ve onu gördüm.

Silahını Murat'ın çenesine dayamıştı, arkasında sadece Pusat vardı ve herkes birbirine silah çekmiş vaziyetteydi.

Kapı açıldığında bakışlar üstüme döndü. "Bu ne güzel bir karşılama," dedim alayla gülümserken.

Ateş yavaşça bıraktı Murat'ın yakasını. "Neden buradasın Alanguva?" dediğimde bir adım geriledi.

"Konuşacağız Aşkın." Gözlerinde kopan fırtınaların aksine sakince konuşuyordu.

"Peki konuşalım, gel içeri," dedim ben de aynı sakinlikle ve kapıyı ardına kadar açtım.

Ateş bana doğru bir adım atacaktı ki Murat onu durdurdu. "Silahla giremezsin!" Ateş sabırla verdi nefesini ve silahını yere attı.

"Çekil yolumdan Dağhan!" dedi dişleri arasından. Ancak Murat hâlâ yol vermiyordu, ben de Murat'ın omzunu okşayarak bana bakmasını sağladım.

"Sorun yok," dediğimde ikna olarak kenara çekildi, artık onunla aramızda çok mesafe kalmamıştı.

Pusat içeri girmek için bir şey yapmadı, elinde silahıyla bizi izliyordu sadece.

Ateş bana doğru birkaç adım attı, kapı geçmesi için sonuna kadar açıktı. Ancak tam yanıma geldiğinde durdu, uzun zaman sonra ilk defa bu kadar yakındık. Kokusu hatırlamamam gereken şeyleri, unutmak için çok çabaladığım şeyleri bana hızla hatırlatmıştı.

Ateş önüne dönerek kısa bir an gözlerini yumdu, kokumu soluduğunu aldığı derin nefesten biliyordum.

Gözlerini yeniden açtığında ikimiz de hareket etmek için acele etmiyorduk. Daha fazla bu kadar yakın durmak istemediğim için içeri tamamen girdiğimde Ateş de peşimden girerek kapıyı kapattı sertçe.

"Buradasın." Sayıklıyor gibiydi. "Karşımdasın." Başımı olumluca salladım, onun aksine ifadesiz yüzümle. "Tam bir yıl, bir yıldır seni arıyorum ben," dediğinde ifadem hiç değişmemişti.

"Ayaküstü konuşmayalım," dedim duygusuz sesimle. Uzun topuklularımla salona yürüdüğümde Ateş de peşimden geliyordu.

Bir an bu anın gerçekliğini kendime hatırlatmam gerekti. Evet, bugünlerin planını çok yapmıştık ve o zaman hep aklımda bir şeyler vardı ama şu an onunla, yeniden aynı yerde bulunmak hiç planladığım gibi değildi.

Çelik hâlâ üstü çıplak şekilde koltukta bacaklarını uzatmış vaziyette fazlasıyla rahat oturuyordu.

Ateş onu gördüğünde yürümeyi bıraktı, kaşları derince çatılırken sakin kalmaya çalışıyordu.

Çelik kafasını yasladığı yerden kaldırarak Ateş'e baktı. "Meşhur Alanguva'yla sonunda karşılaşabildik," dedi ve yerinden kalktı. Bize döndüğü an sol göğsünde, kalbinin üstündeki V dövmesi görüldü. Yanıma gelip Ateş'in karşısına dikildi, ikisi de birbirine pek sevecen bakmıyordu.

Ateş'in gözleri sürekli dövmeye kayıyordu.

Elini Ateş'e uzattı. "Ben Çelik ama sen Azrail'in Kılıcı olarak bilirsin." Ateş şaşırmadı, bugün o kadar şaşırmıştı ki artık olan hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Sadece dövmeye bakıp duruyordu.

Ateş elini sıkmadı, Çelik de sırıtarak indirdi elini ve benim belime koydu.

"Bize müsaade et," dediğimde başını olumluca salladı. Yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktı, Alanguva'yı çıldırtmak için yıllardır bu anı bekliyor gibiydi. Gerçi gibisi fazlaydı, gerçekten beklemişti. Alanguva'nın bakışları biraz daha kısıldı ama bu sefer yutkunamadı.

Tam kapıya yürüyecekti ki arkasından seslendim. "Çelik, gömlek." Salonun içine yeniden ilerleyip koltuğa attığı gömleğini aldı eline. Çıkarken Alanguva'ya gıcık bakışlar atmayı da ihmal etmemişti.

Alanguva sadece izliyordu. Hiçbir tepki vermiyor, konuşmuyordu. Ancak gözlerinden geçen ifadeler onu ele veriyordu.

"Rahatına bak, ne içmek istersin?" dediğimde biraz daha gerilmişti.

"Ne halt ediyorsun sen Aşkın?" İşte başlıyorduk.

"Hakkım olanı alıyorum."

"Bir yıl, bir yıldır arıyorum ben seni." İçki doldurmaktan vazgeçtim, sözleriyle ona döndüm.

"Bak kavuştuk," dedim alaylı ifademle.

"Tüm dünyada aradım ben seni, öldüğünü düşündüm." Yaşıyor da sayılmazdım.

"O kadar şanslı değilsiniz." Bana doğru adımladı.

"Siktiğimin bir yılı boyunca ne hâle geldim, biliyor musun? Seni kanlı canlı karşımda göreceğim zamanı ne kadar hayal ettim, biliyor musun?" Artık sesi yükselmeye başlamıştı.

"Sabreden derviş muradına ermiş," dedim başımı sol omzuma doğru eğerek.

"Bir yıldır neredeydin?"

"Dünyanın her yerini gezdim, bir yerde çok sabit durmadım."

"Neden? Bari yaşadığını görseydim? Ya da bilseydim, bilseydim de yeterdi." Az önce yükselen sesi kısılmıştı.

"Bilmene gerek yoktu."

"Ben dünya üzerinde cehennemi yaşadım seni ararken."

"Geri kalan hayatın da cennet olmayacak gibi," diyerek omuz silktim.

Ondan uzaklaştım, ona yakın olmak istemiyordum. Kendime yeni bir viski şişesi çıkardım. Misafirperver bir insan olduğum için de iki kadehe doldurdum viskiyi.

O da salonun ortasına doğru ilerlemişti ama oturmuyordu, elleri ceplerinde etrafı inceliyordu sadece.

Simsiyah bir takım elbisenin içindeydi ama az önce aşağıdayken üzerinde olan ceketi artık üzerinde değildi. Kollarını dirseğine kadar katlamış ve gömleğinin üstten ilk üç düğmesini de açmıştı.

Az önce şekilli duran saçları dağılmıştı. O çok aynıydı ama hiç de değil gibiydi.

Boğazımı temizleyerek kadehi uzattım ve o da bir elini cebinden çıkararak sakince aldı parmaklarımın arasından.

Dudaklarına götürürken bir an bile tereddüt etmedi. Onu zehirliyor olabilirdim ama bunu umursamadı, birkaç koca yudum aldı ve kadehi dudaklarından ayırıp derin bir nefes aldı.

Bugün ikimizin de derin nefeslere çok ihtiyacımız varmış gibiydi.

Bir yudum daha aldıktan sonra alt dudağı gerildi ve gamzesi belirginleşti, biten kadehi yanındaki cam masanın üstüne bıraktı.

Bense onun gözlerini izlerken iki elimle tuttuğum kadehimden küçük yudumlar aldım.

"Bu kadar süredir onlarla mısın?" Başımı olumluca salladım. "Demek kendinize küçük bir intikam timi kurdunuz öyle mi?" Bu sefer kafamı iki yana salladım.

"Hayır Alanguva, senden intikam almak gibi bir derdim yok," derken çok samimiydim ve o da bunu gördü.

Dudaklarında yarım ağız bir sırıtış oluştu. "Öyle mi, Bayan Alanguva?" derken bana onun neyi olduğumu hatırlatmıştı kısaca.

"Öyle, ben bana verilen bu hediyeyi kullanmak istiyorum sadece."

"Seni tanıyorum Aşkın." Ellerini yine ceplerine yerleştirdi.

Biten kadehimi onunkinin yanına bıraktım ve ona biraz daha yaklaştım.

"Benim karım olarak, bir Alanguva olarak liderliğe oynamak..." Durakladı. "Kurnazca ve zekice bir hamle. Tam da senden beklediğim gibi ama itiraf etmem gerek, bu kadarını senden bile beklemiyordum," dediğinde omuz silktim sadece.

"Bunca zamandır bunun planını mı yapıyordun?"

"Seninle ilgili hiçbir plan yapmıyordum, Alanguva."

"Ben senin yokluğunda nefes alamazken sen koltuğu nasıl alacağını düşünüyordun." Pek de nefes alamıyormuş gibi durmuyordu dün gece.

"Ağlayacak mısın?"

"Aşkın, siktin hayatımı." Ellerini ceplerinden çıkardı. "Sadece hayatta olup olmadığını öğrenmek için neler yaptım, biliyor musun?" Bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum.

"Pek umurumda değil. Aşkın öldü Ateş, senin karın da öldü. O yüzden gözlerimde merhamet arama, hiç kalmadı."

"Sen benim düşmanım olamayacaksın, Aşkın," dedi inatla.

"En baştan beri öyleydik." Artık kabullenmesi gerekiyordu.

Sessiz kaldı, ondan uzaklaşıp cama yaklaştım. Çok yüksekte olduğumuz için tüm şehir ayaklar altındaydı. Ona söyleyeceğim hem çok şey vardı hem de hiçbir şey yoktu.

Bana yaklaştığını ayakkabısının mermer zeminde çıkardığı seslerden anlıyordum. Karşımdaki karanlık cama yansıması vurana kadar yaklaştığında durdu, tam arkamdaydı.

"Ben kafayı yedim Aşkın." Ellerinin omuzlarıma gittiğini fark ettiğimde bana dokunamadan döndüm ona. Camla onun arasındayken fazlasıyla yakındık. "Öldüğünü düşünerek her gün öldüm." Yüzüm hâlâ ifadesizdi.

"Sanırım ileride gerçekten ölmemi dileyeceksin," dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Beni öldür, yine de ölmeni dilemem."

"Ben olsam bu kadar erken konuşmazdım." Elini arkamdaki cama yasladı. Vücudu da vücuduma yaslanırken teninin sıcaklığı aklımı bulandırmasın diye savaşmam gerekiyordu.

"Aşkın," dedi ve gözlerini yumdu sıkıca. "Aşkın..." dedi bir kez daha ama devamı gelmedi. Sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu, eğer onu şu an karşımda görmesem işkence içinde konuştuğunu düşünebilirdim.

Öldürdüğüm adamların son nefeslerini vermeden önceki hâllerine benziyordu.

"Ne yapacaksın, ne planlıyorsun tahmin bile edemiyorum ama ne onlar istediğini alabilecek ne de sen. Seninle savaşmayacağım."

"Koltuğunu direkt vereceksin yani, öyle mi?" dediğimde gözlerini açtı.

"Ne koltuğu Aşkın? Sikmişim koltuğunu. Kanlı canlı karşımda duruyorsun, bir nefes uzağımdasın, sen gelmiş koltuk diyorsun. Ben kafayı yedim, tek ölen sen değildin ve benim ölümüm de en az seninki kadar acı verici oldu. Seni bulamadığım her gün, ölüm ihtimalin daha da artarken öldüm ben. Seni aramaktan vazgeçtiğim gün öldüm ben. Şimdi de gelmiş karşıma benimle oyun oynuyorsun."

Sessiz kaldığımda biraz daha yaklaştı, bakışları dudaklarıma kaydığında titrek bir nefes aldım. Ardından bakışları tenimde, çenemde, elmacık kemiklerimde ve en sonunda da alnımda gezindi. Kâkülüm yoktu artık ve o benim kâkülümü eliyle okşamayı çok severdi.

"Benim için bir şey ifade etmiyorsun, ölmen de yaşaman da umurumda değil. Sana kızgın değilim, gerçekten kızacağım kadar bile aklımda yer kaplamıyorsun. Şu an hayatımdaki tek vasfın soyadın ve onun da neden hâlâ durduğu ortada. İstediğim şeyler için ne kadar gözümün kararacağını bilirsin ve şu an isteğimle aramdaki tek engel sensin."

"Koltuğu öylece sana vermemi mi istiyorsun?"

"Sen bilirsin, ben sadece yapacaklarımı söylüyorum ve çok kayıp vereceksin."

"Hiçbir şeyim kalmadı Aşkın, hiçbir şeyim. Sen ne kaybından bahsediyorsun?"

"Sana son bir şans veriyorum, arkanı dön ve her şeyi geride bırak," dediğimde alaylı bir sırıtış oluştu dudaklarında.

"Savaş mı istiyorsun? Peki Aşkın, istediğin olsun. Ama şunu da bil, benim soyadımla bir yerlere gelmeye çalıştığın sürece asla gerçekten güçlü olamayacaksın. Ve benim düşmanım da olamayacaksın." Konuşurken gittikçe daha da yaklaşıyordu.

Onu göğsünden ittim. "Bu kadar konuşma yeter, çık dairemden."

Kafasını iki yana salladı. "Bir yıldır seni görceğim anı hayal ediyorum, sabaha kadar bir yere gitme niyetim yok." Az önceki gergin tavırlarının aksine rahatça koltuğa oturdu.

"Burada birlikte oturup özlem mi gidereceğiz?" Başımı omzuma doğru yatırıp gözlerimi kırpıştırdım. Ateş sessiz kaldı, sadece beni izliyordu.

"İlk nasıl kaçabildin?" Ona cevap vermedim. Karşısına rahat bir şekilde oturdum, yırtmacımdan görünen bacağımı diğer bacağımın üstüne attım ve bu yırtmacın kasıklarıma kadar açılmasına neden oldu.

"Sorduğun hiçbir soruya cevap vermeyeceğim ve istesem seni şu saniye odadan da çıkartabilirim."

"Neden çıkarmıyorsun o zaman?" derken tek kaşı havalandı.

"Çektiğin acıyı anlatman, böyle küçük bir köpek yavrusu gibi beni seyretmen hoşuma gitti," dedim ifadesiz yüzümle.

Bir süre sessiz kaldı, ardından da kendisine bir sigara yaktı. Bunları yaparken bir an olsun bakışlarını üstümden ayırmıyordu.

Ona karşı artık öfke bile hissetmiyordum ama karşımda hiçbir şey olmamış gibi oturması beni geriyordu.

Ona karşı iyi hiçbir şey hissetmiyordum ama bakışlarım sürekli üstünde geziniyordu.

Onu istemiyordum ama kaçmıyordum da. Ona acı verebilirdim, ona çok ağır şeyler söyleyebilirdim ama bunu da yapmak istemiyordum.

Çünkü acı çektiğini sarılarında görüyordum.

"Burada durup birbirimizi mi izleyeceğiz?" dediğimde cebinden çıkardığı paketten bir dal alıp yaktı.

Bir şey demedi ama biliyordum, o sigarayı bana yakmıştı.

Konuşmuyordu, konuşursa bu anın bozulacağını biliyordu. Eski bir anıyı yaşıyormuş gibi durmak ve beni izlemek istiyordu.

Loş ışık sanki gittikçe daha da kararıyor, tüm ışık onun bedenine vuruyordu bana geçmişi hatırlatmak istercesine.

Bir an her şeyi unuttum, sanki hâlâ onunla birlikteydik de hiç ayrılmamıştık. Bir toplantıdan sonra keyifle otel odamıza çıkmışız gibi bir andı.

Eğer benden gerçekleri saklamasaydı, şu an başka bir gerçeklikte onun karısı olarak mutlu bir şekilde yaşayacağımı biliyordum. O zaman bu kadar acı kayıplar yaşamayacağımı da biliyordum. Bir yanım tüm acılara rağmen onun yakasına yapışıp "Neden sakladın?" diyerek onun kollarında ağlamak istiyordu. O yanı nefessizlikten öldürmüştüm ve şu an karşısında nefesini görüyordu.

Damarlı ellerinden, biçimli parmaklarında tuttuğu sigaraya kadar dikkatle inceliyordum onu. Arada nefes almakta zorlanıyor gibi, derince şişiyordu göğsü.

İkimiz de konuşmasak bu sessizliğin sabaha kadar süreceğini bildiğim için konuştum. "Durup beni mi izleyeceksin tüm gece?"

"Bu ihtiyacım olan tek şey," derken dürüsttü ve sadece dürüst değil, aynı zamanda yorgundu da.

Konuşmak istemiyordu, tartışmak istemiyordu, sadece beni izlemek istiyordu.

"Nasıl başa çıktın?" dedi yumuşayan sesiyle. "Nasıl dayandın Aşkın?"

Cevap vermedim.

"Ben dayanamadım, senin acını düşününce bile nefes alamadım. Dedim bir şey yapmıştır kendisine, dayanamamıştır artık. Zaten o yüzden teslim olmadın mı? İntihar etmedin mi sen?"

Sessizliğim devam etti.

"Seni bir şekilde serbest bıraktıklarını duyduğumda ne kadar senin kurnazlıkların sayesinde olduğunu düşünsem de bir tarafım hep senin kaçırıldığını düşünüyordu. Senden nefret eden mafyalar seni kaçırmış ve işkence ede ede öldürmüşlerdir, *diye düşündüm. Bunu düşünmem ne demek biliyor musun, Aşkın? Benim yaşarken üstüme toprak attılar.*" Biten sigarasını söndürdü. "En kötü yanı da çaresizlikti, sen yoktun ve ben bir halt yapamıyordum. Seni bulamıyordum."

Odadaki ışık değildi azalan, sadece onu gören gözlerimdi etrafı karartan.

"Hep bir tarafım yaşadığını düşünüyordu, o taraf beni bugüne kadar sağ tuttu. Aşkın ben bugünden sonra ölsem de gam yemem," dedi ve kollarını iki yana açtı, sanki onu öldürmemi bekliyormuş gibi.

"Ölmen de yaşaman da bir şey ifade etmiyor benim için," dediğimde kollarını indirdi.

"Artık beni sevmiyorsun," dedi sanki kendine acı çektirmek istermiş gibi. "Benden nefret bile etmiyorsun, benden intikam bile almak istemiyorsun."

"Bitirdim ben seni, Alanguva."

"O zaman neden hâlâ karşında durmamı istiyorsun?" dediğinde ona cevap vermedim, zaten bu sorunun cevabını verdiğimi sanıyordum.

"O adamla mı birliktesin? Göğsüne adını kazımış?" Cevap vermedim. "Onu seviyor musun?" Bunu sorarken sesi o kadar titremişti ki bir an dün gece o kadınla gördüğüm adamın başka bir adam olduğunu bile düşündüm.

"Biz onunla aynıyız, ikimiz de kurbanız, beni kimse onun kadar anlamamıştı. Ayrıca onunla aramdaki ilişki hakkında sana yorum yapmayacağım."

"Hâlâ resmiyette karımsın," dediğinde yüzümde alaylı bir ifade belirdi.

"Sen de resmiyette benim kocamsın ama başka bir kadınla birliktesin," dediğimde konuşmasını bekledim ama o da sessiz kaldı.

"Dün adamlarımı öldüren de sizdiniz," dedi aniden konuyu değiştirerek. "Otoritemi sarsmak için adamlarımı kurşuna dizdiniz. Cidden değişmişsin Aşkın, sen masumların ölümüne neden olmazdın."

"Evet değiştim, artık masumların arada kaynaması bana bir şey ifade etmiyor, artık suçlu kadınları da öldürebiliyorum. Anla işte Alanguva, geriye sadece V kaldı, hem de daha karanlık şekilde. Ben artık gerçekten o kötü kadınım. Güçlü değilim, vahşiyim." Gerçi o V'yi de seviyordu bir zamanlar.

"Seni yargılamıyorum, yerinde başkası olsaydı daha kötü olurdu."

"Beni yargılaman umurumda olmaz zaten." Belki de o kadar şeyin üstüne karşısında kanlı canlı durup nefes almama da şaşırıyordu.

"Seni tanıdığım ilk zamanki gibi gözlerin. Öyle duygusuz, hissiz ve boş... Sadece amacın için nefes alıyormuş gibi." Çünkü öyleydi ve o da bunu iyi biliyordu.

Yine sessiz kaldığında ikimiz de konuşmadık uzun bir süre. O konuşarak bu anı mahvetmek istemiyordu, sadece beni izlemek istiyordu.

Öyle de oldu onunla bir saat boyunca hiç konuşmadan birbirimizi seyrettik. Ara ara sigara yaktık, ara ara kendimize içki aldık ama hiç konuşmadık.

Bunu neden durdurmadığımı bilmiyordum ama daha fazla uzatamazdım.

"Sana bakarken ne hayal ediyorum, biliyor musun?" dedim kadehimi dudaklarımdan ayırırken.

"Eski günlerimizi? Sevişmelerimizi?" dedi muzip ama acılı bir ifadeyle. Kafamı iki yana salladım.

"Geleceği, koltuğunda nasıl oturacağımı, Cebonayan'ı parmağıma nasıl yüzük yapacağımı. Artık insani şeyler pek hissetmiyorum. Tam insan olmadığımdan herhâlde ama net hissettiğim bir şey var." O şeyi söylemedim o da sormadı.

"Aşkın, şu an yapmaya çalıştığın şey çok tehlikeli. Cebonayan da aptal değil, başa geldiğinde eğer onlara vadettiğin şeyleri yapmazsan seni, daha sen ne olduğunu anlamadan yok ederler. Vazgeç bu davadan."

"Ne yapayım peki?"

"Bırak, her şeyi bırak. Sadece yaşasan olmaz mı?" dediğinde başımı iki yana salladım. Zaten yaşamadığım bir gerçekti.

"Odamda bu kadar boş bulunman yeter, siktir git, Alanguva. Hedefime ulaşana kadar durmayacağım." Ateş kalktı yerinden, bana son kez uzun uzun baktı.

Çok şey söylemek istedi ama hiçbir şey söylemedi. Önüne döndü ve odadan çıkana kadar bir daha hiç arkasına bakmadı. Gözümün önünden kaybolduğunda kendime bir sigara daha yaktım.

Çok geçmeden kapının kapanma sesini de duyduğumda nefesimi derince verdim. Az önce oturduğu yere bakarken içtim sigaramı.

Bakışları zihnimde belirdikçe dikkatimi farklı bir yöne vermeye çalıştım çünkü bakışları çok aldatıcı olabiliyordu. Zaten o gözleriyle kandırmıştı ya beni de...

Sanki dün başka bir kadının vücuduna siper olmamış gibi hâlâ âşık âşık bakıyordu, sanki benden ayrı geçirdiği her saniye kahrolmuş gibi acılı bakıyordu, sanki tüm hayatı boyunca aradığı o değerli şeyi sonunda bulmuş gibi bakıyordu.

Sigaramı söndürdüğümde siyah elbiseyi üzerimden çıkardım, vücudum gereğinde fazla gerilmişti. Siyah iç çamaşırlarımla az önce onun oturduğu koltuğa oturdum.

Kokusu burada daha yoğundu. Az önce yaslandığı yastığı başımın altına aldım ve koltuğa uzandım. Bacaklarımı kendime çekerken gözlerimi yumdum.

Evet, hedefim o değildi ama onu da mahvedecektim, belki de ölümüne sebep olacaktım. O gün içim yanar mıydı bilmiyordum ama hâlâ sadece onun kokusuyla mayışırken güçsüzlüğümün karşısında kendimi öldürmek isteyeceğimi biliyordum.

Bir yıldır aldığım uyku ilaçları dışında uyuyamayan ben, onun kokusuyla gözlerimi yumdum ve uykunun beni içine çekmesine izin verdim.

-T-

Duyduğum seslerle gözlerimi aralamaya başlarken bilincim yavaşça yerine geliyordu.

"Çok şaşırtıcı, bir yıldır hiç böyle uyuduğunu görmemiştim. Şuna bak, bebek gibi mışıl mışıl uyuyor." Bu ses Murat'a aitti.

"Cidden he, inanamazsın odaya geldiğimde horluyordu." Bu da Çelik'in sesiydi.

"Ne diyorsunuz, amına koyayım?" Gözlerimi açtığımda ikisini başımda dikilmiş şekilde gördüm.

Hâlâ iç çamaşırlarımla yatıyordum ama boynuma kadar örtülmüş battaniye çıplaklığımı örtüyordu.

"Doğru söyle, dün onunla seviştin mi?" dedi Çelik gergince.

"Böyle olacağını biliyordum," dedi Murat kafasını iki yana sallarken.

"Ben de düşünüyordum da yapmaz herhâlde. O kadar öfkeli ve gururlu diyordum! Gerçi bir yıldır eline erkek eli değmiyor, çok da şaşırmamak gerek. Ben o yüzden sevişsin diye uğraşıyordum ya, bunların başımıza geleceğini biliyordum!" Çelik konuşurken fazla ciddi ve öfkeliydi.

"Siz dalga mı geçiyorsunuz, amına koyayım?" Yerimden doğruldum.

"Bir saat odada kaldı zaten adam, ses gelmedi ama..." Murat'ın sözünü sertçe kestim.

"Boş boş konuşmayın başımda. Saat kaç?"

"Saat on Aşkın!" dedi Çelik hayretle. On iki saattir uyuyordum ve inanılmaz derecede dinç hissediyordum.

Az önce yattığım yastığa baktım, şaka gibiydi, onun kokusunda bu şekilde uyumam sadece bir şaka olmalıydı.

"Ne yaptı sana, uyku ilacı falan mı verdi? Hayır, ben en güçlü hapları verdiğimde bile en fazla altı saat uyuyorsun." Sessiz kaldım.

Koltuğunu almaya çalıştığım kocamın kokusuyla uyudum diyemedim.

"Neden çıplaksın Aşkın?" dedi Çelik.

"Kesin sesinizi, sabah sabah ne kafa ütülediniz böyle." Üstümdeki battaniyeyi atarak yerimden kalktım.

İkisinin de gözleri irileşti, ilk önce ikisi de şoka girmiş ve beni gereğinden fazla süre incelemişlerdi. Murat arkasını döndü sanki bir şey görmemiş gibi, daha önce defalarca beni bikiniyle görmüşlerdi.

"Bu kadında hiç edep yok," diye söyleniyordu Murat.

Çelik'se yüzünde yavşakça bir sırıtışla vücudumu izliyordu. Öyle dikkatli bakıyordu ki vücudumun her karesini aklına kazıdığına emindim.

"Siyah çok yakışıyor." Başını omzuna doğru düşürdü.

Onları orada bırakıp odalara bakındım, valizimin olduğu odaya girdim. Kendimi duşa attığımda hâlâ şaşkındım. Bu kadar süre sonra bile onun kokusuyla uyumak beni afallatmıştı.

Kesin babası üstümde deney yaparken bununla da bir şekilde oynamıştı! Çünkü ben başka bir açıklama bulamıyordum.

Hızlı bir duşun ardından vakit kaybetmeden saçımı ve makyajımı yaptım.

Kahverengi deri bir etek ile dar ve kısa krem rengi bir gömlek giyindim. Gömleğin üç düğmesini açık bıraktım ve bu göğüslerimin hatırı sayılır bir dekolte vermesine neden oldu. Topuklu deri kahverengi botları da giyinip üstüme blazer yine kahverengi olan deri ceketi aldım ama giyinmedim, sadece omuzlarıma attım.

Dalga dalga saçlarım, uzun topuklularımın uzun boyuma kattığı daha fazla uzunluk ve *nude* olmasına rağmen fazlasıyla keskin duran makyajımla bugün istediğim gibi tüm dikkatleri üstüme çekecektim. Bu sadece kahvaltı kombinimdi.

Odadan çıktığımda Murat ve Çelik yine hararetle bir şeyler tartışıyorlardı.

"Eğer o herifle yatmaya başlarsa tüm planlarımız altüst olur." Bunu diyen elbette Çelik'ti.

"Bunun olacağını biliyordum ve tahmin ettiğim gibi giderse onu affedecek."

"Hayır, affetmez ama vücudunu kullanabilir. Sonuçta hâlâ inkâr etse de ona âşık ve başka bir adam istemiyor hayatında," diyordu Çelik fısıldayarak.

"Yok bence..." Murat konuşmaya devam edecekti ki Çelik onu durdurdu, elbette yaklaştığımı anlamıştı o üstün sezgileriyle!

Salona girdiğimde ikisini süzdüm. "Siz sürekli böyle kuytu köşede dedikodu mu yapacaksınız, amına koyayım!" Ne dediğimi anlamıyorlarmış gibi birbirlerine bakmaya başladılar. "Size diyorum!" Benim haricimde salondaki her yere bakıyorlardı. "Sikeceğim belanızı!" dediğimde ikisi de gülmüştü.

"Önce beni!" dedi Çelik yerinden kalkarken. Şu herifin bizim yanımızdaki duruşuyla, dışarıdaki duruşu o kadar farklıydı ki... Birden fazla kişiliği var gibiydi.

Murat da kalktığında salonun çıkışına yürüdüm ve odadan çıktık. Asansöre yürürken ikisi de az önceki ciddiyetsiz ifadelerini hızla yok etmişler ve sert bir maskenin içine girmişlerdi.

Asansörü çağırdı Murat, üst kattan gelen asansör kapıları açıldığında boş değildi. Alanguva, yeni sevgilisi ve Pusat birliktelerdi. Ceylan hemen onun yanında zarif bir takım elbiseyle duruyordu. Alanguva'nın bakışları beni gördüğünde kısıldı, gözlerini kırpıştırarak ne kadar uzun inceleyebiliyorsa o kadar uzun inceledi.

Komik bir tesadüftü.

Asansör fazla büyüktü, kesinlikle sığardık. Ben içeri girdiğimde Murat ve Çelik de peşimden bindiler. Alanguva da Pusat da fazlasıyla şaşırmışlardı asansöre binmeme.

"Aşkın." Bu ses Pusat'a aitti. "Bunları gerçekten yaşıyor muyuz?" Omzumun üstünden ona bakmadım, onlara doğru döndüm tamamen.

"O ismi uzun zamandır kullanmıyorum ama evet, yaşıyoruz."

Pusat yutkundu, Alanguva sessizdi ve Ceylan da sadece seyrediyordu. Mavi gözleriyle beni tepeden tırnağa dikkatle süzüyordu.

"Yokluğunda neler oldu bilmiyorsun," dedi Pusat devam ederek. "Biraz konuşalım mı seninle?" Eli bana doğru uzanmıştı.

Bu hareketiyle Çelik hızla onun uzanan kolunu tuttu ve Murat da elini beline atarak silahına davranmaya çalıştı.

Pusat onların bu hareketine aşırı şekilde gıcık olmuş, sinirden renk değiştirmeye başlamıştı. Alanguva sadece izliyordu.

"Sorun yok beyler," dediğimde Çelik onun bileğini bıraktı, Murat da silahını almaktan vazgeçti. "Ama hayır, konuşup vaktimi harcayacağım kadar değerli değilsin. Köpekleriyle değil, patronlarıyla ilgileniyorum bu toplantıda." Pusat yutkundu, gözlerini kırpıştırırken bir şey söyleyemedi.

"Onunla düzgün konuş!" Bunu diyen kişi Ceylan'dı.

Demek Pusat tüm kumalarıyla iyi anlaşıyordu.

Bakışlarımı Ceylan'a çevirdim, boyu bir altmış anca vardı ve giyindiği topuklu ayakkabılara bile Alanguva'nın omzuna gelemiyordu. Ama dolgun vücut hatları ve güzel yüzüyle fazlasıyla dikkat çekiciydi.

Ona hiçbir şey söylemedim, sadece kısa bir bakış attım. Benim yerime Çelik konuştu. "Şimdi bu metres mi oluyor?" Kısık sesle söylemişti ama tabii ki de asansördeki herkesin duyabileceğinden emindim.

Murat da alayla gülmüştü.

"Düzgün konuşun," dedim sadece ve önüme döndüm.

"Sana bu yüzden tapıyorum." Çelik yine çenesini tutamamıştı.

Bana kolunu uzattı ve aynı zamanda Murat da kolunu uzattı, bu sırada asansörün kapıları açılmıştı. İkisinin de koluna girerek asansörden indim.

Biz önden yürürken onlar epey bir geride kalmışlardı hatta asansörden çıkmamış bile olabilirlerdi.

"Alanguva da biliyor ağzının tadını," dedi Murat kısık sesle.

"Siktirsin gitsin, salağın teki, amına koyayım. Benim şöyle karım olsun, yüz milyon dolar borcum olsun." Çelik de aynı kısık ses tonuyla hızla cevap verdi.

"Zaten yüz milyon dolar borcun var," dediğimde Çelik yüzünü buruşturdu.

"Doğru, hiç hatırlatma." Yine birilerini kandırmış, dolandırmış ve kaçmıştı. Bunu yapmayı çok severdi, zengin insanları sık sık dolandırmak gibi bir hobisi vardı.

Kollarından çıktığımda otelin büyük restoranına girmiştik. Otel her Cebonayan toplantısında yapıldığı gibi sadece Cebonayan üyelerini ve ailelerini ağırlıyordu.

Cam kenarında, diğer masalara göre nispeten daha göz önünde bir masaya yerleştim. Seçtiğim masa geniş yuvarlak bir masaydı ve bu diğer üyelere, isteyen herkese açık ve eşit olduğu mesajını alttan veren bir hareketti aslında.

Murat omuzlarımdaki ceketi alırken Çelik de sandalyemi çekmişti. Oturduğumda onlara da işaret verdim oturmaları için.

"Ben bu oyunu çok sevdim beyler," dediğimde güldüler.

"Sana hizmet etmek beni hiç rahatsız etmiyor," dedi Çelik, egosuna rağmen doğru söylediğini biliyordum.

"Ben bir tık tırsıyorum, açıkçası V'nin başının altından neler çıkacağı hiç belli olmaz," dedi Murat da fazlasıyla haklı şekilde.

Bu sırada restorana Alanguva, sevgilisi ve yaveri de giriş yapmıştı. Tam karşımda duran masaya geçerken Alanguva bir an olsun bakışlarını üstümden ayırmamıştı ama eli de sevgilisinin belindeydi.

"Bana kızman çok saçmaydı, cidden evli bir adamla birlikte." Çelik benden daha fazla tribe girmişti.

"Ama ayrıyız, artık sadece kâğıt üzerinde olan bir evlilik," dedim omuz silkerek.

"Dün cidden yattıysanız değil." Murat konuyu yine oraya çekmişti.

"Hayır, yatmadık," dediğimde ikisi de aynı anda rahatlamış şekilde verdiler nefeslerini.

"Fikret de geliyor." Çelik telefonuna kısa bir bakış attı. Bu sırada Murat da yanımıza gelen garsona kahvaltı için sipariş vermişti.

Fikret restorana girdiğinde kısa bir an etrafı taradı ve bizi fark ettiğinde yüzüne yerleştirdiği o fazla Alanguvavari gülümsemeyle yanımıza geldi. Ateş'in nasıl Fikret'in simasını kendininkine benzetmediğine şaşırıyordum. Demek bazen o da kör olabiliyordu. Fikret karşımdaki sandalyelerden birini çekip oturdu.

"İlk tepkiler iyi, düşündüğümüzden daha iyi ama aynı zamanda tehdit de almaya başladık. Sizde nasıl gidiyor?" Her zamanki gibi tane tane, düzgün diksiyonuyla konuşuyordu.

"Alanguva kafayı yedi, dün V'nin odasına gitti." Çelik hızla rapor vermeye başlamıştı.

"Sancak da uğradı yanımıza, yeri belli zaten," dedi Murat. Fikret başını yavaşça salladı.

"İlk etapta herkes yanına gelmeye çekinecek, kimse Ateş Alanguva'yı karşısına almak istemez ve bu nedenle senin tarafını tutsalar da çoğu bunu açıkça belli edemeyecek. Yani daha uzun bir yolumuz var, bu akşam toplantının devamı gerçekleşecek. Durum üst üyelere taşındı, belki de yıllar sonra bir ilk yapıp karma toplantı gerçekleştirebilirler. İşte bunu yaparlarsa V, o zaman herkes senin ne kadar güçlü bir aday olduğunu da görmüş ve kabullenmiş olacak." Fikret arka tarafta beni başa getirmek için elinden gelen her şeyin fazlasını yapıyordu.

Babası Bahri Bora Alanguva olabilirdi ama o kesinlikle Kaptan'ın oğluydu. İstediği her şeyi sinsice yapabilecek, manipülatif bir adamdı.

"Alanguva buraya bakmaktan gözlerini kaybedecek," dedi Murat keyifle. Zaten bakışlarının farkındaydım ama kafamı çevirip ona bakmıyordum.

Baktığımdaysa gözlerini üzerimden ayırmadı, aksine meydan okurcasına baktı... Ta ki Ceylan onun omzuna dokunup ilgiyi kendisine çekene kadar. Ceylan'a dönüğünde bakışları sanki nispet yapıyormuş gibi ilgiyle kısıldı. Gerçi iki gece önce yemekte de öyleydi, yani nispet yapmadığı kesindi.

Ateş ona ne söylediyse dudaklarında beliren gülüşü eliyle kapattı, yanakları kızarmıştı. Ceylan cidden zarif, nazik ve nahif bir kadındı. Zorlukla yutkunarak önüme döndüğümde dikkatimi yine Fikret'e vermeye çalıştım. Ona olan bakışlarımı fark ettiği için gözlerini kısmıştı. "İyi misin?"

"Her zaman," dedim ve kahvaltı servisi yapan garsondan viski şişesi istedim.

"Sabah sabah nasıl mideniz alıyor anlamıyorum," dedi Murat yüzünü buruşturarak.

"Aşkın, kafan sağlam olmalı karşındakileri etkilemen için. Her saniye içmemelisin, en azından dikkat çekme. Unutma, mükemmel lider olarak görsünler diye uğraşıyoruz," dedi Fikret beni uyararak.

"Sorun yok, Kaptan." Kısa bir an gözlerini yumdu ve masada uzun bir sessizlik oluştu.

Pusat karşı masadan bana bakarak bir şeyler konuşuyordu, kaşları çatıktı ve ne söylüyorsa çok da iyi olmadığı kesindi.

"Bir şeyler ye, güçsüz düşeceksin." Çelik tabağıma peynir koymuştu.

Hiç iştahım yoktu, midem aşırı derecede bulanıyordu. Bu sırada viski şişem de gelmişti, çataldan önce kadehimi aldım elime.

"Aferin V, ona hislerini böyle belli et." Çelik de kahvaltı yapmayı bırakmıştı.

"Hislerim falan yok." *Artık.*

"Bugün üyeler yanına gelmeye çekinecek ama sen onlara güven vereceksin V, dik dur," dedi Fikret yine.

Murat yarınlar yokmuş gibi kahvaltı yapıyordu, ondaki iştahın birazını istiyordum sadece. Bakışlarımı fark ettiğinde kafasını kaldırdı.

"Ne? Bu cüsseyi beslemezsem zayıflarım," dedi Murat omuz silkerek. Bakışlarım istemsiz olarak Pusat'a kaydı, o da çok iştahlı değildi. Tabağındakilerle oynuyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde küskünce hızla çevirdi kafasını.

O an içime değişik bir his doldu.

Sanki yanlış taraftaydım.

Bu his beni biraz daha gererken üstümdeki ceketi çıkardım. Sağlıklı kalmak için kendimi kahvaltı yapmaya zorladım.

Önceden onlarla o masada oturan kişi benken şimdi düşmanlarının olduğu masadaydım ve hedefim onlardı. Bunun farkındalığı ara ara uğruyor, nefesimi kesiyordu.

"Bizimkiler de evde sıkılmışlar, tutturdular otele geleceğiz diye," dedi Çelik.

"Onlar da bir dursunlar, zaten ortalık karışık," dedi Murat.

"Büyük kapışmayı kimse kaçırmak istemiyor." Çelik gülümseyerek konuşuyordu.

Onlar konuşurken ben yine dalmıştım, Fikret bakışlarımı fark ettiğinde hiçbir şey söylemedi ama başını yavaşça omzuna doğru eğerken gözlerini açıp kapattı.

"Biz seninleyiz, biz senin aileniz," dedi Fikret ama bu sadece dudaklarımda soğuk, yarım bir sırıtışın belirmesine neden oldu.

"Siz benim ailem falan değilsiniz, olmaya da çalışmayın zaten."

"Bizi kırıyorsun, özellikle Hazel'i ve Selin'i," dedi Murat.

"Ah kıyamam," dediğimde nefesini verdi.

"Neyse, enerjinizi atışmalar için kullanmayın, o enerjiye çok ihtiyacınız olacak." Fikret'in tam da söylediği gibi kahvaltı boyunca kimse masaya gelmedi.

"Şu kahvaltıdan sonra Türk kahvesi içmeden kendime gelemiyorum," dedi Fikret. "Bu otelde de yapıyorlar, içen var mı?" Çelik ve Murat da istediğini söyleyince bana döndü. "Aşkın?"

Yutkundum, konuşamadım. Sadece başımı iki yana salladım. Kendime bir kadeh daha doldurdum.

Kahvaltısını bitiren Alanguva ve sevgilisi ayaklandılar. Elini yine sevgilisinin beline koymuştu, büyük avucu onun belini sıkıca sarmıştı. Bedenleri neredeyse birbirine yaslıydı. Pusat da peşlerinden gidiyordu. Bu sefer ikisi de bana hiç bakmadı, hızla çıktılar yemek salonundan.

"Aşkı buraya kadarmış," dedi Çelik başını iki yana sallarken.

"Ben biraz tek başımda lobide oturacağım, öyle belki birilerinin yeni lider adayıyla konuşma ihtimali artar," dedim ve ben de kalktım yerimden.

"Bari peşinden gitme," dedi Murat.

"Peşinden falan gitmiyorum."

"Ay bu kız beni fenalaştırıyor." Çelik gömleğinin yakasını silkmeye başladı.

Onları daha fazla dinlemeyip yavaş adımlarla lobiye yürüdüm. Geniş yuvarlak bir masanın olduğu koltuğa oturdum. Bu dışarıya verilmiş bir mesajdı aslında. Konuşmaya açık ve karşıma gelecek kişiyle eşit olduğumu gösterme şekliydi.

İşler tam da beklediğim gibi ilerledi, çok geçmeden Sancak yanıma geldi. "Müsait misin?" dediğinde dudaklarımda yine yapmacık bir gülümseme belirdi.

"Tabii." Oturması için avuç içimi açıp koltukları işaret ettim. Sancak da o kadar koltuk arasında tam yanıma oturdu.

"Seninle konuşmayı uzun zamandır istiyordum aslında," dedim aynı güven veren ses tonumla. "Biliyorum ki sen de daha önce adaydın ama Alanguvaların koltuğu bırakma niyeti yok."

"Cidden koltuğa oturanı kaldıramıyoruz," dedi bıkmış şekilde. "Bu arada sen de Alanguva'sın."

"Çok uzun sürmeyecek."

"Koltuğu alınca onu boşayacak mısın?" derken keyifliydi. "Bu koltuğun senden alınmasına neden olur, onunla evli kalman gerek."

"Belki başka biriyle evlenirim." Bunu yüzümde muzip bir gülümsemeyle dediğimde gözleri parıldadı.

Geri zekâlı.

Ben kimseyle güç için evlenmezdim, en büyük güç bendim. Bir kere evlenmiştim, o da güç için değildi.

"Üyeler Ateş'in tavırlarından bıkmış durumda, üstelik üst üyelere yaptığı saygısızlıklar anlatılacak gibi değil. Son bir yılda yaptıkları ise tamamen felaket." Gözlerini irileştirip kafasını iki yana sallamıştı.

"Ne yaptı ki?" dedim ağzını arayarak.

"Ne yapmadı ki? Tüm dünyayı birbirine kattı, saçma sapan işlere bulaştı. Zaten biraz daha böyle devam etseydi Cebonayan öldürürdü onu."

"Neden yapmış peki?"

"Senin için diyorlar, seni bulmak içinmiş ama öyle olsaydı şimdi yanında esmer bir çıtır gezdirmiyor olurdu herhâlde. Alanguva işte, gücü ve diktatörlüğü severler."

"Bu bizim işimize yarayacak gibi gözüküyor," dedim kendimden emin bir ifadeyle.

Sancak'ın masamda olmasıyla yavaşça farklı üyeler de gelmeye başlamıştı yanıma. Hepsiyle sıcak bir sohbet kurdum, uzun zamandır böyle gülümsemek ve oynamak zorunda kalmamıştım sanırım.

Hepsiyle konuşurken hafif şakacı, mütevazı ve zeki bir imaj çiziyordum. Masanın etrafında altı koltuk vardı ama ek iki koltuk daha eklemişti. Hatta üç kişi de ayaktaydı.

"Oldukça parlak fikirlerin var gibi gözüküyor." Bunu diyen kişi Arhan'ın annesiydi.

"Arhan sanırım zekâsını sizden çok almamış," dediğimde kadın yüksek sesle güldü.

"Planların güzel ama pek inandırıcı değil." Bunu diyen de Didem'in babasıydı, yanında da neredeyse kızıyla yaşıt fazla botokslu karısı oturuyordu.

"Aslında şu an sadece size kendimi tanıtıyorum, seçim aşamasına geldiğimizde elimde dosyalarımla tek tek kapılarınızı çalacağımdan emin olabilirsiniz. Aklımda daha çok fazla proje var."

"Türkiye'ye dönebilecek misin peki? Ben dönebileceğini pek sanmıyorum. Cebonayan'ın kalbinin ortasında olmadan nasıl lider olacaksın?" Bu ses Yahya Şafak'a aitti, Yade'nin babasıydı. Ve Alanguva bu adama önem veriyordu, onu öldürmeye gideceğim diye bana oyun oynamıştı zamanında. Gerçi o hep oynamıştı.

"Cebonayan bir ülkeye bağlı değil, yabancı da çok fazla üye var ve bence Cebonayan'ın kalbi liderin olduğu yerdir," dedim kıvrak bir cevapla.

"Bu Türkiye'ye giremeyeceğinin yanıtı değil," dedi orta yaşlı bir adam.

Tam konuşacaktım ki ileride asansörden inen Alanguva'yı gördüm. Üstlerini değiştirmişler, daha kalın giyinmişlerdi. Alanguva siyah kaşe bir kaban giyinmiş, eldiven takmış ve boynuna da siyah bir atkı almıştı. Atkıyı dolamamış, açık bırakmıştı.

Eli yine Ceylan'ın belindeydi, Pusat da peşlerinden gidiyordu. Alanguva'nın bakışları önce üzerimde, sonra da yanımdaki insanlarda gezinirken ne kadar gerildiğini bu kadar uzaktayken bile görebiliyordum. Onun tarafındakiler bile şu an V'yi merak ediyor, gizli gizli de hayranlık duruyorlardı.

İfademi bozmadan üyelere döndüm, yanımıza doğru yürürlerken bakışlarını üstümden hiç ayırmadığını biliyordum ancak yine bakışlarım ona kaydı.

Yanımızdan geçip giderken yanımdakilere sadece küçümseyici bir bakış atmıştı, Pusat bakmamıştı bile. Üçü birlikte dışarı çıkarken Ceylan, Ateş'e biraz daha sokulmuştu.

Masada oturanların çoğu bu görüntüyü Ateş'in görmesinden rahatsız olmuştu, kolay kolay kimse açık düşman olmak istemezdi.

Durumu toparlamam, dikkatleri yine üstüme çekmem gerekiyordu. "Ülkeye giremiyorum çünkü olduğum kişi insanları korkutuyor, bir cümlemle iç savaş çıkartacak güçte olduğumu biliyorlar."

Yaklaşık bir saat üyelerle sohbet ettikten sonra odama çekilmiştim. Murat da peşimden gelmişti, zaten tüm gün Çelik'le beni izlemişlerdi bir köşeden. Çelik'se bir süredir ortalıkta yoktu ama odaya girdiğimde onu yine üstü çıplak şekilde yerde mekik çekerken görmüştüm.

Yüzü gergindi, hızlı hızlı hareket ediyordu. Başında durduğumda topuklu ayakkabımın topuğunu göğsüne yaslayarak durmasını sağladım. "Ne oldu?"

"Bir şey yok," dedi nefes nefese.

"On beş dakika önce telefonuna gelen bir mesajla gergince ayrıldın."

"Seni ilgilendiren bir durum yok," derken fazla ciddiydi. Daha fazla zorlamadım ama o konuyu değiştirmeye çalışarak sırıttı. "Ayrıca manzarayı tüm gün izleyebilirim." Biraz daha sert bastırdım topuğumu ve acıyla inledi.

Ardından koltuğa oturduğumda Murat da söyleniyordu. "Senin şu yaptıklarını, dediklerini başka birinde görsem ırz düşmanı diye şimdiye öldürmüştüm," dedi Murat yanıma otururken.

Çelik yerinden kalktı, vücudu terlemekten nemlenmişti, saçı başı birbirine girmişti. Çok gerildiğinde birilerini öldürürdü ve eğer o an kimseyi öldüremiyorsa deli gibi spor yapardı.

"Kıskanma, senin yerin ayrı," diyerek Murat'a yaklaştı. Sanki hiç yer yokmuş gibi ikimizin arasına oturdu gıcıklık yapmak için.

"Yalnız Alanguva nasıl renk değiştirdi senin yanındaki üyeleri görünce."

"Evet, bence o birden bu kadar ilgi göreceğini beklemiyordu." Çelik bir kolunu onun omzuna diğerini de benim omzuma attığında Murat küfrederek kalktı.

"Leş gibi ter kokuyorsun, odayı da kokutmuşsun zaten. Kendine gelsene lan, ne oldu?" dedi Murat.

"Bir şey yok, çok enerjiğim sadece." Kafasını bana çevirdi. "Bu akşam cinayet işleyelim mi?"

"Çelik bir ayda fazlasıyla yaptık zaten bunu, biraz daha devam edersek dikkat çekeceğiz." Artık V harfi kazımıyordum, şu an sessizliğimi koruduğumu sanmaları gerekiyordu.

Ama sadece şu an.

"Peki." Yanımdan kalkarak kendine bir şişe votka aldı.

"Tamam, anladık, yarı mutantsınız da her dakika içmek zorunda mısınız, amına koyayım! Vallahi gına geldi sizin şu leş kokunuzdan. Alıp başımı da gidiyorum ben." Murat aşırı tepki vererek çıktı, en fazla kapıda nöbet tutmaya gittiğini biliyordum.

"Buna ne oldu şimdi?" dedi Çelik bana bakarak.

"Bilmiyorum, herkes farklı havalarda."

"Siktir et, akşamki toplantı için hazırlan. Biraz dinlen, enerji topla. Dün hiçbir şey konuşulmadı, asıl olay bu akşam başlayacak," dedi Çelik ama salona giren Fikret'le ikimiz de sustuk, peşinden Murat da geri dönmüştü.

"Alanguva bu sefer korkakça davrandı!" dedi Fikret gergince.

"Ne oldu?" diyerek yerimden doğruldum.

"Tüm üst üyeleri göndermiş! Hepsini!" Üst üyelerle konuşmamı istememişti çünkü artık kendisine o kadar da güvenmiyordu. "Ayrıca beyefendi bu akşam müsait olmadığı için bugünkü normal toplantıları da iptal etmiş."

Ateş hamle yapıyordu ama korktuğu için değil, sanki zaman kazanmaya çalışıyordu.

"V'ye üyelerin sempati duyduğunu görünce tutuştu tabii," dedi Çelik de. "Ama bence bu işimize geldi, Rusya toplantısı uzayacak ve üyeler Ateş'e biraz daha gıcık kapacak." Zaten üyeler ona gıcık kapmak için yer arıyordu.

"Öyle ama bu hamle süreci çok uzattı. Konunun üst üyelere ulaşmaması için elinden geleni yapacak gibi görünüyor," dedi Fikret.

"Koltuk sevdası işte," dedi Çelik ama ben koltuk sevdası olmadığına emindim. O koltuktan nefret ediyordu.

"Üç toplantı olmadan üyeler de geri dönmeyecek, bu süreçte gündüz ve hatta gece de onları etkilemeye çalış," dedi Fikret.

"Gece? Sancak'ın yatağını mı ısıtacağım?"

"Öyle bir şey demek istemedim!" dedi hızla Fikret. "Geceleri otelin diskosunda oluyorlar." Disko demesiyle Çelik'le ikimiz aynı anda birbirimize baktık.

"Disko diyen bir sen kalmışsındır zaten." Çelik dayanamayıp gülmeye başlamıştı.

"Her ne haltsa işte, insanlar sarhoşken samimi olup ani kararlar verebilirler." Fikret'in bakışları üstümdeydi.

"Ayıldıklarında değişebilir fikirleri."

"Artık orası senin yeteneklerine kalmış. Az önce Ateş'le konuşma fırsatı yakaladım, yanında da sevgilisi vardı. Ceylan Rusya'ya ilk defa gelmiş, onu gezdirmeye çıkmış, sen burada kendine taraf çekerken o bunlarla uğraşıyorsa ya kadına cidden âşık ya da seni pek kale almıyor." Fikret hâlâ oturmamıştı.

"Güzel kadın." dedi Çelik de başını sallayarak. "Ama V'nin tırnağı edemez." Yanıma ulaşmış ve yanağımdan makas almıştı.

"Kıyaslama yapmaya devam edersen çok sevdiğin yerlerini senden alacağım." Söylediklerim onu ürpertmedi, sırıtmaya devam etti.

"Onun için önce görmen gerekecek," dedi kısık sesle.

"Çelik!" Fikret artık sesini yükseltmişti. Çelik gözlerini devirerek tekli koltuğa geçti.

"Bu akşam insanların arasına karışın, daha bir hafta bu oteldeymişiz gibi gözüküyor. Benim işlerim var bugün, yarın konuşuruz. Bir gelişme olursa mutlaka haberdar edin beni." Fikret arkasını dönerek salondan ayrıldı.

Bu adam tam olarak Kaptan'ın oğluydu.

"Otelde genç kadın o kadar az ki... Kimse ilgimi çekmedi," dedi Çelik içli içli.

"Genç olmasa fark ediyor sanki," dememle güldü.

"Seni kafamdan çıkarabilsem aslında cidden fark etmeyecek," dedi kısık ama benim duyabileceğim bir tonda.

"Yapma Çelik, üzerim seni." Yerinden kalktı. Tam karşımda durduğunda bana üstten bakıyordu ama bu çok uzun sürmedi.

Önümde diz çökerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi, ellerini dizlerime koyarak araladı ve iki dizimin arasında durdu.

"O adam seni kullandı, sana yalan söyledi, üstüne üstlük seninle evliyken hayatına başka bir kadın aldı. Hâlâ nasıl oluyor da onu seviyorsun?"

"Onu sevmiyorum ama onu sevmemem saçma sapan şeyler yapacağım anlamına da gelmez. Ne mutlu ki hâlâ kendime saygım var."

Eğilip dizimin üstüne bir öpücük bıraktığında daha fazla buna dayanamadım. Yüzünü bir avucumun arasına aldım sertçe ve kafasını uzaklaştırdım. Tırnaklarımı yanağına batırırken sesini çıkarmıyordu.

"Bana bak Çelik, kendine gel. Kendini daha fazla zavallı durumuna düşürme. Seni hiçbir zaman hiçbir anlamda istemeyeceğim. Siz benim ne ailemsiniz ne arkadaşım, siz benim ortağım bile değilsiniz."

"Neyiz peki?" Yüzünü hâlâ avucumdan kurtarmaya çalışmıyordu, tırnağımı biraz daha batırırsam iz bırakacaktım.

Tam dudaklarımı aralamıştım ki Murat girdi içeri. Bizi gördüğünde duraksadı, gözleri irileşirken ne yaptığımızı çözmeye çalışıyordu.

"Gel gel sen de gel amına koyayım, üçlü olsun güçlü olsun." Murat söylediğimle renk değiştirirken Çelik yüksek sesle gülüyordu. Yüzünü ittirircesine bıraktığımda fazlasıyla eğlenerek ayağa kalkmıştı.

Çelik her kadının arzulayacağı türden bir adamdı, eski ben olsaydım onunla eğleneceğime emindim ama sikeyim ki bir yıldır kimseye bakmak bile içimden gelmiyordu. Tüm bedenler bedendi işte, en güzeli bile hiçbir his uyandırmıyordu.

Üstelik onun için bir anlamı olmasa bile hâlâ kâğıt üzerinde de olsa evliydik. Onun başka birisiyle olmasının bir anlamı yoktu, sırf intikam için arzu-

lamadığım insanlara dokunamazdım. Öfkeliydim, eskisinden daha hissizdim ama sanırım aşamadığım şeyler vardı.

Ona dokunuyor muydu? Onu da yanağından uzun ve sert öpüyor muydu? Bu düşünceler beni gererken nefes almak zorlaştı.

Murat yanımıza ulaştı, elinde bir zarf vardı. "Alanguva göndermiş bunu." Zarfı parmaklarımın arasına bıraktı. Krem renkli zarfı açtım, içinde bir kâğıt vardı ve onun el yazısıyla yazılmış bir de yazı.

Konuşmamız gerek, saat 21.00'da otuzuncu kata gel.

-Kocan

Çelik'le Murat da kafalarını uzatarak okumuşlardı zarfta yazılanları. "Metres olan yanındaki, kuytu köşeye çağrılan sensin." Çelik kafasını iki yana sallamıştı.

"Biz olmadan gitmeyeceksin herhâlde." Murat da yine yanıma oturdu.

"Gideceğim."

"V." Çelik aniden az önceki ifadesinden tamamen uzaklaşıp ciddileşmişti. Çelik de diğer tarafıma otururken Murat'a sigara uzatıp bir de sigarasını yakmıştı.

"Oraya gidip ne konuşmak istediğini öğreneceğim. Siz de uzak duracaksınız, korumaya ihtiyacım olduğu için değil, ben öyle istediğim için yanımdasınız. Görevinizden şaşmayın."

"Belki amacı sana zarar vermek," dedi Çelik. "Sonuçta şu an ayaklanma çıkarıp koltuğunu almaya çalışıyorsun."

"Ona zarar vermez, hâlâ âşık ama zaten veremez, orası ayrı konu da bir işkillendim ben." Murat bacaklarını orta sehpaya uzatmıştı.

"Biz yine de gelelim, gücünü görsün. Baksana tipimize, dosta güven düşmana korku veriyoruz," dedi Çelik başını bana doğru eğerek.

İkisi de eğitimliydi, iki metreye yakın boyları ve kalıplı vücutlarıyla birinin mutant diğerinin de istihbaratın özel yetiştirdiğini düşünürsek üçümüzün gireceği bir kavgada kaybetme ihtimalimiz sıfır gibiydi.

Saate baktım, hazırlanmaya başlasam iyi olacak gibi gözüküyordu. Aralarından kalktım, ikisi de camış gibi yayılmıştı koltuğa.

"Ben işleri hallederim, siz de nasıl havalı duracağınızı düşünerek yürüyüşlerinize biraz daha çalışın." Onların da bana laf sokmasını dinlemeden odama geçtim.

Beş valiz getirtmiştim otele ve hepsi dolaba dizilmişti. Çok fazla seçeneğim vardı, zaten onunla konuştuktan sonra otelin gece kulübüne geçeceğim için

mini bir elbise seçtim. Elbise kadife dar ve saks mavisiydi, tüm vücudumu sarıyordu. Bir de elbisenin avuçlarımdan dirseğime kadar uzanan eldivenleri vardı. Saçım ve makyajım zaten yapılı olsa da *nude* rujumu tazeleyebilirdim. İnce topuklularımı da giyip bir süre kendime baktım.

Onun için değil, imajım için süslenmiştim. Ruju parmaklarımın arasına alıp dudağıma sürerken durdum, ellerim titriyordu. Ellerim o kadar titriyordu ki ruju taşırıyordum.

Durdum, ruju sürmeyi bıraktım.

Onun için titremiyordu, onu birazdan göreceğim için hiç titremiyordu, içimdeki tuhaf his yüzünden de titremiyordu. Çok alkol alıyordum, ondan titriyordu, belki de sigaradan ama onun için değil.

Rujun dağılan yerlerini düzeltip *gloss* sürdüm dudaklarıma, küçük ama ağır çantamı da aldım ve odadan çıktım. Salona geçtiğimde Murat ve Çelik pizza yiyip bira içiyorlardı. Aralarında da koyu bir sohbet dönüyordu.

Beni fark ettiklerinde konuşmayı kestiler ve bana baktılar.

"Seni aldatan kocanla görüşecek biri olarak çok seksi olmamış mısın yavrum?" Çelik beni baştan aşağı süzmüştü.

Yanlarına ulaşıp masanın kenarına oturdum, pizzadan bir dilim aldım.

"Neler kaybettiğini gör kıyafeti mi?" dedi Murat göz kırparak.

"Kimseye bir şey göstermeme gerek yok, kıyafetlerle ya da sözlerle anlatılamayacak kadar güzelim zaten," dediğimde Murat güldü.

"Bunu uzun zamandır yapmıyordun." Çelik de yüzünde yarım ağız bir gülüş vardı.

Bakışlarım saate kaydı, hâlâ vakit vardı ve zaman geçmiyordu.

"Pusat'la aranda nasıl bir ilişki vardı? Ateş'le olan tutkulu aşkınızı biliyorum ama Pusat'ı bilmiyorum." Murat yeni bir dilim alırken Çelik de bana soğuk bira uzatmıştı.

"Cidden Alanguva'dan daha çok sarsılmış gibi duruyordu," dedi Çelik de.

"O benim dostumdu, yani öyle sanıyordum."

"O da gizliyordu, biliyordu her şeyi," dedi Murat. Başımı olumluca salladım.

"Ona kızgın değilim, görevini yapıyordu."

"Bunu derken bile kırgınsın, amına koyayım ya," dedi Çelik gerilerek.

Bakışlarım tekrar saate kaydı ve yanlarından kalktım. "Telefonunu yanına al, bir şey olduğu an ara beni." Çelik de yerinden doğrulmuştu.

Ona cevap vermeye gerek görmedim. Daireden çıkıp asansöre bindiğimde en üst kata bastım.

Asansörden indim, zaten bu katta çok daire yoktu ve kapının önünde duran Yusuf'la doğru yere geldiğimi anladım. Beni gördüğünde gözleri irileşti.

"Yenge," dedi sanki hayalet görmüş gibi.

"Yenge değil, Aşkın Hanım," dedim ve önünde durdum.

"Peki Aşkın Hanım." Kapıyı ardına kadar açtı.

İçeri adım attığımda onun kaldığı daire olduğunu anladım. Demek beni sevgilisiyle kaldığı odaya çağırmıştı.

Salona doğru yürürken ileride onu gördüm. Cama yaslanmış, elinde bir kadehle dışarıyı seyrediyordu. Üstünde lacivert bir gömlek vardı, elbisemin renginde. Vücuduna yapışmıştı ve kaslarını belirginleştirmişti.

Kafasını yavaşça bana çevirdi, sarıları üstümde uzunca gezindi. Beni baştan aşağı süzdü.

"Beni neden çağırdın, Alanguva?" dediğimde kadehini yanındaki cam masaya bıraktı.

"Sen neden geldin peki, Alanguva?" Bana doğru birkaç adım attı.

"Kaybedişinden önce seni görmek istedim," dediğimde yüzünde yarım ağız bir sırıtış oluştu. Bakışlarımı belirginleşen gamzesinden ayırdım.

"Doğru tarafı buldun mu? Onlarla iyi misin?" Ben de ona doğru birkaç adım attım. "Beni öldürmek isteyenlerle güzel planlar yapıyor musun?"

Başımı olumluca salladım yavaş yavaş. "Ne planlarımız var bir bilsen."

"Değer mi peki? Değecek mi ikimizi de mahvetmeye?"

"Bir kez daha mahvolamam ben, kota doldu artık. Mahvolacak bir ben yok, kalmadı. Çoktan öldü."

"Koltuğumu almaya çalışma, zarar göreceksin."

"Bu beni korkutacak mı?" dedim havalanan tek kaşımla.

"Yol yakınken vazgeç bu sevdadan."

"Vazgeçtiğim için buradayım ya," dedim hızla.

"Liderliği alman sana zarar verir, seni kullanamazlarsa..."

Sözünü kestim. "Bu benim sorunum ve görünen o ki yenilgiyi şimdiden kabullenmişsin."

"Aşkın." Bir adım daha attı ve salona girdiğimden beri zaten onun kokusunu soluyordum, bu hareketiyle kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Derin bir nefes almaktan geri tutamadım kendimi.

Başımı dikleştirdim, o ise başını eğdi. Bu yüzlerimiz arasındaki mesafeyi azaltırken o da derin bir nefes alarak gözlerini kısa bir an yumdu.

Dudaklarını ıslattı ve zorlukla yutkundu gözlerini tekrar açtığında. Dudakları aralanarak geri kapandı, ne söyleyecekse bu onu çok zorluyordu.

"Boşanalım," dedi bir anda ve hemen ardından dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Şaşırmamam gerekiyordu.

"Seninle henüz işim bitmedi," diyebildim sadece.

"Bitti Aşkın, bitti. Hepimiz bittik. Hâlime bak!" Kollarını iki yana açtı. "Yemin ederim bittim." Cümlesindeki her bir harfin doğruluğunu iliklerime kadar hissettim. "Bizi sadece biz bitiririz, demiştim ya sana Aşkın. Şu an tam olarak bunu yapıyorsun. Ben zaten bittim." Konuşurken zorlandığı için arada duraklıyordu. "Daha benden alabileceğin hiçbir şey kalmadı, bir canım kaldı, onu da al kurtulalım. Ya da dur, bari kalan canımla son nefeslerimi vereyim." Biraz daha yaklaştı.

Sessizliğim devam etti ama o susmadı. "Zaten benim sevdiğim kadın kalmamış ortada, ölmüş. Şimdi karşımda onun suretinde bir beden var sadece."

"Sonunda kabullenebildin ama hedefime ulaşmak için seni yok etmem gerekiyorsa hiç sorun değil." Çantamdan silahımı çıkardım.

Kollarını iki yana açtı ama henüz silahı kaldırmamıştım.

"Hadi devam et, kurtar beni cehenneminden." Hâlâ kaldırmıyordum silahı.

Bakışları silaha indiğinde kaldırmamı bekliyordu. İki adım geriledim. Silahı kaldırdığımda gözlerini yumdu. Tetiği çektim.

Onunla yaşadığımız her bir an baştan sona bir film şeridi gibi zihnimden geçerken ellerim titriyordu ama neyse ki onun gözleri kapalıydı.

Ellerim o kadar titriyordu ki diğer elimi de kaldırarak destek vermek zorunda kaldım. Gözlerini geri açtı, sarılarıyla gözlerim buluşurken ateş ettim.

Bir süre sessizlik oluştu, kulaklarım yıllar sonra ilk defa bu kadar çınladı tabancanın gürültüsüyle. Silah sesiyle irkilmedi bile. Onu vuramadım, onu bitiremedim.

Omzunun üstünden camı vurmuştum. Cam o kadar sağlamdı ki çatlamamıştı bile.

"Öleceksem de bunu yapmadan değil!" Aramızdaki iki adım mesafeyi hızla kapattı. Yüzümü avuçlarının arasına alırken dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Sadece bir saniyede her şey durdu. Tüm gürültü kesildi, belki dünya dön-
meyi bıraktı, belki de biz o dünyadan uzaklaştık. Belki yer çekimi durdu,
belki de bizim çekimimiz yer çekimini yuttu.

Dudakları sıcacıktı, tam hatırladığım gibi. Eli yanağımdaydı, daha da de-
rin öptü.

Ateşpare yeniden harlanmamak için çırpınırken, her parçası tekrar kıvıl-
cımlanmaya başlarken onu vücudumda kalan son güçle sertçe ittim.

Yumduğu gözlerini açarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Ne ara silahım
yere düşmüştü bilmiyordum, birden güçsüzleşmiştim bu savaşta ama bunun
sebebi de yere düşen silahım değildi.

Kalbim nefesimi kesecek kadar çarparken tam konuşmak için dudaklarım
ı aralamıştım ki dairenin kapısı açıldı. İçeri giren kişileri gördüğümde sen-
deledim.

Onları görmek istemiyordum, vedalaşmıştım hepsiyle. Onların sevdiği
kısmım yok olmuştu. Bu hâlimi görmelerini istemiyordum.

En başta Tarık ile Bahar vardı, hemen arkalarında da Naz ve Deniz. En
son da Pusat girmişti salona.

Hepsinin bakışları aynıydı ama hiçbiri bir yabancıya bakıyormuş gibi
bakmıyordu bana. Ancak hepsinin gözlerinden neredeyse taşan özlem benim
bir adım geri gitmeme sebep oldu.

Bu adımla sırtım Alanguva'nın göğsüne çarpmıştı. Eğildi ve kulağıma fı-
sıldadı. "İstediğin kadar inkâr et, senin yerin burası."

Duzenleme
Ny.Ozlem

13

KIRIK YOK OLUŞLAR

Uzun zamandır silmeye çalıştığım şeyler, unutmaya çalıştığım bir geçmiş vardı. Unutmak zorundaydım, unutmasam unutulurdum ve o zaman uğruna savaştığım şeyi kaybederdim.

Neyim mi kalmıştı savaşacak?

Yok etme arzum kalmıştı, intikam değil, yok etme arzusu. Şu an yaşamaya devam etmem için bir motivasyona ihtiyacım vardı o motivasyon da yok etmekti. Önce her şeyi sonra kendimi.

İçimden bir ses yok olduğum gün bile huzur bulamayacağımı söylüyordu.

Ben huzuru bulmuştum, ablamın bana yaptığı yemeklerde, Vera'yla oynadığım oyunlarda, Ateş'in beni öpüşlerinde ama huzur benim hayatım için fazlaydı. Ben huzurlu olmak için değil, savaşmak için yaratılmıştım.

Savaşmasam ölürdüm.

Şimdi onun kokusu burnumda, teni tenimdeydi. Beni tanıyordu, beni cidden iyi tanıyordu. Bundan da nefret ediyordum, o öldü dediğim tarafımın hâlâ zaafları karşısında boyun eğmesinden de nefret ediyordum.

Alanguva yine yaptığı en iyi şeyi yapıyordu, zaaflarıma oynuyordu. Bana, "Boşanalım," dedikten sonra eskisi gibi olmam için, görmemek için büyük çaba harcadığım insanları karşıma getiriyordu.

Arkamı döndüm onlara, Ateş'le yüz yüze geldiğimizde bakışları kısık ve yorgundu. Onu hep yoran şeyler vardı ama bu sefer onu yoran şey bendim. Bununla gurur duymuyordum. Ben zaten hiçbir zaman yaptığım şeylerden gurur duymamıştım.

"Neden yaptın bunu?" dediğimde güçsüz çıkan sesimden nefret ettim, onun hâlâ aşkla parlayan gözlerinin karşısında yumuşamaktan nefret ettiğim kadar ettim hem de.

"Yapmam gerekiyordu, kendine gelmen gerekiyordu. Öldüğünü söyleyip durarak saçma sapan şeyler yapmanı durdurmam gerekiyordu. İyi değilsin Aşkın, psikolojin o kadar sikilmiş ki mahvolmuşsun. Sana iyi gelemem ve buna dayanamıyorum. Bari bırak, onlar yardım etsinler."

"Onları görmek isteseydim görürdüm zaten!"

"Utanıyorsun çünkü! Hepimiz senden nefret edelim, senin de hayatın mahvolsun istiyorsun sen. Ben buna izin vermeyeceğim Aşkın," dediğinde alaylı bir ifade oluştu dudaklarımda.

"Neden? Karın olduğum için mi?" Bakışları biraz daha kısıldı, o azıcık aralık göz kapaklarının arasından bile bir ton duygu geçti.

"Hayır, Ateşpare'm olduğun için." *Ben artık Ateşpare'n değilim*, diyemedim.

Bu sırada diğerleri bize yaklaşmıştı, artık ne konuştuğumuzu duyacak kadar dibimizdeydiler.

Dönmedim, dönemedim. Onları görmek istemiyordum, beni görmelerini hiç istemiyordum. Gözlerimi yumdum.

"Bu yaptığını..." diye başlamıştım ki Ateş işaret parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Konuşma, konuştukça sikiyorsun kalbimi." Sustum ama beni susturan Ateş'in sıcak ve biçimli parmakları değildi. Arkamda bana seslenen Bahar'dı.

"Aşkın," dedi sadece ama ben o seste onun hissettiği her şeyi hissettim.

Gözlerimi hâlâ açmıyordum, açamıyordum. Onları göremezdim, onlar da beni göremezdi. Bu hâlimi görmemeleri gerekiyordu.

"Ne sanıyorsun sen kendini? Yüzü kanlı bir canavar mı? Bunu neden yapıyorsun kendine?" dedi Ateş, sesi acı çeker gibi çıkıyordu. Belki de gibisi fazlaydı. O fazlalıkların altında ikimiz de ezilmiştik.

"Aşkın, bize neden bakmıyorsun?" dedi Tarık titreyen sesiyle.

Bana biraz daha yaklaştıklarını hissediyordum. Kaçmak, yok olmak istiyordum.

Başım Ateş'in göğsüne çok yakındı, başımı onun göğsüne gömüp yok olmak istiyordum. Beni görmesinler istiyordum.

Ateş birden elini saçlarıma attı, beni kendine çekip sarılacaktı ama buna müsaade etmedim. Ondan uzaklaştım ve gözlerimi açarak son kalan gücümle onlara döndüm.

Hepsi buradaydı, sağlıklı ve bir aradalardı. Tam da istediğim gibilerdi işte, daha fazla karşılarında durmak istemiyordum.

"Kaçacak mısın Aşkın? Tam öyle bakıyorsun da?" Naz da bir adım öne çıktı.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama konuşamadım. Onların yüzüne baktıkça uzun zamandır tutmaya çalıştığım gücün bedenimden yavaşça çekildiğini hissediyordum.

Tenim kor alevlerdeymiş gibi yanıyordu ve ben bu duygunun ne olduğunu pek de bilmiyordum. Belki de ilk defa bu kadar şiddetli yaşıyordum; utanıyordum.

Bahar bana birkaç uzun adım attı, ben sarılacak sandım ama sarılmadı. Gözleri öfkeyle parlarken elleri göğsüme gitti.

"Bunu bana nasıl yaptın? Nasıl kıydın bana? Ben sana ne yapmıştım ki bana bunu reva gördün sen? Sen ablanı kaybettin diye beni de ablasız bıraktın!" Bahar'ın gözleri dolu doluydu ama o kadar öfkeliydi ki konuşurken ağlamıyordu.

Beni itti, o kadar güçsüzleştim ki yine geriledim.

"Bizi mahvettin," dedi Deniz de.

Tarık ve Naz sessiz kaldılar, sadece izliyorlardı. Zorlukla yutkundum.

"Burada olmamanız gerekiyordu," dedim sadece ama sözlerim Bahar'ı biraz daha çıldırttı.

Beni bir kez daha itmeye çalıştı, bu sefer beni itmesine izin vermedim.

"Beni terk ettin! Beni yalnız bıraktın. Bana nasıl kıydın?" Gözünden bir damla yaş düşerken artık yüzüne bakamıyordum. Buradan gitmek istiyordum, dayanamıyordum.

Bahar göğsüme bir kez daha vurdu ama artık güçsüzleşmişti. "Kaptan da gitti, sen de gittin. Kimsesiz bıraktınız beni." Pusat'ın gözleri dolu doluydu ama Bahar'ı sakinleştirmek için hiçbir şey yapamıyordu. Demek ayrılmışlardı.

"Evet, sizi bıraktım, sizin hakkınızda hiçbir şey duymak istemedim." Çünkü duysaydım dayanamazdım, her şeyi hiçe sayar onlara giderdim.

"Tarık senden Kaptan hakkında çok şey sakladı, Tarık hatta kocan hakkında da senden gerçekleri sakladı. Naz da Kaptan'ı korudu hep, ablanın gerçekleri öğreneceğini bile bile durdurmadı Kaptan'ı. Deniz de seni hep yakalamaya çalıştı, hep nefret etti. Peki ben? Ben ne yaptım sana Aşkın? Ben neden yandım?" Artık dayanamıyordum, artık başımı dik tutamıyordum.

Vücudum titrerken ağlamıyordum ama uzun zamandır bu kadar sarsılmadığımı biliyordum.

"Üzgünüm Bahar, sen hep en masumumuzdun." Gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başlamıştı.

"Bizi mahvettin! Hepimizi mahvettin ve bunu sadece sen yaptın."

Ben de mahvolmuştum.

Ben her şeyimi kaybetmiştim.

Peki kimse neden bunu görmüyordu?

Neden günah keçisi olmam herkes için bu kadar kolaydı? Belki de yarı mutant olduğum içindi.

"Aylin benim de ablam olmuştu, onu sadece sen kaybetmedin. Biz de kaybettik! Ne hakkın vardı beni bırakmaya? Beni de alsaydın yanına, ben de gelirdim ki seninle. Ayak bağı olurum diye mi korktun?" Artık omuzları sarsılıyordu şiddetli ağlayışı yüzünden.

Hava almam gerekiyordu, nefes alamıyordum.

Bakışlarım hepsinin üstünde teker teker gezindi. Hiçbiri bana sarılmak için hamle yapmamıştı, hepsi öfkeliydi.

Artık onlar benim ailem değildi. Ben onları da yüzüstü bırakmıştım.

"Bize yaşadığını söylemeyi bile reva görmedin sen," dedi Tarık.

"Şimdi de kocanın düşmanı olarak karşımıza çıkıyorsun! Aşkın sen ne yapıyorsun? Biz senin aileniz," dedi Naz da Bahar'ın yanında durarak.

"Ailemdiniz ama hiç beni seçmediniz. Seçtiniz mi Naz? Beni hiç kandırmadınız mı? Ne yazık, beni kandıran herkes ailemdi," dediğimde Naz'ın da çenesi titremeye başlamıştı ama kendisini sıkıyordu. Çenesini o kadar sıkıyordu tüm çene kasları belirginleşmişti.

"Bizi sensiz bırakmaya hakkın yoktu yine de," dedi Deniz de.

Dördü de karşıma dikildiklerinde hiçbir şey söyleyemedim, gözlerindeki öfke beni yavaş yavaş daha da güçsüzleştiriyordu.

"Konuşalım Aşkın," dedi Tarık ama bana sarılmak için hamle yapmadı.

Belki öfkesi özleminin önüne geçiyordu, belki de beni artık özleyecek kadar sevmiyordu.

"Konuşacak bir şey yok. Beni gördüğünüzü unutun, İstanbul'a geri dönün," dediğimde hepsinin yüzünde aynı hayal kırıklığı vardı.

Bu benim en iyi başardığım şeylerden biriydi; cinayet işlemekte ne kadar iyiysem birilerinin hayal kırıklığı olma konusunda da o kadar iyiydim.

"Buraya hepimiz senin için geldik, Aşkın. Ben seni bulmak için mafyayla çalıştım!" dedi Deniz sesini yükselterek. "Hepimizin hayatını altüst etmişken şimdi de gidin deme hakkın yok. Hepimize bir açıklama borçlusun! Karşımıza oturacak ve anlatacaksın."

"Anlatınca ne olacak Deniz?"

"Seni affedebilmek için bir neden bulabileceğiz," dedi Deniz yutkunarak.

"Affetmeyin, affedemezsiniz çünkü sizi ilgilendiren bir nedeni yok hiçbir şeyin."

"Buna biz karar vereceğiz," dedi Naz ve karşılıklı duran koltuk takımlarından birine oturdu.

Tarık da onun yanına geçtiğinde, Deniz tekli koltuğa oturdu. Bahar da başka bir ikili koltuğa oturduğunda hepsinin bakışları üstümdeydi.

Pusat arkasını dönüp çıkacaktı ki Tarık konuştu. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Beni ilgilendiren bir durum yok burada," derken bir kez bile bana bakmamıştı.

"Gel şuraya, yoksa yemin olsun ki yakandan düşmem." Pusat'ın Tarık'ın tehditlerinden korkmadığını bilsem de yine de boyun eğdi ve yanımıza ulaştı. Bahar'ın yanına oturmadı, onun yerine ellerini önünde birleştirerek ayakta durmayı tercih etti.

Bu hareketiyle Bahar dolu gözlerini bu sefer ona kaldırmıştı ama o Bahar'a da bakmıyordu. Belki de yüzü ilk defa bu kadar ifadesizdi herkese karşı.

Ateş sessizdi, sadece beni ve hareketlerimi izliyordu. Bakışlarım hepsinin üstünde tek tek gezindi, bir sigaraya ihtiyacım vardı. Ateş sanki zihnimden geçenleri duymuş gibi masanın üstünde duran sigara paketini bana uzatmıştı.

Sigaraya uzanırken gözlerini parmaklarımdan ayırmadı çünkü titriyorlardı. Kaşları derince çatılırken yine yüzüme baktı, sanki bu titremeyi açıklayacakmışım gibi.

Neden titrediğimi bilmiyordum ama vücudum histerik bir titreme krizine girmeden önceki son demlerindeymiş gibi hissediyordum.

Zippo'yla sigaramı yakarak derin bir nefes çektim. Nikotin biraz da olsa iyi gelmişti.

Ateş'ten uzaklaştım, tekli kadife koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım. Sigaramı sakince içerken onları izliyordum.

Hiçbiri benim kadar sakin durmuyordu, oturmalarına rağmen hepsinin gözleri alev alevdi.

"Bunca zaman neredeydin?" dedi Tarık.

"Cehennemdeydim," derken bunu alayla söylemiştim ama yaşarken o cehennemi çok da net hissetmiştim.

Ateş de yanımdaki tekli koltuğa oturdu. "Dünyanın farklı yerlerinde kocasının koltuğunu nasıl alacağını düşünüyormuş. Yanında da iki tane puştla," derken sakin görünüyordu ama sakinliğin yanından bile geçmiyordu.

"Onlar sadece işimi görüyor," dedim alayla. "Ve devamı da var."

"Biz sensizken sen kendine yeni arkadaşlar mı buldun?" dedi Bahar kırgınca.

"Arkadaşım değiller! Sadece benimle aynı kadere mahkûm olduklarını sanıyorlar."

Tarık alaylı bir ifade yerleştirdi dudaklarına. "Sikseler inanmam, sen tek çalışırsın." En azından beni hâlâ tanıyorlardı.

"Nasıl aynı kadere mahkûm, anlamadım?" dedi Ateş. "Şu denek piçinin intikam istemesini anladım, yanındaki Murat götünün de ama diğerleri kim?" Tamamen bana soruyordu ama cevap vermedim. "Diğer denekler de mi hayatta?"

"Murat mı?" Deniz'in gözleri irileşmişti. "Onunla mıydın?"

"Arada uğruyordu," derken sigaramın sonuna gelmiştim. Yanımdaki cam sehpanın üstündeki küllükte söndürürken bu otelde gereğinden fazla cam masanın olduğu da gözümden kaçmamıştı.

Artık sevişerek değil de kurşunlarla camı kıracağımız kesindi.

"Peki amacın ne tam olarak?" dedi Naz da.

"Cebonayan'ı yok etmek," dediğimde Pusat'la Ateş birbirlerine bakmışlardı.

"O yüzden mi sikik bir örgütün lideri olmak istiyorsun kocanın adını kullanarak?" Tarık yine sesini yükseltmişti.

"Evet, Ateş yönettiği topluluğun ne kadar iğrenç ve korkunç olduğunu bilse de bunu umursamıyor. Çünkü o da onlar gibi..." Söylediğimle Ateş bana bakmıştı ama ben ona bakmamaya kararlıydım.

"Öyle kolay mı sanıyorsun sen kaç asırlık güçlü bir örgütü bitirmeyi?" dedi sadece.

"Kolay olmadığını biliyorum, senin için hiçbir şey kolay değil. Ama gerçekleri gizlemek için kötüleri korumak ve masumların ölümüne sebep olmak kolay." Ateş başını eğdi.

Çünkü biliyordu. Suçunu biliyordu.

Ben hiçbir zaman masum ya da suçsuz olduğumu düşünmemiştim ama kirimin masumları kirletmesine izin vermemiştim elimden geldiğince. Ama o...

O sırf ben onunla hayaller diyarında biraz daha yaşayayım diye Şahin'i öldürmemi engellemişti. Ben Şahin'i öldürmek için kapısına kadar gitmiştim ama sırf o istiyor diye direkten dönmüştüm. Eğer o gün başımıza gelecekleri biliyor olsaydım...

Bir tane daha sigara yakmak istedim ama kalkıp alamadım.

"Diyelim başa geldin, Cebonayan'ı nasıl alt edeceksin? O çalıştığın saçma sapan insanlarla mı?" dedi Deniz de gergince.

Ben kimsenin varlığıyla güç bulmazdım, o hataya bir kere düşmüştüm.

Sessiz kaldım.

"Bunca zaman neredeydin?" dedi Naz.

"Sık sık ülke değiştiriyordum," dedim kurumuş dudaklarımı tekrar aralayarak. Kuruyan sadece dudaklarım değildi, boğazım da kupkuru olmuştu birden.

"Peki bize neden söylemedin yaşadığını?" Bahar da kısık sesiyle sordu.

"Sizi hayatımdan çıkardım çünkü Bahar. Beni öldü bilin istedim, o zaman hepimiz için daha kolay olacaktı." Konuşurken ses tonumu sabit tutmaya çalışıyordum.

"Kolay mı? Kolay mı oldu sanıyorsun?" dedi Bahar yine sesini yükselterek. "Biz mahvolduk! Senden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Biz sen gittikten sonra belki de ilk defa bir aradayız Aşkın!" dediğinde irkilmiştim.

Onlar birliktelerdi, ben ayrılmış olabilirdim ama onlar birbirlerine sahiplerdi. Hiç aksinin olabileceğini düşünmemiştim.

"Nasıl yani?" Hepsini tek tek inceledim.

"Senden sonra bir daha aynı olamazdık Aşkın," dedi Naz da buruklaşan sesiyle.

"Hayır, hayır..." Başımı iki yana salladım. "Siz birlikteydiniz."

"Değildik! Darmadağın olduk Aşkın," dedi Deniz.

"Neredesiniz peki? Nasıl ayrıldınız?" Dik duramadığımdan düşük omuzlarımı saklamak için arkama yaslandım.

"Ben işten atıldım, zorunlu emekliliğe ayrıldım," derken sesi kısılmıştı.

"Nasıl yani? İyi de sen V'yi yakaladın! Sana terfi bile vermeleri gerekiyordu. Neden?" Deniz sessiz kaldı. "Tabii sonrasında V'yi desteklediğini hissettirmediysen..." Deniz yine cevap vermedi. Ne halt yemişti bilmiyordum ama sorumlusunun ben olduğumu biliyordum.

Deniz'e çok fazla haksızlık yapmış, defalarca kandırmıştım, hatta neredeyse aklını yitirmesine neden olacaktım ama o buradaydı, o vazgeçmemişti. Deniz o âşık olduğu işinden benim yüzümden atılmıştı.

"Sen ne yaptın Deniz?" dediğimde cevap vermedi.

"Çok merak etseydin bizi, çoktan öğrenmiş olurdun," dedi Bahar. "Ama umursamadın! Bize ne olacağını hiç umursamadın. Bıraktın gittin." Hem konuşuyor hem de gözyaşlarını siliyordu. Pusat hemen arkasındaydı ama o ilk defa Bahar'ın gözyaşlarını silmek için uğraşmıyordu.

Durup hepsini uzaktan inceledim.

Ben ne kadar değiştiysem, onlar da o kadar değişmişti. Mutlu değillerdi. Birlikte değillerdi. Onlar için planladığım hiçbir şey aklımdaki gibi gitmemişti.

Bakışlarımı camla kaplı duvara çevirdim, onların yüzünü izlemenin sol tarafımda bıraktığı ağrıdan kurtulmaya çalıştım. Şiddetli bir yağmur başlamıştı.

"Ne olacak sandın? Senden sonra huzurlu, mutlu yaşayacağımızı mı?" dedi Naz.

Aslında tam olarak öyle sanmıştım.

"Gözünü öyle bir intikam hırsı bürümüş ki kimseyi umursamadın," dedi Ateş de kısık sesle.

"Amacım sizden intikam almak değil! Neden anlamıyorsunuz? Ben gerçek bir insan değilim! Ve bana bunu Ateş'in babası yaptı. Ateş'i suçlamıyorum bunun için. Ben de ondan çok şey sakladım ama hiçbiri onunki kadar büyük değildi. O benimle evlendi! Gerçekleri gizleyerek evlendi benimle. O gerçekler benim ablamın ölümüne neden oldu! Siz de gizlediniz!" Son cümlem Pusat, Tarık ve Naz üçlüsünü kapsıyordu.

"Şimdi de geçmişsiniz karşıma, ben hiçbir şey yokken gitmişim gibi davranıyorsunuz!" Cümlemin sonunda dışarıdan yüksek bir gök gürültüsü gelmişti. Çok kısa bir an sonra da zaten aydınlık olan salon dışarıdan gelen ışıkla biraz daha aydınlanmıştı.

Hepsi sessiz kaldı, kimse bir şey söyleyemedi.

"Keşke zamanı geriye alabilsem Aşkın, keşke her şeyi değiştirebilsem," dedi Ateş yorgunca.

"Alamazsın, bana kayıplarımı geri getiremezsin. Hele de karşıma geçip *yine olsa yine saklardım* dersen zaten bir halt da değişmez! Kesin şunu, bana böyle bakmayı kesin."

"Senden sonra hiçbir şey yolunda gitmedi," dedi Naz.

"Neden? Fernando'yla işler oldukça yolunda gidiyormuş gibi," dedi Deniz de hızla cevap vererek. Naz bu sözlerle yutkundu. "Mutlu değil misin onunla? Sana can sıkıcı bir şey mi yaptı?" Bunu sorarken sesinde sezdiğim şey kıskançlık değildi, endişeydi.

"Hayır, o dünyadaki en mükemmel adam," dedi Naz.

İşler düşündüğümden daha da karışmış gibiydi.

"Mutluysan sorun yok." Deniz arkasına yaslanıp sessizleşti.

Naz yine dikkatini bana çevirdi. "Senin kolay şeyler yaşamadığının farkındayız, belki yerinde başka biri olsaydı hiçbirini kaldıramazdı. Biz bizi arkanda bırakmana anlam veremiyoruz. Tamam, hatalıyız ama bize nasıl bir acı yaşattığını umarım hiç bilmezsin."

"Beni o kadar düşünseydin Kaptan'ın ablama beni gammazlayacağını bana söylerdin ve belki de ablamın o şerefsizle yakınlaşmasını önlerdim!" Sözümü bitirmemin ardından koridor tarafında bir beden belirdi.

Ceylan çekingen adımlarla içerideki odaların birinden çıkmıştı. Üstünde gözlerinin renginde açık mavi bir gecelik vardı. Çıplak ayaklarla salonun başına durduğunda bedeni titriyordu.

Kimse onun varlığını fark etmemişti, ta ki Ateş baktığım yere kafasını çevirene kadar.

"Ceylan, iyi misin?" diye sordu Ateş yumuşayan ses tonuyla. Ceylan onun konuşmasından cesaret almış gibi tamamen salona girdi ama vücudu titremeye devam ediyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedi Pusat da aynı ilgiyle ve Ceylan'a yürüdü.

Pusat'ın bu hareketiyle Bahar hızla başını onlara çevirdi. Kıskançlığı ilk defa Bahar'ın yüzünde bu kadar net görüyordum.

"Şey," dedi çıplak ayak parmaklarını bükerken. "Ben biraz korktum da..." Konuşurken kollarını bedenine sarmıştı.

Bahar'a benziyordu hareketleri, insan ikisine baktığında da koruma iç güdüsüyle doluyordu.

"Silah sesinden mi?" dedi Ateş ama o kafasını iki yana salladı.

"Yok, gök gürültüsünden ve yağmurdan. Çok fazla su sesi var." Konuşurken söylediği şey yüzünden utanıyor gibiydi, kafasını kaldırmıyordu. "Sizi bölmek istemedim, özür dilerim." Odasına gitmek için geri dönecekti ki Ateş onu durdurdu.

"Gel buraya Ceylan," dedi biraz daha yumuşayan sesiyle.

Odadakiler şaşkın gözükmüyordu, hatta Ceylan'ı daha önce görmüş gibilerdi. Alanguva sevgilisini medyaya duyurmamıştı, nereden tanıyorlardı?

Ceylan aynı çekingen adımlarla yanımıza ulaştı, Ateş'in oturduğu tekli koltuktu ama geniş bir tekli koltuktu. Ateş ona yer açtığında yanına oturdu ama aralarında hiç mesafe yoktu.

Ceylan'ın bedeni hâlâ histerik şekilde titrerken Ateş onun kolunu okşadı. "Geçti," dedi kulağına doğru. Her ne yapıyorsa Ceylan'a iyi gelmişti.

"Özür dilerim," dedi Ceylan dolan gözleriyle.

"Sorun yok Ceylan," dedi Ateş hâlâ yatıştırıcı ses tonuyla. Ceylan ona sarıldığında o da sarılışına karşılık verdi.

Bakışlarımı onların üstünden çektim. Tarık gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sanki ne hissettiğini, düşündüğünü çok iyi biliyorum diyordu koyu gözleriyle.

"Neyin var?" dedi Deniz. Ceylan burnunu çekerek Ateş'in göğsünden ayrılabildiğinde Deniz'e döndü.

Hepsi Ceylan'ı tanıyordu, hem de hepsi.

"Kötü anılarımı hatırladım, sizi bölmek istemedim, kusura bakmayın," dedi gözyaşlarını silerken.

"Seninle tam olarak tanışamadık sanırım," dedim bakışlarımı ona dikerek. Alt dudağını dişlerken gerilmişti benim sesimle. "Neden kocamın kucağındasın?" Sözlerimle hızla kalktı oturduğu yerden.

"Kucağında değildim!" dedi aniden savunmaya geçerek. "Ayrıca onları çok umursasaydın bu hâlde bırakıp terk etmezdin."

"Ceylan!" dedi Ateş uyarıcı bir tonda.

"Özür dilerim," dedi ve tekrar oturdu ama bu sefer Ateş'in yanına değil, Bahar'ın oturduğu ikili koltuğun diğer ucuna oturmuştu.

"Demek hepiniz kocamın sevgilisiyle tanışıyorsunuz?" Hepsi sessiz kaldı.

"Konumuz bu değil." Ateş sert sesiyle beni böldü.

"Doğru, artık kocam olmayacaktın, benden boşanmak istemiştin, değil mi? Gerçi o da beni tutkuyla öpmeden önceydi? Hay Allah, çok kafam karıştı bak." Konuşurken başımı Ateş'in olduğu tarafa doğru eğmiştim, saçlarım sol tarafıma doğru düşerken gıcık verici bir şekilde gülümsedim.

Ateş'in bakışları gülüşüme takıldı, sanırım ona çok gıcık gelmemişti.

Ateş'in beni öptüğünü duyan herkes çok şaşırmıştı. Ceylan'a çevirdim kafamı.

"Erkekler işte, hepsi aynı. Sana da evliliğimde mutlu değilim, artık kâğıt üzerinde zaten evliliğimiz diyordur, değil mi?" dediğimde Ceylan şaşkınca bana bakıyordu.

"Formunu kaybetmemen sevindirici," dedi Tarık da kafasını iki yana sallayarak. Gözleri yorgundu, ben yokken neler yaşamıştı bilmiyordum ama sanki hepsi büyümüştü.

"Bizi özlemedin mi Aşkın?" dedi Bahar bacaklarını kendine çekerken.

Özlemiştim, çok özlemiştim.

"Hiç karşımıza çıkmak istemedin mi?" dedi Naz da.

"Ben de özlemedim ki zaten hiç," dedi Bahar. "Bizi terk eden birini mi özleyecektim bir de? Hiç hatırlamadım bile seni. Unuttuk gitti! Niye çıktın ki karşımıza bir daha?" Bahar yüzüme bakmıyordu.

Konuşamadım, ne kadar zorlasam da bir kelime bile çıkmadı dudaklarımdan. Bunu sadece Bahar'a karşı yaşardım ben çünkü o masumdu, o haklıydı.

"Ateş seni bulduğunu söylediğinde dirini mi ölünü mü bilemedim," dedi Tarık. "Ama sanırım ölünü bulsaydı daha az canım acırdı. En azından elinde değil derdim. En azından elinde olmadan bizi bırakmış derdim." Nefes almak gittikçe daha da zor oluyordu.

"Sen hepimizi mahvettin," dedi Naz yine.

"Üzgünüm, keşke ölseymişim," derken fazla samimiydim.

"Düzgün konuş," dedi Ateş sertçe.

"Çok mu üzülürsün?"

"Kapat şu konuyu!" dedi Pusat sesini yükselterek.

"Seninle konuşmadım," dediğimde Pusat sonunda yüzüme bakabilmişti.

"Ben konuşmam zaten, havlarım. Ama çok zorlarsan ısıra da bilirim." Yine sessizlik oluştu.

"Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı bana? Etmek istediğiniz küfür ya da başka bir şey?" dedim ayağa kalkarak.

Bahar da yerinden kalktığında durdum. Bana sarılmadı, sadece ayakta uzun uzun izledi beni.

"Konuşmamız daha bitmedi," dedi Deniz de. "Bize her şeyi tek tek anlatana kadar da bitmeyecek."

"Önce bizim konuşmamız gerek." Ateş de yerinden kalktı. Eli bileğime uzandığında bileğimi arkaya doğru attım. O da bileğimi tutmak için bana fazladan yaklaştığında burun buruna geldik.

Derin bir nefes alırken göğsü şişmiş, göğsüme çarpmıştı.

"Konuşalım kocacığım," dedim yapmacık bir hevesle. "Sevgilin de gelsin mi bizimle?"

"Saçma sapan konuşma Aşkın!" dedi dişlerinin arasından.

Dudaklarımı büzdüm. "Saçma sapan konuşacağım. Hadi sustur beni ama elinle değil." Bakışları dudaklarıma kaydığında nefesi kısa bir anlığına kesildi.

Tam konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki dairenin kapısı gürültüyle açıldı. Murat ve Çelik ellerinde silahlarla içeri dalarken nefesimi bıkkınca verdim.

"Bir siz eksiktiniz zaten!" dedim bıkkın şekilde.

"Nasıl girdiniz içeri? Yusuf nerede la?" Pusat telaşla kapıya bakıyordu. Ne ara silahını çıkarıp onlara doğrultmuştu, bir fikrim yoktu ama onların namlularının ucuna geçerken Bahar'ın ve diğerlerinin hedef olmasını engellemeye çalıştığını kaçırmamıştım.

"Sen Ankaralısın, değil mi Pusat? İtiraf et artık?" dediğimde başını küskün şekilde çevirdi.

"Köpekgillerdenim ben, Angaralı değilim."

"İşte gerçek bir Ankaralı!" dedim hızla.

Ateş bakışlarını Murat ve Çelik'in üstünden çekemiyordu. Pusat da sonunda akıl ederek silahını çıkarıp onlara doğrulttuğunda nefesimi verdim.

"Size ne dedim ben?" dedim salonun girişinde duran iri iki adama. Onlar şaşkındı, salondakileri görmek ikisini de şoka sokmuştu.

"Seni merak ettik," dedi Çelik.

"İndirin şu silahlarınızı." İkisi de aynı anda silahlarını indirdi.

Pusat bir süre bekledi, Ateş'le göz göze gelip fazla duygu dolu bir bakışma yaşanana kadar da indirmedi. En sonunda Ateş onu çekici bakışlarıyla etkilemiş olacak ki sinir olsa da silahını indirdi ama geri kemerine yerleştirmedi.

Çelik'in bakışları tek tek herkesin üzerinde gezindi, onda daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı yüzünde ama o da duygularını gizlemekte benim kadar usta olduğu için bu ifadenin varlığı çok uzun sürmedi.

"Murat! Sen bunca zaman Aşkın'ın yaşadığını biliyor muydun?" Deniz de yerinden öfkeyle kalkmıştı. "Lan hâlimizi gördün! Hiçbir halt söylemedin mi? Beni kandırdın mı?"

"Hayır, seni kandırmadım. Ayrıca farkında değilsiniz sanırım ama Aşkın zaten yaşamıyor. Aşkın devri bitti! Aşkın'ı ben de tanıyordum ama bu gördüğünüz kişi o değil. İlk başlarda bunun acılı bir güzelleme olduğunu sandım ama değildi, siz de onunla konuştukça anlayacaksınız," derken Murat fazla samimiydi.

"Bok bok konuşma lan!" dedi Tarık birden konuşmaya dâhil olarak.

Bu sırada salona eli silahlı biri daha girdi ve bu Yusuf'tu. Bir eli ensesinde sarsak adımlarla içeri dalmıştı.

Ateş sıkıntıyla verdi nefesini. "Abi şerefsizler arkadan geldi."

"Sensin lan şerefsiz, düdük," dedi Çelik de bozulmuş şekilde.

"Kafayı yememe çok az kaldı," diye fısıldadı Ateş.

Kendimi bir tiyatro sahnesinin ikinci perdesinde bir figüran gibi hissederken Ateş elimi tuttu.

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdiğinde tepkimi ölçmek için yüzüme bakma gereği duymadı.

"Ne hâliniz varsa görün ama bizim konuşacaklarımız daha önemli." Beni bu sirke dönen salondan çıkarmasına izin verdim.

Çelik'le göz göze geldiğimizde benden bir hareket bekledi ama ona attığım bakışlar yüzünden hiçbir şey yapamadı.

Birlikte önce salondan, ardından da büyük daireden çıktığımızda beni sürüklemeye devam ediyordu.

Onun bir adım gerisinde, kalıplı vücuduna yapmışmış gömleğini izlerken derin bir nefes aldım. Şu an ben izin verdiğim için bunlar oluyordu ve ben neden izin verdiğimi bilmiyordum.

Sonunda terasa çıktığımızda, hissettiğim soğuk ve ferah havayla rahatladım. Terasın üstünün yarısı kapalıydı, yağmur aynı şiddetle yağmaya devam ediyordu.

"Ne yaşıyoruz biz?" dediğinde omuz silktim. Onun yanından uzaklaşıp terasın üstü kapalı kısmından da çıktım. Tüm şehri gören korkuluklara yaslandığımda çok geçmeden Ateş de yanımda bitti.

İkimiz de bir süre hiç konuşmazken eli sırtıma gitti, saçlarımı hafif hafif okşarken gözlerimi açık tutamadım.

"Canını çok yaktılar mı?" derken az önce içeride üstüme yöneltilen öfkeden bahsediyordu. "Ya da yanacak canın kaldı mı?" derken bu sefer saçlarımın arasına bir öpücük bırakmıştı.

"Sevgilinin yanına dönmelisin," dediğimde nefesini verdi.

"Aşkın, onun sevgilim olmadığını çok iyi biliyorsun, değil mi?" İtiraz etmedim. "Senden başkasına bakacağımı düşündüysen bana da yazıklar olsun." Hâlâ sessizdim. Bu sessizlikten cevabını aldı. "Oyun olduğunu biliyorsun, peki neden acı çekiyorsun?" diye devam etti.

"Bilmem ayrı görmem ayrı," dedim ve gözlerimi açıp ona döndüm. "Acı da çekmiyorum ayrıca. Gerçek sevgilin olması da sorun olmazdı," dediğimde kaşları havalanmıştı.

"Öyle mi?" Bir eli belime giderken bedenimi sertçe bedenine yasladı. "Onu sevmem..." dedi ve yanağıma sert uzun bir öpücük bıraktı. "Onu öpmem..." Bu sefer dudaklarını çenemden boynuma doğru indirdi ve derince kokladı. "Sorun olmaz mı cidden?"

"Olmaz." Dokunuşları tüm bedenimi alev alev yaksa da sesim buz gibi çıkmıştı.

İçimde kalan son güçle onun ıslak bedenini vücudumdan uzaklaştırdım.

"Onu gerçekten kıskandın. Senden başka kimseyle olmayacağımı biliyorsun, neden kıskandın? İnanmaya mı çalıştın buna? O zaman daha kolay mı olurdu benden nefret etmesi?"

"Umurumda değilsin," dedim sadece. "İstersen git ol, evliliğimiz artık sadece kâğıt üstünde. Gerçi onu da bitirmek istemiştin az önce." İtiraz etmedi.

Bana yaklaşmayı çalıştı ama onu yine sertçe ittim. "Boşanalım! Savaşması daha zevkli olur o zaman," dedim güçlü ama çok yüksek olmayan bir sesle.

"Eğer soyadım işine yaramayacak olsaydı benimle bir saat bile fazladan evli kalmazdın sen." Onu yalanlamadım.

"Önceki soyadımdan nefret ediyordum ama bundan daha çok nefret edeceğimi tahmin bile edemezdim."

Yüzü gerildi. "Az önce yaşanılanlar sana acı verdi."

"Bana acı veren tek şey şu an..."

"Sus Aşkın!" dedi bağırarak. "Ilımlı olmaya çalışıyorum, acını anlamaya çalışıyorum, öfkeni bastırmaya çalışıyorum ama sen asla hiçbir şeyi umursamıyorsun!"

Omuz silktim. "Az önce olanlar canımı yakmadı, sen de yakmıyorsun. Ceylan'la gerçekten birlikte ol, âşık ol ona ya da başka birine... Bu da benim canımı yakamaz artık."

"Yalan söylüyorsun," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "O herifle aranda bir şeyler var, değil mi Aşkın?" Sesi o kadar acılı çıkıyordu ki sanki karşımda dimdik durmuyor da cehennemde azap içinde yanıyordu.

"Hoşlandın mı ondan? Sana dokundu mu?" Benden uzaklaşıp burnunu çekti. "Tam da senin beğenebileceğin bir tip. Karizmatik, bir lafını ikiletmiyor ve sana benziyor..." Devam edemedi.

Hiçbir şey söylemedim, içimde artan hislerle onu izledim ama bu sefer bu hissin adı öfke değildi. Ben de ona aynı ifadesizlikle bakmaya devam edince biraz daha çıldırdı. Kırgınlığı gittikçe öfkeye dönüşüyordu.

"Çok mu mutlusun onlarla? Sana istediklerini veriyorlar mı? Onları rahatça kullanabiliyor musun?" Sessiz kaldım. "Belki de grup merakını bile gidermişlerdir."

Son cümlesinden sonra ona tokat atmak istedim. Kaşınan avuçlarımı yumruk yaptım. Bu canımı yakmamalıydı, bu adamla ilgili hiçbir şey artık acıtmamalıydı.

Yüzüme alaylı maskemi yerleştirdim. "Evet ve övdüğün kadar da varmış," dedim. Bir kelimesine daha dayanamayacağımı hissettiğimde omzuna çarparak yanından hızla geçtim.

Bu sefer peşimden gelmemişti neyse ki.

İçeri girdiğimde herkesi siktir ederek asansöre bindim. Yağmur tüm bedenimi ıslatmıştı, kuru hiçbir yerim kalmamıştı. Ama duş almam gerekiyordu. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

Midem o kadar bulanıyordu ki elimi karnıma bastırdım sanki bu bulantıyı durdurabilecekmiş gibi. Asansörden indiğimde uzun topuklularımla hızlı hızlı yürürken nereye yetişmeye çalıştığımı bilmiyordum.

Bana ait daireye girdiğimde direkt odama geçtim. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları fırlatırcasına çıkartarak elbiselerimle duşun altına girdim.

Bacaklarım daha da ağırlaşırken artık ayakta durmakta zorlanıyordum. Soğuk fayansa yavaşça oturduğumda akan makyajım gözümü yakıyordu. Başımı da arkamdaki fayansa yaslarken vücudum yine titriyordu.

Son bir saatte yaşanan her şey zihnimde tekrar tekrar dönerken artık nefes de alamıyordum. Hepsinin yüzündeki acı, hayal kırıklığı ve vazgeçmişlik ifadesi...

Ben bunları hak etmiştim, daha fazlasını da hak etmiştim. Peki neden bu kadar acıtıyordu?

"Biz sensizken sen kendine yeni arkadaşlar mı buldun?"

"Senden sonra bir daha aynı olamazdık Aşkın."

"Bize ne olacağını hiç umursamadın. Bıraktın gittin."

"Ateş seni bulduğunu söylediğinde dirini mi ölünü mü bilemedim. Ama sanırım ölünü bulsaydı daha az canım acırdı. En azından elinde değil derdim. En azından elinde olmadan bizi bırakmış derdim."

"Sen hepimizi mahvettin."

"Belki de grup merakını bile gidermişlerdir."

Omuzlarım sarsılarak ağlarken yüzümden akanların hangileri yaş hangileri başımdan aşağı tazyikle akan suydu bilmiyordum. Bacaklarımı kendime çektiğimde alnımı da yorgunca dizlerime yasladım.

İstediğim oluyordu işte, benden nefret etmeye başlıyorlardı.

Dudağımdan bir hıçkırık daha çıkarken omuzlarım sarsılmaya devam etti. İnsanın içi acır mıydı? Benim içim acıyordu. Bu acı bir yıldır hiç dinmiyordu.

Güçlü durmam gerekiyordu, her şeyi bitirmem gerekiyordu. Sonra aklıma bana öfkeyle bakan gözler geliyordu.

Başımı dizlerimin arasından kaldırdığımda yine fayansa yasladım, bulanık gördüğüm banyoyu incelerken uzun zaman sonra ilk defa bu kadar kontrolü kaybediyordum.

Ağlayışım derinleşmişti, bunu durduramıyordum. Ben sadece bittiğim gün ağlarım demiştim, ben gerçekten bitmiştim. Hiç kalmamıştım.

Belki de bu yalnızlığı en başından beri hak ediyordum. Yaptığım kötülüklerin diyetini ödüyordum. Umarım bu ödeme bir günün sonunda canımla da sonuçlanırdı da ben de bu azap verici acıdan kurtulurdum.

Bağırıyorum duymuyorlar, dokunuyorum hissetmiyorlar, bakıyorlar ama görmüyorlar, alev alev yanıyorum ama bir damla su dökmüyorlar. Belki de onlar da benim gibi tükeniyorlar.

Gece pek uyuyamamıştım, saatlerce suyun altında boş boş oturduktan sonra odama geçip uyumaya çalışmıştım. Sadece yarım saat içim geçmişti ama ondan da emin değildim. Artık uykuya dalıp dalmadığımı da anlayamıyordum.

Saçlarımı hafifçe dalgalandırıp tüm yorgunluğumu silecek bir makyaj yaptım yüzüme. Ardından dolabımı açıp deri bir pantolon çıkardım. Kalçamı tamamen saran pantolon dizden sonra hafifçe bollaşıyordu.

İçime siyah bir *bralet* giyinip üstüme de beyaz bir gömlek geçirdim ama gömleğin dört düğmesini açık bırakarak *bralet*'in görünmesini sağladım. Bir de pantolonumla aynı deriden iki kemeri de pantolonun arkasından alıp omzumun üstünden geçirdim.

Kalın botlarımı da giyindiğimde bugünkü toplantıya hazırdım ama karşımdakilerin pek hazır olduğunu düşünmüyordum.

Odadan çıktığımda etraf sessizdi. Salona geçecekken koridordaki kapılardan biri açıldı. Çelik banyodan çıkarken onunla birlikte yoğun bir buhar bulutu da çıktı.

Altında sadece küçücük bir havlu vardı ve o da düştü düşecekmiş gibi duruyordu. Onu süzdüğümü fark ettiğinde yüzünde o yavşak sırıtışlarından biri oluştu.

"Günaydın," dedi yaklaşarak.

"Günaydın." Konuşurken boğazım ağrıdı.

Bu sırada koridorda bir kapı daha açıldı. Murat da yarı çıplaktı. Önceden olsa cennete düştüğümü düşünebilirdim.

"Sonunda çıkabildin, amına koyayım, yıllık mı girdin?" dedi Murat söylenerek.

"Burayı niye asker koğuşuna çevirdiniz, amına koyayım!" İkisinin de bakışları bana döndü.

"Çok maskülen olmuşsun, yakışmış." Murat beni baştan aşağı süzdü.

"Bir sen kalmıştın," dedim ellerimi ceplerime sokarak.

"Her odada banyomuz yok maalesef ama Alanguva'nınkinde vardır. Koca katı kapatmış kendisine beyefendi." Çelik konuşurken yürümeye de başlamıştı ki üstündeki havlunun düşeceğini anlayarak onlara arkamı döndüm.

Bağırıyorum duymuyorlar, dokunuyorum hissetmiyorlar, bakıyorlar ama görmüyorlar, alev alev yanıyorum ama bir damla su dökmüyorlar. Belki de onlar da benim gibi tükeniyorlar.

Gece pek uyuyamamıştım, saatlerce suyun altında boş boş oturduktan sonra odama geçip uyumaya çalışmıştım. Sadece yarım saat içim geçmişti ama ondan da emin değildim. Artık uykuya dalıp dalmadığımı da anlayamıyordum.

Saçlarımı hafifçe dalgalandırıp tüm yorgunluğumu silecek bir makyaj yaptım yüzüme. Ardından dolabımı açıp deri bir pantolon çıkardım. Kalçamı tamamen saran pantolon dizden sonra hafifçe bollaşıyordu.

İçime siyah bir *bralet* giyinip üstüme de beyaz bir gömlek geçirdim ama gömleğin dört düğmesini açık bırakarak *bralet*'in görünmesini sağladım. Bir de pantolonumla aynı deriden iki kemeri de pantolonun arkasından alıp omzumun üstünden geçirdim.

Kalın botlarımı da giyindiğimde bugünkü toplantıya hazırdım ama karşımdakilerin pek hazır olduğunu düşünmüyordum.

Odadan çıktığımda etraf sessizdi. Salona geçecekken koridordaki kapılardan biri açıldı. Çelik banyodan çıkarken onunla birlikte yoğun bir buhar bulutu da çıktı.

Altında sadece küçücük bir havlu vardı ve o da düştü düşecekmiş gibi duruyordu. Onu süzdüğümü fark ettiğinde yüzünde o yavşak sırıtışlarından biri oluştu.

"Günaydın," dedi yaklaşarak.

"Günaydın." Konuşurken boğazım ağrıdı.

Bu sırada koridorda bir kapı daha açıldı. Murat da yarı çıplaktı. Önceden olsa cennete düştüğümü düşünebilirdim.

"Sonunda çıkabildin, amına koyayım, yıllık mı girdin?" dedi Murat söylenerek.

"Burayı niye asker koğuşuna çevirdiniz, amına koyayım!" İkisinin de bakışları bana döndü.

"Çok maskülen olmuşsun, yakışmış." Murat beni baştan aşağı süzdü.

"Bir sen kalmıştın," dedim ellerimi ceplerime sokarak.

"Her odada banyomuz yok maalesef ama Alanguva'nınkinde vardır. Koca katı kapatmış kendisine beyefendi." Çelik konuşurken yürümeye de başlamıştı ki üstündeki havlunun düşeceğini anlayarak onlara arkamı döndüm.

Ben salona geçerken Murat'ın Çelik'e küfrettiğini duyabiliyordum. Kendime bir sigara yaktım, koltuğa geçecektim ki çalınan kapıyla ağzımda sigarayla kapıya yöneldim.

Açtığımda Alanguva karşımdaydı. Bir şey söyleme gereği duymadan arkamı döndüğümde o da peşimden içeri girmişti.

"Dün akşam çekip gittin," dediğinde kendime bir kadeh dolduruyordum.

Murat ve Çelik de tartışıyorlardı, koridordan ikisinin sesi geliyordu.

"Odama dönüp kötü kadın gülüşümle tüm gün neler yaptığımı düşünmem gerekiyordu," dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

Bu sırada Çelik ve Murat'ın kavgası hararetlenmişti, büyük ihtimalle birbirleriyle didişmekten Alanguva'nın geldiğini bile duymamışlardı.

Kavgaları en sonunda salona taşmış, Çelik'le Murat boğuşarak salona girmişlerdi. Çelik bir eliyle havlusu düşmesin diye tutuyor, diğer eliyle Murat'a vurmaya çalışıyordu. Murat da çıplak üstü ve altındaki düşük bel eşofmanıyla iki eliyle Çelik'in boynuna sarılmıştı.

İkisi de salonda Ateş'i fark ettiklerinde durdu. Birbirlerini bırakırlarken ikisinin de ifadesi aniden ciddileşmişti. Ateş onları süzerken yine Çelik'in göğsüne gereğinden fazla bakmıştı.

"Aa siz niye çıktınız yataktan?" dedim başımı omzuma eğerek. "Geri dönün, geleceğim." Sözlerimle Ateş nefesini gergince verirken Murat'la Çelik anlamaya çalışıyorlardı.

Önce birbirlerine, sonra bana baktıklarında onlara gülümsedim. "Hadi gidin de yatak soğumasın."

"Tabii hayatım." Çelik de hemen moda girmişti.

"Hay sikeyim ya," dedi Murat sadece ama Çelik onu çekiştirirken geri koridora geçip gözden kayboldular.

"Bayağı yaramazlar ama bunu seviyorum." Viskimden koca bir yudum aldım.

Onun başka bir kadınla olabileceğini düşünmeme bozulmuştu ama kendisi sanırım ondan sonra önüme gelen herkesle yattığımı hatta grup yaptığımı düşünebiliyordu.

Ateş bir süre onların arkasından baktı, nefes alıp verişleri derinleşmişti. "Dün çekip gittiğin için rahatsızlar, daireni basacaklardı da ben tuttum. Bugün onlarla olmalısın, en azından buna hakları var."

"Onları buraya sen getirdin, sen uğraş," dediğimde bana doğru birkaç adım atmıştı.

"Kahvaltıya iniyorlar, odana gelmek istediler." Yine omuz silkmiştim. "Kes şunu Aşkın."

"Neyi?"

"Onları incitmeyi." Başımı salladım sadece.

"Bunları sayıklamak için mi odama kadar geldin?" dediğimde kafasını salladı. "Peki, hadi gidelim." Sigaramı söndürüp kadehimi de bıraktım. "Ama birlikte gideceğimiz için insanlar eski karınla tekrar birlikte olduğunu düşünebilir. O zaman senin müttefiklerini yanıma çekmem daha kolay olabilir. He bir de karısını zapt edemeyen bir lider olarak da görünürsün. Her türlü işime gelir yani." Yanına ulaşana kadar konuşmaya devam etmiştim.

"Ceylan dışarıda, beni bekliyor." Alayla güldüm. "Ceylan'ın kim olduğunu sormayacak mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"İlgilenmiyorum ve itiraf etmem gerekirse oyun olsun ya da olmasın o tam senin yanına yakışacak bir kadın." Kaşları çatıldı. Söylediğim her şeyde ciddi olduğumu biliyordu ve rahatsız olmuştu.

"Senden başkası benim yanımda olacak, öyle mi Aşkın?" Adımı baskı yaparak söylemişti.

"Senin yanına bir ben olmazdım zaten Ateş, bak olamadık da." Ellerimi iki yana açıp hâlimizi gösterdim.

Şu an pahalı kıyafetlerin içinde, bakımlı saçlarımızla dışarıdan dik, güzel ve iyi görünüyor olabilirdik ama bu bir aldatmacaydı.

Bitmiş bir harp meydanının ortasında, her şeyimizi kaybetmiş ve paramparça kalmıştık. Üstümüzde ateşten elbiseler, tenimiz is içinde, kılıçtan bakışlar ve silahtan acı sözler vardı.

Bunu kimse göremiyordu, sadece ikimiz görüyorduk.

İkimizden de geriye sağlam hiçbir şey kalmamıştı çünkü biliyorduk, savaşta kazanan sadece ölüm olurdu. Bile bile durmuyorduk, tıpkı toprağa doymayan imparatorluklar gibi.

Hiçbir şey söylemedi, sessizliği bana çok şey düşündürtecek kadar uzun, gözlerine doyamayacağım kadar da kısaydı. Beni son kez süzdü ve odadan çıktı.

Neden oynadığını, Ceylan'la yollarının nasıl kesiştiğini öğrenmek istemiyordum. Bunlardan daha önemli bir gündemim vardı.

Çelik nemli saçlarıyla üstüne takım elbisesini giyinmiş şekilde salona döndüğünde etrafa bakındı Ateş hâlâ burada mı diye.

"Cidden kocana grup takıldığımızı mı söyledin?" derken fazlasıyla eğleniyordu.

"Hoşuna gitti bakıyorum da?"

"Senin içinde olacağın her şey hoşuma gider zaten, bebeğim," dedi omuz silkerek.

"O öyle sandı." Söylediğimle kaşları havalandı.

"Bizi böyle gördükten sonra çok normal değil mi?"

"Dün gece söyledi bunu," dediğimde alt dudağını ağzının içine yuvarladı.

"Sikeyim," dedi kısılan sesiyle. "Sen kimseye yan gözle bakma, herif gelsin seni grup yapmakla suçlasın." Sessiz kaldığımda yanıma ulaşmıştı. "Onları gördüğün için sarsıldığının farkındayım. O da zaten sarsıl diye yaptı bunu. Seni afallatmak, belki de bu işten vazgeçirmek istedi." Eli göğsümün kenarında duran kemere gitti, yavaş yavaş kemerle oynarken bir tepki vermedim.

"Durum değerlendirmesi yapmanı istemedim senden." İşaret parmağını kemerin lastiğine geçirdi.

"Yine de bu grup muhabbeti hoşuma gitti." Lastikten tutup beni kendisine çekti. Vücudum vücuduna çarptığında bakışları kısılmıştı, çenemi dikleştirdim.

"Ceylan'a metres diyorsun, sonra da gelip evli bir kadına sarkıyorsun." Ellerim ceplerimdeyken rahat bir tavırla konuşuyordum. "Millete yavşak diyorsun ama cidden ırz düşmanı gibi geziyorsun." Konuştuklarımı pek umursamıyordu, bakışları dudaklarımdaydı.

"Dün Alanguva öptü beni," dediğimde irkildi. O kadar sarsıldı ki bir adım geriye giderek vücutlarımızın gereksiz yakınlığına son verdi.

"Ne zaman?" dedi yutkunarak.

"Odaya ilk gittiğimde."

"Sevgilisi yok mu bu herifin? Neden seni öpüyor?" Bundan o kadar rahatsız olmuştu ki sanki Ateş beni değil de onu öpmüştü.

"Beni unutmak kolay olmasa gerek."

"Peki ne hissettin? Karşılık vermişsindir?" Hem merakla soruyor hem de de cevabını duymak istemiyordu.

"Vermedim ama bunun için çok direndim," dedim dürüst bir şekilde. "Ve hâlâ onu istiyor olmaktan nefret ettim."

"Bu normal çünkü o senin..." Devamını getirmedi. Elini hâlâ lastikten çıkarmamıştı, ona biraz daha yaklaştığımda bakışları yine dudaklarıma kaymıştı.

Elim çenesine gitti, çenesini hafifçe okşadığımda bir kedi gibi mırıldanarak gözlerini yumdu.

"Evet, aynen öyle, o yüzden o gözüne de eline de hâkim ol. Bu uyarıyı son kez yapıyorum, son zamanlarda iyice kafayı yedin, amına koyayım."

"Bana bir kez izin versen bir saat sonra kocanı boşarsın." Benden uzaklaşıp dalgaya vurmaya çalıştı.

"Daha fazla sürmez bence de," dediğimde alayla güldü.

"Ben olsam bu kadar emin konuşmazdım."

"Kocamı geçemezsin."

"Demek o yüzden ondan kopamıyorsun!" dedi biraz daha uzaklaşırken. Bu sırada Murat da üstünü giyinmiş şekilde salona gelmişti. O Çelik'in aksine saçlarını kurutmuş hatta düzgünce de şekillendirmişti. Kısa siyah saçlarını geriye doğru atmıştı ve yüzünün keskinliği ortaya çıkmıştı.

"Az önce ne oldu burada?" Ateş'in olduğu zamandan bahsediyordu.

"Alanguva bizi grup takılıyoruz sanmış," dedi Çelik hâlâ eğlenerek.

Murat ciddi mi diye anlamak için bana baktığında başımı olumluca salladım. "Çüş amına koyayım."

"Neden şaşırıyorsunuz? Gereksiz fazla samimiyiz, bunun bir adım ötesi grup zaten! Evimde ya da dairemde çıplak güreşmeyeceksiniz bir daha."

"Neden? Tahrik mi olursun?" Çelik bana soru sorarken aynı anda kolunu Murat'ın omzuna atmıştı.

"Sen de bir dur amına koyayım, bir ben kaldım si..." diye başlamıştı ki Çelik onu yanağından öpünce durdu.

"Hadi ama... Mükemmel fikir. Alanguva eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürdü. Şimdi bir süre bunu hayal edeceğim." Konuşurken Murat'ı daha fazla çıldırtmaya çalışıyor, aynı şeyi benim üstümde de yapıyordu.

Çelik bazen yanımızda o kadar farklı bir adam oluyordu ki onun Azrail'in Kılıcı olduğuna inanmak çok zordu. Ama onu bir kere birini öldürürken gördükten sonra bu düşünce hemen aklımdan siliniyordu. O tam olarak Azrail'in Kılıcı'ydı.

Aptal gibi davranmayı seviyordu çünkü fazla zekânın delirttiğini biliyordu.

Ona daha fazla cevap vermedim. Sadece telefonumu aldım. Bir de deri blazer ceketimi aldım ama ceketi giyinmeyip yine omuzlarımda bıraktım. Çelik siyah gömlek giyinmişti, Murat da beyaz.

Daireden çıkıp asansöre geçtiğimizde bu sefer kimseyle karşılaşmamıştık. Hepsinin kahvaltı salonunda olduğunu biliyordum.

Lobiye indiğimizde lobi sessiz ve sakindi. Murat ve Çelik peşimden gelirken restorana girdim.

Lobinin sessiz olması normaldi çünkü neredeyse herkes restoranda, kahvaltı yapıyordu. Bakışlarım içeride kısaca gezinirken onları görmem zor olmadı.

Yuvarlak masalarda oturuyorlardı, hiç boş sandalye yoktu yanlarında. Ceylan yine Ateş'in dibindeydi ama bu sefer sadece Ateş'le değil, herkesle sohbet ediyordu. Bahar'la bir şeyler konuşurken Bahar dünkü kızgın ifadesinin aksine daha sakin ve neşeli gözüküyordu.

Bana ayrılan masaya değil, onların olduğu masaya yaklaştım. Beni fark etliklerinde önce sessizleştiler, sonra da gülüşleri soldu.

"Yan masada olacağım, çok konuşmak isterseniz gelebilirsiniz," dedim Deniz, Bahar, Tarık ve Naz'a ithafen ama hiçbir şey söylemediler. Sadece yüzüme baktılar ve ben yanlarından ayrılana kadar da ağızlarından tek bir cümle çıkmadı.

Ben masaya geçip oturduğumda hiçbiri yerlerinden kalkmak için bir hamlede bulunmadı. Derin bir nefes alarak arkama yaslandım.

"Bunlar senin için gelmemiş miydi? Şimdi de trip mi atıyorlar?" dedi Çelik onları yandan yandan süzerken.

"Haydi kahvaltı yapalım, bugün çok işimiz var." İfademi sabit tutmaya çalışıyordum.

Murat bir yanıma Çelik de diğer yanıma otururken yine kendime bir şişe viski istemiştim.

"Ayyaş olduğun için bile seçilmeyebilirsin," dedi Murat.

Ona bir cevap vermedim, bakışlarım yan masaya kaydı. Hepsi iyi gözüküyordu bugün, artık benden hesap da sormak istemiyorlardı sanırım.

Ateş Ceylan'la birlikte olmayabilirdi, belli ki beni henüz atlatamamıştı. Ama biliyordum ki bir gün hayatından tamamen çıktığımda, belki öldüğümde belki de benden ümidi kestiğinde onunla olabilirdi. Çünkü Ceylan herkesin birlikte olmak isteyeceği türden bir kadındı.

Tarık ne söylüyorsa Ceylan keyifle gülüyordu. Ceylan'ın bir eli Ateş'in dar siyah gömleğinin sardığı kaslı kolundaydı.

Ateş eli çenesinde onları dinliyordu, bugün pek bu tarafa bakmıyordu.

İşin tuhaf yanı hiçbiri bu tarafa bakmıyordu. Sanki ben hiç yokmuşum, hiç de olmamışım gibi keyifle sohbet ediyorlardı.

"V." Çelik elini elimin üstüne koydu. "Hadi gel dışarı çıkalım, çok güzel mekânlar biliyorum. Daha güzel bir yerde yapalım kahvaltımızı." Bu seçenek bile değildi.

"Evet ya da eve geçelim, Selin kesin güzel bir Türk kahvaltısı hazırlamıştır," dedi Murat da ilgiyle.

Elimi Çelik'in elinden çektim. "Hayır, burada önemli işlerim var."

"Yani şu an neden böyle davrandığını anlayamıyorum," dedi Murat. "Tamam, öfkeliler de bu kadar rahat olmaları da tuhaf."

"Bilerek yapıyorlar," dedi Çelik birden. "Bilerek V'yi umursamıyormuş gibi yapıyorlar çünkü V onları bir yıl boyunca hiç umursamadı. Haklılar da zaten."

Çelik zekiydi ama yaptığı durum değerlendirmelerini çok nadiren sesli dile getirirdi. Söylediği şeylerin çıkmadığını bugüne kadar pek görmemiştim. Çelik bunu normal şartlarda söylemezdi, onlardan duygusal olarak uzaklaşmam işine gelirdi ama bunu söylüyordu.

Bu sırada viskim ve kahvaltımız servis ediliyordu. Kadehimden büyük bir yudum aldım onları izlerken.

Ateş bana bakıyordu, kısık gözleri inadından çabuk vazgeçmiş olacak ki sürekli üstümde geziniyordu. Deniz ve Naz çok fazla sohbet etmiyordu, birbirinden en uzak köşelere oturmuşlardı ama birbirlerine arada kaçamak bakışlar atıyorlardı. Tarık hem iştahla kahvaltı yapıyor hem de Pusat'a bir şeyler söylüyordu. Pusat'la uğraştığına emindim çünkü sinirden renk değiştirmeye başlamıştı Pusat.

Ne konuştuklarını merak ediyordum.

O kadar komik ne oluyorsa Ceylan sürekli gülüyordu. O kadar çok güldü ki boğazında bir şey kaldı, öksürürken hızla rengi değişmeye başlamıştı. Ateş hızla elini karnına bastırarak diğer eli de sırtındayken birkaç saniye bekledi. Bu Heimlich manevrası[4] değildi tam olarak ama her ne yaptıysa Ceylan kısa sürede yine nefes almaya başlamıştı. Kendine gelirken masadaki herkes de endişelenmişti onun için.

Ceylan kahvesini içerken eli hâlâ boğazındaydı. Teşekkür etmek için Ateş'in yanağını öptü. Ateş'in kirli sakallı, yumuşak ve mis kokan yanağından öptü. *Onu öptü.*

Bakışlarımı onlardan ayırdım ve bir daha o yöne kafamı çevirmedim. Ateş bana bakıyordu, hatta gözlerini bir an olsun üstümden ayırmıyordu.

[4]Soluk borusuna kaçan yabancı cismi çıkarmak için karnın üst kısmından yukarı doğru uygulanan ani basınç. (e.n.)

Kahvaltıları bitene kadar buna devam etti. Bana bakmaktan kahvaltı yapabildiğini sanmıyordum.

"Fikret yok mu?" diye sordum dikkatimi toplamaya çalışarak. Sikik dikkatim bugün paramparça olmayı seçmişti, özellikle de o öpücükten sonra.

Hâlâ bende bu etkiyi bırakması sadece saçmalıktı.

Öpebilirdi sonuçta, dudağından da öpebilirdi. Artık sadece kâğıt üstünde karı kocaydık ki koltuğunu almayayım diye onu da bitirmek istiyordu zaten.

Durdum, ona bir kez daha baktım.

O bunu hak ediyordu, belki onunla gerçekten birlikte değildi, bu zamana kadar aralarında hiçbir şey olmamıştı ve ona karşı hiçbir şey de hissetmiyordu. Ama hak ettiği tam da böyle bir kadındı. Aşkına aynı saf aşkla karşılık verebilecek, onun kanatlarını arasından çıkmayacak ve de masum olacak bir kadın.

Bakışlarımı ayırdım yine.

"Bugün ortalıklarda yok gibi, yine bir şeyler karıştırıyordur," dedi Murat, onların arasına dönüp ne konuştuklarını anlamam birkaç saniyemi aldı.

Onun Kaptan'ın oğlu olduğunu asla unutmamam gerekiyordu. "Kaptan'ın cesedini hiç gördün mü?" diye sordum Çelik'e.

Sorduğum soruyla kaşları çatılırken yerinde dikleşti. "Hayır, görmedim. Sence yaşıyor mu?"

"Kaptan dokuz canlıdır. Yunanlıların elinde bir yıl işkence gördüğünü biliyor muydun?" dediğimde kafasını olumluca salladı.

"Ölümü aslında tam da onun istediği şekilde."

"Evet, tuhaf olan da bu. Kaptan oyunları sever," dediğimde Çelik de kendine bir kadeh doldurdu.

"Bizim hayatımız oyun olmuş, adam sikti oyununu da belasını da daha ne yapacak?" derken fazlasıyla öfkeliydi.

İnsancıl olmayan şekilde eğitilen tek kişi ben değildim. İçimden bir ses bazen Çelik'in daha ağır şartlar altında eğitildiğini söylüyordu.

Vücudunda, özellikle sırtında işkence izleri vardı.

Bakışlarımı fark ettiğinde bakışları yumuşadı. "Ne bakıyorsun öyle hülyalı hülyalı? Âşık mı oldun bana?" Ben daha konuşmadan Murat derin bir of çekmişti.

"Sizce Alanguva yine toplantıyı iptal ettirecek mi?" dedi Murat.

"Yapabilir ama bu işimize daha çok yarıyor gibi. V üyelerle birebir konuşup akıllarını karıştırma fırsatını yakalıyor ki bana kalırsa Alanguva da bunun farkında. Bir planı var gibi, sence ne düşünüyor?" dediğinde omuz silktim.

"O Ateş Alanguva, her şeyi planlıyor olabilir ve kaybetme ihtimali de düşüktür," dediğimde Çelik gıcık bir bakış attı yan masaya.

"Biz varken değil," dedi burnunu çekerek.

Bu sırada yan masa hareketlenmişti. Hepsi ayaklanırken yüzüme bile bakmadan salondan ayrılacaklarını düşündüm ama öyle olmadı.

Yusuf, Ceylan'ı alıp giderken diğerleri hiçbir şey sormadan masama oturmuşlardı. Ateş tam karşıma yerleşirken Pusat da yanına geçmişti.

Çelik ve Murat'la aramızda anlamlı bir bakışma geçti, ikisine de *her şey yolunda* dermiş gibi kafa salladım.

Masanın aniden bu kadar kalabalıklaşması salondakilerin de ilgisini çekti. Çelik'in diğer tarafına Tarık oturmuş, sırf gıcıklık olsun diye sandalyesini Çelik'in sandalyesine dayamıştı.

Çelik de sabır çekerek kendisini bana yaklaştırdı. Tarık yine ona yaklaştı. En sonunda ikisi dip dibe oturmuştu, Çelik ne kadar gıcık olmuşsa Tarık da o kadar gıcıktı.

"Seni tanıyorum," dedi Bahar bakışları Çelik'e kaydığında.

"Evet, teşekküre gerek yok," dedi göz kırparak. Çelik daha önce Bahar'ı bir çatışmada kurtarmıştı.

"Şimdi seni bizim Kaptan mı eğitti?" dedi Tarık ona yandan yandan bakarak.

"Evet, beğenemedin mi?"

"Beğenemedim," dedi Tarık burnunu kırıştırarak.

"Bozuk saat bile günde iki kere doğruyu gösteriyor işte," dedi Pusat, Tarık'a gurur dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Kalbimi kırıyorsun, bebeğim." Tarık'ın sözleriyle Pusat sabır çekti.

"Bizi tanıyorsun o zaman sen?" dedi Naz.

"Evet, tanıyorum. Hepinizi." Neden bilmiyorum ama bunu söylemek Çelik için zor olmuştu.

Sanırım biliyordum.

Kaptan bana sırlar saklayan bir aile vermişti ama ona hiçbir şey vermemişti. O yalnız büyümüştü, onun uğruna yaşayacağı bir ablası da yoktu, artık benim de olmadığı gibi. Bunun ne kadar zor olduğunu ben de yeni yeni öğreniyordum.

Çelik diğerleriyle birlikte büyümemişti, onlarla sonradan tanışmıştı.

"Neden hiç yanımıza gelmedin?" dedi Deniz.

"Birkaç kere niyetlendim, Kaptan izin vermedi. Her şeyin zamanı varmış. Sizinle tanışmak da bugüne kısmetmiş," derken ifadesini okuyamıyordum.

"Bizi ne kadar tanıyorsun ki?" dedi Bahar merakla.

"Biraz." Çelik'in bakışları dalmıştı. Bu herifi böyle görmeye hiç alışkın değildim. "Aşkın'ın cinayetlerini, Deniz'in hırsını, Bahar'ın yaşam sevincini, Naz'ın koca yüreğini, Tarık'ın yavşaklıklarını bilecek kadar işte."

Biz Çelik'i tanımıyorken o bizi izliyordu. Ve imreniyordu.

"Bana bak, Çelik misin, gümüş müsün, titanyum musun, bilmem... O bakışlarını önüne çevir. Öyle anlamı anlamlı bakma benim Bahar'ıma." Pusat daha fazla dayanamayıp konuşmuştu.

Sözleri çok komik gelmiş olacak ki Tarık koca salonu inletecek kadar kahkaha atmıştı.

Çelik sadece dalmıştı ama Pusat'a gıcık vermek için Bahar'a göz kırptı. Bahar, Pusat'ı umursamazmış gibi Çelik'e gülümsedi. Hatta Bahar'ın yanakları kızarmıştı ama bu flörtüz bir ifade değildi, bir büyüğünden iltifat almış gibiydi utangaçlığı.

"Irz düşmanı, amına koyayım," dedi Murat sadece benim duyabileceğim sesle.

Dudaklarımda oluşan gülüş Ateş'in kaşlarının bir kez daha çatılmasına sebep oldu. Bu gidişle bir yıla tamamen kırışacaktı. Gerçi Alanguvaların yaşlılıkları da karizmatik oluyordu.

Kır saçlı, yüzü kırışmış, altmışlı yaşlarındaki hâlini merak ediyordum. O hâlini göremeyecektim, onunla yaşlanamayacaktım çünkü ben o kadar uzun yaşayamazdım. Yaşasam da onunla olamazdım.

Bu düşünce boğazımı gıdıklarken kadehimi bir kez daha yeniledim.

"Bugün her şeye açıklık getirecek ve bu saçma işi bitireceğiz Aşkın," dedi Ateş sonunda konuşarak.

"Bitirmek istediğin tam olarak nedir?" dedim sakince.

"Bu saçma savaşın, rekabetin ve bu sikik heriflerin maşası oluşun. Kaptan sanki seni yeterince parmağında oynatmamış gibi bir de bu heriflerin oyunlarına mı geleceksin?"

"Senin yaptığın gibi yani?" Kadehimi avucumun içinde döndürdüm. "Ama onlar senin gibi olamazlar, en azından beni yalanlarıyla uyutup evlenmediler. Hani bana kızıyorsun ya senin soyadınla koltuğunu almaya çalışıyorum diye..." Bakışlarımı şu saniyede güneş kadar sıcak olan sarı gözlerine diktim. "En azından ben bunu yürekli şekilde yapıyorum, elimi gizlemiyorum. Ben senin karşına seni affetmiş şekilde çıkıp hâlâ bana olan saçma zaafını kullanamaz mıydım? Öyle de güzel kullanırdım ki."

"Bunları baş başa konuşuruz." Ateş herkesin içinde bu kadar rahat konuşmamdan rahatsız olmuştu ama o da biliyordu ki bu masada oturan herkes her şeyin farkındaydı, her şeye şahit olmuşlardı.

Sessiz kaldım, ona söz hakkı tanıdım. "Senin aileniz biz, ne kadar sen artık inanmasan da biz senin için her şeyi yaparız. Herkese yeterince acı çektirdin. Aşkın, yeterince kayıp vermedik mi? Baksana şuraya, herkesi kaybettik, bir tek bu kadar kaldık. Başka kimsemiz kalmadı. Daha fazla kayıp vermeyelim, bitirelim her şeyi." Ateş Alanguva beyaz bayrak çekiyor ve bunu herkesin içinde yapıyordu.

Sadece bizim masamız değil, başka masalar da bu konuşmaya şahit oluyordu. Ateş Alanguva tıpkı bir liderin yapacağı gibi anlayış ve çözüm odaklı yaklaşıyordu. Bu teklifi reddettiğimde açgözlü ve vahşi gözükecektim.

"Karım olmaya devam et, çok istiyorsan koltuğu yönetirken seni de toplantılara dâhil eder ve neredeyse lider kadar söz hakkı kullanmanı sağlayabilirim. Ya da..."

Zeki puşt.

Öyle güzel oynuyordu ki on hamle ilerisini görüyordu ama unuttuğu bir şey vardı, karşısındaki kişi onun sadece rakibi değildi, aynı zamanda bu kanlı miladın oyun kurucusuydu.

"Ya da?" dedim keyifle.

"Ya da savaşmaya ve kayıplar vermeye devam et. Kendi soyadınla."

Bir süre sessiz kaldım ve onu inceledim. Teklifini zaten asla kabul etmeyeceğimi biliyordu.

"Peki, o kadar boşanmak istiyorsan daha fazla sürdürmeyelim," dedim en az onun kadar sakince.

"Ne saçmalıyorsunuz siz? Ortada bir şeylerin döndüğü belli." Tarık aramızdaki bakışmayı böğürürcesine böldü.

"Ne dönüyormuş?" Murat'ın bir eli çenesinde diğeri de benim oturduğum sandalyenin sırtındaydı.

Ateş özellikle Murat ve Çelik'in hareketlerini pürdikkat izliyordu. Yüz ifadesi değişmese bile gözlerindeki ifadeleri okuyacak kadar tanıyordum onu.

"Bilmiyorum, hiçbir şey olmasa bile kesinlikle bir şey oldu," dedi Tarık. Çelik ona alayla güldüğünde Tarık bu sefer de ona yükseldi. "Ne gülüyorsun?"

"Gülmüyorum, alay ediyorum."

"Güldün! Senin orada gülerken yüzünde gülme ifadesi var." Herkes anlamsız şekilde Tarık'a bakarken o ifadesini hiç bozmadı.

İçim rahatlarken nefesimi verdim, en azından bu yanını tamamen yok etmemişti. Yine de uzun zamandır hiç böylesine espri yapmadığına emindim.

Bakışlarımı fark ettiğinde gülüşü soldu, gözlerindeki keder onda sık görmediğim bir duyguydu.

"Şu tayfayla ciddi konu konuşabileceğini düşünmen hata zaten," dedi Pusat.

"Ne diyorsun sen be?" dedi Tarık bedenini öne doğru atarken. "Yolarım o iki tutam saçını."

"Sen dayağını özledin herhâlde."

"Ne yalan söyleyeyim, özledim vallahi." Tarık bunu o kadar içten söylemişti ki Pusat bir an Bahar'a baktığı kadar acıyla baktı Tarık'a da.

"Aşkın," dedi Ateş ama ona baktığımda hiçbir şey söylemedi sanki öylesine sırf ona bakayım diye seslenmişti.

Ne düşündüğünü biliyordum. Sanki aradan bir yıl geçmemiş, sanki hepimiz mahvolmamışız da bir aradaymışız gibi kısacık bir an geçmişti.

"Bugün de toplantıyı korkakça iptal edecek misin?"

"Evet ama korkruğumdan değil. Ben liderim, toplantıyı kuracak da istediğim saate erteleyecek güce de sahibim. Ve daha bilmediğin birçok şeye de..." Bana açık açık gözdağı veriyordu.

"Ne koltuk sevdasıymış arkadaş," dedi Deniz. "Biz ne yaşıyoruz? Biz burada ne yapıyoruz? Benim gibi bir adamın mafyanın kalbinde, gizli bir örgütün toplantısında ne işi var?" Hem söyleniyor hem de yüzünü ovalıyordu.

"Alış sen de artık, bir yıl oldu hâlâ mıymısın," dedi Pusat bıkmış şekilde. "Mafyayla çalışıyorsun, kabul et artık."

"Hayır, ben sizin mafya işlerinize karışmayacağım. Amacım Aşkın'ı bulmaktı, bulduk da zaten."

Deniz beni bulmak için o çok nefret ettiği mafyalarla çalışmıştı.

Bakışlarımı Ateş'e çevirdim. "Ferda nerede?" dediğimde ifadesini sabit tutmaya çalıştı ama gerilmişti.

Sadece o değil, hepsi gerilmişti. Ferda'ya bir şey olmuştu.

"O hayatta mı?" dedim tekrar konuşabildiğimde.

"Ferda saldırıya uğradı, kafasından vuruldu. Haberin yok muydu?" dedi Ateş.

"Yaşıyor mu?" dedim aniden kısılan sesimle.

"Bir mucizeyi yaşadı, hayatta." Ateş bakışlarını üstümden ayırmamıştı. "Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Bilsem sormam zaten."

"Yaşıyor ama pek iyi değil," dedi Naz düşünceli şekilde. "Tedavi sürecinde onunlaydım, çok zor bir süreç atlattı. Bir süre hiç yürüyemedi, hatta konuşamadı. Uzunca bir süre fizik tedavi gördü. Şimdi nispeten iyi ama ağır psikolojik sorunlar yaşıyor. Ayrıca denge problemleri ve bazen konuşma güçlükleri de yaşıyor."

Çelik'le bakışlarımız kesiştiğinde biliyor muydu diye yüzüne baktım ama bilmiyordu, o da burada öğreniyordu ya da bildiğini saklamaya çalışıyordu.

"Karma işte," dedi kısık sesle ama Tarık onu duydu.

"Ne diyorsun lan sen!" dedi aniden yerinden kalkarken.

"Babaları o kadar çok masum insanın hayatına mal oldu ki onun diyetini ödüyorlar. Hazel var, onu tanımıyorsunuz. Hazel, Alanguvaların kurbanlarından biri, ileri derecede denge problemi yaşıyor küçük yaştan beri. Gerçi yaşattıkları her şeyi yaşamaya başlarlarsa bizim bir halt yapmamıza gerek kalmayacak."

Sözleri Ateş'i de öfkelendirmişti. Yerinden doğrulurken gözleri sinirle kısılmıştı. Tarık birden Çelik'in üstüne atladı. Yakalarına yapıştığında Çelik'in ondan güçlü olduğu bir gerçekti ama Çelik bir tepki vermiyordu.

"Seni öldürürüm!" diye bağırıyordu Tarık ve onu ilk defa bu kadar öfkeli gördüğüme emindim.

Pusat ayağa kalkmıştı ama ayırmak için değil, o da zaten bahaneyle Çelik'in yüzüne bir yumruk atmıştı. Bu Çelik'in sabrını taşıran son nokta olmuştu. Tarık'a vurmak için yumruğunu kaldırdığı sırada hızla yerimden kalktım ve kolunu havada yakalayarak onu kendime doğru çektim.

"Saçma sapan şeyler yapmayın!" Çelik'in kolunu fırlatırcasına bırakarak Tarık'ın elini tuttum.

Restorandan çıkarken elini elimden çekmiyor, aksine uysal şekilde takip ediyordu.

"Neydi şimdi bu?" dedim otelden dışarı çıktığımızda.

"Ne neydi? He yaşadığımız her şey çok normal, bir bu anormal zaten!"

"Tarık!" Karla kaplı zeminde durduk, dünkü yağan yağmur karı biraz daha kaygan hâle getirmişti. Ceketimi tamamen giyinip bir dal sigara çıkarıp Tarık'a da uzattım paketi.

Paketten bir dal sigara alıp dudaklarına götürdüğünde elimdeki Zippo'yla sigarasını yaktım. O kadar sinirliydi ki aldığı derin nefeslerle omzu aşağı yukarı derince sallanıyordu.

Elim omzuna uzanmıştı ki hızla kendini geri çekti, öfkeli gözleri yüzümü bulurken bana belki de ilk defa bu kadar yabancıymışım gibi bakıyordu.

"Siktin hayatımızı ya, vallahi siktin!" Hiçbir şey söyleyemedim. "Hepimizi mahvettin! Hani Ateş'e diyorsun ya, senin yüzünden ablamı kaybettin diye, ablanı sadece sen kaybetmedin! Aylin bizim de ablamızdı. Bir de sanki Ateş hiçbir kayıp vermemiş gibi davranıyorsun. Adamın abisi de öldü, kalmadı kimsesi. Bir Ferda vardı, onu da seni ararken feda etti. Sense hâlâ düşmüşsün sikik bir intikamın, koltuğun derdine."

Sessizliğim devam etti. "Bu sen değilsin, sen bir grupla çalışmazsın. Seni kullanmak isteyen insanlara fırsat vermezsin." Sessizliğim onun sesini biraz daha yükseltti. "Tepki ver bana! Kafayı yiyeceğim ben."

Hiçbir şey söyleyemedim. O daha fazla öfkelenirken sigarasını sinirle fırlattı. "Sen hiçbirimizi hak etmiyorsun! Ne o köpek dediğin Pusat'ı ne de bizi. Yeni ailenle mutluluklar."

Bunlar omzuma çarpıp otele geri dönmeden önceki son sözleri olmuştu. Ateş amacına ulaşmıştı, beni öyle sikik bir hâle sokmuştu ki Cebonayan'la ve üyelerle uğraşacak ne gücüm ne de hâlim kalmıştı. Üstelik her şey başlangıç gibi hissediyordum.

Uzun bir süre otelin önünde öylece ayakta dikildikten sonra, lobide oturup Cebonayan üyelerini ağıma düşürecek hâlim kalmamıştı. Son birkaç gündür fazla yorgun hissediyordum ve bunun nedenini biliyordum.

Direkt üst kata daireme çıktığımda Çelik ve Murat da geldiler. Murat, Çelik'in gözüne buz tutuyordu.

"Hayır, bir çaksam iki parçaya ayrılacaklar, sonra görecekler gümüşü titanyumu, amına koyayım!" diye söyleniyordu Çelik.

Daha önce Çelik'in yumruk attığı heriflerin hâline şahitlik ettiğim için abartmadığını biliyordum. Daha önce sadece tek bir yumruğuyla adam öldürdüğünü görmüştüm.

Onlarla sohbet etmedim, direkt odama geçerken yanıma silahlarımı alıp makyaj masamın üstüne dizdim.

Bir sigara yakıp dudaklarımda asılı bıraktım ve bir süredir kullanmadığım silahlarımı temizlemeye başladım.

Zaten toplantı bugün de iptaldi. Planlarıma devam edebilirdim. Üstümdeki gömleği tamamen çıkardım, saçlarımı arkadan rahat bir topuz yaptım.

Salondan yine sesler geliyordu. Uzun zamandır bu kadar konuşmayan ben, iki gündür sürekli konuşmaktan fazlasıyla yorulmuştum.

Çok geçmeden odamın kapısı açıldığında Ateş karşımdaydı. Bakışları üzerimde gezinirken beni uzunca süzdü.

Bakışları dudaklarımdaki sigarada fazladan oyalanırken dudağında bir gülümseme oluşmuştu. "En azından bazı şeyler hâlâ aynı."

"Nasıl girdin içeri?"

"Seninle hâlâ konuşmak istiyorlar ve ben seni almaya geldim." Kafa salladım.

"Konuşacak daha fazla bir şey yok, geri dönsünler," dediğimde bıkkınca verdi nefesini, odanın içine ilerlemeye başladı.

Kapıyı arkasından kapatırken bakışları etrafta geziniyordu. Yanıma gelip silahlarıma baktı. "Savaşa mı hazırlanıyorsun?"

Sigaramı dudaklarımdan ayırıp küllüğe bıraktım. "Evet, seni hangi silahla daha iyi öldürürüm diye bakıyordum." Aynadan gözlerime bakıyordu.

Bir elini çıplak omzuma koyarak kulağıma doğru eğildi. "Onu denedin ama başaramadın diye hatırlıyorum," derken nefesi kulağıma çarpıyordu. Teni kolumun üzerinde gezinirken bedenim ısınmaya başlamıştı.

Biraz daha eğilip dudaklarını boynuma bastırdığında kısa bir an gözlerimi yumdum. Eli kolumdan inip karnıma ve daha da aşağı inmeye başladığında kasıklarıma yayılan sıcaklık tüm tenimi kısa sürede ürpertti.

Onu arzulamıyordum! Sadece bir süredir kimseyle sevişmediğim için oluyordu bunlar.

Eli pantolonumun düğmesini bile açmadan içeri doğru ilerlediğinde gözlerimi açtım. Parıldayan sarılarıyla aynadan bana bakıyordu dikkatlice. İç çamaşırımın üzerinden tenimi okşadığında elimdeki silahı bıraktım.

"Neler geçiyor o kıvrak beyninden?" dedi kısık sesle kulağıma doğru. Beni nasıl azdıracağını iyi biliyordu puşt. "Benim koltuğumu nasıl almayı planlıyorsun?"

"Şu an mı?" Sırıttım, eli biraz daha aşağı indiğinde tamamen avuçlarındaydım. "Şu an tek düşündüğüm beni o koltukta sertçe becermen," dediğimde kendini tutmaya çalışsa da gözleri şaşkınlıkla irileşmişti.

Benimle oynayamazdı, özellikle konu cinsellikse ben çok daha şaşırtıcı olabilirdim. Çenesine gitti elim. "Hadi daha derine," diye dudaklarına doğru fısıldadım.

Kesik bir nefes aldı. Gözleri tutkuyla parlarken çenesindeki elimi boynuna indirdim.

"Beni nasıl çıldırtacağını çok iyi biliyorsun, değil mi?" Çeneme bir öpücük bıraktı.

Onu boynundan tutup kendime çektim. Ona doğru hızla döndüğümde elini pantolonumdan çıkarmıştı. Dizine bir tekme atıp kolundan tutarak kendime çektiğimde birden önümde diz çöker bir vaziyete gelmişti.

Bu kadar ileri gitmemeliydim onunla, gidersem duramazdım. Ama bedeninin sıcaklığı uzun zamandır yaşadığımı hissettiren tek şeydi. Yüzlerimiz aynı hizadayken onu iki bacağımın arasına sıkıştırmıştım.

"Ne halt ediyorsun?" Sırıtıyordu.

"Düşmanını yatağına almak istemezsin." Ben de onun gibi kısık sesle dudağına doğru fısıldadım. "Sonra bir bakarsın sol göğsünde bıçak olur ve bu sefer beynimde çip de olmaz." Başını yavaşça salladı.

Bacaklarım arasından çıktı, benden uzaklaşmasıyla birden vücudumun boşluğa düşmesi hiç hoşuma gitmedi.

"Peki, sen burada durup beni nasıl bitireceğini düşünmeye devam et."

"Hâlâ beni o kadar arzuluyorsun ki nefesin kesiliyor," dedim tatmin olmuş bir ifadeyle.

"Senin gibi yani?"

"Ben inkâr etmiyorum." Omuz silktim. "Seninle sevişmeyi hep sevdim." Ardından da rahat bir ifadeyle önüme döndüm.

"Toplantı akşam olacak, ifadelerini iyi hazırla, Cebonayan üyeleri çok bunaltıcı olabilir."

"Bana yardım mı ediyorsun?"

"İyi olan kazansın diyelim," dedi o da aynı benim gibi alaylı şekilde. "Bu biraz kirli bir yarış olacak."

"Ve de ıslak." Ona yine aynadan bakıp göz kırptım.

Dudakları aralandı ama ne söyleyeceğini bilemeyerek geri kapattı. Derin bir nefes aldığımda onu ne kadar zorladığımı görebiliyordum.

Ama tek zorlanan o değildi.

"Akşamki toplantı tek şansın, ya onların aklına girer ve Cebonayan'ın seyrini değiştirirsin ya da Cebonayan'ın kalabalık sayfalarında kaybolup gidersin." Bana açık açık meydan okuyordu.

"Karına yardım mı ediyorsun? Ne kadar da tatlı. Bu arada en son boşanmak istemiştin sanırım, seninle zorla evli kalacak değilim."

"Karım olmazsan koltuğu alamazsın."

"Belki kolay olmaz ama bilirsin, benim isteyip de yapamayacağım hiçbir şey yok. Bunun sonucu iç savaş da dış savaş da olsa... Hadi boşanalım, ben de daha rahat grup yaparım hem."

"Sikeyim Aşkın," dedi sinirle ve daha fazla bir şey söylemeden odamdan çıktı. Elimdeki silahları bıraktım.

Kemerimi takıp silahlarımı ve bıçaklarımı da kemere geçirdim. Blazer ceketim yerine siyah kaşe bir ceket giyindim. Odadan çıktığımda Çelik'le Murat hâlâ buradaydı.

"Kocan en sonunda elimde kalacak," dedi Çelik.

"Arada odama geldiğinde laf etmeyin, bizim yatak odası muhabbetlerimiz zevkli oluyor." Onlara göz kırptıktan sonra kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Murat da.

"İşlerim var." Benden açıklama beklemeleri sinirlendirmişti.

"Şu an herkes seni tanıyor, açık hedef hâlindesin. Tek başına olman güvenli değil," dedi Çelik de ama onlara daha fazla açıklama yapmayı gerekli görmeyerek önce odamdan sonra da otelden hızla çıktım.

Valenin getirdiği arabama vakit kaybetmeden binerken takip edileceğimi biliyordum.

Hep yaptığım gibi bir yere kadar altımdaki arabayla giderek ayarladığım hangarda aracımı değiştirdim; farklı bir çıkıştan külüstür bir araçla çıktım.

On dakikalık yol boyunca etrafı iyice kontrol ederek kimsenin beni takip edemediğinden emin olduğumda binaya ulaşmıştım.

Lüks binanın otoparkına arabamı park ettikten sonra, bir aydır kiraladığım daireye asansörle çıktım.

İçeri girdiğimde kendime ait bir yere gelmek beni biraz da olsa rahatlatmıştı, üzerimdeki ceketi çıkardım. Panomun karşısına geçerken her şeyi dikkatlice inceliyordum.

Panonun bir kısmında Fikret, Çelik, Murat, Selin, Hazel, Lila, Lena, Ayberk vardı ve onlardan ipler diğer köşeye uzanıyordu. Diğer köşede Pusat, Yusuf, Tarık, Naz, Deniz, Fernando vardı. Panonun altında tüm Cebonayan üyeleri...

Tüm iplerin kesiştiği tek bir yer vardı, tüm panonun ortasında yine Ateş Alanguva yer alıyordu. Onun yanındaysa ben vardım. Aşkın Alanguva...

Belki anlatmama rağmen inanmıyorlardı ama ben kim miydim? Ben V'ydim.

Ben kimseye çalışmaz, kimseye güvenmezdim. Ben çok kez kaybetmiştim ama bu sefer farklıydı çünkü bu sefer gerçekten kimsesizdim.

Ben tek bir oyuncuydum, tüm oyuna bedeldim. Ben tek bir hamleydim, tüm taşlara bedeldim. Ben kralın boynunu eğecek taçtım.

14

İKİNCİ PERDE

Karlı yolda ayağımdaki büyük numara botlarla kara bata çıka yürüyordum, tüm vücudumu saran kıyafet soğuğu keserken beni de fazlasıyla yormuştu. Üstümdeki silahlar ve bıçakların ağırlığı kıyafetlerin ağırlığını arttırıyordu.

Büyük malikânenin kapısının önünde durduğumda birazdan nasıl bir katliam yaratacağımı ve bu hamlemin çoğu şeyi değiştireceğini de iyi biliyordum.

Varlığımı fark eden kameralar lenslerini bana çevirdiklerinde çok geçmeden malikânenin demir kapıları da iyi yana doğru açıldı. İçeriden iki koruma çıkıp karşıma dikildiğinde konuşmalarına müsaade etmeden iki elimde iki silahımla ateş ettim. Bu sırada evin çevresindeki otomatik silahlar ve *drone* saldırısı olması gerekiyordu ama asla olmayacaktı çünkü daha buraya gelmeden önce onun da icabına bakmıştım.

Malikânenin büyük bahçesinden içeri girip karanlık havada siyah kıyafetlerimle görünmez olmaya çalışsam da tüm korumalar ellerinde silahlarıyla kapıya dolmuştu.

İçeri girdiğim an küçük bir orduyla karşılaşmıştım ve hepsinin namlusu da üzerime doğrultulmuştu.

Beklediğim kalabalık, aksiyon damarlarıma adrenalini yayarken fazlasıyla keyiflenmiştim.

"*Shit.*" Tabancalarımı *Uzi*'lerimle hızlıca değiştirirken onlar çoktan ateş açmıştı.

Kendimi en yakın yerin, büyük bir ağacın arkasına atarak ateş etmeye başladım. Ruslar silah işinde epey iyiydi ve o silahları kullanmakta da aynı şekilde iyilerdi. Ancak ben iyi bir katil olduğum kadar iyi bir illüzyonisttim de.

Silahın kabzasını toprağa çakıp tetiğe bir lastik geçirdim. Silah aralıksız ateş ederken ben ağacın diğer tarafından hızla fark edilmeden villanın olduğu tarafa geçtim. Mermiler bitene kadar onlara ateş ettiğimi sanacaklardı.

Villanın mutfak kapısından içeri girdiğimde evin tüm ışıkları açıktı. Evdeki korumaların çoğu bahçe kısmındaydı ama kurbanımın yanında da olduklarına emindim.

Bugün kurbanım, yüzüne bakılmayacak kadar iç pisliği dışına vurmuş bir Rus iş insanı, aynı zamanda siyasetçi Maksim Vsevolod'du.

Acımasızlığı ve kötülüğüyle meşhur bir herifti. Henüz parayla öldürmeye devam edemiyordum ama yavaş yavaş ismimi tekrar hatırlatıp sahalara geri dönüğümü de dünyaya duyurmam gerekiyordu. Maksim de bunun için mükemmel bir pislikti.

Arka kapıdan Maksim'i çıkaracaklardı. Vakit kaybetmemem gerekiyordu. Uzun koridora adım attığım an durdum. Her taraf lazerle döşenmişti ve çarptığım an tüm orduyu buraya dolduracağımı biliyordum.

Ruslar bu sporu yapıyordu.

Ben de bu sporu epey seviyordum.

Çapraz şekilde yerleştirilen lazerlerin arasından geçmek için epey kıvrak ve esnek olmam gerekiyordu. Spor yapmayı hiç bırakmasam da uzun zamandır çok fazla esneme hareketleri yapmıyordum. Malum yatak hayatım epeydir durgundu.

Yine de önce bir bacağımı attım yeşil lazerin üstünden, aynı anda vücudumu eğerek üsttekinden korunmaya çalıştım. Bu sırada tam ortada duran lazere değmemek için önce ellerimi lazerin diğer tarafına geçirip diğer yana dayadım.

Avuç içlerimden güç alarak bedenimi havaya kaldırdım ve diğer lazerin üstünden de bacaklarımı geçirdim. Tam bu sırada karşıma çıkan kısacık çaprazlardan oluşan iki lazerin arasından yılan gibi süzülerek geçtim.

Az kalmıştı.

Karşımda kalan kısma baktığımda işimin çok da kolay olmayacağını biliyordum. Alt taraf tamamen lazerdi, duvarlardan destek alıp üstteki kısacık alandan geçmem gerekiyordu. Bacağımı bir duvara dayarken diğer bacağımı ve ellerimi de diğer duvarlara yasladım; arkamdaki lazerlere de değmemeye büyük bir çaba göstererek üste doğru çıkardım bedenimi.

Tam hareket etmek için bacağımı kaldırmıştım ki bacağımdaki kemere bağlı olan bıçak lazerle temas etti.

Aynı anda lazer kırmızıya dönerken bıçak lavların arasına girmiş gibi erimişti ve gürültülü bir de siren çalmaya başlamıştı.

Siktir.

Demek lazere değsem tavuk gibi kızaracaktım, bu düşünce beni biraz daha heyecanlandırırken nefesimi tuttum ve kalan lazerlere baktım. Geliyorlardı ve daha fazla zaman kaybetme lüksüm yoktu.

Lazerlerin arasından hızlıca düşünerek kıvrak hareketlerle geçerken bir aşağı inip bir duvara tırmanmam gerekiyordu. En sonunda lazerler bittiğinde bir kedi gibi dört ayak üstüne düşmüştüm.

Tam bu sırada lazerlerin arka tarafından gelen sesleri duydum. Sırıtarak kalkıp arkama baktım, gelmişlerdi. Lazerler büyük ihtimalle sadece şefin izniyle zor bir şekilde kapanıyor olmalıydı çünkü lazerin diğer tarafındakiler bir an ne yapacaklarını bilememişti.

İki elimi de havaya kaldırıp onlara orta parmak çektim ve hızla arkamı dönerek koşmaya başladım. Bu sırada karşıma çıkan korumalara sıkıp Maksim'i nerede sakladıklarını sezmeye çalışıyordum.

Evin içerisi de dışarısı kadar kalabalıktı ve lazerin çıkardığı ses herkesi olduğum koridora toplamıştı. Olduğum koridoru değiştirirken arada labirente benzeyen duvarların arasında saklanıp yanımdan geçmelerini izliyor, bana sıkan olduğunda da karşılık veriyordum.

Koridorun sonuna geldiğimde durdum. Yine bir duvarın köşesine sindim.

Maksim'i koştur koştur alt kata indiriyor, onu kaçırmaya çalışıyorlardı. Cama yaklaşıp aşağı baktım. Aşağıda zırhlı büyük bir minibüs vardı. Onunla götüreceklerdi.

Dışarısıyla olduğum kat arasında çok mesafe yoktu ama çevresinde korumalar vardı. Bu sefer susturucu olan silahları elime aldım. Yukarıdan gözüme kestirdiklerimi onlar dışarı çıkmadan hızla indirdim. Bu sırada arkamdan gelen adamlara da sol elimdeki silahımla ateş ettim. Arkamda kimseyi bırakıp bırakmadığımı görmek için kısa bir bakış attım. Birazdan yine gelirlerdi.

Camın diğer tarafına bacağımı atıp karla kaplı zemine attım bedenimi. Vücudum karda iz bırakırken ayağımla izi hızla yok ettim, az önce öldürdüğüm adamları karanlığa doğru ittim, yerdeki kanları başka karlarla örttüm ve evin kapısının açıldığını gördüğüm an kendimi zırhlı aracın arka koltuğuna attım.

Arka koltuktan bagaj kısmına geçerek olduğum yere sindim. Maksim nefes nefese kalmış şekilde arabaya bindiğinde etrafında birçok adamı vardı ama kendisi sadece başdanışmanıyla oturmuştu arka koltuğa.

Şoför kısmı gözükmüyordu. Maksim'in alıp verdiği derin nefesler bana keyif veriyordu.

"Şerefsizler bir orduyla mı saldırdılar!" dedi Maksim Rusça.

"Aslında çok kalabalık görememişler ama böyle bir çatışmayı büyük bir grup çıkarmış olmalı." Bu korkuyla konuşan kişi de başdanışmanıydı.

"Evimin etrafına bir kuş yaklaşsa bile haberim olur! Nasıl ruhunuz duymadı ahmak herifler?"

"Sanırım sistem devre dışı bırakılmış, yoksa bu kadar yaklaşmalarının imkânı yok."

"O malikâneden çıkmalarına izin vermeyin, hepsini öldürün," dedi Maksim sert sesiyle.

"Emredersin patron." Maksim rahatlamış şekilde arkasına yaslanmıştı ki dizlerimin üzerinde doğruldum. Susturucuyla önce karşısındakinin alnına sıktım, hemen ardından da Maksim'in ensesine silahımı dayadım.

"Eğer çeneni açarsan beynini dağıtırım," dedim kulağına doğru Rusça konuşarak.

Bedeni taş gibi kasılırken bel çantamdan çıkardığım ipi hızla boynuna doladım. Öne bacağımı atıp geçtiğimde ellerini de bağladım.

"Sesini çıkardığın an feci şekilde öleceksin." Gözleri korkuyla açılmıştı. "İğrenç bir herifsin," derken yüzüm tiksintiyle kasılmıştı. Çok fazla masum insanın suçsuz yere öldürülmesine neden olmuş bir mahlukattı.

Rus siyasetinin karanlık yüzüne saklanmış gizli bir güçtü.

"Ama aynı zamanda da çok şey biliyorsun," dedim onu inceleyerek. "Ben ABD ajanı değilim, ben kimsenin ajanı değilim, kim olduğumun pek önemi yok. Ve merak ettiğim bir şey var. İki isim öğrenmek istiyorum, Beyaz Saray'a soktuğunuz iki KGB ajanını bilmek istiyorum. Böylece acı çekmeden, işkence olmadan öleceksin."

"Sadece birini biliyorum," dedi sertçe yutkunarak. "Onun da sadece gerçek adını biliyorum." Hareketlerini izledim, yalan söylüyor gibi durmuyordu, çok korkmuştu.

"Söyle." Silahım ona doğru dönükken bıçağım da karnına yaslıydı. Başını iki yana salladı, ben öldürmesem o ismi verdiği için yine öldürülecekti. "Söyle!" Elimdeki bıçakla karnını delmeye başlarken dişlerimin arasından konuşuyordum. Yüzü acıyla kasıldı.

"Anthony Sevastian."

Başımı ağır ağır salladım. "Normal şartlarda seni feci şekilde işkenceyle öldürürdüm. Çünkü sen bunu hak ediyorsun, sen ölümüne neden olduğun insanlardan daha acı ölmelisin ama işime kolaylık sağladığın ve de kısıtlı zamanımız olduğu için sana ayrılan vaktin sonuna geldik."

Alnına bir kez sıktım. Başı geriye doğru düşerken onu yakasından tutup yüzüstü yatırdım. Bıçağımla gömleğini yırtarak çıkardım.

V harfi çizmedim, sadece sol omzunun arkasından belinin sağ köşesine kadar uzanan eğik bir çizgi çizdim bıçağımla. Ardından arabanın ön ve arka koltuklarını ayıran bölmeyi aşağı indirdim. İlk önce şoförün yanındakinin kafasına sıkıp ardından da ön tarafa atıldım.

Silahı şoföre doğrulttum. "Diğer arabalara hemen izini kaybettir," dediğimde korkuyla kasıldı. Dikiz aynasından arkasına baktı. "Eğer o ayağının yanındaki yardım düğmesine basarsan da bitersin." Yüzüm görünmüyordu ve sesimi de konuşurken kalınlaştırıyordum.

Bir süre arabayı sürüp ana caddelerden uzaklaştığında hızlı olduğu için takibindeki diğer arabalar kısa süreliğine de olsa bizi kaybetmişti.

"Hızını düşür!" dediğimde bana itaat etti sarışın genç adam. "Ruslar hep bu kadar seksi olmak zorunda mı?" dedim çapkınca ama onun şaşırmasına bile fırsat vermeden üstüne atıldım.

Arabanın kapısını hızla açıp ayağımla ona sert bir tekme atarak arabadan uçmasını sağladım. Yaşayacaktı.

Bu şerefsizle çalışan herkes ölmeyi hak ediyordu ama ben tüm kötüleri öldürebileceğime inandığım o saçma hayal dünyamdan uyanalı çok olmuştu.

Kapıyı hızla kendime çekerek kapattım. Dudağımda oluşan sırıtışla dikiz aynasından arkama baktım. Hâlâ yetişememişlerdi.

Artık kibirlenmiyordum ama yaşadığım tatmin edici hissin tadı yavaşça damağıma yayılıyordu. Bunlar zafer çanları değildi, benim çanlarım artık zafer için çalmayacaktı.

Çaresizliğin herkesin dilinde farklı bir anlamı, her yürekte ayrı bir acısı olurdu. En büyük çaresizlik kalabalıkların arasında, en büyük felakete tutulmak ve o kalabalığın ortasında solup gitmekti. Belki o kalabalık fark ederdi ama bazıları daha çok harlar, bazıları da seyrederdi. Çünkü bu çaresizlikti.

Ben çaresizliği tatmıştım, ben kendi çapımda bir çaresizlikle uzun zaman savaşmıştım. O geniş çapımın içinde çaresizlik üstüme bir kefen gibi örtünene dek de sürmüştü savaşım.

Vera'yı kurtaramadığımdaki çaresizliğim benim bu duyguyla ilk tanışma anım değildi ama en keskiniydi. Ancak ablama verdiğim hiçbir sözü tutamadığımı fark ettiğimdeki çaresizliğim bambaşkaydı. Çünkü bu tamamen benim elimdeydi ve ben kendi ellerimle onun sonunu hazırlamıştım.

Ben çaresizliği uzun zamandır hissediyordum. En çok da kâbuslarımdan acıyla uyandığımda beni bu felakete sürükleyen adamın kokusunu, sarılışını aradığımda hissetmiştim. O beni mahvetmişti ama ben yine ona muhtaçtım.

İşte bu böyle bir çaresizlikti ama o da çare değildi.

Cinayetten sonra tüm delilleri temizleyerek derin bir araştırma yapmıştım elime geçen isme dair ve eller tutulur çok fazla bilgi de toplamıştım ancak kısıtlı vaktim olduğu için araştırmamı yarıda kesmek zorunda kalmıştım. Gelirken giydiğim her şeyi tekrar üstüme geçirip hiçbir şey olmamış gibi otele dönmüştüm.

Bu akşamki cinayet ses getirecekti. Artık uluslararası çalıştığım için daha çok cinayet işleme ve daha büyük pislikleri öldürme şansım oluyordu.

Kaptan oyunlarını üstümde bir örümceğin ağı gibi ilmek ilmek özenle örmüştü. O ağın hâlâ devam ettiğini düşünsem de neler olacağını sabırla bekliyordum.

Otele girdiğim an lobide Çelik'le karşılaşmıştım. Toplantı başlamak üzereydi ve bu saate kadar hiçbir aramasına cevap vermemiştim.

Beni gördüğü an hızla yanıma ulaştı. Yüzü gerginlikten kasılmıştı. "Neredeydin sen?" dediğinde omuz silktim.

"Seni ilgilendirse bilirdin."

"Sana bir şey oldu sandım! Peşinde bir ton insan varken ve şu an liderliğe oynarken bize haber vermeden ortadan kaybolamazsın. Fikret, Ateş'in seni kaçırmığını bile düşündü!"

"Kimse bana isteğim dışında bir şey yapamaz, sen de çok konuşma. Toplantı başladı mı?"

"Başlamak üzere. Yine bir şeyler karıştırdığına eminim ama çıkar kokusu yakında zaten."

"Benimkiler gitti mi?" dedim etrafı incelerken.

"Artık yine seninkiler mi oldular?" Ona sadece baktım. "Bilmiyorum, tüm gün seni aramak dışında başka hiçbir halt yapamadım."

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki Ateş'i gördüm. Bu sefer yanında Ceylan yoktu. Pusat'la ikisi yalnız yürürken fazlasıyla iyi gözüküyorlardı. Omuzları ve başları dik, gözleri kısıktı. Anlaşılan bu toplantıyla beni tamamen saf dışı bırakmak istiyorlardı.

"Ateş tüm gün üyelerle konuştu ve kendi şansını kendin tükettin, V! Her şeyin içine ettin," dediğinde ona bakmadım. Bakışlarımın gittiği yöne baktığında kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Amacın her şeyi siktir edip onunla tekrar olmaksa bizi de ateşe atma. Ben kendimi bir şekilde kurtarırım ama diğerleri bunu yapamaz," derken ona bakmayan gözlerime bakıyordu dikkatle.

"Yazık olur o zaman size ama beni sorgulamaya devam edersen daha büyük yazık olacak." Daha fazla konuşmasına tahammül edemedim.

"Fikret kafayı yedi, her şey sikip attın." Kafasını iki yana sallıyordu. "Bu da senin umurunda değil, sen bizi sadece kullanıyorsun ve aynı şeyi bizim de sana yaptığımızı düşünüyorsun ama yanılıyorsun, Aşkın. Biz hiçbir zaman sana yalan söylemedik."

"Liderden sonra toplantıya girmek saygısızlık olur mu?" dedim onun konuşmasını duymazdan gelerek.

"E yani..." O da daha fazla laf anlatmak için çabalamayı bıraktı.

"Güzel, yine geç girelim," dediğim an Ateş'in gözleri beni bulmuştu.

Yanıma gelmedi, sadece beni izledi. "Alanguva da geldi sen yokken, seni sordu yine. Seni meydanda göremeyince merak etti. Herhâlde bu hırsla nasıl milletle sohbet edip ittifak kurmaya çalışmıyorsun diye."

Ateş bana bakarken Pusat da baktı ama o beni gördüğü gibi kafasını tripli bir şekilde hemen başka yöne çevirdi.

Ateş bara ulaşıp toplantıya girmek için bir hamlede bulunmayınca onun da toplantıya katılmaya çok da hevesli olmadığını çıkarmıştım.

"Yediniz bakışlarınızla birbirinizi." Çelik yine konuşmaya başlamıştı, bazen hiç susmuyordu.

Bu sırada Murat da yanımıza geldi. "Merak ettik seni," dedi o da aynı endişeli ifadeyle.

"Fikret kafayı nasıl yedi?" Lobideki koltuklara geçip oturdum.

"Toplantıya girmiyor muyuz?" dedi Murat kararsızca.

"Keyfim isteyince gireceğiz," dedim bakışlarımı Ateş'in üstünden ayırmadan.

Viskisini yudumlarken sırtını bara yaslamıştı ve bana bakıyordu. Gözleri beni baştan aşağı süzerken Pusat da ona bir şeyler söylüyordu.

En son ona ne dediyse bana bakmayı bıraktı ve Pusat'a ters bir bakış attı.

"Sidik mi yarıştırıyorsunuz?" dedi Murat karşıma geçerek. "En önce hanginizin pes edeceğine mi bakacağız?"

"Bana iyi bir şişe açtır," dediğimde sabır çekti.

"İçiniz dışınız içki oldu." Söylenmesine rağmen bana bir şişe almaya gitti.

"Şu an bilerek duruyor, belki de böyle yaparak toplantıya girmeyecek ve toplantı kendiliğinden düşecek," dedi Çelik gözü telefonundayken. "Fikret beklemekten üyelerin gerildiğini söylüyor."

"Üyeler de gerilmeye yer arıyor, amına koyayım."

Murat elinde bir şişe ve üç kadehle döndüğünde Ateş hâlâ bize bakıyordu. Çelik bana bir kadeh doldurup uzattığında Ateş'e doğru kaldırdım kadehimi.

"Cidden bizim grup şey yaptığımızı mı düşündü?" dedi Murat karşıma oturarak.

"Ne yaptığımızı mı?"

"Emin ol bunu fazlasıyla edepsiz şekilde söyleyebilirim ama grup işi olunca beni bozar." Murat yüzünü buruşturup Çelik'e baktı.

"Hadi ama... Hepimiz bu anı kafamızda bir saniye de olsa canlandırdık," dedi Çelik onu biraz daha çıldırtmak için.

"Çelik işin içinde olmazsa, sen de evli olmasan ben tamamım bu arada gruba."

"O zaman grup olmaz ki," dedi Çelik.

"Başka bir kadın daha olsa diyorum, iki de olabilir, hatta üç de," dedi ve birden durdu. "Sikeyim, sana benzemeye başladım." Bu düşünce onu dehşete düşürmüş olacak ki gözleri irileşmişti.

"Asla bana benzeyemezsin çünkü ben eşsizim." Çelik kollarını iki yana açıp gövde gösterisi yaptı.

Onlar konuşuyordu, biz sadece Ateş'le bakışıyorduk ve bu bakışmanın sonu hiç gelmeyecek gibiydi.

Pusat ona ne söylediyse bakışlarını üstümden çekti, kaşları çatılırken önce Pusat'ın uzattığı telefona ardından da bana baktı. Cinayetten haberdar olmuş olabilirdi.

Bana arkasını döndü, kadehini sertçe bara bıraktı. Ardından da bana bir daha bakmadan hızlı hızlı toplantı salonunun olduğu koridora girdi.

"Ne yapıyor sence?" dedi Çelik başını bana doğru eğerek.

"Konu Ateş'se emin ol ne yapacağını kestiremezsin," dedim ve ben de yerimden kalktım.

Ne yapıyorsa lehime olmadığı kesindi. Ben önden yürürken Murat ve Çelik de arkamdan geliyorlardı. Cebonayan kapısı iki yana açılırken masanın bir ucunda Ateş vardı ve henüz yerine oturmamıştı. Tam karşısında olan masanın diğer ucundaki koltuk da boştu.

O koltuğun başına geldiğimde Ateş yüzünden hiçbir şey anlaşılmayan ifadesiyle beni izledi.

"Merhaba," dedim ben de ama onun gibi ifadesiz değildim; aksine yüzümde içimdeki kötülüğü güldürecek kadar masum, o kötülüğü tatmin edecek kadar da dik bir ifade vardı.

Üyeler beni inceliyordu; bu sefer abiye değil de deri pantolonla geldiğim için sanırım tepeden tırnağa incelememişlerdi.

"Ben de senin gelmeni bekliyordum." Elini kaldırarak yerimi işaret etti. "Otur lütfen." Kendisi hâlâ ayaktaydı.

Lider hâlâ oydu, koltuğa oturdum dostane bir tavırla gülümseyerek.

Ateş de dirseğine kadar kıvırdığı siyah gömleği ve düzgünce şekillendirilmiş saçlarıyla asla gülümsemiyor, üstten bir tavırla izliyordu herkesi.

Ayakta durmaya devam etti, hemen arkasında Pusat da tetikte bekliyordu ve Pusat'ın elinde önü görünmeyen bir kâğıt vardı.

"Hepiniz hoş geldiniz, ben uzun bir konuşma yapacağım ama bundan önce söz hakkı isteyen biri var mı?" diyerek oturdu, arkasına rahatça yaslanırken bakışları üyelerin üzerinde geziniyordu.

"Aslında konuşulacak çok konu var Ateş," dedi Arhan'ın annesi.

"Hepinizi dinleyeceğim." Güven verici bir şekilde başını salladı.

"Evet, hepimizin fazlasıyla problemi varken ve bu masada toplanmışken doğru düzgün bir toplantı bile gerçekleştiremedik," dedi Yahya Şafak.

"Bu masada olma sebebimiz kendimizi en iyi yere getirmek." Sancak söze girerek beni savunmaya çalıştı.

"O zaman bu masadaysak bu masadakileri ilgilendiren konuları konuşalım! Masanın dışında olan insanları gündeme katıp masayı oyalamayalım." Bunu da bir adam söylemişti ama o kadar masa kelimesi geçmişti ki odaklanamamıştım.

"Tüm konuları masaya yatırıp düzgünce konuşmalıyız. Liderlik de buna dâhil," dedi Fikret de.

"Eğer biraz daha saçmalarsanız bu masayı yumruğumla kıracağım." Ateş'in yanında oturan bir adam da yumruğunu masaya vurmuştu.

Ateş'le göz göze geldiğimizde ikimizin de yüzünde aynı ifade vardı. Eli dudaklarındayken gülüşünü bastırmaya çalıştığını, diğerleri bunu göremiyor olsa da kahkaha atmamak için kendini tuttuğu bir an olduğunu biliyordum.

Ben de gülmemek için bakışlarımı ondan ayırıp derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. Ciddileşmemiz gerekiyordu ve biri daha masa derse ikimiz de kesinlikle bu toplantıyı devam ettiremeyecektik.

Ateş kendini toparlayarak yüzündeki ifadeyi tamamen dağıttı ve ciddi lider havasıyla ayağa kalktı.

"Bu toplantımızda sorunlarınızı çözemediğimin, hatta saçmalık denilebilecek şeylerle uğraştığımızın farkındayım. Bizi bu şekilde küçük sabotajlarla

oyaladıkları için Ferit Uzuneri ve takımını kınıyorum. Biz severiz bir şeyleri kınamayı ama sadece kınamakla kalmanın, benim gibi bir lidere yakışmayacağını düşündüm."

Bakışları herkesin üstünde yavaş yavaş gezindi, bu konuşmayı yaparken ayakta olması buradaki herkesten üstün olduğunu anlatma çabasıydı ve beceriyordu da. Sakince onu dinlemeye devam ettim.

"Karşıma çıkardıkları kişinin karım olması da beni fazlasıyla şaşırttı. Ben karıma gerçekten âşık bir adamdım ve o karşıma çıkana kadar da onu tüm dünyada aramıştım." Gözlerime bakarken bakışlarında ne samimiyet ne de sevgi vardı.

"Ona bu koltuğu ben vermiştim, o benim sayemde otturdu bu koltuğa. Beni bir gün sırtımdan bıçaklayacağı ihtimalini düşünemedim." Bakışlarını üstümden ayırdı.

"Aşkın Alanguva'nın Cebonayan hakkında hiçbir bilgi birikimi olmaması bir yana, burada tam olarak ne yaptığını bilmediğini size kesin olarak söyleyebilirim. O zeki bir seri katil olabilir ama bizde katil yeterince mevcut, bizim iyi bir lidere ihtiyacımız var."

Üyeler pürdikkat Ateş'i dinliyor, fazlasıyla da hak veriyordu. Fikret'le bakışlarımız karşılaştığında, sakinlikle ne yapacağımı seyrediyordu.

"Siz gerçekten buraya ait olmayan birinin Cebonayan'ı yönetebileceğine inanıyor musunuz? V babamın deneyleri sonucu oluşmuş olabilir ama bu onun iyi bir lider olacağını göstermez. Evet, Cebonayan zamanında yapay askerler üretmek istedi ve çoğunda başarısız oldu ancak başarılı denekler de çıktı. Bu denekler asker olma amacıyla üretildi, lider olmak için değil."

Kimse konuşmuyor, herkes onun konuşmasını dikkatle dinliyordu. Bu sefer herkese ben de dâhildim. Sözünün arasına girerek birkaç süslü cümleyle dağıtmaya çalıştığı gücümü toparlayabilirdim ama bunu yapmak istemiyordum. Konuşmaya devam etmeliydi.

"Şu an koltuğumda hak iddia edebilmesinin tek sebebi de hâlâ karım olması. Hadi ama... Bu fikri düşünebilecek kadar komik olmayın. Aranızda beni sevmeyenlerin çok olduğunu biliyorum ama bu basbayağı kendi ayağınıza sıkmak." Ellerini masaya dayadı ve gözlerini yine gözlerime dikti.

"Sen karım olduğun için bu gücü buluyorsan buna son vermem gerekiyor. Artık seni sevmediğimden değil ama ben bir liderim ve en önemli şey de örgütümdür."

Karısına hâlâ âşık ama sırf kendini adadığı örgüt için karısından vazgeçen koca modeli çiziyordu. Kimse bilmiyordu o aşkı için aşkından vazgeçiyordu.

"Bu değil ki karşımda şansın olduğunu düşünüyorum, inan hiçbir şey yapamazsın ama bu ihtimal herkesin kafasından silinsin. Koltuğundan seni menediyorum, bu katılabileceğin son toplantıydı."

Bu sırada Pusat onun arkasından çıktı. Emin adımlarla yanıma kadar ulaştığında elindeki kâğıt ile bir de kalem bıraktı.

Bu bir boşanma dilekçesiydi.

Ülkede tam olarak kaybolduğumdan boşanmak için benim imzama ihtiyacı bile yoktu ama istiyordu hem de büyük bir şovun parçası olarak. Kalem ve kâğıt önümde dururken duruşumu dikleştirdim ama ben ayağa kalkmadım.

"Beni istemeyen bir adamla zorla evli kalacak değilim. Üstelik bir Alanguva olmadan lider olmak eminim hem daha zevkli hem de adaletli olacak." Ben konuşurken bir salise olsun bakışlarını ayırmamıştı bakışlarımdan. Ben üyelere döndüm.

"Koltukta bir hakkım olmadığını ama geçtiğimiz kırk yılın da Alanguvalar tarafından yönetildiğini biliyorum. Son on yıldır neredeyse hiç yeni üyeniz yok. Bunun sebebi gizliliğinizden mi yoksa artık eskisi kadar güçlü olamadığınızdan mı, inanın bunu tam olarak bilmiyorum. Olduğunuz yerde sayıyorsunuz," dedim ellerimi iki yana açarak.

"Belki Cebonayan tesislerinde geliştirilmiş bir mutant olduğum için beni sadece asker olarak görebilirsiniz ama elimde bir askerin bilgilerinden çok daha fazlası var. Stratejilerimi, gücümü ve zekâmı size anlatma zahmetine giremeyeceğim, bunlarla da övünmüyorum ama neleri kaybedeceğinizi görmenizi istiyorum."

Onun konuşmasında gösterdikleri saygıyı bana göstermiyorlardı, kendi aralarında konuşup beni görmezden gelmeye başlamışlardı. Bu beni durdurmadı, konuşmaya devam ettim.

"Cebonayan lideri olursam sadece ben değil, Cebonayan da kazanacak. Hem de Beyaz Saray'dan bir Rus casusu, KBG ajanı."

Son cümlemle tüm gürültü aniden kesildi. Tüm bakışlar üstüme tekrar toplanırken bu bilginin doğruluğunu tartıyorlardı.

"Bu sen değilsin herhâlde?" dedi Sancak tereddütle.

"Ah hayır, V olmakla çok meşguldüm yoksa bakardım."

"Doğru olup olmadığını bilemeyiz," dedi Didem'in babası.

"Doğruluğunu elbette kanıtlayacağım ama size değil, seçim sürecine girersek üst üyelere."

Ateş'in kaşları çatılırken bozguna uğramış ifadesini gizleyemiyordu. Onun yirmi dakikada yaptığı konuşmanın ardından ben sadece iki dakika konuşmuş ve herkesi derin bir düşünce deryasına sürüklemiştim.

Kendi aralarında konuşurken bu sefer beni görmezden geldikleri için değil, beni fazla gördükleri için konuşuyorlardı.

"Şaşırdınız, ben de şaşırmanıza şaşırdım açıkçası. Sanırım hâlâ benim kim olduğumu anlayamadınız ama sorun değil, hepinizle zevkle tanışacağım," dedim yüzümde koca bir gülümsemeyle.

Kendi aralarında bir süre konuştular, en sonunda Ateş'in tarafında olanlar bile benim adaylığımı düşünmeye başlamıştı.

Ateş yarattığım savaşı izliyordu ama bunun için etrafa değil, gözlerime bakıyordu çünkü onun asıl savaşı oradaydı.

Bakışlarım Ateş'in üstündeyken kalemi parmaklarımın arasına aldım. Dışımdaki yıkılmaz ifadenin aksine içimde çok farklı şeyler dönerken elimin titremesi belli olmasın diye kalemi sıkıca sardım parmaklarımla. O kadar sıkmıştım ki parmak uçlarım beyazlamıştı.

Önümdeki dilekçeye baktım, bu sefer gerçekten baktım.

Boşanma dilekçesi.

O imzalamıştı bile.

Madem bunu istiyordu, ona istediğini verecektim.

Bakışlarımız birbirindeyken kâğıda kalemi bastırdım. Aynı anda sanki ömrümün son anındaymışım gibi onunla olan tüm anılar gözlerimin önünden hızla geçmeye başladı.

Tanışmamız, alışmamız, sevişmelerimiz, kavgalarımız, yalanlarımız, ihanetlerimiz, aşkımız ve bitişimiz...

Kâğıdı imzaladım.

Salondaki konuşmalar devam ederken uğuldayan kulaklarım yüzünden hiçbirini duyamıyor, olduğum anı idrak etmeye çalışıyordum.

Onun için en doğrusu buydu, artık benden vazgeçmesi için belki de bunun olması gerekiyordu.

Peki benim için?

Bilmiyordum, şu an şu saniye hiçbir şey bilmiyordum. Sadece aşırı sıcakladığım için terlediğimi ve biraz daha kontrolsüzce titremeye devam edersem lider olarak düşünülmeyeceğimi biliyordum.

Bu hâlde olan tek ben değildim.

Tüm toplantı boyunca ayakta durup ahkâm kesen Ateş koltuğuna çökmüş, ellerini iki yanına dayamış, imzaladığım kâğıda bakıyordu.

Belki bunu gerçekten yapamayacağımı düşünmüştü, belki de o da yeni yeni idrak ediyordu.

"Bu son bahsettiğin şey, buna biz karar veremeyiz, bu zaten üst üyelerin işi," dedi aralarından biri ve diğerleri de ona onay verdi; bazıları sessiz kalarak bazıları da sözlü olarak.

Fikret işte aradığı ortamı tam da bu an bulmuştu. Parlayan gözleriyle bana bakarken gözlerinde gördüğüm gurur ifadesi tıpkı Kaptan'ın ifadesi gibiydi. Hatta o kadar benziyordu ki bir an karşımda Kaptan var sanmıştım.

Çaresizliğimin sarıldığı o gurur ifadesi beni uzun bir zaman ayakta tutmuştu. Hep biliyordum gurur duyulacak şeyler yapmadığımı ama o benim başımı okşayıp, "Aferin evlat," dediğinde yaşadığım mutluluk ve onun bakışları yaptığım pis işleri bile güzelliyordu bana.

"O zaman bu akşamki toplantıyı sonuca bağlayalım. Görünen o ki V'nin liderliği konusunda hepiniz muallaktasınız, daha fazla şey öğrenmek istiyorsunuz. Bunun için üst üyelerle toplantı yapıp seçim sürecini başlatalım."

Çoğu konuşacak cesareti gösteremese de Fikret'e katılıyorlardı.

"En doğru kararı üst üyeler verir," dedi Yahya Şafak, ardından diğerleri de onu onayladı.

"Kararınız kesinse toplantıyı bitirelim," dedi Fikret Ateş'e bakarken ama o söylenen hiçbir şeyi duymuyor gibiydi, sadece önümdeki imzalı kâğıda bakıyordu.

"Bitiriyor muyuz Ateş?" dedi Dilay.

Ateş cevap vermeyince elini Ateş'in bileğine götürmüştü ki Ateş o dokunmadan çekti kendisini.

"Bitmiştir," dedi ama bunu gerçekten toplantıyı bitirdiği için mi yoksa sadece yalnız kalmak istediği için mi söylemişti, emin değildim.

Herkes ayaklanırken Dilay hâlâ onun yanındaydı ve eğilmiş bir şeyler söylüyordu. Ateş ona ne söylediyse aniden bozularak yerinden kalktı.

Herkes gittiğinde, oda da artık çok kalabalık değildi. Ateş hâlâ oturuyordu, ben de hâlâ oturuyordum. Çelik ve Murat'ın sesi çıkmasa da arkamda olduklarını biliyordum.

Pusat da kâğıdı verdikten sonra Ateş'in yanına geçmemiş, başımda dikilmeye devam etmişti.

"Bitti mi?" Ellerimi masanın üstünde birleştirdim.

Ateş cevap vermedi.

Nefes alıyordu ama aldığı derin nefesler ciğerlerine ulaşmıyormuş gibi davranıyordu.

Pusat kâğıdı almak için elini uzatmıştı ki ondan uzak olan bir viski bardağını da bileğiyle sürükleyerek tam boşanma dilekçesinin üstüne döktü.

"Aa kâğıt gitti, boşanamadınız." Bu planlı bir şey mi diye Ateş'e baktım ama hayır, o da şaşırmıştı. "Artık sonra yenisini imzalarsınız," derken önümden kâğıdı almıştı.

"Geri ver onu," dedi Çelik öne atılarak.

"Siktir oradan." Pusat kafasıyla da kapıyı işaret etti.

"Ver lan onu," dedi Çelik ama Pusat geriye atıldı. En sonunda Murat da yaklaştığında boşanma kâğıdını ağzına tıktı.

Murat ve Çelik o kadar şaşırdı ki aniden durup geri çekildiler.

Pusat boşanma dilekçemizi çiğniyordu!

"Ne yapıyorsun sen?" Ateş de en az onlar kadar dehşet içindeydi.

Pusat ağzındaki kâğıtla konuşmaya çalıştı ama konuşamayınca ellerini iki yana kaldırdı.

"Deli la bu!" dedi Çelik olanları idrak etmeye çalışarak.

Pusat çiğnemeye devam ediyordu.

"Ekmek de getireyim mi, amına koyayım, dibini de sıyır," dedi Murat da aynı ifadeyle.

Pusat kafasını bir sağa bir sola sallarken sağ elini de kaldırıp parmaklarını birleştirmişti. "Çok lezzetli," der gibi hareket ediyordu.

"Kâğıdı yedi ya la." Çelik de aynı Pusat gibi Ankaralı damarını bastıramamıştı.

"Çıkar onu ağzından." Ateş yerinden kalkarken az önceki ifadesi tamamen gitmiş, yerine sadece şaşkınlık gelmişti. Biraz da iğrenti vardı.

Kâğıttan geriye ne kalmıştı, bilmiyordum ama Pusat hâlâ çiğniyordu.

"Boğulacaksın salak herif," dedi Ateş ilk aşkına dayanamayarak.

"Yutacak onu." Üçü de bana baktı. "Onu azıcık tanıyorsam yutacak," dememe kalmadan zaten yutmuştu.

Boğazından geçerken zorlanmış olacak ki hemen masanın üstünde bulduğu ilk bardağı kafaya dikti. Bu da bir viski bardağıydı, tek dikişte içtikten sonra hemen bir bardak daha yuvarladı. Yüzünü buruşturup birkaç kez daha yutkunduktan sonra nefes nefese kalmıştı.

"Sen ne halt yiyorsun?" dedi Ateş.

"Boşanma dilekçesi," dedi Pusat. "Boşanamazsınız, amına koyayım. Ben izin vermiyorum."

"Senin iznin gerekmiyor." Çelik bir eli belinde, bir uzaylıymış gibi hâlâ Pusat'ı inceliyordu.

"Siktir oradan, bok gerekmiyor. Ben şahitlik ettim bunların evlenmelerine. Benim iznim olmadan nah boşanırsınız." Hem konuşuyor hem de boğazını tutuyordu.

Koca bir A4 kâğıdını yemişti!

"Kafayı yedin sen iyice," dedi Ateş.

"Yanıma gelir misin Pusat?" dediğimde bana yandan bir bakış atıp hemen Ateş'e geri döndü. Omuz silkse de yandan yandan bana bakıyordu.

Ayağa kalkıp Pusat'a ulaştım. Onu bileğinden tutup sürüklemeye başladığımda karşı koymuyor, peşimden geliyordu.

"Sen de iyi alıştın, amına koyayım, her gün birimizi bir yerlerinden çekip peşinde sürüklemeye. Ama dikkat et, sonra ısırırım falan, malum köpeğim ya ben!" Hem konuşuyor hem de yürüyordu.

Arkamızda üç şaşkın adam bırakıp toplantı salonundan çıktığımızda, onu sürüklemeye devam ettim. Otelden çıktığımızda biraz daha ilerleyip durdum. Ona doğru döndüğümde hâlâ bileğini tutuyordum ama yüzüme bakmıyordu.

"Pusat..."

"Pusat değil *havhav*."

"Peki havhav," dediğimde kafasını bana çevirebilmişti. "Seni incittiğim için üzgün değilim, zaten amacım sizi incitmekti."

"Özür mü oluyor bu şu an?"

"Özür dilemiyorum! Ama şunu söylemem gerek, köpekler benim en sevdiğim hayvanlardır ve onları insanlardan çok daha fazla severim." Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı.

"Teşekkür mü edeyim, amına koyayım! Lafa bak."

"Küfretme, amına koyayım!" Aramızda uzun bir bakışma geçti.

Pusat'ın geniş omuzları çökerken bakışlarını benden ayırmıştı.

"Sen bizi hiç sevmemişsin," dediğinde sigara paketimi çıkardım. Kendime bir dal aldım. Pusat da paketime uzanıp bir dal aldı, Pusat sadece gerçekten dertli ya da üzgünse yakardı. Önce onunkini ardından kendi sigaramı yaktım.

"Bizi sevseydin bu hâlde olmazdık. Gidip birkaç piçle, hem de senin beynine çip yerleştiren piçlerle yeni bir aile kurmazdın! Bizim ağzımıza sıçmaya çalışıp bir yıl yokluğunla sınamazdın."

Sessiz kaldım, hiçbir şey söyleyemedim.

"Tamam, senin yaşadıkların da ağırdı, senden sakladığımız şeyler normal şeyler değildi. Bizi affetmezsen de haklısın ama bize bunu yapma, bize bunu yaparsan bizi hiç sevmediğini düşüneceğiz."

"Size zarar vermek istemiyorum."

"Bizim karşımızda durarak fazlasıyla zarar veriyorsun. Koluna iki tane yavşağı takmışsın, bana ve kocana nispet yapıyorsun! Kuyruğundan da ayrılmıyor kodumun piçleri." Anlaşılan ona karşı olan tavrımdan çok yanımdakilere sinirlenmişti. "*Azrail'in Kılıcı'ymış*, o kılıcı kıçına sokunca göstereceğim ben ona dünyanın kaç bucak olduğunu," derken kafasını da hırsla sallıyordu.

İfademi gördüğünde durdu. "Ne o? Çok mu komik?"

"Komik, amına koyayım."

"Koy zaten, bir onu yapmadığın kaldı. Sik belamızı, sen de rahatla biz de rahatlayalım." Hızlı hızlı konuşurken durduğunda yüzünü buruşturdu, eli karnına giderken karnını ovaladı. "Kâğıt yediğim için zehirlenir miyim?" dedi merakla.

"Neyin var ki?"

"Midem bir tuhaf, karnıma da ağrı girdi. Sizin boşanma dilekçeniz yüzünden zehirlenmek istemiyorum," derken çok ciddiydi.

"Onu önüme dilekçeyi getirmeden önce düşünecektin."

"Ateş emretti, ben de çok hevesle getirmedim." Yine yüzüme bakmamaya başlamıştı.

Elimi omzuna koydum. "Hani bana demiştin ya, *iyi ki girmişsin hayatımıza* diye.... Hâlâ aynı şeyi söyleyemiyorsun, değil mi?" dediğimde yüzünü bana çevirdi, başını bana doğru eğerken bir süre düşündü.

"Evet, söylememem lazım ama sikeyim ki kumamın yeri hâlâ çok ayrı." Derin bir nefes aldım.

"Hâlâ hayatınıza iyi ki girmişim yani?"

"Eğer sen yokken seni bulmak için ne haltlar yediğimizi bilseydin bize bunu soramazdın," dedi ve durdu. "Ne acı çektik be biz de amına koyayım!" Eli omzuma gittiğinde onu izliyordum. "Sana çok kızgınım, kırgınım. Aynı şeyleri senin de hissettiğini biliyorum. Birbirimize çok zarar verdik ama iyi ki de girmişsin hayatımıza Aşkın." Bana sıkıca sarıldı.

Sarılışına sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuşum gibi karşılık verirken o iri göğsüne başımı gömdüm. Dış görünüşünün aksine tatlı bir yumuşatıcı gibi kokan teni bana uzun zaman sonra ilk defa ait olduğum yerdeymişim gibi hissettirirken bu düşünceleri de hisleri de durdurmaya çalışıyordum.

Ellerim Pusat'ın sırtındayken o da bir eliyle saçlarımı okşuyordu, beni göğsüne gömmüştü ve ikimiz de ayrılmak için hamle yapmıyorduk.

Ne kadar süre bu şekilde kaldık bilmiyordum ama ondan ayrılmak istemediğimi biliyordum.

Üstümüze düşen kar tanelerini de soğuğu da hissediyordum ama sarıldığım iri beden beni her şeyden koruyacakmış gibi sarmıştı.

"Sen benim kardeşimsin," dediğinde ona daha sıkı sarıldım, buna ihtiyacım vardı. Herkesi kendimden uzaklaştırmaya çalışırken bu yaptığım çok saçmaydı ama o kadar özlemiştim ki dayanamamıştım.

"Bir gün cenazeni bulacağız diye aklım çıkıyordu. Biz senin öldüğünü düşünüp ölürken senin yaşadığını gizlemen bizi mahvetti. Ama her şeye rağmen seni çok seviyorum."

Birbirimizden yavaşça uzaklaştığımızda yüzüne baktım. Koyu gözleri yaşlarla parıldıyordu ama akmıyor, sadece gözlerini patlatıyordu.

"Yeni kumanı da çok sevdin herhâlde?" dedim ondan uzaklaşarak.

"Ceylan'ı mı?" Cevap vermedim. "Sen beni kıskandın mı?" derken sırıtıyordu.

"Yok git istediğin kişiye kumalık yap, zaten biz artık Ateş'le birlikte değiliz." Omuz silktim.

Güldü, kolunu bana uzattığında koluna girdim. Yavaşça otelden uzaklaşmaya başladık; ikimizin de üstünde ceket ya da mont yoktu ama soğuk hava iyi geliyordu.

"Ceylan'la gerçekten birlikte değil ki..."

"Biliyorum," dediğimde şaşırdı.

"Niye kıskanıyorsun o zaman?"

"Kıskanmıyorum."

"Aynen amına koyayım, ben de kelim zaten," dediğinde ona dil çıkardım. Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki laf sokacağımı anlayarak konuştu tekrar. "Kellikle alakalı bir kelimeni bile kaldıramam, otuzuma girmek üzereyim zaten, ödüm kopuyor dökülecekler diye. Hayır yani, benim hiç böyle korkularım yoktu, hepsi senin yüzünden oldu." Yine güldüm. Sanırım uzun zaman sonra ilk defa gülebiliyordum.

"Ceylan'ın kim olduğunu biliyor musun peki?" dediğinde omuz silktim.

"Kimse Ateş'in ona değer verdiği belli."

"Veriyor, hepimiz veriyoruz," derken tepkimi izledi.

"Belki ben hayatından tamamen çıktığımda onunla olabilir, sonuçta o nahif bir kadın," dediğimde bana ters ters baktı.

"O imkânsız canım ya."

"Neden? Ceylan robot mu?" dedim dalga geçerek ama Pusat gülmedi. "Ne?" Şaşkınlıktan irileşen gözlerimle durdum.

"Yani tam olarak değil, Ateş'e kalsa hiç değil ama Ateş onu hayatta tutmak için değişik şeyler yaptı. Ne yaptığını sakın sorma, Ateş'e yüz kere sordum, bir kelimesini anlamadım."

"Yine de hayatına giren kadınlar olmuştur, Ateş seks hayatına düşkün bir adam."

"Belki bunu söylediğim için Ateş beni boğacak ama inanır mısın, bırak birlikte olmayı, bakmadı bile kimseye. Sen gittin gideli libidosuyla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum."

"Nasıl yani? Ateş kimseyle yatmadı mı?"

"Benim bildiğim kadarıyla hayır," dedi tepkimi izlerken. "Gerçi bir ara bir kız otel odasından çıkmıştı. Esmer bir bombaydı, mankendi hatta."

"Öyle mi?" Adımlarım yavaşlamıştı.

"Değil, taşak geçiyorum. Kıskanman hoşuma gitti. Bir de eminim sen dünyada adam bırakmamışken Ateş'in Rahibe Teresa gibi gezmesi tadımı kaçırdı."

"Evet, amına koyayım, herkesle yattım! Her önüme çıkan adamla yattım! Grup da yaptım, amma koyayım." Tamamen durmuştum artık.

"Bana neden kızıyorsun?"

"Gözünüzde nasıl biriyim? Tamam, kocamın koltuğunu almaya çalışıyor olabilirim ama hâlâ evliyken sürekli birileriyle yatacak da değilim."

Sözlerimle o da şaşırdı. "Ne yani? Sen kimseyle olmadın mı? Hayatta inanmam." İnanmaları gerekmiyordu, omuz silktim.

"İnanma zaten, diyorum ya artık grup takılıyorum." Kafasını iki yana salladı.

"Hayır, sen de kimseyle yatmadın," derken sırıtıyordu. En azından o Çelik ve Murat'la grup takıldığımı ima etmemişti. "Senin gibi kuduruk bir insan nasıl oldu da dayandı, aklım almıyor. Ateş'inkinden daha çok şaşırdım bak."

"Çok konuşma!" dedim yine onunla yürürken. "Bahar'la neden ayrısınız?"

"Hiç barışmadı benimle, senden sonra toparlayamadı. Beni artık hayatında istemiyor. Aslında ben de çok burnumu sokmak istemiyorum. Hep o istediği hayata sahip, normal bir üniversite öğrencisi gibi yaşıyor işte." Onun için mutluydu ama çok da kırgındı.

"Hiç konuşmadınız mı?"

"Konuşmak için çok çabaladım ama konuşmalarımız bir yere de varmadı. İstemiyor artık işte beni. Çok da güzel zalimin kızı, üniversitede buna yavşayan herifleri bir gör, kafayı yedim amına koyayım."

"Çok mu kıskandın sen?"

"Kıskanırım tabii, Bahar'ım da saf, kıyamam... Millet arkadaş olarak yaklaşıyor sanıyor ama herifin bakışlarını bir gör, utanmasa yiyecek kızı. Bak yine sinirlendim, sikeceğim belasını." Kıskançlıktan kuduruyordu.

"Sen de pek kendini affettirmeye çalışmıyorsun gibi."

"Çalışmıyorum, artık onunla olmak istemiyorum," dedi ve nefesini verdi. "Baksana hâlimize, belamız sikildi. Sürekli birilerini kaybediyoruz. Benimle olmasın ama mutlu olsun, en azından yaşar."

Aramızda uzun bir sessizlik oluştuğunda yine konuşmaya başladı ama bu sefer konu farklıydı. "Sen bu heriflerle nasıl çalışmaya başladın? Onlar mı çıkardılar seni karakoldan?"

"Evet, onlar çıkardılar."

"Sonra kendinize çirkin bir takım mı kurdunuz? Sen takımlardan nefret edersin. Nasıl ikna oldun onlarla çalışmaya?"

"Beni götürdüklerinde bunu istemiyordum ama bok gibi bir hâldeydim. Kocamın yalanıyla yüzleşmiş, aynı zamanda tüm ailemin de bu yalanı sakladığını öğrenmiştim ve her şeyimi, ablamı kaybetmiştim. Şartlar hiç normal değildi. Evet, benim hayatımda hiçbir zaman şartlar normal değildi ama en boktanı buydu."

"Seni böyle göreceğimi düşünmemiştim, eğer bir gün seni görürsem görünüşünü tamamen değiştirmişsindir diyordum. Saçını boyatır, lens falan takarsın diyordum."

"Kendimde nefret ettiğim şeyleri değiştirmeye çalışırsam kendimi tamamen yok etmem gerekir," dediğimde bakışları durgunlaştı. Daha fazla bir şey söyleyemezken derin bir nefes aldı.

Yolumuzu az önce döndürdüğümüz için otelin önüne gelmiştik yine. "Ateş'e bu konuştuklarımızdan bir kelime bile söylemeyeceksin. Yoksa fena yaparım seni."

"Öyle mi, ne yapa..." Cümlesini tamamlayamadan dakikalardır elimde tutup belimin arkasında sıka sıka serleştirdiğim kar topunu yüzüne fırlattım. Kar topu tam gözünün altına, elmacık kemiğine gelirken küfrederek uzaklaştı benden.

"Sikeyim Aşkın ya," dese de arkasını dönüp o koca elleriyle iki tane kocaman kar topu yaptı. Birini tam yüzüme hedef almıştı ama ben başımı eğdim. Yine de aynı anda attığı omzuma gelen kar topundan kurtulamadım.

Kısa bir savaş verdikten sonra ikimiz de fazlasıyla üşümüştük. Pusat'ın elmacık kemiği kıpkırmızıydı.

"Zaten midem sikilmişti, gözümü çıkaracaktın bir de..." Bir yandan karnını ovalarken diğer yandan da yüzünü tutuyordu.

"Ateş'e seni dövdüğümü söyle."

"Yok canım..." Ona göre sesi fazla ince çıkmıştı.

"Öyle söyle yoksa Bahar'ı alıp kendi daireme götürürüm, sonra o da en az senin kadar iri olan Çelik'e âşık olur. Biliyorsun bebeğim, Bahar iri herifleri seviyor."

"Öyle bir şey yaparsan o herifi kanırta kanırta öldürürüm," derken gözlerini irileştirmişti.

"Ateş'e ikimizin yoğun bir tartışma yaşadığını hatta bu tartışmanın fiziksel boyutlara ulaştığını söyleyeceksin. Seninle konuştuğum bir kelimeyi bile duyarsam..."

"Tamam be tamam," derken otele varmıştık.

Kapıdan girerken ikimiz de yüzümüzü asarak birbirimizden uzaklaştık. O sağa doğru yürürken ben sola doğru yürüdüm.

Pusat, Ateş'in yanına ulaştığında hâlâ yüzünü tutarak beni şikâyet ediyordu. Ona ne söylediyse Ateş'in o mafya babası ifadesi kısa bir süreliğine de olsa yok olmuştu. Onları daha fazla izlemeyerek asansöre yürüdüm, dairemin olduğu kata çıkana kadar da herhangi bir üye görmemiştim.

Daireme girdiğimde elbette boş değildi. Murat, Çelik ve Fikret beklediğim gibi buradaydı ama yanlarında diğerleri de vardı.

Hazel, Selin, Lila ve Derek. Burada olmalarına hiç gerek yoktu.

"Neden geldiniz?" dedim içeri tamamen girerken.

"Biz de seni özledik V," dedi Hazel.

"Bugün yaptığın hamleyi anlattım, onlar da daha fazla evde kalamayacaklarına karar verdiler. Zaten daha fazla toplantı yapılmayacak." Konuşan Fikret'ti.

"Bize hamleni neden söylemedin?" Çelik kısık gözleriyle beni inceliyordu.

"Gerek görmedim." Omuz silktim.

"Orada Alanguva'nın her şeyi bitirdiğini sandık," dedi Murat da.

"Gerçi boşanmanız bizi oldukça engelleyecek," dedi Fikret.

"Boşanamadılar." Çelik inanılmaz gıcık olmuştu.

"Nasıl?" dedi Fikret anlayamayarak.

"Pusat ayısı kâğıdı yedi! Koca kâğıdı çiğnedi çiğnedi yuttu herif!" Murat da hâlâ o andakiyle aynı şoku yaşamaya devam ediyordu.

Derek buna sesli şekilde güldü, ardından diğerleri de o gülüşe eşlik etmişti.

"Ateş hâlâ çok âşık, zaten boşanmaz," dedi Murat da. "O an kâğıdı imzaladığında dünyası başına yıkıldı herifin. Kendisinden hiç hazzetmiyorum ama sana duyduğu aşk, çok saygı duyulası." Nefesimi verdim.

"Diskoya gidiyor muyuz bu gece?" Çelik Fikret'e bakıp gülmüştü.

Disko demesine diğerleri de gülerken Fikret başını olumluca salladı. "Burada sayılı günleriniz. Ne kadar iş üst üyelere kalmış olsa da buradaki insanlar da önemli. Büyük ihtimalle de yarın akşam kapanış balosu yapılacak. Şimdi siz üçünüz gidin, diğerleri odada kalsın. Balo için de ne yapacağımıza bakarız. Çok göz önünde olmayın, kalabalığımız göze çarpmasın."

"Neden moruk ya?" dedi Selin.

"Buraya gelmenize bile zor izin verdim, bir de soruyor musun Selin?" Onlarla daha fazla muhabbet etmeyerek odama geçtim.

Üzerimdekileri çıkarıp siyah dantelli, derin göğüs dekoltesi olan bir üst ve kalçamın altında biten bir deri etek giyindim. Saçlarımı elimle kabarttım. Uzun, ince siyah topuklularımı da giyindiğimde makyajımı olduğu gibi bırakıp dudaklarıma parlak bir *gloss* sürdüm.

Hazırlanmam beş dakikayı geçmemişti, salona döndüğümde hâlâ herkes aynıydı.

Çelik yine hep yaptığı gibi beni uzun uzun süzerken Derek bu sefer Lila'yı kucağına çekerek bana bakmasını engellemeye çalışmıştı.

"Tüm gün neredeydin V?" dedi Fikret.

"İşlerim vardı." Sorgulamaması için ona sinir bozucu bir bakış attım.

"Çene çalmayıp çıkalım, gece bitiyor," dediğimde Murat ve Çelik de ayaklanmışlardı. Diğerleriyle çok fazla sohbet etmek istemiyordum.

"Onları kırıyorsun," dedi yine Murat.

"Bana bir daha bunu söylersen sana kötü şeyler yapacağım." Arkamdan yürüyordu ikisi de.

"Ne kadar kötü şeyler?" dediğinde omzumun üstünde ona döndüm. Saçlarım savrulurken göğsüne çarpmıştı.

"Sen Çelik'i mi örnek alıyorsun kendine?"

"Yoo, ben seninle ilk tanıştığımda da sana bayağı bayağı yürüyordum. Gerçi şu an yürümüyorum, evlisin sen."

"Sikeceğim amına koyayım ya," derken asansöre ulaşmıştık.

Çelik en üst kata basmıştı, bu kat Ateş'in dairesinin olduğu kattı. "Alanguva da buradaki sayılı günlerini değerlendiriyor. Sevgilisiyle locada şu an."

"Sever kendisi locaları," dedi Murat da gülerek.

Bakışlarımla ikisini de sustururken asansör durmuştu. Bir tarafta Ateş'in dairesi vardı, ileride terasın yanında bir kapı daha vardı. Büyük ihtimalle asansörün çıkmadığı ayrı bir kattı.

Kısa merdiveni tırmandığımızda geniş kapı iki yana açıldı. Dışarıda asla ses yokken içeriden gelen yüksek sesle yüzümü buruşturdum. Bugün yeterince beynim sikilmişti kurşun seslerinden.

İçeri geçtiğimizde Cebonayan üyeleri ve üyelerin ailelerini gördüm, genelde gençler vardı. Gözüm şimdiden Didem ve Yade'yi bulmuştu. Diğer günler görmemiştim, ya yeni gelmişlerdi ya da aileleri toplantıya katılırken onlar Rusya'yı geziyorlardı.

Ateş oradaydı, bir locadaydı. Hemen yanında Ceylan masmavi, mini parlak bir elbisenin içinde, gözlerinin rengini daha çok çıkaran makyajıyla oturuyordu. Pusat, Tarık, Deniz, Naz ve Bahar da onların yanındaydı.

Sabah kahvaltıdan sonra Türkiye'ye döneceklerini düşünmüştüm. Onlarla konuşmak istemiyordum, onlarla konuşabilecek bir yüzüm yoktu. Bana öfkelilerdi.

Biz de onların tam yanındaki locaya geçtiğimizde hepsi bizi fark etmişti. Ben onların yanına gitmedim, onlar da benim yanıma gelmedi.

Hemen bir şişe açmalarını isterken arkama yaslandım. "Düşündüğümden daha kalabalıkmış," dedi Murat etrafı incelerken.

"Onlarla konuşmayacak mısın?" Çelik de beni inceliyordu.

"Yok, gitsinler artık." Sesim çok zayıf çıkmıştı. Çelik'le aramızda uzun bir bakışma geçti, ta ki şişelerimiz gelene kadar.

Bana doldurduğu viski bardağını tek dikişte bitirip önüne ittim tekrar doldurması için.

"Bu gece biraz dikkat mi etsen?" dedi kadehimi doldururken.

"Ben her hâlimle çok dikkatliyimdir, sen bunları kafaya takma." Ona yapmacık bir şekilde gülümsedim.

"Bugün sana aşırı derecede gıcık oluyorum," dedi Çelik de arkasına yaslanırken.

"Bahar'ı saldırıdan kurtardığın zaman seni tarif etmişti ama seni bulamadık." Bana döndü.

"Tek kılık değiştirmek için küçük hileler yapan sen değilsin."

"Peki neden kurtardın onu? Masum olduğu için mi yoksa bizi uzaktan izlerken hepimizle duygusal bağ kurduğun için mi?" Alt dudağını ıslattı. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken doğru yere parmak bastığımı biliyordum.

"Sizi sadece çok sıkıcı bir grup olarak görüyordum."

"Biz grup değildik, sizin aksinize..." Bakışları dalgınlaştı. "Onları seviyorsun." Onların olduğu masayı işaret ettim.

"Yok, ne alaka," diyerek omuz silkti.

"Seni tanıyorum, Çelik. Tarık yerine üstüne atlayan başka biri olsaydı onu bir yumruğunla bayıltmıştın. Ayrıca kendi grubuna bile böyle bakmıyorsun." Bu sefer itiraz etmedi. "Çok zor muydu?"

"Ne zor muydu?"

"Hayal ettiğin hayatı yaşayamamak, birlikte olmak istediğin insanları uzaktan izlemek?"

Bir süre sessiz kaldı, biten kadehini yenileyip yine arkasına yaslandığında bu sefer bana biraz daha yaklaşmıştı.

"Sizi uzun zaman izledim, izledikçe hepinizi tanıdım. O kadar..." Sonlara doğru sesi kısılmıştı.

Onu daha fazla zorlamadım.

Karşıdaki locaya baktığımda Ceylan, Ateş'in kulağına doğru yükselmiş, bir şeyler söylüyordu. Ne söylediyse Ateş başını olumluca salladı.

"Gerçi Alanguva âşık âşık diyoruz da... Ceylan'a da çok yakın davranıyor," dedi Murat.

"Erkekler işte, hepsi aynı," dedi Çelik.

"Sen nesin?"

"Ben mükemmelim," dediğinde kafamı iki yana salladım. "Ne? Değil miyim? Mükemmelin de mükemmeliyim, amına koyayım."

"Ne oldu şimdi buna?" dedi Murat.

"Geliyorlar arada ona."

"Yalnız Ceylan da bayağı güzel." Murat bakışlarını uzunca kızın üstünde gezdirdi.

"Su gibi," dedi Çelik de. "Ama benim V'min yanından geçemez o geyik." Kolunu boynuma dolayıp beni kendine çekti.

"Tamam yavşama," desem de ben onu ittirirken yanağımdan öptü.

"Bu da Ateş'i çıldırtmak için her fırsatı kolluyor," dedi Murat.

Ateş'in bakışları bizim üstümüzdeyken kaşları derince çatılmıştı. Çelik'e öyle kötü bakıyordu ki bakışlarıyla birini kesebilme gücü olsaydı Çelik şu an paramparçaydı.

Açıkçası bu durumdan çok sıkılmıştım. Bir oyun oynuyor olabilirdi, hatta oyun olmasa da başka bir kadınla birlikte olabilirdi. Ancak ne oyunda ne de gerçeklikte bana böyle bakabilirdi. Çünkü ben onu kıskandırmak için çabalamıyordum.

Ateş'in diğer tarafında Bahar oturuyordu, Pusat'tan en uzak köşedeydi yine. Pusat da ara ara yüzünü buruşturarak karnını tutuyordu. Naz ve Deniz yan yanalardı ama birbirleri dışında her yere bakıyorlardı. Tarık sessizdi, arada bana bakıyordu ama gelmek için bir hamle yapmıyordu. Neden buraya geldiklerini bilemiyordum, eğlenmeye gelmedikleri kesindi. Bana çok hesap sormak istiyorlarsa da direkt odama gelebilirlerdi.

Oturduğumuz locaya yaklaşan Didem'i gördüğümde kendime yeni bir kadeh daha alıyordum. Bakışları Murat ve Çelik'in üstünde gezinirken kaşları havalanmıştı.

"Merhaba," dedi ve izinsiz şekilde siyah deri koltuğa oturdu. Tam konuşmaya devam edecekti ki yine bakışları ikisine kaydı. "Tanrım, ne yakışıklı adamlar böyle..."

Çelik sırıtarak ona göz kırptı. "Görüyor musun bebeğim? Hiçbir şey yapmasam bile insanların aklını durduruyorum," derken bir yandan da saçını düzeltiyordu.

"Başına gelenler için üzgünüm. Başın sağ olsun." Ciddi mi yoksa oynuyor mu diye anlamak için bir süre yüzüne baktım. Evet, artık her haltın oyun olduğunu düşünecek kadar paranoyak olmuştum. Önceden de paranoyaktım ancak artık bu seviye atlamış bir delilikti.

"Neden geldin Didem?"

"Eğer yaşadığın ortaya çıkarsa seni yakalayabilirler. Nasıl oluyor da bu kadar rahat olabiliyorsun?"

"Planlarımı seninle paylaşacak değilim."

"Anlıyorum, seni gördüğüme şaşırdım," dedi ve Ateş'e baktı. "Sanırım senin de kalbini kırdı. Ateş bu, sever oyunlar oynamayı. Sana nahif kadınları sevdiğini söylemiştim ama bence onu..."

"Didem, kocamın eski sevgilisiyle yeni sevgilisinin dedikodusunu yapmayacağım," dediğimde gülecek gibi oldu.

"Tamam, haklısın. Ben kalkayım," dedi ve ayaklandı. Murat ve Çelik'e öyle bakıyordu ki her an ikisinden birinin kucağına atlayabilirmiş gibi duruyordu.

"Onları ödünç alabilir miyim?" deyip bana sorduğunda Çelik güldü.

"Pezevenk miyim ben Didem?" dediğimde bu sefer Murat da güldü.

"Bana sorabilirsin, üstümde birkaç tur atman hiç sorun olmaz," dedi Çelik ve Didem'in gözleri parlarken ona elini uzattı.

Ancak Çelik onun elini tutmadı. "Başka zamana sözüm olsun," diyerek göz kırptı. Didem elini indirirken bozulmuştu ama belli etmemeye çalıştı. Kırmızı mini elbisesinin içinde bizden uzaklaşırken onu bugün başka bir erkeğin reddedebileceğini sanmıyordum.

"Neden gitmedin?" Omuz silkti.

Deniz onların yanından kalkıp benim locama geldi. Oturduğunda Murat ve Çelik'e kötü bakışlar atmayı da ihmal etmedi.

"Bizimle konuşmayacak mısın Aşkın?"

"Benimle konuşmak isteyen sizdiniz."

"Bu akşam Tarık ve Bahar dönmek istedi. Ateş gitmelerine izin vermedi."

"Bence de gidin artık," dediğimde nefesini verdi.

"Gitmeyeceğiz Aşkın, ben gitmeyeceğim. Seni bu ne idüğü belli olmayan heriflerle bırakmam ben."

"Beni tanıyorsun Deniz," dedi Murat.

"Ben seni tanımıyorum," dedi Deniz sert sesiyle. Bakışları yine bana döndü. "Seni kullanmalarına izin mi vereceksin?"

"İşime karışmayın. Gidin, kendi işinize bakın."

"Bir işim kalmadı, Aşkın."

"Bunun için üzgünüm."

"Üzülme, ben artık üzgün değilim." Onun ne kadar değiştiğini daha iyi görüyordum. Devletine âşık Deniz, bir mafyayla çalışıyordu, daha ilerisi yoktu onun için.

"Ama şu it işe devam ederken benim çıkarılmam da..." Devam etmedi. Şu it derken Murat'ı kastediyordu.

"Kırıcı olma Deniz, sen benim arkadaşımsın," dedi Murat ama Deniz onu pek takmadı.

Buraya gelme amacım üyelerle konuşmaktı ama saat epey geç olduğu için çoğu dairelerine çekilmişti.

Ceylan, Bahar'ı bileğinden tutup locadan indirirken Tarık da peşlerinden iniyordu. Dans eden insanların arasına ulaştıklarında üçü birlikte dans etmeye başlamıştı.

Bakışlarımı zorlukla üstlerinden ayırdım. Masada tek kalan Naz, Ateş ve Pusat üçlüsü de yoğun şekilde bir şeyler tartışıyordu. Üçü de gergin dururken dudaklarını okumaya çalıştım ama yanıp sönen ışıklar yüzünden okuyamadım.

Üçü yerlerinden kalktıklarında direkt olarak bizim oturduğumuz locaya geldiler. "Keyifler iyi mi?" dedi Ateş, sesi sakin çıksa da Çelik'in omzumdaki koluna attığı bakışları hiç sakin değildi.

Davetsizce oturduklarında, bakışlarım sadece Ateş'in üstündeydi. "Oturmana izin vermedim."

"İzin mi almıştım?" dedi ve Çelik'e döndü yine. "Kalk oradan."

Çelik güldü. "Gel de kaldır." Çelik fazlasıyla keyif alıyordu bu durumdan.

"Ne var Ateş?" dediğimde ondan zorlukla da olsa ayırabildi bakışlarını.

"Konuşmalıyız."

"Sürekli bunu yapıyoruz ama bir yere varamıyoruz."

"Konuşacağız Aşkın."

"Bana sakın emir verme," dediğimde bakışları kısıldı. Bana sadece yatakta emir vermesini seviyordum. O da sanki bunu hatırlamış gibi bana bakarken parıldayan gözlerini kırpıştırdı.

"Üyeler sevgilin yerine karının yanında olduğunu görürlerse..." diye başlamıştım ki Ateş yerinden kalktı.

"Bir daha sevgilin dersen, o güzel ağzını iyi bir şekilde kapatacağım." Üstüme eğilmişti ve ben de ona karşı koyarak bedenimi dikleştirmiştim. Birbirimize düşmanca bakarken çoğu insan gerçekten birbirinden nefret eden iki

insan, geri kalanlar ise birazdan sevişmek için birbirinin üstüne atlayacak iki kişi görebilirdi.

Murat ve Çelik aynı anda kalkarak Ateş'le benim arama geçtiklerinde Ateş sabırla nefes alıp veriyordu.

"Beni çok sıktınız, size iyi eğlenceler." Yerimden kalkıp yanlarından geçtim. Naz da peşimden geliyordu.

Bara ulaştığımda Naz da yanımdaydı. "Bu daha ne kadar sürecek Aşkın? Bizi gerçekten istemiyor musun?"

"Gerçekten istemiyorum."

"Dur Aşkın, bunu durdur. Ablan böyle olmasını istemezdi." Ona baktım. Kahve saçlarını ensesinin altında sıkı bir topuz yapmış, üstüne de her zamanki gibi mütevazı bir elbise giyinmişti. "O senin güzel bir hayat yaşamanı istiyordu! Böyle değil," dedi etrafımı gösterirken.

"Benim güzel bir hayat yaşama ihtimalim, güneşin batıdan doğması kadar imkânsız."

"Bir gün o da olacak ne de olsa."

"Ve o gün kıyamet kopacak," dediğimde gözleri dolmuştu.

"Seni özledik Aşkın. Her şeyi bıraksan olmaz mı? Eskisi gibi olamaz mıyız yine?" Cevap veremedim. "Aylin'in tek istediği şey senin mutlu olmandı. Aşkın o senin kimliğini öğrendiğinde sadece yalanların yüzünden değil, senin hayatın mahvolduğu için de mahvolmuştu."

Tenimin, yüzümün, boğazımın ve vücudumun alev alev yandığını hissettim. Bu yangını hiçbir şeyin dindiremeyeceğini biliyordum. Nefes alamıyordum.

"Yapamam."

"Ama neden? Aşkın neden? Lütfen durdur şunu."

"Yapamam Naz, artık istesem de hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Ben şu an ne yaşamayı hak ediyorum ne de özgürce dışarıda olmayı. Şu an bunları yapıyorsam bu sadece amacım için."

"Amacın ne peki? Sen zaten mahvolmadın mı? Daha ne olacak Aşkın? Amacına ulaştığında ne olacak?"

"O zaman her şey bitecek." Naz'ın aniden rengi attı. Teni soluklaşırken eli göğsüne gitmişti.

"Hayır, hayır..." Kafasını iki yana salladı. "Düşündüğüm şeyi yapmayacaksın. Yapmayacaksın Aşkın!"

"Sakin ol," dedim daha fazla korkmaması için.

"Eğer onu da yaparsan..." dedi ama devam edemedi. Gözleri dolu doluydu.

Ağlayacağını anladığında yanımda daha fazla durmadı, hızla uzaklaştı. Ben de barmenden kendime votka istedim.

"Bu güzellikle bir gün kalbimi durduracaksın." Bu ses Sancak'a aitti, arkamdan sessizce yaklaşmıştı. Yanımda durdu ve dirseklerini bara dayadı. "Gergin gözüküyorsun."

"Benim yerimde sen ol da gör gerginliği," dediğimde gülmüştü.

"Geçen sefer Alanguva yüzünden yarıda kesildiğimizi hatırlıyor musun?" Alt dudağını ıslatmıştı. "Bu gece bence kesemez."

"Bence de... Hadi gidelim." Votkamı tek dikişte içip bardan uzaklaştım.

Sancak bu tavrımla şaşırmıştı. Alanguva madem bir sevgilisinin bir karısının masasında mekik dokuyordu, o zaman ben de istediğim haltı yiyebilirdim.

Ateş'in bakışlarını üstümde hissediyordum, yapacağı şeyi de biliyordum. Bardan uzaklaşırken birlikte dışarı çıktık. Çelik ve Murat'a bakmadım ama şaşırdıklarını tahmin edebiliyordum.

"Bu sefer Alanguva odamın kapısını kırmayacak mı dersin?" derken gülüyordu.

"Kıracak ama bu sefer direkt silahla."

"O gelmeden elimizi hızlı tutsak iyi olur o zaman," dediğinde asansöre binmiştik.

"Seninle yatmayacağım."

"Neden?" derken hâlâ eğleniyordu.

"İlgimi çekmiyorsun."

"Ama odama geliyorsun çünkü..." Durdu. "Dur tahmin edeyim, onu kıskandırmak için mi benimle geliyorsun?"

"Zaten bir şey yapmasam da kıskanıyor. Dejavu yaşamak istiyorum sanırım. Adrenalin beni tahrik ediyor," dediğimde sırıttı.

Odasının olduğu kata geldiğimizde asansörden inmiştik.

"Ama odama girdiğinde fikrin değişebilir." Hâlâ beni baştan çıkarmaya çalışıyordu.

"Ropdöşambır giyersen olabilir." Dairesine geldiğimizde kapıda sadece iki koruması vardı.

İçeri girdiğimizde bakışlarım etrafta gezindi sanki odasını merak ediyormuşum gibi ancak benim merak ettiğim farklı bir şey vardı.

"Ne içmek istersin?"

"Viski." İçeri doğru yürümeye devam ettim.

Bilgisayarı masanın üstündeydi. Camın yanındaki masada duruyordu. Dairesini inceleyip manzarayı seyrediyormuş gibi masaya yaklaştım.

O bana viski doldururken sütyenimin içindeki belleği hızlıca çıkarıp bilgisayara taktım. O bana döndüğünde masaya oturmuş, bacaklarımı sallandırıyordum. Bellek hâlâ bilgisayara takılıydı ve tam kalçamın arkasında duruyordu.

Sancak kadehi bana uzattığında aldım. Bir elinde kendi kadehini tutarken diğer eliyle de gömleğinin üstteki bir düğmesini daha açtı.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Esmer teni hoşuma gidiyormuş gibi göğsünü izlemeye başladım.

"Sanırım benimle yatmama konusunda artık o kadar emin değilsin." Bana biraz daha yaklaşmıştı.

Biraz daha vakte ihtiyacım vardı bellek için.

"Yok, henüz fikrimi değiştiremedin." Kısılan sesimle konuşurken onu süzmeye devam ediyordum.

Gömleğinin bir düğmesini daha açtı.

"Neleri seversin Aşkın? İnsanları öldürmek dışında başka hobilerin var mı?" Başımı olumluca salladım.

"Evet, seks." Onu gömleğinin yakasından tutup kendime çektim. Bu sırada kendi bedenimi de masanın üstüne atmıştım ve sanki düşmemek için masaya tutunuyormuş gibi elimi arkaya atarken hızlı bir hareketle belleği çıkarmıştım.

Bakışları kısılırken fazlasıyla etkilenmişti. "Çok farklı bir auran var," dedi ve dudaklarıma atılacağı sırada silah sesi duyuldu.

Hemen ardından da Ateş içeri girmişti. Sancak irkilerek benden uzaklaştığında Ateş öfkeyle ikimize bakıyordu. Sancak'ın dikkati dağılmışken hızla belleği sütyenimin içine geri koydum. Ateş gözlerini kısarken fark etti mi etmedi mi anlayamadım çünkü şu an öfkeden bir şey görebilirmiş gibi durmuyordu.

"Sen..." dedi ve yürümeye devam etti. "Benim karıma dokunabileceğini mi sandın?"

"Haklı çıktın." Sancak önce silaha ardından da Ateş'e baktı. "İkidir bizi bölüyorsun. Karın seni artık istemiyorsa bunun hıncını benden mi alacaksın?"

Sancak cümlesini tamamlar tamamlamaz Ateş onu vurmuştu. Silahıyla onu karnından vurmuştu. Bu da yetmemiş olacak ki bir el daha ateş edecekti ki oturduğum masadan kalktım.

Sancak kanlar içinde yere serilirken Ateş'e baktım. Onu öldürmek istiyordu ve onu durduran tek şey şu an Sancak'ın yanına eğilmiş olmamdı.

"Sikeyim Ateş! Bunu çok fena ödeyeceksin." Sancak'ın bağırışı onda sadece alaylı bir gülüş bıraktı.

"Sen benim karımı odana alamazsın, aklında onunla ilgili saçma şeyler kuramazsın yoksa bak alırım iki kuruşluk canını," derken silahını elinde sallıyordu. Takım elbisesi buruşmuş, saçları karışmıştı ve inanılmaz derecede seksi gözüküyordu.

Sancak'a kısa bir bakış attım, eğer Ateş birkaç kez daha ateş etmezse yaşayabilirdi. Odadan çıktığımda kapıdaki korumalarına baktım, onlar hayattaydı hatta onlar bayıltılmamıştı da.

Ateş işte böyleydi. Düşmanının bile korumasına sahipti, bu yüzden sürekli kazanıyordu puşt.

"Patronunuz ölüyor, hastaneye yetiştirin."

"Ateş abi mi?" dedi biri gözlerini irileştirerek.

"Hay sizin abinize..." Oradan uzaklaşıp asansörlere yürüdüm.

Ateş'in peşimden geldiğini duyuyordum ama aramızda mesafe vardı. Ben asansöre bindiğimde o hâlâ bana doğru yürüyordu. Asansörün kapısı kapanırken o da tam önünde duruyordu.

Sarı gözleri parıldarken asansörün gri kapıları kapandı ve onu o avcı bakışlarıyla birlikte yukarıda bıraktı. Benimse yüzümde her zamanki alaylı gülümsemem vardı.

Kendi katıma indiğimde de daireme girdiğimde de kimseyi görmedim. Diğerleri gitmiş miydi bilmiyordum ama dairenin boş olması beni rahatlatmıştı. Bir de onların çenelerini çekecek hâlim hiç yoktu.

Odama girdiğimde, dairenin kapısının da açıldığını duydum ama bunu umursamadım. Belleği çıkartıp makyaj masamın çekmecesinin içine bıraktım.

Çok geçmeden benim odamın kapısı da açılmıştı ve karşımda kocam duruyordu.

"Odama bu şekilde dalmaya devam edersen sana kötü şeyler yapacağım," derken kulağımdaki küpeleri çıkarıyordum.

"O herifle yatacak mıydın?"

"Evet, ben herkesle yatıyorum. Biriyle yatmazsam elim ayağım titriyor, bağımlıyım herhâlde. Gerçi bu sefer grup olmadığı için çok heyecanlı değildim. Neyse birazdan Murat'la Çelik gelir," dediğimde gözleri kısılmıştı.

"Özür dilerim, biz ayrıyken başka insanlarla olabilirdin. Sana yaptığım ima çirkindi," dedi ama *başka insanlar* kısmında rengi değişmişti. Yüzünden kulaklarına kadar kızarmıştı sinirden.

"O zaman neden bizi böldün?"

"Çünkü benim gözümün önünde olamaz! Ben bu kadar geniş bir herif değilim."

"Neden? Sen sevgilinle herkesin önünde geziyorsun ama! Ben bu kadar geniş miyim?"

"Bunu durdurabilirdin!"

"Şimdi suçlu benim öyle mi, amına koyayım! Siktir git dairemden." Ama o daha çok içeri girdi.

"Sancak'la yatmayacaktın, elinde bir şey vardı," dedi ve bakışları etrafta gezindi. "Yine ne oynuyorsun?"

"O zaman niye vurdun adamı?"

"O onu hayal ediyordu çünkü!" dedi ve yatağımın yanındaki birkaç çekmeceyi açtı. İçerinde çamaşırlar dışında bir şey bulamayınca geri kapattı.

Sadece benimle yatmayı hayal eden birini vurmuştu ve eminim kendini tutmasa öldürürdü de... Bir de *biz ayrıyken başka insanlarla olabilirdin* diyordu. O cümleyi kurarken bile kudurmuştu.

"Odamı böyle karıştırmaya devam edersen çirkinleşeceğim."

"İşte bir onu yapamazsın." Bana çapkın bir bakış atıp önüne döndü.

Hayır, hayır. Buna da düşmemeliydim.

Makyaj masasının yanındaki uzun çekmeceli dolabın ilk çekmecesini açtı. Gördükleriyle o kadar şaşırdı ki bir dakika boyunca hiç tepki veremedi. Yutkundu, çekmeceye baktı, yutkundu, tekrar bana baktı, geri çekmeceye baktı, yutkundu...

Eli çekmeceye gitti ve sanki bomba taşıyormuş gibi elini havaya kaldırdı.

O çekmecede değişik renklerde, boylarda ve özelliklerde vibratörler vardı. Eline siyah bir tanesini almıştı ve bayağı da büyüktü.

"Bu çekmece beni mahvetti," derken yutkunmuştu. Omuz silktim. "Sen bunları mı kullanıyorsun?" Hâlâ elinde tuttuğu şeyi işaret etti.

"Evet ve elindeki titreşimli, dehşet iyi."

Kimseyle yatmama sebebim libidomun ölmesinden değildi, şükürler olsun ki o hâlâ yerindeydi. Bakışları üstümde gezinirken onları nasıl kullandığımı hayal ettiğini biliyordum.

"Sikeyim, dehşet azdım," dedi elindekini geri çekmeceye bırakırken.

Gördükleri ona yetmiş olacak ki daha fazla çekmece kurcalamadı. Hatta o kadar aklı karışmıştı ki odada ne yaptığını bile unutmuştu.

"Hiç iyi değilim." Bana değil, hâlâ çekmeceye bakıyordu.

"Odamdan da dairemden de git, malum bu geceki eğlencemi aldığın için onlardan birini kullanacağım," dediğimde yine bakışlarını bana kaldırmıştı. Birkaç adımda bana ulaştığında, aramızda hiç mesafe kalmamıştı.

"Ne yapıyorsun Aşkın? O casusu nasıl öğrendin sen? Ne işlere bulaştın yine?" Azgınlığı bu kadar sürmüştü anlaşılan.

"Beni hafife alma."

"Seni hafife almıyorum, seni bu kıyametin ortasından çıkarmak istiyorum. Direnmesen olmaz mı?" Alt dudağımı ısırarak kafamı iki yana salladım. "Bu hep böyle mi olacak peki?" dedi eli belime giderken. Beni birden vücuduna yasladığında nefes almakta zorlandım.

Vücudum hâlâ onu yana yakıla istiyordu. Eli tüm bedenimde dolaşsın, terlerimiz birbirine karışsın ve o dudakları her tarafımda gezinsin istiyordum. Onu bu kadar arzulamaktan nefret ediyordum.

"Artık biz yokuz Ateş, senin karın öldü."

"Neyse ki ben ölüleri diriltebiliyorum." Dudaklarıma bakmadan hemen önce gözlerime kaçamak bir bakış attı.

Onu öpmek istiyordum, onu o kadar öpmek istiyordum ki bu bedenimi de zihnimi de tüketecek arzu tüm vücudumu sarsıyordu.

Ona yeniden kapılamazdım, ona bir kez daha yenilemezdim. Kokusuyla kısa bir an gözlerimi kapattım. Ondan uzaklaşıp yatağıma oturduğumda o da bir süre orada durup kendine gelmeye çalıştı, ardından da yanıma oturdu.

Onu bilerek yatağıma yatırmaya çalıştığımı anlamasına gerek yoktu.

"Seni o kadar istiyorum ki neredeyse öleceğim," dedi kısık sesle.

Yastığımı alıp oynuyormuş gibi yakınımıza bıraktım. "Doğru, benden sonra kimseyle sevişmemişsin," dediğimde şaşırdı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Omuz silktim.

"Pusat'ın çenesi çok gevşek. Bilmiyorsun sanki."

"Bunu özlemişim," dedi gülüşünü bastıramayarak. "Seninle oturup normal şekilde sohbet etmeyi."

"Başka özlediğin şeyler de var gibi görünüyor." Başını olumluca salladı.

Birden üstüme atladı, beni tamamen yatağa yatırıp üstüme çıktığında ikimiz de nefes nefeseydik. Tek istediğim sertçe içime girmesiydi.

Eğilip boynuma bir öpücük bıraktı. Dudakları daha aşağı kayarken birden durdu. "Altımda kıvranıyorsun, hâlâ beni deli gibi arzuluyorsun."

"Vücudumun vücuduna saçma bir takıntısı var," dediğimde cıkladı.

"Senin bana bir takıntın var." Kasıklarının altındaki sertliği hissediyordum, kendimi hafifçe o sertliğe sürttüğümde gözlerini sıkıca kapattı.

Bunu yapamazdım, onunla yatamazdım. Ancak onu kucağımdan ittiğimde o da karşı koymadı. Yatağa düşerken nefes nefeseydi.

"Neden kimseyle yatmadın?"

"Kimseyi istemedim," dedi kapalı gözleriyle.

"Durumu duygusallaştırdın yani, sadece seks sonuçta." Hâlâ açmamıştı gözlerini.

"Kıskançlığı her kelimenin her harfinden hissederken bunu söylememelisin."

"Hiç de bile," desem de beni tanıyordu. Artık onun tanıdığı kişi olmasam da hâlâ içimde ona âşık bir kadın vardı. O kadın da o aşkı da bitirmişti beni.

Başka biriyle olması, başka birine dokunduğunu düşünmem bile nefesimi kesiyordu. Bu saçma düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. İçeriden gürültülü sesler gelmeye başlayınca ikimiz de yerimizden doğrulduk.

"Öldürürüm lan seni!" Bu Pusat'ın sesiydi.

"Gel lan!" Bu da Çelik'in sesiydi.

"*Stop please!*" diye bağıran da Derek'ti.

Bahar'ın çığlık attığını duyduğumda yerimden hızla kalktım ve koşar adımlarla salona geçtim. Ateş de peşimden geliyordu.

Salon tam olarak savaş yeriydi. Çelik ve Pusat birbirine girmiş, Tarık aralarında ezilmişti. Derek ve Murat neden bilmiyorum ama birbirleriyle dövüşüyordu.

Murat birden vurduğu kişinin Derek olduğunu fark ederek durdu, sanırım Tarık'a vurduğunu sanmıştı. Deniz, Naz'ı belinden tutuyordu. Hazel ve Bahar da saç baş birbirlerine girmiştiler.

"Ne oluyor burada?" Bağırdığımda beni ilk seferinde duymadılar ancak salonun ortasına kadar gelip tekrar yüksek sesle konuştuğumuzda sonunda durabildiler.

"Kafayı mı yediniz siz?" diye bağırdı Ateş de.

Aralarına girip onları ayırdığımızda hâlâ hepsi fazla öfkeliydi. Herkesin birbirinden ayrılıp sakinleşmek için koltuklara oturmaları da on dakika sürmüştü.

Lila, Derek'in kucağında buzla oturmuş, sevgilisinin başına buz tutuyordu ama en büyük yarayı alan Derek değildi.

Pusat ve Çelik birbirlerini iyi pataklamışlardı. Çelik'in kaşı patlamış, kan yüzünde kurumuştu. Pusat'ın da dudağı patlamıştı. Nasıl başarmıştı bilmiyordum ama Tarık hepsinden çok dayak yemişti. Yanağı mosmordu.

Hazel, Selin'in yanında otururken Selin onu sakinleştirmeye çalışıyordu çünkü saçları yolunmaktan kabarmıştı. Bahar'ın ellerinde ise Hazel'in kızıl saçları vardı. Ateş'le ikimiz ayakta durmuş olanları seyrediyorduk.

"Bu nasıl oldu?" dediğimde hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı, kimsenin ne dediğini anlamamıştım.

"Teker teker!" dedi Ateş de sesini yükselterek.

"Ben anlatabilir miyim?" Pusat el kaldırmıştı.

"Hayır, ben anlatacağım!" dedi Hazel de bozuk Türkçesiyle.

"Ben odaya geldiğimde siz burada bile değildiniz, nasıl oldu?" İngilizce konuştuğum için Lila cevap verdi.

"Biz dışarı çıkmıştık! Yanınıza gelecektik ama döndüğümüzde onlarla karşılaştık kapıda."

"Türkçe konuşun!" diye cırladı Tarık ama o da İngilizce biliyordu. Sırf gıcıklık yapma derdindeydi.

"Tamam Naz, anlatabilir misin?" Ateş bir eli belinde hâlâ sakin kalmaya çalışıyordu.

Tabii Tarık buna müsaade etmedi, ayağa kalkarak abartılı bir oyunculukla anlatmaya başladı. "Şimdi biz yukarıdaydık, bunlar da geldi. Bize değişik değişik bakıyorlardı. Sonra Bahar, şu kızıl kızın Pusat'a baktığını söyleyerek sinirlendi. Neyse, ben onu sakinleştirdim ama Deniz falan da kuruldu zaten bunların sürekli bakmasına. Haklı adam, hepsi öküzün trene baktığı gibi dikmişler gözlerini bize bakıyor!"

Derek, Lila ve Hazel üçlüsü ne dediğini tam anlayamıyordu.

"Neyse dedim, sakin olalım. Sonra senin yanına gelmek için daireye geldiğimizde bunlarla kapının önünde pişti olduk. Sen bana baktın, ben sana baktım, o bana baktı kavgası yapmayı başladılar. Sonra bir baktım Bahar kızın üstüne atladı 'Sen benim Pusat'ıma nasıl bakarsın?' diye. Tabii ben şok. Sonra şu kız da girdi kavgaya, sonra diğeri de girdi. Sonra Çelik iti de ayırma-

ya girince Pusat'la ben de dalmış bulunduk. Sonra kavga yavaşça içeri taşındı. İşte böyle oldu."

Hayretle Bahar'a baktığımda utançtan yanakları kızarmıştı. "Baktı diye kızmadım! Pusat hakkında edepsiz şeyler söyledi."

"Sevgilisi olduğunu bilmiyordum," dedi Hazel de ama Türkçesi zayıf olduğu için söylemesi biraz zaman almıştı. Aslında Hazel de onlar hakkında çok şey biliyordu, bal gibi de biliyordu ve amacı sadece Bahar'ı çıldırtmaktı.

"Benim bebeğim kavgaya girmişse ben de girerim." Derek de kucağındaki Lila'ya sarıldı.

"Kız kavgasına mı girersin düdük?" dedi Tarık yine yükselerek.

"Tamam, sakin konuşun!" dedi Ateş. "Çocuk musunuz siz?"

"Daha fazlasını da hak ettiler. Aşkın bizi terk edip onların yanına gitmiş!" Bahar'ın gözleri dolu doluydu. "Gitmiş kendisine yeni aile kurmuş! Nispet yaptı bana."

Bakışlarım Hazel'e kaydı. Hatasını bildiği için sessiz kaldı. Kavganın asıl sebebi belliydi, her şey bahaneydi.

"Size yukarı çıkılmayacak denmedi mi? Neden çıktınız?" dediğimde Selin doğruldu.

"İzin aldık, yanınıza gelmek istemiştik." Selin sanırım kavgaya katılmayan tek kişiydi.

"Hepiniz kafayı mı yediniz? Koskoca insanlarsınız." Ateş hâlâ aynı otoriter sesiyle konuşuyordu.

Çelik ona kıstığı gözleriyle bakınca rahat durmayacağını anladım. "Senden mi öğreneceğiz, Alanguva?"

"Evet, benden öğreneceksin." Ateş de direkt ona bakmıştı.

Yeni bir kavga çıkmasın diye konuyu değiştirdim. "Ateş, Sancak'ı vurdu."

"Ne?" dedi Pusat. "Neden?"

Ben de bakışlarımı Ateş'e çevirdim, cevabını merak ediyordum. "Öyle gerekti," dedi.

"Öyle gerekmedi, Sancak'la yat..." Ateş cümleme devam etmeme izin vermedi. Sanırım o cümleyi duymaya bile tahammülü yoktu.

"Öyle gerekti!"

"Siz buraya neden gelmiştiniz?" dedi Murat.

"Senin için değil." Deniz hızla cevap vermişti.

Çelik'in sessizliği dikkatimi çekti. Etrafında düşmanlarını sezdiği için o esprili tarafını kapatmış, soğukkanlı katil tarafını açmıştı.

"Ne bakıyorsun sen?" dedi Pusat yine yükselerek.

"Bu Türkler niye böyle?" dedi Derek şaşkınca. "Neden bakışlar yüzünden kavga ediyorlar?"

"Ben sizin düşmanınız değilim," dedi Çelik. "Benim düşmanlarımın hepsi mezardadır. V bizimle çünkü ait olduğu yer burası."

"Siktir lan oradan, puşt!" dedi Tarık. "Ait olduğu yermiş! Bok ait olduğu yer. Ayrıca V değil adı, Aşkın!"

Çelik onlara cevap vermedi. O kısık bakışlarıyla hepsini incelemeye devam etti.

"Sen bu insanlarla kalıp bizi görmezden gelmeye devam mı edeceksin?" dedi Tarık.

"Ben istesem de sizinle dönemem, Tarık."

"Mesele bizimle dönmen değil, mesele onlarla burada kalman." Kendi yerlerini onlarla doldurduğumu sanıyorlardı. Bu komikti, bu epey komikti.

Ben onları silah arkadaşı olarak bile görmezken ailem olarak gördüğümü sanıyorlardı. Ancak onlar gerçeği biliyorlardı, bir yılı benimle geçirmelerine rağmen hayatımda hiçbir yere sahip olmadıklarını biliyorlardı.

Çelik'in dudaklarında alaylı bir gülüş oluştu çünkü o gerçeği biliyordu. Ve o gerçekten nefret ediyordu. Sadece o değildi gerçeği bilen; Derek, Lila, Hazel, Selin ve Murat... Hepsi biliyordu. Onlar da gerçeği bildikleri için diğerlerine gıcık kapıyorlardı. Aslında kavga etmeleri fazlasıyla olağandı.

"Merak etme, hiç bizimle değildi zaten," dedi Çelik gözleri üstümdeyken.

"Benimle ne konuşacaktınız?" Dikkatlerini yine üstüme çektim.

"Yarın akşamki balodan sonra gideceğiz," dedi Naz. "Daha fazla kalmamızın bir şeye yaramayacağına karar verdik. Sen bizi tekrar hayatına almama konusunda fazlasıyla kararlı gözüküyorsun."

"Daha doğru düzgün konuşamadık bile! Çünkü sen bizi bir yıl habersiz bırakmışken şimdi insan yerine bile koymuyorsun," dedi Tarık da. "Özlememişsin bile!"

Çünkü konuştuklarında sadece daha çok canımı yakıyorlardı. Yanacak canım kalmış mıydı, bilmiyordum ama onların gözlerinde öfkeyi, nefreti görmeye artık daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

"Siz benimle konuşmak istemiyorsunuz. Bahanelerimle sizi tatmin edeyim istiyorsunuz. Bana öfkelisiniz, haklısınız da ama beni affetmeniz için size hiçbir şey veremem. O yüzden konuşacak bir şey de yok."

"Gidelim yani? Seni burada bırakıp gidelim? Öyle mi?"

"Zaten sensiz daha iyiyiz!" dedi Bahar ama gözlerime değil, yere bakıyordu.

"Düzgün konuş," dedi Hazel.

"Sana mı soracağım?" Bahar yine Hazel'in üstüne atlayacaktı ki Pusat onu havada yakalayarak kucakladı.

Bahar o kadar öfkeliydi ki Pusat bile onu zapt etmeye çalışırken zorlanıyordu. Bahar'ı kucağına almıştı ama Bahar onun kucağından kaçmaya çalışırken bacaklarını havada savuruyordu.

"Bu kadar tripli bir kızı nasıl sevebiliyorsun?" dedi Hazel yine çenesini tutamayarak.

"Hazel!" diyerek onu uyardığım için biraz daha bozuldu. Pusat, Bahar'ın kulağına ne fısıldadıysa Bahar da sakinleşmeye başlamıştı.

"Aşkın zor bir süreç geçirdi, evet yaptıkları doğru değil, hatta doğru bir kelimesi bile yok ama durun artık. Acı çektiğinizi biliyorum ama daha fazla üstüne gitmeyin. Öpüşün barışın demiyorum size, sakinleşin diyorum. Sizce şu an Aşkın normal kararlar verebiliyor mu? Acınızı, kırgınlığınızı çıkarmak için daha fazla üstüne gitmeyin! Bu şekilde onu daha fazla kaybediyoruz." Ateş'in sözlerini sessizce seyrettim, beni savunmasına gerek yoktu.

Beni tekrar kazanmaya çalışıyordu. Birbirimizin hayatlarını mahvetsek de hâlâ beni istiyordu.

"Gerçekten koltuğunu almaya çalışan karını mı savunuyorsun bize?" dedi Naz öfkeyle.

"Durun artık diyorum size! Durun. Siz laf sokmaya çalışmasanız bile, sadece varlığınızla bile acı çekiyor zaten." Ateş benden bir adım önde durduğu için sadece sırtını görüyordum.

"Bu da yeni oyunun mu?" dedi Murat ortalığı karıştırmak için.

"Aşkın senin belanı sikti, hâlâ onu mu savunuyorsun cidden?" dedi Tarık da.

"Sizinle son kez konuşacağım yarın, sonra da uğurlayacağım. Belki bir daha görüşemeyiz." Hepsinin yüzüne tek tek baktım.

"Nasıl bir daha görüşemeyiz? Neden ki?" Bahar, Pusat'ın kollarının arasından çıktı. Tam konuşacaktım ki bana doğru yürüdü. Kollarını sıkıca boy-

numa doladığında sarılışına hızla ve sıkıca karşılık verdim. Bebek gibi olan kokusunu içime çekerken onu ne kadar özlediğimi daha iyi anlıyordum.

Diğerleri bizi izliyordu, bizi izleyenlerden en öfkelisi Hazel'di. Bahar'ı kıskanıyordu, o kadar kıskanıyordu ki Bahar'a nefretle bakıyordu.

"Bırakma beni bir daha," dedi Bahar gözyaşları üstümü ıslatırken.

Saçları arasına öpücük bıraktım ve kulağına fısıldadım kimsenin duyamayacağı şekilde. "Güven bana." Yüzünü benden ayırdığında başını olumluca salladı. "Türkiye'ye döneceksiniz, beni unutacaksınız." Bahar bir süre yüzüme bakarak anlamaya çalıştı.

Gözlerimi açıp kapattığımda gülümsedi. "Tamam."

Bana güvenmeyi seçmişti.

"Nasıl tamam ya, nasıl tamam?" diye bağırdı Tarık ve bana bir kez daha sırtını dönerek öfkeyle ayrıldı salondan. Kapıyı öyle sert çarpmıştı ki sesi tüm dairede yankılandı.

Deniz ve Naz da bana son kez baktı. "Madem istediğin bu, madem istediğin kendini mahvetmek devam et. Ama Aşkın şu an sen V de değilsin. Ne V kalmış ne Aşkın." Naz'ın sözlerinin üzerine Deniz bir şey söylemedi. Birlikte çıktılar.

Pusat da Bahar'ı elinden tutup dışarı çıkardığında Ateş odada geriye kalanlara kıstığı gözlerle baktı.

"Yakından daha yakışıklıymış kocan, onu neden atlatamadığını şimdi daha iyi anlıyorum." Hazel şu an sadece sinirimi bozmaya çalışıyordu.

Ateş onları uzun uzun inceledi. "Demek karımın yanındaki o saçma grup sizdiniz. Onun beynine çip takan insanların şu an karşımda kanlı canlı oturuyor olması komik ama merak etmeyin, bu komedi çok uzun sürmez."

"Sen bizi tehdit mi ediyorsun?" dedi Murat.

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Ben size kaçmanız için son bir fırsat veriyorum."

"Aynı ailen gibi küstahsın! Buradaki herkesin burada olmasının tek sebebi senin bebek ve anne katili baban!" dedi Çelik kendini daha fazla tutamayarak.

"Bak, kendin de diyorsun, ben değildim. Maalesef geçmişe gidip olanları değiştirebileceğim bir zaman makinası icat edemedim henüz. Size yapılanlardan gurur duymuyorum. Babamın suçu yüzünden benden intikam mı almaya çalışacaksınız? Buyurun ama bence beni karşınıza almak istemezsiniz."

Derek, Lila'yı kucağından kaldırdı. Pantolonunu dizine kadar yukarı kaldırdı. "Bak, buna baban sebep oldu. Aynı şekilde annemin felçli kalmasına da."

"Baban beni yetim bıraktı," dedi Murat da kardeşine bakarak.

"Babam benim bu yaşıma kadar sürekli ameliyatlara girmeme sebep oldu ve de annemle..." dedi Hazel de.

Aşa bakışlarını Lila'ya çevirdi. Ancak Lila ona öfkeli bakışlarını dikip Derek'in kolunu sardı.

"Üzgünüm," dedi Aşa, tüm öfkesini bir kenara bırakmış. "Keşke her şeyi değiştirme gücüm olsaydı. Ama yok ve bana acı çektirmek için uğraşmana gerek yok. Zaten babamın hatalarının cezasını çekiyorum."

"Samimiyetine inanmıyorum," dedi Selin. "Eğer babanın yaptıkları için gerçekten üzgün ve pişman olsaydın V'yi gözünün önünde tutup tehdit edecek onunla oynamazdın."

"Evet, en büyük hatam buydu. Keşke hiç beni öldürmeye çalışmasaydı." Aşa hâlâ dönüp bana bakmıyordu.

Aşa'in yüzünde nasıl bir ifade vardı görmüyordum ama bu Çelik'i biraz daha öfkelendirirken diğerlerinin öfkesi biraz da olsa azalmış gibiydi.

Onu bileğinden tutup dışarı sürükledim, peşimden gelirken itiraz etmedi. Dairenin çıkışımız an onu duvara yasladım.

"Ölüme zamanı, bu günlük bu kadar sohbet yeter. Git, sevgilinin koynuna dön."

"Hâlâ sevgilin diyor ya!"

"Git haydi! Düşmanla bu kadar sohbet yeter."

"Bana düşman deyip durma, Aşkın. Ayrıca sürekli yanına gelme sebebim sadece olmanı değil, seni ölmemen. Artık sen de benim kadar suçlusun."

Daha fazla bir şey söylemedi, bana yaklaştı. İlk önce dudağımı öpecek sandım, ardından yanağımı öpecek sandım ama o beni hiç öpmeden uzaklaştı. Gözlerime son kez bakıp arkasını dönüp uzun ince koridorda yürürken gözden yavaşça kayboldu.

Kısır bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştık, her adımda tekrar başa dönüyorduk ancak değişmeyen tek bir şey oluyordu: Birbirimize duyduğumuz takıntılı aşk.

Bu da bizim lanetimizdi.

Beş dakika boyunca orada bekledikten sonra içeri geri döndüm. Hiçbiriyle konuşmadan odama geçtim, bıraktığım belleği alarak saate baktım. Sabaha çıkıyordu, vakti gelmişti.

Onlara yine nereye gideceğimi söylemeden mantomu aldım.

"Onların yanına mı dönüyorsun?" dedi Hazel kısık sesiyle.

"Neden sizi dört çocukla ortada bırakmışım gibi davranıyorsunuz siz Hazel?"

"Çünkü bize haksızlık yapıyorsun."

"Keş sunu Hazel, ondan sevgi dilenmeyi kes. Biz onun ailesi değiliz, b onun arkadaşı da değiliz. Anlamıyor musun?" dedi Çelik birden yükselerel İşte kişisel alanında nadir ciddi olduğu anlardan birindeydik.

Orada durup onlara aksini inandırmadım. Onlara son kez bile bakmada daireden çıktım.

Otelden çıkıp arabama bindim, sabah geldiğim gibi yine araç değiştirere yeni inime girdiğimde hızla üstümdekileri değiştirdim.

Rahat bir tayt ve *sweatshirt* giyinip son kez kontrolleri yaptım. Panomu önüne geçip keçeli kırmızı kalemin kapağını dişlerimle açarak Sancak'ın yü zünün üstüne bir çarpı işareti attım.

Belleği çıkartıp bilgisayarıma takarken Sancak'ın tüm bilgisayar ekranır kendi bilgisayarıma aktarıyordum.

Aktarımın tamamlanması biraz zaman alacak gibi görünüyordu. Bu sıra da koyu gri perdemi açıp kameranın konumunu ayarladım, üstüne kırmız keçeli kalemle ekranda tam olarak görünecek şekilde V harfi çizdim. Kame rayı tam karşıma hizalamıştım. Bu bile izleyiciye verilen bir mesajdı. Kamer aşağıdan çekim yapmıyordu -*yani size yukarıdan bakmıyorum*- kamera üstte de çekim yapmıyordu -*yani bana kimse yukarıdan bakamaz*-. Sizinle eşitir mesajı vermek istiyordum. Bu çekimde her mimiğimi, giydiklerimi ve hare ketlerimi günlerce inceleyeceklerdi.

Bu kayıt sadece bir gün sonra Türkiye'deki ulusal kanallarda yayınlana cakti.

Kırmızı sprey boyamla siyah perdemin üstüne bir V harfi çizdim. Her şey son kez kontrol ettiğimde hazırdım.

Başlat tuşuna basıp koltuğuma yerleştiğimde dudaklarımda bir gülümse me oluştu.

"Herkese merhaba, bir süredir ortalıklarda yoktum. Beni unutturabil ceğinizi, öldüğümü sanmışsınız. Yanıldınız, ben verdiğim sözleri tutarım daha bitirilecek pislik çok. Bu ülkede geceleri yalnız başına dışarı çıkmakta korkan son bir kadın bile kalmayana dek devam edeceğim.

O zaman tarih kitaplarınızda benim için yer açın. İkinci perde için keyi seyirler."

DEVAM EDECEK...